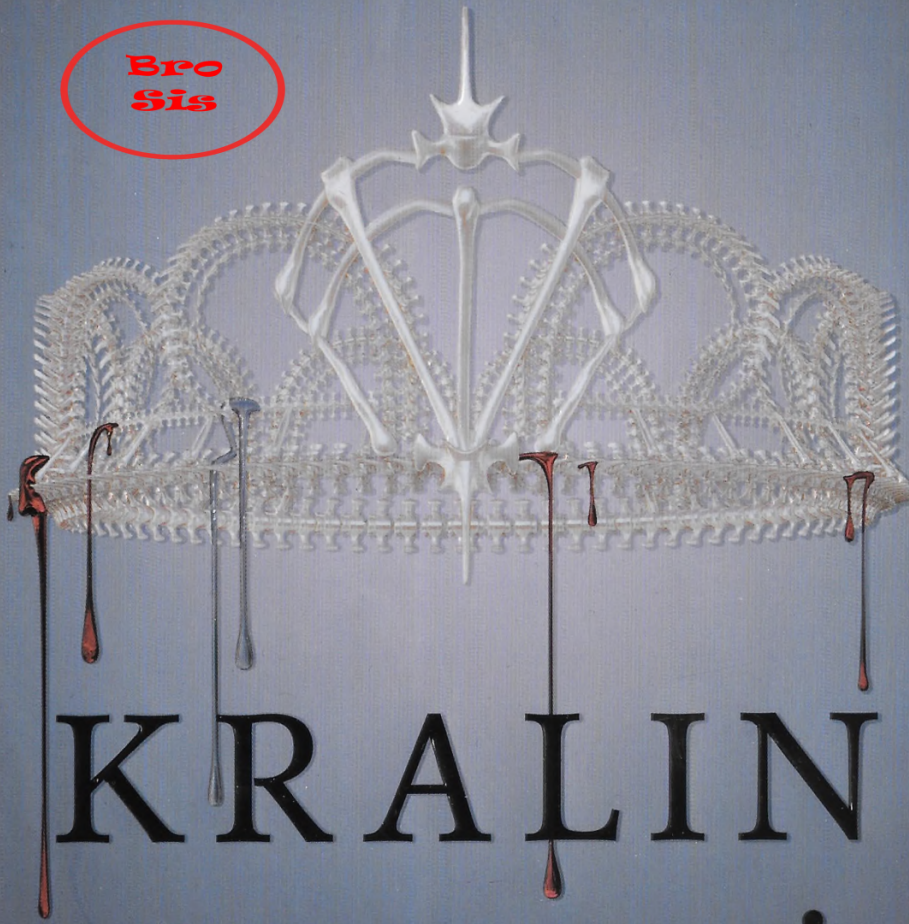
New York Times çoksatanı KIZIL KRALİÇE'nin yazarı

VICTORIA AVEYARD

Bro
Sis

KRALIN KAFESİ

ALEVLER HER YANI SARACAK

PEGASUS

KAFESTE TUTSAĞIM.

AMA SAVAŞMADAN TESLİM OLMAYACAĞIM...

BURADAN YA O ÇIKACAK... YA DA BEN.

GÖRÜN BENİ. ONUN NASIL YALAN SÖYLEDİĞİNİ GÖRÜN.

BEN ŞİMŞEK KIZIM. BEN FIRTINAYIM.

DÖKÜLEN KIZIL KANLARIN İNTİKAMINI ALACAĞIM.

Bro Sis

www.pegasusyayinlari.com
ISBN: 978-605-299-306-4
9 786052 993064

İSYAN ATEŞİ TUTSAKLIKLA KÖRÜKLENECEK...

Mare Barrow şimşeği olmadan tamamen güçsüz düşmüştür ve ölümcül hatalarını unutamamaktadır. Bir zamanlar sevdiği, yalan ve ihanetlerden ibaret bir çocuğun merhametine kalmıştır.

Artık kral olan Maven, ülkesini ve tutsağını kontrolü altına alabilmek için entrika ağları örmeye devam etmektedir.

Mare sarayda tutsakken, artık gölgelere saklanmak istemeyen Kırmızı Muhafızlar organize olup kendilerini eğitmeye başlar. Mare'den uzak kalmaya dayanamayan sürgündeki prens Cal ise onu geri getirebilmek için her yolu denemeye hazırdır.

Bu savaşta aynı soydan gelenler birbirine sırt çevirirken iki taraf da sadakatle sınanacak...

"İç çatışmalar ve saray entrikalarıyla dolu."
Kirkus Reviews

"Yine heyecan verici bir sonla okurları merak içinde bırakacak."
Booklist

"Aveyard'ın küçük şimşek kızı hatalar yapan ve insanın kendisinden bir şeyler bulduğu bir karakter... Yazar, henüz kazanılmamış bir savaşla dördüncü kitaba hazırlık yapıyor."
Publishers Weekly

STEPHANIE GIRARD - STEPHANIE GIRARD PHOTOGRAPHY

VICTORIA AVEYARD yalnızca ABD'deki en berbat dönel kavşağa sahip olmakla ünlü Longmeadow, Massachusetts'te doğup büyümüş, Güney Kaliforniya Üniversitesi'nde senaryo yazarlığı okumak üzere Los Angeles'a taşınmıştır. Şu anda günlerini Doğu ve Batı yakaları arasında mekik dokuyarak geçirmektedir. Bir yazar ve senarist olan Aveyard, kariyerini çok fazla kitap okuyup çok fazla film izlemek için bir bahane olarak kullanmaktadır. Hakkında daha fazla bilgi için www.victoriaaveyard.com adresini ziyaret edebilirsiniz.

KAPAK GÖRSELİ: © JOHN DISMUKES, 2017
KAPAK TASARIMI: SARAH NICHOLE KAUFMAN

VICTORIA AVEYARD

KRALIN KAFESİ

PEGASUS

Pegasus Yayınları: 1776
Gençlik: 762

Kralın Kafesi
Victoria Aveyard
Özgün Adı: King's Cage

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman
Editör: Çiçek Eriş
Düzelti: Pervin Salman
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Ekim 2017 - Ciltli
ISBN: 978-605-299-306-4

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2017
Copyright © Victoria Aveyard, 2017
İç kâğıt ve harita ©™ Victoria Aveyard, 2017
İç kâğıt ve harita illüstrasyonu: Amanda Persky

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

pegasusyayinlari pegasusyayinevi pegasusyayinlari

VICTORIA AVEYARD

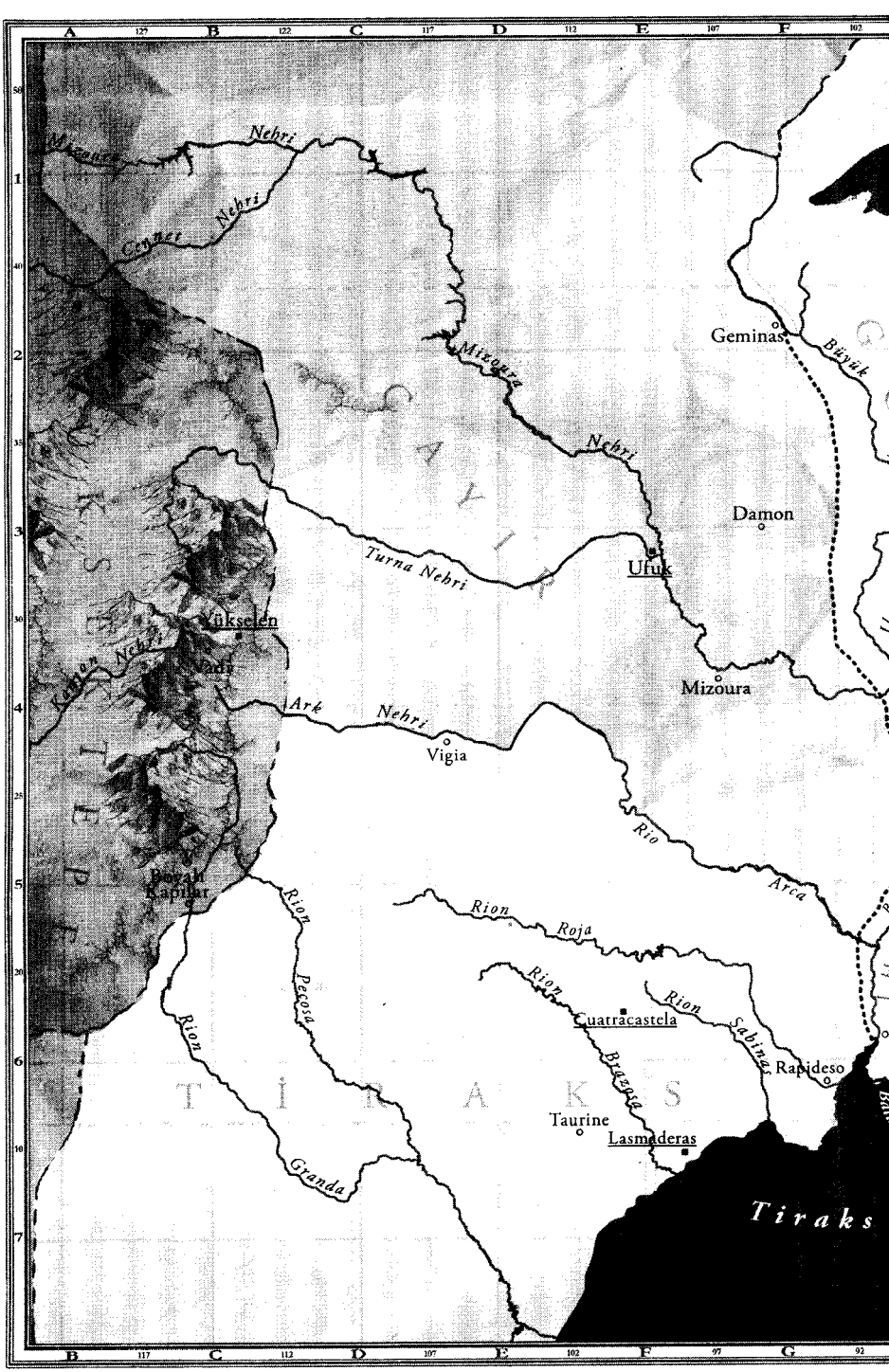
KRALIN KAFESİ

İngilizceden çeviren:
Belgin Selen Haktanır

PEGASUS YAYINLARI

Değerli ve güçlü olduğundan, hayallerinin peşinden gidecek ve bunları elde edecek dünyadaki her şansı ve fırsatı hak ettiğinden asla şüphe etme.

–HRC

A 127
B 122
C 117
D 112
E 107
F 102
Nehri
Nehri
Nehri
Nehri
Mizgara
Geminas
Büyük
Damon
Ufuk
Turna Nehri
Yükselen
Vadi
Kapan Nehri
Ark Nehri
Vigia
Mizoura
Rio Arca
Rion Roja
Rion Pecosa
Rion Granda
Rion Brazos
Rion Sabina
Cuatracastela
Rapideso
Taurine
Lasmederas
Tiraks
B 117
C 112
D 107
E 102
F 97
G 92

Miskin Gölü
Neron Gölü
Tarion Gölü
Eris Gölü
Adela Nehri
Deneme
Adela
Kızılkemik Gölü
Termus N.
Kraliçe Gölü
Ronto
Rokasta
Korviyum
Sirakas
Yazkent
Albanus
Detraon
Sadaka N.
Pitarus
Delfi
Mari N.
Baykent N.
Limankent
Arkeon
Liman Körfezi
Orienpratis
Bahrin Adaları
Gizada
Orien Adası
Kraliçe Adası
Terra
Mubet
Obius Nehri
TOPRAKLAR
Morfia N.
Anir
Opryan
Nehri
Rallis
Tanasis
Mrufia
Persika N.
Hisar
Savannus
Tallasin
Floridia Adaları
Lucia
Doğu Okyanusu
Denizi

BİR

Mare

Bana izin verdiğinde ayağa kalktım.

Zincir beni aniden ayağa kaldırıp boynumdaki dikenli tasmayı çekiştirdi. Uçları tenime battı ama kan akıtacak kadar derine girmemişti... Henüz. Gerçi bileklerim çoktandır kanıyordu. Bunlar, sert ve insanın derisini sıyıran kelepçelerle geçirdiğim baygın esaret günlerimde ağır ağır oluşmuş yaralardı. Beyaz gömleğimin kollarında koyu kırmızı ve parlak kızıl lekeler vardı; çektiğim işkencenin kanıtı olarak, eski kan lekelerinden yenilerine kadar çeşitlilik gösteriyorlardı. Maven'ın hükümdarlığına, ne kadar acı çektiğimi gösterecek kanıtlardı.

Ne düşündüğünü ele vermeyen bir ifadeyle tepeme dikilmişti. Babasının tacının sivri demir uçları kafatasından çıkıyormuş gibiydi ve boyunu daha da uzun gösteriyordu. Taç parıldıyordu ve her sivri ucu bronz ve gümüşle bezenmiş, siyah metalden kıvrık bir alev gibiydi. Maven'ın gözlerine bakmamak için o acı veren tanıdık şeye

odaklandım. Yine de bana yaklaştı, göremediğim bir başka zinciri çekiştirdi. Bunu sadece hissettim.

Beyaz ellerinden biriyle, yaralı bileğimi nazik sayılabilecek bir şekilde kavradı. Elimde olmadan bakışlarım birden yüzüne çevrildi, ona bakmadan edememiştim. Gülümsemesi kesinlikle nazik değildi. Jilet gibi ince ve keskindi ve beni bütün dişleriyle ısırıyor gibiydi. En kötüsü de gözleriydi. Onun, Elara'nın gözleriydi bunlar. Bir zamanlar gözlerinin çok soğuk olduğunu, canlı buz parçalarından oluştuğunu düşünmüştüm. Artık gerçeği biliyordum. En sıcak alevler mavi yanardı ve onun gözleri de bu alevlerden farksızdı.

Alevin gölgesi. Gözleri alev alevdi ama karanlık, kenarlarını silikleştiriyordu. Gümüşi damarlarla kan çanağına dönmüş gözlerinin etrafında çürükleri andıran, siyahlı mavili lekeler vardı. Uyumamıştı. Hatırladığımdan daha ince, uzun ve gaddar görünüyordu. Hiçlik kadar kapkara saçları kulaklarına kadar uzamıştı, uçları kıvrıktı ve yanakları hâlâ pürüzsüzdü. Bazen ne kadar genç olduğunu unutuyordum. İkimizin de ne kadar genç olduğunu unutuyordum. Üstümdeki düz elbisenin altında, köprücükkemiğimdeki *M* damgası canımı yakıyordu.

Maven zincirimi sıkıca tutarak hızla döndü ve beni kendisiyle hareket etmeye zorladı. Bir gezegenin etrafında daireler çizen bir ay gibiydim.

Karşımızdaki kalabalık izleyici grubuna, "Bu mahkûma, bu zafere şahit olun," dedi omuzlarını dikleştirerek. En azından üç yüz kadar Gümüş, soylular ve sıradan halk, muhafızlar ve görevliler vardı. Gözucuyla, hızla ufalan kafesimi bana her daim hatırlatan ateşli cüppeleriyle duran Gözcüleri gördüm. Arven muhafızlarım da göz kamaştıran beyaz üniformaları, insanı boğan sessizlik yetenekleriyle hemen göze çarpıyorlardı. Orada oluşlarının yarattığı baskıyla boğulabilirdim.

Kral'ın sesi Sezar Meydanı'nın bereketli ve engin topraklarında yankılanıp aynı şekilde karşılık veren kalabalığın arasından geçerek her yeri doldurdu. Kral'ın acı sözlerini şehrin her yanına ve hiç şüphesiz krallığın geri kalanına yaymak için bir yerlerde mikrofonlar ve hoparlörler olmalıydı.

"Kırmızı Muhafızlar'ın lideri Mare Barrow burada." İçinde bulunduğum zorlu duruma rağmen, neredeyse alaycı bir sesle gülecektim. *Lider.* Annesinin ölümü, yalanlarına son vermesine yetmemişti. "Bir katil, bir terörist, krallığımız için büyük bir düşman. Üstündeki kanlarla çıplak bir halde nasıl da önümüzde diz çöküyor."

Zincir yine beni çekip öne doğru savurunca, dengemi sağlayabilmek için kollarımı öne uzattım. Bakışlarımı eğip sakince tepki verdim. Ne kadar da abartılı bir gösteri sergiliyordu. Bu basit hareketin aslında Kırmızı Muhafızlar'a ne kadar zarar vereceğini fark ettiğimde, içimi öfke ve utanç kapladı. Poyraz'daki Kızıllar, Maven'ın kontrol ettiği iplerin ucunda dans edişimi izleyecek ve bizi dikkatlerine, çabalarına veya umutlarına değmeyen zayıf ve yenilgiye uğramış kişiler olarak göreceklerdi. Hiçbir şey gerçeklerden bu denli uzak olamazdı. Ama o sırada, oracıkta, Maven'ın merhametinin keskin kenarında dururken yapabileceğim hiçbir şey yoktu. O anda Boğaz'a giderken, yandığını gördüğümüz askeri şehir Korviyum'u düşündüm. Yayınlanan mesajımın ardından isyanlar çıkmıştı. Acaba devrimin nefesi ilk kez mi kesiliyordu... yoksa son kez mi? Bunu bilemezdim. Birisinin bana bir gazete getirmeye tenezzül edeceğini de hiç sanmıyordum.

Cal beni uzun süre önce babası ölmeden, elinde yalnızca güçlü bir şimşek kız kalmadan önce bir iç savaş olabileceği konusunda uyarmıştı. *İki tarafta da isyan çıkacak,* demişti. Ama orada dururken, Maven'ın hükümdarlığının ve Gümüş krallığının karşısında kırbaçlanırken, öyle bir bölünme göremiyordum. Onlara Maven'ın hapishanesini, sevdiklerinin götürülüşünü, bir kral ve annesinin onların güvenine ihanet ettiğini gösterip anlatmama rağmen, düşman hâlâ bendim. İçimden çığlık atmak geliyordu ama bunu yapmamam gerektiğini biliyordum. Maven'ın sesi her zaman benimkinden yüksek çıkacaktı.

Annemle babam izliyor mu, diye düşününce, içimi yeni bir hüzün dalgası kapladı ve gözlerimde biriken yaşları akıtmamak için sertçe dudağımı ısırdım. Yakınlarda kameralar olduğunu, yüzüme odaklandıklarını biliyordum. Artık hissedemesem bile orada olduklarını biliyordum. Maven çöküşümü ölümsüzleştirme fırsatını kaçırmazdı.

Ölümümü mü izlemek üzereler?

Ama boynumdaki tasma öyle olmadığını söylüyordu. Beni öldürmeyi planlasaydı, neden bu gösteriyle uğraşacaktı ki? Bu düşünce bir başkasını rahatlatırdı ama benim içim korkudan buz kesmişti. Beni öldürmeyecekti. Maven yapmazdı. Bunu dokunuşunda hissetmiştim. Uzun, solgun parmakları bileğimi bırakmamıştı ve diğer eliyle de hâlâ tasmamın zincirini tutuyordu. O sırada bile ona aittim ve beni serbest bırakmayacaktı. Çılgın bir çocuk kralın hastalıklı takıntısı olmaktansa bu kafeste ölmeyi tercih ederdim.

Her biri tuhaf bir ağıtla sona eren notlarını hatırlıyordum.

Tekrar buluşana dek.

Konuşmaya devam etti ama sesi zihnimde boğuklaştı, bir eşekarısının vızıltısı haline gelip bana iyice yaklaştı ve bütün sinir uçlarımı ayağa kaldırdı. Başımı arkamızda duran soylu kalabalığa çevirdim. Hepsi de kapkara yas giysileri içinde gururlu ve vahşi görünüyordu. Ptolemus kalçasından omzuna kadar gümüş kuşaklarla donanmış ve parlatılmış abanoz renkli zırhıyla muhteşem görünüyordu. O anda öfkeden gözüm hiçbir şey görmedi. Öne atılıp Ptolemus'un suratının derisini yüzmemek için kendimi zor tuttum. Kardeşim Shade'e yaptığı gibi kalbine bir bıçak saplamamak için... Aklımdan geçenleri anlamış olmalıydı ki bana alaylı bir ifadeyle gülümseme cüretini gösterdi. Tasmam ve her şeyimi kısıtlayan sessiz muhafızlar olmasaydı, kemiklerini üstünden dumanlar tüten cam parçalarına çevirmem işten bile değildi.

Aylar önce düşmanım olan kız kardeşi nedense bana bakmıyordu bile. Sivri siyah kristallerle süslü tuvaletiyle, Evangeline her zamanki gibi dehşet saçan bir takımyıldızın parıldayan yıldızıydı. Herhalde yakında kraliçe olacaktı. Maven'la nişanlı kalmaya yeteri kadar katlanmıştı. Bakışları Kral'ın sırtındaydı ve kara gözlerini pür dikkat onun ensesine dikmişti. O anda bir esinti çıktı, gümüş saçlarının oluşturduğu parlak perdeyi omuzlarından geriye savurdu ama gözlerini dahi kırpmadı. Ancak aradan uzunca bir süre geçtikten sonra ona baktığımı fark etti. O zaman bile bana doğru dürüst bakmadı.

Gözleri histen yoksundu, artık benimle ilgilenmesini gerektirmeyecek kadar değersizdim.

"Mare Barrow kraliyetin mahkûmudur. Kraliyet ve konsey tarafından yargılanacak, çok sayıdaki suçunun hesabını verecektir."

Neyle? diye düşündüm.

Kalabalık yanıt olarak bağırdı ve karara tezahüratlar yaptı. Onlar Gümüştü ama soylu bir kökleri olmadığı için "halk tabakasına" dahillerdi. Maven'ın sözlerine coşkuyla yanıt verdikleri halde, Maven'ın soyluları tepki vermediler. Hatta bazıları öfkelendi, suratları soldu ve buz gibi bir ifadeye büründü. Ölen kraliçenin o lanet koyu lacivert yas giysileri içindeki Merandus Hanesi de öyleydi. Evangeline beni fark etmemişti ama onlar büyük bir dikkatle bana bakıyorlardı. Keskin mavi gözleri her yönden bana kilitlenmişti. Bir düzine insanın, çürük bir elmaya gizlenen solucanlar gibi fısıltılarını zihnimde duymayı bekledim. Ama sadece sessizlik vardı. Belki de iki yanımdaki Arven görevlileri sadece gardiyan değil, aynı zamanda koruyucuydu ve hem benim yeteneklerimi hem de bunları bana karşı kullanabilecek olanların yeteneklerini kontrol altında tutuyorlardı. Maven öyle emir vermiş olmalıydı. Orada bana başka kimse zarar veremezdi.

Ondan başka kimse.

Ama her şey canımı yakıyordu zaten. Ayakta durmak, kıpırdamak ve düşünmek canımı acıtıyordu. Jet kazası, sonda, sessizleştiren muhafızların ezici ağrılığı yüzündendi. Üstelik bunlar sadece fiziksel yaralanmalardı. Çürükler. Çatlaklar. Zaman verilse iyileşecek ağrılar. Bunların dışında kalanlar için aynı şey söylenemezdi. Ağabeyim ölmüştü. Bir mahkûmdum. Şeytanla kim bilir kaç gün önce yaptığım anlaşmadan beri arkadaşlarıma neler olduğunu da tam olarak bilmiyordum. Cal, Kilorn, Cameron, ağabeylerim Bree ve Tramy. Onları açıklık alanda bırakmıştık ama yaralıydılar, bir yere kıpırdayamıyorlardı ve savunmasızlardı. Maven başladığı işi bitirmek için oraya çok sayıda suikastçı yollamış olabilirdi. Kendimi onların hayatlarına karşılık vermiştim ve daha işe yarayıp yaramadığını bile bilmiyordum.

Maven'a sorsam, bana söylerdi. Bunu yüzünden anlayabiliyordum. Her korkunç cümleden sonra gözleri gözlerime kayıyor, hayran halkına söylediği her yalanı adeta bu şekilde vurguluyordu. Onu izlediğimden, dikkatimi ona verdiğimden ve ona baktığımdan emin olmak istiyordu. Bir çocuktu ve bir çocuğa yaraşır şekilde davranıyordu.

Ona yalvarmayacaktım. Orada değil. Bu şekilde değil. Bunu yapmayacak kadar gururluydum.

"Annem ve babam bu hayvanlara karşı savaşarak öldü," diye devam etti coşkuyla. "Hayatlarını bu krallığın dağılmaması ve sizleri güvende tutmak için verdiler."

Yenilgiye uğramış olabilirdim ama Maven'a öfkeyle bakmadan, ateşine bir hırlamayla karşılık vermeden yapamadım. İkimiz de babasının nasıl öldüğünü hatırlıyorduk. Daha doğrusu, nasıl öldürüldüğünü. Kraliçe Elara fısıldayarak Cal'in beynine girmiş, Kral'ın en sevdiği vârisini ölümcül bir silaha dönüştürmüştü. Maven ve ben, Cal'in, babasının katili olmaya zorlanışını, Kral'ın başını kesişini ve krallığı yönetme şansını kaybedişini izlemiştik. O günden beri pek çok dehşet verici şey görmeme rağmen o anı zihnimden hâlâ silinmemişti.

Korros Hapishanesi'nin duvarlarının dışında Kraliçe'ye neler olduğunu pek hatırlamıyordum. Bedeninin sonraki hali, dizginlenmeyen şimşeğin insan etine ne yapabileceğinin kanıtıydı. Onu sorgulamadan, vicdan azabı ve pişmanlık hissetmeden öldürdüğümü biliyordum. Tahripkâr fırtınamı Shade'in ani ölümü tetiklemişti. Korros savaşıyla ilgili son net görüntü, kalbinin Ptolemus'un soğuk ve affetmez çelik kılıcının ucuyla parçalanışıydı. Ptolemus her nasılsa o kontrolsüz öfkemden kurtulmuştu ama Kraliçe kaçamamıştı. En azından, Albay ve ben dünyanın ona ne olduğunu öğrenmesini sağlamış, yayınımız sırasında cesedini göstermiştik.

Keşke Maven onun güçlerinden birazına sahip olsaydı da zihnime girip annesinin sonunu nasıl getirdiğimi tüm ayrıntılarıyla görebilseydi diye düşündüm. Kayıp acısını onun da benim kadar derinden hissetmesini istiyordum.

Maven ezberlediği konuşmasını tamamlarken bana bakıyordu ve bir elini beni ona bağlayan zinciri daha iyi gösterebilmek için öne uzatmıştı. Yaptığı her şey sistemliydi ve bir imaj oluşturmak için planlanmıştı.

"Ben de aynı şeyi yapacağıma, Kırmızı Muhafızlar'ı ve Mare Barrow gibi canavarları yok etmeye ya da bunu denerken ölmeye yemin ediyorum."

Öl o zaman, diye bağırmak istedim.

Kalabalığın bağırışları düşüncelerimi boğdu. Yüzlerce kişi krallarına ve onun zorbalığına tezahürat ediyordu. Sevdiklerinin ölümünden beni sorumlu tutan onca kişinin karşısında köprüden geçerken ağlamıştım. Kurumuş gözyaşlarımı hâlâ yanaklarımda hissedebiliyordum. Yine ağlamak istiyordum ama bu kez üzüntüden değil, öfkeden. Bütün bunlara nasıl inanabilirlerdi? Bu yalanları mideleri nasıl kaldırıyordu?

Oyuncak bir bebek gibi o manzaraya sırtımı çevirdiler. Kalan son gücümle başımı çevirip arkama baktım; kameraları, dünyanın gözlerini görmeye çalıştım. *Görün beni,* diye yalvardım içimden. *Onun nasıl yalan söylediğini görün.* Çenemi sıktım, gözlerimi kıstım ve yüzüme bir direnç, isyan ve öfke ifadesi olduğunu umduğum bir izlenim vermeye çalıştım. *Ben şimşek kızım. Ben bir fırtınayım.* Bir yalan gibiydi bu. Şimşek kız ölmüştü.

Ama amacım ve hâlâ hayatta olan sevdiklerim için yapabileceğim son şey buydu. Son anda tökezlediğimi görmeyeceklerdi. Hayır, ayakta kalacaktım. Bunu nasıl yapacağıma dair en ufak bir fikrim yoktu ve tek bildiğim canavarın pençesindeyken bile savaşmaya devam etmem gerektiğiydi.

Güçlü bir şey daha beni arkama döndürüp soylulara bakmaya zorladı. Soğuk Gümüşler bana baktılar; derileri mavi, siyah, mor ve griye bürünmüş; hayat enerjileri emilmiş ve damarlarından kan yerine çelik ve elmas akar hale gelmişti. Bana değil, Maven'a bakıyorlardı. Aradığım yanıtı onlarda buldum. Onlarda açlığı gördüm.

Bir an, tahtında yalnız olan çocuk krala acıdım. Sonra, ta içimde umudun benimle alay eden nefesini hissettim.

Ah, Maven. Ne kadar da berbat haldesin.

Sadece ilk darbeyi kimin indireceğini düşünebiliyordum.

Kırmızı Muhafızlar mı yoksa Maven'ın boğazını kesmeye ve annesinin uğruna öldüğü her şeyi almaya hazır olan lordlar ve leydiler mi?

Maven, Beyazateş Sarayı'nın basamaklarından iner inmez, tasmamı Arven'lerden birine verdi ve sarayın geniş giriş holüne gitti. Tuhaftı. Benden intikam almaya, kafesine tıkmaya son derece odaklanmıştı ama zincirlerimi neredeyse hiç bakmadan fırlatmıştı. *Ödlek*, dedim içimden. Gösteri için olmayınca, bana bakmaya bile cesaret edemiyordu.

"Verdiğin sözü tuttun mu?" diye sordum nefes nefese. Sesim günlerce konuşmadığım için hırıltılı çıktı. "Sözünün eri misin?" Yanıt vermedi.

Saray halkının geri kalanı bizi izliyordu. Statülerinin ve konumlarının karmaşık ayrıntılarına dayalı olarak oluşturdukları sıraları ve dizilişleri iyi öğrenmişlerdi. Sadece ben oraya ait değildim ve bir kraliçenin olması gerektiği yerde, kralı birkaç adım geriden izleyen ilk kişi olmuştum. Bu unvandan en uzak kişi bendim.

Muhafızlarımın en irisine bakıp ondan kör bir bağlılıktan başka bir şey görmeyi umdum. Üstünde beyaz, kalın, kurşungeçirmez ve boğazına kadar fermuarı çekilmiş bir üniforma vardı. Bir de parıldayan eldivenler. Bunlar ipek değil, naylondu... Lastikti. Bu manzara beni irkiltti. Sessizleştirme yeteneklerine rağmen, Arven'ler bana karşı herhangi bir riske girmiyorlardı. Dinmek bilmeyen şiddetli saldırılarını alıp bir kıvılcım yollamayı başarsam bile, eldivenleri ellerini korur ve beni tasmalı ve zincirli bir halde kafeste tutmayı başarırlardı. İriyarı Arven gözlerime bakmadı ve dudaklarını işine odaklanarak büzerken bakışlarını önünden ayırmadı. Diğeri de aynıydı; kardeşiyle veya kuzeniyle uygun adımlarla yanımda ilerliyordu. Dazlak kafa derileri pırıl pırıl parıldıyordu. Aklıma Lucas Samos gelmişti. Ben var olduğum ve onu kullandığım için infaz edilen iyi yürekli koruyucum ve dostum. O sırada Cal beni mahkûm etmesi için onun gibi düzgün bir Gümüş'e verdiği için şanslıydım. Her şeye rağmen,

şimdi de şanslıydım. Umursamaz muhafızları öldürmek benim için daha kolay olacaktı.

Çünkü ölmeleri gerekiyordu. Bir şekilde. Oradan kaçacaksam, şimşek gücümü geri almayı istiyorsam, onlar önümdeki ilk engellerdi. Geriye kalanını tahmin etmek kolaydı. Maven'ın Gözcüleri, sarayın dört bir yanına yerleştirilmiş diğer muhafızlar, görevliler ve tabii Maven. Geride onun cesedini... ya da kendiminkini bırakmadan o saraydan ayrılmayacaktım.

O anda onu öldürmeyi düşündüm. Zincirimi boynuna dolayıp bedeninden hayat enerjisini sıkarak almayı. Bunu düşünmek, attığım her adımın beni beyaz mermer zeminin üstünden, alevlerden oyulmuş kristal ışıkları olan bir düzine avizenin altındaki yaldızlı ve yüksek mi yüksek duvarların yanından sarayın daha da derinliklerine götürdüğü gerçeğine odaklanmamama yardımcı oluyordu. Saray hatırladığım kadar güzel ve soğuktu. Altın kilitleri ve elmas parmaklıkları olan bir hapishaneydi ama en azından, en şiddet dolu ve tehlikeli muhafızıyla yüzleşmek zorunda değildim. Eski kraliçe ölmüştü. Yine de onu düşününce ürperdiğimi hissettim. Elara Merandus. Gölgesi zihnime bir hayalet gibi girdi. Bir keresinde anılarımı talan etmişti. Ama artık o da anılardan biriydi.

Zırhlı birisi dik bakışlarımın önüne geçti, muhafızların yanından dolanıp Kral'la arama girdi. Bizimle uygun adım yürüyordu; üstünde cüppe veya Gözcü maskesi olmadığı halde azimli görünen bir muhafızdı. Sanırım, Maven'ı boğmayı düşündüğümü biliyordu. Dudağımı ısırdım ve kendimi bir fısıltı saldırısının keskin acısına hazırladım. Ama hayır, Merandus Hanesi'nden birisi değildi. Zırhı obsidyen siyahıydı, saçları gümüş rengindeydi ve teni ay beyazıydı. Başını çevirip bana baktığında gördüğüm gözleriyse bomboş ve kapkaraydı.

Ptolemus.

Ne yaptığımı düşünmeden ve umursamadan onu ısırmak için öne atıldım. Üstünde bir iz bıraktığım müddetçe önemli değildi. Acaba Gümüş kanının tadı Kızılların kanından farklı mıdır, diye düşündüm ama bunu öğrenmeye fırsatım olmadı.

Tasmam bir anda geriye çekildi, omurgamı bükecek kadar sert bir biçimde beni arkaya savurunca yere yığıldım. Biraz daha sert düşseydim boynumu kırabilirdim. Kafatasımı mermer zemine vurunca dünya dönmeye başladı ama bu düşüş beni yere mıhlamaya yeterli değildi. Apar topar kalktım, gözlerimi kısıp bana bakmak için arkasına dönmekte olan Ptolemus'un zırhlı bacağına baktım. Bir kez daha öne atıldım ve tasma beni yine geriye çekti.

"Bu kadar yeter," diye hırladı Maven.

Tepeme dikilip Ptolemus'tan öcümü almak için sarf ettiğim her çaresizce hamleyi izlemek için duraksadı. Bizi izleyen diğer kişiler de durdular ve birçoğu çılgın Kızıl mahkûmun boş yere direnmesini görmek için öne doğru geldi.

Tasma sıkılaşır gibi olunca yutkunmaya çalıştım ve elimi boğazıma götürdüm.

Maven bakışlarını daralan metalden ayırmadı. "Evangeline, yeter dedim sana."

Hissettiğim acıya rağmen, başımı arkaya çevirince bir elini yumruk yapmış Evangeline'i gördüm. Maven gibi o da tasmama bakıyordu. Tasmam hareket ederken bir nabız gibi atıyordu. Onun kalp atışlarıyla bir atıyor olmalıydı.

"İzin ver de onu serbest bırakayım," dedi. Yanlış duyup duymadığımı düşündüm. "Onu burada serbest bırakmama izin ver. Muhafızlarını yolla ve onu ve şimşeğini öldüreyim."

Ona bakıp tıpkı olduğumu düşündükleri bir hayvan gibi hırladım. "Dene bakalım," dedim. Tüm kalbimle Maven'ın buna razı gelmesini diledim. Yaralarıma, günlerce süren sessizliğime ve senelerce mıknatıs kızdan daha düşük seviyede kalmama rağmen, teklif ettiği şeyin gerçekleşmesini istedim. Onu daha önce yenmiştim. Yine başarabilirdim. En azından, bir şansım vardı. Umut edebileceğimden daha iyi bir şanstı üstelik.

Maven'ın gözleri tasmamdan nişanlısına gitti ve gergin ve sert bir biçimde sırıttı. Ona baktığımda annesini hatırlatan çok şey görüyordum. "Kralınızın emirlerini mi sorguluyorsunuz, Leydi Evangeline?"

Evangeline'in mora boyanmış dudaklarının arasındaki dişleri parıldadı. Soylulara özgü hali tavrı o anda silinir gibi oldu ama gerçekten de kendi aleyhine olacak bir şey söylemeye fırsat bulamadan önce, babası kıpırdandı ve kolu onunkine sürtündü. Mesajı gayet açıktı. *Emirlere uy.*

"Hayır," diye kükredi ama *evet* demek istiyordu. Boynunu eğip başını yan yatırdı. "Majesteleri."

Tasma bollaşıp boynum genişliğine ulaştı. Öncekinden daha bile bol olabilirdi. Evangeline'in göründüğü kadar dikkatli olmaması ufak bir lütuftu.

"Mare Barrow kraliyetin mahkûmudur ve kraliyet de ona uygun gördüğü şekilde davranacaktır," dedi Maven, sesi dengesiz müstakbel eşininkini aşarken. Bakışları soyluların geri kalanını taradı ve niyetini belli etti. "Ölüm onun için fazla iyi."

Soyluların arasında alçak sesli mırıltılar yükseldi. Karşı çıkanlar vardı ama çoğu aynı fikirdeydi. *Tuhaftı.* Hepsinin en acımasız şekilde infaz edilmemi, akbabalara yem edilmek için bağlanmamı ve Kırmızı Muhafızlar her nereyi ele geçirmişse orada kan kaybından ölmemi istediğini sanıyordum. Ama herhalde sonumun daha da kötü olmasını istiyorlardı.

Daha da kötü bir son.

Jon öyle demişti. Geleceğimde neler olacağını, izleyeceğim yolu gördüğünde böyle demişti. Bunların olacağını biliyordu. Biliyordu ve Kral'a da söylemişti. Kardeşimin hayatı ve benim özgürlüğüm karşılığında kendisine Maven'ın yanında bir yer edinmişti. Jon'un kalabalığın arasında ona yer vermek için iki yana çekilmiş kişilerin arasında durduğunu gördüm. Gözleri öfkeliydi; saçları vaktinden önce grileşmişti ve düzgünce bir kuyruk biçiminde arkadan bağlanmıştı. Maven Calore için taze kanlı yeni bir evcil hayvan olmuştu ama gördüğüm kadarıyla zincire vurulmamıştı. Çünkü Maven'ın çocuklardan oluşan bir lejyonu kurtarma girişimimizi daha başlamadan durdurmasına yardım etmişti. Maven'a, izleyeceğimiz yolları ve gele-

ceklerimizi anlatmıştı. Beni hediye gibi sararak çocuk krala vermişti. Hepimize ihanet etmişti.

Jon doğal olarak bakışlarını bana dikmişti bile. Yaptığı şeyler için ondan bir özür duyacağımı sanmıyordum ve duymadım da.

"Sorgulama ne olacak?"

Sol yanımdan tanımadığım bir ses sormuştu bunu. Yine de yüzünü tanıyordum.

Samson Merandus'tu. Bir arena dövüşçüsü, vahşi bir fısıltı ve ölü Kraliçe'nin kuzenlerinden biriydi. Herkesin arasından geçip bana doğru gelirken irkilmeden edemedim. Bir başka hayatta, onun arenadaki rakibinin kendisini bıçaklayıp öldürmesini sağladığını görmüştüm. Kilorn yanımda oturmuş, özgürlüğünün son saatlerinin keyfini çıkararak izlemiş ve tezahürat etmişti. Sonra efendisi ölmüş ve tüm dünyamız değişmişti. Yollarımız değişmişti. Pürüzsüz mermer zeminde boylu boyunca yatarken, üşümüş ve kanlar içindeyken, bir kralın ayaklarının dibindeki bir köpekten de aşağılık vaziyetteydim.

"Sorgulama için fazla mı iyi, Majesteleri?" diye devam etti Samson beyaz ellerinden birini bana doğrultarak. Çenemi tutup başımı kaldırmaya zorladı. Onu ısırmamak için kendimi zor tuttum. Evangeline'e beni boğması için bir bahane daha vermek istemiyordum. "Onun neler gördüğünü düşünün. Neler bildiğini. Onların lideri o... Kendi zavallı türünün sırlarını anlamamızın anahtarı."

Yanılıyordu ama kalp atışlarım yine de göğsümü dövüyordu. Büyük bir zarar verecek kadar çok şey biliyordum. Gözlerimin önüne Gizada, Albay ve Yüksektepe ikizleri geldi. Lejyonlara sızış. Şehirler. Ülkenin dört yanındaki mültecileri güvenli yerlere götürmekte olan fısıltılar. Özenle gizlenmiş ve yakında açığa çıkacak sırlar. Bildiklerim kaç kişiyi tehlikeye atacaktı? Bildiklerimi öğrendiklerinde kaç kişi ölecekti?

Üstelik bu sadece askeri istihbarattı. Kendi zihnimin karanlık kısımları daha da kötüydü. En kötü iblislerimi gizlediğim köşeler. Maven bunlardan biriydi. Hatırladığım, sevdiğim ve gerçek olmasını dilediğim prens. Bir de Cal vardı. Onu yanımda tutmak için yaptıklarım, göz ardı

ettiklerim ve müttefikleri konusunda kendime söylediğim yalanlar. Utancım ve hatalarım içimi yiyor, köklerimi kemiriyordu. Samson'ın ya da Maven'ın içimde bu tür şeyler görmelerine izin veremezdim.

Lütfen, diye yalvarmak istedim. Dudaklarım kıpırdamadı. Maven'dan nefret ediyor ve acı çektiğini görmek istiyordum ama onun sahip olduğum en iyi şans olduğunu da biliyordum. Fakat en güçlü müttefiklerin ve en kötü düşmanların karşısında merhamet dilemek zaten güçsüz bir kralı daha da güçsüz kılardı. O yüzden sessiz kaldım ve Samson'ın çenemi sıkıca tuttuğunu göz ardı etmeye çalışıp sadece Maven'ın yüzüne odaklandım.

Kısa ama uzun bir an göz göze geldik.

"Emirlerinizi biliyorsunuz," dedi sert bir tavırla muhafızlarıma başını sallayarak.

Muhafızlar beni sıkı sıkı tuttular ama ayağa kaldırırken hiçbir yerimi çürütmediler. Ellerini ve zincirlerimi kullanarak kalabalığın arasında ilerlememi sağladılar. Hepsini geride bıraktım. Evangeline, Ptolemus, Samson ve Maven.

Maven hızla arkasına döndü ve aksi istikamette, onu sıcak tutacak, geriye kalmış son şeye doğru ilerledi.

Donmuş alevlerden oluşan tahtına.

İKİ

Mare

Hiç yalnız kalamıyordum.

Muhafızlar hiçbir yere gitmiyordu. Her zaman iki muhafız oluyordu; beni sürekli izliyor, sessiz ve baskı altında tutuyorlardı. Beni bir mahkûma dönüştürmek için kilitli bir kapıdan fazlasına ihtiyaçları yoktu. Gerçi odamın ortasına kadar iteklenmeden kapıya yaklaşmam bile mümkün değildi. Benden güçlüydüler ve her daim tetikte bekliyorlardı. Gözlerinden kaçabilmenin tek yolu beyaz karolar ve altın teçhizatlarla döşeli, zemininde ürkütücü bir Sessiz Taş sırası olan ufak banyoydu. Başımı ağrıdan zonklatmaya ve boğazımın sıkışmasına yetecek kadar inci gibi parıldayan, gri ve kalın tabakalar vardı orada. Banyoda işimi çabuk görmem ve beni boğan her saniyeden faydalanmam gerekiyordu. Bu his bana Cameron'ı ve yeteneğini hatırlatmıştı. Birisini sessizliğinin gücüyle öldürebilirdi. Muhafızlarımın sürekli tetikte olmasından nefret ediyordum ama birkaç dakika daha

huzur içinde olabileyim diye bir banyonun zemininde boğulma riskini göze alamıyordum.

Komikti çünkü eskiden en büyük korkumun yalnız kalmak olduğunu düşünürdüm. Artık hiç yalnız olmadığım halde, hayatımda hiç bu kadar korkmadığımı hissediyordum.

Şimşeğimi dört gündür hissetmemiştim.

Beş.

Altı.

On yedi.

Otuz bir.

Her günü, aradan geçen zamanı yatağımın yanındaki süpürgeliğe çatalla bir çentik atarak işaretliyordum. İzimi bırakmak, Beyazateş Sarayı'nın hapishanesine ufak da olsa zarar vermek kendimi iyi hissetmemi sağlıyordu. Arven'ler bunu umursamıyorlardı. Genel olarak benimle pek ilgilenmiyor, sadece kesin ve istisnasız sessizliğe odaklanıyorlardı. Kapının yanında canlı gözleri olan heykeller gibi oturuyorlardı.

Burası Beyazateş'te son bulunduğumda uyuduğum oda değildi. Elbette, soylu bir mahkûmu soylu bir gelinle aynı yerde tutmak doğru olmazdı. Ama bir hücrede de değildim. Kafesim rahattı ve güzel döşenmişti; lüks bir yatak, sıkıcı ciltli kitaplarla dolu bir raf, birkaç sandalye, yemek yemek için bir masa ve hatta hepsi gri, kahverengi ve beyaz gibi nötr tonlarda şık perdeler bile vardı. Tıpkı Arven'lerin benden emdiği güç gibi renksizdi hepsi.

Zaman geçtikçe, yalnız uyumaya alıştım ama onları kovacak Cal yanımda olmadığı için kâbuslar beni rahatsız etmeye devam ediyordu. Beni umursayacak birisi yoktu. Her uyandığımda, kulaklarımı süsleyen küpelere dokunuyor, tek tek her bir taşın ismini söylüyordum. Bree,

Tramy, Shade, Kilorn. Kanım canım ve bağım olan erkek kardeşlerim. Üçü hayatta, biri hayalet olan kardeşlerim. Keşke Gisa'ya verdiğime uyan bir küpem olsaydı da ondan da bir parça bende kalsaydı, diye düşündüm. Bazen onu rüyamda görüyordum. Tam hatırlayamıyordum ama yüzü ve kanlar içinde kalmış gibi koyu kızıla boyanmış saçları gözlerimin önüne gelip gidiyordu. Beni en çok rahatsız edense söyledikleriydi. *Bir gün, insanlar gelecek ve sahip olduğun her şeyi alacak.* Haklıydı.

Odamda hiçbir yerde, banyoda bile ayna yoktu. Ama orada olmanın bana neler yaptığını biliyordum. Bol miktarda yemeğe ve egzersiz yapmamama rağmen yüzüm incelmiş gibiydi. Ben eriyip biterken, kemiklerim derimin altında hiç olmadığı kadar belirginleşmişti. Uyumaktan veya Poyraz vergi kanunlarıyla ilgili ciltlerden birini okumaktan başka yapacak pek bir şey yoktu ama yine de günlerdir bitkin hissediyordum. Her dokunuşta çürükler oluşuyordu. Tasma da günlerimi üşüyerek ve titreyerek geçirdiğim halde sıcaktı. Ateşim olabilirdi. Ölüyor da olabilirdim.

Bunu söyleyebileceğim kimse yoktu tabii. Günler boyunca neredeyse hiç konuşmamıştım. Kapı sadece yiyecek ve su için, bir de muhafızlarım değişsin diye açılıyordu. Bir kere bile Kızıl bir hizmetçi veya uşak görmemiştim ama onlar da olmalıydı. Dışarıya bırakılan yemekleri, çarşafları ve giysileri onların yerine Arven'ler alıyor, kullanmam için içeri getiriyorlardı. Odamı da onlar temizliyor, bu kadar küçük düşürücü bir iş yaptıkları için suratlarını ekşitiyorlardı. Sanırım bir Kızıl'ın odama girmesine izin vermeleri fazlasıyla tehlikeliydi. Bunu düşününce gülümsedim. Demek Kırmızı Muhafızlar onlar için hâlâ bir tehditti ve varlıkları hizmetçilerin bile yanıma gelmesini engelleyecek sıkı bir protokol izlenmesini sağlamaya yetiyordu.

Ama odaya yaklaşan başka kimse yoktu. Kimse şimşek kızı aval aval veya aç gözlerle izlemek için gelmiyordu. Maven bile.

Arven'ler benimle konuşmuyorlardı. Bana isimlerini söylemiyorlardı. O yüzden ben de onlara kendi bulduğum isimleri vermiştim. Benden daha ufak tefek olan, minik suratlı ve keskin, dikkatli bakışlı

yaşlıca kadına Kedicik diyordum. Diğer muhafız, kardeşleri gibi kafası toparlak, beyaz ve dazlak adama Yumurta ismini vermiştim. Üçlü'nün boynunda kusursuz bir pençe izini andıran üç çizgiden oluşan bir dövme vardı. Benimle hemen hemen aynı yaşlarda, görevlerini eksiksiz yerine getiren yeşil gözlü kıza da Yonca diyordum. Gözlerimin içine bakmaya bir tek o cesaret edebiliyordu.

Maven'ın beni geri istediğini ilk fark ettiğimde, acı veya karanlık ya da ikisini birden hissetmeyi beklemiştim. En çok da onu göreceğimi ve alev alev yanan gözlerinin karşısında acı çekeceğimi sanmıştım. Ama hiçbir şey olmamıştı. Oraya geldiğim ve diz çökmeye zorlandığımdan beri bir şey olmamıştı. Bana o zaman cesedimi sergileyeceğini söylemişti. Ama infazcılar gelmemişti. Samson Merandus ve ölü Kraliçe gibi zihnime girip düşüncelerimi açığa çıkaracak fısıltılar da öyle. Şayet cezam buysa, sıkıcı bir cezaydı. Maven hayal gücünden yoksundu.

Zihnimde hâlâ bazı sesler duyuyordum ve çok fazla anı vardı. Bir bıçak gibi beni kesiyorlardı. Acıyı, ondan daha da sıkıcı kitaplarla gidermeye çalışıyordum ama sözcükler gözlerimin önünde yüzüyor; harfler, gördüğüm tek şey geride bıraktığım kişilerin isimleri olana dek yer değiştiriyordu. Hayattakiler ve ölenler. Her yerde, her zaman Shade vardı.

Ptolemus kardeşimi öldürmüş olabilirdi ama Shade'i onun yoluna çıkaran bendim. Çünkü bencildim ve kendimi kurtarıcı sanıyordum. Çünkü bir kez daha güvenimi onu hak etmeyen birisine vermiştim ve bir kumarbazın iskambil kâğıtlarıyla oynadığı gibi hayatları değiş tokuş etmiştim. *Ama bir hapishanedekileri serbest bıraktın. Çok insanı özgür bıraktın... Julian'ı kurtardın.*

Zayıf bir düşünce, daha da zayıf bir teselliydi bu. Korros Hapishanesi'nin bedelinin ne olduğunu artık biliyordum. Her gün, şansım olsaydı o bedeli tekrar ödemeyeceğim gerçeğini kabulleniyordum. Julian için, yüz canlı Yenikan için yapmazdım. Shade'in hayatına karşılık hiçbirini kurtarmazdım.

Sonuçta hiçbir şey değişmemişti. Maven aylarca geri dönmemi istemiş, her kan lekeli notta bana yalvarmıştı. Beni cesetlerle, ölüle-

rin bedenleriyle satın alabilmeyi ummuştu. Ama ben bin masumun hayatına karşılık bile değiş tokuş edilemeyeceğimi düşünmüştüm. Şimdiyse, keşke istediğini uzun süre önce yapmış olsaydım diye düşünüyordum. Gerçekten önemsediğim kişileri kurtaracağımı bilen Maven onlara ulaşamadan önce yapmalıydım: Cal'i, Kilorn'u, ailemi... Yalnızca onlarla ilgili pazarlık edeceğimi biliyordu Maven. Onların hayatları için her şeyi vermiştim.

Sanırım, bana işkence yapmaması gerektiğini biliyordu. Şimşeğimi bana karşı çevirmek için, teker teker sinirlerimi parçalayarak beni lime lime etmek için kullanılan sondayla bile.

Hissettiğim acı onun için bir hiçti. Annesi onu iyi eğitmişti. Tek tesellim genç Kral'ın, gaddar kuklacısından mahrum kalmış olmasıydı. Orada tutulduğum ve gece gündüz izlendiğim müddetçe, Maven krallığın başında yalnız olacak, ona yol gösterecek ve sırtını kollayacak Elara Merandus olmayacaktı.

Temiz havaya en son bir ay önce çıkmıştım. Odamdan ve tek penceremden görebildiğim daracık manzara dışında bir şey görmeyeli de neredeyse bir o kadar olmuştu.

Pencerem sarayın bahçesine bakıyordu ve sonbaharın sonunda iyiden iyiye ölü hale gelmişti. Koruluk bir korucunun elinde çarpıklaşmıştı sanki. Yapraklı halleri muhteşem olmalıydı: Tomurcuklardan ve döne döne ta yükseklere ulaşan dallardan oluşan yeşil bir taç gibiydiler. Ama çıplakken o eğri büğrü meşeler, akçaağaçlar ve kayın ağaçları kıvrılarak sivri birer pençeye dönüşmüştü; kuru ve ölü parmakları kemikler gibi birbirine sürtünüyordu. Avlu terk edilmiş, unutulmuştu. Tıpkı benim gibi.

Hayır, diye kükredim içimden.

Diğerleri benim için gelecekti.

Bunu umma cesaretini gösterdim. Kapı her açıldığında midem kasılıyordu. Bir an, Carl'ı veya Kilorn'u ya da Farley'yi, belki bir başkasının suratını takmış Dadı'yı göreceğimi sanıyordum. Hatta Albay'ı. Artık onun kırmızı gözünü görebilmek için ağlayabilirdim. Ama kimse gelmedi. Benim için kimse gelmiyordu.

Umut yokken umut vermek gaddarcaydı.

Maven da bunu biliyordu.

Otuz birinci gün, güneş batarken ne yapmak istediğini anladım.

Çürümemi istiyordu. Silinip gitmemi. Unutulmamı.

Kemiklerden oluşan avluya, demir grisi bir gökten ilk karın pamuk gibi taneleri düşmeye başladı. Pencerenin camı soğuktu ama bir türlü donmuyordu.

Ben de donmayacaktım.

Dışarıdaki kar sabah ışığında kusursuzdu; çıplak ağaçları beyaz ve parıltılı bir örtü örtmüştü. Öğleden sonraya kadar eriyecekti. Hesapladığım kadarıyla, 11 Aralık'tı. Sonbahar ile kış mevsimleri arasında tekrarlanan soğuk, gri ve ölü bir zamandı. Gerçek kar yağışları bir sonraki aya kadar başlamayacaktı.

Eskiden, Bree karların altında gömülü kalmış bir öbek odunun üstüne atlayıp da bacağını kırdıktan sonra bile evimizin verandasından kar tepeciklerine atlardık. Onu iyileştirmek Gisa'nın bir aylık maaşına mal olmuştu ve sözüm ona doktorumuzun ihtiyaç duyduğu malzemelerin çoğunu da ben çalmak zorunda kalmıştım. Bree askere alınmadan önceki kıştı; tüm ailemizin son kez birlikte olduğu zamandı. Son kez. Sonsuza dek. Bir daha asla hepimiz bir arada olamayacaktık.

Annemle babam Muhafızlar'la birlikteydi. Gisa ve hayattaki kardeşlerim de öyle. *Güvendeler. Güvendeler. Güvendeler.* Her sabah olduğu gibi, bu sözcükleri tekrarladım. Doğru olmasa bile beni rahatlatıyordu.

Ağır ağır önümdeki kahvaltı tabağını öteye ittim. Artık alışmaya başladığım şekerli yulaf ezmesi, meyve ve kızarmış ekmekten oluşan kahvaltı da beni rahatlatmıyordu.

"Bitirdim," dedim kimsenin yanıt vermeyeceğini bilerek sırf alışkanlıktan.

Kedicik çoktan yanıma gelmiş, yarısını yediğim yiyeceklere pis pis bakıyordu. Bir böceği elliyormuş gibi tabağımı aldı ve kapıya götürmek için bir kol boyu kadar uzakta tuttu. Bakışlarımı hemen ileriye diktim ve odamın dışındaki giriş salonunu görebilmeyi umdum.

Her zamanki gibi boş olduğunu görünce hayal kırıklığına uğradım. Kedicik tabağı büyük bir tangırtıyla yere bıraktı, belki de kırmıştı ama umurunda bile değildi. Nasıl olsa hizmetkârlardan biri temizlerdi. Üçlü diğer sandalyede kollarını göğsünde kavuşturmuş oturuyor, gövdemi süzen gözlerini bir an olsun kırpmıyordu. Kedicik'in ve onun yeteneğini hissedebiliyordum. Üstüme fazla sıkı sarılmış bir battaniye gibiydiler; şimşek gücümü yerinde ve gizli tutuyorlar, gitmeye bile kalkışamadığım uzaklardaki bir yerde muhafaza ediyorlardı. Bu durum derimi yüzmek istememe neden oluyordu.

Bundan nefret ediyordum. Bundan nefret ediyordum.

Bundan. Nefret. Ediyordum.

Çat.

Su bardağımı karşı duvara fırlattım, o korkunç gri duvar boyasının üstüne su saçıldı ve cam paramparça oldu. Muhafızlarımın ikisi de kıllarını dahi kıpırdatmadılar. Bunu çok sık yapıyordum.

Faydası da oluyordu. Bir dakika için. Ancak o kadar.

Son bir aylık esaretim boyunca geliştirdiğim her zamanki programımı izliyordum. Uyanıyordum. Ama buna anında pişman oluyordum. Kahvaltım geliyordu. İştahım kaçıyordu. Yiyecekler geri alınıyordu. Anında pişman oluyordum. Duvara su bardağımı fırlatıyordum. Anında pişman oluyordum. Yatak çarşaflarını çıkarıyordum. Kâh çarşafları yırtıyor kâh bunu çığlık atarken yapıyordum. Anında pişman oluyordum. Bir kitap okumayı deniyordum. Pencereden dışarı bakıyordum. Pencereden dışarı bakıyordum. Pencereden dışarı bakıyordum. Öğle yemeğim geliyordu. Aynı şeyleri tekrarlıyordum.

Çok meşgul bir kızdım.

Ya da sanırım kadın demeliydim.

On sekiz yaş çocukluk ile yetişkinlik arasındaki mutlak ayrımdı. Haftalar önce on sekiz yaşıma basmıştım. 17 Kasım'da. Gerçi bunu bilen ya da fark eden olmamıştı. Arven'lerin, sorumlulukları altındaki mahkûmun bir yaş daha aldığını umursadıklarını sanmıyordum. Bunu o saraydaki tek bir kişi umursayabilirdi. Ama o da beni ziyaret etmeyince rahatlamıştım. Mahkûmiyetimin tek iyi yanı buydu. Orada

tutulduğum, etrafım hayatımda tanıdığım en kötü insanlarla sarılı olduğu müddetçe onunla karşılaşma sıkıntısını yaşamam gerekmiyordu.

Bugüne dek.

Etrafımı sarmış o saf sessizlik bir patlamayla değil, bir klik sesiyle parçalandı. Kapı kilidinin tanıdık açılma sesiydi. Programsız, uyarısız. Başımı şaşkınlıkla dikkatleri dağılan Arven'ler gibi hızla oraya çevirdim. Kalbim birden gümbür gümbür atmaya başlayınca, damarlarıma adrenalin akın etti. O bir saniyede yine umutlanmaya cesaret ettim. Kapının arkasında kimin olabileceğini hayal ettim.

Ağabeylerim. Farley. Kilorn.

Cal.

Cal olmasını istedim. Ateşinin o sarayı ve tüm bu insanları kaplamasını istedim.

Ama kapının diğer tarafında duran adam tanıdığım biri değildi. Sadece giysileri tanıdıktı: gümüş detaylı siyah bir üniforma. İsimsiz ve önemsiz bir Güvenlik görevlisiydi. Hapis tutulduğum odaya girip sırtıyla kapıyı aralık tuttu. Onun gibi birkaç adam daha kapıda durarak, giriş odasını bedenleriyle kararttılar.

Ayağa fırlayan Arven'ler benim gibi şaşkınlığa uğramıştı.

"Ne yapıyorsunuz?" diye bağırdı Üçlü. Sesini ilk kez duyuyordum.

Kedicik de ona öğretildiği gibi benimle adamın arasına girdi. İçime onun korkusuyla ve şaşkınlığıyla beslenen bir sessizlik akımı daha doldu. Bir dalga gibi içime vurdu, gücümden geriye kalan ufak parçaları da yok etti. Başkalarının önünde yere düşmekten nefret ettiğim için, mıhlanmış gibi sandalyemde oturmaya devam ettim.

Güvenlik görevlisi bir şey demeyip yere baktı. Bekledi.

İçeri iğnelerden yapılmış bir elbiseyle girdi. Gümüş saçları taranmış, takmak için açlıkla beklediği tacın üstündekilere benzer taşlarla örülmüştü. O kusursuz, soğuk ve sert kadını görünce ürperdim. Henüz bu unvana sahip değilse bile öyle görünüyordu. Çünkü hâlâ bir kraliçe değildi. Bunu anlayabiliyordum.

"Evangeline," diye mırıldanıp sesimin hem korkudan hem de kullanılmamaktan dolayı titrediğini gizlemeye çalıştım. Kara gözleriyle

beni tepeden tırnağa süzdü, her kusurumu ve zayıflığımı fark etti. Çok sayıda olduklarını biliyordum. Nihayet, bakışları tasmama kaydı ve sivri metal uçlarına dikkatle baktı. Dudakları hem tiksinti hem de açlıkla kıvrıldı. Tasmamı sıkıp sivri uçlarını boğazıma batırması ve bir kemik kadar kuruyana dek kanımın akmasını sağlaması ne kadar da kolaydı.

"Leydi Samos, burada olmanız yasak," dedi Kedicik aramızdan çekilmeden. Cesareti beni şaşırtmıştı.

Evangeline'in gözleri muhafızıma kaydı ve suratındaki pis gülümseme iyice yayıldı. "Kral'a, nişanlıma itaatsizlik edeceğimi mi sanıyorsun?" Buz gibi zoraki bir kahkaha attı. "Buraya onun emirleriyle geldim. Mahkûmun saraya götürülmesini istiyor. Hemen."

Bu sözcüklerin her biri canımı yaktı. Bir aylık mahkûmiyet birden bana çok kısa gelmişti. Bir yanım masaya tutunup Evangeline'in beni kafesimden çıkmaya zorlamasını sağlamak istedi. Ama tecrit bile gururumu kıramamıştı. Henüz.

Asla, diye kendime hatırlattım. Böylece, güçsüz bacaklarımın, sızlayan eklemlerimin üstünde ayağa kalktım ve ellerimin titrediğini hissettim. Bir ay önce, sadece dişlerimle Evangeline'in erkek kardeşine saldırmıştım. Sadece dik durabilmek için bile olsa, o ateşi biraz olsun yeniden hissetmeye çalıştım.

Kedicik olduğu yerde dikiliyor, hiçbir yere çekilmiyordu. Başıyla Üçlü'ye bir işaret yaptı ve kuzeninin gözlerinin içine baktı. "Bize emir gelmedi. Bu, protokole dahil değil."

Evangeline beyaz, parlak dişlerini göstererek yine güldü. Gülümsemesi güzel ve bir kılıç kadar vahşiydi. "Bana karşı mı geliyorsun, Muhafız Arven?" Konuşurken ellerini elbisesinin üstünde gezdirdi, kusursuz beyaz teni iğnelerden oluşan bir ormanda ilerledi. İğnelerden bazıları ona birer mıknatıs gibi yapıştı ve bir avuç iğne toplayarak elini geri çekti. Eline yapışan metal parçalarını sabırla, beklentiyle ve tek kaşını kaldırarak öne uzattı. Arven'ler ezici sessizliklerini gelecekte kraliçe olacak birisi bir yana, bir Samos kızına uzatmamaları gerektiğini iyi biliyorlardı.

Konuşmadan bakıştılar ve açıkça Evangeline'in sorusunun iki farklı tarafında yer aldılar. Üçlü öfkeyle bakarak kaşlarını çatarken, Kedicik en sonunda yüksek sesle iç çekti. Geriye bir adım attı.

"Unutmayacağım bir seçim," diye mırıldandı Evangeline.

Karşısında kendimi savunmasız hissediyordum; etrafta bize bakan diğer muhafızlar ve görevliler olmasına rağmen, onun delici bakışlarının karşısında yapayalnız gibiydim. Evangeline beni biliyordu; kim olduğumu, neler yapabileceğimi biliyordu. Onu Kemik Stadyumu'nda neredeyse öldürecektim ama benden ve şimşeğimden korkarak kaçmıştı. Şimdi ise kesinlikle korkmuyordu.

Öne doğru kararlı bir tavırla adım attım. Tam ona doğru. Etrafını saran, yeteneğini kullanmasına izin veren o huzurlu boşluğa doğru. Sonra bir adım daha attım. Özgür havaya, elektriğe doğru. Onu hemen hissedecek miydim? Bir anda bana geri mi gelecekti? Gelmeliydi. Öyle olmalıydı.

Ama alaycı gülümsemesi tatlı bir gülümsemeye dönüştü. Benim hızıma uyup geri gitti ve neredeyse hırlamama neden oldu. "O kadar da çabuk değil, Barrow."

Gerçek ismimi ilk kez söylemişti.

Parmaklarını şaklattı ve Kedicik'e bir işaret yaptı. "Onu getirin."

Beni ilk günkü gibi boynumdaki tasmanın zincirini çekerek sürüklediler; Kedicik zincirimi sıkıca yumruğunun içine almıştı. Onun ve Üçlü'nün sessizliği devam ediyor ve kafatasımda bir davul sesi gibi yankılanıyordu. Sakin sakin yürüdüğümüz halde, Beyazateş'teki uzun yürüyüş bana kilometrelerce koşmuşum gibi geldi. Daha önceden olduğu gibi, bu sefer de gözlerimi bağlamamışlar ve aklımı karıştırmayı denememişlerdi bile.

Gitmemiz gereken yere yaklaştıkça, karşımıza çıkan ve bir ömür önce serbestçe keşfettiğim geçitleri ve tünelleri tanımaya başladım. O zamanlar, bunları ayırt etmem gerektiğini hissetmemiştim. Ama o sırada zihnimde sarayın bir haritasını çıkarmak için elimden geleni yapıyordum. Oradan sağ çıkmayı planlayacaksam, nerede ne oldu-

ğunu kesinlikle bilmem gerekecekti. Yatak odam doğuya bakıyordu ve pencereleri saydığım için beşinci katta olduğunu biliyordum. Beyazateş'in birbirine geçmiş kareler gibi olduğunu, her kanadın odamın baktığı avluya benzer bir avluyu çevrelediğini hatırladım. Geçtiğimiz her yeni geçitte, yüksek ve kemerli pencerelerden görünen manzara değişiyordu. Bir avlu bahçesi, Sezar Meydanı, Cal'in askerleriyle idman yaptığı antrenman bahçesinin geniş alanları, uzaklardaki duvarlar ve ötesinde yeniden inşa edilmiş olan Arkeon Köprüsü. Neyse ki Julian'm günlüğünü bulduğum, Cal'in öfkesine ve Maven'ın sessizce sinsi planlar yaptığına şahit olduğum mesken bölgelerinden hiç geçmedik. Sarayda kısa süre geçirdiğim halde, geri kalanının o kadar çok anıyla dolu olmasına şaşırmıştım.

Bir sahanlıkta, batıdaki kışlalardan Başkent Nehri'ne ve ardında şehrin diğer yarısına bakan yan yana dizilmiş pencerelerin önünden geçtik. Kemik Stadyumu bana çok tanıdık gelen gösterişli boyutlarıyla binaların arasında duruyordu. Bu manzarayı tanıyordum. Cal'le birlikte o pencerelerin önünde durmuştum. O gece, bir saldırı gerçekleşeceğini bildiğim halde ona yalan söylemiştim. Ama bu saldırının ikimize de ne etkisi olacağını bilmiyordum. Cal, keşke durum farklı olsaydı, diye fısıldamıştı. O hüzne ben de katılıyordum.

Kameralar ilerleyişimizi izliyor olmalıydı ama artık onları hissedemiyordum. Ardımızdan gelen, metal bir kuğuyu izleyen bir karatavuk sürüsünü andıran görevlileriyle birlikte sarayın giriş katına inerken, Evangeline hiçbir şey demedi. Bir yerden müzik sesi geliyordu. Kabarmış ve ağırlaşmış bir kalp gibi atıyordu sanki. Daha önceden, katıldığım baloda veya Cal'in dans derslerinde bile o tür bir müzik duymamıştım. Canlı gibiydi; karanlık, dolambaçlı ve tuhaf bir biçimde davetkârdı. Müzik sesini duyduğunda, önümden giden Evangeline'in omuzlarının gerildiğini fark ettim.

Sarayın giriş katı garip bir biçimde boştu; etrafta sadece geçitlerin başında nöbet tutan birkaç muhafız vardı. Maven'la birlikte olacak muhafızlardı bunlar, Gözcüler değil. Evangeline düşündüğüm gibi o kocaman, kemerli kapılardan taht odasına girmek için sağa sapmadı.

Tam aksine, peşinde bizlerle dümdüz ilerledi ve çok iyi bildiğim bir başka odaya girdi.

Konsey odasıydı burası. Mermerden ve cilalanmış, parıldayan ahşaptan oluşan kusursuz bir daire biçimindeydi. Duvarların önünde koltuklar ve Poyraz mührü vardı, süslü zemini de Alevli Taç kaplamıştı. Kırmızı, siyah ve soyluların gümüş rengindeydi ve sivri uçlarından alevler fışkırıyordu. Bunu görünce az kalsın tökezleyecektim. Gözlerimi kapamak zorunda kaldım. Kedicik kesinlikle beni odaya girmem için çekiştirecekti. O sarayı daha fazla görmeyeceğim anlamına geliyorsa, memnuniyetle buna izin verirdim. Walsh'un orada öldüğünü hatırladım. Yüzü gözkapaklarımın ardından parlayarak belirdi o anda. Bir tavşan gibi avlanmıştı. Onu yakalayanlar da kurtlardı: Evangeline, Ptolemus, Cal. Onu Kırmızı Muhafızlar'ın emirlerini yerine getirirken Arkeon'un altındaki tünellerde yakalamışlardı. Onu bulup buraya getirmişler ve sorgulanması için Kraliçe Elara'nın huzuruna çıkarmışlardı. Ama sorgulanma aşamasına bile gelmeden Walsh intihar etmişti. Kırmızı Muhafızlar'ın sırlarını koruyabilmek için, hepimizin önünde onu öldürecek bir hap içmişti. Beni korumak için.

Müziğin sesi üç misline çıkınca, gözlerimi tekrar açtım.

Konsey odası geride kalmıştı ama karşımdaki manzara çok daha kötüydü.

ÜÇ

Mare

Müzik harikulade taht odasının her karışına sızıyor ve alkolün tatlı ve mide bulandırıcı kokusuyla havada dans ediyordu. Odanın zemininden birkaç adım yüksekte olan ve gürültülü partinin muhteşem manzarasına bakan platforma çıktık... Birileri orada olduğumuzu fark edene dek aradan birkaç saniye geçti.

Sinirlerim gerilmiş ve savunmaya geçmiş bir halde sağa sola bakındım, bir fırsat veya tehlike var mı diye gördüğüm her yüzü ve gölgeyi inceledim. İpekli kumaşlar, değerli taşlar ve şık zırhlar bir düzine kadar avize ışığının altında göz kırpıyor, mermer zeminde adeta bir takımyıldız oluşturuyordu. Bir aylık esaretten sonra, bu manzara sinirlerime yapılan bir saldırı gibi geldi ama bunları açlıktan kırılmak üzere olan bir kız gibi yuttum. O kadar çok renk, ses, tanıdık lord ve leydi vardı ki. Şimdilik beni fark etmedikleri için gözleri bana çevrilmedi. Hepsi birbirlerine, şarap kadehlerine ve ren-

gârenk içkilerine, insanı huzursuz eden ritme, havada kıvrılan kokulu dumana odaklanmışlardı. Bu bir tür kutlama olmalıydı ama neyi kutladıklarını bilmiyordum.

Doğal olarak, aklıma bir sürü şey geldi. Bir zafer daha mı kazanmışlardı? Cal'e, Kırmızı Muhafızlar'a karşı mı kazanmışlardı? Yoksa hâlâ benim yakalanmamı mı kutluyorlardı?

Evangeline'e şöyle bir bakınca, sorumun yanıtını aldım. Onun bana bile öyle kaşlarını çattığını görmemiştim. Bir kediyi andıran alaycı ifadesi hiç görmediğim kadar çirkin, öfkeli ve hiddetli bir hale gelmişti. Manzarayı süzerken gözleri simsiyah kesildi. Saf bir mutluluk yaşayan halkını yutan kapkara birer boşluk gibiydiler.

Ya da saf bir cehaletin pençesindeki halkını.

Birisinin emriyle karşı duvardan bir grup Kızıl hizmetkâr önceden prova edilmiş şekilde bir sıraya dizilerek odada ilerlemeye başladı. Ellerinde yakut, altın ve elmas yıldız ışığını andıran renklerde sıvılar bulunan kristal kadehler taşıdıkları tepsiler vardı. Kalabalığın diğer tarafına vardıklarında tepsiler boşalmış ve hızla yeniden doldurulmuştu. Tekrar diğer tarafa ilerlediklerinde, tepsiler yeniden boşaldı. Gümüşlerin nasıl ayakta kaldıklarını hiç anlayamıyordum. Elleri kadehlerinin etrafını birer pençe gibi sarmış halde konuşarak veya dans ederek şamatalarına devam ettiler. Birkaçı karmaşık görünümlü pipolardan içlerine nefes çekip havaya tuhaf renkli bir duman üflüyordu. Bu duman çok sayıda Sütunkentli ihtiyarın kıskançlıkla biriktirdiği tütün gibi kokmuyordu. Pipolarında her biri minicik birer ışık gibi beliren kıvılcımları imrenerek izledim.

Kızıllardan oluşan hizmetkârları izlemek daha da kötüydü. Kalbimi sızlatıyorlardı. Onların yerinde olmak için neler vermezdim. Bir mahkûm yerine bir hizmetkâr olmak için. *Aptal,* diye kendimi azarlardım. *Onlar da senin gibi mahkûm. Türünün tamamı gibi. Bir Gümüş'ün çizmesinin altında mahsur kalmışlar ama bazılarının nefes alacak daha çok yeri var.*

Onun yüzünden.

Evangeline platformdan indi ve Arven'ler beni peşinden gitmeye zorladı. Merdivenler bizi doğrudan, muazzam önemini vurgulayacak kadar yüksek bir başka platforma götürdü. Tabii ki üstünde bir düzine kadar maskeli ve silahlı, her santimi ürkütücü Gözcü duruyordu.

Hatırladığım tahtları görmeyi bekledim. Kralın tahtında elmascam alevleri, kraliçeninkindeyse safir ve parlatılmış beyaz altın olmalıydı. Ama bunların yerine, Maven'ın bir ay önce beni zincirlenmiş halde dünyaya sergilerken kalktığı aynı tahtı gördüm.

Üstünde değerli taşlar ya da metaller yoktu. Sadece parlak, düz kenarlı ve kıvrımlı bir şeyle kaplı, rütbe işaretlerinden tamamıyla yoksun gri taşlardan yapılmış bir tahttı. Soğuk ve rahatsız olduğu kadar son derecede ağır görünüyordu. Maven'ı küçük gösteriyor, ona her zamankinden genç ve ufak tefek bir görünüm veriyordu. Güçlü görünmek güçlü olmak anlamına gelirdi. Bu dersi Elara'dan öğrenmiştim ama nedense Maven öğrenmemiş gibiydi. Yaşını gösteriyor, teni siyah üniforması yüzünden aşırı solgun görünüyordu ve renk olarak üzerinde yalnızca pelerininin kan kırmızısı kenarları, çok sayıdaki gümüş madalyaları ve gözlerinin o buz gibi mavisi vardı.

Calore Hanesi'nden Kral Maven, orada olduğumu anladığı anda gözlerimin içine baktı.

O an havada, bir zaman ipliğinde asılı kaldı. Aramızda müthiş bir gürültüden ve zarif bir karmaşadan oluşan dikkat dağıtıcı bir kanyon vardı ama oda adeta boştu.

Bendeki farkı görecek mi diye merak ettim. Sessiz hapishanemin bana çektirdiği hastalıkları, acıyı ve işkenceyi. Görüyor olmalıydı. Bakışları, belirginleşmiş elmacıkkemiklerimden tasmama, bana giydirdikleri beyaz renkli bol elbiseye kadar üstümde dolaştı. Bu sefer, kanlar içinde değildim ama keşke öyle olsaydım. Herkese ne olduğumu, eskiden beri olduğum şeyi göstermek istedim. Kızıl. Yaralı. Ama sağ. Saray halkının ve birkaç dakika önce Evangeline'in önünde yaptığım gibi omuzlarımı dikleştirdim ve içimde kalan son güçle ve suçlama ifadesiyle ona baktım. Onu dikkatle incelerken, sadece benim göre-

bildiğim çatlakları aradım. Bir şeyler gizleyen bakışlarını, seğiren ellerini, omurgasını çatlatacak kadar dik görünen duruşunu inceledim.

Sen bir katilsin, Maven Calore, bir ödleksin ve bir zayıflıksın.

İşe yaradı. Bakışlarını benden ayırdı, iki eliyle tuttuğu tahtının kollarını bırakmadan hızla ayağa kalktı. Öfkesi bir çekiç darbesi gibi odaya indi.

"Açıklama yap, Muhafız Arven!" diye bağırdı en yakındaki muhafızıma.

Üçlü olduğu yerde sıçradı.

Bu öfkeli haykırış müziğin, dansın ve içilen içkilerin bir anda kesilmesine neden oldu.

Üçlü, "E-efendim..." diye kekeleyip eldivenli eliyle kolumu sıkıca tuttu. Dokunuşu kalp atışlarımı yavaşlatacak kadar büyük bir sessizlik oluşturdu. Kendisini ya da müstakbel Kraliçe'yi suçlu göstermeyecek bir açıklama düşünmeye çalıştı ama hiçbir şey diyemedi.

Zincirim Kedicik'in elinde titriyordu ama hâlâ sıkı sıkı tutuyordu.

Sadece Evangeline Kral'ın öfkesinden etkilenmemişti. Bu tepkiyi bekliyordu.

Maven ona beni yanına götürmesini emretmedi. Hiçbir şey istemedi.

Maven aptal değildi. Elini Üçlü'ye salladı ve onun nafile yere yapmaya çalıştığı açıklamayı tek bir hareketle sonlandırdı. "Bu yetersiz girişimin yeteri kadar yanıt sayılır," dedi. "Sen ne diyeceksin, Evangeline?"

Evangeline'in kalabalığın arasındaki babası dimdik duruyor, onu iri, sert ifadeli gözleriyle izliyordu. Bir başkası onun korktuğunu söyleyebilirdi ama Volo Samos'un herhangi bir duyguyu hissetme gücüne sahip olduğunu sanmıyordum. Volo Samos ne düşündüğünü ele vermeyen bir ifadeyle sivri sakalını sıvazlamakla yetindi. Ptolemus hislerini gizlemekte onun kadar başarılı değildi. Platformda Gözcülerle dururken, üstünde alevli bir cüppe veya maske olmayan tek kişi oydu. Bedeni kıpırtısız olduğu halde, bakışları Kral ile kız kardeşi arasında gidip geliyor, yumruklarından birini ağır ağır sıkıyordu.

Güzel. Ben nasıl ağabeyim için korktuysam, sen de onun için kork. Ben nasıl ağabeyimin öldüğünü izlediysem, sen de onun acı çekmesini izle.

Maven o sırada başka ne yapabilirdi ki? Evangeline kasıtlı olarak onun emirlerine karşı gelmiş, nişanlılıklarının müsamaha gösterdiği sınırları aşmıştı. Bir şey biliyorsam, o da Kral'a karşı çıkmanın cezalandırılmak anlamına geldiğiydi. Bunu oracıkta, tüm saray halkının önünde yapmak mı? Maven onu orada bile infaz ettirebilirdi.

Evangeline ölümü göze aldığını sanıyorsa da bunu belli etmiyordu. Sesi ne titriyor ne de çatlıyordu. "Teröristin mahkûm edilmesini, işe yaramaz bir şişe şarap gibi kilit altında tutulmasını emrettiniz ve konsey bir aydır düşünmesine rağmen ona ne yapılacağına dair ortak bir karar çıkmadı. Çok fazla suç işledi, bir düzine ölümden sorumlu, en kötü hapishanelerimizde bin ömür mahkûm olmayı hak ediyor. Keşfedildiğinden beri ebeveynleriniz de dahil olmak üzere halkınızdan yüzlercesini öldürdü ya da sakat bıraktı ve hâlâ rahat bir odada kalıyor, yemek yiyor, nefes alıyor... Hak ettiği cezayı almadan yaşıyor."

Maven annesinin oğluydu ve saray halkına karşı duruşu hemen hemen kusursuzdu. Evangeline'in sözleri onu zerre kadar etkilememiş gibiydi.

"Hak ettiği ceza," diyerek onun sözlerini tekrarladı. Sonra, çenesini kaldırıp odaya baktı. "Demek onu buraya getirdiniz. Partilerim gerçekten de o kadar mı kötü?"

Odayı hem samimi hem de sahte kahkahalar kapladı ve coşkun kalabalığın arasında dalgalandı. Davetlilerin birçoğu sarhoştu ama neler olduğunu anlayacak kadar ayık olanlar da vardı. En azından Evangeline'in ne yaptığını anlayacak kadar.

Evangeline o kadar zoraki bir biçimde gülümsedi ki dudaklarının kenarlarının kanamaya başlayacağını sandım. "Anneniz için yas tutuğunuzu biliyorum, Majesteleri," dedi gayet soğuk bir ses tonuyla. "Hepimiz biliyoruz. Ama babanız bu şekilde davranmazdı. Gözyaşı dökme vakti geçti."

Bu son sözler ona değil, Altıncı Tiberias'a aitti. Maven'ın babasına, Maven'ın hayaletine. Maskesi bir an silinir gibi oldu ve gözlerinde

aynı anda bir dehşet ve öfke ifadesi parıldadı. O sözleri onun kadar iyi hatırlıyordum. Kırmızı Muhafızlar'ın politik hedefleri infaz etmesinden önce tıpkı oradaki gibi bir kalabalığa söylenmişti. Maven tarafından seçilip annesi tarafından ona benimsetilmiş hedeflerdi bunlar. Bizler onların pis işlerini yaparken, onlar da kendilerine ait vahşi bir saldırıyla ölü sayısını artırmışlardı. Düşmanlarından bir kısmını yok etmek için beni ve Muhafızlar'ı kullanmışlar, tek bir hamlede diğerlerini şeytan gibi göstermişlerdi. Daha çok kişiyi, hiçbirimizin istemediği kadar çok kişiyi öldürmüşlerdi.

Hâlâ kan ve duman kokusunu hissedebiliyordum. Ölen çocuklarının ardından ağlayan bir annenin sesini hâlâ duyabiliyordum. Tüm bunlardan isyanı sorumlu tutan sözcükleri hâlâ kulağımdaydı.

"Kuvvet, güç, ölüm," diye mırıldandı Maven dişlerini birbirine çarparak. Bu sözler o zaman beni korkutmuştu, hâlâ da korkutuyordu. "Ne öneriyorsunuz, leydim? Kafası mı uçurulsun? Bir manganın karşısına mı geçirilsin? Yoksa onu ufak ufak parçalayarak mı yok edelim?"

Kalbim göğsümde dörtnala koşmaya başlamıştı. Maven bu tür şeylere izin verir miydi? Bilmiyordum. Ne yapacağını bilmiyordum. Kendime onu *hiç* tanımadığımı hatırlattım. Tanıdığımı sandığım çocuk bir yanılsamaydı. Ama gaddarca geride bıraktığı, geri dönmem için yalvardığı o notlar? O sessiz sakin mahkûmiyet ayı? Belki bunlar da sahteydi, beni tuzağa düşürmek için bir başka numaraydı. Bir başka işkence türüydü.

"Yasaların gerektirdiğini yapacağız. Babanızın yapacağı gibi."

Baba sözcüğünü söyleyişi, o kelimeyi bir bıçağı kullanır gibi kullanması, sağlam bir teyitti. O odadaki birçok kişi gibi, o da Altıncı Tiberias'ın sonunun öykülerdeki gibi olmadığını biliyordu.

Maven buna rağmen tahtının kollarını kavradı ve parmak eklemleri gri kolçakların üzerinde bembeyaz kesildi. Saray halkına baktı, gözlerini üstünde hissetti ve tekrar Evangeline'e bakıp alaycı bir ifadeyle gülümsedi. "Sırf konseyimin bir üyesi değilsiniz. Aynı zamanda babamı, zihninden neler geçtiğini bilecek kadar iyi tanıyordunuz. Ben de onun gibi bir kralım ve zafer uğruna neler yapılması gerektiğini

anlıyorum. Yasalarımız kutsaldır ancak şu anda iki savaşta birden yer alıyoruz."

İki savaş.

Adrenalin içime o kadar büyük bir hızla akın etti ki şimşek yeteneğimin geri geldiğini sandım. Hayır, şimşek değildi bu. Umuttu. Sırıtmamak için dudağımı sırdım. Mahkûmiyetim süresince Kırmızı Muhafızlar durmamış, güçlenerek devam etmişti. Sadece savaşmakla kalmıyorlardı, Maven da bunu açıkça itiraf ediyordu. Artık onları gizlemek veya göz ardı etmek imkânsız hale gelmişti.

Daha fazlasını öğrenmem gerektiği halde, ağzımı açmadım.

Maven delici bakışlarla Evangeline'i süzdü. "Hiçbir düşman mahkûm, özellikle de Mare Barrow kadar değerli bir mahkûm sıradan bir infazla heba edilemez."

"Onu yine de harcıyorsunuz!" dedi Evangeline. O kadar çabuk yanıt vermişti ki bu argümanı daha önceden prova ettiğini anladım. Öne doğru birkaç adım daha atıp kendisiyle Maven arasındaki mesafeyi kapadı. Her şey bir şov, bir gösteri, saray halkının şahit olması için platformda oynanan bir oyun gibiydi. Ama kimin çıkarı için? "Korviyum yanarken o, odada toz tutuyor, hiçbir şey yapmıyor, bize hiçbir şey vermiyor!"

Unutmamam gereken değerli bir bilgi de buydu. *Anlat, Evangeline. Bana daha fazlasını ver.*

Kale şehrinde, Poyraz ordusunun merkezinde bir ay önce isyanlar başladığını kendi gözlerimle görmüştüm. Hâlâ devam ediyorlardı. Korviyum lafının geçmesi kalabalığı ayılttı. Maven da bunu hemen fark etti ve sakin kalabilmek için çaba sarf etti.

"Konseyin bir karar vermesine sadece günler kaldı, leydim," dedi çenesini sıkarak.

"Açık sözlülüğümü bağışlayın, Majesteleri. Konseye, hatta en zayıf üyelerine bile elinizden geldiğince saygı göstermek istediğinizi biliyorum. Yapılması gerekenleri yapamayan ödleklere bile." Bir adım daha attı ve sesi bir kedi mırlamasına dönüştü. "Ama siz kralsınız. Karar size ait."

İşini çok iyi biliyordu. Evangeline manipülasyonda diğerleri kadar becerikliydi. Birkaç sözcükle sadece Maven'ın zayıf görünmesini engellemekle kalmamış, aynı zamanda bir güç imajı sergilemesi için onun sözlerine boyun eğmesini sağlamıştı. Elimde olmadan telaşla nefes aldım. Maven onun dediğini yapacak mıydı? Yoksa bunu reddedip Soylu Haneler'de çoktan yanmaya başlamış isyan ateşini körükleyecek miydi?

Maven aptal değildi. Evangeline'in ne yapmaya çalıştığını anlamıştı ve dikkatini ondan ayırmıyordu. Birbirlerine bakmaya, zoraki gülümsemeler ve keskin bakışlarla iletişim kurmaya devam ettiler.

"Kraliçedenemesi kesinlikle en yetenekli kızı ortaya çıkardı," dedi Maven onun elini tutarak. İkisi de bu hareketten tiksinmiş gibiydi. Maven başını hızla kalabalığa çevirdi ve koyu mavi giysili ince uzun bir adama baktı. "Kuzen! Sorgulama talebin onaylanmıştır."

Samson Merandus bir anda dikkat kesilip hemen kalabalığın arasından öne çıktı. Neredeyse sırıtarak eğilip selam verdi. Mavi cüppesi kapkara bir duman gibi arkasından süzüldü. "Teşekkür ederim, Majesteleri."

"Hayır."

Bu sözcük güçlükle ağzımdan çıktı.

"Hayır, Maven."

Samson hızla harekete geçerek kontrol etmeye çalıştığı bir öfkeyle platforma çıktı. Birkaç kararlı adımla aramızdaki mesafeyi kapadı ve gözleri bir anda dünyamdaki tek şey haline geldi. Mavi gözler, Elara'nın ve Maven'ın gözleri.

"Maven!" dedim yine korkuyla ve bir faydası olmayacağı halde yalvardım. Ondan bir şey istemeyi düşünmek gururumu zedelese bile yalvardım. Yapabileceğim başka ne vardı? Samson bir fısıltıydı. Beni içimden dışıma mahvedecek, tüm benliğimi ve bildiğim her şeyi araştıracaktı. Gördüklerim yüzünden daha kaç kişi ölecekti? "Maven, lütfen! Bunu yapmasına izin verme!"

Kedicik'in zincirimi sıkıca kavramasını engelleyecek, hatta Üçlü omuzlarımı tuttuğunda ona direnecek kadar güçlü değildim. İkisi

beni rahatlıkla tuttu. Bakışlarım Samson'dan Maven'a çevrildi. Tek eli tahtındaydı, diğer eliyle de Evangeline'in elini tutuyordu. *Seni özlüyorum,* demişti notlarında. Yüzünden ne düşündüğünü anlayamıyordum ama en azından bana bakıyordu.

Güzel, diye düşündüm. Beni bu kâbustan kurtarmayacaksa, bunun gerçekleştiğini görmesini istiyordum.

"Maven," diye fısıldadım son kez, kendim gibi konuşmaya çalışarak. Şimşek kız, kayıp prenses Mareena olarak değil, Mare olarak. Bir hücrenin parmaklıklarının arasından izlediği ve kurtarmak için yemin ettiği kız olarak. Ama o kız yeterli olmadı. Bakışlarını önüne indirdi. Başka yöne baktı.

Yalnızdım.

Samson elini boğazıma götürüp metal tasmanın üstünden sıktı ve beni o tekinsiz, tanıdık gözlerine bakmaya zorladı. Buz mavisi ve bir o kadar da acımasız gözlerine.

"Elara'yı öldürmekle hata ettin," dedi sözlerini yumuşatmaya kalkışmadan. "Kendisi bir zihin cerrahıydı."

Bir yemeği iştahla mideye indirecek kadar aç, adeta açlıktan ölmek üzere bir adam gibi bana doğru eğildi.

"Ben bir kasabım."

Ses sondası beni hedef alınca, üç uzun gün boyunca acıyla inledim. Bir radyo dalgası fırtınası kendi elektriğimi bana karşı kullandı. Dalgalar derimde yankılandı, sinirlerimin arasında bir kavanozdaki çiviler gibi takırdadı. Yara izleri bıraktı. Ensemde ve omurgamda hâlâ alışamadığım çirkin ve tırtıklı beyaz çizgiler oluşturdu. Tuhaf açılarda sancılar oluşturup beni çekiştirdiler, sıradan hareketlerimi bile acıyla kapladılar. Gülümsemelerim bile bana yapılan şeylerden sonra daha zoraki ve ufaktı.

Şimdi elimde olsaydı yalvarabilirdim.

Bir sondanın beni parçalayan tiz klik sesi bir cennet, bir lütuf ve bir merhamet eylemi olurdu. Kemiklerimin ve kaslarımın kırılmasını, dişlerime ve tırnaklarıma kadar parçalanmayı ve her santimimin imha

edilmesini, Samson'un fısıltılarının bir saniyesine bile katlanmaya tercih ederdim.

Onu hissedebiliyordum. Zihnini. Her köşemi bir yıkım, bir çürümüşlük veya kanser gibi kaplıyordu. Zihnimin içini keskin derisiyle ve daha da keskin niyetlerle kazıyordu. Zehri tarafından ele geçirilmeyen her yerim acı içinde kıvranıyordu. Bunu bana yapmaktan keyif alıyordu. Ne de olsa, bu şekilde benden öç alıyordu. Elara'ya, onun kanından gelenlere ve kraliçesine yaptıklarım için.

Elara benden zorla aldığı ilk anı oldu. Vicdan azabı hissetmemem onu kızdırdı ve sonradan buna pişman oldum. Keşke Kraliçe'ye karşı en ufak bir sempati besleyebilseydim ama ölümünün görüntüsü şok yaratacak kadar korkutucuydu. Artık hatırlıyordum. Beni hatırlamaya zorlamıştı.

Aniden hissettiğim, gözlerimi kamaştıran bir acı beni anılarımda geriye götürdü ve kendimi onu öldürdüğüm anda buldum. Yeteneğim gökte mor ve beyaz tırtıklı çizgilerden oluşan şimşekleri çekti. Bunlardan biri onun başına isabet etti, gözlerine ve ağzına aktı, boynundan kollarına ve parmaklarından ayakuçlarına kadar inip tekrar yukarı çıktı. Tenindeki ter damlacıkları kaynamaya başladı, teni üstünden duman tütene dek yandı ve ceketinin düğmeleri kor gibi olup giysilerini ve tenini yaktı. İrkilerek üstünü başını yolmaya ve elektrikli öfkemden kurtulmaya çalıştı. Parmak uçları etten arınıp kemikleri ortaya çıkarken, güzel yüzünün kasları gevşedi, zıplayan akımların durmak bilmez çekiminde aşağı sarktı. Kül beyazı saçları kapkara olup dumanlar saçtı ve ufalanıp yok oldu. Bir de koku. Ses. Ses telleri parçalanana dek çığlık attı. Samson bu sahnenin ağır ağır ilerlemesini sağladı ve yeteneğiyle, unuttuğum anının her saniyesi bilincime işlenene dek bunu manipüle etti. Gerçekten de bir kasaptı.

Öfkesi beni tutunacak hiçbir şeyim olmadan döndürmeye başladı; kontrol edemediğim bir fırtınaya yakalandım. Yapabileceğim tek şey, Samson'ın aradığı şeyi görmemeye çalışmaktı. Shade'in ismini düşüncelerimden uzak tutmaya çalıştım. Ama ördüğüm duvarlar kâğıttan sadece biraz daha kalındı. Samson bunları neşeyle parçaladı. Her

birinin yırtıldığını, bir parçamın daha ezildiğini hissettim. Ondan neyi gizlemek istediğimi, bir daha asla yaşamamaya çalıştığımı biliyordu. Düşüncelerimi beynimden daha büyük bir hızla kovaladı, onu durdurmak için sarf ettiğim her zayıf çabayı alt etti. Çığlık atmak veya yalvarmak istedim ama ağzımdan veya zihnimden hiç ses çıkmadı. Her şey onun avucunun içindeydi.

"Çok kolay oldu," diyen sesi içimde ve etrafımda yankılandı.

Elara'nın sonu gibi, Shade'in ölümünü de kusursuz, acı veren ayrıntılarıyla yakaladı. O korkunç saniyelerin her birini kendi bedenimde yaşamak zorunda kaldım, içime hapsolmuş bir halde izlemekten başka bir şey yapamadım. Radyasyon havada tıngırdadı. Korros Hapishanesi, Süprüntü'nün kenarında, güney sınırımızı oluşturan nükleer çorak alana yakın bir yerdeydi. Soğuk çiyler gri bir şafağa karşı sabahı bir kefen gibi sarmıştı. Bir an, her şey kıpırtısız hale geldi ve dengeli bir biçimde asılı kaldı. Hareket etmeden, yarım adım atmış bir halde donakalıp dışarıya baktım. Hapishane arkamda iki parçaya bölündü; hâlâ başlattığımız isyanla titriyordu. Mahkûmlar ve peşlerindekiler kapılardan dışarı akın ettiler. Bizi özgürlüğe ya da ona benzer bir şeye doğru giderken izlediler. Cal çoktan gitmiş, tanıdık bedeni yüz metre kadar ilerlemişti. Tek pilotumuzu ve tek kaçış yolumuzu korumak için ilk olarak Shade'i üstüne saldırttım. Kilorn hâlâ benimleydi ve tüfeği omzunda, benim gibi donakalmıştı. Arkamızdaki Kraliçe Elara'ya, muhafızlarına ve Ptolemus Samos'a nişan aldı. Bir mermi kıvılcımlar ve barut tozu arasında namludan patlayarak fırladı. Bu da havada asılı kaldı, Samson'ın zihnimdeki kontrolünü kesmesini bekledi. Tepemdeki gök elektrikle yoğun bir biçimde dönüyordu. Benim gücümdü. Ağlayabilecek olsam, bunu hissetmek beni ağlatabilirdi.

Anı ilk başlarda ağır ağır ilerlemeye başladı.

Ptolemus sahip olduğu onca silahın yanı sıra kendisine uzun ve parıldayan bir iğne yaptı. İğnenin kusursuz kenarı Kızıl ve Gümüş kanıyla parıldıyordu; her damla havada dönen değerli bir taş tanesiydi. Yeteneğine rağmen, Ara Iral iğnenin ölümcül kavisinden kaçacak kadar

hızlı değildi. İğne bir saniyede boynunu delince, adeta suyun içinde hareket ediyormuş gibi ağır ağır ayaklarımdan biraz öteye düştü. Ptolemus beni de aynı şekilde öldürmek istedi, darbesinin hızından faydalanarak iğneyi kalbime çevirdi. Ama karşısına ağabeyim çıktı.

Shade beni ışınlayarak güvenli bir yere götürmek için üstümüze atlamıştı. Bedeni bir anda oluştu: Önce göğsü ve başı, sonra uzuvları renklenerek var oldu. Ellerini öne uzatmış ve odaklanarak dikkatini sadece bana vermişti. İğneyi görmedi. Ölmek üzere olduğunu bilmiyordu. Ptolemus onu öldürmeyi amaçlamamıştı ama bunu yapmakta bir sakınca görmedi. Ölen bir başka düşman, onun için fark etmiyordu. Sadece savaşında bir engel daha, ismi ve yüzü olmayan bir başka bedendi o. Aynı şeyi ben de kaç kere yapmıştım?

Muhtemelen, Shade'in kim olduğunu bile bilmiyordu.

Eskiden kim olduğunu.

Sonra ne olacağını biliyordum ama ne kadar denediysem de Samson gözlerimi kapamama izin vermedi. İğne ağabeyime dümdüz saplandı, kaslarından organlarına ve kanından da kalbine gitti.

İçimde bir şey patlayınca, gök bana yanıt verdi. Ağabeyim yere düşerken öfkem serbest kaldı. Ama bunun acı tatlı serbest kalışını hiç hissetmedim. Şimşek asla toprağa denk gelmedi, gerektiği gibi Elara'yı ve etrafa kaçışan muhafızlarını öldürmedi. Samson bana bu ufak merhameti asla göstermedi. Tam aksine, sahneyi geriye doğru çekti. Bir kere daha tekrarladı. Ağabeyim yine öldü.

Bir kere daha.

Bir kere daha.

Her seferinde, beni başka bir şey görmeye zorladı. Bir hata. Yanlış atılan bir adım. Onu kurtarmamı sağlayacak bir seçim. Ufak kararlar. Şuraya adım at, şuradan dön, biraz daha hızlı koş. Olabilecek en kötü işkenceydi bu.

Ne yaptığını gördün mü? Ne yaptığını gördün mü? Ne yaptığını gördün mü?

Sesi dört bir yanımda dalgalanıyordu.

Diğer anılar Shade'in ölümünü paramparça etti, görüntüler birbirine karıştı. Her biri farklı bir korkumu veya zayıflığımı gösterdi. Templin'de bulduğum minik ceset, Maven'ın emriyle onun Yenikan avcıları tarafından öldürülen bir Kızıl bebeği. Bir sonraki saniye, Farley'nin yumruğu suratıma indi. Çığlık atarak korkunç şeyler söyledi, kendi acısı onu yiyip bitirmek üzereyken beni Shade'in ölümünden sorumlu tuttu. Cal'in, elindeki keskin kısmını babasının boğazına dayadığı kılıç titrerken, yanaklarından ılık gözyaşları aktı. Shade'in Gizada'da, sonbahar göğünün altında yapayalnız duran sade mezarı geldi gözlerimin önüne. Liman Körfezi, Korros'ta elektrikle öldürdüğüm Gümüş askerleri, sadece emirlere itaat eden erkekler ve kadınlar. Başka seçenekleri yoktu. Bir seçim yapamazlardı.

Tüm bu ölümleri hatırladım. Tüm kalp sızılarını. Bir asker elini kırdığında, kız kardeşimin yüzünde beliren ifadeyi. Askere alınacağını öğrenen Kilorn'un kanayan parmak eklemlerini. Savaşa götürülen ağabeylerimi. Babamın cepheden zihnen ve bedenen yarım bir adam olarak geri dönüşünü, kendisini eğreti bir tekerlekli sandalyeye sürgün edişini... Bizlerden ayrı geçireceği bir hayata başlamasını... Bana benimle gurur duyduğunu söylediğinde, annemin gözlerinde beliren hüznü... Bir yalandı. Artık bir yalandı. En sonunda, eski hayatımın her anını izleyen o hastalıklı sızı, içi boş gerçek ortaya çıkmıştı: Ben lanetlenmiştim.

Hâlâ da öyleydim.

Samson tüm bunları umursamaz bir tavırla taradı. Beni işe yaramaz, tek amacı bana daha fazla acı hissettirmek olan anıların arasından geçirdi. Düşüncelerin arasından gölgeler fırladı. Her acı dolu anın arkasında imgeler hareket etti. Samson bunları gerçek anlamda anlayamayacağım kadar hızlı bir şekilde geçti. Ama yeteri kadarını anlamıştım. Albay'ın yüzü, kırmızı gözü, duyamadığım sözcükler oluşturan dudakları... Ama Samson bunları kesinlikle anlıyordu. Aradığı şey buydu. İstihbarat. İsyanı yok etmek için kullanabileceği sırlar. İç organlarını ağır ağır sızdıran, kabuğu çatlamış bir yumurta

gibi hissetmiştim kendimi. Benden dilediği her şeyi çekip almıştı. Bulduğu başka şeyler için utanma becerisine bile sahip değildim.

Cal'in yanına kıvrılıp geçirdiğim geceler. Cameron'ı amacımıza katılmaya zorlayışım. Maven'ın hastalıklı notlarını tekrar okurkenki gizli anlarım. Unutulmuş prensimin kim olduğunu düşünmemle ilgili anılar. Ödlekliğim. Kâbuslarım. Hatalarım. Beni o noktaya getiren her bencil adımım.

Ne yaptığını gördün mü? Ne yaptığını gördün mü? Ne yaptığını gördün mü?

Maven yakında hepsini öğrenecekti.

Başından beri istediği buydu.

Kıvrık eliyle yazdığı sözcükler düşüncelerimi yakar gibi belirdi.

Seni özlüyorum.

Yeniden karşılaşana dek.

DÖRT

Cameron

Hayatta kaldığımıza hâlâ inanamıyordum. Bazen bununla ilgili rüyalar görüyordum. Mare'nin sürüklenerek götürülüşünü, bedeninin devasa boyutlarda bir çift güçlükolun arasında sıkıca tutuluşunu izliyordum. Eller onun şimşeğinden, eldivenlerle korunuyordu ama Mare pazarlık yaptıktan sonra zaten bunu kullanmayı denememişti. Bizimkine karşılık onun hayatı. Kral Maven'ın, pazarlığa uyacağını düşünmüyordum. İpin ucunda sürgündeki erkek kardeşi vardı. Ama uymuştu çünkü Mare'yi herkesten fazla istiyordu.

Yine de her zaman gördüğüm kâbuslardan Maven'ın ve avcılarının bizi öldürmek için geri geleceğinden korkarak uyanıyordum. Ranzalı odamda kalanların horultuları bu düşünceleri uzaklaştırıyordu.

Bana yeni karargâhın harap halde olduğunu söylediler ama Gizada gibi bir yer olmasını bekliyordum. Eskiden terk edilmiş, ücra bir yerde kalmış ama tomurcuklanmakta olan bir isyanın ihtiyaç

duyabileceği her türlü rahatlıkla gizlilik içinde yeniden inşa edilen işlevsel bir tesis... Gizada'yı gördüğüm anda nefret etmiştim. Blok biçimli kışlalar ve Kızıl olsalar bile muhafızları andıran askerler bana fazlasıyla Korros Hapishanesi'ni hatırlatmıştı. Adayı bir başka hapishane olarak görmüştüm. Bu sefer bir Gümüş askeri değil de Mare Barrow tarafından içine zorla tıkıldığım bir hücre olarak... Ama en azından Gizada'da tepemde gökyüzü vardı. Ciğerlerime temiz bir esinti doluyordu. Korros'a, Yeni Kent'e ve buna kıyasla Gizada kötü bir şeylerin ertelenişi gibiydi.

O sırada, Gölbölge şehri Deneme'nin eteklerindeki bir Kırmızı Muhafız sığınağı olan Irabelle'nin beton tünellerinde titriyordum. Duvarlar buz gibiydi ve bir ısı kaynağından yoksun odalardan buz saçakları sarkıyordu. Muhafız askerlerden birkaçı sadece yaydığı sıcaklıktan faydalanmak için bile olsa Cal'i izlemeye başlamıştı. Bense tam aksini yapıyor, elimden geldiğince onun o kaba saba halinden uzak durmaya çalışıyordum. Bana yüzünde yalnızca suçlama ifadesiyle bakan bir Gümüş prensine ihtiyacım yoktu.

Sanki ben o kızı kurtarabilirmişim gibi...

Daha yeni eğittiğim yeteneğim kesinlikle yeterli değildi. *Sen de yeterli değildin, Lanet Olasıca Majesteleri.* Her karşılaştığımızda, içimden ona ters bir şey söylemek geçiyordu. Onun alevi, kral ve kralın avcılarıyla boy ölçüşemiyordu. Hem Mare değiş tokuşu kendi önermiş ve seçimini yapmıştı. Prens birisine kızacaksa, ona kızmalıydı.

Ama şimşek kız bunu bizi kurtarmak için yapmıştı ve buna her zaman minnettar kalacaktım. Bencil ve ikiyüzlü olmasına rağmen, başına gelenleri hak etmiyordu.

Albay ona telsizle ulaşabildiğimiz anda, Gizada'yı boşaltmamızı emretti. Mare Barrow sorguya çekilir çekilmez adayı bulacaklarını biliyordu. Farley herkesi teknelerle ya da hapishaneden çalınan kocaman kargo jetleriyle güvenli bir yere götürmeyi başarmıştı. Biz karadan yolculuk etmek zorunda kaldık ve sınırın ötesinde Albay'la buluşmak için kaza bölgesinden kaçtık. *Zorunda* kaldık çünkü bir kez daha bana ne yapmam ve nereye gitmem gerektiği söylenmişti.

Çocuk askerlerden oluşan bir birliği kurtarmak için Boğaz'a uçuyorduk. Erkek kardeşim de onlardan biriydi. Ama bu görevi yarıda bırakmak zorunda kaldık. Savaş cephesinden bir adım daha uzaklaşmayı reddedecek kadar cesaretimi her topladığımda bana, *Şimdilik*, diyorlardı.

Bu anı yanaklarımın kızarmasına neden oluyordu. Yoluma devam etmem gerekirdi. Beni durdurmazlardı. Durduramazlardı. Ama korkuyordum. Ön sipere o kadar yakın olunca, tek başına ilerlemenin ne demek olduğunu anlamıştım. Boş yere ölürdüm. Yine de bu seçimimin yarattığı utancı üstümden atmıyordum. Oradan gitmiş ve yine kardeşimi terk etmiştim.

Herkesin yeniden bir araya gelmesi haftalar sürdü. Farley ve askerleri son gelenler oldular. Sanırım babası Albay, kızının olmadığı her günü yeni karargâhımızın buz gibi koridorlarında volta atarak geçirmişti.

En azından, Barrow mahkûmiyetini faydalı hale getiriyordu. Korviyum'daki karmaşa bir yana, o tür bir mahkûmun dikkatleri dağıtması Boğaz civarındaki birliklerin ilerlemesini geciktirmişti. Kardeşim güvendeydi. Tabii, bir silahı ve üniforması olan on beş yaşındaki birisinin olabileceği kadar. Ama Mare'den daha güvenli bir yerde olduğu kesindi.

Kral Maven'ın konuşmasını kaç kere dinlediğimi bilmiyordum. Oraya vardığımızda, Cal kontrol odasının bir köşesinde bunu tekrar tekrar oynatıyordu. İlk izlediğimizde, hiçbirimizin nefes almaya cesaret edebildiğini sanmıyordum. Hepimiz en kötü ihtimalden korkuyorduk. Mare'nin başının uçurulmasını izleyeceğimizi sanıyorduk. Ağabeyleri çılgına dönmüştü, ağlamamak için direndiler ve Kilorn gözlerini elleriyle örterek izleyemedi bile. Maven infazın onun için fazla iyi olacağını söylediğinde, sanırım Bree rahatlayarak bayıldı. Ama Cal bunu kulakları adeta sağır eden bir sessizlik ve kaşlarını düşünceli bir tavırla çatarak izledi. Mare Barrow'u ölümden beter bir şey beklediğini hepimiz gibi o da biliyordu.

Mare bir Gümüş kralının önünde diz çökmüş ve Kral boğazına bir tasma geçirirken kıpırdamadan durmuştu. Ne bir şey dedi ne de

bir şey yaptı. Kral'ın tüm ülkenin gözlerinin önünde ona bir terörist ve katil demesine izin verdi. Bir yanım keşke kendisini kaybetse diye düşündü ama ayak parmağını bile oynatamayacağını biliyordum. Sadece etrafındaki herkese öfkeyle baktı, platformdaki Gümüşleri inceledi. Hepsi ona yaklaşmak istiyordu. Bir ödül avının etrafındaki avcılar gibiydiler.

Tacına rağmen, Maven hiç de kral gibi görünmüyordu. Yorgun gibiydi, belki hastaydı ama kesinlikle öfkeliydi. Büyük ihtimalle, yanı başındaki kız kısa süre önce annesini öldürdüğü için öfkeliydi. Mare'nin tasmasını çekiştirdi, onu içeri yürümeye zorladı. Mare gözleri irileşmiş ve birilerini arar gibi son bir kez arkasına bakmayı başardı. Ama tasması bir kez daha çekiştirilince, başını artık önüne çevirdi ve yüzünü o andan sonra görmedik.

O, oradaydı, ben de bulunduğum yerde çürüyor, donuyor, günlerimi benden yaşlı cihazları tamir ederek geçiriyordum. Tüm bunlar fayda etmeyecekti.

Ranzamda erkek kardeşimi, onun nerede olabileceğini, neler yaptığını düşünmek için bir dakika daha kaldım. Morrey. Görünüş olarak bana tıpatıp benzeyen ikiz erkek kardeşim. Yeni Kent'in sert ara sokakları ona fazla ağır geliyor, fabrika dumanından sürekli hasta oluyordu. Kime sorduğunuza bağlı olarak, teknisyen işçiler ya çok değerliydi ya da ordu için fazla güçsüzdü. O Kırmızı Muhafızlar işe karışıp birkaç Gümüş öldürene ve eski Kral'ı işlere burnunu sokmak zorunda bırakana dek... İkimizin de işi olmasına rağmen askere alınmıştık. Sadece on beş yaşında olduğumuz halde. Cal'in babası tarafından geçirilen lanet olasıca Önlem Paketi her şeyi değiştirmişti. Seçildik, asker olmamız söylendi ve ebeveynlerimizden koparıldık.

Bizi neredeyse anında ayırdılar. Kendi ismimi bulduğum listede onunki yoktu. Bir keresinde, Korros'a yollandığım için minnet hissetmiştim. Morrey o hücrelerden asla sağ çıkamazdı. Sonra, keşke yer değiştirebilseydik diye düşünmeye başladım. O serbest olacaktı, ben de cephelerde olacaktım. Ama kaç kere Albay'a Küçük Birliği kurtarmak için istekte bulunsam, beni hep geri çevirmişti.

Yine sorabilirdim.

Alet kemeri artık belimde tanıdık bir ağırlık olmuştu ve attığım her adımla tıngırdıyordu. Beni durdurmaya kalkışacak herkesi bundan vazgeçirecek bir kararlılıkla yürüyordum. Ama koridorlar genel olarak ıssızdı. Kimse elimdeki kahvaltılık çöreği yerken oradan gizlice geçtiğimi görmedi. Daha çok yüzbaşı ve birliği yine devriyeye çıkmış, Deneme'de ve sınırda keşif gezisi yapıyor olmalıydı. Sanırım, kuzeye varmayı başaracak kadar şanslı Kızılları arıyorlardı. Bazıları bize katılmak için bulunduğumuz yere geliyordu ama bu kişiler her zaman askere alınacak yaştaydı ya da amaca faydalı olacak yeteneklere sahiplerdi. Ailelerin nereye yollandığını bilmiyordum: yetimler, erkek ve kadın dullar. Bunlar sadece ayakbağı olacak insanlardı.

Benim gibi. Ama ben kasten ayakbağı oluyordum. Dikkat çekmenin tek yolu buydu.

Albay'ın süpürge dolabı, yani ofisi, ranzalı odalardan bir kat yukarıdaydı. Kapıyı çalmaya gerek görmedim ve kapı kulpunu denedim. Kulp kolaylıkla döndü ve kasvetli, beton duvarların arasına sıkışmış, içinde birkaç kilitli dolap ve o sırada dolu bir çalışma masası olan bir odaya açıldı.

"Kontrollerin başında," dedi Farley başını kâğıtlardan kaldırmadan. Elleri mürekkep lekeleriyle kaplanmıştı ve burnunda ve kan çanağına dönmüş gözlerinin altında bile lekeler vardı. Muhafız yazışmalarını, şifreli mesajları ve emirleri inceliyor gibiydi. Kırmızı Muhafızlar'ın üst seviyeleriyle ilgili Komutanlık'tan gelen sürekli fısıltıları hatırladığını biliyordum. Bunlar hakkında kimse fazla bilgi sahibi değildi, hele ben hiç değildim. On kere sormadığım sürece, kime bana bir şey anlatmıyordu.

Görünüşü kaşlarımı çatmama neden oldu. Karnını gizleyen masaya rağmen, durumu belli olmaya başlamıştı. Yüzü ve parmakları şiş gibiydi. Masasının üstünde de yemek artıklarıyla dolu üç tabak duruyordu.

"Arada sırada uyumak iyi bir fikir olabilir, Farley."

"Olabilir." Onun için endişelenmeme sinir olmuş gibiydi.

Tamam, bana kulak asma. Yavaşça iç çekip ona arkamı döndüm.

"Korviyum'un diken üstünde olduğunu ona söyle," dedi Farley sert ve haşin bir sesle. Bu, bir emirdi ama aynı zamanda başka bir şeydi.

Başımı çevirip ona baktım ve kaşımı kaldırdım. "Neden diken üstünde?"

"İsyanların çıktığına ve Gümüş askerlerinin öldüğüne dair oradan buradan haberler geliyor. Cephanelikleri, havaya uçmak gibi kötü bir huy edinmiş." Buna neredeyse alaycı bir ifadeyle gülecekti. Neredeyse. Shade Barrow öldüğünden beri gülümsediğini görmemiştim.

"Tanıdık birilerinin işi gibi. Kırmızı Muhafızlar şehirde mi?"

En sonunda başını kaldırdı. "Bildiğimiz kadarıyla değiller."

"O halde birlikler geri dönüyordur." Göğsümde o anda yepyeni, keskin bir umut hissi yeşermişti. "Kızıl askerler..."

"Korviyum'da konuşlanmış binlercesi var. Birkaçından daha fazlası Gümüş askerlerine karşı büyük bir çoğunluk oluşturduklarının farkına vardı. En azından, bire dört."

Bire dört. Bunu duyunca içimde yeşeren umut soldu. Gümüşlerin ne olduğunu ve ne yapabildiklerini kendi gözlerimle görmüştüm. Onların mahkûmları ve rakipleri olmuş, sadece kendi yeteneğim sayesinde onlara direnmiştim. Tek bir Gümüş'e karşı dört Kızıl hâlâ intihar sayılırdı. Doğrudan bir yenilgi olurdu. Ama Farley öyle düşünmüyor gibiydi.

Huzursuz olduğumu hissedip elinden geldiğince yumuşak bir tavra büründü. Tıpkı bir bıçağa dönüşen bir jilet gibi. "Erkek kardeşin şehirde değil. Hançer Birliği hâlâ Boğaz'daki hattın gerisinde."

Bir mayın tarlası ile cayır cayır yanan bir şehrin arasına sıkışmış durumdaydı. Harika.

"Morrey için endişelenmiyorum." *Şu anda.* "Sadece şehri nasıl ele geçirmeyi umduklarını anlayamıyorum. Sayıları fazla olabilir ama Gümüşler... Şey, onlar Gümüş. Birkaç düzine mıknatıs, gözlerini dahi kırpmadan yüzlercesini öldürebilir."

Zihnimde Korviyum'u canlandırdım. Orayı sadece Gümüş yayınlarından kırpılmış kısa videolarda ya da Kırmızı Muhafızlar tarafın-

dan ele geçirilen rapor görüntülerinde görmüştüm. Şehirden ziyade bir kaleydi ve kasvetli kapkara duvarlarla çevriliydi; savaşın çorak topraklarına, kuzeye bakan tek parça bir abideydi. Orası bana tereddütle yuvam dediğim yeri hatırlatıyordu. Yeni Kent'in kendi duvarları vardı ve hayatlarımızı gözeten çok sayıda askeri bulunuyordu. Bizim sayımız da binleri buluyordu ama tek tük isyancımız vardiyalarına geç kalıyor ya da sokağa çıkma yasağından sonra gizlice dışarı çıkıyordu. Yapılabilecek başka hiçbir şey yoktu. Hayatlarımız duman gibi belirsiz ve anlamsızdı.

Farley işine geri döndü. "Ona sadece dediğimi söyle. Ne yapacağını bilir."

Farley esnediğini gizlemeye çalışırken, sadece tamam der gibi başımı sallayıp kapıyı kapayabildim.

"Video alıcılarını yeniden ayarlayın, Yüzbaşı Farley'nin emri..."

Daha lafımı, her zamanki yalanımı bile tamamlayamadan, merkezi kontrolün iki yanındaki iki muhafız geriye doğru adım attı. İkisi de benimle göz göze gelmekten kaçınarak ileriye baktılar. Yüzümün utançtan alev alev yandığını hissettim.

Yenikanlar insanları en azından Gümüşler kadar çok korkutuyordu. Yetenekleri olan Kızıllar da onların gözünde bir o kadar sağı solu belli olmayan, güçlü ve tehlikeli kişilerdi. Oraya ilk vardığımızda ve daha çok asker geldiğinde, benimle ve diğerleriyle ilgili fısıltılar bir hastalık gibi yayılmıştı. *Yaşlı kadın yüzünü değiştirebiliyor. Seğirip duran etrafını yanılsamalarla çevirebiliyor. Teknisyen kız seni sadece düşünce yoluyla öldürebilir.* Korkulmak korkunçtu. En kötüsü de bunun için kimseyi suçlayamamamdı. Farklı ve gariptik; Gümüşlerin bile sahip olduğunu iddia edemediği güçlerimiz vardı. Kendimiz ve yeteneklerimiz hakkında hâlâ bir şeyler öğrenmekte olan aşınmış kablolar ve bozuk makinelerdik. Ne olacağımızı kim bilebilirdi?

O tanıdık huzursuzluk hissini yutkunarak giderdim ve bir sonraki odaya girdim.

Merkezi kontrol genellikle ekranların ve iletişim cihazlarının vızıltısıyla dolu olurdu ama o an tuhaf bir sessizliğe bürünmüştü. Tek bir yayıncı vızıldıyordu ve şifreli bir mesaj içeren uzunca bir iletişim kâğıdını tükürür gibi basıyordu. Albay makinenin başında durmuş, gitgide uzayan kâğıdı okuyordu. Her zamanki hayaletleri, yani Mare'nin ağabeyleri de ürkek birer tavşan gibi yakınlarda oturuyordu. Odadaki dördüncü kişi gelen raporun neyle ilgili olduğunu anlamam için gerekli olan tek şeydi.

Haber Mare Barrow'la ilgiliydi.

Cal başka neden orada olacaktı ki?

Her zamanki gibi kaşlarını çatmış, çenesini birbirine kenetlediği parmaklarına dayamıştı. Yeraltında geçirdiği uzun süre etkisini göstermiş, zaten soluk tenini daha da soluklaştırmıştı. Prensliğin hakkın veriyor ve kriz zamanlarında gerçekten de kendisini bırakıyordu. Duş alıp tıraş olması gerekiyormuş gibiydi; dahası, sersemlemiş halinden sıyrılması için iyi nişanlanmış birkaç tokat yemesi de gerekiyordu sanki. Ama yine de bir askerdi. Gözleri diğerlerininkinden önce bana çevrildi.

"Cameron," dedi homurdanmamak için elinden geleni yaparak.

"Calore." En iyi ihtimalle, sürgündeki bir prens olduğu söylenebilirdi. Unvanlara gerek yoktu. Tabii, onu gerçekten de kızdırmak istemiyorsam.

Armut dibine düşmüştü. Albay Farley de iletişim kâğıdından başını kaldırmadı ama abartılı bir iç çekişle içeri girdiğimi fark ettiğini gösterdi. "Kendimize biraz vakit kazandıralım, Cameron. Kocaman bir birliğin tamamını kurtarmaya girişecek ne insan gücüm var ne de fırsatım."

Bu sözcükleri onunla birlikte dudaklarımı sessizce oynatarak tekrarladım. Bunları hemen hemen her gün söylüyordu.

"Maven'ın eline fırsat geçer geçmez katledeceği neredeyse eğitimsiz çocuklardan oluşan bir birlik," dedim.

"Evet, bana sürekli hatırlattığın gibi."

"Çünkü bunun size hatırlatılması gerekiyor! Efendim," dedim, son sözcükte neredeyse suratımı ekşiterek. Muhafızlar bana ne kadar kulüplerinin bir üyesiymişim gibi davransa da onlara katılmak için yemin etmemiştim.

Albay mesajın bir noktasında gözlerini kıstı. "Sorguya çekilmiş."

Cal o kadar hızlı ayağa fırladı ki sandalyesi devrildi. "Merandus tarafından mı?"

Odaya bir ısı dalgası yayıldı ve midemin bulanmaya başladığını hissettim. Cal yüzünden değil, Mare yüzünden. Başına gelen o dehşet verici şeyler yüzünden. Üzgün üzgün ellerimi başımın arkasında birleştirip ensemdeki koyu renkli kıvırcık saçlarımı çekiştirdim.

"Evet," dedi Albay. "Samson isimli bir adam."

Prens bir soylu olmasına rağmen, ağza alınmaz bir küfür savurdu.

"Bu, ne anlama geliyor?" diye sormaya cesaret etti, Mare'nin iriyarı en büyük ağabeyi Bree.

Barrow ailesinin hayatta kalan diğer oğlu Tramy kaşlarını çattı. "Merandus Kraliçe'nin hanesidir. Fısıltılar... Zihin okuyucuları. Bizi bulmak için onu paramparça edecekler."

Cal hafif bir gök gürültüsünü andıran bir sesle, "Eğlence olsun diye de," diye mırıldandı. Bree ağlamamaya çalıştı. Kolunu tutmak istedim ama olduğum yerde kaldım. İnsanların dokunuşumdan irkilerek kaçtığını yeteri kadar görmüştüm.

"Mare bu yüzden Gizada dışındaki operasyonlarımızı bilmiyor. Hem Gizada'yı tamamıyla geride bıraktık," dedi Albay hemen. Doğruydu. İnanılmaz bir hızla Gizada'dan ayrılmışlar, Mare Barrow'un bildiği her şeyden kurtulmuşlardı. Korros'ta ele geçirdiğimiz ya da kime sorduğunuza bağlı olarak kurtardığımız Gümüşler bile kıyıda bırakılmışlardı. Onları yanlarında götürmeleri çok tehlikeliydi; kontrol edilmesi gereken çok fazla sayıda Gümüş vardı.

Daha bir aydır Kırmızı Muhafızlar'la birlikteydim ama sözlerini çoktan ezberlemiştim. *Kızıl bir şafak gibi yükseleceğiz* ve *sadece ihtiyaç duyduklarını bil.* İlki bir savaş çığlığıydı, ikincisi uyarıydı.

"Onlara vereceği, en iyi ihtimalle genel bilgiler olacaktır," diye devam etti Albay. "Komutanlık gibi önemli bir şey olamaz. Poyraz'ın dışındaki faaliyetlerimizle ilgili çok az şey biliyor."

Kimse bunları umursamıyor, Albay. Ona ters bir yanıt vermemek için dilimi ısırdım. *Mare bir mahkûm. Gölbölge, Yamaç veya Yüksektepe hakkında bir şey öğrenmeyeceklerse ne olmuş?*

Yüksektepe. Eşit sayıda Kızıl, Gümüş ve Yenikanla sözüm ona demokrasiyle yönetilen uzaklardaki bir devletti. Bir cennet miydi? Belki, ama uzun süre önce cennetin bu dünyada var olmadığını öğrenmiştim. Muhtemelen, ikizlerin, Rash ve Tahir'in sürekli olarak Yüksektepe'nin iyi yanlarından bahsetmesi yüzünden, artık bu ülke hakkında Mare'den daha fazlasını biliyordum. Onların sözüne güvenecek kadar aptal değildim. Sürekli birbirlerinin düşüncelerini ve cümlelerini tamamladıkları için, onlarla konuşmak da tam bir işkenceydi. Bazen düşüncelerini bir kılma becerilerini kesmek için sessizlik yeteneğimi kullanmak istiyordum. Ama bu aptalca olmanın yanı sıra gaddarca olurdu. İnsanlar Yenikanların yetenekleriyle böbürlenmesini izlemeden bile bize karşı temkinli davranmaya başlamışlardı.

"Şu anda ondan öğrendiklerinin gerçekten de bir önemi var mı?" diye sordum çenemi sıkarak. Albay'ın ne demek istediğimi anlayacağını umdum. *En azından, ağabeylerine bunu yaşatma, Albay. Biraz utan.*

Biri sağlam kalmış, diğeri ise mahvolmuş olan gözlerini kırpıştırdı. "İstihbarata tahammül edemiyorsan, kontrole gelme. Sorgulamada ondan ne öğrendiklerini bilmemiz gerek."

"Samson Merandus bir arena dövüşçüsüdür ama bunu yapması için bir neden yok," dedi Cal alçak sesle. Nazik konuşmaya gayret ediyordu. "Acı verme yeteneğini kullanmaktan keyif alır. Mare'yi o sorguya çektiyse, o zaman..." Ne diyeceğini bilemedi ve tereddüt etti. "Açıkça işkence etmiş demektir. Maven, Mare'ye bir işkenceci verdi."

Albay bile bu düşünceden rahatsız olmuş gibiydi.

Cal yere baktı, uzunca bir süre kıpırdamadı ve bir şey demedi. "Maven'ın bunu ona yapabileceğine asla ihtimal vermezdim," diye mırıldandı en sonunda. "Muhtemelen Mare de vermemiştir."

O zaman, ikiniz de salaksınız, diye bağırdı beynim. *Dersinizi almadan önce kötü yürekli bir çocuğun size kaç kere ihanet etmesi gerekiyor?*

"Başka bir şeye ihtiyacın var mıydı, Cameron?" diye sordu Albay Farley. Mesajı bir yumak iplikmiş gibi sardı. Geri kalanını duyamadım.

"Mesele Korviyum. Farley diken üstünde olduklarını söyledi."

Albay gözlerini kırpıştırdı. "Tam olarak böyle mi dedi?"

"Ben öyle dedim."

Birden odak noktası olmaktan çıkmıştım. Bakışları Cal'e kaydı.

"O halde, harekete geçme vakti geldi."

Albay heyecanlı gibiydi ama Cal o anki halinden daha tereddütlü olamazdı. Kıpırdamadı, en ufak bir hareketin bile gerçek hislerini ele vereceğini biliyordu. Hareket etmemesi de bir o kadar anlamlıydı. "Düşünüp ne yapılabileceğime bir bakayım," dedi en sonunda güçlükle. Bu da Albay'a yetmiş gibiydi. Çenesini hafifçe eğip başını salladı ve Mare'nin ağabeylerine döndü.

"En iyisi, ailenizi durumdan haberdar edin," dedi abartılı bir nezaketle. "Kilorn'u da."

Kız kardeşleriyle ilgili acı haberi hazmetmeye çalışmalarını ve bunu ailelerinin geri kalanına taşıma yükünü kabullenmelerini izlemek bana huzursuzluk verdiği için olduğum yerde kıpırdandım. Bree konuşamadı ama Tramy, ağabeyi adına konuşacak gücü toparladı. "Peki, efendim," dedi. "Ama bugünlerde Warren'ın nerede olduğunu bilmiyorum."

"Yenikan kışlalarına bak," dedim. "Genellikle orada oluyor."

Kilorn gerçekten de zamanının büyük bir kısmını Ada'yla geçiriyordu. Ketha öldükten sonra, Ada ona okuma yazmayı öğretmek gibi zorlu bir iş üstlenmişti. Ama Kilorn'un başka kimsesi olmadığı için bizle kaldığından şüpheleniyordum. Barrow'lar onun için bir aile kavramına en yakın kişilerdi ve artık anıların huzursuz ettiği, hayaletlerden oluşan bir aileye dönüşmüşlerdi. Mare'nin annesiyle babasını görmemiştim bile. Tünellerin derinliklerinde kendi hallerinde yaşıyorlardı.

Dördümüz Albay'la çıktık ve doğallıktan yoksun, beceriksiz bir şekilde tek sıra olup kontrol odasını terk ettik. Bree ve Tramy hemen ayrıldılar ve karargâhın diğer tarafındaki ailelerinin yaşadıkları bölgeye doğru hızla ilerlemeye başladılar. Onlara gıpta etmedim. Kardeşimle ben askere alındığımızda annemin nasıl çığlık attığını hatırlıyordum. Acaba hangisi daha çok acı veriyor, diye düşündüm: Çocuklarınızdan hiç haber alamamak ve tehlikede olduklarını bilmek mi yoksa acı çektiklerinin haberini parça parça duymak mı?

Gerçi bunu asla öğrenemeyecektim. Çocukların, özellikle de benim çocuklarımın bu aptal ve berbat hale gelmiş dünyada yeri yoktu.

Cal'i biraz rahat bıraktım ama sonra vazgeçtim. Hemen hemen aynı boyda olduğumuzdan, telaşlı adımlarına yetişmem zor olmadı.

"Bu işi yapmak istemiyorsan, bir sürü insanın ölümüne sebep olursun."

Hızla arkasına döndü ve hareketinin sürati ve gücüyle beni neredeyse yere serecekti. Alevini kendi gözlerimle görmüştüm ama o anda gözlerinden fışkıran alev kadar güçlüsünü görmemiştim.

"Cameron, bunu yapmayı gönülden istiyorum," diye hırladı çenesini sıkarak.

Hoş laflar. Romantik bir açıklama. Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum.

"Bu lafları onu geri aldığımızda," diye homurdandım. Geri *aldığımızda, alabilirsek* değil. Albay, Mare'ye saraydan mesaj iletmenin yollarını araştırma isteğini geri çevirdiğinde Cal, neredeyse tüm kontrol odasını alevlere verecekti. Kötü bir sözcük seçtim diye koridoru eritmesine gerek yoktu.

Adımlarını iki misli hızlandırarak tekrar yürümeye başladı ama ben şimşek kız kadar kolay geride kalmıyordum.

"Sadece Albay'ın kendi strateji uzmanları olduğunu söylemek istiyordum... Komutanlık'ta adamları var..." Doğru sözcükleri düşündüm. "...Çakışan çıkarları olmayan Kırmızı Muhafızları var."

Cal yüksek sesle ofladı ve geniş omuzları yükselip alçaldı. Belli ki geçmişte öğrenmiş olabileceği görgü kuralları askeri eğitimle birlikte

geride kalmıştı. "Bana Gümüş protokolünü ve Korviyum savunma sistemini benden daha iyi bilen bir asker göster, ben de memnuniyetle bu karmaşadan geri adım atayım."

"Birisi olduğundan eminim, Cal."

"Yenikanlarla kim savaştı? Yeteneklerinizi kim biliyor? Sizi bir savaşta nasıl kullanacağını kim biliyor?"

Ses tonu beni öfkelendirdi. "Kullanmak," dedim tükürür gibi. Korros'ta hayatta kalamayanları düşündüm. Mare Barrow tarafından toplanan, onları güvende tutacağına söz verdiği Yenikanları düşündüm. Bunun yerine, Mare ve Cal bizi hazırlıklı olmadığımız bir savaşa sürüklemişlerdi ve Mare'nin kendisini bile koruyamadığı ortadaydı. Nix, Gareth, Ketha ve hapishaneden tanımadığım diğerleri. Düzinelercesi ölmüş, bir masa oyununun parçaları gibi bir kenara fırlatılmışlardı.

Gümüş efendilerin yöntemi her zaman buydu ve Cal'e bu şekilde savaşması öğretilmişti. Bedeli ne olursa olsun kazanmak. Her santimi Kızıl kanıyla ödemek.

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

Alaycı bir sesle güldüm. "Belki de bu yüzden şüpheliyimdir."

Sert laflar, Cameron.

"Bak," dedim taktik değiştirerek. "Kardeşimi geri alabileceğimi bilsem, buradaki herkesi yakardım. Neyse ki bu kararı vermek zorunda değilim. Ama sen... sen bu seçeneğe sahipsin. Bunu kullanmayacağından emin olmak istiyorum."

Doğruydu. Aynı nedenden dolayı oradaydık. Kırmızı Muhafızlar'a körü körüne bağlı olduğumuz için değil, sevdiklerimizi ve kaybettiklerimizi kurtarmak için tek umudumuz olduklarından.

Cal çarpık bir gülümsemeyle bana baktı; bu gülümsemesine Mare'nin bayıldığına şahit olmuştum. Aslında böyle gülümsemek onu daha da aptal gösteriyordu. "Tatlı dille beni kandırmaya çalışma, Cameron. Hepimizi bir katliamdan daha uzak tutabilmek için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Her şeyi." Suratında sert bir ifade belirdi. "Sadece Gümüşlerin mi zaferi önemsediğini sanıyorsun?" diye mırıldandı. "Albay'ın raporlarını gördüm. Komutanlık'la yapılan yazışmaları da.

Duyduğum şeyler var. Seninle aynı şeyleri düşünen kişilerle mahsur kalmış durumdasın. İstediklerini elde etmek için hepimizi yakarlar."

Doğru olabilir, diye düşündüm, *ama en azından istedikleri şey adalet.*

Farley'yi, Albay'ı, Kırmızı Muhafızlar'ın yeminli askerlerini ve korudukları Kızıl mültecileri düşündüm. İnsanları feribotlarla sınırın ötesine götürdüklerine şahit olmuştum. Boğaz'a doğru adeta çığlık atarak ilerleyen jetlerinden birinde yolculuk etmiş, çocuk askerlerden oluşan bir birliği kurtarmaya niyet etmiştim. Yüksek bedelleri olan amaçları vardı ama onlar Gümüş değildi. Öldürüyorlardı ama nedenleri vardı.

Kırmızı Muhafızlar barışçıl değildi ama barışın bu çatışmada yeri yoktu. Cal onların yöntemleri ve gizlilikleriyle ilgili ne düşünürse düşünsün, Gümüşlere karşı savaşmanın ve galip gelmenin tek fırsatı onların elindeydi. Cal'in halkı bunu kendi istemişti.

"Korviyum için o kadar endişeleniyorsan gitme," dedi omuzlarını zoraki bir biçimde silkip.

"Ellerimi Gümüş kanına bulama şansını kaçırayım mı?" dedim ters ters. Başarısız bir espri mi yaptığımı yoksa onu doğrudan tehdit mi ettiğimi bilmiyordum. Sabrım bir kez daha tükenmişti. Zaten ayaklı bir paratonerin sızlanmasıyla uğraşmıştım. Bir de suratı asık bir kibrit prensin tavrına tahammül edemezdim.

Gözleri yine öfkeyle ve ısıyla parıldadı. Acaba onu etkisiz hale getirmek için yeteneğim yeteri kadar hızlı mı, diye düşündüm. Nasıl bir savaş olurdu? Ateşe karşı sessizlik. O mu yanardı, ben mi?

"Bana insan hayatı konusunda dikkatli olmamı söylemen komik. Hapishanede karşına çıkanları öldürmek için elinden geleni yaptığını hatırlıyorum."

Mahkûm olarak tutulduğum bir hapishane. Aç bırakılarak, ihmal edilerek, sadece... yanlış dünyaya geldiler diye solup ölmelerini izlemek zorunda bırakıldığım insanların olduğu yer. Korros'a girmeden bile önce, bir başka hapishanenin mahkûmuydum. Yeni Kent'in bir kızıydım ve doğduğum günden beri farklı bir orduda görev yapıyor-

dum; hayatımı gölgelerde ve küllerin arasında, vardiya düdüğünün *ve fabrika iş programının* merhametinde yaşamaya mahkûmdum. Tabii, beni tutsak edenleri öldürmeye çalışmıştım. Bir fırsat verilse, yine yapardım.

"Bununla gurur duyuyorum," dedim çenemi sıkarak.

Benden umudunu kesmişti. O kadarı belliydi. Güzel. Beni kendi düşünce yapısına yöneltecek kadar konuşması mümkün değildi. Başka birisinin de o kadarını dinleyeceğini sanmıyordum. Cal bir Poyraz prensiydi. Sürgündeydi evet ama her açıdan bizden farklıydı. Yeteneği benimki kadar kullanılacaktı ama zor tahammül edilen bir silahtı. Sözleri ancak belirli bir noktaya ulaşabilirdi. O zaman bile ona kulak tıkanırdı. Özellikle ben öyle yapardım.

Beni uyarmadan Irabelle'nin çok sayıdaki tünellerinden birine saptı. Geçit daha geniş bir alandan çatallanarak ayrılıyor, hafif bir yokuşla yüzeye ilerliyordu. Şaşkınlıkla gitmesine izin verdim. O yönde hiçbir şey yoktu. Sadece boş, terk edilmiş ve kullanılmayan geçitler vardı.

Ama bir şey beni çekti. *Duyduğum şeyler var,* demişti. Cal uzaklaşırken, iri bedeni her saniye ufalırken, içime bir şüphe düştü.

Bir an tereddüt ettim. Cal arkadaşım değildi. Aynı tarafta bile güç bela sayılabilirdik.

Ama insanı sinir edecek derecede sadıktı. Bana zarar vermezdi.

Bu yüzden peşinden gittim.

Koridorun kullanılmadığı belliydi; her yanı öteberiyle doluydu ve ampullerin patladığı kısımları karanlıktı. Cal'in varlığı uzaktan bile aradan geçen her saniyeyle birlikte boğucu havayı ılıklaştırıyordu. Aslında, insanın rahat edeceği bir ısıydı bu. Kaçmış olan birkaç diğer teknisyenle konuşmayı hatırlattım kendime. Belki de basınçlı hava kullanarak daha alt kısımlardaki geçitleri ısıtmanın bir yolunu bulabilirdik.

Tavandaki kablolara bakıp hepsini saydım. Birkaç ampul için gerekenden fazla kablo vardı.

Biraz geride kalıp Cal'in bir duvardaki ahşap paletlere ve artık metallere omzuyla vuruşunu izledim. Arkalarında bir kapı belirdi.

Kablolar oda her neyi gizliyorsa tavandan içeri doğru devam ediyordu. Cal gözden kaybolup kapıyı arkasından kapayınca, biraz daha yaklaşmaya cesaret ettim.

Karmaşık kablolar netleşti. Bu bir telsiz düzeneğiydi. Artık bunu lanet suratımdaki burnum kadar iyi görebiliyordum. Örülmüş siyah kablolar içerideki odadan Irabelle'nin duvarlarının ötesiyle iletişim kurulabildiğini ele veriyordu.

Ama Cal kiminle haberleşiyor olabilirdi?

Aklıma hemen bunu Farley'ye ya da Kilorn'a söylemek geldi.

Gerçi... Cal yaptığı şeyin beni ve bin kişiyi daha Korviyum'a bir intihar saldırısından uzak tutabileceğini düşünüyorsa, işine devam etmesine izin vermeliydim.

Buna pişman olmayacağımı umdum.

BEŞ

Mare

Karanlık bir denizde süzülüyordum, gölgeler de benimle süzülüyordu.

Bunlar anılar olabilirdi. Rüyalar da. Tanıdıklardı ama tuhaflardı ve her birinde bir terslik vardı. Cal'in gözleri gümüşle kaplıydı ve üstünden dumanlar tüten kanlar akıtıyordu. Ağabeyimin yüzü etli değil de iskelet gibiydi. Babam tekerlekli sandalyesinden kalkıyordu ama yeni bacakları değnek gibi ince, eğri büğrüydü ve attığı her titrek adımda kırılmaya hazır gibiydi. Gisa'nın iki elinde de metal iğneler vardı ve ağzı dikilmişti. Kilorn kusursuz ağlarına takılarak nehirde boğuluyordu. Farley'nin kesilen boğazından kırmızı paçavralar sarkıyordu. Cameron kendi boynunu tırmıklıyor, konuşmaya çabalıyor, kendi yarattığı sessizlikten kurtulamıyordu. Evangeline'in tenindeki metal pullar titriyor ve onu olduğu gibi yutuveriyordu. Maven da eski tahtında omuzlarını sarkıtmış oturuyor; taş kesilene, safir gözlü

ve elmas gözyaşları olan oturan bir heykel olana dek tahtın daralıp onu yutmasına izin veriyordu.

Görüş alanımın kenarlarını bir morluk kapladı. Bana sarılışına dönmeye çalıştım, onda ne olduğunu biliyordum. Şimşeğim artık çok yakındı. Onunla ilgili anıyı bulup karanlığa tekrar dalmadan önce keşke son bir güç damlasının tadına bakabilseydim, diye düşündüm. Ama bu da geride kalanlar gibi silindi ve uzaklaştı. Karanlık çökerken soğuğu hissedeceğimi düşündüm. Ama sıcaklık arttı.

Maven birden yakınında durulamayacak kadar yaklaştı. Mavi gözlerini, siyah saçlarını ve ölü bir adamınkini aratmayan soluk tenini gördüm. Eli yanağımdan birkaç santim ötede havada kaldı. Titriyor, dokunmak ve geri çekilmek istiyordu. Hangisini tercih edeceğimi bilemiyordum.

Uyuduğumu düşündüm. Karanlık ve aydınlık yer değiştiriyor, geriye ve ileriye yayılıyordu. Kıpırdamak istiyordum ama kollarım ve bacaklarım külçe gibiydi. Kelepçelerin ya da muhafızların işiydi bu... Ya da her ikisinin... Beni eskisinden de kötü bir şekilde ağırlaştırıyorlardı ve korkunç görüntüler tek kaçış haline geliyordu. En önemli şeylerin peşinden gittim: Shade, Gisa, ailemin geri kalanı, Cal, Kilorn ve şimşek. Ama her seferinde elimden kaçıyorlar ya da onlara değdiğimde parıldayıp buharlaşıyorlardı. Bu da bir başka işkence, diye düşündüm... Samson ben uyurken bile beni yıpratıyordu. Maven da oradaydı ama ona hiç ulaşmaya çalışmıyordum. O da hiç kımıldamıyordu. Her zaman oturuyor, dikkatle bakıyor, tek elini şakağına götürüp ovuşturarak bir sızıyı geçirmeye çalışıyordu. Gözlerini bir kez olsun kırptığını görmemiştim.

Aradan seneler veya saniyeler geçti. Baskı azaldı. Zihnim açıldı. Beni tutsak etmiş olan pus her neyse dağıldı ve yanıp yok oldu. Uyanmama izin verildi.

Döktüğümü bile hatırlamadığım acı gözyaşları yüzünden içim kurumuş halde uyandım. Sessizliğin ezici ağırlığı her zamanki gibi üstüme çökmüştü. Bir an nefes almakta bile zorlandım ve acaba bu

şekilde mi öleceğim, diye düşündüm. O ipek çarşaflı yatakta bir kralın takıntısı yüzünden yanacak, açık hava tarafından boğulacak mıydım?

Hapishane odama geri dönmüştüm. Belki de hep oradaydım. Pencerelerden sızan beyaz ışık bana yine kar yağdığını ve dışarıdaki dünyanın berrak bir kış günü yaşadığını gösterdi. Gözlerim ışığa alışınca ve odanın netleşmesine izin verince, etrafa bakmayı göze alabildim. Gözlerimi sağa sola oynatarak, gerekmedikçe hareket etmeden ortalığı kolaçan ettim. Gerçi bunun bir önemi yoktu.

Arven'ler yatağımın dört köşesinde gözlerini bana dikmiş nöbet tutuyorlardı. Kedicik, Yonca, Üçlü ve Yumurta. Ben gözlerimi kırpıştırıp onlara bakınca, onlar da birbirlerine baktılar.

Samson orada değildi ama meşum bir gülümsemeyle ve hemen hoş geldin diyerek tepeme dikilmesini bekliyordum. Onun yerine, sade giysili, cilalanmış bir değerli taş gibi pürüzsüz mavi-siyah tenli bir kadın yatağımın ucunda duruyordu. Sonra, kollarımda kelepçeler olduğunu sandığım şeyin aslında eller olduğunu fark ettim. Onun elleriydi. İki eli de bileklerimi kavramış, tenimi ve altındaki kemiklerimi rahatlatıyordu.

Renklerini tanıdım. Omuzlarında her iki kanı da temsil eden çapraz kırmızı ve gümüş renkler vardı. Şifacıydı. Deri şifacısı. Skonos Hanesi'ndendi. Bana dokunuşundan beni iyileştirdiğini ya da en azından dört sessizlik sütununun saldırısına karşı hayatta tuttuğunu hissettim. Baskıları beni öldürmeye yeterli olmalıydı. Gerçekten de hassas bir dengeydi. Çok yetenekli olmalıydı. Gözleri Sara'nınkiler gibiydi. Parlak, koyu gri ve ifade dolu.

Ama bana bakmıyordu. Sağımdaki bir şeye odaklanmıştı.

Bakışlarını takip edince irkildim.

Maven tıpkı rüyamdaki gibi oturuyordu. Kıpırdamadan duruyordu ve tek eli şakağındaydı. Diğer elini sessizce sallıyordu.

Bir de gerçek kelepçeler gördüm. Muhafızlar hızla harekete geçip üstünde pürüzsüz parlak küreler olan tuhaf örgü biçimdeki metali kol ve ayak bileklerime geçirdiler. Her birini tek bir anahtarla kilitlediler. Anahtarın döndüğü yönü izlemeye çalıştım ama o sersemlikle

anahtar bulanıklaşıp netleşti. Sadece kelepçelere odaklanabildim. Ağır ve soğuklardı. Boynuma da yeni bir tasma geçirmelerini bekledim ama boynumu neyse ki çıplak bıraktılar. Taşlı dikenler takılmadı.

Şifacı ve muhafızlar benden uzaklaşıp odadan çıkınca büyük bir şaşkınlık yaşadım. Hayretler içinde gidişlerini izledim ve nabzımı aşırı hızlı attıran ani heyecan dalgasını gizlemeye çalıştım. Herkes bu kadar aptal olabilir miydi? Beni Maven'la yalnız mı bırakıyorlardı? Onu göz açıp kapayıncaya kadar öldürmeyi denemeyeceğimi mi sanıyorlardı?

Ona baktım, yataktan kalkmaya ve kıpırdamaya çalıştım. Ama oturmaktan bile acizdim; kanım adeta kurşuna dönüşmüştü. Nedenini hemen anladım.

"Bana ne yapmak istediğini gayet iyi biliyorum," dedi fısıldayarak.

Seğiren parmaklarımı sıkıp elimi yumruk yaptım. Hâlâ yanıt vermeyen şeye doğru uzandım. Yanıt veremeyen o şeye. "Daha fazla Sessiz Taş," diye mırıldandım, sözcükler birer lanetmiş gibi. Giyilebilir hapishanemin parlak küreleri ışıldadı. "Elinde çok az kalmış olmalı."

"Beni düşündüğün için teşekkür ederim ama yeteri kadar var."

Kemik Stadyumu'nun altındaki hücrelerde olduğu gibi ona tükürdüm. Tükürüğüm ona isabet etmedi ve ayaklarının dibine düştü. Buna aldırış etmemiş gibiydi. Hatta gülümsedi.

"Bunu sisteminden şimdi çıkar. Saray halkı bu tür davranışları hoş karşılamaz."

"Sanki ben... Saray halkı mı?".

Gülümsemesi daha da yayıldı. "Yanlış bir şey söylemem ben."

Nasıl sırıttığını görünce irkildim. "Çok güzel," dedim. "Beni göremediğin bir yerde mahkûm etmekten sıkıldın demek."

"Aslında, sana bu kadar yakın olmak bana zor geliyor." Bakışları ne olduğunu düşünmek istemediğim bir ifadeyle üstümde gezindi.

"Bu his karşılıklı," diye hırladım, içindeki o garip sükûneti yok edebilirmişim gibi. Herhangi bir sessiz dünyadansa, onun ateşi ve öfkesiyle yüzleşmek isterdim.

Oyuna gelmedi. "Hiç sanmam."

"Tasmam nerede? Yeni bir tane takacak mısınız?"

"Zincir ve tasma yok." Çenesiyle kelepçeleri işaret etti. "Şimdilik, bunlardan başka bir şey olmayacak."

Ne yapmaya çalıştığına dair en ufak bir fikrim yoktu. Ama uzun süre önce Maven Calore'u ve onun o labirentimsi beyninin kıvrımlarını anlamaya çalışmaktan vazgeçmiştim. O yüzden konuşmaya devam etmesine ses çıkarmadım. Zaten sonuç olarak, bana her zaman ihtiyaç duyduğum şeyi söylüyordu.

"Sorgulanman epey meyve verdi. Kendilerine Kırmızı Muhafızlar diyen teröristler hakkında senden çok şey öğrendik." Nefesim boğazımda kaldı. Ne öğrenmişlerdi? Bildiklerimin en önemli parçalarını hatırlamaya, hangilerinin arkadaşlarıma zarar vereceğini anlamaya çalıştım. Gizada mı, Yüksektepe ikizleri mi, Yenikan yetenekleri mi?

"Gaddar insanlar, değil mi?" dedi. "Kendileri gibi olmayan her şeyi ve herkesi yok etmeye niyetliler."

"Neden söz ediyorsun?" Evet, Albay beni kilit altına almıştı ve hâlâ benden korkuyordu ama artık müttefiktik. Bunun Maven için ne gibi bir anlamı olabilirdi?

"Yenikanlar tabii ki."

Hâlâ anlamamıştım. Bizden kurtulmak için yapması gerekenlerin ötesinde yetenekleri olan Kızıllarla ilgilenmesi için hiçbir neden yoktu. İlk önce, var olduğumuzu inkâr etmişti ve bana dalavereci demişti. Sonra ucube ve birer tehdit olmuştuk. Korkulması ve yok edilmesi gereken varlıklardık.

"Kendisine albay diyen yaşlı bir adamdan kaçma ihtiyacı hissedecek kadar kötü muamele görmüş olduğunu öğrenmek çok kötü." Maven bundan, planını yavaş yavaş açıklamaktan ve parçaları birleştirmemi beklemekten keyif alıyordu. Zihnim hâlâ bulanıktı, bedenim güçsüzdü ama ne demek istediğini anlamak için elimden geleni yapıyordum. "Daha da kötüsü, seni dağlara yollamayı ve senden bir çöp gibi kurtulmayı da düşünmüş." Yüksektepe. Ama öyle olmamıştı. Bize teklif edilen şey bu değildi. "Bir de Kırmızı Muhafızlar'ın gerçek niyetini öğrenince çok üzüldüm tabii. Başka hiçbir şeye yer olmayan Kızıl bir dünya, Kızıl bir şafak yaratmak. Başka hiç kimseye yer olmayan."

"Maven." İsmi, hissetmek için sarf edebileceğim tüm öfkeyle, titreyerek ağzımdan çıktı. Kelepçelerim olmasaydı patlayabilirdim. "Sen bunu..."

"Ben ne? Gerçeği söyleyemez miyim? Ülkeme Kırmızı Muhafızlar'ın, Yenikanları öldürmek amacıyla kendi taraflarına çektiğini söyleyemez miyim? Onların, seni de bizi de yok etmek istediklerini... Kötü nam salmış isyankâr Mare Barrow'un bana kendi iradesiyle geri geldiğini ve bunun gerçeklerin gizlenmesinin mümkün olmadığı bir sorgulama sırasında keşfedildiğini." Öne eğildi ve ona vurabileceğim kadar yaklaştı. Ama tek parmağımı dahi kaldıramayacağımı biliyordu. "Artık bizim tarafımızda olduğunu çünkü Kırmızı Muhafızlar'ın gerçekten ne olduğunu gördüğünü. Çünkü senden ve Yenikanlarmdan bizler kadar korkuluyor, bizler kadar kutsanmışsınız ve kanınızın rengi dışında her konuda bizler kadar Gümüşsünüz diyemez miyim?

Çenem ağzımı açıp kapamak üzere harekete geçti. Ama hissettiğim dehşeti ifade edecek sözcükleri bulamadım. Tüm bunları Kraliçe Elara'nın fısıltıları olmadan yapmıştı. Her şeyi Kraliçe ölü ve buz gibiyken başarmıştı.

"Sen bir canavarsın!" diyebildim sadece. Başlı başına bir canavardı.

Gülümseyerek geri çekildi. "Bana asla ne yapamayacağımı söyleme. Krallığım için neler yapacağımı da asla hafife alma."

Elini bileğime koydu ve parmaklarından birini Sessiz Taş kelepçesinden aşağı kaydırdı. Korkudan titredim ama o da titriyordu.

Gözleri elimdeyken, onu inceleme fırsatı bulmuştum. Her zamanki gibi siyah olan gündelik giysiler giymişti ve resmi giyimli değildi. Tacı veya nişanları yoktu. Kötü yürekli bir çocuktu ama yine de bir çocuktu.

Nasıl savaşacağımı anlamam gereken bir çocuk. Ama nasıl? Güçsüzdüm, şimşeğim yoktu ve söyleyebileceğim her şey kontrolüm dışında çarpıtılabilirdi. Yardımsız oradan kaçmak bir yana, güçlükle konuşabiliyordum. Beni kurtarmalarıysa imkânsızdı; daha fazla zaman harcayamayacağım umutsuz bir rüyaydı. O ölümcül ve işbirlikçi kral tarafından mahkûm edilmiştim. Yayınlardan başlayarak

ölümcül notlarına kadar her şekilde aylarca ve inatla uzaktan beni huzursuz etmişti.

Seni özlüyorum. Yeniden karşılaşana dek.

Sözünü tutacağını söylemişti. Belki de sırf bu konuda tutmuştu.

İçime derin bir nefes çekip onun hâlâ sahip olduğundan şüphelendiğim tek zayıflığını kurcalamaya karar verdim.

"Burada mıydın?"

Mavi gözlerini hemen bana çevirdi. Bu sefer, şaşırma sırası ondaydı.

"Tüm bunlar olup biterken." Önce yatağa, sonra uzaklara baktım. Samson'ın işkencesini hatırlamak zordu. Bunun anlaşıldığını umdum. "Rüyamda burada olduğunu gördüm."

Tüm sıcaklığı yok oldu, geri çekildi ve odayı yaklaşmakta olan kışın soğukluğuna bıraktı. Gözkapakları titredi, koyu renkli kirpikleri beyaz tenine değdi. Bir an, olduğunu sandığım Maven'ı hatırladım. Onu yine gördüm; bir rüya veya bir hayalet gibi.

"Her saniyesinde," dedi.

Yanaklarına grimsi bir renk yayıldığında, doğruyu söylediğini anladım.

Artık onu nasıl inciteceğimi biliyordum.

Kelepçeler uykuya dalmamı fazlasıyla kolaylaştırmışlardı; o yüzden, sadece uyuyormuş gibi yapmak zorlaşmıştı. Battaniyenin altında, yumruğumu sıkıp tırnaklarımı avucuma geçirdim. Saniyeleri saydım. Maven'ın nefes seslerini saydım. En sonunda, sandalyesi gıcırdadı. Ayağa kalktı. Tereddüt etti. Hiç hareket etmeyen yüzündeki gözlerinin nasıl yandığını hissedebiliyordum. Sonra, ahşap zeminde hafifçe yürümeye başladı, bir kedi gibi zarif ve sesiz bir biçimde yatak odamda ilerledi. Kapıyı da arkasından yavaşça kapadı.

Uyumak öylesine kolaydı ki.

Ama uyumak yerine bekledim.

Aradan iki dakika geçti ama Arven muhafızlar geri gelmedi.

Kelepçelerin beni tutsak etmek için yeterli olduğunu düşünüyor olmalıydılar.

Yanılıyorlardı.

Çıplak ayaklarım parke zemine değdiğinde bacaklarım titredi. Kameralar beni izliyorsa da umurumda değildi. Beni yürümekten alıkoyamazlardı. Ya da yürümeyi denemekten.

Hiçbir şeyi ağırdan almayı sevmiyordum. Özellikle de o sırada her an değerliyken. Her saniye sevdiğim birisinin ölmesi anlamına gelebilirdi. Böylece, kendimi yataktan adeta iterek indirdim ve güçsüz, titreyen bacaklarımın üstünde durmaya zorladım. Sessiz Taş'ın kol ve ayak bileklerimi ağırlaştırması, öfkemin bana verdiği azıcık gücü de emmesi tuhaf bir histi. Baskıya dayanabilmem epey vakit aldı. Buna alışıp alışamayacağımdan emin değildim. Ama becerebilirdim.

En kolayı ilk adım oldu. Yemeklerimi yediğim ufak masaya doğru atıldım. Artık yürümenin ne kadar çaba gerektirdiğini bildiğimden, ikinci adım daha zor geldi. Sarhoş ya da topal birisi gibi yürüyordum. Bir an, babamın tekerlekli sandalyesini kıskandım. Bu tür düşüncelerin yarattığı utanç hissi odayı boydan boya geçebilmem için sonraki adımlarıma güç verdi. Nefes nefese, az kalsın duvara doğru düşecek halde diğer tarafa vardım. Bacaklarımdaki yanma hissi kora dönüşmüş ateş gibiydi ve sırtımdan aşağı terler boşanmasına neden oluyordu. İki kilometre koşmuşum gibi tanıdık bir histi. Midemdeki bulantıysa farklıydı. Taş'ın bir diğer yan etkisiydi bu. Kalbimin her atışının bana daha ağır ve bir şekilde yanlış olduğunu hissettiriyordu. İçimi boşaltmaya çalışıyordu.

Alnım panelli duvara değdi ve serinlik beni rahatlattı. "Yine," dedim güçlükle.

Arkamı dönüp sendeleyerek yürüdüm.

Yine.

Yine.

Yine.

Kedicik ve Üçlü öğle yemeğimi getirdiklerinde kan ter içindeydim ve yemeğimi yerde uzanarak yemek zorunda kaldım. Kedicik bunu umursamadan, eşit miktarda et ve sebzeyle dolu tabağı ayağının ucuyla bana itti. Şehrin duvarlarının ardında her ne olup bitiyorsa, yiyecek stokunu etkilememişti. Bu da kötüye işaretti. Üçlü yatağıma

bir şey daha bıraktı ama önce yemek yemeye odaklandım. Her lokmayı güçlükle yuttum.

Ayağa kalkmak biraz daha kolay oldu. Kaslarım çoktan kelepçelere yanıt vermeye ve uyum sağlamaya başlamıştı. Bunlar aslında ufak lütuflardı. Arven'ler canlı Gümüşlerdi ve yetenekleri, ne kadar odaklandıklarına bağlı olarak sert dalgalar gibi değişken olurdu. Onların sessizliğine uyum sağlamak Taş'ın dinmeyen baskısına dayanmaktan çok daha zordu.

Yatağımın üstündeki paketi parçalarcasına açıp kalın ve lüks kâğıdı attım. İçinden çıkan elbise kayıp battaniyenin üstüne düştü. Geriye doğru yavaşça bir adım attım ve pencereden atlamak gibi tanıdık bir hisse kapılınca bedenim buz kesildi. Bir saniye gözlerimi kapayıp elbisenin yok olmasını diledim.

Çirkin olduğu için değil. Elbise insanı hayretler içinde bırakacak kadar güzeldi; ipek kumaşı ve taşlar göz kamaştırıyordu. Ama beni korkunç bir gerçeği fark etmeye zorluyordu. Elbiseden önce, Maven'ın sözlerini, planını ve ne yapmak istediğini göz ardı edebilmiştim. Ama elbise benimle alay eden bir sanat eseri gibi bana bakıyordu. Kumaşının rengi kızıldı. *Şafak gibi*, diye fısıldadı zihnim. Ama bu da yanlıştı. Kırmızı Muhafızlar'ın rengi tam olarak bu değildi. Bizim rengimiz sert, parlak ve öfkeli bir kırmızıydı; görüldüğünde fark edilen ve adeta şoka uğratan bir renkti. Bu tuvaletse farklıydı. Kan kırmızısı ve koyu kırmızı gibi daha koyu renklerle işlenmişti; aralara serpiştirilmiş değerli taşlarsa karmaşık bir desen oluşturuyordu. Akla gelebilecek en karanlık şekilde parıldıyor, tepedeki ışığı kırmızı bir yağ birikintisi gibi yansıtıyordu.

Kıpkırmızı bir kan birikintisi gibi.

Elbise beni unutulmaz kılacaktı.

Kendi kendime acı acı güldüm. Komik sayılırdı. Maven'ın nişanlısı olarak geçirdiğim günlerde saklanmış, bir Gümüş gibi davranmıştım. En azından, artık onlardan biriymişim gibi davranmak zorunda değildim. Her şeye rağmen ufacık, minicik bir merhamet sayılırdı.

Böylece, onun sarayına ve dünyaya herkesin kanımı olduğu gibi görebileceği şekilde çıkacaktım. Acaba krallık çelik gibi sivri bir kancayı gizleyen bir yem olduğumu anlayacak mı, diye düşündüm.

Maven ertesi sabaha dek geri gelmedi. İçeri girdiğinde, bir köşede tortop olmuş duran elbiseye bakıp kaşlarını çattı. Elbiseyi görmeye tahammül edememiştim. Ona da bakamadığım için egzersizime devam ettim: O sırada, çok kesik kesik ve ağır bir biçimde mekik çekiyordum. Kollarım her zamankinden daha ağır geliyor, kendimi beceriksiz küçük bir çocuk gibi hissettiriyordu ama yine de gayret ediyordum. Bana birkaç adım daha yaklaşınca, yumruğumu sıkıp ona bir kıvılcım yollamayı diledim ama elektriğimi kullanmaya çalıştığım son on, on iki sefer gibi bu kez de hiçbir şey olmadı.

"Dengeyi iyi ayarladıklarına sevindim," dedi masanın önündeki sandalyeye geçerek. O gün, göğsündeki parlak ve ışıldayan nişanlarıyla çok şık görünüyordu. Dışarıdan gelmiş olmalıydı. Saçlarında kar taneleri vardı. Eldivenlerini dişleriyle çekip çıkardı.

"Aa evet, bu bilezikler çok hoş," dedim ters ters, ağırlaşmış ellerimden birini sallayarak. Kelepçeler bileklerimde dönecek kadar bol ama başparmağımı yerinden çıkarsam bile kurtulamayacağım kadar dardı. Bunu, anlamsız olduğunu fark edene dek düşünmüştüm.

"Evangeline'e iltifatlarını iletirim."

"O yapmıştır tabii," diye ofladım. Kafesimin gerçek yaratıcısı olduğunu bildiği için çok mutlu olmalıydı. "Ama buna vakit bulduğuna şaşırdım doğrusu. Her anını insanların takması için taçlar yaparak geçiriyor olmalı. Elbiseler de. Eminim ki onun elini her tutmaya çalıştığında elin kesiliyordur."

Yanağındaki kaslardan biri seğirdi. Maven Evangeline'e karşı hiçbir şey hissetmiyordu, bunu başından beri biliyordum. Kolaylıkla kullanabileceğim bir şeydi bu.

"Bir tarih belirlediniz mi?" diye sordum kalkarak.

Mavi gözlerini bana çevirdi. "Ne?"

"Bir kraliyet nikâhını kısa sürede planlayabileceğini sanmam. Samos'la ne zaman evleneceğini kesin olarak biliyorsundur diye düşünüyorum."

"Ha, şu konu." Omuzlarını silkip konuyu geçiştirdi. "Nikâhı planlamak onun görevi."

Gözlerine bakmaya devam ettim. "Onun görevi olsaydı, aylar öncesinden kraliçe olurdu." Yanıt vermeyince daha da üsteledim. "Onunla evlenmek istemiyorsun."

Afallamak yerine, ifadesi daha da sertleşti. Hatta bununla hiç ilgilenmiyormuş gibi hafifçe güldü. "Senin de bildiğin gibi, Gümüşler bu yüzden evlenmez."

Farklı bir taktiğe başvurup eskiden tanıdığım yönlerinin üstüne gitmeye başladım. Hâlâ gerçek olduğunu umduğum yönlerinin. "Aslında, bu işi ertelemek istediğin için seni..."

"Savaş döneminde bu, nikâhı ertelemek anlamına gelmez."

"Ama tercih senin olsa onu..."

"Sanki tercih hakkım varmış gibi."

"Hem onun senden önce Cal'e ait olduğunu hatırlatmıyorum bile."

Ağabeyinin ismi geçince umursamaz bir şekilde yaptığı itirazlar sona erdi. Derisinin altındaki kasların gerildiğini neredeyse görebiliyordum. Eliyle bileğindeki bileziği işaret etti. Metal halkanın her hafif çınlaması bir uyarı zilinin sesi kadar yüksekti. Ondan bir kıvılcım çıksa yanardım.

Ama alevler artık beni korkutmuyordu.

"İlerlemene bakılacak olursa, bunlarla doğru dürüst yürümeyi öğrenmen bir, iki gün sürer." Sözleri ölçülü, zoraki ve hesaplanmıştı. Muhtemelen, odama girmeden önce prova yapmıştı. "Sonra nihayet benim için faydalı olabilirsin."

Her gün yaptığım gibi, kameraları bulmaya çalışarak etrafıma bakındım. Onları görmüyordum ama orada olmalıydılar. "Gününün tamamını beni gözetleyerek mi geçiriyorsun yoksa bir Güvenlik görevlisi sana özetliyor mu? Yazılı bir rapor mu getiriyor?"

Maven yanıt vermedi. "Yarın ayağa kalkacaksın ve sana dediklerimi harfiyen yapacaksın."

"Yapmazsam ne olur?" Eskiden sahip olduğum zarafetten ya da çeviklikten eser kalmamış bir halde kendimi ayağa kalkmaya zorladım. Beni tepeden tırnağa süzdü. Sesimi çıkarmadım. "Zaten tutsağınım. Beni ne zaman istersen öldürebilirsin. Açıkçası, Yenikanları tuzağına çekmektense ölmeyi yeğlerim."

"Seni öldürmeyeceğim, Mare." Hâlâ oturduğu halde, tepemde dikiliyormuş gibi hissediyordum. "Onları da öldürmek istemiyorum."

Bu sözcüklerin ne anlama geldiğini biliyordum ama Maven'ın ağzından çıktığı için anlayamamıştım. Mantıklı değildi. Hiç mantıklı değildi. "Neden?"

"Asla bizim için savaşmayacaksın. Bunu biliyorum. Ama türün... Onlar güçlüler; çoğu Gümüşün hayal edebileceğinden çok daha güçlüler. Onlarla bir ordu kurup kendi ordularımdan biriyle birleştirsem neler yapabileceğimizi düşünsene. Senin sesini duydukları anda buraya gelirler. Tabii, buraya geldiklerinde nasıl muamele görecekleri davranışlarına bağlı. Bir de senin ne kadar itaat ettiğine." Nihayet ayağa kalktı. Son birkaç ayda boyu uzamıştı. Daha ince uzundu ve birçok konuda olduğu gibi bu özelliğini de annesinden almıştı. "Dolayısıyla iki seçeneğim var ve sen hangisini seçeceğimi belirleyeceksin. Ya Yenikanları buraya çekersin ve bize katılırlar ya da onları kendim bulup öldürmeye devam ederim."

Tokadım yüzüne hafifçe indi. Çenesini hemen hemen hiç kıpırdatmamıştı. Diğer elim de aynı şekilde göğsüne indi. Bu çabama neredeyse gözlerini devirecekti. Hatta hoşuna gitmiş bile olabilirdi.

Yüzümün kıpkırmızı olduğunu, öfkenin ve çaresizliğin verdiği üzüntüden yandığını hissettim. Keşke onu parçalayabilseydim diye düşünerek, "Nasıl böyle davranabiliyorsun?" diye lanet okudum. Kelepçeler olmasaydı, şimşeğim o sırada dört bir yana iniyor olurdu. Şimşeğimin yerine içimden sözcükler döküldü. Öfkeyle söylemeden önce düşünmeye bile fırsat bulamadığım sözcükler. "Nasıl hâlâ böyle

olabiliyorsun? O öldü. Onu öldürdüm. Ondan kurtuldun. Senin... artık onun oğlu olmana gerek yok."

Eliyle çenemi o kadar sert tuttu ki adeta şok geçirerek sustum. Elinin gücü beni eğip arkaya doğru itince az kalsın dengemi kaybedecektim. Keşke öyle olsaydı. Keşke ellerinden kayıp yere düşseydim, bin parçaya ayrılsaydım.

Çentik'te Cal'le paylaştığım kulübenin ılık ortamında, gecenin bir vakti bu gibi anları düşünürdüm hep. Maven'la yine yalnız kalmayı. Hatırladığım maskenin altındaki yüzünü ve annesinin onu olmaya zorladığı kişi dışında gerçekten kim olduğunu görebileceğim fırsatları hayal ederdim. Uykuyla uyanıklık arasındaki o tuhaf yerde gözleri beni izlerdi. Gözleri hep aynı renkti ama nasıl oluyorsa değişiyordu. Maven'ın gözleri, annesinin gözleri, tanıdığım gözler ve asla tanıyamayacağım gözler. Şimdi de aynıydı ve beni yutmakla tehdit eden buz gibi bir ateşle yanıyordu.

Bunu görmek istediğini bildiğimden, içimde öfkeyle birikmiş gözyaşlarını serbest bırakıp ağlamaya başladım. Gözyaşlarımın bıraktığı izleri açlıkla izledi.

Sonra beni itti. Tek dizimin üstüne çöktüm.

"Ben onun yarattığı şeyim," diye fısıldadı uzaklaşırken.

Kapı arkasından kapanmadan önce, iki tarafta da muhafızların beklediğini fark ettim. Bu sefer, Yonca ve Yumurta nöbet tutuyordu. Yani, serbest kalmayı başarsam bile Arven'ler uzakta değildi.

Ağır ağır yere çöktüm ve topuklarımın üstüne oturdum. Tek elimi yüzüme götürdüm ve gözlerimin aniden kupkuru oluşunu gizledim. Elara'nın ölümünün onu değiştireceğini umduğum halde, öyle olmayacağını biliyordum. O kadar aptal değildim. Maven söz konusu olduğunda, hiçbir şeye güvenemiyordum.

Diğer avucuma gizlediğim tören nişanlarından en ufağı derime battı. Sessiz Taş bile bir hırsızın içgüdülerini yok edemiyordu. Nişanın metal iğnesinin derime batmasına izin vermek, elimin kan kırmızısı ve koyu kırmızı kanadığını görmek ve kendime ve beni izleyen herkese ne olduğumu, neler yapabileceğimi hatırlatmak istedim.

Doğruluyormuş gibi yapıp nişanı şiltemin altına gizledim. Çaldığım diğer şeylerle birlikte: firketeler, kırık çatal dişleri, kırık cam parçaları ve porselen tabaklar. Cephaneliğim mütevazı olmasına rağmen idare etmek zorundaydım.

Köşede duran elbise bir şekilde tüm bunlardan sorumluymuş gibi öfkeyle ona baktım.

Yarın, demişti.

Mekik çekmeye devam ettim.

ALTI

Mare

Kartlar özenle yazılmıştı ve ne demem gerektiğini ana hatlarıyla anlatıyordu. Bunlara bakmaya bile tahammül edemediğim için şifonyerimde bıraktım.

Maven'ın saray halkının karşısına çıkmadan önce hazırlanmama yardım edecek hizmetçiler geleceğini sanmıyordum. Kan kırmızısı tuvaletin düğmelerini ilikleyip fermuarını çekmek zor bir iş gibiydi. Yüksek boyun kısmı, yerlere değen eteği ve sadece Maven'ın köprücükkemiğimde bıraktığı izi değil, hâlâ kol ve ayak bileklerimde duran kelepçeleri de gizleyen uzun kolları vardı.

Bu şatafatlı törenlerden kaç kere kaçınmak istediysem de her zaman bunlarda bir rol oynamaya mahkûm olmuştum. Elbiseyi nihayet giymeyi başardığımda, üstüme bol gelecek, kolları ve bel kısmı geniş kalacaktı. Bunu biliyordum. Kendimi ne kadar yemek yemeye zorlasam da kilo vermiştim. Pencerenin camına vuran aksimden anladığım ka-

darıyla, saçlarım ve tenim de sessizliğin ağırlığından kötü etkilenmişti. Suratım sarımtırak bir renge bürünüp çökmüş, bana hastalıklı bir görünüm vermişti. Gözlerimin etrafı da kızarmıştı. Uçlardan yukarı doğru ağır ağır ilerleyen gri tellerle kaplı koyu kahverengi saçlarım da her zamankinden rezil görünüyordu ve karmakarışıktı. Telaşla geriye doğru örüp düğümlenmiş tutamları gizlemeye koyuldum.

Maven'ın kostümünün altında neye benzediğimi hiçbir ipek gizleyemezdi. Ama önemli değildi. Her şey planladığım gibi giderse, elbiseyi giymek zorunda kalmayacaktım. Hazırlığımın bir sonraki aşaması kalp atışlarımın hızlanmasına neden oldu. En azından odamdaki kameralar için sakin görünmeye gayret ettim. Yapacağım şeyin işe yaramasını istiyorsam ne olduğunu kesinlikle anlamamaları gerekiyordu. Muhafızları kandırmayı başarsam bile, büyük bir engel daha vardı.

Beni öldürebilirdi.

Maven banyoma kamera koymamıştı. Mahremiyetimi korumak *için değil*, kendi kıskançlığını yatıştırmak için. Bir başkasının beni çıplak görmesine izin vermeyeceğini bilecek kadar iyi tanıyordum onu. Sessiz Taş'ın ağırlığı ve duvarlara yerleştirilmiş levhalar da bunun kanıtıydı. Maven muhafızların benimle banyoya girmemesi için her türlü önlemi almıştı. Kalbim göğsümde çok yavaş atıyordu ama kendimi zorladım. Buna mecburdum.

Duş tıslayıp buharlar saçtı ve son ayara çevirdiğimde anında derimi yakacak kadar kaynar bir şekilde akmaya başladı. Banyodaki Taş olmasaydı, sıcak duşun sağladığı rahatlığın tadını çıkarırdım. Elimi çabuk tutmalıydım yoksa yanabilirdim.

Çentik'te soğuk nehirlerde yıkanacak kadar şanslıydık, Gizada'da ise duşlar zaman ayarlı ve oda sıcaklığındaydı. Evimdeki banyo düzeneğini düşününce güldüm. Mutfaktaki musluktan doldurulan, yazları ılık, kışları soğuk bir küvet ve temizlenmek için çalıntı bir sabun. Annemin babamı yıkama sorumluluğuna hâlâ gıpta etmiyordum.

Şansım biraz, daha doğrusu epey yaver giderse, onları yakında yine görecektim.

Duş başlığını küvetten yana itip banyonun zeminine doğrulttum. Su beyaz karolara sertçe çarptı ve her yanı kapladı. Püsküren sular çıplak ayaklarıma isabet etti ve ısısı tenimi ılık bir battaniye gibi nazikçe ve davetkâr bir biçimde ürpertti.

Sular banyo kapısının altından dışarı sızarken, hızlı hareket ettim. Önce uzun ve kırık cam parçalarını tezgâhın üstüne, ulaşabileceğim bir yere yerleştirdim. Sonra da gerçek silahıma uzandım.

Beyazateş Sarayı'nın her karışı muhteşemdi ve banyomun da ondan aşağı kalır yanı yoktu. Mütevazı denebilecek sade bir avizeyle aydınlanıyordu: Gümüşten yapılmıştı, ağaç dallarını andıran kıvrık kolları da bir düzine kadar ampulü bir tomurcukmuş gibi sarıyordu. Ona ulaşmak için dengemi dikkatle sağlamaya gayret ederek lavabonun üstüne çıktım. Birkaç kere sertçe ama kararlı bir şekilde çekince, yukarıdan sarkan avizeyi çekmeyi başardım. Tavandaki kablolar ortaya çıkmıştı. Yeteri kadar dinlendikten sonra, hâlâ yanan avizeyle çömeldim. *Bunu lavaboya dayayıp beklemeye başladım.*

Birkaç dakika sonra paldır küldür ayak sesleri duydum. Odamı gözetleyen kişi her kimse, banyomun kapısının altından sızan suları fark etmişti. On saniye sonra, yatak odama iki çift ayak girdi. Hangi Arven olduğundan emin değildim ama önemli değildi.

"Barrow!" dedi bir adam ve banyo kapısını yumrukladı.

Yanıt vermediğimde, ne onlar vakit kaybetti ne de ben. Yumurta kapıyı iterek açtı ve banyoya girip suların içinde yürürken beyaz suratı neredeyse karolu duvarlara karışıyormuş gibiydi. Yonca arkasından gelmedi ama tek ayağını içeri atıp diğerini odamda tutarak bekledi. Bu da önemli değildi. İki ayağı da üstünden buharlar tüten suların içinde kalmıştı.

Yumurta beni görünce hayretle, "Barrow..." dedi.

Avizenin düşmesi için fazla güç harcamam gerekmediği halde, yapmak oldukça zor geldi.

Avize ıslak zemine düşüp parçalandı. Elektrik suya değince odada bir akım dolandı, sadece banyodaki diğer ışıklara değil, yatak odam-

daki ışıklara da kısa devre yaptırmıştı. Muhtemelen, sarayın tüm kanadı karanlıkta kalmıştı.

Kıvılcımların üstünde dolandığı iki Arven zıplayıp titredi. Kasları kasıldı ve hızla yere yığıldılar.

Suyun ve bedenlerinin üstünden atlarken, banyonun Sessiz Taş'ının ağırlığı altında az kalsın nefesim kesilecekti. Kelepçeler uzuvlarımı hâlâ ağırlaştırıyordu. Suya değmemeye çalışarak Arven'lerin üstünü aradım. Elimden geldiğince hızla ceplerini boşalttım ve her anımı ele geçirmiş anahtarı bulmaya çalıştım. Titreyerek aramaya devam ederken, Yumurta'nın yakasının altında, köprücükkemiğinin hemen üstünde kıvrımlı bir metal hissettim. Titreyen ellerimle boynundan çekip çıkardım ve kelepçelerimi teker teker açmaya koyuldum. Kelepçeler yere düşerken, sessizlik yavaş yavaş kalktı. İçime doyasıya nefes çektim, şimşeğimin içime dolmasını diledim. Geri geliyordu. Geliyor olmalıydı.

Ama hâlâ uyuşuk hissediyordum.

Yumurta'nın, ellerimin altındaki ılık ve canlı bedeni merhametime kalmıştı. Onun ve Yonca'nın boğazını kesebilir, gizlediğim kırık cam parçalarından biriyle şahdamarlarını doğrayabilirdim. *Bunu yapmam gerek*, dedim kendime. Ama çok vakit kaybetmiştim bile. Onları canlı bıraktım.

Tahmin ettiğim gibi, Arven'ler yatak odamın kapısını içeri girince kilitleyecek kadar iyi eğitimliydi. Önemli değildi. Bir firkete de anahtar kadar işe yarardı. Kilidi bir saniyede açtım.

Hapishanemden dışarı çıkmayalı birkaç gün olmuştu. Zaten çıktığımda da her yanımda muhafızlar vardı ve tasmamı da Evangeline tutuyordu. Koridor o sırada boştu. Koridor boyunca tavandaki ampuller patlamıştı ve sönük halleriyle alay ediyor gibiydiler. Elektrik hissim güçsüzdü, karanlıkta sadece bir kıvılcım kadardı. Geri gelmesi gerekiyordu. Geri gelmezse, planım işe yaramayacaktı. İçime bir panik hissinin dolduğunu hissettim... Ya onu sonsuza dek yitirdiysem? Ya Maven şimşeğimi benden aldıysa?

Var gücümle koşmaya başladım ve Beyazateş'i hatırlamaya çalıştım. Evangeline beni solda kalan balo salonlarına, büyük salonlara ve taht odasına götürmüştü. O bölgenin muhafızlar ve askerler, dahası başlı başına tehlikeli olan Poyraz soylularıyla dolu olduğunu düşündüm. O yüzden sağa saptım.

Tabii ki kameralar beni izliyordu. Her köşede bir kamera olduğunu fark ettim. Acaba bunlar da kısa devreye uğradı mı yoksa şu anda birkaç askeri eğlendiriyor muyum, diye merak ettim. Ne kadar uzağa gidebileceğime dair bahse giriyor olabilirlerdi. Lanetli bir kızın lanetli girişimi.

Bir hizmet merdiveninden bir sahanlığa indim ve neredeyse telaştan bir hizmetçiyi yere devirecektim.

Onu görünce kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Benim yaşlarımda bir gençti ve çay tepsisini tutarken yanakları kızarmaya başlamıştı bile. Kıpkırmızı oldu.

"Bir yalan!" diye bağırdım ona. "Bana yaptıracakları şey. Hepsi yalan!"

Merdivenlerin üstünde ve altında bir çift kapı çarparak peş peşe açıldı. Yine köşeye sıkışmıştım. Tuzağa düşmek gibi kötü bir huy edinmiştim.

"Mare..." dedi genç, ismimi söylerken titreyen dudaklarıyla. Onu korkutmuştum.

"Bir yolunu bul, Kırmızı Muhafızlar'a haber ver. Kimi bulursan söyle. Bu, bir başka yalan!"

Birisi beni belimden tuttu, geriye ve yukarıya doğru çekip oradan uzaklaştırdı. Bakışlarımı uşak çocuktan ayırmadım. Aşağıdan onun olduğu kata çıkan üniformalı askerler onu ittiler ve gözlerini kırpmadan duvara dayadılar. Çocuğun tepsisi büyük bir gümbürtüyle yere düştü ve çaylar döküldü.

Bir el ağzımı kapamadan önce, "Hepsi yalan!" diye bağırmayı başardım.

Kıvılcım çıkarmaya, hayal meyal hissettiğim şimşeğime ulaşmaya çalıştım. Hiçbir şey olmayınca kan tadı alabilmek için beni tutan adamın elini sertçe ısırdım.

Güvenlik görevlisi küfrederek elini indirirken, karşıma bir başka görevli geldi ve tekmeler savuran bacaklarımı ustalıkla yakaladı. Suratına kan tükürdüm.

Yüzüme elinin tersiyle ölümcül bir zarafete sahip şiddetli bir tokat indirince onu tanıdım.

"Seni görmek güzel, Sonya," diye hırladım. Karnına tekme atmak istedim ama sıkılmış gibi yana kaçtı.

Lütfen, diye yalvardım içimden, elektrik beni duyabilirmiş gibi. Hiçbir şey yanıt vermeyince, hıçkırmamak için kendimi zor tuttum. Çok güçsüzdüm. Aradan çok uzun süre geçmişti.

Sonya ipekli bir kumaş gibi güçsüz bir kızın direnmesine tenezzül etmeyecek kadar atik ve kıvraktı. Üniformasına baktım. Gümüş çizgili siyah bir üniformaydı ve omuzlarında Iral Hanesi'nin mavi ve kırmızı renkleri vardı. Göğsündeki nişanlardan ve yakasındaki rozetlerden artık Güvenlik'in kıdemli görevlilerinden biri olduğu anlaşılıyordu. "Terfi etmişsin, tebrik ederim," diye öfkeyle kükreyerek debelendim çünkü elimden bir tek bu geliyordu. "Antrenman yakında bitiyor mu?"

Mengene gibi elleriyle ayaklarımı daha da sıkı tuttu.

"Protokol kısmını tamamlayamamış olman çok yazık." Ayaklarımı bırakmadan suratını omzuna sürttü ve yanağındaki gümüş kanını silmeye çalıştı. "Biraz görgü kuralı öğrenebilirdin."

Onu son gördüğümden bu yana sadece birkaç ay geçmişti. Büyükannesi Ara ve Evangeline'le birlikte kapkara giysiler içinde Kral'ın yasını tutuyordu. Beni Kemik Stadyumu'nda izleyen, ölmemi isteyen birçok kişiden biriydi. Hanesi sadece fiziksel değil, zihinsel yetenekleriyle de meşhurdu. Hepsi sırları keşfetmek için eğitilmiş casuslardı. Maven herkese bir sahtekâr olduğumu, saraya sızmak için eğitilmiş bir Kırmızı Muhafız olduğumu söylediğinde, buna inandığını sanmıyordum. Olacaklara da inanacağını sanmıyordum.

"Büyükanneni gördüm," dedim. Cesur bir kart oynuyordum.

Kusursuz kontrolünü elden bırakmadı ama bacaklarımdaki ellerinin biraz gevşer gibi olduğunu hissettim. Sonra çenesini eğdi. *Devam et,* der gibiydi.

"Korros Hapishanesi'nde. Açlıktan ölmek üzereydi ve Sessiz Taş yüzünden güçsüz düşmüştü." Tıpkı benim gibi. "Onun serbest kalmasına yardım ettim."

Bir başkası olsa bana yalancı diyebilirdi. Ama Sonya bir şey demedi ve bakışları benden başka her yerde dolaştı. Dışarıdan bakıldığında, söylediklerimle ilgilenmediği düşünülebilirdi.

"Orada ne kadar kaldığını bilemiyorum ama herkesten daha çok mücadele etti." Büyükannesini hatırlıyordum; anılarımda beliriyermişti. Tıpkı lakabı olan Panter gibi inanılmaz bir güce sahip yaşlı bir kadındı. Hatta jilet gibi bir tekerleği başıma saplanmadan havada kaptığı için hayatımı bile kurtarmıştı. "Ama Ptolemus onu en sonunda yakaladı. Ağabeyimi öldürmeden hemen önce."

Bakışlarını yere dikti ve kaşlarını hafifçe çattı. Her yanı gerildi. Bir an ağlayacağını sandım ama akmak üzere olan gözyaşlarını tuttu. "Nasıl?" Sesini zor duymuştum.

"Boynundan. Hızlı oldu."

Bir sonraki tokadını iyi nişan aldı ama çok sert değildi. O cehennemvari yerdeki her şey gibi bu da bir gösteriydi.

"Pis yalanlarını kendine sakla, Barrow," dedi hırlar gibi ve konuşmamızı sonlandırdı.

Kendimi iki yanağım da alev alev yanarken tepeme dikilmiş dört Arven muhafızın ezici ağırlığıyla yatak odamın zemininde buldum. Yumurta ve Yonca biraz sarsılmış gibiydi ama nerelerinden yaralandılarsa, şifacılar yaralarını hemen tedavi etmişti. Onları öldürmemem kötü olmuştu.

"Beni gördüğünüze çok mu şaşırdınız?" dedim şımarık bir tavırla korkunç esprime gülerek.

Kedicik yanıt olarak beni kan kırmızısı tuvalete doğru itti ve herkesin önünde soyunmaya zorladı. Bana yaşattığı bu utancı hemen

sonlandırmadı. Elbise damgamın üstünden geçerken canımı acıttı. *Maven'ı, merhametsizliği* ve *meşum* cinayetlerini temsil eden *M* harfi.

Kedicik göğsüme konuşma kartlarını ittiğinde, Güvenlik görevlisinin kanının tadını hâlâ olabiliyordum.

Tüm saraylılar taht odasına çağırılmıştı. Soylu Haneler her zamanki gürültü ve patırtılarıyla yerlerini aldılar. Her renk saldırı gibiydi ve bu halleriyle değerli taşlardan ve sırmalı kumaşlardan oluşan bir havai fişek gösterisini andırıyorlardı. Ben de koleksiyona kan kırmızısı rengini ekleyerek o karmaşaya katıldım. Taht odasının kapıları arkamdan sertçe kapandı ve en kötüleriyle mahsur kaldım. Haneler geçebilmem için iki kenara çekilip tahta doğru uzun bir koridor oluşturdular. Yanlarından geçerken fısıldadıklarını, her kusurumu gördüklerini ve her söylentiyi duyabiliyorum. Konuşmaları bölük pörçük yakalayabiliyordum. Tabii, o sabahki ufak maceramı duymuşlardı. İkisi önde ikisi arkada ilerleyen Arven muhafızlar da mahkûmiyetimin devam ettiğine işaret ediyorlardı.

Maven'ın en yeni yalanının bu sefer onlara yönelik olmadığını anlamıştım. Niyetini ve karmaşık manipülasyonlarmın ne yön alacağını anlamaya çalışıyordum. Onlara söylenecek şeyin bedelini düşünmüş olmalıydı ve en yakın soylularına böylesine leziz bir sırrı açıklamayı göze almıştı. Maven onlara yalan söylemiyorsa, yalanlarını önemsemezlerdi.

Maven geçen seferki gibi gri taş tabakalardan oluşan tahtına oturdu ve iki elini birer pençe gibi kollarına koydu. Gözcüler arkasındaki duvara dizilirken, Evangeline gururla onun soluna geçip ayakta durdu. Karmaşık gümüş rengi pullarla işlenmiş pelerini ve tuvaletiyle ölümcül bir yıldız gibi parıldıyordu. Kardeşi Ptolemus da aynı renkte yeni bir zırh takımıyla hem kız kardeşini hem de Kral'ı korumak için yakınlarında duruyordu. Maven'ın sağında bana acı verecek kadar tanıdık bir başka surat vardı. Üstünde zırhı yoktu. Zırha ihtiyacı yoktu çünkü. Zihni ona yeteri kadar silah ve kalkan oluyordu.

Samson Merandus diğerlerinden daha çok nefret ettiğim lacivert ve beyaz renklerdeki dantelli giysilerinin arasından bana bakıp sırıttı. Beni sorgulamadan önce, *Ben bir kasabım,* diyerek uyarıda bulunmuştu. Yalan söylememişti. Beni oyup içimi boşaltmış olmasının izlerini asla tam olarak silemeyecektim: Kanı akıp kurusun diye bir kancaya asılmış bir koyun gibi hissetmeme neden olmuştu.

Maven bana baktığında, görünüşümden memnun kalmış gibiydi. Aynı Skonos şifacısı saçlarıma şekil vermeye çalışmış, ensemde düzgün bir atkuyruğu toplarken, yıpranan yüzüme biraz makyaj yapmıştı. İşi uzun sürmemişti ama keşke biraz daha yanımda kalsaydı, diye düşünmüştüm. Dokunuşu beni serinletip rahatlatmıştı ve lanetli kaçış denememde oluşan çürüklerin hepsini iyileştirmişti.

Tahta yaklaşırken ve düzinelerce Gümüş'ün gözlerinin önünden geçerken korkmuyordum. Korkulacak çok daha kötü şeyler vardı. Mesela, ileride duran kameralar. Henüz bana çevrilmemişlerdi ama yakında çevrileceklerdi. Bunu düşününce kusmamak için zor dayandım.

Maven basit bir el hareketiyle, avucunu kaldırarak beni durdurdu. Arven'ler bunun ne anlama geldiğini bildiklerinden yanımdan ayrıldılar ve son birkaç metreyi tek başıma yürümem için beni yalnız bıraktılar. Kameralar o anda devreye girdi. Beni tek başıma, korumasız, tasmasız, Gümüşlerle bir arada olan özgür bir Kızıl gibi göstermek için. Bu görüntü her yerde, tüm sevdiklerime ve korumayı umabileceğim herkese yayınlanacaktı. Bu basit eylem düzinelerce Yenikanı lanetleyebilir, Kırmızı Muhafızlar'a ağır bir darbe indirebilirdi.

"Öne gel, Mare."

Maven'ın sesiydi. Tahttaki Maven değil, eski Maven'dı. Tanıdığımı sandığım gençti. Nazik ve merhametli olan. Sesi bana karşı kullanabileceği bir kılıç gibi kontrollüydü. Bundan ne kadar etkileneceğimi biliyordu. Elimde olmadan içimde, var olmayan bir genci özlediğime dair tanıdık bir his uyandı.

Ayak seslerim mermer zeminde yankılanıyordu. Protokol eğitiminde, Leydi Blomos bana saraydayken yüz ifademi nasıl koruyacağımı öğretmişti. Ona göre, ideal ifade soğuk, duygusuz ve hissizdi. Ben

bunların hiçbiri değildim ve bu tür bir maskenin ardına gizlenmemek için direniyordum. Bunun yerine, suratıma hem Maven'ı memnun edecek hem de bir şekilde ülkeye bunun kendi seçimim olmadığını anlatacak bir ifade yerleştirmeye çalıştım. Zor bir yol oldu. Samson sırıtmaya devam ederek bana doğru bir adım attı ve tahtın yanındaki yeri bana bıraktı. Ne yapmam gerektiğini anlayınca ürperdim ama yapmam gerekiyordu. Maven'ın sağına geçtim.

İnanılmaz bir manzara olmalıydı. Evangeline gümüş, ben kırmızı ve aramızdaki kral siyah giysiler içindeydi.

YEDİ

Cameron

"Şimşek alarmı" dedikleri şey Irabelle'nin giriş katında, iskeleli sahanlıklarda ve geçitlerin her yanında yankılandı. Koşucular dışarı çıktı, Mare'yle ilgili son haberleri duyabilecek kadar önemli kişileri bulmaya çalıştılar. Genellikle ben öncelikli değildim. Kimse beni Mare'nin kulübünün diğer üyeleriyle birlikte bilgilendirilmem için bir yere sürüklemezdi. Çocuklar beni daha sonradan çalışırken bulur, Muhafız casuslar değerli Barrow'un hapishanede geçirdiği zamanla ilgili hangi bölük pörçük bilgileri öğrendilerse bunları ayrıntılı bir biçimde anlatan kâğıdı uzatırlardı. Hiçbiri işe yaramazdı bunların. Mare'nin ne yediği, muhafızlarının vardiyaları gibi bilgiler içeriyorlardı çünkü. Ama o gün, siyah renkli parlak düz saçları ve kahverengi-kızıl tenli ufak bir koşucu kız kolumu çekiştirdi.

"Şimşek alarmı, Bayan Cole. Benimle gelin," dedi kararlı ve ısrarcı bir tavırla.

Ona önceliğimin Mare'nin o gün kaç kere tuvalete gittiğini öğrenmek değil kışlalardaki ısıtıcıları çalıştırmak olduğunu söylemek istedim ama tatlı yüz ifadesi bu dürtümü engelledi. Farley karargâhtaki en şirin çocuğu yollamış olmalıydı. *Lanet olsun ona.*

"Tamam, geliyorum," diye ofladım ve aletlerimi kutularına yerleştirdim.

Küçük kız elimi tutunca, aklıma Morrey geldi. Kardeşim benden kısa boyluydu ve montaj hattında çalıştığımız dönemde gürültülü makineler onu korkuttuğunda elimi tutardı. Ama bu küçük kız hiçbir şeyden korkmuyor gibiydi.

Kız beni kıvrılarak ilerleyen geçitlerden geçirdi. Hangi yoldan gideceğini bildiği için kendisiyle gurur duruyormuş gibiydi. Beline bağladığı kırmızı paçavraya bakıp kaşlarımı çattım. İsyancıların taktik karargâhında yalnız yaşamak bir kenara, yemin edip isyancılara katılmak için bile çok küçüktü. Ama ben de beş yaşındayken hurda öbeklerinin arasından işe yarar parçaları ayırmak için çalışmaya yollanmıştım. Bu kız ise on yaşlarındaydı.

Tam ona neden buraya geldiğini soracakken vazgeçtim. Belli ki ya ebeveynleri bu kararı vermişlerdi ya da hayatlarını kaybetmişlerdi. Nerede olabileceklerini düşündüm. Tıpkı kendi annemle babamı düşündüğüm gibi.

4. ve 5. pasajların ve 7. alt geçidin kablolarının sıyrılması gerek. A Kışlas'ının ısıtma tesisatına ihtiyacı var. Ani acı hissini bastırmak için, her zaman giderek artan yapılacak işler listesini tekrarladım. Yüzlerini zihnimden uzaklaştırınca, annemle babam düşüncelerimden de uzaklaştı. Babam her zamanki gibi direksiyonu güvenle tutarak bir nakliye kamyoneti kullanıyordu. Annem fabrikada yanı başımdaydı ve benim asla beceremeyeceğim kadar hızlı çalışıyordu. Ondan ayrıldığımızda hastaydı; esmer teni grileşirken saçları dökülmeye başlamıştı. Bunu düşününce, boğazımdan neredeyse bir hıçkırık yükselecekti. İkisine de erişemiyordum. Ama Morrey öyle değildi. Morrey'ye ulaşabilirdim.

4. ve 5. pasajların ve 7. alt geçidin kablolarının sıyrılması gerek. A Kışlası'nın ısıtma tesisatına ihtiyacı var. Morrey Cole'un kurtarılması gerekti.

Merkezi kontrol odasına açılan geçide Kilorn'la aynı anda vardık. Onun koşucusu da nefes nefese arkasından ilerliyor, köşeyi dönmekte olan sırık gibi gence yetişmeye çalışıyordu. Kilorn dışarı çıkmış, yaklaşan kışın soğuğunda vakit geçirmiş olmalıydı. Yanakları dondurucu havadan kızarmıştı. Yürürken örgü şapkasını çıkardı ve açık kahverengi dağınık saçları ortaya çıktı.

"Cam." Başını sallayıp bana selam verdi ve karşılaştığımız yerde durdu. Her yanından korku yayıyordu; gözleri geçidin floresan ışığının altında parlak yeşil görünüyordu. "Bir fikrin var mı?"

Omuzlarımı silktim. Mare söz konusu olduğunda, herkesten daha az bilgi sahibiydim. Beni neden bilgilendirmek istediklerini bile bilmiyordum. Büyük ihtimalle, bu işin bir parçasıymışım gibi hissetmem içindi. Herkes orada olmak istemediğimi biliyordu ama gidecek başka yerim yoktu. Yeni Kent'e veya Boğaz'a gidemezdim. Burada mahsur kalmıştım.

"En ufak bir fikrim yok," dedim.

Kilorn geride kalan koşucusuna bakıp gülümsedi. "Teşekkürler," dedi nazikçe onu yollamak için. Çocuk ne demek istediğini anladı ve bir oh çekip arkasını döndü. Ben de kendi koşucuma başımı sallayıp minnettar bir gülümsemeyle aynı şeyi yaptım. Küçük kız diğer yöne döndü ve köşeyi dönüp gözden kayboldu.

"Küçük yaşta başlıyorlar." Söylemeden edememiştim.

"Biz daha küçüktük," dedi Kilorn.

Kaşlarımı çattım. "Doğru."

Son bir aydır, Kilorn'a oradaki herkes kadar güvenebileceğimi anlamıştım. Benzer hayatlarımız olmuştu. Küçük yaşlarda çıraklığa başlamıştı ve benim gibi askere alınmasını engelleyen bir işe sahip olmanın lüksünü yaşamıştı. Ta ki değişimler ikimizin de hayatını etkileyene ve şimşek kızın yörüngesine çekilene dek. Kilorn orada kendi kararıyla bulunduğunu söylerdi ama işin aslını biliyordum.

Mare'nin en yakın arkadaşıydı ve onun peşinden Kırmızı Muhafızlar'a katılmıştı. Artık kaçak konumunda olmasının yanı sıra, körü körüne bir inat onu orada tutuyordu.

"Ama biz herhangi bir öğretiye maruz kalmadık, Kilorn," dedim sonraki birkaç adımı atmakta tereddüt ederek. Kontrol odasının muhafızları birkaç metre ötede sessizce bekliyordu. İkimizi de izliyorlardı. Hoş bir his değildi.

Kilorn tuhaf ve biraz da hüzünlü bir ifadeyle gülümsedi. Bakışları boynumun üzerindeki mesleğimin ve yerimin kalıcı bir biçimde işaretlendiği dövmeme kaydı. Siyah mürekkep koyu renkli tenimde bile göze çarpıyordu. "Hayır, maruz kaldık, Cam," dedi alçak sesle. "Haydi, gel."

Kolunu omzuma atıp odaya yürümeye başladı. Muhafızlar kenara çekilip içeri girmemiz için yer açtılar.

Bu sefer, kontrol odası hiç görmediğim kadar kalabalıktı. Bütün teknisyenler pür dikkat oturuyordu ve odanın ön tarafındaki birkaç ekrana odaklanmışlardı. Hepsinde aynı şey vardı: kırmızı, siyah ve gümüş alevleriyle Poyraz'ın simgesi olan Alevli Taç. Genellikle bu sembol resmi bir yayın olacağına işaret ederdi. Bu yüzden, Kral Maven'ın rejiminin son mesajını izleyeceğimi düşünüyordum. Böyle düşünen tek kişi ben değildim.

"Onu görebiliriz," dedi Kilorn heyecanla. Sesi hem özlem hem de korku doluydu. Ekrandaki görüntü biraz titredi. Sonra donup öylece kaldı. "Neyi bekliyoruz?"

"Daha çok kimi bekliyoruz diye sorman gerekir," dedim odaya göz atarak. Görebildiğim kadarıyla, Cal çoktan gelmiş, odanın arka kısmında bir heykel gibi duruyor, herkesten uzak duruyordu. Ona baktığımı fark etti ama başını hafifçe sallamakla yetindi.

Kilorn elini sallayıp onu yanımıza çağırınca hayal kırıklığına uğradım. Anlık bir tereddütten sonra Cal bu davete uydu ve oda daha da dolarken yavaş yavaş bize doğru yürümeye başladı. Nedense şimşek alarmı birçok kişiyi kontrol odasına çekmişti ve hepsi de Kilorn gibi gergindi. Çoğunu tanımıyordum ama aralarında birkaç Yenikan

da vardı. Rash ve Tahir'in her zamanki yerlerinde telsiz aletleriyle oturduklarını, Dadı ve Ada'nın ise birlikte olduklarını gördüm. Onlar da Cal gibi arka duvarın oradaydılar ve dikkat çekmemeye çalışıyorlardı. Prens yaklaştıkça, Kırmızı Muhafızlar dışında herkes yolundan çekildi. Cal bunu görmezden geliyormuş gibi yaptı.

Cal ve Kilorn birbirlerine hafifçe gülümsediler. Her zamanki rekabetlerinin yerini endişe almıştı.

"Keşke Albay biraz daha çabuk gelse," dedi birisi sağımdan.

Başımı çevirince Farley'nin karnını belli etmemeye çalışarak yanımıza geldiğini gördüm. Büyükçe bir ceket karnını gizliyordu ama bu tür bir yerde sır saklamak zordu. Dördüncü ayına yaklaşmıştı ve kimin bildiği artık umurunda değildi. O sırada bile bir elinde bir tabak dolusu kızarmış patates, diğer elinde de bir çatal vardı.

"Cameron, çocuklar," diye hepimize teker teker başını salladı. Ben ve Kilorn da aynı şeyi yaptık. Cal'e çatalıyla mahsusçuktan bir selam çaktı, Cal buna homurdanmakla yetindi. Çenesini o kadar çok sıkıyordu ki dişlerinin kırılacağını sandım.

"Albay'ın burada yatıp kalktığını sanıyordum," dedim bakışlarımı ekrana dikerek. "Tipik bir davranış. Ona ihtiyacımız olan tek anda burada değil."

Başka bir gün olsa, acaba yokluğu bir numara mı diye düşünürdüm. Bunun, bize kimin yetkili olduğunu anlatmak için yaptığı bir şey olduğunu sanırdım. Sanki unutmamız mümkünmüş gibi... Bir Gümüş prensi ve komutan olan Cal'in veya dehşet verici bir sürü yeteneğe sahip bir Yenikan sürüsünün yanında bile tüm kartları elinde tutmayı başarıyordu.

Çünkü orada, Kırmızı Muhafızlar'ın dünyasında bilgi her şeyden önemliydi ve hepimizi kontrol altında tutacak bilgiye sahip tek kişi kendisiydi.

Buna saygı duyabilirdim. Bir makinenin parçalarının, diğer parçaların ne yaptığını bilmesi gerekmezdi. Ama ben sadece bir dişli değildim. Artık değildim.

Albay iki yanında Mare'nin ağabeyleriyle içeri girdi. Koyu kızıl saçlı kız kardeşiyle bir yerlere gizlenmiş anne babası ortada yoktu. Kız

kardeşini bir kere görmüştüm; zeki, hızlı düşünen ve yemekhanede koşturan bir kızdı ama ona soru soracak kadar yaklaşamamıştım. Tabii, söylentileri duymuştum. Diğer teknisyenlerin ve askerlerin kendi aralarında neler fısıldadıklarını biliyordum. Bir Güvenlik görevlisi kızın ayağını ezerek Mare'ye yaz sarayında dilencilik yaptırmıştı. Buna benzer şeyler söyleniyordu. Kilorn'a işin aslını sormanın düşüncesizlik olacağını hissediyordum.

Kontrol merkezindekiler Albay'ı izlemek için başlarını çevirdiler. Herkes görmek için heyecanla toplandığımız olayı başlatmasını bekliyordu. Dolayısıyla, herkes aynı anda tepki verdi ve çoktan dolmuş odaya Albay'ın peşinden bir Gümüş daha girince hayretlerini ve şaşkın ifadelerini gizlemeye çalıştılar.

Her gördüğümde, ondan nefret etmek istiyordum. Mare'nin beni ona katılmaya, hapishaneye geri dönmeye, öldürmeye, başkalarını da ölmeye zorlamasının nedeni bu önemsiz, cılız adamdı. Ama bu seçimler ona ait değildi. O da benim kadar mahkûmdu, Korros'un hücrelerinde Sessiz Taş'ın ağır ve ezici ölümünü yaşamaya mecburdu. Şimşek kızın onu sevmesi onun suçu değildi ve bu sevginin beraberinde getirdiği lanete katlanmak zorundaydı.

Julian Jacos diğer Yenikanlarla arka duvarın oraya sinmedi, Albay'ın yakınlarında kaldı ve yayını mümkün olduğunca iyi bir yerden izleyebilmek için kalabalığın ona yer vermesine ses çıkarmadı. Yerine otururken, bakışlarımı omuzlarına diktim. Halinden tavrından Gümüş kokuşmuşluğu akıyordu. Sırtı dimdikti ve kusursuzdu. Kullanmaktan rengi solmuş ödünç üniforması, grileşen saçları ve hepimizin yeraltında maruz kaldığı donuk ve soğuk bakışlarıyla nasıl biri olduğu belli oluyordu. Diğerleri de benim gibi hissediyordu. Etrafındaki askerler kılıflı tabancalarına dokunup gözlerini Gümüş adama diktiler. Onun hakkında anlatılanlar daha imalıydı. Cal'in dayısı, ölü bir kraliçenin kardeşi ve Mare'nin eski öğretmeniydi. Bizim aramıza, yüne karışan çelikten bir ilmek gibi karışmıştı ama tehlikeliydi ve kolaylıkla sıyrılabiliyordu.

Sesi ve gözleriyle insanları kontrol edebildiği konuşuluyordu. Tıpkı kraliçe gibi. Hâlâ birçoğunun yapabildiği gibi.

Asla ama asla sırtımı dönmeyeceğim bir kişi daha. Bu liste çok uzundu.

"İzleyelim," diye bağırdı Albay, Julian'ın neden olduğu mırıltıları keserek. Ekranlar ona uyup harekete geçtiler.

Kimse konuşmadı ve Kral Maven'ın bakışları hepimizi delip geçti.

Maven o kocaman tahttan, Gümüş sarayının merkezinden, gözleri kocaman açılmış ve davetkâr bir halde bize bakıyordu. Onun bir yılan olduğunu bildiğimden, bu sahte tavrını göz ardı edebiliyordum. Ama ülkenin büyük kısmının, yüce bir iş yapması için çağırılan ve karmaşaya kapılmak üzere olan bir krallık için itaatkâr bir tavırla her şeyi yapmaya hazırmış gibi görünen bir gencin maskesinin arkasındakileri göremediğini biliyordum. Yakışıklıydı. Cal gibi iriyarı değildi ama yüz hatları hoştu; çıkık elmacıkkemiklerinden ve parlak siyah saçlardan oluşan bir heykel gibiydi. Güzeldi, yakışıklı değildi. Birisinin not tuttuğunu, muhtemelen ekrandaki her şeyi yazdığını duydum. Böylece, geri kalanımızın bir şey yapmasına gerek kalmıyordu; sadece Maven'ın sahnelemek üzere olduğu dehşet verici şeye odaklanabiliyorduk.

Öne eğildi, birisini yanına çağırıyormuş gibi elini kaldırdı.

"Öne çık, Mare."

Kameralar döndü ve ağır ağır Kral'ın karşısında duran Mare'yi gösterdi. Paçavralar içinde olacağını sanıyordum ama üstünde hayal bile edemeyeceğim kadar güzel bir elbise vardı. Her yanı kan kırmızısı değerli taşlar ve süslü ipek kumaşla kaplıydı. Mare bu olay her neyle ilgiliyse, ona yer vermek için iki kenara çekilen Gümüşlerin arasından geçerek görkemli koridorda ilerlerken elbise pırıl pırıl parlıyordu. Zinciri ve tasması yoktu. Yine maskenin arkasındakileri gördüm. Krallığın da göreceğini umdum... Ama nasıl görebilirlerdi? Onu bizim kadar iyi tanımıyorlardı. Attığı her adımla, koyu renkli gözlerinde beliren gölgeleri görmüyorlardı. Çöküк yanaklarını. Büzdüğü dudaklarını. Titreyen parmaklarını. Sıktığı çenesini. Bunlar sırf

benim fark ettiklerimdi. Kim bilir Cal, Kilorn veya ağabeyleri şimşek kızda başka neler görüyorlardı.

Elbise boynunun hemen altından başlıyor, kol ve ayak bileklerine kadar uzanıyordu. Büyük ihtimalle çürüklerini, yara izlerini ve Kral'ın damgasını gizlemek için. Bu bir elbise değil, bir kostümdü.

Mare Kral'a yaklaşırken korkuyla nefesini tutan tek kişi ben değildim. Kral onun elini tuttu ve Mare parmaklarını kapayıp kapamamakta tereddüt etti. Kısacık bir tereddüttü bu ama bildiğimiz şeyi doğrulamaya yetiyordu. Mare kendi seçimiyle orada değildi. Öyle olsa bile alternatifi çok daha kötü demekti.

Havada bir ısı akımı dalgalandı. Kilorn dikkat çekmeden Cal'den uzaklaşmak için elinden geleni yaparken bana çarptı. Ona mümkün olduğunca yer açtım. İşler ters giderse diye, kimse ateş prensine yakın durmak istemiyordu.

Maven'ın bir işaret yapmasına gerek kalmadı. Mare onu ve aklından geçenleri, ondan ne istediğini bilecek kadar iyi tanıyordu. Tahtın sağına doğru geçerken, kameralar uzaklaştı. O sırada gördüğümüz şey saf bir güç gösterisiydi. Kral'ın nişanlısı Evangeline Samos bir yanda, şimşek kız diğer yanda. Gümüş ve Kızıl.

Soylu Haneler'in en büyüklerinden diğer soylular platformda yan yana dizilmişlerdi. Tanıdığım isimler ve suratlar değillerdi ama oradaki birçok kişinin onları tanıdığından emindim. Komutanlar, diplomatlar, savaşçılar, danışmanlar. Her biri kendini tamamıyla bizim yok edilmemize adamıştı.

Kral yine tahtında ağır ağır geriye yaslandı ve bakışlarını kameraya ve dolayısıyla bize dikti.

"Bir şey söylemeden ve bu konuşmayı yapmadan önce," kararlı ve neredeyse zarif bir tavırla devam etti, "savaşan erkeklere ve kadınlara, Gümüşlere ve Kızıllara, sınırlarımızı korumak için hizmet edenlere, şu anda bu ülkenin dışındaki ve içindeki düşmanlardan bizi koruyanlara teşekkür ederim. Kırmızı Muhafızlar'ın daimi ve elim saldırılarına direnen sadık savaşçılar, Korviyum'un askerleri, sizleri selamlıyorum ve yanınızdayım."

Taht odasında birisi, "Yalancı," diye hırladı ama onu hemen susturdular.

Mare ekranda onun bu söylediklerine katılıyormuş gibi görünüyordu. Kıpırdanmamak veya hislerini belli etmemek için elinden geleni yapıyordu. İşe yarıyordu. Neredeyse. O anda boynundan yukarı doğru bunu kısmen gizleyen yüksek yakasının oraya bir kırmızılık yayıldı. Yakası yeteri kadar dik değildi. Maven'ın onun hislerini gizleyebilmesi için başına bir çuval geçirmesi gerekirdi.

"Kısa süre önce, konseyimle ve Poyraz saray halkıyla yaptığım uzun görüşmelerden sonra, Sütunkentli Mare Barrow kraliyete karşı işlediği suçlar yüzünden mahkûmiyet cezası aldı. Cinayet ve terörizm suçlarından yargılandı ve onun, köklerimizi kemiren en kötü farelerden olduğuna inandık." Maven duygusuz ve dikkatli bir tavırla ona baktı. Bunu kaç kere prova ettiğini bilmek istemiyordum. "Cezası ömür boyu hapisti ancak önce Merandus Hanesi'nden kuzenlerim tarafından sorguya çekildi."

Kral'ın işaretiyle, lacivert giysili bir adam öne çıktı. Mare'nin birkaç santim yanına, dilediği her yerine dokunabileceği bir mesafeye geçti. Mare olduğu yerde donakaldı ve irkilmemek için elinden geleni yaptı.

"Ben Merandus Hanesi'nden Samson ve Mare Barrow'u sorgulayan benim."

Julian önümde elini ağzına götürdü. Bu manzaradan ne kadar etkilendiğinin tek göstergesi buydu.

"Bir fısıltı olarak yeteneğim, mahkûmların genellikle güvendiği sıradan yalanları ve sözcük oyunlarını anlamamı sağlar. Dolayısıyla, Mare Barrow bize Kırmızı Muhafızlar ve dehşet verici faaliyetleriyle ilgili gerçekleri söylediğinde, ona inanmadığımı itiraf etmem gerek. Burada, herkesin karşısında ondan şüphelenmekle hata yaptığımı itiraf ederim. Anılarında gördüğüm şeyler acı dolu ve kan dondurucuydu."

Odada yine mırıltılar başladı ve herkes yine susturuldu. Ama hem gerilim hem de şaşkınlık elle tutulur gibiydi. Albay dik oturup kollarını göğsünde kavuşturdu. Hepsinin günahlarını ve Samson denen o salağın ne zırvalayıp durduğunu düşündüklerinden emindim.

Bir yanda, Farley gözlerini kısmış çatalını dudaklarına vuruyordu. Alçak sesle küfretti ama nedenini soramadım.

Mare çenesini kaldırdı; Kral'ın ayaklarına kusacakmış gibiydi. Bunu yapmak istediğine bahse girebilirdim.

"Kırmızı Muhafızlar'a isteyerek gittim," dedi. "Bana ağabeyimin birliğe hizmet ederken, işlemediği bir suç yüzünden infaz edildiğini söylediler." Shade'den söz ederken sesi çatladı. Yanımda duran Farley'nin nefes alıp verişi hızlandı ve elini karnına götürdü. "Bana ölümünün öcünü almak isteyip istemediğimi sordular. Ben de onlara bağlılık yemini ettim ve Güneş Sarayı'nın soylulara ayrılmış kısmında bir hizmetçi olarak işe alındım.

"Oraya bir Kızıl casusu olarak girdim ama ben bile tamamıyla başka bir şey olduğumu bilmiyordum. Kraliçedenemesi sırasında, bir şekilde elektrik yeteneğine sahip olduğumu keşfettim. Merhum Kral Tiberias ve Kraliçe Elara kendi aralarında görüşüp beni yanlarına almaya, sessiz sedasız ne olduğumu araştırmaya karar verdiler ve bana yeteneğimin dönüşebileceği şeyleri öğretmeyi umdular. Güvenliğim için beni Gümüş gibi gösterdiler. Haklı olarak, bir yeteneğe sahip bir Kızıl'ın en iyi ihtimalle ucube gibi karşılanacağını düşünüyorlardı. Bu yüzden hem Kızılların hem de Gümüşlerin önyargılarından beni korumak için kimliğimi gizlememe yardım ettiler. Kanımı çok az kişi biliyordu, bunlara Maven ve Ca... Prens Tiberias da dahildi.

"Ama Kırmızı Muhafızlar kim olduğumu anladılar. Hem Kral'ın itibarını yok etmek hem de beni tehlikeye atmak için, kimliğimi halka açıklamakla tehdit ettiler. Bir casus olarak onlara hizmet etmek, emirlerini yerine getirmek ve Kral'ın sarayına sızmalarını kolaylaştırmak zorunda kaldım."

Bu sefer ki hayret dolu sesler daha yüksekti ve hemen dindirilemedi.

"Çok etkileyici bir saçmalık," diye kükredi Kilorn.

"Nihai görevim Kırmızı Muhafızlar için Gümüş müttefikler kazanmaktı. Sinsi bir savaşçı ve Poyraz tahtının vârisi Prens Tiberias'ı hedef almam söylendi. O..." Tereddüt etti ve gözleri bizimkileri delip

geçti. Bir şey arar gibi sağa sola baktı. Gözucuyla Cal'in başını önüne eğdiğini gördüm. "O hemen ikna oldu. Onu nasıl ikna edeceğimi anlar anlamaz, Kırmızı Muhafızlar'a on bir kişinin ölümüne ve Arkeon Köprüsü'nün bombalanmasına yol açan Güneş Patlaması'nda yardım ettim.

"Prens Tiberias babasını öldürünce, Kral Maven derhal harekete geçti, sahip olduğuna inandığı tek seçimi yaptı," dedi titrek bir sesle. Yanında oturan Maven cinayete kurban giden babasının ismini duyunca üzgün görünmek için elinden geleni yaptı. "Yas tutuyordu ve biz arenada infaz edilmeye mahkûm edildik. Kırmızı Muhafızlar sayesinde sağ kurtulabildik. İkimizi de Poyraz kıyısının açıklarındaki bir ada kalesine götürdüler.

"Orada Prens Tiberias gibi ben de mahkûm oldum ve kaybettiğimi sandığım ağabeyimi buldum. Onun da benim gibi bir yeteneği vardı ve Kırmızı Muhafızlar ondan da korkuyorlardı. Bizi, Yenikan dedikleri kişileri öldürmek istiyorlardı. Benim gibi başkalarının da olduğunu ve Kırmızı Muhafızlar'ın onları yok etmek için avladığını keşfedince, ağabeyim ve birkaç kişiyle daha kaçmayı başardım. Prens Tiberias da bizimle geldi. Artık onun, ağabeyine meydan okumak için bir ordu kurmayı planladığını biliyorum. Birkaç ay sonra, Kırmızı Muhafızlar bize yetişti ve o zamana dek bulabildiğimiz birkaç yetenekli Kızıl'ı öldürdü. Ağabeyim bu karmaşada öldürüldü ama ben tek başıma kaçtım."

İlk kez odadaki ısı Cal'den gelmiyordu. Herkes öfkeden köpürüyordu. Konuşan Mare değildi. Bunlar onun sözleri değildi. Ama yine de ona diğerleri kadar öfkelendiğimi hissettim. Bunların ağzından çıkmasına nasıl izin verebilirdi? Maven'ın o yalanlarını ağzıma almaktansa kan tükürürdüm. Ama Mare'nin başka ne seçeneği vardı?

"Gidecek başka yerim olmadığı için, Kral Maven'a ve hak ettiğimi düşündüğü cezaya teslim oldum." Kararlılığı hafiften dağılmaya başlamıştı ve en sonunda yanaklarından gözyaşları süzüldü. Bu yaşların o yalanlarla dolu konuşmasına faydası olduğunu söylemekten utanıyorum. "Artık isteyerek burada bir mahkûm olarak duruyordum.

Yaptıklarım için üzgünüm ama Kırmızı Muhafızlar'ı ve gelecekle ilgili dehşet verici planlarını yerle bir etmek için elimden geleni yapmaya hazırım. Sadece kendileri ve kontrol edebildikleri kişiler için savaşıyorlar. Geriye kalanları, yollarına çıkan herkesi öldürüyorlar. Onlardan farklı olan herkesi."

Bu son sözler boğazına takılmış ve güçlükle çıkmıştı. Maven tahtında kıpırdamadan oturuyordu ama boğazı biraz hareket ediyordu. Kameranın algılamadığı bir ses çıkarıyor, Mare'nin konuşmasını, emir verdiği gibi bitirmesi için işaret veriyordu.

Mare Barrow çenesini kaldırıp gözlerini kameraya dikti. Gözleri öfkeden kararmış gibiydi. "Biz Yenikanlar onların şafağına uygun değiliz."

Salonda bağırışlar ve itirazlar yankılandı, Maven'a ve fısıltı Merandus'a, hatta bunları söylemek zorunda kalmış şimşek kıza da küfürler edildi.

"... pis mahlûk kral..."

"... bunları söylemektense kendimi öldürürüm daha iyi..."

"... bir kukladan farkı yok..."

"... açık ve bariz, o bir hain..."

"... ilk kez onların şarkısını söylemiyor..."

Kilorn iki elini de yumruk yaparak itiraz eden ilk kişi oldu. "Bunu yapmak istediğini mi sanıyorsunuz?" dedi, herkesin duyabileceği ama sert olmayan bir sesle. Suratı öfkeden kızarmıştı. Cal elini onun omzuna koyup yanında durdu. Bu hareket birçok kişiyi, özellikle de genç askerleri susturdu. Utanmış, pişman olmuş, hatta on sekiz yaşındaki bir gencin azarından yerin dibine geçmiş gibiydiler.

"Hepiniz sessiz olun!" diye bağırdı Albay, geriye kalanları da susturarak. Birbirine uymayan gözlerini onlara dikti. "Velet hâlâ konuşuyor."

"Albay..." diye kükredi Cal. Ses tonu kesinlikle tehditkârdı.

Albay ona yanıt olarak ekranı işaret etti. Mare'yi değil, Maven'ı gösteriyordu.

"... Kırmızı Muhafızlar'ın dehşetinden kaçan herkese sığınacak bir yer teklif ediyorum. Bir soykırımdan farksız bu durumdan kaçan

siz Yenikanlar, kapılarım size açık. Arkeon, Liman Körfezi, Delfi ve Yazkent'teki kraliyet saraylarına ve Poyraz'daki askeri kalelere, sizleri katledilmekten kurtarmaları emrini verdim. Yiyeceğiniz, barınacak bir yeriniz olacak ve dilerseniz yetenekleriniz için eğitim alma şansına sahip olacaksınız. Sizler korumam gereken halkımsınız ve bunu sahip olduğum tüm kaynakları kullanarak yapacağım. Mare Barrow aranızdan bize katılmış ilk kişi değil, son kişi de olmayacak." O anda, Mare'nin kolunu tutacak küstahlığı ve cesareti gösterdi.

Henüz bir çocuk sayılan birisi demek böyle kral oluyordu. Sadece acımasız ve vicdansız değildi, aynı zamanda gerçekten zekiydi. İçimde biriken öfke olmasaydı, ondan etkilenebilirdim. Tuzağı Muhafızlar için sorun yaratacaktı elbette. Şahsen hâlâ dışarıda olan Yenikanlar için daha fazla endişeleniyordum. Biz de pek seçim hakkı tanınmadan Mare ve isyanı için toplanmıştık. Artık daha az seçim hakkımız kalmıştı. Ya Muhafızlar ya da Kral. İki taraf da bizi silah olarak görüyordu. İkisi de bizi öldürecekti. Ama sadece biri bizi zincire vuracaktı.

Ada'yı görebilmek için arkama baktım. Bakışları ekrana kilitlenmişti ve daha sonradan incelemek üzere her tiki ve ses iniş çıkışını kolaylıkla ezberliyordu. O da benim gibi kaşlarını çatmış, henüz Kırmızı Muhafızlar'ın hiçbir üyesinin aklına gelmeyen daha büyük bir sorunu düşünüyordu. Bizim gibilere ne olacaktı?

"Kırmızı Muhafızlar'a bir tek şunu söylüyorum," dedi Maven tahtından kalkarak. "Şafağınız karanlığın biraz fazlasından başka bir şey değil ve bu ülkeyi asla ele geçiremeyecek. Son kişi kalana dek savaşacağız. Güç ve kudret."

Platformda ve taht odasının geri kalan bölümlerinde, bu sözler herkes tarafından tekrarlandı. Mare de dahil olmak üzere. "Güç ve kudret."

Görüntü bir saniye daha ekranda kaldı, herkesin beynine kazındı. Kızıl ve Gümüş, şimşek kız ve Kral Maven bizi dönüştürdükleri o korkunç kötülüğe karşı birleşmişti. Bunun Mare'nin seçimi olmadığını biliyordum ama onun hatasıydı. Maven'ın, onu öldürmediği takdirde nasıl kullanacağını anlamamış mıydı?

Bunu yapabileceğini düşünmedi. Cal sorgulanması konusunda bunu demişti. Maven konusunda ikisi de zayıftı ve bu zayıflık hepimizi lanetlemeye devam ediyordu.

Çentik'te Mare beni yeteneğimle ilgili eğitmek için elinden geleni yapmıştı. Sınırlarını öğrenmekte olan diğer Yenikanlarla burada da eğitim alıyordum. Cal ve Julian Jacos yardım etmeye çalışıyorlardı ama ben ve birçok kişi onların verdiği eğitime güvenmek istemiyorduk. Hem bana yardım edecek başka birisini bulmuştum.

Yeteneğimin kontrol açısından olmasa bile güç olarak geliştiğini biliyordum. Derimin altında kıpırdandığını, etrafımdaki karmaşayı dindiren kutsal bir boşluk olduğunu hissediyordum. Bana yalvarıyordu. Onu dizginlemek için yumruğumu sıkıp sessizliğimi korudum. Öfkemi o odadaki kişilere yöneltemezdim. Onlar düşman değildi.

Ekran kararıp konuşmanın sona erdiği anlaşılınca, bir sürü kişi bir ağızdan konuşmaya başladı. Cal avuçlarını önündeki masaya indirdi ve kendi kendine mırıldandı.

"Bu kadarı yeter," gibisinden bir şey deyip diğerlerini ite ite odadan çıktı. *Aptal.* Kendi kardeşini tanıyordu. Maven'ın sözlerini hepimizden daha iyi analiz edebilirdi.

Bunu Albay da biliyordu. "Onu geri getirin," dedi öfkeyle ve bir şey söylemek için Julian'a yaklaştı. Gümüş adam başını salladı, yeğenini getirmek için hemen dışarı çıktı. Birçok kişi onun gidişini izlemek için sustu.

"Yüzbaşı Farley, ne düşünüyorsunuz?" dedi Albay. Keskin sesi dikkatleri olması gereken yere çekti. Kollarını göğsünde kavuşturup kızına döndü.

Farley konuşmadan hiç etkilenmemiş gibi hemen dikkat kesildi. Bir lokma patates yuttu. "En doğal yanıt, kendi yayınımızı yapmak olur. Maven'ın iddialarına karşı çıkıp tüm ülkeye kimleri kurtardığımızı gösterebiliriz."

Bizi propaganda olarak kullanmaktan söz ediyordu. Maven'ın Mare'ye yaptığının aynısıydı. Bir kameranın önüne itilip tahammül

bile edemediğim ve tam olarak güvenemediğim insanları övmeye zorlandığımı düşününce midem kasıldı.

Babası evet der gibi başını salladı. "Ben de öyle düşünüyorum..."

"Ama bunun doğru taktik olacağını sanmıyorum."

Albay mahvolmuş gözünün üstündeki kaşını kaldırdı.

Farley bunu lafına devam etmek için bir davet olarak algıladı. "Yayınımız laftan ibaret olur. Olup bitenlerin karşısında işe yarar hiçbir şey elde edemeyiz." Parmaklarını dudaklarına vururken, beynindeki çarkların döndüğünü neredeyse duyabiliyordum. "Bence Maven'ı konuşturmaya devam ederken, kendi işimize bakmalıyız. Korviyum'a sızmış olmamız Kral'ı zaten yeteri kadar zor durumda bırakıyor. O şehri nasıl da diğerlerinden ayrı tuttuğunu fark ettiniz mi? Ordusunu da öyle. Moral yükseltiyor. Buna ihtiyaçları yoksa neden tenezzül ediyor?"

Odanın arka tarafında, Julian'ın geri döndüğünü ve elini Cal'in omzuna koymuş olduğunu gördük. Boyları aynıydı ama Cal dayısından yirmi kilo daha ağır görünüyordu. Korros Hapishanesi hepimiz gibi Julian'ı da kötü etkilemişti.

"Korviyum'la ilgili elimizde epey bilgi var," dedi Farley. "Gümüşlere moral vermenin yanı sıra, Poyraz ordusu için önemli olması onu kusursuz bir yer kılıyor."

O anda odadaki herkesi ve kendimi şaşırtarak, "Ne için?" dediğimi duydum.

Farley doğrudan bana yanıt verme nezaketini gösterdi. "İlk saldırı. Kırmızı Muhafızlar'ın Poyraz kralına resmi olarak savaş ilan ettiği yer."

Cal'den, kimsenin bir prensten veya askerden beklemediği boğuk bir feryat yükseldi. Suratı bembeyaz kesildi ve gözleri ancak korku olabilecek bir ifadeyle irileşti. "Korviyum korunaklı bir kaledir. Sadece savaştan sağ çıkabilmek için inşa edilmiş bir şehir. Orada bin kadar Gümüş askeri var, hem de eğitimli..."

"Organize olmak. Gölbölgelilere karşı savaşmak. Bir siperin arkasında durup bir haritadaki yerleri işaretlemek. Bunun eğitimini almış askerlerden söz ediyorsun," dedi Farley hışımla. "Yanılıyorsam söyle, Cal. Türünün kendi duvarlarının içinde savaşmaya hazır olduğunu söyle."

Cal'in ona attığı bakışlar bir başkasını delip geçerdi ama Farley istifini bozmadı. Hatta omuzlarını daha da dikleştirdi.

"Senin ve yolundan gidecek herkes için intihar bu," dedi Cal. Farley bu küstah ve kaçamak yanıta gülerek onu daha da öfkelendirdi. Cal kendisini dizginledi ve bir ateş prensi olarak yanmamaya çalıştı. "Bunun bir parçası olmam," dedi öfkeyle. "Sayemde edindiğin bilgilerle Korviyum'a yapacağın saldırıda bol şanslar sana."

Farley'nin hisleri bir Gümüş yeteneğiyle zapt edilemezdi. Oda onunla birlikte yanmaya başlamazdı. Hem de yüzü ne kadar kıpkırmızı kesilirse kesilsin. "Shade Barrow sayesinde, ihtiyacım olan her şeye sahibim!"

Bu ismin herkesi ayıltan bir etkisi oldu. Shade'i hatırlamak, onun nasıl öldüğünü ve ölümünün onun sevdiği insanları ne halde bıraktığını hatırlamak demekti. Mare bu yüzden soğuk, boş biri haline gelmiş ve arkadaşları ile ailesinin aynı sonu yaşamaması için kendisini feda etmişti. Farley bu yüzden amaçlarına ulaşmayı kafasına koymuş ve Kırmızı Muhafızlar'dan başka bir şeye odaklanmamıştı. Shade ölmeden önce ikisini de uzun süredir tanımıyordum ama yine de bu hale dönüşmelerine üzülüyordum. Bu kayıp ikisini de değiştirmişti ve bu değişim olumlu değildi.

Farley Cal'i incitmek için Shade'in anısının yarattığı acıya dayandı. "Onun infazını kurgulamadan önce, Shade Korviyum'daki kilit adamımızdı. Yeteneğini kullanarak bize mümkün olduğunca bilgi verdi. Sakın bir an bile bu işte oynayacağımız tek kart olduğunu düşünme," dedi sakin sakin. Sonra Albay'a döndü. "Yenikanları Kızıllarla ve şu anda şehirde olan casuslarımızla birlikte kullanarak ciddi bir saldırıda bulunmayı teklif ediyorum." *Yenikanları kullanmak.* Bu sözler içimi dağladı, yaktı ve ağzımda acı bir tat bıraktı.

Sanırım, hışımla odadan dışarı fırlama sırası bendeydi.

Cal dudaklarını keyifsizce ve sertçe birbirine bastırarak çıkışımı izledi.

Dramatik olabilen tek kişi sen değilsin, diye düşündüm onu içeride diğerleriyle bırakırken.

SEKİZ

Mare

Arven'lerin beni platformdan almasını kolaylaştırdım. Yumurta ve Üçlü kollarımı tuttu, Kedicik ve Yonca geride kaldı. İkisi beni oradan götürürken, bedenim uyuşmaya başladı. *Ne yaptım,* diye düşündüm. *Bunun sonucu ne olacak?*

Diğerleri bir yerde beni izlemiş olmalıydı. Cal, Kilorn, Farley, ailem. Bunu görmüşlerdi. Bu utanç neredeyse o rezil ama muhteşem elbiseme kusmama neden olacaktı. Maven'ın babasının Kırmızı Muhafızlar'ın eylemlerine karşılık olarak çok kişinin askere alınmasına neden olan Önlem Paketi'ni okuyunca kendimi daha da kötü hissetmiştim ama herkes Önlem Paketi'nden benim sorumlu olmadığımı biliyordu. Ben sadece elçiydim.

Arven'ler beni ittiler. Geldiğim yöne doğru değil, tahtın arkasındaki bir kapıdan, daha önce hiç görmediğim odalara doğru.

Odalardan ilkinin bir diğer konsey odası olduğu belliydi. İçeride üstü mermer, etrafında bir düzine kadar ahşap sandalye olan uzun bir masa vardı. Koltuklardan biri taştı, gri renkli soğuk bir eşya. Maven'ın yeri. Oda iyi aydınlatılmıştı ve içeri sızan gün batımının ışığıyla parıldıyordu. Pencereler batıya, yani nehirden diğer tarafa ve sarayın duvarlarına bakıyordu. Hafif eğimli tepeler karlı ormanlarla kaplıydı.

Önceki sene, Kilorn'la fazladan para kazanabilmek için nehrin buzlarını kırmış, soğuk ısırığı ihtimalini alın terimizle ekmeğimizi kazanmak için göze almıştık. Bir hafta kadar bu işi yaptıktan sonra, tekrar donacak buzları kırarak para kazanmanın boşa kürek çekmek olduğunu fark etmiştim. Bunun sadece bir sene önce olduğunu ve bir ömür kadar geride kaldığını bilmek çok tuhaftı.

"Özür dilerim," dedi birisi yumuşak bir ses tonuyla. Gölgede kalan tek yerde oturuyordu. Oraya baktım ve elinde bir kitapla Jon'un ayağa kalktığını gördüm.

Kâhin. Kırmızı gözleri ne olduğunu bilemediğim bir ışıkla parıldıyordu. Onun bir müttefik, benimki kadar tuhaf bir yeteneğe sahip bir Yenikan olduğunu sanmıştım. Tüm Gümüşlerden daha fazla geleceği gördüğü için bir gözden daha güçlüydü. Bize Maven için ihanet ettiğinden, artık düşman olarak karşımda duruyordu. Bakışları tenime saplanan sıcak iğneler gibiydi.

Onun yüzünden arkadaşlarımı Korros Hapishanesi'ne götürmüştüm ve ağabeyim onun yüzünden ölmüştü. Onu görünce, üstümdeki o buz gibi uyuşukluk silindi ve tüm o boşluğun yerini canlı, elektrikli bir sıcaklık aldı. Var gücümle suratına vurmaktan başka bir şey istemiyordum. Ama ona hırlamakla yetindim.

"Maven'ın bütün evcil hayvanlarına tasma takmadığını görmek güzel."

Jon sadece gözlerini kırpıştırdı. "Eskisi gibi kör olmadığını görmek de güzel," dedi yanından geçtiğimde.

Onunla ilk tanıştığımda, Cal insanların gelecekle ilgili bilmeceleri çözmeye çalışırken çıldırabileceği konusunda bizi uyarmıştı. Kesinlikle

haklıydı ve o tuzağa bir daha düşmeyecektim. Diğer yöne döndüm ve onun özenle seçtiği sözcüklere kafa yorma dürtüsüne karşı koydum.

"Beni dilediğiniz kadar görmezden gelin, Bayan Barrow. Hakkında endişelenmeniz gereken kişi ben değilim," dedi. "Burada sizi endişelendirmesi gereken tek bir kişi var."

Arkama baktım ve kaslarım beynim tepki veremeden harekete geçti. Tabii, Jon benden önce konuştu ve dilimin ucuna kadar gelen sözcükleri çaldı.

"Hayır, Mare, seni kast etmiyorum."

Onu geride bırakıp beni götürecekleri yere yürümeye devam ettik. Sessizlik Jon kadar büyük bir işkenceydi; bana onun sözlerinden başka bir şeye odaklanma fırsatı vermiyordu. Maven'ı kast etmişti. Neyi ima ettiğini tahmin etmek de zor değildi. Beni uyarıyordu.

İçimde hâlâ bir kurguya âşık olan ufak parçalar vardı. Hayal bile edemediğim bir gencin içindeki bir hayalet. Ben acı içinde rüya görürken, yatağımın yanında oturan bir genç. Samson'ı elinden geldiğince zihnimden uzak tutarak kaçınılmaz bir işkenceyi geciktirmiş bir hayalet.

Başarabildiği her zehirli biçimde beni seven hayalet.

O zehrin içime işlemeye başladığını hissediyordum.

Tahmin ettiğim gibi, Arven'ler beni bir yatak odasından oluşan hapishaneme geri götürmediler. Yolu ezberlemeye, kapılara ve sarayın o kanadındaki çok sayıda konsey odasına ve salona ayrılan geçitleri bellemeye çalıştım. Bunlar her santimi bir öncekinden daha süslü olan, soylulara ait odalardı. Ama ben mobilyalardan çok odalara hâkim renklerle ilgileniyordum. Kırmızı, siyah ve soylu gümüş... Bunda anlaşılmayacak bir şey yoktu.

Hüküm süren Calore Hanesi'nin renkleri. Lacivert de vardı. Bu ton midemi bulandırıyordu. Elara'yı temsil ediyordu. Ölmüştü ama hâlâ oradaydı.

En sonunda, ufak ama kitaplarla dolu bir kütüphanede durduk. Günbatımı yüzünden kapatılmış kalın perdelerin arasından güneş ışığı vuruyordu. Toz zerrecikleri kırmızı kirişlerde, küller de sönmek üzere

olan ateşin üstünde dans ediyordu. Etrafı kıpkırmızı kanla çevrili bir kalbin içindeymişim gibi hissediyordum. Buranın Maven'ın çalışma odası olduğunu fark ettim. Cilalı masanın arkasındaki deri koltuğa oturmamak için kendimi zor tuttum. Ona ait bir şeyi sahiplensem daha iyi hissedebilirdim ama sadece bir an için.

Bunu yapmak yerine, etrafı iyice inceledim ve her şeyi emen irileşmiş gözlerle etrafa bakındım. Portrelerin ve Calore atalarının fotoğraflarının arasına siyahlı gümüşlü ilmeklerle işlenmiş kan kırmızısı duvar halıları asılmıştı. Merandus Hanesi sadece kubbeli tavandan sarkan mavi-beyaz bir bayrakla temsil edildiğinden, burada o kadar baskın değildi. Diğer kraliçelerin bazıları parlak, bazıları solmuş, bazıları da unutulmuş renkleri de vardı. Jacos Hanesi'nin altın sarısı dışında. O renk hiç kullanılmamıştı.

Cal'in annesi Coriane de oradan silinmişti.

Hızla resimlere baktım ama ne aradığımı tam olarak ben de bilemiyordum. Maven'ın babası haricinde, yüzlerin hiçbiri tanıdık değildi. Onun diğerlerinden daha büyük ve boş şöminenin üstünden dik dik bakan portresini görmemek mümkün değildi. Çerçevenin üstü hâlâ siyah bir kumaşla örtülüydü. Yas tutulduğunun işaretiydi bu. Öleli sadece birkaç ay olmuştu.

Onda Cal'in ve Maven'ın da yüzlerini görüyordum. Aynı düz burun, çıkık elmacıkkemikleri ve gür, parlak siyah saçlar. Diğer Calore krallarının resimlerinden, bunun ailenin özelliği olduğu anlaşılıyordu. Altında Beşinci Tiberias yazan resimdeki adam özellikle yakışıklıydı. İnsanın dikkatini çekecek derecede yakışıklıydı. Ama ressamlara resmini yaptıkları kişileri çirkin göstersinler diye para ödenmiyordu ki.

Cal'in orada olmadığını fark edince şaşırmadım. Annesi gibi, onun resmi de kaldırılmıştı. Birkaç alan şüphe uyandıracak kadar boştu. Eskiden oralarda onun resimleri vardı herhalde. Neden olmayacaktı? Cal babasının ilk çocuğu, en sevdiği oğluydu. Maven'ın, onun resimlerini kaldırtması şaşılacak şey değildi. Onları yakmış olmalıydı.

"Başın nasıl?" diye sordum Yumurta'ya, sinsi ve duygusuz bir gülümsemeyle.

Yanıtı dik dik bakarak verince, gülümsemem tüm suratıma yayıldı. Onun sırtüstü yere serilmiş, elektrikle bayıldığı halini hiç unutmayacaktım.

"Artık titremiyor musun?" dedim ısrarcı davranarak. Elimle bedeninin nasıl titrediğini taklit ettim. Yine tepki vermedi ama öfkelendiği için boynu mavimsi gri bir renge büründü. Benim için o kadar eğlence yeterdi. "Lanet olsun, o deri şifacıları cidden çok becerikli."

"Eğleniyor musun?"

Maven içeri yalnız girdi; tahttakine kıyasla tuhaf bir biçimde ufak tefek görünüyordu. Ama Gözcüleri çalışma odasının dışında, yakınlarda bir yerde olmalıydı. Onlar olmadan bir yere gidecek kadar aptal değildi. Bir eliyle bir işaret yaptı ve Arven'lerin odadan çıkmasını istedi. Arven'ler fare gibi sessizce ve hızla çıktılar.

"Beni eğlendirecek başka şey yok," dedim onlar gittikten sonra. O gün, birinci kez kelepçelerim olduğu için lanet okudum. Onlar olmadan, Maven'ın sonu da annesininki gibi olurdu. Ama kelepçeler beni tüm o tiksinç muhteşemliğine dayanmaya zorluyordu.

Karanlık esprim hoşuna gidince bana sırıttı. "Seni benim bile değiştiremediğimi görmek güzel."

Buna verecek bir yanıtım yoktu. Maven'ın beni değiştirdiği, eskiden olduğum kızı yok ettiği yolları sayamazdım bile.

Tahmin ettiğim gibi, salınarak masasına gidip soğukkanlı ve ezberlenmiş bir zarafetle yerine oturdu. "Kabalığım için özür dilemem gerek, Mare." Gözlerim yerinden fırlayacak gibi oldu çünkü güldü. "Yaş günün bir aydan uzun bir süre önceydi ve sana hiçbir şey almadım." Arven'lere yaptığı gibi bir el hareketiyle önündeki sandalyeye oturmamı işaret etti.

Ufak performansımdan dolayı hâlâ şaşkın, sarsılmış ve uyuşmuş halde olduğumdan emrine uydum. "İnan ki bana nasıl bir yeni dehşet verici şey vermeyi planlıyorsan, o olmadan da iyiyim," dedim.

Daha da çok gülümsedi. "Bana güven, bunu seveceksin."

"Nedense buna inanamıyorum."

Sırıtarak masasının çekmecesine uzandı. Bir şey demeden bana ipekli bir kumaş fırlattı. Siyah bir kumaştı ve bir yarısına kırmızı ve altın rengi çiçekler işlenmişti. Büyük bir hevesle aldım. Gisa'nın nakış işiydi. Parmaklarımın arasında gezdirdim. Hâlâ pürüzsüz ve soğuktu ama Maven'da olduğu için kaygan, kokuşmuş ve zehirli bir şey göreceğimi sanmıştım. Ama atılmış ilmeklerin hepsi Gisa'ya aitti. Vahşi güzelliği kusursuzdu, pürüzsüzdü ve kız kardeşim ile ailemi hatırlatıyordu.

İpeği tekrar tekrar elimde çevirişimi izledi. "Seni ilk tutukladığımızda, bunu üstünden almıştık. Sen baygınken."

Baygınken. Kendi bedenimde hapsolmuştum ve sondanın ağırlığıyla işkence görüyordum.

"Teşekkür ederim," dedim gayet soğuk bir sesle. Ona teşekkür etmem için bir neden varmış gibi...

"Ve..."

"Ve?"

"Sana bir soru hakkı veriyorum."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım.

"Bir soru sorabilirsin, ben de dürüstçe yanıtlarım."

Bir an ona inanmadım.

İstediğim zaman sözünün eri bir adam olurum. Bir keresinde böyle demişti ve sözlerinin hakkını vermişti. Sözünü tutarsa, bana gerçekten de bir hediye vermiş olurdu.

İlk soru aklıma hiç düşünmeden geldi. *Hâlâ hayattalar mı? Onları gerçekten de orada bırakıp kaçmalarına izin verdin mi?* Az kalsın soru hakkımı boşa harcamamayı düşünmeden önce bunlar ağzımdan çıkıverecekti. Tabii ki kaçmışlardı. Cal ölmüş olsaydı, bunu bilirdim. Maven neşeli olurdu ya da birisi bir şey derdi. Hem Kırmızı Muhafızlar konusunda fazlasıyla endişeliydi. Diğerleri benden sonra yakalanmış olsaydı, Maven daha fazla bilgi sahibi olur ve daha az korkardı.

Başını geriye attı, bir kedinin bir fareyi izlediği gibi izledi. Bundan keyif alıyordu. Bu hali tüylerimi ürpertiyordu.

Bu hakkı bana neden veriyorsun? Neden soru sormama izin veriyorsun? Bu da heba olacak bir soruydu. Çünkü bunun da yanıtını biliyordum. Maven düşündüğüm kişi değildi ama onu hiç tanımıyor da değildim. Yanılmayı ne kadar istesem de yanıtın ne olduğunu tahmin edebiliyordum. Bu, onun açıklama tarzıydı. Ne yaptığını ve neden yapmaya devam ettiğini anlamamı sağlamanın bir yoluydu. En sonunda, cesaretimi toplayıp hangi soruyu soracağımı biliyordu. Maven bir kraldı ama bir yandan da kendi yarattığı bir dünyada yalnız bir çocuktu.

"Ne kadarı ona aitti?"

İstifini bile bozmadı. Şaşırmış gibi görünmemesi gerektiğini biliyordu. Daha aptal bir kız olsa, onun kötü yürekli bir kadının kuklası olduğuna inanır ve artık onsuz olduğu için sürüklenip gittiğini umardı. Nasıl değiştireceğini bilmediği bir yolda ilerlemeye devam ettiğini düşünebilirdi. Neyse ki o kadar aptal değildim.

"Biliyor musun, geç yürümeye başlamışım." Artık bana değil, tepemizdeki mavi bayrağa bakıyordu. Beyaz inciler ve değerli taşlarla süslü, Elara'nın anısına asılmış ama toz tutmaya mahkûm görkemli bir bayraktı. "Doktorlar, hatta babam bile anneme zamanla iyi olacağımı söylemiş. Günün birinde yürüyeceğimi anlatmışlar. Ama 'günün birinde' annem için yeteri kadar erken bir zaman değilmiş. Sakat ve *ağır hareket eden bir oğlu olan bir kraliçe olamazmış.* Hele ki Coriane krallığa her daim gülümseyen, konuşan, gülen ve kusursuz bir prens bahşettikten sonra. Bakıcımı işten atmış, onu kusurlarım için suçlamış ve beni kendisi yürütmeye karar vermiş. Bunları hatırlamıyorum ama bana bu öyküyü çok anlattı. Beni ne kadar çok sevdiğini bu şekilde ortaya koyduğunu düşünürdü."

Mideme feci bir his çöktü ama nedenini anlayamadım. Bir şey beni ayağa kalkmam, o odadan çıkıp beni bekleyen muhafızların kollarına atılmam için uyarıyordu. *Bir yalan daha, bir yalan daha,* dedim içimden. *Ancak onun söyleyebileceği gibi ustalıkla örülmüş bir yalan.* Maven bana bakamıyordu. Havadaki utancın tadını hissedebiliyordum.

Buza benzeyen kusursuz gözleri parlaklaştı ama kendimi uzun süre önce onun gözyaşlarına umursamaz bir hale getirmiştim. Gözyaşlarından ilki, titreyen bir damla kristal gibi koyu renkli kirpiklerine takıldı.

"Daha bir bebektim ama zihnime girdi. Bedenimi ayağa kaldırdı, yürüttü ve düşürdü. O yanıma geldiğinde ben ağlamaya başlayana dek bunu yaptı. Ta ki yürümeyi tek başıma öğrenene dek. Korkudan. Ama bu da işe yaramadı. Annesi onu her kucağına aldığında ağlayan bir bebek mi?" Başını salladı. "En sonunda korkuyu da benden aldı." Gözleri karardı. "Başka birçok şey gibi. Ne kadarının bana ait olduğunu sordun," diye fısıldadı. "Birazı. Yeteri kadarı."

Ama hepsi değil.

Daha fazla dayanamayacağımı hissettim. Dengesiz hareketlerle, kelepçelerimin ağırlığıyla yana eğilerek ve kalbim sıkışarak sandalyeden kalktım.

"Bunlar yüzünden onu suçlamayı sürdüremezsin, Maven," dedim hışımla, geriye doğru adım atarak. "Bana yalan söyleyip, bunu ölü bir kadın yüzünden yaptığını anlatma."

Gözyaşları belirdiği gibi kayboldu. Asla akmamış gibi silindiler. Maskesindeki çatlak kapandı. *Güzel.* Arkasındaki çocuğu görmek istemiyordum.

"Öyle yapmıyorum," dedi ağır ağır, sert bir sesle. "O artık yok. Seçimlerim bana ait. Bundan kesinkes eminim."

Taht. Konsey odasındaki koltuğu. Bunlar eskiden babasının kullandığı, elmas veya kadifeyle süslü şeylere kıyasla sadeydi. Blok taştan yontulmuştu, basitti, değerli taşları veya metalleri yoktu. Nedenini o anda anladım. "Sessiz Taş. Bütün kararlarını orada otururak veriyorsun."

"Sen olsan öyle yapmaz mıydın? Merandus Hanesi bu kadar yakınındayken?" Geriye yaslandı ve çenesini ellerinden birine dayadı. "Rehber dedikleri fısıltıları yeteri kadar çektim. Bir ömür boyu yeter."

"Güzel," dedim öfkeyle. "Artık kötülükleri başkasının üstüne yıkamazsın."

Ağzının bir kenarı hafifçe, küstahça kalktı. "Sen öyle san."

Elime geçirdiğim ilk şeyle kafasına vurmamak, o gülümsemesini sonsuza dek yok etmemek için direndim. "Keşke seni öldürüp bu işten kurtulabilseydim."

"Beni çok incitiyorsun." Dilini şaklatıp dediğimi komik bulmuş gibi bana baktı. "Sonra ne olacak? Kırmızı Muhafızlar'ına mı koşacaksın? Ağabeyime mi? Samson onu pek çok kere düşüncelerinde gördü. Rüyalarında. Anılarında."

"Kazandığın halde, hâlâ ona takmış durumdasın, değil mi?" Oynaması kolay bir karttı bu. Sırıtışı beni sinir ediyordu ama alaycı gülümsemem de onu bir o kadar rahatsız ediyordu. Birbirimizi nasıl iğneleyeceğimizi iyi biliyorduk. "Bu durumda, onun gibi olmak için bu kadar çaba sarf etmen garip doğrusu."

Ayağa kalkma sırası ondaydı. Ellerini sertçe masaya indirdi ve gözlerime baktı. Dudaklarının kenarı seğirdi, suratında acı bir gülümseme belirdi. "Ben ağabeyimin asla yapamayacağı şeyleri yapıyorum. Cal emirlere uyar ama seçim yapamaz. Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun." Gözleri başka bir yere, duvardaki boş bir alana çevrildi. Cal'in yüzünü aradı. "Onun ne kadar muhteşem, yiğit, cesur ve kusursuz olduğunu düşünürsen düşün, o benden çok daha kötü bir kral olurdu."

Bunun neredeyse doğru olduğunu düşünecektim. Aylar boyunca, Cal'in Kırmızı Muhafızlar ile Gümüş prenslik arasındaki çizgide yürüdüğünü, öldürmeyi reddettiğini ama bizi durdurmak istemediğini, asla şu ya da bu tarafa geçmediğini izlemiştim. Dehşete ve adaletsizliğe şahit olduğu halde hangi tarafta olduğunu belli etmemişti. Ama o Maven değildi. Maven'ın olduğu kötülüğün bir damlası bile değildi.

"Onu tek bir kişinin kusursuz diye tanımladığını duydum. Sen," dedim sakin sakin. Daha da öfkelendi. "Cal söz konusu olduğunda, hâlâ biraz takıntılı olabileceğini düşünüyorum. Bunu da annenden mi bileceksin?"

Bunun bir espri olması gerekiyordu ama Maven hiç de öyle algılamadı. Bakışları sadece bir an bocalar gibi oldu. Şoke edici bir andı. Elimde olmadan gözlerimin irileştiğini ve kalbimin ta mideme

kadar düştüğünü hissettim. Bilmiyordu. Zihninin hangi kısımlarının kendisine ait olduğunu, hangilerinin annesi tarafından yaratıldığını gerçekten de bilmiyordu.

"Maven." Yapmış olabileceğim şeyden korkarak fısıldamadan edemedim.

Bir elini koyu renkli saçlarında gezdirdi ve saçları dimdik durana dek çekiştirdi. Tuhaf ve ikimizi de ifşa eden bir sessizlik uzadıkça uzadı. Girmemem gereken bir yere girmişim, aslında geçmek istemediğim bir yere izinsiz adım atmışım gibi hissediyordum.

"Git," dedi bir süre sonra titrek bir sesle.

Kıpırdamadım ve alabildiğimi aldım. *Daha sonra kullanmak için,* dedim içimden. Yürüyemeyecek kadar uyuşmuş olduğum için değil. Hayalet prens için inanılmaz bir acıma hissi içimi kapladığı için de değil.

"Sana git dedim."

Cal'in öfkesinin bir odayı ısıtmasına alışıktım. Maven'ın öfkesi insanı donduruyordu. İçimin ürperdiğini hissettim.

"Onları ne kadar bekletirsen, o kadar kötü olurlar." Evangeline Samos'un zamanlaması hem çok iyiydi hem de çok kötü.

Her zamanki metal ve ayna fırtınasıyla, pelerinini ardından savurarak içeri daldı. Elbisesi odanın kırmızı rengini yansıtarak kan kırmızısı ve koyu kırmızı parıldadı ve attığı her adımla ışıldadı. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi onu izlerken, pelerini gözlerimin önünde ikiye ayrılıp şekil değiştirdi ve kaslı bacaklarına dolandı. Alaycı bir gülümsemeyle saray elbisesinin göz korkutucu bir zırha dönüşmesini izlememe izin verdi. Bir kraliçeye layık, ölümcül bir güzelliğe sahipti.

Önceden olduğu gibi, esas sorunu ben değildim. Dikkatini benden başka yere verdi. Havadaki tuhaf gerilimi veya Maven'ın huzursuz halini gözden kaçırmadı. Gözlerini kıstı. Benim gibi, karşısındaki manzaraya dikkatle baktı. Benim gibi, o da bunu kendi lehine kullanacaktı.

"Maven, ne dediğimi duydun mu?" Öne doğru birkaç cesur adım attı, masanın yanından geçip yanında durdu. Maven yana dönerek Evangeline'in elinden sıyrıldı. "Valiler bekliyor ve babam..."

Maven vahşi bir ifadeyle masasından bir kâğıt aldı. Alttaki süslü imzalara bakılacak olursa bir tür dilekçeydi. Dik dik Evangeline'e baktı, bileğini hafifçe oynatıp kâğıdı kendisinden uzaklaştırdı ve bileziğinden kıvılcımlar çıkmasına neden oldu. Kıvılcımlar birbirine eş iki alev kemeri oluşturup dilekçenin üstünde tereyağında kayan kızgın bıçaklar gibi dans etti. Kâğıt küle dönüşüp parıldayan zemini lekeledi.

"Babana ve kuklalarına, teklifi hakkında ne düşündüğümü söyle."

Evangeline onun bu davranışına şaşırdıysa bile belli etmedi. Burnunu çekip tırnaklarını inceledi. Yüksek sesle nefes alsam bile üstüme saldıracağını bildiğim için fark ettirmeden onu izledim. Gözlerim kocaman açılmış bir halde sessizce bekledim ve keşke dilekçeyi daha önceden fark etseydim diye düşündüm. Keşke orada yazanları bilseydim.

"Dikkatli ol, canım," dedi Evangeline hiç de sevecen olmayan bir ses tonuyla. "Destekçileri olmayan bir kral, kral değildir."

Maven ona döndü, onu gafil avlayacak kadar hızlı hareket etti. Boyları birbirine yakındı ve neredeyse göz göze duruyorlardı. Ateş ve demir. Evangeline'in Maven yüzünden, eskiden Antrenman'da birlikte sahada koştuğu prens yüzünden irkileceğini sanmıyordum. Maven Cal değildi. Ama gözkapakları titredi; siyah kirpikleri, gümüş beyazı tenine değerek gizlemek istediği o küçücük korkuyu belli etti.

"Sakın ne tür bir kral olduğumu biliyormuşsun gibi davranma, Evangeline."

Bu sözlerinde annesini duyar gibi oldum ve ikimiz de korktuk.

Sonra bakışlarını tekrar bana çevirdi. Bir saniye öncesinin kafası karışık çocuğu yine kayboldu ve yerini canlı bir taş ve donuk bir bakış aldı. *Bu, senin için de geçerli,* diyordu yüzü.

Artık o odadan kaçmaktan başka bir şey istemediğim halde, mıhlanmış gibi yerimde kaldım. Benden her şeyimi almıştı ama ona korkumu ya da haysiyetimi vermeyecektim. Artık kaçmayacaktım. Özellikle de Evangeline'in önünde.

Evangeline yine bana baktı, gözleri her santimimi inceledi. Neye benzediğimi ezberledi. Şifacının dokunuşunun altındakileri, kaçma

girişimimde edindiğim çürükleri, gözlerimin altındaki kalıcı gölgeleri görüyor olmalıydı. Bakışları köprücükkemiğime odaklandığında, nedenini hemen anlamadım. Dudakları ancak şaşkınlık olabilecek bir ifadeyle azıcık aralandı.

Öfkeyle ve utançla elbisemin yakasını tekrar damgamın üstüne çektim. Ama bunu yaparken bakışlarımı bir an ondan ayırmadım. Gururumu da alamayacaktı.

"Muhafızlar," dedi Maven en sonunda, sesini yükselterek. Arven'ler yanıt verirken ve eldivenli ellerini beni telaşla götürmek için uzatırken, Maven çenesini Evangeline'e doğru kaldırdı. "Sen de."

Doğal olarak, Evangeline bunu hoş karşılamadı.

"Ben emir verebileceğin bir mahkûm değilim..."

Arven'ler beni çekiştirerek dışarı çıkarırken gülümsedim. Kapı yavaşça kapandı ama arkamızdan Evangeline'in sesi yankılandı. *Bol şans,* diye düşündüm. *Maven seni benim kadar bile umursamıyor.*

Muhafızlarım hızla yürümeye ve beni kendilerine ayak uydurmaya zorladılar. Hareketlerimi kısıtlayan elbisenin içinde bunu söylemesi kolay, yapması zordu ama başardım. Gisa'nın kumaş parçası sıkı sıkı kapadığım yumruğumun içinde yumuşacıktı. Kumaşı koklamamak, kız kardeşimden geriye kalmış olabilecekleri bulmaya çalışmamak için kendimi zor tuttum. Geriye kaçamak bir bakış fırlatıp zalim kralımızla görüşmeyi tam olarak kim bekliyor diye görmeyi umdum. Ama sadece siyah maskeli, alev cüppeli ve çalışma odasının kapısında nöbet tutan Gözcüleri gördüm.

Kapı sert bir şekilde açıldı, küt diye kapanmadan önce yerinden oynayan menteşelerinde zıpladı. Bir soylu olarak yetiştirilmiş bir kıza göre, Evangeline öfkesini zapt etmekte zorlanıyordu. Acaba eski görgü kuralları öğretmenim Leydi Blonos ona da ders vermiş miydi? Gözümün önüne gelen manzara beni neredeyse güldürecekti ama sadece dudaklarıma o nadir gülümsemelerden birini kondurdu. Canım yandı ama umurumda değildi.

"Alaycı gülümsemeleri kendine sakla, şimşek kız," diye hırladı Evangeline hızını iki misline çıkararak.

Bu tepkisi, tehlikeli olmasına rağmen beni sadece kışkırtmakla kaldı. Tekrar önüme dönerken bariz bir şekilde güldüm. Muhafızlarımın ikisi de bir şey demedi ama adımlarını biraz sıklaştırdılar. Onlar bile bir kavga çıkarmak için kaşınan bir mıknatısın sabrını denemek istemiyordu.

Evangeline yine de bize yetişti, ustalıkla Yumurta'nın yanından geçip karşıma dikildi. Muhafızlar beni bırakmadan aniden durdular.

"Fark etmediysen diye söyleyeyim, biraz meşgulüm," dedim kollarımı tutan muhafızları işaret edip. "Gerçekten de programımda didişmeye ayıracak vakit yok. Git, sana karşılık verecek birisini rahatsız et."

Yüzünde zırhının pulları kadar keskin ve parlak bir gülümseme belirdi. "Kendini sakın küçümseme. Daha sende çok iş var." Sonra öne eğildi ve tıpkı Maven'a yaptığı gibi burnumun dibine girdi. Korkmadığını göstermenin kolay bir yoluydu. İstifimi bozmadım ve zırhından bir çiçek yaprağı koparır gibi jiletli bir pul koparırken bile irkilmemeye çalıştım.

"En azından öyle olduğunu umuyorum," dedi öfkeyle.

Elini dikkatle salladı ve elbisemin yaka kısmını keserek süslü kan kırmızısı kumaşın bir kısmını parçaladı. Tenimdeki M damgasını gizlememek için direndim ve utancımdan, boğazımdan yukarı bir sıcaklık yükseldiğini hissettim.

Gözlerini benden ayırmadan, Maven'ın işaretinin kaba çizgilerini izledi. Yine şaşırmış gibiydi.

"Bu, hiç de kazara olmuşa benzemiyor."

"Paylaşmak istediğin başka muhteşem gözlem var mı?" diye mırıldandım çenemi sıkarak.

Sırıtarak pulu büstiyerine geri koydu. "Seninle yok." Geriye çekilip aramızda birkaç değerli santim bıraktığında rahatladım. "Elane?"

"Evet, Eve," dedi birisi. Ses herhangi bir yerden gelmemişti.

Elane Haven onun arkasında aniden belirince, az kalsın korkudan olduğum yerde sıçrayacaktım. Işığı manipüle edebilecek ve kendisini görünmez kılacak kadar güçlü bir gölgeydi. Ne zamandır yanımızda

olduğunu merak ettim. Acaba Evangeline'le birlikte çalışma odasında mıydı ya da o içeri girmeden önce bile mi oradaydı? Onca zamandır bizi izlemiş olabilirdi. Kim bilir, belki de buraya geldiğimden beri beni bir hayalet gibi izliyordu.

"Birisi üstüne zil takmayı denedi mi hiç?" dedim ters ters, sırf kendi huzursuzluğumu gizleyebilmek için.

Elane dudaklarını açmadan, gözlerine ulaşmayan hoş bir gülümsemeyle bana baktı. "Bir, iki kere."

Sonya gibi onu da tanıyordum. Antrenman'da çok vakit geçirmiştik ve her zaman birbirimize ters düşmüştük. Evangeline'in gelecekteki kraliçeye müttefik olacak kadar zeki kız arkadaşlarından biriydi. Haven Hanesi'nin leydisi olarak elbisesi ve mücevherleri siyahın en koyu tonundaydı. Yas tutmuyordu ama hanesinin renklerine saygı gösteriyordu. Saçları hatırladığım gibi kızıldı ve koyu renkli değil parlak bakırdı; gözleri çekikti ve teni de bulanık, kusursuzlaştırılmış ve pürüzsüz hale getirilmiş gibi görünüyordu. Etrafındaki ışık özenle manipüle edilmiş, ona cennetten çıkmış gibi bir parıltı vermişti.

"Burada işimiz bitti," dedi Evangeline, lazer gibi bakışlarını Elane'e çevirerek. "Şimdilik." Söylediğinde ciddi olduğunu göstermek için bana ölümcül bir bakış daha fırlattı.

DOKUZ

Mare

Bir oyuncak bebek olmak tuhaftı. Oynamak yerine, daha çok bir rafta vakit geçiriyordum. Ama oyun oynamak için zorlandığımda, Maven'ın emriyle dans ediyordum... Ben pazarlığımıza uyduğum müddetçe o da verdiği sözü tutuyordu. Ne de olsa, sözünün eri bir adamdı.

İlk Yenikan, Liman Körfezi sarayı olan Okyanus Tepe'ye sığındı ve Maven söz verdiği gibi ona Kırmızı Muhafızlar'ın sözüm ona teröründen tam koruma bahşetti. Birkaç gün sonra, Morritan denen zavallı adam Arkeon'a getirildi ve Maven'ın huzuruna çıkarıldı. Bu karşılaşma güzelce yayınlandı. Adamın hem kimliği hem de yeteneği artık sarayda açık açık biliniyordu. Morritan'ın Calore Hanesi'nin oğlanları gibi bir yakıcı olması birçok kişiyi şaşırtmıştı. Ama Cal ve Maven'ın aksine, onun alev üreten bir bileziğe, hatta kıvılcıma dahi ihtiyacı yoktu. Alevi tıpkı şimşeğim gibi sadece ve sadece yeteneğiyle oluşuyordu.

Bu karşılaşmayı Maven'ın soylulardan oluşan kortejiyle yaldızlı bir sandalyeye tüneyerek izlemek zorunda kaldım. Kâhin Jon kırmızı gözleriyle sessizce yanıma oturdu. Gümüş Kral'a katılmış ilk iki Yenikan olarak, bize Evangeline ve Samson Merandus'tan sonra Maven'ın yanında oturmak gibi büyük bir şeref verilmişti. Ama bizimle bir tek Morritan ilgileniyordu. Saray halkının ve bir düzine kadar kameranın önünde bize yaklaşırken, bakışları hep benim üstümdeydi. Titriyordu, korkuyordu ama orada oluşum onu kaçmaktan alıkoyuyordu. Belli ki Maven'ın bana zorla söylettiklerine inanmıştı. Kırmızı Muhafızlar'ın hepimizi avladığına inanmıştı. Hatta diz çöktü ve Maven'ın ordusuna katılacağına ve Gümüş askerlerle eğitim alacağına dair yemin etti. Kralı ve ülkesi için savaşacağına da.

Sessizce ve kıpırdamadan durmak en zoruydu. İnce uzun kollarına ve bacaklarına, altın renkli tenine ve senelerce hizmetçi olarak çalışmaktan nasır bağlamış ellerine rağmen, Morritan doğrudan bir tuzağa girmek üzere olan ufak bir tavşandan farksızdı. Benden çıkacak tek bir yanlış sözcükle tuzak kapanacaktı.

Gerisi de geldi.

Her gün ve her hafta. Bazen tek bir kişi, bazen bir düzinesi geliyordu. Ülkenin dört bir yanından geliyorlar, krallarının sözüm ona güvenli kollarına sığınıyorlardı. Birçoğu korktuğu için ama bazıları da orada bir yer edinmek isteyecek kadar aptal olduğu için geliyordu. Onları suçlayamazdım. Ne de olsa, hayatımız boyunca bizlere Gümüşlerin efendilerimiz, bizden daha iyi kişiler ve tanrılarımız oldukları söylenmişti. Artık bize cennetlerinde yaşama izni verecek kadar merhametliydiler. Kim onlara katılmaya çalışmazdı?

Maven rolünü iyi oynuyordu. Onlara erkek ve kız kardeşleriymiş gibi sarıldı, kocaman bir gülümsemeyle karşıladı onları. Çoğu Gümüş'ün tiksindirici bulduğu, korku ve utanç belirtisinden yoksun bir davranış sergiledi. Saray halkı da onun bu tavrını taklit etti ama mücevherli ellerinin arkasına gizledikleri alaycı gülümsemeleri ve çatık kaşları gördüm. Tüm bunlar oyunun bir parçası, Kırmızı Muhafızlar'a karşı iyi nişan alınmış bir darbe olduğu halde, bundan

hoşlanmamışlardı. Dahası, bundan korkmuşlardı. Yenikanların birçoğu onlardan çok daha güçlü ya da Gümüşlerin hayal bile edemeyeceği, eğitilmemiş yeteneklere sahipti. Birer kurt gibi, pençelerini savurmaya hazır bekliyorlardı.

İlk kez odak noktası ben değildim. Bir avantaj olmasının yanı sıra, bu sayede soluk da alabilmiştim. Artık kimse şimşeği olmayan şimşek kızı umursamıyordu. Elimden pek bir şey gelmese de çaba sarf ediyordum ve bu çabam bile önemsiz değildi. Onları dinliyordum.

Evangeline çelik gibi görünüşüne rağmen sakin duramıyordu. Parmaklarını sandalyesinin kollarına vuruyor, sadece Elane yakınlarda olduğunda, ona fısıldadığında ya da dokunduğunda duruluyordu. Ama rahatlamaya cesaret bile edemiyordu. Keskin bıçaklar gibi gergindi. Nedenini tahmin etmek zor değildi. Mahkûm olmama rağmen, kraliyet nikâhıyla ilgili çok az şey duymuştum. Evangeline Kral'la nişanlı olmasına rağmen, hâlâ kraliçe değildi. Bu da onu korkutuyordu. Bunu yüzünde, halinde tavrında ve sürekli her biri bir öncekinden daha karmaşık ve asil parıltılı elbiseler giyerek ortalıkta salınmasında görebiliyordum. Bir taç takmasına rağmen unvanı yoktu ama en çok istediği şey o unvandı. Bunu babası da istiyordu. Volo siyah kadife giysileri ve gümüş sırmalarıyla göz kamaştırıcıydı. Kızının aksine üstünde herhangi bir metal yoktu. Ne bir zincir ne de yüzük takıyordu. Tehlikeli görünmek için silaha ihtiyacı yoktu. Sessiz tavırları ve koyu renkli cüppeleriyle, soyludan çok celladı andırıyordu. Maven'ın onun yakınlarda olmasına veya gözlerindeki o daimi ve yoğun açlık ifadesine nasıl dayandığını bilemiyordum. Bana Elara'yı hatırlatıyordu. Her zaman tahta bakıyor, ele geçirmek için fırsat kolluyordu.

Maven farkındaydı ama umurunda bile değildi. Volo'ya gereken saygıyı gösteriyordu ama daha fazlasını yapmıyordu. Müstakbel karısının onunla ilgilenmediğine açıkça memnun olmuş bir şekilde Evangeline'i Elane'in göz kamaştırıcı arkadaşlığına teslim ediyordu. Onun odak noktası kati surette başkasıydı. Tuhaf bir biçimde benimle değil, kuzeni Samson'la ilgileniyordu. Ben de en derin yerlerime işkence eden o fısıltıyı görmezden gelmekte zorlanıyordum. Yakınlarda

olduğunu her zaman hissediyor, elimden gelirse fısıltılarını önceden sezmeye çalışıyordum ama karşı koyacak gücüm yok sayılırdı. Tahtı Sessiz Taş'tan yapılmış Maven'ın ise bu konuda endişelenmesine gerek yoktu. Sandalyesi onu güvende tutuyordu. İçini boş tutuyordu.

Başlı başına komik bir olay olan prenseslik eğitimime ilk başladığımda, ikinci prensle nişanlıydım ve saraydaki davetlere nadiren katılırdım. Balolara giderdim, birçok ziyafete katılırdım ama mahkûmiyetim boyunca katıldığım kadar değil. Artık kaç kere Maven'ın iyi eğitimli evcil hayvanı gibi oturmaya, talepte bulunanları, politikacıları ve müttefiklik yemini eden Yenikanları dinlemeye zorlandığımı hatırlamıyordum.

O gün de farklı olmayacakmış gibi görünüyordu. Laris Hanesi'nin bir lordu olan Uçurum bölgesinin valisi, Samos'lara ait madenlerin yenilenmesi için Hazine'den istediği iyi prova edilmiş talebini tamamladı. Volo'nun kuklalarından biriydi ve ipleri gayet belirgindi. Maven elini sallayıp önerisini gözden geçireceğine söz vererek onu rahatlıkla başından attı. Maven bana karşı sözünün eriydi ama sarayda öyle değildi. Valinin omuzları hayal kırıklığıyla çöktü çünkü Kral'ın o teklifi asla okumayacağını biliyordu.

Sırtım son moda saray elbisesinin içinde zorunlu olarak dimdik oturmamın yanı sıra, sert sandalyemden dolayı da çoktan ağrımaya başlamıştı. Elbise kristalden ve danteldendi. Tabii, her zamanki gibi kırmızıydı. Maven beni kırmızılar içinde görmeye bayılıyordu. Günler geçtikçe hayat enerjim emilse bile, bu rengin beni daha canlı gösterdiğini söylüyordu.

Günlük görüşmeler için bütün saray halkının orada olması gerekmiyordu ve o gün taht odasının ancak yarısı doluydu. Ama platform yine de kalabalıktı. Sağında ve solunda otururak Kral'a eşlik etmesi için seçilmiş olanlar pozisyonlarıyla gurur duyuyorlardı. Üstelik bir yayında daha görünme fırsatını elde ediyorlardı. Kameralar yayına başladığında, daha da çok Yenikanın gelmek üzere olduğunu anladım. İç çektim ve kendimi bir suçluluk ve utanç gününe daha hazırladım.

Yüksek kapılar açılınca, midem buruldu. Bakışlarımı yere indirdim, onların yüzlerini hatırlamak istemedim. Daha da çok kişi Morritan'ın yıkıcı örneğinin peşinden gidecek ve yeteneklerini anlamak için Maven'ın savaşına katılacaktı.

Yanımda olan Jon her zamanki gibi kıpırdandı. Pantolonunun bacağına çizgiler çizmekte olan ince uzun parmaklarına odaklandım. Parmağını bir kitabın sayfalarını karıştıran birisi gibi ileri geri oynatıyordu. Muhtemelen, gerçekten de bunu yapıyor, geleceğin şekillenen ve değişen belirsiz ilmeklerini okuyordu. Ne gördüğünü merak ediyordum ama ona sormak gibi bir niyetim yoktu. İhaneti yüzünden onu asla affetmeyecektim. Neyse ki konsey odalarının orada yanından geçtiğimden beri benimle konuşmaya çalışmamıştı.

"Hepiniz hoş geldiniz," dedi Maven, Yenikanlara. Sesi prova edilmiş ve sakindi, tüm taht odasında yankılanıyordu. "Endişelenmenize gerek yok. Artık güvendesiniz. Kırmızı Muhafızlar'ın sizi burada bir daha tehdit edemeyeceğine dair size söz veriyorum."

Çok yazık.

Başımı kaldırmayıp kameralardan sakladım. Kanım kulaklarımda uğulduyor, kalp atışlarımla bir hareket ediyordu. Midem bulanıyor, kusmak istiyordum. *Kaçın!* diye bağırdım içimden ama artık hiçbir Yenikan taht odasından kaçamazdı. Maven'dan ve Yenikanlardan, etraflarını sarmaya başlamış o görünmez kafesten başka her yere baktım. Bakışlarım Evangeline'i buldu ve onun da bana baktığını fark ettim. Yüzünde ilk kez alaycı bir gülümseme yoktu. Yüzü bomboş ve ifadesizdi. Bu işte benden çok daha fazla tecrübesi vardı.

Endişeyle geçirdiğim uzun geceler ve bu acımasız işkenceyi yaşadığım daha da uzun gündüzler yüzünden tırnaklarım eğri büğrü bir hal almış, tırnak etlerim kanayıp yara olmuştu. Beni sağlıklı gösteren Skonos şifacısı ellerimi kontrol etmeyi hep unutuyordu. Yayını izleyecek olanların bunu unutmayacağını umdum.

Yanımda oturan Kral dehşet verici gösterisine devam ediyordu. "Eee?"

Her biri bir öncekinden daha gergin olan dört Yenikan öne çıktı. Yetenekleri genellikle hayret dolu sesler veya endişeli fısıltılarla karşılanıyordu. Kraliçedenemesi'nin kasvetli bir tekrarı gibiydi. Yeteneklerini kraliçe tacı takmak için değil, hayatta kalmak, Maven'ın yanında korunma olduğunu düşündükleri şeyi hak etmek için sergiliyorlardı. İzlememeye çalıştım ama gözlerim acıma ve korku hissiyle onlara kaydı.

Kol kasları Cal'inkilerle yarışabilecek kadar güçlü, iriyarı bir kadın bir an tereddüt ettikten sonra havanın içinden geçer gibi, yaldızlı duvar ve pervazların içinden geçti. Maven'ın hayranlık ve şaşkınlıkla onu izlediğini görünce aynı şeyi bir Gözcü muhafızına yaptı. Adam irkilerek siyah maskesinin ardında insan olduğuna dair tek belirtiyi sergiledi ama herhangi bir şekilde yaralanmadı. Kadının yeteneğinin nasıl işlediğini bilemiyordum. Julian'ı düşündüm. O da Kırmızı Muhafızlar'la birlikteydi ve onun bu yayınların hepsini izlediğini umuyordum. Albay izin verirse tabii. Kendisi Gümüş arkadaşlarımın hayranı sayılmazdı.

Kadının peşinden dalgın bakışlı ve geniş omuzlu, beyaz saçlı iki yaşlı adam geldi. Onların yeteneklerine aşinaydım. Daha kısa boylu adamın eksik dişi aylar önce yanıma çektiğim Yenikan Ketha'nınki gibiydi. Ketha, sadece düşünce gücüyle bir nesneyi veya kişiyi patlatabildiği halde, Korros Hapishanesi baskınımızdan sağ kurtulamamıştı. Yeteneğinden nefret ediyordu. Kanlı ve vahşiydi. Yenikan adam da sadece bir sandalyeyi parçaladığı, gözlerini kırparak ufacık kısımlara ayırdığı halde, bundan memnunmuş gibi durmuyordu. Kendisini Terrance olarak tanıtan ve daha yumuşak başlı görünen arkadaşı bize sesi manipüle edebildiğini söyledi. Farrah gibi. Yanıma aldıklarımdan biriydi o da. Korros'a gelmemişti. Hâlâ hayatta olduğunu umuyordum. Sonuncu Yenikan, annem yaşlarında görünen, örgülü siyah saçlarının arasında gri tutamlar bulunan bir kadındı. Zarif hareket ediyor, Kral'a iyi eğitimli bir hizmetçinin ölçülü adımlarıyla yaklaşıyordu. Eskiden Ada'nın, Walsh'un ve benim olduğum gibiydi. Eğildiğinde, ta yere kadar eğildi.

"Majesteleri," diyerek, bir yaz esintisi gibi yumuşak ve tatlı bir sesle mırıldandı. "Ben Eagrie Hanesi'nin bir hizmetçisi olan Halley'im."

Maven onun doğrulmasını işaret edip o sahte gülümsemesine büründü. Kadın emri yerine getirdi. Maven, "Demek Eagrie Hanesi'nin bir hizmetçisisin," dedi alçak sesle. Sonra, kadının arkasına doğru başını salladı ve ufak kalabalıkta Eagrie'nin başkomutanını buldu. "Onu buraya getirip güvenliğini sağladığınız için teşekkür ederim, Leydi Mellina."

Suratı bir kuşunkini andıran uzun boylu kadın, daha Maven konuşmadan onun ne söyleyeceğini biliyormuş gibi reverans yaptı. Bir kâhin olarak, yakın geleceği görebilirdi. Muhtemelen hizmetçisi kendisinin ne olduğunu fark etmeden bile onun yeteneğini görmüştü.

"Evet, Halley?"

Kadın bir an bana baktı. Onun dikkatli bakışlarına dayanabileceğimi umdum. Ama korkumu ya da maskemin altında ne gizlediğimi görmeye çalışmıyordu. Bakışları uzaklara daldı, aynı anda hem her şeyi gördü hem de hiçbir şey görmedi.

"Büyük ve küçük ölçekli elektriği kontrol edip oluşturabiliyor," dedi Halley. "Bu yetenek için bir isim yok."

Sonra Jon'a baktı. Bakışları yine daldı. "Kaderi görüyor. Bir kişinin önünde uzanan yolun, o kişinin yürüdüğü kadarını görüyor. Bu yetenek için bir isim yok."

Maven merakla gözlerini kıstı ve onunla aynı şeyi hissettiğim için kendimden nefret ettim.

Ama kadın devam etti, yana dönerken bakışları yine daldı ve konuştu.

"Manyetik alanları manipüle ederek metalleri kontrol edebiliyor. Mıknatıs."

"Fısıltı."

"Gölge."

"Mıknatıs."

"Mıknatıs."

Maven'ın danışmanlarını işaret ederek ve yeteneklerini hiç zorlanmadan söyleyerek devam etti. Maven şaşkınlıkla öne eğildi, başını hayvanımsı bir merakla yana attı. Onu pür dikkat, gözlerini dahi kırpmadan izliyordu. Birçok kişi onun annesi olmadan aptal olduğunu, kardeşi gibi askeri bir deha olmayı başaramadığını düşünüyor ve ne işe yaradığını merak ediyordu. Stratejinin sadece savaş alanında geçerli olmadığını unutuyorlardı.

"Kâhin. Kâhin. Kâhin." Kadın daha önceki patronlarını işaret etti ve onları teker teker gösterdikten sonra elini yanına sarkıttı. Yumruğunu sıkıp açtı, kaçınılmaz hayret dolu sesleri bekledi.

"O halde, senin yeteneğin de diğer yetenekleri sezinlemek mi?" dedi Maven en sonunda, tek kaşını kaldırarak.

"Evet, Majesteleri."

"Kullanması kolay bir yetenek."

"Evet, Majesteleri," dedi kadın daha da yumuşak bir sesle.

Kolaylıkla uygulanabilecek bir yetenekti bu, özellikle de onun pozisyonunda bir kadın için... Soylu Haneler'den birine hizmet ediyordu ve o günlerde daha sık sarayda bulunması gerekiyordu. Diğerlerinin neler yapabildiklerini ezberlemesi kolaydı ama ya Jon'un yeteneği? Bildiğim kadarıyla Jon, Maven'a katılan ilk Yenikan olarak yüceltiliyordu ama çoğu kişinin onun yeteneğini bildiğini sanmıyordum. Maven kararları için tavsiye veren kızıl kanlı birisine güvendiğini başkalarının bilmesini istemezdi.

"Devam et." Koyu renk kaşlarını kaldırıp devam etmesini işaret etti. Gösteriye devam etmesini.

Kadın dediğini yaptı, Osanos nymphalarını, Welle korucularını, bir Rhambos güçlükolunu gösterdi. Onları peş peşe gösterdi ama hepsinin üstünde ait oldukları yerlerin renkleri vardı ve bu kadın bir hizmetçiydi. Bu tür şeyleri bilmesi gerekirdi. Yeteneği en iyi ihtimalle basit bir numara ve en kötü ihtimalle yalan ve ölüm cezası demekti. Kılıcın başının üstünde durduğunu, Maven'ın çenesinin her seğirmesiyle ona daha da yaklaştığını biliyordu.

Arka tarafta duran kırmızılı-mavili giysiler içindeki bir Iral ipek ayağa kalktı ve yürürken ceketini düzeltti. Bunu sadece adımları tuhaf olduğu ve bir ipeğinki kadar akıcı olmadığı için fark ettim. Tuhaftı.

Bunu Halley de fark etmişti. Bir an titrer gibi oldu. Ya kendi hayatı gidecekti ya da adammki.

"Yüzünü değiştirebiliyor," diye fısıldadı havaya kaldırdığı parmağı titrerken. "Bu yeteneğin bir ismi yok."

Saray halkının her zamanki fısıltıları yankı yapmadan kesildi. Tıpkı söndürülen bir mum gibi. İçeriye sadece kalbimin giderek artan atışlarıyla kesilen bir sessizlik çöktü. *Yüzünü değiştirebiliyor.*

Bedenim, içime akın eden adrenalinle canlandı. *Kaç!* diye bağırmak istedim. *Kaç!*

Gözcüler Iral lordunu kollarından tutup öne çıkarırken, içimden, *Lütfen, yanılıyor ol. Lütfen, yanılıyor ol. Lütfen, yanılıyor ol,* diye yalvardım.

"Ben Iral Hanesi'nin oğullarından biriyim," diye kükredi adam. Gözcü askerlerin elinden kurtulmaya çalıştı. Bir Iral bunu yapabilir, bir gülümsemeyle kurtulabilirdi. Ama bu adam ya da kadın her kimse, hiçbir şey yapmadı. Midemin kasıldığını hissettim. "*Bana* değil de yalancı bir Kızıl kölesine mi inanıyorsunuz?"

Samson derhal harekete geçti, daha Maven bir şey soramadan hızla ileri atıldı. Elektrik mavisi gözleri açlıkla çatırdarken, platformun basamaklarından indi. Sanırım, benimkinden beri kimsenin beyniyle beslenmemişti. Iral cıyaklayarak dizlerinin üstüne çöktü ve başını eğdi. Samson bir anda onun zihnine girdi.

Sonra adamın saçları gri kanlar döktü, kısaldı ve farklı bir ırkın farklı bir başı haline dönüştü.

"Dadı," dediğimi duydum hayretle. Yaşlı kadın cesaretle başını kaldırdı. Gözleri irileşmişti, korku doluydu ve tanıdıktı. Onu yanıma alışımı, Poyraz'a nasıl getirdiğimi, Yenikan çocuklarıyla ilgilenip torunları hakkında öyküler anlattığını hatırlıyordum. Bir ceviz gibi kırış kırış, hepimizden yaşlı bir kadındı ve karınca gibi hep koşturuyordu. Mümkün olsaydı, koşup boynuna atlardım.

Ama dizlerimin üstüne düştüm ve Maven'ın bileğine yapıştım. Sadece bir kez yaptığım gibi yalvardım, ciğerlerimin kül ve soğuk havayla dolduğunu hissettim. Başım hâlâ bir jetin kontrollü bir biçimde düşürülmesi yüzünden dönüyordu.

Elbisemin dikişlerinden biri yırtıldı. Bu elbiseyle benim yaptığım gibi diz çökmemek gerekiyordu.

"Lütfen, Maven. Onu öldürme," dedim, yutkunarak, Dadı'nın hayatını kurtarmak için elimdeki her şeyi kullanarak. "Onu kullanabilirsin; değerli birisi. Neler yapabildiğine baksana..."

Avucunu başıma dayayıp beni itti. "Sarayıma girmeyi başaran bir casus. Öyle değil mi?"

Yanıt vermeye hazırlanan Dadı bunu yapmadan ve gerçekten de kendi ölümüne yol açmadan önce yalvarmaya devam ettim. Bir kez olsun, kameraların bizi hâlâ izlemekte olduğunu umdum.

"Bu kadına Kırmızı Muhafızlar tarafından ihanet edildi, yalan söylendi ve yanlış yönlendirildi. Onun suçu değil!"

Kral ayaklarının dibinde bir katil olmasına rağmen kalkmaya kalkışmadı. Çünkü Sessiz Taş'tan uzaklaşmaya, onun sağladığı o boş rahatlık ve güven halkasının ötesinde bir karar vermeye korkuyordu. "Savaşın kuralları gayet açıktır. Casuslara hemen cezaları verilir."

"Hasta olduğunda kimi suçluyorsun?" dedim. "Bedenini mi, hastalığı mı?"

Öfkeyle bana baktığında, içimin boşaldığını hissettim. "İşe yaramayan şifayı suçluyorsun."

"Maven, yalvarıyorum sana..." Ağlamaya başladığımı hatırlamıyordum ama tabii ki ağlıyordum. Bunlar utanç gözyaşlarıydı çünkü hem kendim hem de Dadı için ağlıyordum. Bu, bir kurtarma girişiminin başlangıcıydı. Kendim içindi. Dadı da önüme gelen fırsattı.

Her şey bulanıklaştı ve görüş alanımın kenarları puslandı. Samson tek elini kaldırıp Dadı'nın bildiklerini hevesle öğrenmeye hazırlandı. Bunun Kırmızı Muhafızlar için ne kadar yıkıcı olacağını merak ettim. Dahası, bunu yaptıkları için ne kadar aptal olduklarını düşündüm. Ne kadar büyük bir riski göze almış, çok yazık etmişlerdi.

"Kızıl bir şafak gibi. Yükseleceğiz," diye mırıldandı Dadı öfkeyle.

Sonra yüzü son kez değişti. Hepimizin bildiği birisinin yüzü oldu.

Samson şaşkınlıkla geriye doğru küçük bir adım atarken, Maven boğuk bir çığlık attı.

Elara bizlere yerden canlı bir hayalet gibi bakıyordu. Yüzü şekilsizleşmiş, şimşek yüzünden yok olmuştu. Tek gözü yoktu, diğeri korkunç görünen gümüş renkli damarlarla kaplıydı. Dudakları bir insana ait olmayacak meşum bir gülümsemeyle kıvrıldı. Onun ölü olduğunu bildiğim halde, midem dehşetle kasıldı. Onu öldürdüğümü biliyordum.

Zekice bir numaraydı; elini dudaklarına götürüp bir şeyi yutmak için vakit kazanmıştı.

Daha önce de intihar haplarını görmüştüm. Gözlerimi yumduğum halde, sonra ne olacağını biliyordum.

Samson'ın yapacağı şeyden daha iyiydi. Dadı'nın sırları sır olarak kalacaktı. Sonsuza dek.

ON

Mare

Rafımdaki bütün kitapları yırtıp ufak ufak parçalara ayırdım. Ciltleri kırıldı ve sayfaları yırtıldı. Keşke kanasalar diye düşündüm. Keşke ben kanasaydım. Ben ölmediğim için o ölmüştü. Hâlâ orada olduğum için ölmüştü. Bir tuzağın yemi, Kırmızı Muhafızlar'ı sığınaklarından dışarı çıkaracak bir yem olduğum için ölmüştü.

Birkaç saat boyunca amaçsızca her şeyi mahvettikten sonra yanıldığımı fark ettim. Bunu Kırmızı Muhafızlar yapmış olamazdı. Albay, Farley ya da ben yapmış olamazdık.

"Cal, seni aptal, ahmak hergele," dedim boşluğa doğru.

Çünkü bu tabii ki onun fikriydi. Öğrendiği şey buydu. Bedeli ne olursa olsun zafer kazanmak. Bu imkânsız bedeli benim için ödemeye devam etmeyeceğini umdum.

Dışarıda yine kar yağıyordu. Ama ben karın soğukluğunu değil, kendi soğukluğumu hissediyordum.

* * *

Sabah kendi yatağımda, üstümde elbisemle uyanmıştım ama yerden kalktığımı hatırlamıyordum. Parçaladığım kitaplar da gitmiş, özenle hayatımdan çıkarılmıştı. Minik kâğıt parçaları bile yok olmuştu. Ama raflar boş değildi. Bir düzine kadar eski ve yeni deri ciltli kitap duruyordu. İçimden bunları da parçalamak geldi ve apar topar ayağa kalkarak rafa doğru atıldım.

Elime ilk geçen kitap çok eskiydi, kapağı yırtılmış ve yıpranmıştı. Eskiden sarı, hatta altın renkli olabilirdi. Benim için önemi yoktu. Kitabı açtım, tek elimle birkaç sayfayı kavradım ve diğer kitaplar gibi parçalamaya hazırlandım.

Ama gördüğüm tanıdık bir elyazısı donakalmama neden oldu. Kalbim gümbür gümbür atmaya başladı.

Julian Jacos'a aittir.

Dizlerim boşaldı. Hafif bir ses çıkararak, haftalardır gördüğüm en rahatlatıcı şeyin üstüne kapanarak yere düştüm. Parmaklarım isminin çizgilerinin üstünde dolaştı; keşke yazısından çıkıverse ve sesini zihnimden başka bir yerde duyabilsem, diye düşündüm. Sayfaları karıştırıp ona ait başka bir şey aradım. Sözcüklerin her biri onun ılıklığıyla yankılanarak geçti. Poyraz'ın tarihi, oluşumu ve üç yüz sene boyunca gelip gitmiş Gümüş kralları ve kraliçeleri gözümün önünden geçti. Bazı bölümlerin altı çizilmişti ya da yanlarına notlar eklenmişti. Julian'ı sayfalarda her gördüğümde, göğsüm mutlulukla dolup taştı. İçinde bulunduğum duruma ve acı veren yara izlerime rağmen gülümsedim.

Diğer kitaplar da aynıydı. Hepsi Julian'a aitti, daha büyük koleksiyonlarının parçalarıydı. Bunları açlıktan kırılmış gibi inceledim. Tarih kitaplarını çok severdi ama bilim kitapları da vardı. Hatta bir roman bile. İçinde iki isim gördüm. *Julian'dan Coriane'e.* Harflere, Cal'in annesinin o kocaman saraydaki tek kanıtına baktım. O kitabı özenle yerine koyarken, parmaklarım kırık cilt kapağında biraz daha kaldı. Coriane bunu asla okuyamamıştı. Belki de fırsatı olmamıştı.

Aslında, bunların beni mutlu etmesi hoşuma gitmemişti. Maven'ın beni, bunları bana verecek kadar iyi tanıyor olmasından nefret ettim. Çünkü bunları kesinlikle o yollamıştı. Benden ancak bu şekilde özür dileyebilirdi ve ben sadece bu özrünü kabul edebilirdim. Ama kabul etmedim. Tabii ki etmedim. Gülümsemem belirdiği hızla silindi. Kral söz konusuysa, nefretten başka bir şey hissedemezdim. Manipülasyonları annesininkiler kadar kusursuz değildi ama onları hâlâ hissediyordum ve beni etkilemelerine izin vermeyecektim.

Bir an, kitapları öncekiler gibi parçalasam mı, diye düşündüm. Maven'a hediyesi hakkında ne düşündüğümü gösterebilirdim. Ama bunu yapamadım. Parmaklarım kolaylıkla yırtabileceğim sayfalarda kaldı. Kitapları teker teker, dikkatle rafa dizdim.

Onları parçalamayacağım için, elbiseyi parçalamaya karar verdim ve yakutlarla bezeli kumaşı bedenimden yırtarak çıkardım.

Muhtemelen, bu elbiseyi Gisa gibi birisi dikmişti. Becerikli ellere ve bir sanatçı gözüne sahip, sadece bir Gümüş giyebilsin diye bu kadar güzel ve korkunç bir şeyi kusursuzca dikmiş bir Kızıl hizmetçisiydi o. Bu düşüncenin beni hüzünlendirmesi gerekirdi ama içimde sadece öfke hissettim. Artık gözyaşım kalmamıştı. Önceki günden sonra kalmamıştı.

Bir sonraki kıyafetim sessiz ve suratı taş kesilmiş Yonca ve Kedicik tarafından getirildiğinde, tereddüt ve şikâyet etmeden giydim. Bluz bir hazineden çıkmış yakutlar, lal taşları ve akiklerle süslenmişti; uzun ve bol kolları siyah ipek çizgili bir kumaştan dikilmişti. Pantolon da bir armağandı çünkü rahat edebileceğim kadar genişti.

Sonra Skonos şifacısı geldi. Dikkatini gözlerime verdi ve hem şişkinlikleri hem de önceki gece döktüğüm gözyaşlarından sonra başlayan feci baş ağrısını geçirdi. Sara gibi o da sessiz ve becerikliydi; mavi-siyah parmakları sızılarımın arasında dolanıyordu. Eli çabuktu. Ben de vakit kaybetmedim.

"Konuşabiliyor musun yoksa Kraliçe Elara dilini de mi kesti?"

Neden söz ettiğimi biliyordu. Bakışları bana kaydı, gözlerini hızlı hızlı kırpıştırdı. Yine de bir şey demedi. İyi eğitilmişti.

"İyi karar. Sara'yı son gördüğümde, onu bir hapishaneden kurtarıyordum. Dilini kaybetmesi bile yeterli bir ceza olmamış gibiydi." Bakışlarımı bizi izleyen Yonca'ya ve Kedicik'e diktim. Onlar da şifacı gibi dikkatle bana bakıyorlardı. Yeteneklerinin buz gibi dalgalarını, kelepçelerimin sürekli sessizliğiyle nabız gibi aynı anda atışını hissedebiliyordum. "Orada yüzlerce Gümüş vardı. Soylu Haneler'den birçok kişi. Yakın tarihte kaybolan arkadaşın oldu mu hiç?"

Burada fazla silahım yoktu. Ama denemem gerekiyordu.

"Kes sesini, Barrow," dedi Yonca hışımla.

Onun konuşmasını sağlamak bile benim için zafer sayılırdı. Devam ettim. "Küçük Kral'ın kana susamış bir zorba olmasını kimsenin umursamaması bana tuhaf geliyor. Gerçi ben bir Kızılım. Sizi hiçbir zaman anlayamam."

Yonca öfkeden köpürmüş bir halde beni şifacıdan öteye itince güldüm. "Bu kadar şifa yeter," diye hırlayıp beni odadan dışarı çekti. Yeşil gözleri öfkeyle parıldıyordu ama kafası karışmış gibiydi. Kendinden şüphe etmişti. Bunlar, içlerine yavaşça sızmak istediğim ufak çatlaklardı.

Başka kimse beni kurtarmayı göze alamazdı. Bunu kendim yapmalıydım.

"Ona aldırış etme," diye mırıldandı Kedicik arkadaşına. Sesi tizdi, nefessiz kalmıştı ve ağzından adeta zehir damlıyordu.

"Sizin için ne kadar büyük bir şeref olmalı." Beni uzun ve tanıdık koridorlardan geçirirlerken konuşmaya devam ettim. "Kızıl veledin tekine bakıcılık yapıyorsunuz. O yemek yedikten sonra ortalığı temizliyor, odasını düzenliyorsunuz. Tüm bunları Maven dilediği zaman oyuncak bebeğine sahip olsun diye yapıyorsunuz."

Bu sözlerim onları daha da öfkelendirdi ve bana daha sert davranmalarına yol açtı. Adımlarını sıklaştırdılar ve beni onlara ayak uydurmaya zorladılar. Birden, sağ yerine sola saptık ve sarayın çok az hatırladığım bir bölümüne doğru ilerledik. Burada soyluların yaşadığı odalar vardı. Ben de bir zamanlar kısa süreliğine bile olsa burada yaşamıştım.

Bir girintideki heykelin yanından geçerken, kalp atışlarım hızlandı. Bunu tanımıştım. Odam, daha doğrusu eski yatak odam birkaç kapı ilerideydi. Cal'in ve Maven'ın odaları da.

"Bakıyorum da artık gevezelik etmiyorsun," dedi Yonca. Sesi uzaklardan geliyor gibiydi. Pencerelerden içeri sızan ışık üstüne vurduğu için yeni yağan kar iki misli parlak görünüyordu. Bu beni hiç rahatlatmamıştı. Maven'la taht odasında, çalışma odasında, beni gösteriye çıkardığında baş edebilirdim. Ama yalnızken... Gerçekten de yalnızken? Giysilerimin altındaki damgam aniden sızlayıp yanmaya başladı.

Bir kapının önünde durup içerideki salona girdiğimizde yanıldığımı fark ettim. Derin bir oh çektim. Maven artık kraldı. Artık başka odalarda kalıyordu.

Ama Evangeline'in odaları artık buradaydı.

Tuhaf bir biçimde çıplak olan odanın ortasında, etrafında eğrilmiş metal parçalarının arasında oturuyordu. Parçaların renkleri ve maddeleri farklıydı: demir, bronz, bakır. Elleri ustalıkla hareket ediyor, kromdan çiçekler yapıyor, bunları gümüşten ve altından örülmüş bir şeride dönüştürüyordu. Koleksiyonu için bir taç daha. Henüz takamayacağı bir taç...

Yanında iki hizmetçi bekliyordu. Samos Hanesi'nin renklerinin kullanıldığı çizgili, sade giysiler giymiş bir adam ve bir kadın. İrkilerek Kızıl olduklarını fark ettim.

"Üstünü başını düzeltin," dedi Evangeline başını kaldırmadan.

Kızıllar öne çıkıp odadaki tek aynanın karşısına geçmemi işaret ettiler. Aynaya bakarken, Elane'in de orada olduğunu, mutlu bir kedi gibi bir koltuğa uzanmış güneş ışınlarının altında tembel tembel keyif yaptığını gördüm. Bakışlarıma merak veya korku ifadesi olmayan, sadece ilgisiz bir tavırla karşılık verdi.

"Dışarıda bekleyebilirsiniz," dedi, göz temasını bozup Arven muhafızlarıma bakarak. Işık vuran kızıl saçları, sıvı ateş gibi dalgalanıyordu. Berbat görünmek için bir mazeretim olduğu halde, onun yanında kendimi hâlâ huzursuz hissediyordum.

Evangeline başını sallayarak ona onay verdi ve Arven'ler tek sıra halinde dışarı çıktılar. İkisi de bana ters bakışlar fırlattılar. Sonradan keyfini çıkarayım diye bu bakışları hevesle aklıma kazıdım.

"Bir açıklama yapmak isteyen var mı?" dedim odaya, bir yanıt beklemeden.

İkisi güldüler ve imalı imalı bakıştılar. Bu fırsatı değerlendirerek, odayı ve içinde bulunduğum durumu değerlendirdim. Muhtemelen Evangeline'in yatak odasına açılan bir kapı daha vardı ama pencereler soğuk girmesin diye sıkıca kapatılmıştı. Evangeline'in yatak odası tanıdık bir avluya bakıyordu. Kitli tutulduğum yatak odamın onunkinin tam karşısında olması gerektiğini fark ettim. Bu keşif tüylerimi ürpertti.

Evangeline işini gürültüyle bırakınca şaşırdım. Yere düşen taç parçalandı ve onun yeteneği olmadan tek parça halinde kalamadı. "Kraliçe konukları ağırlamaktan sorumludur."

"Ama ne ben bir konuğum ne de sen kraliçesin, o yüzden..."

"Keşke beynin de ağzın kadar hızlı çalışsaydı," dedi ters ters.

Kızıl kadın gözlerini hızlı hızlı kırpıştırdı ve sözlerimiz ona zarar verebilirmiş gibi irkildi. Aslında, sözlerimiz ona gerçekten de zarar verebilirdi. O yüzden, daha zekice davranmaya karar verdim. Daha fazla aptalca düşüncenin ağzımdan çıkmaması için dudaklarımı ısırdım ve iki Kızıl hizmetçinin işine devam etmesini sağladım. Adam saçlarımla uğraştı ve tarayarak onları bir helezon şeklinde topladı; kadın da yüzüme makyaj yaptı. Gümüş boyaları kullanmadan biraz allık, gözlerime biraz siyah kalem ve dudaklarıma parlak kırmızı bir ruj sürdü. Fazla gösterişli görünüyordum.

"İdare eder," dedi Elane arkamızdan. Kızıllar hızla geri çekildiler, ellerini iki yanlarına indirip başlarını eğdiler. "Onun çok iyi bakılıyormuş gibi görünmesi doğru olmaz. Prensler bunu anlamaz."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. *Prensler. Konuklar.* Şimdi kimin önünde gösteri yapmamı isteyeceklerdi?

Evangeline bunu fark etti. Yüksek sesle ofladı ve Elane'e bronz bir çiçek fırlattı. Çiçek başının üstündeki duvara saplandı ama Elane bunu umursamamış gibiydi. Sadece hülyalı hülyalı iç çekti.

"Dediklerine dikkat et, Elane."

"Zaten birkaç dakika sonra öğrenecek, canım. Ne zararı olabilir ki?" Uzandığı minderlerin üstünden kalktı, yeteneğiyle parıldayan uzun kollarını ve bacaklarını esnetti. Evangeline'in gözleri onun her hareketini izledi ve Elane yanıma gelince bakışları keskinleşti.

Elane aynanın karşısında yanımda durup yüzüme baktı. "Bugün uslu olacaksın, değil mi?"

Dirseğimi Elane'in kusursuz dişlerine geçirsem, Evangeline derimi ne kadar kısa sürede yüzer diye düşündüm.

"Uslu olacağım."

"Güzel."

Sonra gözden kayboldu; onu göremesem de hissedebiliyordum. Elinin hâlâ omzumda olduğunu hissettim. Bir uyarıydı.

Elane'in az önce durduğu yere, sonra da Evangeline'e baktım. Yerden kalkınca, elbisesi sıvı cıva gibi etrafına yayıldı. Gerçekten de sıva cıva olabilirdi.

Bana doğru hızla adım attığında, geriye çekilmeden edemedim. Ama Elane'in eli hareket etmemi engelledi ve dik durup Evangeline'in üstüme eğilmesine izin vermek zorunda kaldım. Dudaklarının bir yanı kıvrılmıştı. Korktuğumu görmek hoşuna gidiyordu. Elini kaldırdığında irkildiğimi görünce gülümsemesini gizlemedi. Ama bana vurmak yerine suratıma düşmüş bir tutam saçımı kulağımın arkasına attı.

"Yanlış anlama, bu benim iyiliğim için," dedi. "Senin değil."

Neden söz ettiğini bilmiyordum ama yine de tamam der gibi başımı salladım.

Evangeline bizi taht odasına değil, Maven'ın özel konsey odalarına götürdü. Kapılarda nöbet tutan Gözcüler her zamankinden daha da ürkütücüydü. İçeri girdiğimde, pencereleri bile koruduklarını gördüm. Dadı'nın saraya sızmasından sonra daha dikkatli davranıyorlardı.

Oraya son girdiğimde, içeride Jon dışında kimse yoktu. Jon hâlâ oradaydı; sessizce bir köşeye oturmuş, her şeyden bihaber bir halde

altı kişinin yanında oturuyordu. Kapkara giysileri içinde sessiz bir örümceği andıran Volo Samos'u ve yanında oğlu Ptolemus'u görünce irkildim. Tabii ki Samson Merandus da oradaydı. Dik dik bana bakınca, önüme baktım ve beynime nasıl girdiğini düşünmemi engelleyebilirmiş gibi bakışlarından kaçındım.

Maven'ı mermer masanın en ucunda tek başına göreceğimi sanıyordum ama iki yanındaki iki adam onu koruyorlardı. İkisi de kalın kürk postlar ve yumuşacık süet giysiler giymiş, kıştan gayet iyi korunduğumuz halde kutup soğuğuna hazırlıklıymış gibi duruyorlardı. Koyu mavi-siyah tenleri cilalanmış taş gibi duruyordu. Sağdakinin örgülerinin karmaşık kıvrımlarına altın ve turkuvaz boncuklar işlenmişti, soldakininse uzun ve parıldayan saçlarının üstünde beyaz kuvarstan yapılmış, tomurcuklardan oluşan bir taç vardı. Soylu oldukları belliydi. Ama bizden değillerdi. Poyraz'dan değillerdi.

Maven elini kaldırıp ona doğru yürüyen Evangeline'i işaret etti. Evangeline kış güneşinin ışınlarının altında parıldadı. "Samos Hanesi'nden nişanlım Leydi Evangeline," dedi. "Kendisi şimşek kız ve Kırmızı Muhafızlar'ın lideri Mare Barrow'un yakalanmasında büyük rol oynadı."

Evangeline rolüne uygun bir biçimde adamların önünde eğildi. Onlar da sakin bir biçimde hemen aynı şekilde karşılık verdiler.

"Tebriklerimizi sunarız, Leydi Evangeline," dedi taçlı adam. Hatta ona elini uzatıp elini tutmak istedi. Evangeline adamın elini öpmesine izin verdi; ilginin üstünde olması onu mutlu etmişti.

Dikkatle bana baktığında, yanına gitmemi istediğini anladım. Tereddütle yürüdüm. İki yeni konuğun dikkatini çekmiştim; merakla bana bakıyorlardı. Başımı hafifçe sallamakla yetindim.

"Şimşek kız bu mu?" dedi diğer prens. Gece kadar karanlık tenine karşı dişleri bembeyaz ay gibi parıldadı. "Başınıza bu denli bela olan kız mı? Yaşamasına izin mi verdiniz?"

"Tabii ki izin verdi," dedi yanındaki adam çatlak bir sesle. Ayağa kalktığında, boyunun neredeyse iki metreden uzun olduğunu fark ettim. "Bu kız harika bir yem. Dediğiniz kadar önemliyse teröristleri-

nin onu kurtarmak için ciddi bir girişimde bulunmamasına şaşırdım doğrusu."

Maven omuzlarını silkti. Her yanından sessiz bir memnuniyet yayılıyordu. "Sarayım iyi korunuyor. Buraya sızmak mümkün değil."

Başımı çevirip gözlerinin içine baktım. *Yalancı.* Bana neredeyse sırf ikimizin bildiği komik bir şey varmış gibi gülecekti. Her zamanki gibi suratına tükürmemek için kendimi zor tuttum.

"Yamaç'ta olsaydı, onu bütün şehirlerin sokaklarında dolaştırırdık," dedi kuvars taçlı Prens. "Vatandaşlarımıza onun gibilere ne olduğunu gösterirdik."

Yamaç. Bu sözcük zihnimde yankılandı. Demek Yamaç prensleri bu adamlardı. Ülkeleri hakkında bildiklerimi hatırlayabilmek için kafa patlattım. Poyraz'ın müttefiklerinden biriydi ve güney sınırımızın bir kısmını oluşturuyordu. Bir grup prens tarafından yönetiliyordu. Julian'ın derslerinde öğrendiklerim bu kadardı. Ama başka şeyler de biliyordum. Gizada'da Yamaç'tan çalınmış paketler bulduğumu hatırladım. Farley de Kırmızı Muhafızlar'ın oraya yayılmaya başladığını, isyanlarını Poyraz'ın en yakın müttefikine yaymaya niyetli olduklarını söylemişti.

"Konuşuyor mu?" dedi Prens bir Maven'a, bir Evangeline'e bakıp.

"Ne yazık ki," dedi Evangeline imalı bir gülümsemeyle.

İki prens ve Maven buna güldüler. Odanın geri kalanı da lordlarına ve efendilerine yalakalık etmek için onların peşinden güldü.

"Pekâlâ, Prens Daraeus? Prens Alexandret?" Maven ikisine de teker teker baktı. İki soylu da yaşça ve boy pos olarak onun iki misli olduğu halde, kral rolünü gururla oynuyordu. Nasıl oluyorsa onların dengi gibiydi. Elara onu çok iyi eğitmişti. "Mahkûmu görmek istemiştiniz. İşte gördünüz."

Bana epey yaklaşmış olan Alexandret çenemi yumuşak elleriyle tuttu. Yeteneğinin ne olduğunu merak ettim. Ondan ne kadar korkmam gerektiğini düşündüm. "Doğru, Majesteleri. Bize izin verirseniz, ona birkaç sorumuz olacak."

Bunu bir rica gibi sormuştu ama emirden başka bir şey değildi.

"Majesteleri, size onun neler bildiğini anlattım," dedi Samson sandalyesinden. Beni işaret edebilmek için masanın üstüne eğildi. "Mare Barrow'un zihnindeki hiçbir şey dikkatimden kaçmadı."

Evet der gibi başımı sallardım ama Alexandret hâlâ çenemi tutuyordu. Yüzüne baktım ve benden tam olarak ne istediğini anlamaya çalıştım. Bu adamı tanımıyordum ve onda yararıma olacak hiçbir şey görmüyordum. Dokunuşu tüylerimi ürpertmişti ve keşke şimşeğim olsa da aramıza biraz mesafe koyabilsem diye düşünüyordum. O sırada Daraeus beni daha iyi görebilmek için yer değiştirdi. Altın renkli boncukları kış güneşinin ışınlarını yakalayıp saçlarını göz kamaştıran bir parlaklıkla donattı.

"Kral Maven, bunu onun ağzından duymak istiyoruz," dedi Daraeus ona doğru eğilerek. Sonra, kayıtsız ve karizmatik bir tavırla gülümsedi. Daraeus güzel bir adamdı ve bu özelliğini iyi kullanıyordu. "Anlarsınız ya, Prens Bracken böyle istedi. Sadece birkaç dakika sürer."

Alexandret, Daraeus, Bracken. Bu isimleri hafızama yazdım.

"Ne isterseniz sorun." Maven koltuğunun kollarını sıkıca tuttu. İkisinin de gülümsemesi silinmedi ama hiçbir şey o gülümsemeler kadar sahte olamazdı. "Hemen burada sorun."

Uzunca bir süre sonra, Daraeus buna razı oldu. Başını saygı dolu bir tavırla eğdi. "Pekâlâ, Majesteleri."

Bedeni bulanıklaştı ve o kadar hızlı hareket etti ki ne yaptığını görmedim bile. Birden yanı başımda belirdi. Çevikti. Ağabeyim kadar hızlı değildi ama bedenime adrenalin şoku yollayacak kadar hızlıydı. Alexandret'in ne yapabildiğini hâlâ anlamamıştım. Sadece bir fısıltı olmasın ve o işkenceye bir daha katlanmayayım diye dua ettim.

"Kırmızı Muhafızlar Yamaç'ta faaliyet gösteriyor mu?" diye sordu Alexandret tepemde durmuş, derin gözlerini gözlerime dikmiş bir halde. Daraeus'un aksine, o gülümsemiyordu.

Bir diğer zihnin zihnime çöküşünü haber veren sızıyı hissetmeyi bekledim. Böyle bir şey olmadı. Kelepçeler... Bir yeteneğin sessizlik kozama girmesine izin vermiyorlardı.

Sesim çatladı. "Ne?"

"Kırmızı Muhafızlar'ın Yamaç'taki faaliyetleri hakkında neler bildiğini duymak istiyorum."

Maruz kaldığım her sorgulama bir fısıltı tarafından yapılmıştı. Birisinin bana serbestçe soru sorması ve kafatasımı yarmadan vereceğim yanıtlara güvenmesi garipti. Samson'ın çoktan prenslere benden öğrendiklerini anlattığını düşünüyordum ama onun dediklerine güvenmiyorlardı demek ki. Anlatacaklarımın onun anlattıklarıyla örtüşüp örtüşmeyeceğini görmek istemeleri zekiceydi.

"Kızıl Muhafızlar iyi sır saklarlar," diye yanıt verdim, düşüncelerim birbirine girmiş bir halde. Yalan söylese miydim? Maven ve Yamaç arasındaki güvensizlik ateşini körüklese miydim? "Faaliyetleriyle ilgili fazla bilgi edinmeme izin vermediler."

"Senin faaliyetlerin." Alexandret kaşlarını çatınca, alnının ortasında derin bir çizgi oluştu. "Liderleri sendin. Bize bu kadar faydasız olabileceğine inanmak istemiyorum."

Faydasız. İki ay önce şimşek kızdım, insan biçiminde bir fırtınaydım. Ama ondan önce, onun dediği gibiydim. Herkese ve her şeye faydasızdım, düşmanlarıma bile. Sütunkent'te bundan nefret etmiştim. Artık buna memnundum. Bir Gümüş'e faydası dokunmayacak bir silahtım.

"Liderleri değilim," dedim ona. Arkamda Maven'ın yerinde kıpırdanıp geriye yaslandığını duydum. Yerinde kıvrandığını umdum. "Liderleriyle tanışmadım bile."

Bana inanmadı. Ama ona anlatılmış şeylere de inanmamıştı. "Yamaç'ta kaç adamın var?"

"Bilmiyorum."

"Girişimlerinizi kim destekliyor?"

"Bilmiyorum."

El ve ayak parmaklarımda bir karıncalanma başladı. Hafif bir uyuşma gibiydi. Hoş değildi ama rahatsızlık verecek kadar kötü de değildi. Kolum ya da bacağım uyuşmuş gibi hissettim. Alexandret bu arada çenemi hiç bırakmadı. Kelepçeler, dedim içimden. Beni ondan koruyorlardı. Öyle olmalıydı.

"Prens Michael ve Prenses Charlotta nerede?"

"Kim olduklarını bilmiyorum."

Michael, Charlotta. Ezberlemem gereken başka isimlerdi. Karıncalanma kollarıma ve bacaklarıma yayılarak devam etti. Dişlerimin arasından tıslar gibi içime bir nefes çektim. Alexandret tüm dikkatini bana veriyormuş gibi gözlerini kıstı. Beni hangi yeteneğe maruz bırakacaksa, bir acı patlamasına hazırlandım. "Bağımsız Yüksektepe Cumhuriyeti'yle herhangi bir temasınız oldu mu?"

Karıncalanma hâlâ tahammül edilir seviyedeydi. Sadece çenemdeki eli canımı acıtıyordu.

"Evet," deyiverdim.

Geri çekildi ve alaycı bir gülümsemeyle çenemi bıraktı. Bileklerime, sonra da giysimin kolunu çekiştirerek kelepçelerime baktı. O, kaşlarını çatarken, kollarımdaki ve bacaklarımdaki uyuşma hissi dinmeye başladı.

"Majesteleri, onu Sessiz Taş kelepçeleri olmadan sorguya çekebilir miyiz?" Bu da bir rica gibi gizlenmiş bir emirdi.

Bu sefer, Maven evet demedi. Kelepçelerim olmadan adamın yeteneği serbest kalırdı. Sessizlik kafesime biraz olsun girebildiğine göre çok güçlüydü. İşkence görürdüm. Yine.

"Hayır, Ekselansları. Bunun için fazlasıyla tehlikeli birisi." Maven bunu başını kararlı bir tavırla sallayarak söylemişti. Tüm nefretime rağmen, biraz olsun minnet hissettim. "Hem dediğiniz gibi, değerli birisi. Onu mahvetmenize izin veremem."

Samson tiksintisini gizlemeye gerek görmedi. "Ama bunu birisinin yapması gerek."

"Ekselansları, sizin için ya da Prens Bracken için yapabileceğim başka bir şey var mı?" dedi Maven, şeytani kuzeninin sesini bastırarak. Oturduğu yerden kalktı, tek eliyle madalya ve şeref nişanlarıyla dolu resmi üniformasını düzeltti. Ama diğer elini koltuğunda, Sessiz Taş'tan yapılmış kıvrık kolunda tuttu. Bu, onun çapası ve kalkanıydı.

Daraeus iki prense doğru eğilip yine gülümsedi. "Bir ziyafetle ilgili söylentiler duydum."

"Bir kez olsun, söylentiler doğru," dedi Maven, bana bakıp keyifle sırıtarak.

Leydi Blonos bana hiç müttefik bir ülkenin soylularını ağırlama protokolünü öğretmemişti. Daha önceden ziyafetler, balolar, kazara mahvettiğim bir Kraliçedenemesi görmüştüm ama asla o günkü gibi bir şey görmemiştim. Belki de bunun sebebi Maven'ın babasının görünüşle pek ilgilenmemesiydi ama Maven etine ve kemiğine kadar annesinin oğluydu. Annesi bir keresinde, *güçlü görünmek güçlü olmaktır,* demişti. Maven bugün o dersi gönülden uyguluyordu. Danışmanlara, Yamaç'tan gelen konuklara ve diğer misafirlere tepeden bakabildiğimiz uzun bir masada oturuyorduk.

O balo salonuna daha önce adım bile atmamıştım. Taht odası, geçitler ve Beyazateş'in diğer ziyafet salonları onun yanında minicik kalıyordu. Tüm saray erkânını, lordları ve leydileri ve ailelerini rahatlıkla alan bir salondu. Üç katlıydı; kristal ve renkli camdan yapılmış, her biri Soylu Haneler'in renklerini temsil eden yüksek pencereleri vardı. Bunun sonucu olarak siyah granit damarlı bir mermer zeminin üstünde bir düzine kadar gökkuşağı kemeri oluşuyor, her ışık demeti avizelerin elmas yüzeylerinden geçen ve ağaçlara, kuşlara, güneş ışınlarına, takımyıldızlara, fırtınalara, yangınlara, tayfunlara ve Gümüşlerin gücünü temsil eden bir düzine diğer sembole yansıyan bir prizma oluşturuyordu. Çok hassas bir pozisyonda olmasam, yemeğin tamamını tavana bakarak geçirebilirdim. En azından, bu sefer Maven'ın yanında oturmuyordum. O gece, ona prenslerin tahammül etmesi gerekiyordu. Ama Jon solumda, Evangeline de sağımdaydı. Dirseklerimi sıkı sıkı iki yanıma bastırıyor, kazara ikisine de dokunmaktan kaçınıyordum. Evangeline beni bıçaklayabilirdi, Jon da bir diğer mide bulandırıcı kehanette bulunabilirdi.

Neyse ki yemekler güzeldi. Kendimi yemeye zorladım ve içkiden uzak durdum. Kızıl hizmetçiler sürekli servis yaptıklarından, hiçbir kadeh boş kalmıyordu. Birisiyle göz göze gelmek için on dakika uğraştıktan sonra pes ettim. Hizmetçiler zekiydi ve bana kaçamak bir

bakış fırlatıp hayatlarını tehlikeye atmak istemiyorlardı. Bakışlarımı ileriye dikip masaları ve Soylu Haneler'i saydım. Sadece Maven tarafından temsil edilen Calore Hanesi'ne ek olarak hepsi oradaydı. Tanıdığım kuzenleri veya başka akrabaları yoktu ama var olmaları gerektiğini düşünüyordum. Hizmetçiler gibi, muhtemelen onlar da onun kıskanç öfkesinden ve tahta var gücüyle sarılmasından kaçınacak kadar zekilerdi.

Iral Hanesi parlak mavili-kırmızılı giysilerine rağmen daha ufaktı ve sıkıcı görünüyordu. Sayıları diğer hanelere kıyasla çok azdı. Acaba kaç Iral, Korros Hapishanesi'ne yollanmıştı? Ya da saraydan kaçmışlardı. Ama zarif ve prova edilmiş tavırlarına rağmen tuhaf bir biçimde gergin duran Sonya hâlâ buradaydı. Askeri üniformasının yerine parıltılı bir elbise giymişti; yakası yakut ve safirlerle çok şık görünen yaşlıca bir adamın yanında oturuyordu. Büyük ihtimalle hanesinin yeni lorduydu çünkü selefi olan Panter sadece birkaç adım uzakta oturan bir adam tarafından öldürülmüştü. Acaba Sonya onlara büyükannesi ve Ptolemus'la ilgili olarak anlattıklarımı söylemiş miydi? Acaba umurlarında mıydı?

Sonya birden başını kaldırıp ona baktığımı görünce irkildim.

Yanımda oturan Jon uzun ve hafifçe iç çekti. Tek eliyle kan kırmızısı şarap kadehini, diğer eliyle de yemek bıçağını aldı.

"Mare, bana ufak bir iyilikte bulunur musun?" dedi sakin sakin.

Sesi bile beni tiksindiriyordu. Tatsız bir surat ifadesiyle, içimdeki tüm zehri akıtarak ona baktım. "Affedersin?"

Bir şey çatladı ve elmacıkkemiğimde müthiş bir acı hissettim; derim yarılmıştı ve yanağım yanıyordu. Acıyla sıçrayıp yana düştüm ve ürkmüş bir hayvan gibi geriye çekildim. Omzum Jon'a çarpınca öne kaydı, şarabını ve suyunu güzel masa örtüsünün üzerine saçtı. Kanını da. Çok kan vardı. Ilık ve ıslak kanları hissedebiliyordum ama rengini görmek için önüme bakmadım. Gözlerim tek kolunu öne uzatmış, masadan uzaklaşmış Evangeline'deydi.

Bir mermi önünde titredi ve havada asılı kaldı. Yanağımı kesen ve çok daha kötüsünü yapabilecek merminin aynısı olduğunu dü-

şündüm. Yumruğunu sıktığında, mermi geldiği yere doğru hızla gitti ve elbisesinden fırlayarak çıkan soğuk çelik parçaları onun peşine düştü. Dehşet içinde mavili-kırmızılı giysiler giymiş insanların metalik fırtınanın arasında ilerleyişini, eğilişini, yere atlayışını, darbelerden kaçmak için ileri geri gidişlerini izledim. Hatta Evangeline'in fırlattığı metal nesneleri de yakalayıp geri fırlattılar ve döngü şiddetli ve parıldayan bir dans gibi yeniden başladı.

Saldıran tek kişi Evangeline değildi. Gözcüler öne atılıp yüksek masanın üstüne çıktılar ve önümüzde bir duvar oluşturdular. Hareketleri senelerce kesintisiz olarak aldıkları eğitimler sayesinde kusursuzdu. Ama aralarında boşluklar vardı. Bazıları maskelerini bir kenara fırlattı, alevi andıran cüppelerini de çıkardılar. Sonra birbirlerine döndüler.

Soylu Haneler de aynı şeyi yaptı.

Hayatımda kendimi hiç o kadar savunmasız ve çaresiz hissetmemiştim; böyle demek bile durumumu anlatmak için hafif kalıyordu. Karşımdaki tanrılar düello yapıyorlardı. Gözlerimi iyice açarak her şeyi görmeye çalıştım. Bir anlam çıkarmaya çalıştım. Böyle bir şeyi asla hayal etmemiştim. Bir balo salonunun orta yerinde bir arena savaşı. Zırhlar yerine de mücevherler.

Iral, Haven ve Laris haneleri parlak sarı giysileriyle o karmaşanın bir cephesini oluşturuyordu. Birbirlerine destek veriyor ve yardım ediyorlardı. Laris rüzgârbükücüleri, sert esintilerle Iral ipeklerini odanın bir tarafından diğer tarafına itiyor, onları canlı oklar gibi kullanıyorlardı. Iral'lar da ölümcül bir kesinlikle tüfeklerini ateşliyor ve bıçak fırlatıyorlardı. Haven Hanesi tamamıyla ortadan kaybolmuştu ama önümüzdeki birkaç Gözcü onların görünmez saldırılarıyla masaya yığıldı.

Geri kalanlar ne yapacağını bilemiyordu. Samos ve Merandus Haneleri'nden bazılarıyla çoğu muhafız ve Gözcü yüksek masaya fırlayıp o sırada göremediğim Maven'ı korumak istediler. Ama çoğu şaşkınlıkla ve ihanete uğramış halde geride kaldı; bu tür bir karmaşaya girip hayatlarını tehlikeye atmak istemiyorlardı. Savunmadan başka bir şey yapmadılar. Gelgitin hangi yöne gideceğini görmeyi beklediler.

Kalbim yerinden fırlayacak gibiydi. Beklediğim fırsat elime geçmişti. O karmaşada kimse beni fark etmezdi. Kelepçeler hırsız içgüdülerimi veya yeteneğimi benden alamamıştı.

Yerden kalkıp ayaklarımın üstünde durmayı başardım; Maven'ı ya da başka birisini düşünemedim. Sadece önümdeki şeye odaklandım. Yani en yakındaki kapıya... Onun nereye açıldığını bilmiyordum ama beni oradan çıkaracaktı ve bu da yeterliydi. İlerlerken masadan bir bıçak kapıp hemen harekete geçtim ve kelepçelerimin kilitlerini açmaya koyuldum.

Birisi önümden kaçarken geride kan kırmızısı lekeler bıraktı. Topallamasına rağmen hızlı hareket ediyor ve bir kapıdan çıkmaya çalışıyordu. Onun Jon olduğunu fark ettim. Kaçıyordu. Geleceği görüyordu. Oradan kaçmanın en iyi yolunu da görüyor olmalıydı.

Ona yetişebilecek miyim diye merak ettim.

Bir Gözcü üç büyük adım atıp beni arkamdan yakalayınca, sorumun yanıtını öğrenmiş oldum. Kollarımı iki yanıma mıhlayıp sıkıca tuttu beni. Elimdeki bıçak yere düşerken, sinirlenen, inanılmaz derecede öfkelenen bir çocuk gibi inledim.

"Hayır, hayır, hayır," dedi Samson yoluma çıkıp. Gözcü irkilmeme bile izin vermedi. "Bunu kabul edemeyiz."

O anda, neler olduğunu anladım. Bu bir kurtarma girişimi değildi. Benim için değildi. Bir darbe, bir suikast girişimiydi. Maven için gelmişlerdi.

Iral, Haven ve Laris bu savaşı kazanamazdı. Sayıları fazla değildi ama bunu zaten biliyorlardı. Buna hazırlıklıydılar. Iral'lar komplocu ve casuslardı. Planlarını düzgünce uyguluyorlardı. Çoktan kırılmış pencerelerden kaçmaya çalışıyorlardı. Afallamış halde, kendilerini havaya bırakıp onları uzaklara götüren şiddetli rüzgârları yakalayışlarını izledim. Bunu hepsi başaramadı. Nornus çevikleri ve omzundan sarkan uzun bıçağa rağmen Prens Daraeus birkaçını yakaladı. Haven Hanesi'nden herkesin de çoktan gitmiş olduğunu düşündüm ama bir iki tanesini tekrar gördüm. Biri bir Merandus fısıltısının saldırısında yaralanmış, kanlar içinde kalmıştı ve ölmek üzereydi. Daraeus bulanık

kollarından birini uzatıp birini ensesinden yakaladı. Elini sıktığında, bir Haven bir anda görünür hale geldi.

Laris ve Iral Gözcüleri de kaçmayı başaramadılar. Öfkeyle ama korkmadan, kararlılıkla yanarak diz çöktüler. Maskeleri olmadan o kadar da korkutucu görünmüyorlardı.

Bir boğulma sesi dikkatimizi çekti. Gözcü arkasına bakınca, birkaç dakika önce ziyafet masası olan şeyin ortasında ne olduğunu görebildim. Bazıları onu korumak istermiş gibi pozisyon almış, bazıları da dizlerinin üstünde olan birçok kişi Maven'ın oturduğu yerin etrafını çevirmişti. Bacaklarının arasından onu gördüm.

Boynundan akan Gümüş kan, bir mermi yarasına baskı uygulamaya çalışan en yakındaki Gözcü'nün parmaklarının arasından balonlar çıkararak fışkırıyordu. Maven'ın gözbebekleri geriye gitti ve ağzı kıpırdadı. Konuşamıyordu. Çığlık bile atamıyordu. Ağzından bir tek ıslak ve boğuluyormuş gibi bir ses çıkıyordu.

Gözcü'nün beni sıkı sıkı tuttuğuna sevindim. Yoksa onun yanına koşabilirdim. Bir yanım yanında olmak istiyordu. Ya yarım kalan o işi bitirmek ya da o ölürken onu rahatlamak için. Hangisi olduğunu bilemiyordum. İkisini de eşit miktarda istiyordum. Gözlerinin içine bakıp beni sonsuza dek terk ettiğini görmek istiyordum.

Ama ne ben kıpırdayabiliyordum ne de o ölüyordu.

Şifacı Skonos, beni tedavi eden deri şifacısı hemen yanına gidip dizlerinin üstüne çöktü. Sanırım ismi Wren'di. Ufak tefek ve atikti. Parmaklarını şaklattı. "Çıkarın; yetiştim!" diye bağırdı. "Hemen çıkarın!"

Ptolemus Samos kendini korumayı kesip yere çömeldi. Parmaklarını oynatınca, Maven'ın boynundaki mermi çıktı ve yeni bir gümüş kan çeşmesi oluşturdu. Maven çığlık atmaya çalıştı ama ağzına dolan kandan konuşamadı.

Deri şifacısı kaşlarını çatıp işe koyuldu; iki elini de Maven'ın yarasının üstünde tuttu. Ağırlığını üstüne verecekmiş gibi eğildi. Bulunduğum açıdan, Maven'ın cildini göremiyordum ama artık kan fışkırmıyordu. Onu öldürmüş olması gereken yara iyileşmeye başladı.

Kasları, damarları ve etleri eskisi gibi sağlam hale gelene dek yenilendi. Geride yara izi değil, sadece bir anı kalmıştı.

Uzun ve nefes almaya çalıştığı bir andan sonra, Maven hemen ayağa kalktı ve iki elinden fışkıran alevler tüm saray halkını geriye itti. Önündeki masa devrildi ve alevinin gücü ve öfkesiyle patlayıp savruldu. Masa yere düştü ve mavi alevler saçan içkileri dört bir yana püskürttü. Geri kalanlar da Maven'ın öfkesiyle ateş aldı. Ve korkusuyla, diye düşündüm.

Sadece Volo ona o haldeyken yaklaşma cesaretini gösterdi.

"Majesteleri, sizi hemen..."

Maven korkunç bir ifadeyle ona baktı. Üstündeki avizenin ampulleri patladı ve kıvılcım yerine alevler saçtı. "Kaçmak için bir nedenim yok."

Tüm bunlar birkaç saniye içinde oldu. Balo salonu darmadağın olmuş, kırık camlar, devrilmiş masalar ve fena halde ezilmiş cesetlerle dolmuştu.

Prens Alexandret de bunların arasındaydı; gözlerinin ortasına saplanan bir mermiyle şeref koltuğuna yığılmıştı.

Onun öldüğüne üzülmedim. Yeteneği acı vermekti.

Doğal olarak, önce beni sorguya çektiler. Artık buna alışmış olmam gerekirdi. Samson beni bıraktığında, bitkinlikle, duygusal açıdan tükenmiş bir şekilde soğuk taş zemine yığıldım. Bir yarışta koşmuşum gibi güçlükle nefes alıyordum. Kalp atışlarımın yavaşlamasını, nefes nefese kalmamayı diledim ve bir parça haysiyete ve mantığa tutunmaya çalıştım. Arven'ler kelepçelerimi yeniden takınca irkildim; sonra anahtarı kaldırdılar. Kelepçeler beni hem rahatlattı hem de bir yük oluşturdu. Bir kalkan ve kafes gibiydi her biri.

Bu sefer, büyük konsey odalarının olduğu, Walsh'un Kırmızı Muhafızlar'ı korumak için öldüğü daire biçimindeki odaya geçmiştik. Orası daha büyüktü; yakalanmış bir düzine kadar suikastçıyı sorgulamak için daha çok alan vardı. Gözcüler derslerini almışlar, mahkûmları sıkı sıkı tutuyor, hareket etmelerini engelliyorlardı. Maven bir yanında Volo, diğer yanında Daraeus'la konsey koltuğundan

bize bakıyordu. Daraeus öfkeden çıldırmak üzereydi, şiddetli öfke ve acı arasında gidip geliyordu. Ülkesinin diğer prensi, artık Maven'a bir suikast girişimi olduğunu bildiğim o olay sırasında ölmüştü. Ne yazık ki bu girişim başarılı olmamıştı.

"Bu konuda hiçbir şey bilmiyor. Hanelerin isyanını ya da Jon'un ihanetini de bilmiyor," dedi Samson odadakilere. Korkunç oda boş sandalyeleri ve sıkıca kapatılmış kapılarıyla gözüme o anda ufak göründü. Sadece Maven'ın en yakın danışmanları içeride kalıp sorgulamayı izlemişlerdi ve zihinlerindeki dişliler dönmeye başlamıştı.

Maven oturduğu yerde küstahça sırıttı. Neredeyse bir cinayete kurban gidecek olmak onu hiç etkilememişti. "Hayır, bu iş Kırmızı Muhafızlar'ın başının altından çıkmadı. Onlar böyle çalışmazlar."

"Bunu bilemezsiniz," dedi Daraeus sert bir tavırla. Tüm nazik tavırları ve gülümsemeleri silinmişti. "Ne derseniz deyin, onlar hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz. Kırmızı Muhafızlar müttefik olarak..."

"Yozlaşmışlar," dedi Evangeline sert bir ses tonuyla, Maven'ın sol omzunun üstünden. Konsey üyesi değildi veya unvanı yoktu ve onca boş sandalyeye rağmen ayakta durmak zorundaydı. "Tanrılar böceklerle müttefik olmaz ama onlar tarafından yozlaştırılabilirler."

Daraeus, "Güzel bir kızdan güzel sözler," diyerek onu başından attı. Evangeline çok öfkelendi. "Ya geri kalanlar?"

Maven'ın bir işaretiyle hemen diğer sorgulama başladı. Üçlü tarafından, kaçmasın diye sıkıca tutulan bir kadın, bir Haven gölge. Yeteneği olmadan sönük görünüyor, güzel hanesinin bir yankısı gibi duruyordu. Kızıl saçları da her zamanki kan kırmızısı parıltısı olmadan daha koyu renkli ve donuktu. Samson elini kadının şakağına koyduğunda, gölge cıyakladı.

"Kız kardeşini düşünüyor," dedi Samson duygusuz bir sesle. Belki sesi biraz canı sıkılmış gibi çıkıyordu. "Elane."

Onu daha birkaç saat önce, Evangeline'in salonunda salına salına yürürken görmüştüm. Bir suikast girişimi olacağından haberdar olduğunu gösteren hiçbir şey yapmamıştı. Ama iyi bir komplocu böyle bir şeyi bildiğini belli etmezdi zaten.

Maven da bunu biliyordu. Öfkeden çatlayacakmış gibi Evangeline'e baktı. "Bana Leydi Elane'in hanesinden bir sürü kişiyle birlikte kaçtığı, başkentten çıktığı söylendi," dedi. "Nereye gitmiş olabileceğine dair bir fikrin var mı, canımın içi?"

Evangeline bakışlarını ileriye dikti ve gitgide incelen bir çizgide yürümeye başladı. Babası ve kardeşi çok yakında olmasına rağmen, Maven öfkesini serbest bırakırsa onu kimsenin kurtarabileceğini sanmıyordum. "Hayır, nereden bileyim?" dedi sakin sakin, pençeleri andıran sivri tırnaklı ellerini inceleyerek.

"Çünkü ağabeyinin nişanlısı ve senin orospun o," dedi Kral istifini bozmadan.

Evangeline utandıysa veya yerin dibine geçtiyse bile belli etmedi. "Ha, onu mu diyorsun." Ofladı ve suçlamanın üstünde durmadı. "Benden nasıl bir şeyler öğrenmiş olabilir ki? Beni konseylerden ve politikadan uzak tutmak için gizlilik içinde çalışıyorsun. Bilakis beni hoş tutarak sana iyilik etti."

İkisinin arasındaki bu didişme bana başka bir kralı ve kraliçeyi hatırlattı: Maven'ın annesiyle babası Güneş Sarayı'nda düzenlenen bir partiye Kırmızı Muhafızlar saldırdıktan sonra kavga etmişlerdi. Birbirlerine saldırmış, daha sonra kendi çıkarları için kullanacakları derin yaralar açmışlardı.

"O halde, sorgulanmaya razı ol, Evangeline. Bakalım, doğruyu mu söylüyorsun," dedi Maven mücevherli ellerinden birini ona doğrultarak.

"Kızlarımdan biri asla bu tür bir şey yapmaz," diye bağırdı Volo ama sesi hiç de tehditkâr çıkmadı. Sadece gerçekleri söylemişti. "Onun bu işle hiçbir ilgisi yok. Hem kendi hayatı pahasına sizi korudu. Evangeline ve oğlum ellerini çabuk tutmasaydı... Vatan hainliği lafını ağzınıza bile almanız..." Yaşlı hane reisi Maven'ın suçlaması iğrençmiş gibi kaşlarını çattı, beyaz teni kırıştı. Maven ölse, kutlama yapmazmış gibi. "Yaşasın kral."

Odanın ortasındaki Haven kadın hırladı ve Üçlü'den kurtulmaya çalıştı. Üçlü onu sıkı sıkı tutuyor, dizlerinin üstünde kalmasını sağlı-

yordu. "Evet, yaşasın kral!" dedi kadın öfkeyle bize bakarak. "Yedinci Tiberias! Yaşasın kral!"

Cal.

Maven ayağa kalktı, yumruklarını koltuğunun kollarına indirdi. Odanın yanmasını bekledim ama hiçbir yerde alev belirmedi. Olamazdı. Sessiz Taş'ta otururken mümkün değildi. Yanan tek şey gözleriydi. Sonra, ağır ağır, çılgınca bir ifadeyle sırıttı ve gülmeye başladı.

"Tüm bunlar... onun için miydi?" dedi alaycı bir gülümsemeyle. "Kardeşim Kral'ı, babamızı öldürdü, annemin öldürülmesine yardım etti. Şimdi de beni öldürmeye çalışıyor. Samson, devam et lütfen..." Başını kuzenine çevirdi. "Hainlere zerre kadar merhamet göstermem ya da onlar için vicdan azabı hissetmem. Özellikle de aptal olanlar için."

Herkes sorgulamanın devam edişini izlemek üzere tutsağa döndü ve Haven kadının tarafıyla ilgili sırları, hedefleri ve planları anlatışını dinlediler. Maven'ın yerine kardeşini tahta çıkarmak istediklerini. Cal'i doğuştan gelen hakla kral yapmayı. Eski zamanlardaki yaşam tarzına geri dönmeyi.

Tüm bunlar olup biterken, tahttaki gence baktım. Maskesini düşürmüyordu. Çenesini ve dudaklarını affetmez bir ifadeyle sıkıyordu. Parmakları kıpırdamıyordu, sırtı dimdikti. Ama bakışları dalgındı. Uzaklara bakıyordu. Yakasının orada başlayan açık gri leke boynuna ve kulaklarının ucuna yayılmıştı.

Çok korkmuştu.

Bir an buna mutlu oldum. Sonra bir şey hatırladım... Canavarlar en tehlikeli hallerine korktuklarında bürünürlerdi.

ON BİR

Cameron

Beni bir buz saçağına dönüştürebileceği halde, Deneme'de kalmak istedim. Korkudan değil, sadece bir şeyi ispat etmek için. Ben Barrow'un ona yapılmasına izin verdiği gibi kullanabilecekleri bir silah değildim. Kimse bana nereye gideceğimi ya da ne yapacağımı söyleyemezdi. Bunlardan usanmıştım. Tüm hayatımı öyle yaşamıştım. Tüm içgüdülerim bana Muhafızlar'ın her askeri yutan ve kemiklerini tüküren sağlam kaleli bir şehir olan Korviyum'dan uzak durmamı söylüyordu.

Ama sadece birkaç kilometre uzaklıkta olan kardeşim Morrey bir siperde mahsur kalmıştı. Yeteneğime rağmen ona ulaşmak için yardıma ihtiyacım olacaktı. Bu aptal Muhafızlar'dan bir şey isteyeceksem, onlara bunun karşılığında bir şey vermeye başlamam gerekiyordu. Farley bunu açıkça söylemişti.

"Kullanma" lafı için özür dilediğinden beri ondan daha çok hoşlanıyordum. Samimiyetle özür dilemişti. Surat asmıyordu ama

buna kesinlikle hakkı vardı. Her köşede surat asan, yardım etmek istemeyen, sonra da canı istediğinde yardım etmeye razı gelen Cal gibi değildi. Gözden düşmüş prens çok yorucuydu. Mare'nin ona ya da onun o lanet olasıca taraf seçememe haline nasıl katlandığını bilemiyordum... Özellikle de artık seçebileceği tek taraf varken. O sırada bile küstahça konuşuyor, Korviyum'daki Gümüşleri korumak ile şehri yerle bir etmek arasında gidip geliyordu.

"Duvarları kontrol etmeniz gerek," diye mırıldandı Farley'nin ve Albay'ın karşısında. Hedefimizden sadece birkaç kilometre ötedeki daha az korunan Rokasta isimli bir kaynak şehrindeki karargâhımızdan işleri yürütüyorduk. "Duvarları kontrol ederseniz, şehrin altını üstüne getirebilirsiniz... Ya da duvarları tamamıyla yıkabilirsiniz. Korviyum'u beş para etmez bir hale getirebilirsiniz. Herkes için."

Geniş odada öylece oturmuş, Ada'nın yanında bu konuşmayı dinliyordum. Bu, Farley'nin fikriydi. İkimiz daha ön plandaki Yenikanlardandık ve her iki tür Kızıl da bizi iyi tanıyordu. Bu toplantılara bizi dahil etmek, bölüğün geri kalanına güçlü bir mesaj yolluyordu. Ada gözlerini kocaman açmış, her sözcüğü ve hareketi ezberliyordu. Genellikle Dadı yanımızda otururdu ama gitmişti. Ufak tefek bir kadın olduğu halde geride çok büyük bir boşluk bırakmıştı. Bunun kimin suçu olduğunu da biliyordum.

Gözlerimi Cal'in sırtına diktim. Yeteneğimin her santimini hissettim ve onu dizlerinin üstüne çöktürmemek için direndim. Mare için bizi öldürecekti ama dünyanın geri kalanı için kendi türüne dokunmayacaktı. Arkeon'a tek başına sızmak Dadı'nın seçimiydi ama herkes onun fikri olmadığını biliyordu.

Farley de benim kadar öfkeliydi. Cal'le konuşurken bile ona neredeyse hiç bakmıyordu. "Asıl mesele kendi birliklerimizi etkin bir biçimde nasıl oraya yollayacağımız. Duvarlar önemli olsa da onlara odaklanamayız."

"Hesabıma göre, Korviyum'da on bin kadar Kızıl var." Ada'nın mütevazılığına az kalsın gülecektim. *Hesabıma göre.* Hesabı kusursuzdu ve herkes bunu biliyordu. "Askeri protokol bir kişiye karşılık

on asker olduğunu söylüyor ve böylece bize şehrin içinde en az bin Gümüş düşüyor. Komuta bölüklerini ve idareyi saymadan tabii. Hedefimiz onları etkisiz hale getirmek olmalı."

Cal, Ada'nın bile kusursuz, tartışmasız zekâsından ikna olmamış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. "Bundan o kadar da emin değilim. Hedefimiz Korviyum'u yok etmek, Maven'ın ordusunu kalbinden vurmak. Bunu..." Duraksadı. "Her iki tarafta katliam yaşanmadan da başarabiliriz."

Sanki bizim tarafımıza ne olacağını umursuyordu. Sanki aramızdan birilerinin ölmesini önemsiyordu.

"Dışarıyı gözetleyen bin Gümüş varken, şehri nasıl yok etmeyi düşünüyorsun?" dedim yüksek sesle düşünerek. Bir yanıt almayacağımı biliyordum. "Prens onlara sessizce oturup bunu izlemelerini mi söyleyecek?"

"Tabii ki direnenlere karşı savaşacağız," diye araya girdi Albay. Dikkatle Cal'e baktı, itiraz etmesi için ona adeta meydan okudu. "Onlar da bize direnecekler. Bunu biliyoruz."

"Biliyor muyuz?" dedi Cal gayet bilmiş bir tavırla. "Maven'ın kendi sarayındakiler geçen hafta onu öldürmeye kalkıştılar. Soylu Haneler'de bölünme yaşanıyorsa, silahlı kuvvetlerde de bölünme var demektir. Onlara doğrudan saldırmak en azından Korviyum'da birleştirici bir unsur olur."

Oflamam odada yankılandı. "Eee, bekleyecek miyiz yani? Maven'ın yaralarını yalayıp toparlanmasına izin mi vereceğiz? Soluklanacak bir fırsat mı tanıyacağız ona?"

"Ona kendini asacak vakti vereceğiz," dedi Cal hemen. O da benim gibi kaşlarını çattı. "Daha fazla hata yapması için zaman tanıyacağız. Şu anda tek müttefiki olan Yamaç'la ilişkileri pamuk ipliğine bağlı ve üç Soylu Hane açıkça isyanda. Bunlardan sadece biri geniş istihbarat ağını, bir diğeri Hava Filosu'nu kontrol ediyor. Bizim ve Gölbölgeliler için endişelendiğini hiç saymıyorum bile. Korkuyor ve parçalanıyor. Şu anda onun tahtında olmak istemezdim doğrusu."

"Öyle mi?" dedi Farley sakin sakin. Ama sözleri odada bıçak gibi hareket etmişti. Bu Cal'i incitti. Bunu herkes görebiliyordu. Kraliyet eğitimi içinden geçenleri belli etmemesini sağlamaya yeterliydi ama bakışları onu ele veriyordu. Gözleri floresan ışıkta parıldıyordu. "Bize yalan söyleyip Arkeon'dan gelen diğer haberlerle ilgilenmediğini iddia etme. Laris, Haven ve Iral'ın, kardeşini öldürmek istemesinin gerçek nedeniyle ilgilenmediğini söyleme."

Cal ona bakmaya devam etti. "Bir darbe girişiminde bulundular çünkü Maven gücünü istismar eden, kendi türünü öldüren bir zorba."

Yumruğumu sandalyemin koluna indirdim. Bu kadar kolay kurtulmayacaktı. "İsyan etmelerinin nedeni, seni kral yapmayı istemeleri!" diye bağırdım. İrkildiğini görünce şaşırdım. Belki de sadece konuşmamdan fazlasını bekliyordu. Ama yeteneğimi, çok zorlanmakla birlikte kontrol altına aldım. "'Çok yaşa Yedinci Tiberias.' Suikastçılar Maven'a öyle demişler. Beyazateş'teki adamlarımız bunu gayet iyi duymuşlar."

Uzun uzun, bıkkınlıkla iç çekti. O konuşma onu yaşlandırmış gibiydi. Kaşlarını çatmıştı ve çenesini sıkıyordu. Boynundaki kaslar belirginleşmişti, yumruklarını sıkıyordu. Bozulmak ya da patlamak üzere olan bir makine gibiydi.

"Beklenmedik bir durum değil," diye mırıldandı, sanki bu lafı bir işe yarayabilirmiş gibi. "Tahta geçen kişiyle ilgili olarak eninde sonunda bir kriz yaşanacaktı. Ama birilerinin beni tahta geri çıkarması mümkün değil."

Farley başını yana eğdi. "Ya bunu yapabilseydiler?" İçimden ona tezahüratlar yağdırdım. Farley onu Mare gibi kolay kolay rahat bırakmayacaktı. "Sözüm ona doğuştan hakkın olan tacı, tüm bunları sonlandırmak için sana teklif etseler... kabul eder miydin?"

Calore Hanesi'nin gözden düşmüş prensi doğrudan Farley'nin gözlerinin içine baktı.

"Hayır."

Mare kadar iyi bir yalancı değildi.

* * *

"İtiraf etmek hiç hoşuma gitmiyor ama bekleme konusunda haklı."

Az kalsın Farley'nin bana koyduğu çay boğazımda kalacaktı. Çatlak fincanı hemen yıkık dökük masasına koydum. "Ciddi olamazsın. Ona nasıl güvenebilirsin?"

Farley volta atmaya başladı ve birkaç uzun adımla ufak odanın karşı tarafına geçti. Yürürken eliyle sırtını ovuşturuyor, ağrılarından birini daha dindirmeye çalışıyordu. Saçları her gün daha da uzuyordu ve suratına düşmesin diye tuhaf uzunluklarda örüp ensesinde topluyordu. Ona yerimi verirdim ama bugünlerde oturmaktan çok hoşlanmıyordu. Hem kendi rahatlığı hem de asabi enerjisinden kurtulmak için hareket halinde olması gerekiyordu.

"Tabii ki ona güvenmiyorum," dedi boyaları dökülen duvara hafifçe tekme atarak. Sıkıntısı duyguları kadar belirgindi. "Ama bazı yönlerine güvenebilirim. Belirli kişiler söz konusu olduğunda belirli bir davranış sergileyeceğine inanıyorum."

"Mare'yi kast ediyorsun." *Tabii ki.*

"Mare'yi ve kardeşini. Biri için hissettiği sevgi, diğerine hissettiği nefreti dengeliyor. Onu yanımızda tutmanın tek yolu bu olabilir."

"Bence onu bırakalım, birkaç Gümüş'ü daha sinirlendirmesine ve Maven'ın yanında bir diken daha olmasına izin verelim. Burada ona ihtiyacımız yok."

Farley az kalsın gülecekti; son zamanlarda gülerken acı bir ses çıkarıyordu. "Evet, Komutanlık'a en çok tanınan ve onaylanan adamımızı attığımızı söyleyelim. Sonucu gayet iyi olur."

"Ama o gerçekten bizim tarafımızda bile değil..."

"Eh, Mare de gerçekten Maven'ın tarafında değil ama insanlar bunu anlamıyorlar, değil mi?" Haklı olduğu halde, kaşlarımı çattım. "Cal yanımızda olduğu sürece, insanlar bizi umursuyor. Arkeon'daki ilk girişimde ne kadar kötü çuvallamış olursak olalım, yine de bir Gümüş prens yanımızda kaldı."

"Lanet olasıca, beş para etmez bir prens."

"Sinir, bıktırıcı ve ciddi bir baş belası... Ama beş para etmez değil."

"Öyle mi? Dadı'nın öldürülmesine neden olmaktan başka bizler için son zamanlarda ne yaptı?"

"Dadı Arkeon'a gitmesi için zorlanmadı, Cameron. Bir seçim yaptı ve öldü. Bazen işler böyle yürür."

Farley gayet olgun konuşuyor olsa da aslında yaşça benden çok büyük değildi. En fazla yirmi iki yaşında olabilirdi. Sanırım, annelik içgüdüleri erken ortaya çıkmaya başlamıştı.

"Bize o kadar düşman olmayan Gümüşler sayesinde hanemize puan kazandırmasının yanı sıra, Yüksektepe de onunla ilgileniyor."

Yüksektepe. Şu gizemli Bağımsız Cumhuriyet. İkizler, Rash ve Tahir orayı Kızıllar, Gümüşler ve Parlayanlar dedikleri Yenikanların huzur içinde bir arada yaşadıkları özgürlük ve eşitlik sığınağı olarak tanımlıyorlardı. İnanması imkânsız bir yerdi. Buna rağmen, paralarına, kaynaklarına ve desteklerine inanmak zorundaydım. Kaynaklarımızın çoğu bir şekilde onlardan geliyordu.

"Ne istiyorlar?" Fincanımdaki çayımı çevirdim, ısısının yüzüme vurmasını sağladım. Hava Irabelle'deki kadar soğuk değildi ama kış soğuğu yine de Rokasta'daki güvenli eve sızıyordu. "Bir poster çocuğu mu?"

"Onun gibi bir şey. Komutanlık'la epey görüşüldü. Bu görüşmelerin birçoğuna erişim iznim yok. Mare'yi istemişlerdi ama..."

"Biraz meşgul."

Mare Barrow'un isminin geçmesi Farley'yi Shade'i hatırlamak kadar etkilemedi ama yine de yüzünde bir acı ifadesi belirip silindi. Tabii, bunu gizlemeye çalıştı. Farley duygusuz görünmek için elinden geleni yapardı ve genellikle öyleydi.

"Onu kurtarmanın gerçekten bir yolu yok," diye fısıldadım. Başını salladığında, ben de içimde bir hüzün hissettim. Mare insanı çok öfkelendiriyor olabilirdi ama onu yine de geri istiyordum. Ona ihtiyacımız vardı. Uzun aylardan sonra, *ben* de ona ihtiyaç duyduğumu anlamıştım. Farklı olmanın ve kendiniz gibi birisini aramanın, eşit miktarda korkmanın ve korkulmanın ne anlama geldiğini biliyordu. Çoğu zaman küstah bir budala olsa da.

Farley kendisine bir fincan çay daha almak için volta atmayı kesti. Çayın üstünden tüten buharla odaya sıcak bir bitki kokusu salındı. Fincanını eline aldı ama içmedi ve duvarındaki yüksek ve buğulu pencereye doğru gitti. Pencereden içeri gün ışığı giriyordu. "Bu durumdayken bunu nasıl yapabileceğimizi bilemiyorum. Korviyum'a sızmak Arkeon'a kıyasla daha kolay. Oraya girebilmek için kapsamlı bir saldırı gerçekleştirmek gerek ama buna gücümüz yetmez. Özellikle de Dadı'dan ve bir suikast girişiminden sonra. Maven'ın sarayındaki güvenlik önlemleri en yüksek seviyede olacak... Bir hapishanenin-kinden bile kötü olacak. Ama..."

"Ama?"

"Cal bize beklememizi söylüyor. Korviyum'daki Gümüşlerin birbirine düşmesine izin vermemizi. Maven'ın biz bir girişimde bulunmadan hata yapmasını beklememizi."

"Bunun Mare'ye de faydası olur."

Farley evet dercesine başını salladı. "Paranoyak bir kralın güçsüz ve bölünmüş saray halkı, onun kaçmasını kolaylaştırır." İç çekip henüz içmediği çayına baktı. "Artık oradan sadece kendi çabalarıyla kurtulabilir."

Konuşmayı başka yöne çekmek kolaydı. Mare'nin geri gelmesini istiyordum ama başka birisini daha çok istiyordum. "Boğaz'dan ne kadar uzaktayız?"

"Yine mi bu konu?"

"Hep bu konu." Masadan kalkmak için sandalyemi geriye ittim. Ayakta olmam gerekiyormuş gibi hissediyordum. Farley kadar uzun boyluydum ama o her zaman bana tepeden bakıyormuş gibiydi. Genç ve eğitimsizdim. Yaşadığım yerin ötesindeki dünyayı pek bilmiyordum. Ama orada oturup emirleri yerine getirecek değildim. "Senin veya Muhafızlar'ın yardımını istemiyorum. Sadece bir haritaya, belki bir de silaha ihtiyacım var. İşin geri kalanını ben yaparım."

Gözlerini bile kırpmadı. "Cameron, kardeşin bir birliğin üyesi. Bu iş diş çekmeye benzemez."

Yumruklarımı sıktım. "Sence ta buraya kadar öylece oturup Cal'in boşa kürek çekmesini izlemek için mi geldim?" Bu konuyla ilgili tartışmamız bitmişti. Farley konuyu kolaylıkla kapadı.

"Eh, ta buraya kadar ölmek için geldiğini sanmıyorum," dedi sakin sakin. Geniş omuzları bana meydan okurmuş gibi hafifçe kalktı. "Yeteneğin ne kadar güçlü ya da ölümcül olsa da, sonuç bu olacak. Yanına bir düzine Gümüş alsan bile bir hiç uğruna ölmene izin veremem. Anlaşıldı mı?"

"Kardeşim bir hiç değil," diye homurdandım. Haklıydı ama bunu itiraf etmek istemiyordum. Bunun yerine gözlerine bakmadım ve duvara döndüm. Üstündeki soyulan boyayı çekip sinirle parçaları didikledim. Çocukçaydı ama beni biraz daha iyi hissettiriyordu. "Sen yüzbaşım değilsin. Bana hayatımla ilgili ne yapacağımı söyleyemezsin."

"Doğru. Ben sadece sana bir şey anlatması gerektiğini düşünen bir dostum." Onun arkasını döndüğünü, gıcırdayan zeminde sert ayak sesleri çıkardığını duydum. Ama dokunuşu, omzuma elini sürtüşü yumuşacıktı. Hareketi bir robotunki gibiydi, başkasını nasıl rahatlatacağını aslında bilmiyordu. Onun ve sıcak, gülümseyen Shade Barrow'un yatak bir kenara, bir sohbeti nasıl paylaştıklarını merak ettim. "Mare'ye ne söylediğini unutmadım. Hani seni ilk bulduğumuzda. Jette ona Yenikanları aramasının ve onları kurtarmaya çalışmasının yanlış olduğunu söylemiştin. Kanları birbirinden ayırmakla eş değer olduğunu. Bir Kızıl türünü ötekine göre kayırdığını söylemiştin. Haklıydın."

"Bu, aynı şey değil. Ben sadece kardeşimi kurtarmak istiyorum."

"Sence geri kalanımız buraya nasıl geldik?" diye ofladı. "Bir arkadaşı, bir kardeşi ve ebeveyni kurtarmak için geldik. Kendimizi kurtarmak için. Hepimiz buraya bencil nedenlerle geldik, Cameron. Ama bunun dikkatimizi dağıtmasına izin veremeyiz. Amacımızı düşünmemiz gerek. Herkesin iyiliğini. Burada bizimle birlikte çok daha fazlasını yapabilirsin. Seni kaybedemeyiz..."

Seni de. Seni de kaybedemeyiz. Söylemediği bu sözcükler havada asılı kaldı. Ama ben onları yine de duydum.

"Yanılıyorsun. Buraya kendi seçimimle gelmedim. Alındım. Mare Barrow beni peşinden gitmeye zorladı ve hepiniz buna seyirci kaldınız."

"Cameron, bu kartı daha önce de pek çok kere oynadın. Sen uzun süre önce burada kalmayı seçtin. Yardım etmeyi tercih ettin."

"Sen olsaydın şimdi hangi seçimi yapardın, Farley?" Dikkatle ona baktım. Arkadaşım olabilirdi ama bu geri adım atmamı gerektirmezdi.

"Affedersin?"

"Sen olsan herkesin *iyiliğini* mi seçerdin? Yoksa Shade'i mi?"

Yanıt vermeyince, gözleri dalgınlaştı ve böylece yanıtımı almış oldum. Ağladığını görmek istemediğim için arkamı dönüp kapıya yürüdüm.

"Eğitime gitmem gerek," dedim boşluğa, çünkü beni dinlediğini sanmıyordum.

Rokasta'daki güvenli evde eğitim daha zordu. Yeteri kadar alan yoktu ve tanıdığım casusların çoğu Irabelle'de kalmıştı. Mesela Kilorn. Çok hevesli olduğu halde, kapsamlı bir savaşa kesinlikle hazır değildi ve güvenebileceği bir yeteneği yoktu. Geride kalmıştı. Ama eğitmenim orada kalmamıştı. Ne de olsa bir Gümüş'tü ve Albay onu gözünün önünden ayırmaya niyetli değildi.

Sara Skonos güçlendirilmiş depomuzun bodrum katında, Yenikan eğitimi için ayrılmış bir odada beni bekliyordu. Akşam yemeği vakti olduğundan, sığınaktaki Yenikanlar yukarı katta diğerleriyle yemek yiyorlardı. Alana pek ihtiyacımız olmadığı halde, kendimize ait bir alanımız vardı.

Bağdaş kurmuş, avuçlarını duvarlar gibi beton olan zemine dayamıştı. Defteri de belki gerekli olur diye yanındaydı. İçeri girişimi izledi. Beni sadece bu şekilde karşıladı. Henüz bize katılacak bir başka deri şifacısı bulamamıştık ve Skonos konuşmuyordu. Buna alıştığım halde, çökük yanaklarını ve olmayan dilini görmek içimi ürpertti. Her zamanki gibi, bunu fark etmemiş gibi yaptı ve karşısındaki alanı işaret etti.

Ona uyarak yere oturdum ve o tanıdık kaçma veya saldırma hissine direnmeye çalıştım. O bir Gümüş'tü. Korkmak, nefret ve itaat etmek için yetiştirildiğim her şeydi. Ama Sara Skonos'tan bir türlü Julian veya Cal'den nefret ettiğim gibi nefret edemiyordum. Ona acıyor değildim. Sanırım... onu anlıyordum. Neyin doğru olduğunu bilip göz ardı edilmenin veya bu yüzden ceza almanın yarattığı bıkkınlığı anlıyordum. Kim bilir kaç kere bir Gümüş gözetmene yanlış baktım diye yarım porsiyon yemek verilmişti bana. Söz verilmeden konuştum diye. O da aynı şeyi yapmıştı ama bir kraliçeye karşı gelmişti. Böylece, sözcükleri sonsuza dek elinden alınmıştı.

Konuşamadığı halde, Sara dilediğini anlatma becerisine sahipti. Dizime hafifçe vurdu, buğulu gri gözlerine bakmam için beni zorladı. Sonra başını eğdi ve elini kalbinin üstüne koydu.

Bu hareketleri taklit ettim çünkü ne istediğini biliyordum. Onun gibi nefes alıp vermeye başladım: Eşit aralıklı, düzenli ve derin nefesler. Zihnimde dönüp duran o düşünceleri dindirmeye yarayan rahatlatıcı bir yöntemdi bu. Zihnimi sakinleştiriyor, genellikle göz ardı ettiklerimi hissetmeme yardımcı oluyordu. Yeteneğim derimin altında uğulduyordu ama artık bunu fark etmeme izin veriyordum. Kullanmıyordum, sadece varlığını kabul ediyordum. Sessizliğim bana henüz yeniydi ve bunu herhangi bir yetenek gibi tanımam gerekiyordu.

Uzun süre nefes alıp verdikten sonra, bana yine hafifçe vurdu ve başımı kaldırmamı işaret etti. Bu sefer kendisini gösterdi.

"Sara, gerçekten iyi bir ruh hali içinde değilim," diye lafa girdim ama eliyle havada bir kesme işareti yaptı. Açıkça, *Kes sesini,* diyordu.

"Ciddiyim. Sana zarar verebilirim."

Boğazından derin bir oflama sesi çıktı. Çıkarabildiği doğru seslerden biri de buydu. Gülme sesi gibiydi. Dudaklarına vurdu ve acı acı gülümsedi. Geçmişte çok daha fazla zarar görmüştü.

"Tamam, seni uyardım," diye iç çektim. Oturduğum yerde biraz kıpırdanıp iyice yerleştim. Sonra kaşlarımı çattım ve yeteneğimin içimde yüzmesine, derinleşmesine ve yayılmasına izin verdim. Ona dokunana dek. Sonra odaya bir sessizlik çöktü.

Yeteneğimi hissedince gözleri irileşti. Önce çok az hissetti. En azından, öyle olduğunu umdum. Sadece pratik yapıyordum ve iradesi dışında bir şey yapmak istemiyordum. Fırtınalar yaratan Mare'yi, yangınlar başlatan Cal'i düşündüm. İkisi de patlamadan, basit bir konuşmayı sürdürmekte zorlanıyordu. Kontrol, saf güçten çok daha fazla pratik yapmayı gerektiriyordu.

Yeteneğim derinleşti, Sara parmağını kaldırıp rahatsızlık seviyesini işaret etti. Sessizliği aynı, sürekli ama düzenli tutmaya çalıştım. Bir gelgiti engellemek gibiydi bu. Sessizleştirilmenin nasıl bir his olduğunu bilmiyordum. Korros Hapishanesi'nde Sessiz Taş bana etki etmemişti ama etrafımdaki insanları durgunlaştırmış, emmiş ve ağır ağır öldürmüştü. Ben de aynı şeyi yapabilirdim. Bir dakika sonra, Sara ikinci parmağını kaldırdı.

"Sara?"

Diğer eliyle devam etmemi işaret etti.

Önceki günkü seansımızı hatırlıyordum. Beşinci seviyede yere düşmüştü ama ben daha da devam edebileceğimi biliyordum. Fakat tek deri şifacımızı etkisiz hale getirmek ne akıllıca bir işti ne de ben bunu yapmak istiyordum.

Yanakları kızardı ama bir parmağını daha kaldıramadan bodrum katının kapısı birden açıldı.

Dikkatim ve sessizliğim dağıldı ve Sara derin bir oh çekerek nefes aldı. İkimiz de içeri dalan kişiye döndük. Sara nadir gülümsemelerinden birini fırlatırken, ben kaşlarımı çattım.

"Jacos," diye mırıldandım ona bakıp. "Fark etmedin herhalde ama eğitimdeyiz."

Dudaklarının kenarı seğirdi ve kendi alaycı gülümsemesi belirmeye başladı ama Julian kendisini tuttu. Geri kalanlarımız gibi, o da Rokasta'dayken daha iyi görünüyordu. Orada kaynaklar daha boldu. Giysilerimiz daha kaliteliydi, soğuğa karşı katman katman ve astarlı şeyler giyiyorduk. Yiyecekler daha besleyiciydi, odalar daha ılıktı. Julian'ın rengi yerine gelmişti ve gri tellerle bezeli saçları daha parlak görünüyordu. O Gümüş'tü. İyi şartlarda yetişmek için dünyaya gelmişti.

"Ah, ne aptalım. Sırf eğlence olsun diye buz gibi beton zeminde oturduğunuzu sandım," dedi. Aramızın hâlâ gergin olduğu belliydi. Sara dikkatle ona baktı, hafiften azarlar gibi oldu ama Julian yine de yumuşadı. "Özür dilerim, Cameron," dedi hemen. "Sadece Sara'ya bir şey söylemek istiyordum."

Sara soru sorar gibi kaşlarından birini kaldırdı. Gitmek için ayağa kalktığımda, beni durdurdu ve başını eğerek Julian'a devam etmesini işaret etti. Julian söz konusu o olduğunda, ona her zaman itaat ederdi.

"Birçok kişi saraydan toplu olarak göç etti. Maven düzinelerce soyluyu, daha çok da babasının eski danışmanlarını ve Cal'e bağlı olabilecek kişileri saraydan attı. Bu... Bu bilgiye önce inanamadım. Hayatımda hiç böyle bir şey görmedim."

Julian ve Sara bakıştılar ve bunun ne anlama geldiğini düşündüler. Birkaç Gümüş lordu ve leydisi, ikisinin eski arkadaşları hiç ama hiç umurumda değildi. "Ya Mare?" diye sesli düşündüm.

"Hâlâ orada ve hâlâ mahkûm. İsyancı hanelerin daha da bölünmesini bekliyorduk ama..." İç çekip başını salladı. "Maven çoktan bir savaşa girdi ve fırtınaya hazırlanıyor."

Yerde kıpırdandım, ağırlığımı diğer yöne vererek daha rahat oturdum. Haklıydı. Buz gibi beton zemin tatsızdı. İyi ki buna alışmıştım. "Onu kurtarmanın imkânsız olduğunu zaten biliyorduk. Bu olay bizim için başka ne anlama geliyor?"

"Eh, hem iyi hem de kötü. Maven'ın daha çok düşmanı olması bize onun erişemeyeceği yerlerde çalışmak için daha fazla fırsat verir. Ama safları sıklaştırıyor, koruma alanının daha da derinliklerine çekiliyor. Ona bireysel olarak ulaşmamız imkânsız."

Yanımdaki Sara'nın boğazından boğuk bir ses çıktı. Hepimizin düşündüğü şeyi söyleyemediği için bunu ben dile getirdim.

"Ya da Mare'ye."

Julian evet der gibi başını salladı ve dikkat kesildi.

"Eğitimin nasıl gidiyor?"

Konuyu şimşek gibi değiştirmişti. Ben de kekeleyerek yanıt verdim.

"Şey... Olabileceği kadar iyi. Burada çok fazla eğitmen yok."

"Çünkü yeğenimle çalışmayı reddediyorsun."

"Diğerleri onunla çalışabilir," dedim ses tonumu yumuşatmadan. "Ama onu öldürmeyeceğime söz veremem. O yüzden, kışkırtılmamam daha iyi."

Sara, çok yazık, der gibi bir ses çıkardı ama Julian elini sallayıp onu geçiştirdi. "Hiç sorun değil. Anlamadığımı, bakış açını anlamadığımı sanıyorsun ve haklısın. Ama denemek için elimden geleni yapıyorum, Cameron." Yerde bağdaş kurduğu pozisyonunu bozmadan bize yaklaştı. Bu, hiç hoşuma gitmedi ve apar topar kalkıp savunma içgüdülerimin devreye girmesine izin verdim. Julian Jacos'a o kadar yakın olacaksam, buna hazırlıklı olmak istiyordum. "İnan ki benden korkmana hiç gerek yok."

"Gümüş vaatleri benim için hiçbir şey ifade etmiyor." Ters konuşmama gerek yoktu. Bu sözler yeteri kadar sertti.

Julian beni şaşırtarak gülümsedi. Ama ifadesi bomboştu. "Ah, bunu bilemiyorum," diye mırıldandı. Bunu Sara'ya değil, kendisine söylüyor gibiydi. "Öfkene tutunmaya devam et. Sara benimle hemfikir olmayabilir ama bunu dizginlemesini öğrenirsen, sana her şeyden çok faydası olacak."

Bu tür bir adamdan tavsiye istemediğim halde, düşünmeden edemedim. Mare'yi o eğitmişti. Yeteneğimin gelişmesine yardım edebileceğini inkâr etmek aptallık olurdu. Hem öfke, fazlasıyla sahip olduğum bir şeydi.

"Başka haber var mı?" diye sordum. "Farley ve Albay vakit kazanmaya çalışıyor gibiler ya da yeğenin onları oyalıyor."

"Evet, onları oyalıyor gibi."

"Tuhaf. Onun savaşmaya her daim hazır olduğunu sanıyordum."

Julian yine o tuhaf gülümsemesiyle karşılık verdi. "Sen nasıl makineler konusunda eğitim aldıysan, Cal de savaşmak için eğitim aldı. Ama fabrikaya geri dönmek istemezsin, değil mi?"

Bir yanıt, herhangi bir yanıt boğazıma dizildi. *Ben bir köleydim; buna zorlandım; bildiğim tek şey buydu.*

"Bana ukalalık taslama, Julian," dedim öfkeyle dişlerimi sıkarak.

Omuzlarını silkmekle yetindi. "Bakış açını anlamaya çalışıyorum. Sen de onun bakış açısını anlamak için biraz çaba sarf et."

Başka bir gün olsaydı, odadan öfkeyle, kendimi savunmaya geçerek çıkardım. Atmış bir sigortayla, kablosu soyulmuş bir telle teselli bulurdum. Ama Sara'nın yanına geri oturdum. Julian Jacos beni azarlanmış bir çocuk gibi oradan yollamayacaktı.

"Bebeklerin gün yüzü görmeden öldüğüne şahit oldum. Taze havayı içlerine çekemeden. Senin türüne köle olan insanlar. Sen gördün mü? Gördüğün zaman, bakış açıları konusunda bana nutuk çekebilirsin, Lord Jacos." Başımı başka yöne çevirdim. "Prens nihayet bir taraf seçtiğinde bana haber ver. Dahası, doğru tarafı seçerse."

Sonra, Sara'ya başımı salladım. "Tekrarlamaya hazır mısın?"

ON İKİ

Mare

Aylar önce, Gümüşler değerli balolarına bir Kırmızı Muhafız saldırısı olacak diye korkup Güneş Sarayı'ndan kaçtıklarında, bu birleşik bir eylem olmuştu. Hep birlikte gitmiş, başkentte bir araya gelmek üzere peş peşe nehirden aşağı doğru ilerlemiştik. Bu olay ise farklıydı.

Maven herkesi grup grup kovmuştu. Kim olduklarını bilmiyordum ama sayının azaldığını görebiliyordum. Yaşlıca danışmanların birkaçı artık yoktu. Kraliyet hazinecisi, birkaç komutan ve çeşitli konsey üyeleri. Söylentiye göre görevlerinden alınmışlardı. Ama ben işin aslını biliyordum. Bu kişiler Cal'e ve babasına yakınlardı. Maven onlara güvenmemekle ve onları gaddarca def etmekle zekice davranıyordu. Onları öldürmüyor ya da ortadan kaldırmıyordu. Sarayda bir savaşa daha yol açmayacak kadar akıllıydı. Ama bu en azından kararlı bir hareketti. Engelleri satranç taşları gibi yolundan atıyordu. Sonuçta eksik dişleri olan ağızları andıran ziyafetler düzenleniyordu.

Her geçen gün boşluklar artıyordu. Gitmeleri istenen kişiler eski müttefiklikleri olan, daha çok şey hatırlayan ve yeni krallarına daha az güvenen yaşlıca erkekler ve kadınlardı.

Bazıları bunlara Çocuklar Heyeti demeye başlamıştı.

Bir sürü lord ve leydi gitmişti, Kral tarafından yollanmışlardı ama oğulları ve kızları geride kalmıştı. Bir ricaydı. Bir uyarıydı. Bir tehditti.

Rehin alınmışlardı.

Merandus Hanesi bile giderek artan paranoyadan kaçamamıştı. Sadece Samos Hanesi eksiksiz bir biçimde kalmış ve hiçbiri Maven'ın fırtınalı eylemine yem olmamıştı.

Hâlâ burada olanlar, derinden bağlı olanlardı. En azından, öyleymiş gibi davranıyorlardı.

Muhtemelen bu yüzden beni daha sık yanına çağırıyordu. Onu bu yüzden daha çok görüyordum. Güvenebileceği tek kişi bendim. Aslında, gerçekten tanıdığı tek kişi de bendim.

Birlikte kahvaltı ederken raporları okuyor, gözleri inanılmaz bir hızla evrakların üstünde gidip geliyordu. Ne olduklarını görmeye çalışmak işe yaramıyordu. Raporları masanın kenarında tutuyor, okuduktan sonra ters çeviriyor ve benden uzak bir yere koyuyordu. Raporların yerine onu okumak zorunda kalıyordum. O özel yemek odasında etrafını Sessiz Taş'la çevirmesine gerek yoktu. Gözcüler bile dışarıda, kapıların önünde ve yüksek pencerelerin diğer tarafında bekliyordu. Onları görüyordum ama tam da Maven'ın tasarladığı gibi bizi duyamıyorlardı. Üniformasının ceketinin düğmeleri ilikli değildi, saçları dağınıktı ve tacını sabahın o erken saatlerinde takmıyordu. Sanırım, oda onun için ufak bir sığınak gibiydi; güvende olduğuna kendisini inandırdığı bir yerdi.

Neredeyse hayal ettiğim gence benziyordu. Konumundan memnun, asla ona ait olmayan bir tacın ağırlığı altında ezilmeyen ikinci bir prens gibiydi.

Su bardağımın kenarından her ifadesini, suratında beliren her mimiği izliyordum. Gözlerini kısışını ve çenesini sıkışını. Bunlar kötü haber demekti. Gözlerinin altındaki koyu renkli halkalar geri gelmişti

ve iki kişiye yetecek kadar yemek yediği ve önümüzdeki tabakları boşalttığı halde, gün geçtikçe eriyor gibiydi. Acaba suikast girişimiyle ilgili kâbuslar görüyor muydu? Benim elimde ölen annesiyle ilgili kâbuslar... Onun eylemiyle ölen babasıyla... Sürgünde olan ama daimi bir tehdit oluşturan ağabeyiyle... Komikti; Maven kendisine Cal'in gölgesi derdi ama artık gölge olan, Maven'ın narin krallığının her köşesini bir hayalet gibi istila etmiş kişi Cal'di.

Her yerden sürgündeki Prens'le ilgili haberler geliyordu; bunlar öylesine çok konuşuluyordu ki ben bile duyuyordum. Onun Liman Körfezi'nde, Delfi'de ve Rokasta'da olduğu söyleniyordu; hatta sınırı aşıp Gölbölge'ye kaçtığından bahsediliyordu. Bu söylentilerden hangilerinin doğru olduğunu gerçekten bilmiyordum. Yüksektepe'de bile olabilirdi. Uzaklardaki bir diyarın güvenli kollarına sığınmış olabilirdi.

Orası Maven'ın sarayı, onun dünyası olduğu halde, her yerde Cal'i görüyordum. Kusursuz üniformalar, talim yapan askerler, yanan mumlar, portrelerle dolu yaldızlı duvarlar ve hanelerin renkleri. Boş bir salon bana dans derslerini hatırlatıyordu. Maven'a gözucuyla baktığımda oymuş gibi davranabiliyordum. Ne de olsa kardeşlerdi. Yüz hatları birbirine benziyordu. Koyu renkli saçları ve soylu bir yüzün zarif hatları vardı ikisinde de. Ama Maven ona kıyasla daha soluk tenli, sivri hatlı ve bir iskelet gibiydi. Hem bedenen hem de ruhen. İçi boşalmıştı çünkü.

"Bana o kadar çok bakıyorsun ki gözlerimde düşüncelerimin yansımalarını mı görüyorsun diye merak ediyorum," dedi birden Maven. Önündeki sayfayı tersine çevirip yazıları gizledi ve bana baktı.

Beni şaşırtma girişimi başarısız oldu. Kızarmış ekmeğime insanı utandıracak kadar çok yağ sürmeye devam ettim. "Keşke bakışlarında bir şey görebilseydim," dedim, her şeyi kast ederek. "Sen içi boş bir çocuksun."

İstifini bozmadı. "Sen de faydasızsın."

Gözlerimi devirdim ve kelepçelerimi dalgın dalgın kahvaltı masasına vurdum. Metal ve taş kelepçeler ahşap masada bir kapı tıklatılmış gibi ses çıkardı. "Sohbetlerimiz çok eğlenceli."

"Kendi odanı tercih ediyorsan..." diye bir tehdit savurdu. Bu da her gün savurduğu boş tehditlerden biriydi. İkimiz de bunun başka bir alternatiften daha iyi olduğunu biliyorduk. En azından ben faydalı bir şey yapıyormuşum gibi davranıyordum, o da kendisine inşa ettiği o kafeste yalnız değilmiş gibi davranıyordu. İkimiz için inşa ettiği kafeste.

Kelepçelerle bile burada uyumak zordu; yani düşünecek çok vaktim oluyordu.

Ve plan yapacak.

Julian'ın kitapları sadece rahatlatmıyordu, aynı zamanda işe yarıyordu. Kim bilir birbirimizden ne kadar uzaktık ama hâlâ bir şeyler öğretiyordu. İyi korunmuş metinlerde öğrenilecek ve kullanılacak yeni dersler vardı. İlki ve en önemlisi böl ve yönet taktiğiydi. Maven bunu bana çoktan yapmıştı. Şimdi ben de aynı iyiliği ona göstermeliydim.

"Jon'un peşine düşmeyi denedin mi hiç?"

Maven bu soruma şaşırdı; kaçmak için suikast girişimini kullanan Yenikan'dan ilk kez söz etmiştim. Bildiğim kadarıyla, henüz yakalanmamıştı. Bir yanım ona kızıyordu. Jon kaçmıştı, bense kaçamamıştım. Ama bir yandan da memnundum. Jon, Maven Calore'den uzak durmasını istediğim bir silahtı.

Maven son anda toparlanarak kahvaltısına devam etti. Ağzına bir parça pastırma atarken, görgü kurallarını zerre kadar umursamadı. "İkimiz de onun kolay bulunabilecek bir adam olmadığını biliyoruz."

"Ama onu arıyorsun."

"Kral'a bir saldırı düzenleneceğini bildiği halde hiçbir şey yapmadı," dedi Maven açık açık. "Bu da cinayet demektir. Hem Iral, Haven ve Laris haneleriyle de işbirliği etmiş olabilir."

"Hiç sanmam. Onlara yardım etmiş olsaydı, suikast başarılı olurdu. Çok yazık."

Bu iğneleyici lafımı her zamanki gibi duymazdan gelip yemek yemeye ve raporları okumaya devam etti.

Başımı yana eğip koyu renkli saçlarımı tek omzuma attım. Saçlarımın gri uçları yayılıyor, şifacımın büyük çabalarına rağmen yukarı doğru ilerliyordu. Skonos Hanesi bile ölmüş bir şeyi iyileştiremiyordu.

"Jon hayatımı kurtardı."

Mavi gözlerini gözlerime dikip ısrarla baktı.

"Saldırıdan saniyeler önce dikkatimi çekti. Başımı çevirmemi sağladı. Bunu yapmasaydı..." Parmağımı elmacıkkemiğimde gezdirdim. Merminin kafatasımı dağıtmak yerine sadece yanağımı sıyırıp geçtiği yeri gösterdim. Yara iyileşmişti ama unutulmamıştı. "Gördüğü gelecek her neyse, bunda bir rolüm olmalı."

Maven yüzüme odaklandı. Gözlerime değil, bir merminin kasıtlı olarak kafatasıma saplanmasına ramak kalan yere baktı. "Nedense ölmesine izin vermenin zor olduğu birisin."

Onun için, gösterinin devam etmesi için alçak sesle, acı acı güldüm.

"Bu kadar komik olan ne?"

"Beni kaç kere öldürmeye çalıştın?"

"Sadece bir kere."

"Ya sonda?" Bunu hatırlayınca parmaklarım titredi. O aletin verdiği acı zihnimde taptaze duruyordu. "Yoksa sadece bir oyunun parçası mıydı?"

Bir rapor daha gün ışığında havalandı ve tersine çevrildi. Bir sonraki sayfayı almadan parmaklarını yaladı. Her şey işti. Her şey gösteriydi. "Sonda seni öldürmesi için tasarlanmamıştı, Mare. Gerekli olduğu takdirde, seni sadece etkisiz hale getirmesi gerekiyordu." Suratında tuhaf bir ifade belirdi. Küstah bir ifade gibiydi ama tam olarak öyle de değildi. "Onu ben yapmadım bile."

"Belli. Fikir üreten birisi değilsin. Elara mı yapmıştı?"

"Aslında, Cal yapmıştı."

Ya. Kendime engel olamadan başımı önüme eğip ona bakmayı kestim. Bir süre kendi başıma kalmam gerekiyordu. İhanetin yarattığı acı hissi bir an bile olsa içime saplandı. O sırada öfkelenmek faydasızdı.

"Bunu sana söylemediğine inanamıyorum," dedi Maven ısrarla. "Genellikle, kendisiyle çok gururlanır. Muhteşem bir alet. Ama benim

için önemli değil. Onu yok etmelerini istedim." Yüzüme bakıyordu. Bir tepki vermem için aç aç bekliyordu. Kalp atışlarımın hızı değiştiği halde ifademi değiştirmedim. Sonda artık yoktu. Bu da hayaletten bir diğer ufak hediye, bir diğer mesajdı.

"Ama işbirliği yapmazsan, rahatlıkla yeninden inşa edilebilir. Cal senin Kızıl fare çetenle kaçarken planları geride bırakacak kadar nazik davranmış."

"Kaçarken," diye mırıldandım. *Boş ver. Seni etkilemesine izin verme.* Bununla ilgilenmiyormuş gibi yapıp tabağımdaki yemekleri çatalımla ittim. Maven'ın istediği gibi, çok incinmişim gibi yaptım ama öyle hissetmemeye gayret ettim. Plana bağlı kalmalıydım. Sohbeti dilediğim gibi çarpıtmalıydım. "Onu gitmeye sen zorladın. Böylece yerini alabilecek, aynen onun gibi olabilecektin."

Maven da benim gibi, ne kadar sinir olduğunu gizlemek için zoraki bir biçimde güldü. "Başında taçla onun nasıl birisi olabileceğini kesinlikle bilmiyorsun."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve sandalyemde geriye yaslandım. Her şey aynen planladığım gibi gidiyordu. "Evangeline Samos'la evleneceğini, işe yaramaz bir savaşa devam edeceğini ve öfkeli ve baskı altındaki insanlarla dolu bir ülkeyi görmezden gelmeye devam edeceğini biliyorum. Tüm bunlar sana tanıdık geliyor mu?"

Maven insan biçiminde bir yılan olabilirdi ama o bile bu lafıma verecek bir yanıt bulamadı. Önündeki raporu masaya indirdi. Hem de büyük bir hızla. Rapor bir an yazıların olduğu tarafa döndü ama Maven hemen ters çevirdi. Sadece birkaç sözcük görebildim. *Korviyum. Ölümler.* Maven bunları gördüğümü fark etti ve rahatsız olduğu için ofladı.

"Sanki bunların sana bir faydası olacak," dedi alçak sesle. "Hiçbir yere gitmeyeceksin. Ne diye görmeye çalışıyorsun?"

"Haklısın sanırım. Büyük ihtimalle uzun süre hayatta kalmayacağım."

Başını yana eğdi. Tıpkı umduğum gibi kaşlarını endişeyle çattı. "Neden böyle dedin?"

Bakışlarımı tavana çevirip süslü pervaza ve tepemizdeki avizeye baktım. Minik elektrik ampulleri titrek bir ışık yayıyordu. Keşke onları hissedebilseydim.

"Evangeline'in yaşamama izin vermeyeceğini biliyorsun. O, kraliçe olur olmaz... işim bitecek." Sesim titredi ve hissettiğim tüm korkuyu söylediklerime yansıttım. Bunun işe yarayacağını umdum. Bana inanması gerekiyordu. "Ben hayatına girdiğimden beri bunu istiyor."

Şaşkınlıkla bana baktı. "Seni ondan korumayacağımı mı sanıyorsun?"

"Koruyabileceğini sanmıyorum." Elbisemi çekiştirdim. Saray için dikilmiş olanlar kadar güzel değildi ama bir o kadar süslüydü. "İkimiz de bir kraliçenin öldürülmesinin ne kadar kolay olduğunu biliyoruz."

Maven bana bakmaya devam ederken, bakışlarına karşılık vermem için bana meydan okurken, hava ısınarak titredi. İçgüdülerim ona bakmamı söylüyordu ama geriye yaslanıp bakmayı reddettim. Bu, onu daha da kızdıracaktı. Maven ona bakılmasına bayılırdı. O an uzadıkça uzadı ve karşısında kendimi çırılçıplak, bir avcının karşısındaki av gibi hissettim. Orada bundan ibarettim. Kafese tıkılmıştım, zorla tutuluyordum ve tasmalıydım. Geriye bir tek sesim ve Maven'ın, tanıdığımı umduğum parçaları kalmıştı.

"Sana elini süremez."

"Ya Gölbölgeliler?" Başımı tekrar kaldırdım. Gözlerim öfkeden yaşlarla dolmuştu. Bunlar korku değil, öfke gözyaşlarıydı. "Parçalanmakta olan krallığını yok ettiklerinde ne olacak? Bu bitmek bilmez savaşı kazandıklarında ve dünyanı yakıp küle çevirdiklerinde?" İç çektim ve titreyen nefesimi bıraktım. Gözyaşlarım artık özgürce akıyordu. Öyle olmalıydı. Bunu her şeyi kullanarak sergilemeliydim. "Sanırım, o zaman birlikte Kemik Stadyumu'nu boylayacağız ve yan yana infaz edileceğiz."

Beti benzi atınca ve zaten solgun yüzü iyice bembeyaz kesilince, aynı şeyi düşündüğünü anladım. Bu mesele onu hiç rahat bırakmıyordu; kanayan bir yara gibiydi. Ben de bunu fark edince yarasına tuz bastım.

"Bir iç savaşın eşiğindesin. Bunu ben bile biliyorum. Buradan sağ çıkabileceğim bir senaryo varmış gibi davranmanın ne anlamı var? Ya Evangeline beni öldürecek ya da savaş."

"Sana dedim ya, buna izin vermeyeceğim."

Suratımdaki alaycı gülümseme bu sefer sahte değildi. "Bir daha ne zaman ağzından çıkanlara güvenebilirim?"

Ayağa kalktığında midemde biriken buz gibi korku da sahte değildi. Masanın yanından dolanıp uzun ve zarif adımlarla bana doğru geldiğinde, titremeyeyim diye bütün kaslarımı kilitleyip gerildim. Ama yine de hafifçe titredim. İnsanı rahatsız edecek kadar yumuşak elleriyle yüzümü tuttuğunda, iki başparmağını çenemin altına koyup gırtlağıma neredeyse saplamak üzereyken, kendimi bir tokat yemeye hazırladım.

Öpücüğü canımı damgasından çok yaktı.

Dudaklarını dudaklarımda hissetmek dünyanın en kötü ihlaliydi. Ona onun için, kendi çıkarlarım için, kucağımdaki yumruk yaptığım ellerimi kaldırmadım. Tırnaklarım onunki yerine kendi derime battı. Buna, ağabeyi gibi inanması gerekiyordu. Daha önceden nasıl Cal'in beni seçmesi için uğraştıysam, onun da beni seçmesi gerekiyordu. Yine de ağzımı açamadım ve çenem kilitli kaldı.

Geriye ilk o çekildi ve parmaklarının altında tenimin nasıl ürperdiğini hissetmediğini umdum. Gözlerime baktı, iyi gizlediğim yalanı aradı.

"Sevdiğim neredeyse herkesi kaybettim."

"Peki, bu kimin suçu?"

Nedense benden daha çok titriyordu. Geriye doğru bir adım attı, beni bıraktı ve ellerini tırnaklarıyla sıyırdı. Buna çok şaşırdım çünkü bu hareketi biliyordum. Bunu ben de yapıyordum. Başımdaki ağrı çok feci olduğunda, bunu unutturacak başka bir acı hissetmeye çalışırdım. Durdu, ona baktığımı fark edince iki elini de elinden geldiğince iki yanına bastırdı.

"Alışkanlıklarımdan birçoğunu yok etmeyi başarmıştı," dedi. "Ama bunu hiç geçiremedi. Bazı şeyler hep geri geliyor."

"O." Elara. Onun eserini karşımda görebiliyordum. Sevgi dediği bir işkenceyle, kral olarak şekillendirdiği çocuktu Maven.

Yavaşça yerine oturdu. Bunun onu huzursuz ettiğini bildiğim için ona bakmaya devam ettim. Dengesini bozmuştum ve tam olarak nedenini hâlâ anlayamamıştım.

Sevdiğim neredeyse herkesi.

Neden bu ifadeye dahil olduğumu bilemedim. Ama hâlâ hayatta olmamın nedeninin bu olduğunu biliyordum. Dikkatle, konuyu yine Cal'e getirdim.

"Ağabeyin hâlâ hayatta."

"Ne yazık ki öyle."

"Onu sevmiyor musun?"

Başını kaldırmadı ama bakışları bir sonraki rapordaki bir noktaya takıldı. Şaşırdığı, hatta üzüldüğü için değil. Her şeyden çok afallamış gibiydi; çok fazla eksik parçası olan bir yapbozu çözmeye çalışan küçük bir çocuk gibiydi. En sonunda, "Sevmiyorum," diyerek yalan söyledi.

"Sana inanmıyorum," dedim. Hatta başımı salladım.

Çünkü eskiden nasıl olduklarını hatırlıyordum. Kardeş ve arkadaş olarak dünyanın geri kalanına karşı koymak için yetiştirilmişlerdi. Maven kendisini bu tür bir bağa tamamıyla kapatamazdı. Elara bile o tür bir bağı yok edemezdi. Maven Cal'i kaç kere öldürmeye çalışmış olursa olsun, eski hallerini asla inkâr edemezdi.

"İstediğine inan, Mare," dedi. Önceki gibi kayıtsız bir havaya büründü ve bunun onun için hiçbir şey ifade etmediğine dair beni ikna etmeye çalışmaya ısrarla devam etti. "Ağabeyimi sevmediğimi kesin olarak biliyorum."

"Yalan söyleme. Benim de kardeşlerim var. Karmaşık bir ilişki, özellikle de kız kardeşimle aramdaki ilişki öyle. Her zaman benden daha yetenekli, her şeyde daha iyi, daha iyi yürekli ve daha zeki olmuştur. Herkes onu bana tercih etmiştir." Eski korkularımı mırıldanarak, Maven için bir ağ gibi örerek anlattım. "Tecrübeme kulak ver. Onlardan birini kaybetmek... Bir ağabeyi kaybetmek..." Nefesim

boğazımda kaldı ve zihnim başka bir yere gitti. *Devam et. Acını kullan.* "Hiçbir şeyin vermediği kadar büyük bir acı veriyor."

"Shade. Değil mi?"

"Onun ismini sakın ağzına alma," dedim, birden ne yapmak istediğimi unutup. Bu yara hâlâ çok tazeydi, iyileşmemişti. Maven da bunu fark ettiği için kullanmıştı.

"Annem onu rüyalarında gördüğünü söylerdi," dedi. Bu anıyı ve annesinin beynimde olduğunu hatırlayınca irkildim. Onu, kafatasımın duvarlarını tırmıkladığını hâlâ hissedebiliyordum. "Sanırım onlar rüya değilmiş. Gerçekten de oymuş."

"Annen bunu herkese yaptı mı?" dedim. "Hiçbir şey ondan uzak kalamadı mı? Rüyaların bile?"

Yanıt vermedi. Üsteledim.

"Hiç beni rüyanda gördün mü?"

Yine fark etmeden onu yaralamıştım. Bakışlarını önüne eğdi, masadaki boş tabağına baktı. Su bardağını almak için elini kaldırdı ama vazgeçti. Ellerini çekip gizlemeden önce parmaklarının bir an titrediğini gördüm.

"Bilemem," dedi en sonunda. "Rüya görmem."

Güldüm. "İmkânsız. Senin gibi birisi için bile imkânsız."

Yüzünde karanlık ve hüzünlü bir ifade belirdi. Çenesini sıktı ve boğazı kıpırdadı; sarf etmemesi gereken sözcükleri yutmaya çalıştı. Ama bunlar yine de ağzından çıkmıştı. Ellerini ortaya çıkardı ve hafifçe masaya vurdu.

"Eskiden kâbuslar görürdüm. Annem bunu ben daha küçükken yok etti. Samson'ın dediği gibi, annem zihinler konusunda bir cerrah gibiydi. Uymayan ne varsa kesip çıkarıyordu."

Son haftalarda, eskiden hissettiğim o vahşi ve keskin öfkenin yerini buz gibi bir boşluk hissi almaya başlamıştı. Maven konuşurken o his geri gelmişti. İçime bir zehir, bir enfeksiyon gibi yayılıyordu. Diyeceklerini duymak istemiyordum. Bahaneleri ve açıklamaları benim için anlamsızdı. O, her zamanki gibi bir canavardı. Ama buna rağmen onu dinlemeden edemiyordum. Çünkü ben de bir canavar

olabilirdim. Yanlış bir fırsat sunulsaydı, olabilirdim. Birisi beni onun gibi parçalamış olsaydı.

"Ağabeyim. Babam. Bir zamanlar onları sevdiğimi biliyorum. Bunu hatırlıyorum." Elleri tereyağı bıçağını kavradı ve keskin olmayan kenarına baktı. Acaba bunu kendisi için mi, ölü annesi için mi kullanmak istiyor diye düşündüm. "Ama hissetmiyorum. O sevgi artık içimde değil. Hiçbiri için. Çoğu şey için."

"O zaman, beni neden burada tutuyorsun? Madem hiçbir şey hissetmiyorsun... Neden beni öldürüp bu işi bitirmiyorsun?"

"Annem bazı... hisleri silmekte zorluk çekti," dedi gözlerime bakarak. "Bunu babamda uygulamak, ona Coriane'e olan aşkını unutturmak istedi. Ama durum daha da kötüye gitti. Ayrıca," diye mırıldandı, "annem hep insan kalbinin kırılmasının daha iyi olduğunu söylerdi. Acı kişiyi güçlendirir, aşk güçsüz kılar derdi. Haklıydı. Bunu seni tanımadan önce bilmiyordum."

Bir başka söylenmeyen isim havada asılı kaldı.

"Thomas."

Savaş cephesindeki bir çocuktu. İşe yaramaz bir savaşta kaybedilen bir başka Kızıl. *İlk gerçek arkadaşım*, demişti Maven bir keresinde. Artık bu sözleri, arasındaki boşlukları anlıyordum. Söylenmeyenleri. O çocuğu, beni sevdiğini iddia ettiği gibi sevmişti.

"Thomas," dedi Maven. Bıçağı daha da sıkı kavradı. "Ben..." Kaşlarını çattı, gözlerinin arasında derin çizgiler belirdi. Diğer elini şakağına götürüp tanımlayamadığım bir sızıyı masaj yaparak gidermeye çalıştı. "Annem orada değildi. Onu hiç tanımadı. Bilmiyordu. Thomas bir asker bile değildi. Bir kazaydı."

"Onu kurtarmaya çalıştığını söylemiştin. Muhafızlar seni durdurmuştu."

"Karargâhta bir patlama meydana gelmişti. Raporlar bunun Gölbölge casuslarının sızmasıyla gerçekleştiğini söylüyordu." Bir saatin sarayın bir köşesinden gelen tiktakları aradan geçen dakikaları haber veriyordu. Maven ne diyeceğine, maskesini ne kadarlık bir süre çıkaracağına karar verirken sessizlik uzadı. Ama maskesi çok-

tan düşmüştü. Sadece benimle olabileceği kadar çıplaktı. "Yalnızdık. Kontrolümü yitirdim."

Gözlerimin önüne olanları getirmeye, bana söyleyemediklerini tahmin etmeye çalıştım. Bir cephanelik deposu olabilirdi. Hatta bir gaz hattı. Birisini öldürmek için ikisi de alevlere ihtiyaç duyardı.

"Ben yanmadım. Ama o yandı."

"Maven..."

"Annem bile bu anıyı zihnimden atamadı. Ona ne kadar yalvarsam da bunu unutmamı sağlayamadı. Ondan bu acıyı almasını istedim ve bunu çok denedi. Ama durum her zaman daha da kötüye gitti."

Soruma nasıl yanıt vereceğini biliyordum ama yine de sordum.

"Lütfen, beni bırakır mısın?"

"Bırakmam."

"O halde, benim de ölmeme izin vereceksin. Tıpkı Thomas gibi."

Odada ısıyla birlikte çıtır çıtır sesler çıktı, sırtımdan terler boşaldı. Maven o kadar büyük bir hızla ayağa kalktı ki sandalyesini devirdi. Sandalye büyük bir gümbürtüyle düştü. İlk yumruğu masanın üstüne indi. Masa yana doğru devrildi ve tabaklar, bardaklar ve raporlar yere saçıldı. Kâğıtlar bir an havada süzüldü, paramparça olmuş kristal ve porselen öbeğine doğru inmeden önce havada asılı kaldı.

"Bırakmam," diye hışımla fısıldadı. Sesi o kadar hafif çıktı ki odadan çıkışını bile hayal meyal duydum.

Arven'ler içeri girip beni kollarımdan tuttular ve masadaki kâğıtlardan uzaklaştırarak onları görmemi engellediler.

Maven'ın genelde özenle yürüttüğü görüşmelerin ve saray toplantılarının günün geri kalanında askıya alındığını öğrenince şaşırdım. Sanırım, konuşmamız beklediğimden de güçlü bir etki yaratmıştı. Onun yokluğu, odama tıkılıp Julian'ın kitaplarıyla baş başa kalmama neden oldu. O sabahı düşünmemek için olsa da kendimi okumaya zorladım. Maven usta bir yalancıydı ve ağzından çıkan tek bir sözcüğe bile inanmıyordum. Gerçeği söylüyor olsa bile. Annesinin işine burnunu sokmasının bir ürünü, belirli bir şekilde büyümeye zorlanmış dikenli

bir çiçekti. Öyle olması bir şeyi değiştirmiyordu. Bana ve onca insana yaptığı her şeyi unutamazdım. Onunla tanıştığımda beni, hissettiği acı baştan çıkarmıştı. Gölgede kalmış bir çocuk, unutulmuş bir evlattı. Onda kendimi görmüştüm. Ben de her zaman Gisa'dan, yani ebeveynlerimin dünyasındaki parlak yıldızdan sonra gelirdim. Artık bunun kasıtlı olduğunu biliyordum. Maven o zaman beni yakalamış, bir prensin tuzağına düşürmüştü. Artık bir kralın kafesindeydim. Ama o da öyleydi. Benim zincirlerim Sessiz Taş'tı. Onunkiyse tacıydı.

Poyraz ülkesi, büyüklük olarak Uçurum bölgesinin Samos krallığından şehir devlet Delfi'ye kadar değişen, daha ufak krallıklar ve lordluklardan oluşturulmuştu. Arkeon'un bir Gümüş lordu ve usta bir taktikçi olan Sezar Calore, parçalanmış Poyraz'ı Yamaç ve Gölbölge'nin ortaklaşa gerçekleştirebileceği bir istila tehdidine karşı birleştirmişti. Kendisini kral ilan ettikten sonra, kızı Juliana'yı Yamaç'ta hüküm süren yüksek prens Garion Savanna'yla evlendirdi. Bu eylemi Calore Hanesi'yle Yamaç prensleri arasında kalıcı bir ittifak sağladı. Calore ve Yamaç soylularının çocuklarının büyük kısmı sonraki yüzyıllarda evlilik ittifakını sürdürdüler. Kral Sezar Poyraz'a bir refah çağı getirdi ve Poyraz takvimleri bu yüzden onun krallığının başlangıcını 'Yeni Zaman' ya da YZ olarak belirtir.

Bu paragrafı ancak üç kere denedikten sonra okuyabildim. Julian'ın tarih kitapları okulda öğrenmek zorunda olduğum tarih derslerinden çok daha ayrıntılıydı. Düşüncelerim sürekli olarak dağılıyordu. Siyah saçlar, mavi gözler. Maven'ın bana bile göstermeyi reddettiği gözyaşları. Bir başka gösteri miydi bu? Öyleyse, ne yapacaktım? Öyle değilse ne yapacaktım? Kalbim onun için sızlıyordu; kalbim ona karşı sertleşmişti. Bu tür düşüncelerden sıyrılmak için okumaya devam ettim.

Buna karşılık olarak, yeni kurulmuş Poyraz ile engin Gölbölge arasındaki ilişkiler zayıfladı. İkinci YZ'de Çayır'la yapılan sınır savaşlarında, Gölbölge hem Minnowa bölgesinde

hayati değer taşıyan ziraat alanlarını hem de Ulu Nehir'in kontrolünü kaybetti (aynı zamanda Hanım olarak da bilinir). Savaşın ardından toplanan vergilerin yanı sıra kıtlık tehdidi ile Kızıl isyanı, Poyraz sınırı boyunca yayılmaya neden oldu. Her iki tarafta da çarpışmalar meydana geldi. Daha fazla kan dökülmesini engellemek için, Poyraz'ın Üçüncü Kralı Tiberias ve Gölbölge Kralı Onekad Cygnet Bakire Şelaleleri'nin kesişme noktasında tarihi bir zirve düzenlediler. Müzakereler kısa sürede bozuldu ve 200 YZ'de iki krallık da birbirine savaş açtı ve diplomatik ilişkilerinin bozulmasından birbirini sorumlu tuttu.

Gülmeden edemedim. Hiçbir şey değişmiyordu.

Poyraz'da Gölbölge Savaşı, Gölbölge'de Taarruz olarak bilinen sorun bu kitabın yazıldığı sırada hâlâ devam ediyor. Toplam Gümüş ölü sayısı, çoğu savaşın ilk on yılında olmak üzere, yaklaşık beş yüz bine ulaştı. Kızıl askerler için kesin kayıtlar tutulmadı ancak tahminler toplam ölü sayısının elli milyondan fazla olduğunu, yaralılarınsa bu rakamın iki misline ulaştığını söylüyor. Hem Gölbölge'nin hem de Poyraz'ın ölü sayısı yerel Kızıl nüfusuna eşit.

İtiraf etmek istediğimden uzun sürdü ama matematik hesabını aklımdan yaptım. Ölümler verilen rakamlardan yüz kat fazlaydı. Bu kitap Julian'dan başkasına ait olsaydı, öfkeyle bir kenara fırlatırdım.

Bir asır süren savaş ve boşa dökülen kanlar.

Birisi çıkıp da böyle bir şeyi nasıl değiştirebilirdi?

İlk kez kendimi Maven'ın durumu çarpıtma ve komplo kurma becerisine güvenirken buldum. Belki de ondan önce kimsenin hayal etmediği bir yol bulur, bir yol çizerdi.

ON ÜÇ

Mare

Odamdan tekrar çıkana dek aradan bir hafta geçti. Odamdan çıkabilmem Maven'dan bir armağan, bana olan tuhaf takıntısının bir hatırlatıcısı olduğu halde, Julian'ın kitapları yüzünden memnundum. Tek arkadaşlarım onlardı. Orada yalnızca onlar bir arkadaşı anımsatıyordu. Kitapları Gisa'mn ipekli kumaş parçasıyla birlikte yakınımda tutuyordum.

Sayfalar aradan geçen günlerle birlikte ilerledi. Tarihte geriye gittim, giderek daha az inanılır hale gelen sözcüklerle yolculuk ettim. Calore krallarıyla geçen üç yüz sene, Gümüş savaş beyleriyle geçen asırlar... Tanıdığım bir dünyaydı. Ama ilerledikçe, her şey daha da bulanıklaştı.

Devrim Dönemi denen zamanla ilgili yazılı kayıtların sayısı çok az ancak çoğu âlim bu dönemin modern Poyraz

takvimine göre 1500 Eski Zaman'da (EZ) başladığında hemfikirdir. Devrim'den önceki, kıtada hüküm süren Felaketler'in hemen ardından, gelişimi sırasında veya öncesinde tutulan kayıtların neredeyse hepsi yok edildi, kayboldu ya da şu anda okunması mümkün değil. Kurtarılanlar dikkatle incelendi ve hem Delfi'deki Kraliyet Arşivleri'nde hem de komşu krallıklardaki benzeri kurumlarda muhafaza edildi. Felaketler, olayların gelişimi açısından tahminde bulunmayı mümkün kılmak için saha araştırmalarıyla birlikte Gümüş öncesi efsanelerle kapsamlı bir biçimde incelenmiştir. Bu kitabın yazılışı sırasında, birçok kişi nihai bir insan savaşının, jeolojik kaymaların, iklim değişikliklerinin ve diğer doğal felaketlerin bir birleşiminin insan ırkının neredeyse sonunu getirdiğine inanmaktaydı.

Keşfedilmiş en eski, tercümesi yapılabilir kayıtlar yaklaşık olarak 950 EZ tarihlidir ancak tam seneleri teyit edilememiştir. Barr Rambler'ın Duruşması *isimli bir belge yeniden inşa edilmiş Delfi'de hırsızlıkla suçlanan bir kişinin duruşma teşebbüsünün natamam bir anlatımından ibarettir. Barr komşusunun vagonunu çalmakla suçlanmıştı. Duruşma sırasında, Barr'ın ellerindeki zincirleri "ince dallar gibi" kırdığı ve mahkeme muhafızlarla dolu olduğu halde kaçtığı anlatılmaktadır. Bu belgenin, yeteneğini sergileyen bir Gümüş'e dair ilk kayıt olduğu düşünülmektedir. Bugüne bugün, Rhambos Hanesi güçlükol yeteneğinin atasının Barr olduğunu iddia etmektedir. Ancak bu iddia bir başka mahkeme kaydıyla,* Hillman, Trent ve Davids Davası *belgesiyle yalanlanmaktadır. Bu davada Delfili üç adam çocuğu olmadığı belirtilen Barr Rambler'ın cinayete kurban gitmesiyle ilgili olarak duruşmaya çıkmıştır. Üç adam suçsuz bulunmuş, "Rambler denen iğrençliği" yok ettikleri için Delfi halkı tarafından övülmüştür.* (Delfi Kayıtları ve Yazıları, 1. Cilt)

Barr Rambler'ın başına gelenler istisnai olaylar değildir. Birçok eski tarihli yazı ve belge ayrıntılı bir şekilde gümüş renkli kanı olan, yetenekleri bulunan ve sayıları giderek artan bir nüfustan nasıl korkulduğunu ve işkenceye maruz kaldıklarını anlatmaktadır. Bu kişilerin birçoğu kendilerini korumak için bir araya toplanmış ve Kızılların baskın olduğu şehirlerde bir araya gelmiştir. Devrim Dönemi, bazıları Kızıl şehirleriyle birlikte yaşayan ancak zamanla kırmızı kanlılara hükmeden Gümüş toplumların ortaya çıkışıyla sona ermiştir.

Kızıllar tarafından cezalandırılan Gümüşler. Bu fikre içimden gülmek geldi. Çok aptalcaydı. Hayatımın her gününü onların tanrılar, bizim böcekler olduğumuzu bilerek yaşamıştım. Aksinin doğru olduğu bir dünyayı hayal bile edemiyordum.

Bunlar Julian'ın kitaplarıydı. Bunları inceleyecek kadar kayda değer görmüştü. Yine de devam edemeyecek kadar huzursuz olduğumdan, sonraki senelerle ilgili bölümleri okumaya devam ettim. Yeni Zaman, Calore kralları... Bunlar anladığım bir medeniyetteki isimler ve yerlerdi.

Bir gün, odama getirilen giysilerin her zamankinden daha sade olduğunu gördüm. Rahattı ve tarzdan çok kullanışlı olmasına özen gösterilmişti. Bir terslik olduğunun ilk belirtisiydi bu. Dar pantolon, yakut boncuklardan oluşan minicik, seyrek helezon desenlerle süslü siyah bir ceket ve gerçekten rahat çizmeler... Çizmeler cilalanmış yıpranmış deriden yapılmıştı, topuklu değildi, sadece doğru ölçüde yüksek tabanları vardı ve ayak bileklerimdeki kelepçeler için de yeteri kadar boldu. Kol bileklerimdekileri her zamanki gibi eldivenlerim örtüyordu. Kürk kenarlı eldivenler. Soğuktan korunmak için. Kalbim duracak gibi oldu. Hayatımda hiç eldivenler için o kadar heyecanlanmamıştım.

"Dışarı mı çıkacağım?" diye sordum Kedicik'e heyecanla. Beni ne kadar ustalıkla görmezden geldiğini unutmuştum. Yine beni yanıltmadı ve lüks hücremden çıkarırken bakışlarını ileriye dikti. Yonca'nın ne

düşündüğünü anlamak her zaman daha kolaydı. Dudaklarının seğirişi ve kıstığı yeşil gözleri hislerini yeteri kadar teyit ederdi. Dahası, ikisi de kalın paltolar giymiş, artık sahip olmadığım elektrikten ellerini korumak için taktıkları lastik eldivenlerden değil, normal eldivenler takmışlardı.

Dışarısı. Sarayın basamaklarından çıktığım günden beri açık bir pencereden içeri dolan esintiden fazlasını tatmamıştım. Maven'ın kafamı uçuracağını düşündüğümden, aklım başka yerdeydi. Keşke kasım ayının soğuk havasını, kışı beraberinde getiren sert rüzgârı hatırlayabilseydim. Telaştan neredeyse Arven'lerin önüne geçecektim. Beni hemen hizaya sokmakta ve adımlarına uymaya zorlamakta gecikmediler. Ezbere bildiğim merdivenlerden ve koridorlardan geçmek beni çileden çıkarıyordu.

O tanıdık baskının etrafımda dalgalandığını hissedince arkama baktım. Yumurta ve Üçlü de bize katılmışlar, Arven muhafız grubumun en arkasında yürüyorlardı. Kedicik ve Yonca'yla bir hareket edip onlarla uygun adım yürürlerken, sarayın giriş kısmından çıkıp Sezar Meydanı'na girdik.

Heyecanım içimi kapladığı gibi bir anda yok oldu.

İçim büyük bir korkuyla doldu. Maven'ı bedeli büyük hatalar yapmaya, şüphe hissetmeye ve geriye kalan son köprülerini de yakmaya zorlamıştım. Ama belki de başarısız olmuştum. Belki de beni yakacaktı.

Çizmelerimin mermer zeminde çıkardığı seslere odaklandım. Korkumu demirleyebileceğim sertlikteydiler. Eldivenlerimin içindeki yumruklarımı sıktım ve bir kıvılcımın içimi kaplamasını diledim. Gelmedi.

Saray tuhaf denecek kadar, her zamankinden de boş görünüyordu. Kapılar hızla kapanırken, hizmetçiler birer fare gibi hızla ve sessizce henüz kapalı olmayan odalara giriveriyorlardı. Eşyaların ve sanat eserlerinin üstüne beyaz çarşaflar örtüyor ve hepsini adeta tuhaf kefenlerle kaplıyorlardı. Daha az sayıda muhafız, daha az sayıda soylu vardı. Yanından geçtiklerim genç ve şaşkındı. Hanelerini,

renklerini biliyor, yüzlerindeki yalın korkuyu görebiliyordum. Hepsi benim gibi soğuğa dayanıklı, kullanışlı giysiler giymişlerdi. Hareket etmeye uygun giysilerdi bunlar.

"Herkes nereye gidiyor?" diye sordum ama boşunaydı çünkü kimse yanıt vermeyecekti.

Yonca atkuyruğumu sertçe çekip beni ileriye bakmaya zorladı. Canım yanmamıştı ama bu davranışı beni sarsmıştı. Ona iyi bir neden vermediğim takdirde, bana asla öyle davranmazdı.

Olasılıkları düşünmeye başladım. Saray boşaltılıyor muydu? Kırmızı Muhafızlar Arkeon'a bir saldırı daha mı düzenlemişlerdi? Yoksa isyankâr haneler başladıklarını bitirmek için geri mi dönüyorlardı? Hayır, ikisi de olamazdı. Etraf fazla sakindi. Bir şeyden kaçmıyorduk.

Koridorda ilerlerken, içime derin bir nefes çektim ve etrafıma bakındım. Altımda mermer, tepemde avizeler, iki tarafımdaki duvarlarda upuzun parıltılı aynalar ve Calore atalarının yaldızlı portreleri vardı. Kırmızı ve siyah bayraklar, gümüş, altın ve kristal... Hepsi tepeme düşüp beni ezecekmiş gibi hissettim. İlerideki kapılar açılıp devasa menteşelerdeki metal ve camlar iki yana gidince, sırtımın buz kestiğini hissettim. Soğuğun ilk nefesi bir anda yüzüme çarptı ve gözlerimi sulandırdı.

Kış güneşi parıldayan meydanda ışıldıyordu ve bir an gözlerimi kamaştırmıştı. Gözlerimi hızla kırpıştırdım ve parlaklığa alışmaya çalıştım. Bunun bir saniyesini bile kaçıramazdım. Dışarıdaki dünya yavaş yavaş netleşmeye başladı. Sarayın ve Sezar Meydanı'nı çevreleyen binaların çatılarında epey kar birikmişti.

Askerler saraydan aşağı doğru uzanan basamakların iki yanında kusursuz bir biçimde sıralandılar. Arven'ler beni askerlerin, silahlarının, üniformalarının ve kırpmadıkları gözlerinin oluşturduğu bu çift sıranın ortasından geçirdiler. Yürürken başımı çevirip Beyazateş Sarayı'nın gösterişli, soluk ve iri yapısına kaçamak bir bakış fırlattım. Çatıda siluetler gezinip duruyordu. Görevliler siyah, askerler koyu gri üniformalar giymişlerdi. Oradan bile tüfekleri gayet belirgindi ve buz gibi mavi bir göğe karşı gölge gibi görünüyorlardı. Üstelik bunlar

sadece görebildiğim muhafızlardı. Duvarların orada devriye gezen, kapıları tutan, gizlenmiş ve o lanet yeri korumaya hazır başkaları da olmalıydı. Muhtemelen, sadakatleri ve ölümcül yetenekleri yüzünden orada kalmış yüzlercesi vardı. Meydanda tek başımıza ilerlerken, birisine ya da bir şeye gitmiyorduk. Neler oluyordu?

Önünden geçtiğimiz binaya baktım. Pürüzsüz mermer duvarları, sarmal sütunları ve kristal bir kubbesi olan Kraliyet Mahkemesi, Maven'm taç töreninden beri kullanılmamıştı. Bir güç sembolüydü ve devasa salonu tüm Soylu Haneler'i ve üyelerinin yanı sıra Gümüş halkının önemli üyelerini de alabilecek büyüklükteydi. İçeri hiç girmemiştim ve asla girmeyeceğimi umuyordum. Gümüş yasalarının oluşturulduğu ve gaddarca bir özenle uygulandığı adli yargı mahkemeleri kubbeli yapının dört bir yanma dağılmıştı. Bunların kemerlerinin ve kristal süslemelerinin yanındaki Hazine Binası onlara kıyasla sönük duruyordu. Bana binanın kim bilir kaç mermer ocağını kuruttuğunu düşündüren, sade mermerden duvarları vardı ve penceresizdi. O haliyle, heykeller arasında kalmış bir taş kütlesi gibiydi. Poyraz'ın zenginliği orada bir yerdeydi. Kral'dan daha iyi korunuyordu ve altımızdaki ana kayanın derinliklerine açılmış bölmelerde muhafaza ediliyordu.

"Buradan," diye kükredi Yonca beni Hazine Binası'na çekiştirerek.

"Neden?" dedim. Yine kimse yanıt vermedi.

Kalp atışlarım hızlandı ve göğüskafesime güm güm vurmaya başladı. Güçlükle düzgün nefes alabildiğimi hissediyordum. İçime çektiğim her soğuk nefes bir saatin tiktakları gibiydi, tamamıyla yutulmadan önce benim için saniyeleri sayıyordu. Kapı çok kalındı, hatta Korros Hapishanesi'nin kapılarından da kalındı. İki yanındaki özel üniformalı muhafızların arasında esneyen bir ağız gibi iki yana açıldı. Hazine Binası'nın girişi görmüş olduğum diğer Gümüş yapılarına kıyasla hiç de gösterişli değildi. Sadece düzgün bir helezon çizerek kıvrılan ve aşağıya doğru eğim kazanarak ilerleyen uzun beyaz bir koridor vardı. Muhafızlar saf beyaz taş zemine karşı bir tezat oluşturmuş, her on metrede bir hazır olda bekliyordu. Bölmelerin nerede olduğunu ya da nereye götürüldüğümü bilmiyordum.

Tam altı yüz adım sonra, bir muhafızın önünde durduk.

Adam tek kelime etmeden öne ve yana adım attı, parmaklarını arkasındaki duvara dayadı. Duvarı ittiğinde, mermer bir adım kadar geriye gitti ve bir kapının silueti belirdi. Kapı adamın dokunuşuyla rahatlıkla kayıp üç adım genişliğinde bir boşluğu gözler önüne serdi. Asker hiç zorlanmamıştı. *Güçlükol,* dedim içimden.

Taş kalın ve ağırdı. Hissettiğim korku üç misline çıktı ve güçlükle yutkunurken ellerim eldivenlerimin içinde terlemeye başladı. Maven nihayet beni gerçek bir hücreye tıkıyordu.

Kedicik ve Yonca beni itip gafil avlamaya çalıştılar ama ayaklarımı sağlamca yere bastım ve bütün eklemlerimi onlara karşı koymak için kilitledim. "Hayır!" diye bağırdım, bir omzumu onlara doğru savurdum. Kedicik homurdandı ama duraksamadan beni itmeye devam etti. Yonca belimi kavrayıp beni kolaylıkla yerden havalandırdı.

"Beni oraya tıkamazsınız!" Hangi kartı oynayacağımı, hangi maskeyi takacağımı bilemiyordum. Ağlayacak mıydım? Yalvaracak mıydım? Olduğumu düşündükleri isyankâr kraliçe gibi isyan mı edecektim? Bana hangisi yardım edecekti? Korku tüm duyularımı ele geçirdi. Boğulmakta olan bir kız gibi nefessiz kaldım. "Lütfen, yapamam... Bunu..."

Boşluğa tekme atıp Yonca'yı devirmeye çalıştım ama düşündüğümden de güçlüydü. Yumurta bacaklarımı tuttu ve çenesine inen topuğuma aldırış dahi etmedi. Beni hiçbir şey düşünmeden veya dikkatlerini vermeden, bir eşyaymışım gibi içeri taşıdılar.

Kapı kayarak kapanırken, kıvranarak Hazine muhafızını görmeyi başardım. Kayıtsızca kendi kendine mırıldanıyordu. İşyerinde sıradan bir gündü. Kendimi o beyaz derinliklerde beni bekleyen kaderi görmeye çalışarak ileriye bakmaya zorladım.

Bölme boştu; yürüme yolu koridor gibi helezonikti ama daha sık dairelerden oluşuyordu. Duvarlarda herhangi bir işaret yoktu. Orayı başka bir yerden ayıran bir iz, bir ek yeri, hatta muhafızlar bile. Sadece tepede ışıklar ve etrafta taş duvarlar vardı.

"Lütfen." Sesim hızla atan kalp atışlarımın sesiyle birlikte sessizlikte yankılandı.

Tavana bakıp tüm bunların bir rüya olmasını istedim.

Beni yere bıraktıklarında, ciğerlerimdeki hava boşaldı ve nefessiz kaldım. Yine de elimden geldiğince hızla yana yuvarlanıp ayağa kalktım. Kalkarken yumruklarımı sıktım, dişlerimi gösterdim; savaşmaya ve oradan kaçmaya hazırdım. Birisinin dişlerini kırmadan orada mahsur kalmak istemiyordum.

Arven'ler yan yana dizildiler. Benimle ilgilenmiyorlardı. Bakışları arkamdaki bir şeydeydi.

Hızla arkama dönünce bir diğer boş duvar değil, kıvrılarak yükselen bir platform gördüm. Yeni inşa edilmişti ve diğer koridorlara, bölmelere veya gizli geçitlere uzanıyordu. Raylara bakıyordu.

Beynim daha noktaları birleştirmeye fırsat bulamadan, zihnimden belli belirsiz bir heyecan dalgası bile geçemeden, Maven konuştu ve umutlarımı yerle bir etti.

"Fazla heyecanlanma," dedi. Sesi solumdan, platformun en ilerisinden yankılanıyordu. Etrafında bir Gözcü grubu, Evangeline ve Ptolemus'la bekliyordu. Hepsinin üstünde benimkine benzer, onları sıcak tutacak kürklerle bezenmiş paltolar vardı. Her iki Samos çocuğu da siyah samur kürkleri içinde muhteşem görünüyordu.

Maven bir kurt gibi özgüvenle sırıtarak bana doğru adım attı. "Kırmızı Muhafızlar tren inşa etmeyi başaran tek kişiler değil."

Alttren tıngırdar, kıvılcımlar saçardı ve paslanmış görüntüsüyle kaynak yerlerinden ayrılacakmış gibi dururdu. Yine de onu bu karşımdaki harikulade kütleye tercih ederdim.

"Tabii ki fikri bana arkadaşların verdi," dedi Maven, karşımdaki şık koltuğundan. Kendisiyle gurur duyuyormuş gibi yavaşça geriye yaslandı. O sırada psikolojik yaralarından eser yoktu. Bunları ya bir kenara itmişti ya da o an unutarak özenle gizlemişti.

Oturduğum yerde kıvrılmamak için kendimi zor tuttum; iki ayağımı da sıkıca yere bastım. Bir terslik olursa, kaçmaya hazır olmalıydım.

Sarayda yaptığım gibi, Maven'ın treninin her santimini inceledim ve bir avantaj bulmaya çalıştım. Yoktu. Penceresizdi ve Gözcüler ile Arven muhafızlar uzun kompartımanın iki ucunda bekliyordu. Kompartıman, duvarlarındaki tablolar, içindeki döşenmiş sandalyeler ve koltuklar, hatta trenin hareketiyle parıldayan kristal ışıklarla bir salon gibi döşenmişti. Ama Gümüş olan her şey gibi çatlakları görebiliyordum. Boyası daha yeni kurumuştu. Kokusunu hissedebiliyordum. Bu tren yepyeniydi ve daha denenmemişti. Kompartımanın diğer ucunda, Evangeline'in gözleri fıldır fıldırdı ve sakin görünmeye çalıştığı belliydi. Tren onu sarsıyordu. Yüksek hızda giderken her parçasının hareket ettiğini hissettiğinden emindim. Alışması zor bir histi. Alttren veya Karaşeytan jeti gibi makinelerin hareketlerini her zaman hissettiğim için bu tür bir hisse alışamazdım. Eskiden elektrik kanı hissederdim... Sanırım, Evangeline de metal damarları hissedebiliyordu.

Ağabeyi yanına oturup bakışlarını bana dikti. Bir, iki kere kırpırdandı, Evangeline'in omzuna hafifçe çarptı. Evangeline'in sıkkın ifadesi her seferinde gevşedi ve onun varlığıyla sakinleşti. Yeni tren patlayacak olursa, şarapnellerden kurtulacak kadar güçlüydüler.

"Kemik Stadyumu'ndan o kadar büyük bir hızla kaçtılar ki ben daha oraya varamadan eski tren yolundan ta Narsiya'ya vardılar. Ben de kendi ufak kaçış yoluma sahip olmanın fena fikir olmadığını düşündüm," dedi parmaklarını dizine hafifçe vurarak. "Ağabeyimin beni devirmek için ne tür yeni numaralar düşüneceğini asla bilemezsin. Hazırlıklı olmak en iyisi."

"Peki, şimdi neden kaçıyorsun?" diye mırıldandım sesimi yükseltmemeye çalışarak.

Omuzlarını silkip gülmekle yetindi. "O kadar üzülme, Mare. İkimize de iyilik ediyorum." Sırıtarak yine arkasına yaslandı. Ayaklarını kaldırıp yanımdaki koltuğa dayadı. Bu hareketiyle burnumu kırıştırarak yana çekildim. "Beyazateş Sarayı'nın hapishanesine bir yere kadar dayanabilir insan."

Hapishane. Bir yanıt verip onu eğlendirmemek için kendimi zor tuttum. *Bir hapishanenin nasıl bir yer olduğunu kesinlikle bilmiyorsun, Maven.*

Pencereler veya etrafı görebileceğim herhangi bir şey olmadan, hangi yöne gittiğimizi veya o şeytani makinenin ne kadar uzağa gidebileceğini anlamam mümkün değildi. Daha hızlı olmasa da kesinlikle Alttren kadar hızlı gidiyor gibiydi. Güneye, Kırmızı Muhafızlar'ın bile terk etmiş olduğu harap şehir Narsiya'ya gittiğimizi sanmıyordum. Maven Arkeon'a sızıldıktan sonra tünelleri görkemli bir biçimde yok etmişti.

Düşünmeme ve etrafımızdaki manzaraya bir anlam verme çabalarıma izin verdi. Bir bütün oluşturacak kadar parçaya sahip olmadığımı biliyordu. Yine de denememe izin verdi ve hiçbir açıklama yapmadı.

Aradan dakikalar geçti. Dikkatimi Ptolemus'a vermiştim. Ona karşı hissettiğim nefret son birkaç aydır sadece artmıştı. Ağabeyimi öldürmüştü. Shade'i bu dünyadan almıştı. Eline fırsat geçse, bunu sevdiğim herkese yapardı. Üstünde ilk kez pullu zırhı yoktu. Onu daha ufak tefek, güçsüz ve savunmasız gösteriyordu bu. Boğazını kesip Maven'ın duvarları yeni boyanmış trenini Gümüş kanıyla kaplamayı hayal ettim.

"Bir şey dikkatini mi çekti?" diye hırladı Ptolemus bakışlarıma karşılık.

"Bırak baksın," dedi Evangeline. Geriye yaslandı ve gözlerini gözlerimden bir an olsun ayırmadan başını hafifçe yana eğdi. "Bundan başka bir şey yapamaz."

"Göreceğiz," dedim hışımla. Kucağımdaki parmaklarım titriyordu.

Maven dilini şaklatıp cık cık etti. "Hanımlar."

Evangeline ona yanıt veremeden, odak noktası başka yöne kaydı ve bakışlarını üstümden duvarlara, yere ve tavana çevirdi. Ptolemus da aynı şeyi yaptı. Benim hissedemediğim bir şeyi hissediyorlardı. Derken, tren yavaşlamaya başladı, dişlileri ve mekanizmaları demir rayların üstünde gıcırdadı.

"Neredeyse vardık," dedi Maven ayağa kalkarak. Bana elini uzattı.

Bir an, parmaklarını ısırmayı düşündüm. Ama elini tuttum ve tenimin karıncalanma hissini bir kenara bırakmaya çalıştım. Ayağa kalktığımda, başparmağı eldivenimin altındaki kelepçemin kalkık ucunu sıyırdı. Bana sahip olduğunu unutmama izin vermiyordu. Buna tahammül edemiyordum. Elimi geri çekip kollarımı göğsümde kavuşturarak aramıza engel de koyamıyordum. Parlak gözlerinde bir şey karardı ve kendi kalkanını oluşturdu.

Maven'ın treni o kadar hafif durmuştu ki neredeyse hissetmemiştim. Ama Arven'ler hissedip derhal yanıma geldiler ve her zamanki gibi etrafımı bıkkınlık verecek biçimde çevirdiler. Neyse ki en azından zincirli veya tasmalı değildim.

Arven'ler nasıl benim etrafımı sardıysa, Gözcüler de Maven'ın etrafını sardı; alevli cüppeleri ve siyah maskeleri her zamanki gibi ürkütücüydü. Yürüyüş temposunu Maven'ın belirlemesine izin verdiler. Maven kompartımanın diğer ucuna gitti. Evangeline ve Ptolemus beni ve muhafızlarımı tuhaf sıranın en arkasında durmaya zorladı. Peşlerinden bir kapıdan geçtik ve bir kompartımanı diğerine bağlayan aralıkta ilerledik. Bir başka kapı ve muhteşem süslemelerle dolu bir başka uzun koridordan sonra, bu sefer bir yemek odasına girdik. Orada da pencere yoktu. Hâlâ nerede olduğumuzu bilmiyordum.

Bir sonraki aralıkta, karşımızdaki değil, sağımızdaki bir kapı açıldı. Gözcüler bizden önce geçip gözden kayboldular. Sonra Maven ve diğerleri geçti. Tepedeki parlak ışıklarla aydınlatılmış bir diğer platforma çıktık. İnanılmaz derecede temizdi. Hiç şüphesiz bu da yeni bir yapıydı ama hava nemliydi. Boş platformun kusursuz düzenine rağmen bir yere bir şey damlıyor, sesi etrafımızda yankılanıyordu. Demiryolunun sağma soluna baktım. İki taraf da karanlıkta kalıyordu. Hattın sonu orası değildi. Maven'ın sadece birkaç ayda ne kadar yol kat ettiğini düşününce ürperdim.

Birkaç merdivenden çıkıp yukarıya doğru ilerledik. Mahzen girişinin ne kadar derinde olduğunu hatırlayınca, kendimi uzun bir yürüyüşe hazırladım. Basamaklar kısa sürede bir başka kapıda sonlanınca şaşırdım. Güçlendirilmiş çelikten, arkasında neler olabileceğine

korkutucu bir biçimde işaret eden bir kapıydı. Gözcülerden biri kilit çubuğunu tutup oflayarak çevirdi. Yanıt olarak devasa bir mekanizmanın gıcırdayan sesi geldi. Evangeline ve Ptolemus yardım etmek için kıllarını dahi kıpırdatmadılar. Benim gibi, biraz gizledikleri bir hayranlıkla olan biteni izlediler. Benden daha fazla bilgiye sahip olduklarını sanmıyordum. Kral'a o kadar yakın bağları olan bir hane için garip bir durumdu.

Çelik kapı geriye doğru açılırken, içeriye gün ışığı doldu ve ardındaki gri ve mavi renkler ortaya çıktı. Dalları damar gibi yayılmış ölü ağaçlar berrak bir kış göğüne doğru uzanıyordu. Trenden inerken içime derin bir nefes çektim. Çam ağacı ve soğuk havanın temiz kokusunu hissettim. Her dem yeşil bitkiler ve çıplak meşelerle çevrili açıklık bir alanda duruyorduk. Zemin buz tutmuştu; birkaç santimlik karın altında sertleşmiş toprak vardı. Ayak parmaklarım çoktan donmaya başlamıştı.

Topuklarımı yere iyice bastım ve bir saniye kadar ormana baktım. Arven'ler beni itince kaydım. Sistemli bir biçimde onları yavaşlatmak için direnmiyor, başımı sağa sola çeviriyordum. Nerede olduğumu anlamaya çalışıyordum. Güneşin batıya doğru alçalışına bakılacak olursa, kuzey tam karşımda olmalıydı.

Doğal görünmeyecek kadar çok parlatılmış dört askeri araç önümüzdeki yolda bekliyordu. Motorları işliyordu, bekliyorlardı ve ısıları havaya buhar saçıyordu. Hangisinin Maven'a ait olduğunu anlamak zor değildi. Kırmızı, siyah ve kraliçe gümüşü rengindeki Alevli Taç'ın resmi en büyük aracın yan tarafına bir damga gibi basılmıştı. Araç devasa tekerlekleri ve güçlendirilmiş olduğunu tahmin ettiğim gövdesiyle yerden neredeyse yarım metre yukarıda duruyordu. Kurşungeçirmez, ateşe ve ölüme dayanıklı bir araçtı. Çocuk kralı korumak için ne gerekiyorsa sahipti.

Maven tereddüt etmeden, pelerinini ardında savurarak araca bindi. Arven'lerin beni onun peşinden gitmeye zorlamadığını görünce rahatladım. Beni bir diğer araca ittiler. Benimkinin üstünde hiçbir şey yoktu. Eğilip araca binerken ve son bir kez açık göğe bakmak için

kıvranırken, Evangeline ve Ptolemus kendi araçlarına gittiler. Siyah ve gümüş aracın gövdesi sivri uçlu çubuklarla kaplıydı. Evangeline büyük ihtimalle kendisi süslemişti.

Yumurta kapıyı arkasından kapadığı ve beni dört Arven'le araçta mahsur bıraktığı anda hareket ettik. Direksiyonda bir asker, yanındaki koltukta bir Gözcü vardı. Kendimi Arven'lerle baş başa bir yolculuğa daha hazırladım.

En azından aracın pencereleri vardı. Gözlerimi dahi kırpmayı istemeden, içimi sızlatacak kadar tanıdık ormanda hızla giderken etrafa bakındım. Nehre ve yanındaki geniş ve asfalt yola vardığımızda, göğsümü yakan bir hasrete kapıldım.

Başkent Nehri'ydi bu. Benim nehrim. Kraliyet Yolu'nda ilerliyor, kuzeye gidiyorduk. O anda beni araçtan atabilir, tozun toprağın ortasında öylece bırakabilirlerdi ama yine de evimin yolunu bulurdum. Bunu düşününce gözlerim yaşlarla doldu. Eve gitmek uğruna her şeyimi verebilirdim.

Ama orada kime yoktu. Umursadığım kimse kalmamıştı. Hepsi gitmiş, uzaklarda güvenli yerlere sığınmışlardı. Ev dediğim yer artık geldiğimiz yer değildi. Ev, onların güvende olduğu yerdi. Öyle olduğunu umuyordum.

Başka araçlar da konvoyumuza takılınca irkildim. Askeri tip, gövdeleri ordunun siyah kılıcıyla süslü araçlardı. Neredeyse bir düzine kadar araç saydım; daha da çok araç uzaktan bizi izliyordu. Birçoğunda ya kenarlardan sarkan ya da tepelerindeki özel koltuklarda ve koşum takımlarına bağlanmış Gümüş askerler olduğunu görebiliyordum. Hepsi tetikteydi ve harekete geçmeye hazırlardı. Arven'ler bu yeni askerleri gördüklerine şaşırmadılar. Geleceklerini biliyorlardı.

Kraliyet Yolu nehir yatağının üstündeki kasabaların arasından kıvrılarak ilerliyordu. Kızıl kasabaları. Henüz Sütunkent'ten geçemeyeceğimiz kadar güneydeydik ama bu bile heyecanımı dizginlemeye yetmedi. İlk olarak, nehrin sığ bölgelerinden fırlamış tuğla yel değirmenleri belirdi. Hızla bunlara doğru gidip canlı bir değirmen kasabasının eteklerine girdik. Daha da fazlasını görmek istememe

rağmen, durmayacağımızı umdum. Maven'ın bir yıkıma neden olmadan kasabanın içinden geçmesini diledim.

Dileğimin büyük bir kısmı kabul oldu. Konvoy yavaşladı ama hiç durmadan tüm o parıltılı kötülüğüyle şehrin merkezine gümbür gümbür ilerledi. Sokakta biriken kalabalıklar bize el sallıyorlardı. Kral'a tezahürat yapıyor, ismini haykırıyor, onu görmeye ve ona görünmeye çalışıyorlardı. Kızıl tüccarlardan değirmen işçilerine kadar, genci yaşlısı derken yüzlerce kişi Kral'ı daha iyi görebilmek için ilerledi. Onları ileri iten, şaşaalı bir hoş geldin karşılaması yapmaları için zorlayan Güvenlik görevlilerini görmeyi bekledim. Görünmek istemediğime karar verip arkama yaslandım. Zaten Maven'ın yanı başında oturduğumu izlemek zorunda kalmışlardı. O manipülatif ateşi daha da körüklemek istemiyordum. Kimse beni teşhir etmeyince rahatlamıştım. Sadece oturdum, ellerimi kucağıma koyup kasabadan hızla geçmeyi diledim. Sarayda Maven'ı gördüğüm ve ona nasıl davranacağımı bildiğim için, ülkenin büyük kısmına sahip olduğunu unutmak kolaydı. Halkın görüşünü Kırmızı Muhafızlar'a ve düşmanlarına karşı çevirmeye yönelik büyük çabaları işe yarıyor gibiydi. Bu insanlar onun her dediğine inanıyorlardı ya da belki de savaşmak için bir fırsata sahip değillerdi. Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordum.

Kasaba geride kaldığında, tezahürat sesleri hâlâ zihnimde çınlıyordu. Tüm bunlar Maven ve harekete geçirdiği plan neyse, onun içindi.

Yeni Kent'i geride bırakmış olmalıydık; o kadarı belliydi. Görünürde hava kirliliği yoktu. Konaklar da yoktu. Güneye yaptığım ilk yolculukta, Mareena'ymışım gibi rol yaparken Nehir Konaklar'ı gördüğümü hatırlıyordum. Ta Arkeon'a kadar Güneş Sarayı'ndan aşağı doğru nehirde ilerlemiş; köylerin, kasabaların ve çoğu Soylu Hane'nin aile malikânesinin bulunduğu lüks bölgeden geçmiştik. Julian'ın bana gösterdiği haritaları hatırlamaya çalıştım. Ama bu başımı ağrıtmaktan başka işe yaramadı.

Konvoy yolun bağlandığı bir diğer yola, önceden prova edilmiş bir şekilde geçip tezahüratlar yapan üçüncü kasabayı da geride

bıraktıktan sonra güneş iyice alçalmıştı. Batıya gidiyorduk. İçimde yükselen hüznü yutkunarak gidermeye çalıştım. Kuzey bölgesi beni çekiyor, oraya gidemeyeceğim halde beni çağırıyordu. Bildiğim yerler giderek daha da geride kalıyordu.

Zihnimdeki pusulayı kaybetmemeye çalışıyordum. Batı yönü Demir Yol demekti. Batıgöller bölgesi, Gölbölge ve Boğaz. Batı, savaş ve yıkım demekti.

Yumurta ve Üçlü pek kıpırdanmama izin vermediklerinden, dışarıyı görebilmek için boynumu çevirdim. Bir dizi kapının arasından geçerken, dudağımı ısırarak bir işaret veya bir sembol görmeye çalıştım. Hiçbir şey yoktu; sadece sarmaşıkların inanılmaz derecede yeşil dallarının altındaki demir parmaklıkları görebilmiştim. Mevsimi olmadığı halde çiçekler açmıştı.

İki yanı kusursuzca budanmış çalılıklarla kaplı bir yolun sonundaki malikâne bir sarayı andırıyordu. Kare biçimli geniş ve taş bir meydana çıktık; malikâne bir kenarı olduğu gibi kaplıyordu. Konvoyumuz daire çizerek onun önüne yaklaştı ve araçlar kavisli bir sıra oluşturarak durdu. Orada kalabalık değil, dışarıda bekleyen muhafızlar vardı. Arven'ler hemen harekete geçtiler ve beni araçtan çıkardılar.

Malikânenin kırmızı renkli hoş tuğla cephelerine ve beyaz kenar süslemelerine; çiçekli saksılarına; pırıl pırıl, sıra sıra pencerelerine; incecik sütunlarına; aşırı süslü balkonlarına ve malikânenin ortasında duran, hayatımda gördüğüm en büyük ağaca baktım. Dalları binanın sivri çatısının üstünde bir kemer oluşturmuş ve yapıyla birlikte büyümüştü. Tek bir ince dal veya yaprak düzensiz değildi; yaşayan bir sanat eseri gibi kusursuzca şekillendirilmişti. Beyaz çiçeklerine ve hoş kokusuna bakılacak olursa, manolya olabilir diye düşündüm. Bir an, kış mevsimi olduğunu unuttum.

"Hoş geldiniz, Majesteleri."

Tanıdık bir ses değildi bu.

Benim yaşlarımda ama ince uzun, oradaki karlar gibi soluk tenli bir başka kız bizimkine katılan diğer araçların bir tanesinden indi.

Dikkatini kendi aracından inen Maven'a verdi ve yanımdan geçip reverans yapmak için karşısına geçti. Onu bir bakışta tanıdım.

Heron Welle. Uzun süre önce, Kraliçedenemesi'nde yarışmış, hanesi ona tezahüratlar yağdırırken kocaman ağaçları köklerinden sökmüştü. Birçok kişi gibi o da bir kraliyet gelini olmayı, Cal'le evlenebilmek için seçilmeyi ummuştu. O sırada, pür dikkat Maven'ın yanında duruyor, bakışlarını yere eğmiş, onun emirlerini bekliyordu. Yeşilli altın renkli paltosunu üstüne biraz daha çekti. Soğuktan ve Maven'ın bakışlarından korunmak için öyle yapıyordu.

Gümüş dünyasına zorla girmeden önce, bildiğim birkaç haneden biri de buydu. Babası doğduğum bölgeyi yönetirdi. Eskiden, gemisinin nehirde ilerleyişine, diğer aptal çocuklarla birlikte, yeşil bayraklarına el sallardım.

Maven acele etmedi, aracı ile malikâne arasındaki kısa mesafe için eldivenlerini giydi. Bu esnada siyah kıvırcık saçlarının tepesindeki basit tacı giderek cılızlaşan gün ışığını yakalıyor, kırmızı ve altın renkler saçıyordu.

"Çok hoş bir yer, Heron," dedi havadan sudan konuşmaya çalışarak. Bu sözler onun ağzından kötü niyetliymiş gibi çıkıyordu. Bir tehdit gibi.

"Teşekkür ederim, Majesteleri. Her şey gelişiniz için ayarlandı."

Arven'ler beni öne itince, Heron bana bir kere bakmaya tenezzül etti. Orada olduğumu fark ettiğini bir tek bu bakışıyla belli etmişti. Suratı bir kuşunkini andırıyordu ama zayıf bedeni zarif, ince ve göz kamaştıracak kadar güzel görünüyordu. Ailesi ve yeteneğiyle ilgili her şey gibi, gözlerinin de yeşil olacağını sanıyordum. Ama gözleri canlı, koyu maviydi ve porselen gibi teninin ve kestane rengi saçlarının arasında hemen göze çarpıyordu.

Diğer araçlardaki yolcular da indiler. Daha fazla renk, ev, muhafız ve asker. Samos'un maviye boyanmış deri ve kürk giysilerle bunların arasında daha da aptal göründüğünü fark ettim. Bu renkler ve soğuk hava onu kana susamış sarışın bir buz saçağı gibi daha da soluk gösteriyordu. Samos Maven'a doğru yürümeye başlayınca,

diğerleri iki yana çekilip ona yol verdi. Bir bakışta saray halkından birkaç düzine insan saydım. Vali Welle'nin malikânesi hepimizi almaya yetecek miydi?

Maven Samos'a başını hafifçe sallayıp selam verdi ve hızlı adımlarla meydandan malikâneye uzanan süslü basamaklardan çıkmaya başladı. Heron ve her zamanki gibi Kral'm peşinde olan Gözcüler hemen arkasındaydı. Geriye kalanlar da görünmez bir iple çekiliyorlarmış gibi onların peşine takıldılar.

Ancak vali olabilecek bir adam meşe ve altın rengi kapılardan dışarı fırladı ve yürürken eğilip selam verdi. Evine kıyasla sönük duruyordu; zayıf çenesi, kirli sarı saçları ve ne şişman ne de zayıf yapısıyla sıradan biri gibiydi. Ama bunu giysileriyle katbekat telafi ediyordu. Çizmeler, tereyağı gibi yumuşacık bir deri pantolon ve yakasında ve kollarında çarpıcı zümrütler bulunan, sırmalı kumaştan bir ceket giymişti. Bunlar boynundaki eski madalyona kıyasla gölgede kalıyordu. Evini koruyan ağacın taşlarla süslü bir simgesi olan madalyon yürüdüğünde göğsüne çarpıyordu.

"Majesteleri, size ev sahipliği yapacağım için ne kadar mutlu olduğumu anlatamam," dedi ve bir kere daha eğildi. Maven dudaklarını büzerek hafifçe gülümsedi. Bu gösteri onu eğlendirmişti. "Taç giyme turunuzun ilk durağı olmak büyük bir şeref."

Midemin bulandığını hissettim. Ülkenin dört bir yanında, Maven'ın birkaç adım gerisinde, her daim emirlerine amade bir halde dolaştırıldığımı düşündüm. Ekranda, kameraların önünde bu durum insanı küçültüyordu ama ya bizzat yaşayınca? Kasabadaki kalabalıkların önünde? Bu olaydan sağ çıkamayabilirdim. Nedense, Beyazateş hapishanesini tercih edebileceğimi düşündüm.

Maven valiyle el sıkıştı, gülümsemesi samimi sayılabilecek bir şekilde suratına yayıldı. Çok iyi rol yaptığını inkâr edemezdim. "Tabii ki, Cyrus. Başlamak için buradan daha iyi bir yer düşünemezdim. Heron sizden övgüyle söz ediyor," diyerek Heron'a, yanına gelmesini işaret etti.

Heron hızla yanına gidip babasına baktı. Aralarında rahatlamışlar gibi bir bakışma geçti. Sanki Maven'ın yaptığı her şey gibi, Heron'un orada oluşu da ince düşünülmüş bir manipülasyon ve bir mesajdı.

"Gidelim mi?" dedi Maven malikâneyi işaret ederek. Kendisi önden yürüdü ve herkesi ona yetişmeye mecbur bıraktı. Vali hızlı adımlarla Maven'ın yanına geçti; hâlâ kontrol sahibiymiş gibi görünmeye çalışıyordu.

İçerideki duvarların önüne en güzel üniformalarını ve cilalı ayakkabılarını giymiş, bakışlarını yere eğmiş sürü sürü Kızıl hizmetçi dizilmişti. Hiçbiri bana bakmadı, ben de sessizce valinin malikânesini inceledim. Korucu zanaatkârlığı görmeyi bekliyordum ve hayal kırıklığına uğramamıştım. Her türden çiçek girişi süslemiş, kristal vazolarda tomurcuklar açmış, duvarlara çizilmiş, tavana kabartma olarak yapılmış ve avizelerin camlarına ya da zeminin taş mozaiklerine işlenmişti. İçeride bunaltıcı bir koku olmalıydı. Ama içime çektiğim her nefes büyüleyici ve rahatlatıcıydı. Kokuyu derin derin soluyup bu küçük lüksün tadını çıkardım.

Welle Hanesi'nden daha birçok kişi Kral'ı karşılamak için bekliyordu; insanlar eğilmek, reverans yapmak ya da Maven'a yasalarından ayakkabılarına kadar iltifatlar yağdırmak için birbirlerini ezdiler. Maven bunların hepsine katlandı. Evangeline çoktan kürklerini zavallı bir hizmetçiye verip yanımıza gelmişti.

Yanımda duraksadığını fark edince gerildim. Etraftaki tüm yeşillikler giysilerine yansıyor, onu iç bayıltıcı bir renge boyuyordu. Şaşkınlıkla babasının orada olmadığını gördüm. Genellikle o tür davetlerde kızı ile Maven'ın arasında durur, kızı ne zaman öfkelenecek gibi olsa hemen araya girerdi. Ama şimdi burada değildi.

Evangeline, bir şey demeden Maven'ın sırtına bakmaya devam etti. Onu izleyişini izledim. Vali eğilip Maven'ın kulağına bir şey fısıldayınca, yumruklarını sıktı. Sonra vali orada bekleyen ince uzun, kuzguni siyah saçlı, çıkık elmacıkkemikli ve donuk, koyu sarı tenli bir Gümüş kadını yanına çağırdı. Kadın Welle Hanesi'nin üyesiyse bile belli olmuyordu. Üstünde tek bir yeşil eşya yoktu. Tam aksine,

giysileri gri-maviydi. Kadın ciddiyetle başını eğdi ve bakışlarını Maven'dan ayırmadı. Maven'ın hali tavrı birden değişti ve gülümsemesi bir an suratına yayıldı. Başını heyecanla sallayarak kadına bir şeyler söyledi. Söylediği tek bir sözcüğü bile duymamıştım.

"Şimdi," dedi. Vali ve kadın ona itaat ettiler.

Peşlerinde Gözcülerle uzaklaştılar. Arven'lere bakıp bizim de gidip gitmeyeceğimizi anlamaya çalıştım ama kıpırdamadılar.

Evangeline de olduğu yerde kaldı. Nedense omuzlarını sarkıttı ve bedeni gevşedi. Üstünden bir yük kalkmış gibiydi.

"Bana bakmayı kes," dedi ters ters, onu incelememi engelleyerek.

Başımı önüme eğdim ve bu ufak, önemsiz zaferi kazanmasına izin verdim. Sonra da, *Ne biliyor? Benim görmediğim neyi görüyor?* diye düşünmeye başladım.

Arven'ler beni o geceki hücrem neredeyse oraya götürürken hayal kırıklığına uğradım. Julian'ın kitaplarını Beyazateş'te bırakmıştım. Bu gece beni hiçbir şey rahatlatamayacaktı.

ON DÖRT

Mare

Yakalanmadan önce, aylarca oradan oraya gitmiş, Maven'ın avcılarından kaçınmış ve Yenikanları toplamıştım. Toprakta yatmış, ne çalabiliyorsak onu yemiş, uyanık olduğum zamanların tamamını ya çok fazla ya da çok az şey hissederek geçirmiş, iblislerimizin hepsinden bir adım önde olmak için elimden geleni yapmıştım. Bu baskıyla çok da iyi başa çıkamamıştım. İçime kapanıp arkadaşlarımdan, ailemden ve bana yakın herkesten uzaklaşmıştım. Yardım etmek isteyen veya beni anlayan herkesten. Tabii, buna pişman olmuştum. Tabii ki Çentik'e, Cal, Kilorn, Farley ve Shade'e geri dönmek istemiştim. Şimdi olsa her şeyi farklı yapardım. Farklı birisi olurdum.

Ne yazık ki hiçbir Gümüş ya da Yenikan, geçmişi değiştiremezdi. Hatalarım değiştirilemez, unutulamaz ya da göz ardı edilemezdi. Ama bunları telafi edebilirdim. Artık bir şey yapabilirdim.

Poyraz'ı sadece bir kanun kaçağı olarak görmüştüm. Gölgelerin arasından. Kalabalık çevresinin bir parçası olarak Maven'ın tarafından oraya bakmak, geceyle gündüz arasındaki fark kadar barizdi. Paltomun içinde titriyor, ellerimi ısınmak için birbirine kenetliyordum. Arven'lerin ezici gücü ve kelepçelerim nedeniyle ısıya daha duyarlı hale gelmiştim. Ona karşı hissettiğim nefrete rağmen, sadece daimi ısısından faydalanmak için bile olsa kendimi Maven'a yaklaşırken buldum. Diğer tarafında duran Evangeline tam aksini yapıyor, ondan uzak duruyordu. Kral'dan çok Vali Welle'ye odaklanmıştı ve Maven'ın konuşmasını bölmemek için alçak sesle ona bir şeyler fısıldayıp duruyordu.

"Karşılamanızın yanı sıra, genç ve deneyimsiz bir krala verdiğiniz destek beni mahcup etti."

Maven'ın sesi mikrofonlar ve hoparlörler sayesinde daha güçlü duyuluyordu. Konuşmasını bir yere bakarak yapmıyordu ve nasıl oluyorsa balkonun altındaki şehir meydanına toplanmış herkesle göz teması kurabiliyor gibiydi. Kral'la ilgili olan her şey gibi, bulunduğu yer bile bir manipülasyondu. Yüzlerce kişinin tepesinden, insanların erişemeyeceği bir yükseklikten aşağı bakıyorduk. Vali Welle'nin yetki bölgesinin başkenti olan Arborus'un halkı tüylerimi diken diken edecek bir şekilde yüzlerini kaldırmış bize bakıyorlardı. Kızıllar daha iyi görmek için birbirlerini itiyorlardı. Onları kalabalıkta ayırt etmek kolaydı; grup grup duruyorlardı, birbirine uymayan giysiler giymişlerdi ve yüzleri soğuktan kızarmıştı. Gümüş vatandaşlarsa kürkler içinde oturuyordu. Kalabalığın arasında siyah üniformalı Güvenlik görevlileri tıpkı balkona ve komşu binaların çatılarına yerleştirilmiş Gözcüler kadar tetikteydi.

"Bu taç giyme turunun sadece krallığımı değil, sizleri de daha derinden anlamamı sağlayacağını umuyorum. Sıkıntılarınızı. Umutlarınızı. Korkularınızı. Çünkü ben kesinlikle korkuyorum." Aşağıdaki kalabalıktan da balkondakilerden de mırıltılar yükseldi. Evangeline bile yan yan Maven'a bakıp kürklü pelerininin pürüzsüz beyaz yakasının üstünden gözlerini kıstı. "Burası dayanma gücünün sınırına

gelmiş, savaşın ve terörün ağırlığıyla parçalanma tehdidi altında olan bir krallık. Bunun gerçekleşmesini engellemek ve hepimizi Kırmızı Muhafızlar'ın aşılamak istediği anarşinin dehşetlerinden kurtarmak en büyük görevimdir. Arkeon'da, Korviyum'da ve Yazkent'te çok fazla insan öldü. Annem ve babam da ölenler arasında. Kendi ağabeyim ihtilalciler yüzünden yozlaştı. Buna rağmen, yalnız değilim. Sizler varsınız. Poyraz var." Yavaşça iç çekti, yanağındaki kaslardan biri seğirmeye başladı. "Yaşam tarzımızı yok etmek isteyen düşmanlara karşı birlik olacağız. Kızıl ve Gümüş. Kırmızı Muhafızlar'ı mümkün olan her yolu deneyerek yok edeceğime hayatım üstüne yemin ederim."

Aşağıdaki tezahüratlar kulaklarıma metalin metale çarpma sesi gibi tiz geldi. Korkunç bir gürültüydü. Suratımı hareketsiz tutup nötr bir ifadeyle durmaya çalıştım. Bunu yapmak beni bir kalkan gibi korurdu.

Maven'ın konuşmaları her geçen gün daha da sağlamlaşıyordu. Sözcüklerini özenle seçiyor, birer bıçak gibi biliyordu. Bir kere bile *isyan* ya da *devrim* sözcüklerini kullanmamıştı. Kırmızı Muhafızlar her zaman teröristti. Her zaman katildi. Her zaman hayat tarzımızı mahveden düşmanlardı. Bu da ne demekse... Annesiyle babasının aksine, Kızıllara hakaret etmemek için çok ustaca davranıyordu. Tur hem Gümüş konaklarında hem de Kızıl şehirlerinde devam etti. Nasıl beceriyorsa, ikisinde de gayet rahattı ve asla krallığının sunduğu en kötü şeyler karşısında irkilmiyordu. Hatta unutamayacağım yerlerden biri olan bir fabrika varoşunu da ziyaret ettik. Harap yurt binalarının arasından geçerken ya da kirli havaya adım attığımızda tepki vermemeye çalıştım. Bir tek Maven etkilenmemiş gibiydi; işçilere ve dövmeli boyunlarına bakıp gülümsüyordu. Ağzını Evangeline gibi kapamıyor, ben de dahil olmak üzere birçok kişinin yaptığı gibi kokuyu hissedip öğürmüyordu. Bu işte düşündüğümden de iyiydi. Annesiyle babası ya anlayamamıştı ya da anlamak istememişti ama Maven Kızılların aklını çelip Gümüş amacına hizmet ettirmenin zafer kazanmak için en büyük şansı olduğunu biliyordu.

Bir diğer Kızıl şehrinde, bir Gümüş malikânesinin basamaklarında, ölümcül bir yola bir sonraki tuğlayı yerleştirdi. Bin tane yoksul çiftçi gözlerine inanamayarak, umutlanmaya cesaret edemeden bunu izledi. Ben bile ne yaptığını anlamamıştım.

"Babamın Önlem Paketi birçok devlet görevlisinin ölümüne yol açan bir saldırıdan sonra yürürlüğe girmişti. Bu paket babamın Kırmızı Muhafızlar'ı kötülükleri için cezalandırma girişimiydi ve sadece sizi cezalandırmış olması beni utandırıyor." Onca insanın gözleri önünde başını eğdi. Etkileyici bir manzaraydı. Bir Gümüş kralının Kızıl kitlelerin önünde başını eğmesi. Kendime onun Maven olduğunu hatırlatmak zorunda kaldım. Bu bir numaraydı. "Bugünden itibaren Önlem Paketi'ni kaldırıyorum ve geçersiz kılıyorum. Bu, iyi niyetli bir kralın hatasıydı ama yine de hataydı."

Bana sadece bir an baktı ama o an, tepkimi önemsediğini anlamam için yeterliydi.

Önlem Paketi. Askere alınma yaşı on beşe indirilmişti. Sokağa çıkma saatleri kısıtlanmıştı. Her türlü suçun cezası ölümdü. Sırf Poyraz'ın Kızıl nüfusunu Kırmızı Muhafızlar'a düşman etmek içindi bütün bunlar. Her şey bir kralın kapkara kalbinin atışında yok olmuştu. Mutlu olmam gerekirdi. Gururlanmam gerekirdi. Bunu benim yüzümden yapıyordu. Bir yanı bunun beni memnun edeceğini düşünüyordu. Bir yanı beni güvende tutacağına inanıyordu. Ama Kızılları, kendi halkımı izlerken, onları baskı altında tutan Kral'a yaptıkları tezahüratları dinlerken içim dehşet hissiyle doldu. Aşağı bakınca, ellerimin titrediğini fark ettim.

Ne yapıyor? Ne planlıyor?

Bunu öğrenmek için, aleve cesaret edebildiğim kadar yakın uçmalıydım.

Gezisini kalabalığın arasında dolaşarak, Gümüşler kadar Kızıllarla da el sıkışarak tamamladı. Etrafını elmas biçiminde sarmış Gözcülerle onların arasından rahatlıkla geçti. Samson Merandus her zaman arkasını kolluyordu. Acaba kaç kişi zihninin zihinlerine değdiğini hissetmiştir, diye düşündüm. Bir suikastçı adayını ondan daha iyi

caydıracak hiçbir şey yoktu. Evangeline ve ben kendi muhafızlarımızla onun peşinden gittik. Her zamanki gibi gülümsemedim, kimseye bakmadım ve dokunmadım. Böylesi onlar için daha güvenliydi.

Motorları hafif bir mırıltı çıkaran araçlar bizi bekliyordu. Bulutlu hava kararmıştı ve burnuma kar kokusu geliyordu. Muhafızlarımız insanların önüne geçip Kral'ın aracına binmesini sağlamak için etrafını sararken, ben de adımlarımı elimden geldiğince sıklaştırdım. Kalbim hızla atıyor, nefesim soğuk havada buharlar oluşturuyordu.

"Maven," dedim yüksek sesle.

Arkamızda tezahürat eden kalabalığa rağmen beni duydu ve aracına adım atmak üzereyken durdu. Zarif bir biçimde, pelerinini kan kırmızısı astarını gösterecek biçimde savurarak bana döndü. Isınmak için geri kalanımız gibi kürklere bürünmesi gerekmiyordu.

Titreyen ellerimle yapacak bir şeyim olsun diye paltomu etrafıma biraz daha sardım. "Söylediklerinde ciddi miydin?"

Samson kendi aracından gözlerini gözlerime dikmişti. Kelepçelerim varken zihnimi okuyamazdı ama bu halde bile faydasız sayılmazdı. Takmak istediğim maskeyi yaratmak için gerçek şaşkınlığıma güveniyordum.

Maven söz konusu olduğunda yanılsamalara yer yoktu. Hastalıklı kalbini ve bana karşı bir şey hissettiğini biliyordum. Kurtulmak istediği ama asla ayrılamadığı bir şeydi bu. Beni elini sallayarak aracına çağırıp yanına oturmamı istediğinde, Evangeline'in oflayacağını ya da buna itiraz edeceğini sandım. Hiçbir şey yapmadı, süzülerek kendi aracına gitti. Soğukta o kadar da parıldamıyordu. Neredeyse insan gibiydi.

Arven'ler yeltenmelerine rağmen peşimden gelmediler. Maven bir bakış atarak onları durdurdu.

Maven'ın aracı, bindiğim diğer araçlardan farklıydı. Şoför ve ön taraftaki muhafız, yolculardan cam bir pencereyle ayrılmış, bizleri arkada baş başa bırakmışlardı. Duvarlar ve pencereler kalın ve kurşungeçirmezdi. Gözcüler de o araca binmediler, doğrudan nakliye iskeletine tırmanıp her köşesinde savunma pozisyonları aldılar. Tepemde

eli silahlı bir Gözcü oturduğunu bilmek beni huzursuz ediyordu. Ama karşımda oturmuş bana bakan Kral kadar değil.

Ellerime baktı ve donmuş parmaklarımı ovuşturmamı izledi.

"Üşüyor musun?" diye mırıldandı.

Ellerimi ısıtmak için hemen bacaklarımın altına soktum. Araç ileri atıldı. "Bunu gerçekten yapacak mısın? Önlem Paketi artık olmayacak mı?"

"Sence yalan söyler miyim?"

Acı acı gülmeden edemedim. Keşke bir bıçağım olsaydı, diye düşündüm içten içe. Acaba ben boğazını kesmeden önce beni küle dönüştürebilir miydi? "Sen mi? Asla."

Sırıtıp omuzlarını silkti, rahat koltuklara iyice yayıldı. "Dediklerimde ciddiydim. Önlem Paketi bir hataydı. Yürürlüğe sokulması faydadan çok zarara neden oldu."

"Kızıllara mı, sana mı?"

"İkisi de tabii. Gerçi mümkün olsaydı, babama teşekkür ederdim. Onun yanlışlarını düzeltmenin bana halkının desteğini sağlayacağını umuyorum." Sesindeki buz gibi kayıtsızlık bana en hafif ifadeyle rahatsızlık veriyordu. Bunun babasıyla ilgili anılarından kaynaklandığını biliyordum. Zehirli, sevgiden veya mutluluktan yoksun şeyler. "Ne yazık ki bu iş bitene dek Kırmızı Muhafızlar'ın pek yandaşı kalmayacak. Bir diğer fayda etmeyen savaşa gerek kalmadan işlerini bitireceğim."

"Sence insanlara kırıntılar vermek onları sakinleştirecek mi?" dedim hışımla. Çenemle dışarıyı işaret ettim. Kışın çıplak kalmış tarlalar ta tepelere kadar uzanıyordu. "Ah, ne güzel, Kral bana çocuğumun hayatının iki senesini geri verdi. Eninde sonunda askere alınacak olmaları önemli değil."

Daha da çok sırıttı. "Böyle mi düşünüyorsun?"

"Evet. Bu krallığın nasıl olduğunu biliyorum. Her zaman öyleydi."

"Göreceğiz." Biraz daha geriye yaslanıp ayaklarından birini yanımdaki koltuğa koydu. Hatta tacını çıkarıp ellerinde çevirdi. Bronz ve demir alevler loş ışıkta parıldadı ve ikimizin yüzünün aksini yansıttı. Yavaşça kenara çekilip köşeye sığındım.

"Sanırım, sana zor bir ders verdim," dedi. "Geçen sefer çok şey kaçırdın ve artık hiçbir şeye güvenmiyorsun. Her zaman etrafı izliyor, asla kullanmayacağın bilgiler edinmeye çalışıyorsun. Nereye gittiğimizi anladın mı? Ya da neden gittiğimizi."

Nefes aldım. Julian'ın sınıfına geri dönmüşüm ve bir harita konusunda test ediliyormuşum gibi hissettim. Bu seferki riskler çok daha büyüktü. "Şu anda Demir Yol'dayız ve kuzeybatıya doğru ilerliyoruz. Korviyum'a doğru."

Göz kırpıp beni sinir etti. "Yaklaştın."

"Yoksa biz..." Gözlerimi hızla kırpıştırıp düşünmeye çalıştım. Beynim günlerdir can havliyle topladığım tüm parçaların arasında dolaştı. Bölük pörçük haberler, oradan buradan duyduğum dedikodular. "Rokasta'ya mı gidiyoruz? Cal'in peşinde misin?"

Maven keyifle daha da geriye yaslandı. "Ne kadar da dar fikirlisin. Neden sürgündeki ağabeyimle ilgili söylentilerin peşinden koşayım? Sona erdirmem gereken bir savaş ve engellemem gereken bir isyan var."

"Sona erdirmen gereken... bir savaş mı?"

"Sen de söylemiştin: Gölbölge fırsat bulduğu anda bizi devirir. Buna izin vermeyeceğim. Özellikle de Yamaç başka bir yere, yığınla sorununa odaklanmışken. Bu meseleleri benim halletmem gerek." Araç kısmen karşımda oturan ateş kralı yüzünden ılık olmasına rağmen, sırtımın buz kestiğini hissettim.

Eskiden Boğaz'ı rüyalarımda görürdüm. Babamın bacağını kaybettiği, ağabeylerimin ölmekten kıl payı kurtulduğu yerdi orası. Çok sayıda Kızıl'ın öldüğü yer. Kül ve kandan bir çöl.

"Sen savaşçı değilsin, Maven. Bir komutan veya asker de değilsin. Onları yenmeyi nasıl umut edersin, hele ki..."

"Başkaları yenemezken mi demek istiyorsun? Babam yenemedikten sonra mı? Cal yenemedikten sonra mı?" dedi ters ters. Sözcüklerinin her biri kırılan bir kemik gibi ses çıkarıyordu. "Haklısın, onlar gibi değilim. Savaş için yaratılmamışım."

Yaratılmak. Bunu nasıl da kolay söylüyordu. Maven Calore kendisi değildi. Bu kadarını söylemişti. Bir üründü, annesinin eklemeleri ve

çıkarmalarının bir eseriydi. Mekanik bir şeydi; bir makineydi, ruhsuz ve kaybolmuş birisiydi. Onun gibi birisinin hepimizin kaderini titreyen elinde tutması ne kadar korkutucuydu.

"Gerçek anlamda bir yenilgi olmayacak," dedi ikimizin de dikkatini dağıtmak için. "Askeri ekonomimiz sadece Kırmızı Muhafızlar'a odaklanacak. Sonra yine kimden korkacağımıza karar vereceğiz. Nüfus kontrolü için hangi yol en iyisiyse..."

Kelepçelerim olmasaydı, öfkem kesinlikle aracı elektrik şokuna maruz kalmış bir hurdaya dönüştürürdü. Onun yerine hızla öne atıldım, onu yakasından tutmak için ellerimi uzattım. Parmaklarım ceketinin yakasının altına girdi ve iki elimle kumaşı tuttum. Ne yaptığımı düşünmeden onu koltuğunda geriye ittim ve sırtını arkaya savurdum. İrkildi ve bana bir karış mesafede nefes nefese kaldı. O da benim kadar şaşırmıştı. Kolay bir şey değildi. O anda şok içinde uyuştuğumu, hareket edemediğimi ve korkudan taş kesildiğimi hissettim.

Başını kaldırıp koyu renkli ve uzun kirpiklerinin altından gözlerime baktı. Ona o kadar yakındım ki gözbebeklerinin irileştiğini görebiliyordum. Elleri ağır ağır benimkilere uzandı. Bileklerimi kavradığı anda kelepçelerimle kemiklerimi hissetti. Sonra, yumruklarımı göğsünden ayırdı. Başka bir şey yapamayacak kadar korktuğum için ellerimi üstünden çekmesine izin verdim. Tenim dokunuşuyla eldivenlerimin altında bile ürpermişti. Ona saldırmıştım. Maven'a. Kral'a. Tek bir sözcükle, pencereyi tıklatmasıyla bir Gözcü beni paramparça ederdi. Ya da beni kendisi öldürebilirdi. Diri diri yakardı.

"Yerine otur," diye fısıldadı iki sözcüğü de vurgulayarak. Bana tek bir şans veriyordu.

Telaşlı bir kedi gibi hemen dediğini yapıp köşeme çekildim.

Maven benden daha çabuk toparlandı ve hafif bir gülümsemeyle başını salladı. Hemen ceketini ve dağılmış bir tutam saçını düzeltti.

"Zeki bir kızsın, Mare, sakın bana o parçaları birleştiremediğini söyleme."

Göğsümde kocaman bir taş varmış gibi güçlükle nefes alabiliyordum. Yanaklarımın hem öfkeden hem de utançtan yandığını

hissettim. "Kıyılarımızı istiyorlar. Elektriğimizi. Biz de onların çiftlik alanlarını ve kaynaklarını..." Eğreti bir okulda öğrendiğim sözcükleri söylemeye çalıştım. Maven'ın yüzünde daha da eğleniyormuş gibi bir ifade belirdi. "Julian'ın kitaplarında... krallar bir anlaşmazlık yaşıyorlar. İki adam şımarık çocuklar gibi bir satranç tahtasının üstünde kavga ediyorlar. Tüm bunların nedeni onlar. Yüzlerce yıl süren bir savaş."

"Julian'ın sana satır aralarını okumayı öğrettiğini sanıyordum. Söylenmeyen sözcükleri görmeyi bildiğini düşünüyordum." Benden umudunu kesmiş gibi başını salladı. "Sanırım, o bile seneler süren zayıf eğitiminin açığını kapayamamış. Bu da iyi kullanılmış bir taktik doğrusu."

Bunu biliyordum. Her zaman biliyordum ve üzülüyordum. Kızıllar aptal ve cahil bırakılmıştı. Bu bizi olduğumuzdan da güçsüz kılıyordu. Kendi ebeveynlerim okuma yazma bilmezdi.

Öfkeyle gelen yaşları, gözlerimi kırpıştırarak geçiştirdim. *Tüm bunları biliyordun,* dedim içimden, sakinleşmeye çalışarak. *Savaş bir üçkâğıt, Kızılları kontrol altında tutmak için bir dolap. Anlaşmazlık sona erebilir ama hep bir başkası başlayacak.*

Bu oyunun herkes için ne kadar uzun süre devam ettiğini düşününce midem kasıldı.

"Aptal insanları kontrol etmek daha kolay. Annem neden babama o kadar zaman dayandı sanıyorsun? Babam ayyaşın tekiydi, kalbi kırık bir salaktı, çok şeyi görmüyordu ve her şeyi olduğu gibi bırakmak istiyordu. Kontrol edilmesi ve kullanılması kolay bir insandı. Manipüle edilecek ve... suçlanacak birisiydi."

Öfkeyle yüzümü silip duygularımı belli edebilecek izleri yok etmeye çalıştım. Maven'ın ifadesi biraz yumuşar gibi oldu ve bana bakmaya devam etti. Sanki bir işe yarayacaktı. "Peki, Kızılları birbirine düşürmekten vazgeçen iki Gümüş krallığı ne yapar?" diye sordum hırlar gibi. "Bizi rastgele uçurumlardan aşağı mı atarlar? Bir kuradan isimlerimizi mi çekerler?"

Elini çenesine götürdü. "Cal'in sana bunlardan hiç söz etmediğine inanamıyorum. Gerçi senin için bile, bir şeyleri değiştirmek için

fırsatların üstüne atlamadı. Muhtemelen bununla başa çıkabileceğini düşünmedi... belki de anlayabileceğini düşünmemiştir."

Yumruğumu kurşungeçirmez cama indirdim. Canım yanınca ona odaklandım ve Cal'le ilgili düşünceleri uzaklaştırmaya çalıştım. Söyledikleri doğru olsa bile o boğucu sarmala kapılamazdım. Cal bir zamanlar o dehşetleri durdurmaya niyet etmiş olsa da. "Yapma," dedim öfkeyle. "Yapma."

"Ben salak değilim, şimşek kız." Suratındaki pis gülümseme benimkinin aynısıydı. "Sen benim zihnimle oynayacaksan, ben de seninkiyle oynayacağım. İkimizin de becerikli olduğu şey bu."

Daha önceden üşüdüğümü hissediyordum ama artık öfkesinin ısısı beni yutmak üzereydi. Midemin bulandığını hissederek yanağımı soğuk cama yaslayıp gözlerimi yumdum. "Beni kendinle kıyaslama. Aynı değiliz."

"Bizim gibiler," diye ofladı, "herkese yalan söyler. Özellikle de kendilerine."

Yine cama yumruk atmak istedim. Ama yumruklarımı kollarımın altına daha da sıkıştırıp kendimi ufaltmaya çalıştım. Ufalıp yok olabilirdim. Aldığım her nefesle, aracına bindiğim için daha da pişman oluyordum.

"Gölbölge'yi asla razı edemezsin," dedim.

Boğuk bir sesle güldüğünü duydum. "Komik. Çoktan razı oldular bile."

Şok içinde hızla gözlerimi açtım.

Evet der gibi, mutlu mutlu başını salladı. "Vali Welle Gölbölge'nin kıdemli bakanlarından biriyle bir görüşme yapmamı sağladı. Kuzeyde birçok bağlantısı var... Kolay ikna oluyor."

"Muhtemelen kızını rehin aldığın için."

"Muhtemelen," dedi.

Demek bu tur bununla ilgiliydi. Gücünü sağlamlaştırıyor, yeni müttefikler buluyordu. Hangi yolla olursa olsun, kolları ve iradeleri büküyordu. Bunun bir gösteriden fazlası olduğunu biliyordum ama bu... Bunu aklıma dahi getirmemiştim. Farley'yi, Albay'ı, Gölbölge'de

Kırmızı Muhafızlar'a bağlılık yemini etmiş askerlerini düşündüm. Bir barış anlaşmasının sonuçları ne olurdu?

"O kadar sıkkın durma. Milyonların öldüğü bir savaşı sona erdiriyorum ve artık barış sözcüğünü bile bilmeyen bir ülkeye barış getiriyorum. Benimle gurur duymalısın. Teşekkür etmelisin. Sakın..." Ona tükürdüğümde, suratını korumak için ellerini kaldırdı.

"Öfkeni ifade etmenin gerçekten de başka yollarını bulmalısın," diye homurdanıp üniformasını sildi.

"Kelepçelerimi çıkarırsan, başka nasıl ifade ettiğimi gösteririm."

Bir kahkaha patlattı. "Tabii, Bayan Barrow."

Dışarıda gök karardı ve dünya silikleşip griye büründü. Avuçlarımdan birini cama dayayıp dışarı düşmeyi diledim. Hiçbir şey olmadı. Hâlâ oradaydım.

"Çok şaşırdığımı söylemem gerek," dedi. "Gölbölge'yle düşündüğünden de çok ortak yanımız var."

Çenemi sıktım ve dişlerimin arasından yanıt verdim: "İkiniz de Kızılları köle olarak kullanıp savaşta harcıyorsunuz."

O kadar hızlı doğruldu ki irkildim. "İkimiz de Kırmızı Muhafızları bitirmek istiyoruz."

Neredeyse komik bir manzaraydı bu. Attığım her adım suratımda patlıyordu. Kilorn'u askere alınmaktan kurtarmak istemiş, kız kardeşimi sakat bırakmıştım. Aileme yardım etmek için bir hizmetçi olmuştum ve birkaç saat içinde bir mahkûma dönüşmüştüm. Maven'ın sözlerine ve sahte kalbine inanmıştım. Cal'in beni seçeceğine inanmıştım. İnsanları özgür bırakmak için bir hapishaneye baskın düzenlemiştim ve oradan Shade'in cesediyle çıkmıştım. Sevdiğim insanları kurtarmak için kendimi feda etmiştim. Maven'a bir silah vermiştim. O sırada bile hükümdarlığını içerden devirmeye çalışırken, çok daha kötü bir şey yaptığımı düşünüyordum. Birleşmiş bir Gölbölge ve Poyraz nasıl olacaktı?

Maven'ın dediklerine rağmen, Rokasta'ya doğru ilerledik, Batıgöller bölgesi boyunca daha da çok taç giyme durağını geride bıraktık.

Orada kalmayacaktık. Orası ya Maven'ın saray halkı için yeteri kadar görkemli bir yer değildi ya da orada kalmak istemiyordu. Sebebini anlıyordum. Rokasta askeri bir şehirdi. Korviyum gibi sığınaklı bir kale değildi ama yine de orduyu desteklemesi için inşa edilmişti. İşlevsel olsun diye yapılmış çirkin bir şeydi. Şehir Tarion Gölü'nün kıyılarından birkaç kilometre uzaktaydı ve Demir Yol, merkezinden geçiyordu. Bir bıçak gibi Rokasta'yı bölüyor, şehrin daha varlıklı Gümüş bölgesini Kızıllardan ayırıyordu. Duvarları olmadığı halde üstüme üstüme geldiğini hissettim. Evlerin ve binaların gölgeleri bir tipinin kör edici beyazlığının arasında belirdi. Gümüş fırtınalar yolumuzu açık tutmaya çalışıyor, Kral'ı vaktinde ulaştırabilmek için karla mücadele ediyordu. Araçlarımızın üstünde duruyor, etrafımızdaki karları ve buzları aynı hareketlerle yönlendiriyorlardı. Onlar olmadan, hava çok daha kötü olur, çok sert bir kışa maruz kalırdık.

Yine de kar, aracın pencerelerine sertçe vuruyor ve dışarıdaki dünyayı gizliyordu. Artık becerikli Laris Hanesi'nin rüzgârbükücüleri yoktu. Ya ölmüşler ya da diğer isyankâr hanelerle birlikte gitmişlerdi ve geriye kalan Gümüşler ancak bu kadarını yapabiliyordu. Etrafı çok az görebiliyordum ama Rokasta fırtınaya rağmen işlerine devam ediyordu. Kızıl işçiler pusta bulanık suda yüzen balıklar gibi ışıkları inip çıkan el fenerlerini sıkı sıkı tutmuş bir yerlere gidiyorlardı. Göllere çok yakın olduklarından, o hava koşullarına alışıklardı.

Uzun paltom kan kırmızısı bir tiksinti kaynağı olsa bile, beni ılık tuttuğu için memnun olup içine iyice yerleştim. Her zamanki beyaz giysilerine bürünmüş Arven'lere baktım.

"Korkuyor musunuz?" dedim boşluğa. Gelmeyecek yanıtlarını beklemedim; hepsi sessizce, sesimi duymazdan gelmeye odaklanmıştı. "Bu gibi bir fırtınada sizi kaybedebiliriz." Kendi kendime iç çektim ve kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Keşke."

Maven'ın, üstünde Gözcü muhafızlar olan aracı benimkinin önünde gidiyordu. Gözcüler de paltom gibi tipide göze batıyordu; alevli cüppeleri geri kalanımıza bir fener gibi yol gösteriyordu. Kısıtlı görüş şartlarında maskelerini çıkarmamalarına şaşırdım. İnsan dışı

ve korkutucu göründükleri için kendileriyle gurur duyuyor olmalıydılar... Bir diğer canavarı savunan canavarlardı onlar.

Konvoyumuz şehrin merkezine yakın bire yerde Demir Yol'dan ayrıldı ve parıldayan ışıkların çapraz çizgiler çizdiği geniş bir bulvarda hızla ilerlemeye başladı. Görkemli şehir malikâneleri ve etrafları duvarlarla çevrili köşkler ılık ve davetkâr pencereleriyle sokakta belirdi. İlerideki bir saat kulesi kâh görünüyor kâh kayboluyor, çanının çıkardığı tiz sesler göğüskafesimin içinde yankılanıyor gibiydi.

Fırtına şiddetlenirken, yolun kenarında her saniye daha da koyulaşan gölgeler belirdi. Etrafta çöp ve ara sokaklarda dolanan pespaye Kızıllar olmamasına bakılırsa, Gümüş bölgesindeydik. Düşman bölgesi... Sanki düşman hattının yeteri kadar gerisinde değilmişim gibi.

Sarayda Rokasta, özellikle de Cal'le ilgili söylentiler duymuştum. Birkaç asker onun şehirde olduğunu duymuştu. Daha doğrusu, yaşlı bir adam onu gördüğünü sanmış, verdiği bu bilgiye karşılık istihkak istemişti. Ama aynı şey birçok yer için geçerli olabilirdi. Cal'in oraya, hâlâ sıkı sıkıya Maven'm kontrolü altında olan bir şehre gitmesi aptallık olurdu. Hele ki Korviyum o kadar yakınken. Zekiyse çok uzaklarda, iyice gizlenmiş ve Kırmızı Muhafızlar'a elinden geldiğince yardım ediyor olurdu. Laris, Iral ve Haven hanelerinin onun şerefine, tahta asla çıkmayacak, sürgüne yollanmış bir prens için isyan etmiş olması tuhaftı. Ne kadar da yazıktı.

Saat kulesinin altındaki idari bina Rokasta'nın geri kalanına kıyasla süslü sayılırdı; Beyazateş Sarayı'nın sütunlarına ve kristallerine daha yakın bir yerdi. Konvoyumuz kayarak onun önünde durdu ve bizi karlara attı.

Basamaklardan elimden geldiğince hızla çıktım ve beni deli eden kırmızı paltonun yakasını soğuktan korunmak için kaldırdım. İçerisinin ılık olacağını, Maven'ın her önceden planlanmış sözünü pür dikkat dinleyecek bir kalabalık göreceğimi sanıyordum. Ama bunların yerine müthiş bir karmaşayla karşılaştık. Orası eskiden büyük bir toplantı salonuydu ama bir zamanlar duvarların önüne sıralanmış rahat sıralar ve koltuklar artık kenara itilmişti. Birçoğu

diğerinin üstüne atılmış, giriş katı için yer açılmıştı. Burnuma keskin kan kokusu geldi. Gümüşlerle dolu bir salon için tuhaf bir şeydi bu.

Ama sonra durumu fark ettim: Orası artık bir toplantı salonu değil, bir hastaneydi.

Tüm yaralı görevliler düzgün sıralarla şiltelere yerleştirilmişti. Bir bakışta üç düzine kadar asker saydım. Özel üniformalarının ve düzgün madalyalarının yanı sıra, farklı Soylu Haneler'in özel nişanları da onların farklı rütbede askerler olduklarını gösteriyordu. Deri şifacıları ellerinden gelen hızla yardımlarına koşuyordu ama o sırada omuzlarındaki kırmızı gümüş artılarla işaretlenmiş sadece iki şifacı çalışıyordu. İleri geri koşturuyor, askerlerin yaralarının ciddiyetine göre sırayla onlara yardım ediyorlardı. İçlerinden biri inleyen bir adamın yanından kalkıp gümüş kan kusan, çenesi sıvıyla metal gibi parıldayan bir kadının yanında diz çöktü.

"Gözcü Skonos," dedi Maven ciddiyetle. "Kime yardım edebiliyorsanız edin."

Maskeli muhafızlarından biri eğilip selam verdi ve Kral'ın korumalarının arasından sıyrıldı.

Birçoğumuz tek sıra halinde zaten kalabalık olan odaya doluştuk. Soylulardan birkaçı askerleri ve ailelerini aramak için binadan çıktı. Diğerleri dehşet içindeydi. Türlerinin kanamaması gerekiyordu. En azından o şekilde.

Maven ileride ellerini beline dayamış, bir sağa bir sola bakıyordu. Onu tanımasam, bu manzaradan etkilendiğini, öfkeli veya hüzünlü olduğunu düşünebilirdim. Ama bu da bir diğer performansa dönüşmek üzereydi. Bunlar Gümüş askerleriydi ama buna rağmen o durumda olmalarına üzülmüştüm.

Hastanenin salonu Arven'lerimin taştan olmadıklarını kanıtlıyordu. Kedicik beni şaşırtarak ilk dağılan kişi oldu. Etrafına bakınırken gözleri dolmuştu. Bakışlarını salonun en ucuna çevirdi. Orada beyaz kefenlere sarılı kişiler vardı. Cesetler. Bir düzine kadar ölü.

Ayaklarımın dibinde, genç bir adam hırıltılı bir sesle nefes verdi. Ellerinden birini göğsüne bastırıyor, bir iç yarası olduğunu tahmin

ettiğim bölgeye baskı uyguluyordu. Gözlerimi ona diktim ve üniforması ile yüzünü inceldim. Yaşça benden büyüktü ve gümüş kanların ardında klasik bir yakışıklıydı. Hanesinin renkleri siyah ve altındı. Provos Hanesi'nden bir telkiydi. Beni tanıması uzun sürmedi. Tanıdığında kaşlarını hafifçe kaldırdı ve bir nefes daha almaya çalıştı. Bakışlarımın altında titredi. Benden korkuyordu.

"Ne oldu?" diye sordum. Salondaki karmaşada sesim bir fısıltıdan daha yüksek çıkmadı.

Neden yanıt verdiğini anlamadım. Belki de yanıt vermezse, onu öldüreceğimi sanmıştı. Belki de birisinin gerçekten neler olduğunu bilmesini istiyordu.

"Korviyum," diye mırıldandı. Provos askerinden hırıltılı bir ses çıktı, güçlükle konuşmaya çalıştı. "Kırmızı Muhafızlar. Tam bir katliamdı."

Korkudan sesim titredi. "Kimin için?"

Adam tereddüt edince bekledim.

En sonunda, içine titrek bir nefes çekti.

"İki taraf için de," dedi.

ON BEŞ

Cameron

Sürgündeki prensi harekete geçirenin ne olduğunu bilmiyordum... Ta ki Kral Maven lanet taç giyme turuna başlayana dek. Kesinlikle bir numara, kesinlikle bir başka kandırmacaydı bu. Doğrudan da bize geliyordu. Herkes bir saldırı olacağından şüpheleniyordu. Önce bizim saldırmamız gerekiyordu.

Cal tek bir konuda haklıydı. Korviyum'un duvarlarını yıkmak en iyi eylem planımızdı.

Bunu iki gün önce gerçekleştirmişti.

Albay'la ve sığınaklı kalesi olan şehirde halihazırda bulunan isyankârlarla çalışarak, Kırmızı Muhafızlar'dan ve Yenikan askerlerden oluşan güçlü bir ekiple bir saldırı düzenlemişti. Tipide gizlenmişlerdi ve beklenmedik bir saldırının yarattığı şok işlerine yaramıştı. Cal benden onlara katılmamı istememesi gerektiğini biliyordu. Rokasta'da Farley'yle kaldım. İkimiz de telsizin başında volta atıyor, heyecanla

haber bekliyorduk. Bir ara uyuyakaldım ama Farley beni şafak sökmeden önce sırıtarak uyandırdı. Duvarları ele geçirmiştik. Korviyum bu saldırıya hazırlıksız yakalanmıştı. Şehir büyük bir karmaşa içindeydi.

Artık kimse geride kalamazdı. Ben bile. İşin aslı, gitmek istiyordum. Savaşmak için değil, zaferin neye benzediğini görmek için. Bir de tabii Boğaz'a, kardeşime ve amacım olmaya benzeyen bir şeye bir adım daha yaklaşmak için.

Böylece, kendimi Farley'nin bölüğünün geri kalanıyla bir sıra ağacın ardına gizlenmiş, siyah duvarlara ve onlardan daha da siyah dumanlara bakarken bulmuştum. Korviyum içten içe yanıyordu. Pek bir şey göremiyordum ama raporlardan haberdardım. Bazıları Muhafızlar tarafından harekete geçirilen binlerce Kızıl, Cal ve Albay saldırır saldırmaz harekete geçmişti. Şehir çoktan bir barut fıçısına dönüşmüştü. Bir ateş prensinin fitili yakıp patlatması da gayet uygun olmuştu. Bir gün sonra bile, biz sokak sokak şehri ele geçirirken çatışmalar devam ediyordu. Arada sırada patlayan silah sesleri sessiz sayılabilecek anları bölüyor, irkilmeme neden oluyordu.

Uzaklara bakıp bir insanın görebileceğinden fazlasını görmeye çalıştım. Gökyüzü çoktan kararmaya başlamış, güneş gri bulutların arkasında kalmıştı. Kuzeybatı yönündeki Boğaz'da bulutlar kapkara olmuş, kül ve ölümle adeta ağırlaşmışlardı. Morrey oralarda bir yerdeydi. Maven reşit olmayan askerleri serbest bırakmıştı ama aldığımız son bilgilere göre Morrey'nin birliği oradan çıkmamıştı. Onlar en geride, bir siperin en derinlerindeydi. Kırmızı Muhafızlar da birliğin geri döneceği yeri tutuyordu. İkiz kardeşimin soğuktan korunmak için kollarını etrafına sardığını, üstüne çok büyük gelen üniformasıyla, gözleri kararmış ve çökmüş bir halde orada olduğunu gözlerimin önüne getirmemeye çalıştım. Ama bu görüntü beynime kazınmıştı. Aklımı Korviyum'a, o sırada yapmam gereken işe verdim. Buraya odaklanmam gerekiyordu. Şehri ne kadar çabuk ele geçirirsek, askere yeni alınanları da bir o kadar kısa sürede kurtarabilirdik. *Sonra ne olacak?* dedim içimden. *Onu eve mi yollayacağım? Bir başka cehennem deliğine mi?*

Zihnimdeki sorular için de yanıtlarım yoktu. Morrey'yi Yeni Kent'teki fabrikalara geri gönderme fikri, onu annemle babamın yanına yollamak anlamına gelse bile, midemi bulandırıyordu. Kardeşimi geri aldıktan sonra hedefim onlardı. Bir imkânsız hayal diğerini izliyordu.

"İki Gümüş az önce bir Kızıl askeri bir kuleden aşağı attılar." Ada gözlerini kısıp bir dürbünden baktı. Onun yanında duran Farley sakindi ve kollarını soğukkanlılıkla göğsünde kavuşturmuştu.

Ada duvarları taramaya, sinyalleri okumaya devam etti. Gri ışığın altında, altın renkli teni soluk bir tona bürünmüştü. Hastalanmadığını umdum.

"Pozisyonlarını güçlendiriyorlar; geri çekilip ikinci duvarın arkasındaki merkezi alanda yeniden bir araya geliyorlar. En az elli kişi görüyorum," diye mırıldandı.

Elli. Korkumu yutkunarak gidermeye çalıştım. Kendime, korkmak için bir neden olmadığını söyledim. Onlarla aramızda bir ordu vardı. Hem kimse beni gitmek istemediğim bir yere gitmeye zorlayacak kadar aptal değildi. Ben aylarca eğitim gördükten sonra yapamazlardı.

"Ölü sayısı?"

"Gümüş garnizonundan yüz kişi öldü. Yaralıların çoğu geri kalanlarla yabanıl alanlara kaçtı. Muhtemelen Rokasta'ya gidiyorlar. Şehirde binden az asker vardı. Birçoğu Cal'in saldırısından önce isyankârların evlerine sığınmıştı."

"Cal'in yeni raporu nasıl?" diye sordu Farley. "Gümüşler gidiyor mu?"

"Onları da hesabıma katmıştım." Ada neredeyse sinir olmuş gibiydi. Neredeyse. Hepimizden daha sakin bir yapıya sahipti. "Şu anda, Cal'in koruması altında olan yetmiş sekizi dayanıyor."

Ellerimi belime dayayıp dengede durmaya çalıştım. "Sığınmak ve teslim olmak arasında bir fark var. Bize katılmak istemiyorlar; sadece bu olaydan sağ kurtulmak istiyorlar. Cal'in merhamet göstereceğini biliyorlar."

"Hepsini öldürmesini mi tercih ederdin? Hepsini bize karşı gelmeye mi zorlasın?" dedi Farley aksi bir tavırla. Bir saniye sonra bunu

geçiştirmek istermiş gibi elini salladı. "Orada hâlâ beş yüzden fazla asker var; hepsi geri dönüp hepimizi katletmeye hazır."

Ada tartışmamıza kulak asmayıp şehri gözetlemeye devam etti. Kırmızı Muhafızlar'a katılmadan önce, bir Gümüş valisinin hizmetçisiydi. Çok daha kötü şartlara alışkındı. "Julian'la Sara'yı Duacı Kapısı'nın orada görüyorum," dedi.

Biraz rahatladığımı hissettim. Cal telsizle bizimle bağlantı kurduğunda, ekibinden kimsenin öldüğünü bildirmemişti ama hiçbir şey kesin değildi. Sara'nın iyi olduğuna sevinmiştim. Gözlerimi kısıp Duacı Kapısı'na baktım ve Korviyum'un duvarlarının doğu ucundaki siyah ve altın renkli girişi görmeye çalıştım. Siperlerin üstündeki kırmızı bir bayrak ileri geri sallanıyor, rengi kapalı havada güçlükle belli oluyordu. Ada sinyalleri bizim için açıkladı. "Bize işaret veriyorlar. Geçit güvenli."

Farley'ye bakıp emirlerini bekledi. Albay da şehirde olduğu için, başımızdaki kıdemli görevli Farley'ydi ve sözleri kanundan farksızdı. Belli etmiyor olsa da seçeneklerini düşündüğünü fark ettim. Bu, bir tuzak da olabilirdi.

"Albay'ı görüyor musun?"

Güzel. Bir Gümüş'e güvenmiyordu. Canımızı ona teslim etmiyordu.

"Hayır," dedi Ada alçak sesle. Tekrar duvarları incelemeye başladı, parlak gözleriyle bütün taş blokları taradı. Farley kıpırdamadan, sert bir ifadeyle beklerken, Ada'nın hareketlerini izledim. "Cal yanlarında."

"Tamam," dedi Farley birden. Mavi gözleri kararlılıkla parıldıyordu. "Gidelim."

Gönülsüzce peşinden gittim. İtiraf etmek hoşuma gitmiyordu ama Cal bizi oyuna getirecek birisi değildi. En azından, bizi öldürecek bir işe kalkışmazdı. Kardeşi gibi değildi. Farley'nin arkasında duran Ada'nın gözlerine baktım. Hep birlikte yürümeye başladığımızda, diğer Yenikan başını hafifçe önüne eğdi.

Yumruklarımı ceplerime soktum. Suratını asmış bir ergen gibi duruyorsam da umurumda değildi. Öyleydim; korkan ve tek bir ba-

kışla öldürebilen bir ergen. Korku içimi kemiriyordu. Şehirden ve... kendimden korkuyordum.

Yeteneğimi aylardır eğitim dışında kullanmamıştım. O mıknatıs pislikler jetimizi düşürdüklerinden beri. Ama bunun nasıl bir his olduğunu, sessizliği bir silah olarak kullanmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlıyordum. Korros Hapishanesi'nde, bununla insanları öldürmüştüm. Korkunç insanları. Gümüşler benim gibileri yavaş yavaş öldürmek için tutsak almışlardı. Bu anı hâlâ midemi bulandırıyordu. Kalplerinin durduğunu hissetmiştim. Ölümlerini kendi başıma gelmiş gibi hissetmiştim. Bu tür bir güç... beni korkutuyordu. Neye dönüşebileceğimi düşündürüyordu. Mare'yi ve onun şiddetli bir öfke ile uyuşuk bir kayıtsızlık arasında nasıl gidip geldiğini düşündüm. Sahip olduğumuz yeteneklerin bedeli bu muydu? Seçmemiz mi gerekiyordu: İçimizin boşalması mı yoksa canavara dönüşmek mi?

Sessizce yola çıktık ve ne kadar büyük tehlike altında olduğumuzu fazlasıyla hissettik. Yeni yağmış karların üstünde birbirimizin adımlarını takip ederken epey göze batıyorduk. Farley'nin bölüğündeki Yenikanlar daha da gergindi. Mare'nin bulduğu Yenikanlardan biri olan Lory bir tazı gibi dikkatle bize yol gösteriyor, başını hızla sağa sola çeviriyordu. Duyuları inanılmaz derecede hassas olduğundan, bir saldırı gerçekleşecek olursa bunu görür, duyar veya kokusunu alabilirdi. Korros Hapishanesi baskınından ve Mare'nin yakalanışından sonra, saçlarını kan kırmızısına boyamaya başlamıştı. Kara ve demir renkli göğe karşı bir yara gibi görünüyordu. Bakışlarımı kürekkemiklerine çevirdim ve biraz bile tereddüt edecek olursa kaçmaya hazırlandım.

Farley hamile olduğu halde otoriter görünmeyi başarıyordu. Sırtındaki tüfeğini alıp iki eliyle tuttu. Ama diğerleri kadar dikkatli değildi. Gözleri zaman zaman dalıyordu. Ona baktığımda o tanıdık sızıyı hissediyordum.

"Shade'le buraya gelmiş miydin?" diye sordum alçak sesle.

Hızla bana döndü. "Neden bunu sordun?"

"Bir casus olduğun halde, bazen ne düşündüğünü anlamak çok kolay oluyor."

Parmaklarını hafifçe tüfeğinin namlusuna vuruyordu. "Dediğim gibi, Shade hâlâ Korviyum'la ilgili temel bilgi kaynağımız. Ben buradaki operasyonunu yürütmüştüm. O kadar."

"Tabii, Farley."

Sessizce yola devam ettik. Nefeslerimiz havada buhar bırakıyordu ve soğuk hissedilmeye başlamıştı. İlk olarak ayak parmaklarım uyuştu. Yeni Kent'te de kış yaşardık ama hiç böyle olmazdı. Hava kirliliğiyle ilgisi vardı. Fabrikalardan yayılan ısı kışın ortasında bile bizi çalışırken ter içinde bırakırdı.

Farley doğuştan bir Gölbölgeliydi ve hava şartlarına daha alışkındı. Karı ya da tenimizi ısıran soğuğu fark etmiyormuş gibiydi. Aklının başka bir yerde olduğu belliydi. Başka birisinde.

"Sanırım, kardeşimin peşine düşmemem iyi oldu," diye mırıldandım sessizlikte. Hem kendime hem de ona söylemiştim. Düşünecek başka bir şey olsun diye. "Burada olmadığına memnunum."

Bana yanlamasına bir bakış fırlattı. Şüpheyle gözlerini kıstı. "Cameron Cole bir konuda yanıldığını itiraf mı ediyor?"

"O kadarını yapabilirim. Ben Mare değilim."

Bir başkası olsa, bunun kabalık olduğunu düşünebilirdi. Ama Farley sırıttı. "Shade de inatçıydı. Aileden gelen bir özellik."

Shade'in isminin bir çapa gibi olmasını, onu aşağı çekmesini bekledim. Ama hareket etmesini, bir ayağını diğerinin önüne atmasını sağladı. Sözcükleri peş peşe söyledi. "Onunla buradan birkaç kilometre ötede tanıştım. Poyraz karaborsasından fısıltı casusları toplamam gerekiyordu. Var olan kuruluşları kullanarak Kırmızı Muhafızlar'a daha iyi yardım edecektim. Sütunkent'teki fısıltı koordinasyonu sağlayabilecek birkaç askerle ilgili bir bilgi verdi."

"Shade de onlardan biriydi."

Evet, der gibi, düşünceli düşünceli başını salladı. "Destek birlikleriyle Korviyum'a yollanmıştı. Bir astsubaydı. Onun için çok iyi bir pozisyondu, bizim için daha da iyiydi. Kırmızı Muhafızlar'a benim aracılığımla yığınla bilgi verdi. Ta ki orada daha fazla kalamayacağı

belli olana dek. Bir başka birliğe transfer ediliyordu. Birisi onun bir yeteneği olduğunu öğrenmişti ve bu yüzden infaz edilecekti."

Bunu daha önce hiç duymamıştım. Çok kişinin bildiğini de sanmıyordum. Farley özel hayatını açık açık anlatan birisi değildi. O sırada bana neden anlattığını da o yüzden anlamamıştım. Ama buna ihtiyaç duyduğunu görebiliyordum. Konuşmasına ve istediğini yapmasına ses çıkarmadım.

"Sonra kız kardeşi... Shade'in hiç o kadar korktuğunu görmemiştim. Kraliçedenemesi'ni birlikte izledik. Mare'nin nasıl düştüğünü, şimşeğini izledik. Gümüşlerin onu öldüreceklerini sanmıştı. Sanırım, öykünün geri kalanını biliyorsun." Dudağını ısırdı ve namlusuna baktı. "Onun fikriydi. Onu korumak için zaten ordudan kaçırmak zorunda kalmıştık. Böylece, infaz raporunda sahtecilik yaptı. Belgelerin düzenlenmesine yardım etti. Sonra da gitti. Gümüşler ölen Kızılların peşinden gitmiyordu. Tabii, ailesi buna üzüldü. Bu konu onu bir süre rahatsız etti."

"Ama bunu yine de yaptı." Anlayışlı olmaya çalıştım ama kendi aileme herhangi bir nedenle böyle bir şey yaşattığımı hayal bile edemiyordum.

"Mecburdu. Hem... iyi bir motivasyon kaynağı da oldu. Mare olanları öğrendikten sonra ona katıldı. Bir Barrow'a destek olan bir diğer Barrow."

"Demek konuşmasının o kısmı yalan değildi." Mare'nin kameraya bir infaz mangasıymış gibi bakarak zorla söylediklerini düşündüm. *Ölümünün intikamını almayı isteyip istemediğimi sordular.* "Kişilik sorunları olmasına şaşmamak gerek. Kimse kıza herhangi bir konuda doğruyu söylemiyor."

"Geri dönüş yolu onun için uzun olacak," diye mırıldandı Farley.

"Herkes için öyle olacak."

"Şimdi bir de Kral'la o korkunç tura çıktı," diye devam etti Farley. Bir makine gibi konuşmaya devam ederken, sesi aradan geçen her saniyeyle hız ve güç kazandı. Shade'in hayaleti silindi. "İşleri kolaylaştıracak bu. Tabii, hâlâ son derece zor ama düğüm gevşedi."

"Bir plan var mı? Mare gün geçtikçe yaklaşıyor. Arborus, Demir Yol..."

"Mare dün Rokasta'daydı."

Etrafımızdaki sessizlik değişti. Bölüğümüzün geri kalanı daha önce bizi dinlememişse bile artık iyiden iyiye kulak kesilmişti. Geri-deki Ada'ya baktım. Sıvı kehribar gözleri kocaman açılmıştı. O anda onun kusursuz zihninde dönmeye başlayan çarkları görür gibi oldum.

Farley devam etti. "Kral ilk saldırı dalgasında kurtulan yaralı askerleri ziyaret etti. Oraya giden yolu yarıladığımız ana kadar bunu ben de bilmiyordum. Biliyor olsaydım, belki..." İçine bir nefes çekti. "Eh, artık bunun için çok geç."

"Kral resmen bir orduyla yolculuk ediyor," dedim. "Mare gece gündüz korunuyor. Yanında sadece biz varız o yüzden yapabileceğin hiçbir şey yoktu."

Yine de yanakları kızardı ama bunun nedeni soğuk değildi. Parmaklarını dalgın dalgın tüfeğinin gövdesine vurmaya devam etti. "Muhtemelen," dedi. "Muhtemelen yoktu." Bunu kendisini ikna ediyormuş gibi daha alçak sesle söylemişti.

Korviyum üstümüze bir gölge düşürdü ve kasvetli karanlık alandaki ısı bir anda düştü. Paltomun yakasını biraz daha kaldırıp sıcaklığına sığınmaya çalıştım. Siyah duvarlı o korkunç şey bize havlıyor gibiydi.

"İşte. Duacı Kapısı." Farley demir ve altından dişleri olan açık bir ağzı işaret etti. Blok blok Sessiz Taş kapının kemerini oluşturuyordu ama onları hissedemiyordum. Bana etkileri olmuyordu. Pas rengi üniformaları ve yıpranmış çizmeleri olan Kızıl askerler kapıyı açınca rahatladım. Kar kaplı yolda ilerleyip Korviyum'un çenesinden içeri girdik. Farley altından geçtiğimiz Duacı Kapısı'na mavi gözleri irileşmiş ve titreyerek baktı. Kendi kendine bir şeyler mırıldandığını duydum.

"Buraya girerken, çıkabilmek için dua edersiniz. Buradan çıkarken, bir daha dönmemek üzere dua edersiniz."

Kimse dinlemediği halde ben de dua ettim.

* * *

Cal bir masanın üstüne eğilmiş, parmaklarını üstüne dayamıştı. Zırhı bir köşede bir yığın olarak duruyordu; üstünden çıkardığı siyah deri plakaları bunu giyen adamın ne kadar kaslı ve iriyarı olduğuna işaret ediyordu. Siyah saçları terden alnına yapışmıştı ve ensesinde parlak yorgunluk çizgileri oluşturmuştu. Isıdan değildi ama yeteneği yüzünden oda herhangi bir ateşin sağlayamayacağı kadar sıcaktı. Hayır, bu korkuydu. Utançtı. Acaba kaç Gümüş'ü öldürmek zorunda kalmıştı? *Yeteri kadarını değil,* diye fısıldadı bir yanım. Yine de onu o halde, kuşatmanın yarattığı dehşetin tüm izlerini yüzünde görmek bana duraksayacak nedeni vermişti. Bunun kolay olmadığını biliyordum. Olamazdı.

Cal boşluğa bakıyordu; bronz gözleri birer delik gibiydi. Farley'nin peşinden odaya girdiğimde hiç kıpırdamadı. Farley tek elini şakağına dayamış, diğer eliyle masada bir haritayı ya da şema gibi bir şeyi düzelten Albay'ın yanına gidip karşısına oturdu. Sekizgen şekle ve duvarlar olduğunu tahmin ettiğim genişleyen dairelere bakılacak olursa, muhtemelen Korviyum'un haritasına bakıyordu.

Ada'nın arkamda, gelip gelmemekte tereddüt ettiğini hissettim. Onu biraz teşvik etmeliydim. Bu işte herkesten daha iyiydi; o inanılmaz beyni Kırmızı Muhafızlar'a bir armağandı. Ama bir hizmetçi eğitimini aşmasını sağlamak da zordu.

"Haydi," dedim bileğini tutarak. Teni benimki kadar esmer değildi ama gölgelerin arasında hepimiz birbirimize karışmaya başlamıştık.

Başını hafifçe salladı, hatta yüzünde bundan daha da hafif bir gülümseme belirdi. "Hangi halkadalar? Ortadakinde mi?"

"Çekirdek kuledeler," dedi Albay. Haritaya hafifçe vurup yerini gösterdi. "Çok korunaklı; yeraltında kalan kısımları bile öyle. Bunu zor yoldan öğrendim."

Ada iç çekti. "Evet, çekirdek bu tür bir şey için inşa edilmiştir. Son bir mücadele için, silah ve erzak donanımıyla. İki kere mühürlen-

miştir. Tepesine kadar da elli eğitimli Gümüş'le doludur. Dar geçidi de sayarsak, orada bu rakamın beş misli Gümüş olabilir."

"Bir delikteki örümcekler gibi," diye mırıldandım.

Albay ofladı. "Belki birbirlerini yemeye başlarlar."

Cal'in irkildiğini fark ettik. "Ortak bir düşman kapıyı yumruklarken olmaz. Hiçbir şey Gümüşleri, nefret ettikleri birisi kadar birleştirmez." Bakışlarını masadan kaldırmadı. Demek istediği şey gayet açıktı. "Özellikle de artık herkes Kral'ın yakınlarda olduğunu biliyorken." Yüz ifadesi karardı, adeta bir fırtına bulutuyla kaplandı. "Bekleyebilirler."

Farley hafifçe inleyerek onun aklından geçenleri tamamladı. "Ama biz bekleyemeyiz."

"Emir aldıkları takdirde, Boğaz birlikleri bir günde buraya geri gelebilir. Hele motive olurlarsa... daha da kısa sürede gelebilirler." Ada bunları söylerken duraksamıştı. Bunun ne anlama geldiğini açıklaması gerekmiyordu. Kardeşimin teknik olarak Maven'ın yeni yasalarıyla özgür kaldığını, Gümüş subaylar tarafından yola çıkarılıp karların arasından ilerlemeye zorlandığını görebiliyordum. Sırf onu kendi türüne karşı savaştırmak için.

"Kızıllar bize katılır," diye sesli düşündüm, sırf zihnimde beliren görüntülerle savaşmak için. "Maven ordularını yollasın. Bu sadece bizimkileri cesaretlendirir. Askerler buradakiler gibi diğer tarafa geçerler."

"Haklı olabilir..." dedi Albay ilk kez söylediklerimi onaylayarak. Tuhaf bir histi. Ama Farley onun lafını kesti.

"Olabilir. Korviyum'daki garnizon aylardır karışık; kendi karmaşası bu patlamayı zorladı, dürtükledi ve kaynar hale getirdi. Ama birlikler için aynı şeyi söyleyemem. Hizmet vermeye ikna edebileceği Gümüş sayısı için de bir şey diyemem."

Ada başını sallayarak onunla aynı fikirde olduğunu gösterdi. "Kral Maven Korviyum konusunda çok dikkatli bir şekilde senaryo yazdı. Buradaki her şeyi terörizm olarak gösteriyor, isyan değil. Anarşi. Kana susamış, soykırım gerçekleştirmeye çalışan Kırmızı Muhafızlar. Birliklerin ve krallığın Kızılları, burada ne olduğunu bilmiyor."

Farley korumak istermiş gibi elini öfkeyle karnına koydu. "Acaba ve belkiler yüzünden yeterince şey kaybettim."

"Hepimiz kaybettik," dedi Cal dalgın dalgın. En sonunda, masadan kalktı ve hepimize sırtını döndü. Birkaç uzun adımda pencereye gidip hâlâ yanan şehre baktı.

Buz gibi rüzgârda dumanlar yükseliyor, göğü siyaha boyuyordu. Bana fabrikaları hatırlattı. Onları hatırlayınca ürperdim. Boynumdaki dövme kaşındı ama eğri parmaklarımla kaşımadım. Kim bilir kaç kere kırmıştım onları. Sara bir keresinde parmaklarımı düzeltmek istemişti ama ona izin vermemiştim. Duman ve dövme gibi bana nereden geldiğimi ve başkalarının neye katlanmaması gerektiğini hatırlatıyorlardı.

"Bu konuda bir fikrin yoktur herhalde?" dedi Farley haritayı babasından alıp. Yan yan sürgündeki Prens'e baktı.

Cal omuzlarını silkti ve iri omuzlarının siluet olarak kıpırdadığını gördüm. "Çok fikrim var. Hepsi kötü. Ama..."

"Buradan gitmelerine izin vermeyeceğim," diye bağırdı Albay. Keyfi kaçmıştı. Bunu daha önce tartışmış olabilirlerdi. "Maven çok yakınımızda. Onun yardımına koşarlar ve öç almak için daha da fazla savaşçıyla geri dönerler."

Cal'in bileğindeki parlak bilezik ışıldadı ve kolunda bir anda kırmızı alevler halinde dolaşan kıvılcımlar çıkardı. "Maven yine de geliyor! Raporları duydunuz. Şu anda Rokasta'da ve batıya doğru ilerliyor. Bir gösteri yaparak, Korviyum'u geri almaya geldiğini gizlemek için el sallayarak ve gülümseyerek buraya geliyor. Yıkıntı halindeki bir şehirde sırtımızı kurtlarla dolu bir kafese vererek savaşırsak, başarılı olacak!" Hızla arkasını dönüp Albay'a baktı. Omuzlarındaki korlardan hâlâ dumanlar çıkıyordu. Genellikle, giysilerini kurtarabilecek kadar kontrollü davranabiliyordu. Ama o sırada kontrollü değildi. Dumanlar üstüne yapışmış ve fanilasında yanık delikleri ortaya çıkarmıştı. "İki cepheli bir savaş intihar demek."

"Ya rehineler? O kulede değerli kimse yok mu diyorsun?" diye bağırdı Albay.

"Maven için yok. Uğruna her şeyi verebileceği tek kişi onun elinde."

"O halde, onları aç bırakamayız, salamayız ve pazarlık yapamayız." Farley bunları parmaklarıyla saydı.

"Hepsini öldüremezsiniz de." Parmağımla dudaklarıma vurdum. Cal şaşkınlıkla bana baktı. Omuzlarımı silkmekle yetindim. "Bir yolu olsaydı, kabul edilebilir bir şey olsaydı, Albay zaten bunu çoktan yapardı."

"Ada?" dedi Farley alçak sesle. "Bizim göremediğimiz bir şey görüyor musun?"

Ada'nın gözleri fıldır fıldırdı ve anılarının yanı sıra çizimi de tarıyordu. Rakamlar, stratejiler, her şey olduğu gibi kullanabilmesi için önündeydi ama sessizliği hiç de rahatlatıcı değildi.

"İhtiyacımız olan tek şey lanet bir kâhin," diye homurdandım. Jon'la, Mare'nin beni bulup yakalamasını mümkün kılan o adamla hiç tanışmamıştım. Ama onu Maven'ın yayınlarında yeteri kadar görmüştüm. "İşimizi o yapsın."

"Yardım etmek isteseydi, burada olurdu. Ama o lanet hayalet kayıplara karıştı," dedi Cal öfkeyle. "Kaçarken Mare'yi yanına almayı bile düşünemedi."

"Değiştiremeyeceğimiz şeyleri düşünmenin anlamı yok," dedi Farley çizmesini soğuk zemine sürterek. "O halde, elimizde kalan tek şey kaba kuvvet mi? Kuleyi, taşlarını teker teker sökerek mi yok edeceğiz? Her santiminin bedelini bir galon kanla mı ödeyeceğiz?"

Cal yine patlamadan önce kapı açıldı. Julian ve Sara gözleri fal taşı gibi açılmış, yanakları gümüş rengine bürünmüş bir halde içeri daldılar. Albay şaşkınlıkla, kendisini korumak istermiş gibi ayağa fırladı. Gümüşler söz konusu olduğunda, hiçbirimiz aptal değildik. Onlara karşı hissettiğimiz korku kemiklerimize işlemiş, kanımıza karışmıştı.

"Ne oldu?" dedi Albay kırmızı gözü kan kırmızısı bir parıltı saçarak. "Sorgulama bu kadar çabuk mu bitti?"

Julian *sorgulama* lafını duyunca sinirlendi ve alaycı bir tavırla güldü. "Sorularım sizin yapacağınız şeylere kıyasla bir merhamet eylemi sayılır."

"Peh," diye ofladı Farley. Cal'e baktığında, Cal onun bakışları altında utandı. "Bana Gümüş merhametinden söz etmeyin."

Julian'ı önemsemiyordum, ona güvenmiyordum da ama Sara'nın yüzündeki ifade çok şaşırtıcıydı. Gri suratında bir acıma ve korku ifadesiyle bana baktı. "Ne oldu?" dedim ama bu soruyu sadece Julian'ın yanıtlayabileceğini biliyordum. Sara Korviyum'da bile dilini geri getirmeye razı olan bir şifacı bulamamıştı. Hepsi ya çekirdek kuledeydi ya da ölmüştü.

"General Macanthos eğitim komutanlığının başında," dedi Julian. O da Sara gibi tereddütle bana baktı. Nabız seslerimi kulaklarımda duyabiliyordum. Her ne söyleyecekse, hiç hoşuma gitmeyecekti. "Kuşatmadan önce, bir birliğin bir kısmı yeni emirler almak üzere geri çağırılmış. Siperlerde savaşmaya uygun değillermiş. Kızıllar için bile."

Hızla akan kanım kulaklarımda uğuldamaya, Julian'ın sesini neredeyse bastıran bir fırtına oluşturmaya başladı. Ada'nın yanıma geldiğini, omzunun omzuma sürtündüğünü hissettim. Konuşmanın nereye varacağını biliyordu. Ben de biliyordum.

"Kayıtları ele geçirdik. Hançer Birliği'nden birkaç yüz çocuk Korviyum'a geri çağırılmış. Maven'ın yeni emrine rağmen serbest bırakılmamışlar. Bazılarını bulduk ama diğerleri..." Julian devam etmeye çalıştı. "Diğerleri rehine. Geriye kalan Gümüş askerleriyle birlikte çekirdekteler."

Elimi ofisin soğuk duvarına yasladım ve dengede durmaya çalıştım. Sessizliğim bana yalvarıyor, derimi zorluyor, yayılmak ve odadaki her şeyi boğmak istiyordu. Söylenmesi gerekeni ben söylemeliydim çünkü belli ki Julian bunu yapamayacaktı. "Kardeşim de orada."

Gümüş hergele tereddüt etti, sessiz kaldı. En sonunda konuşmaya devam etti. "Öyle olduğunu düşünüyoruz."

Gümbür gümbür atan kalbimin uğultusu seslerini bastırdı. Odadan kaçarken, ellerinden kaçınırken ve idari karargâhın koridorla-

rında hızla koşarken hiçbir şey duymadım. Peşimden birisinin gelip gelmediğini bilmiyordum. Umurumda değildi.

Aklımdaki tek şey Morrey'ydi. Morrey ve aramızda duran, yakında cesede dönüşecek elli kişi.

Ben Mare Barrow değildim. Kardeşimi bu işe feda etmeyecektim.

Sessizliğim duman gibi koyu, tüy gibi yumuşak bir şey gibi etrafıma dolandı, bütün hücrelerimden ter gibi aktı. Fiziksel bir şey değildi. Benim için çekirdeği yerle bir etmeyecekti. Yeteneğim sadece ve sadece beden içindi. Epeydir pratik yapıyordum. Beni korkutuyordu ama ona ihtiyacım vardı. Sessizlik fırtına gibi etrafımda döndü, beni giderek şiddetlenen bir kasırganın merkezi gibi sardı.

Nereye gittiğimi bilmiyordum ama Korviyum'da yön bulmak kolaydı. Dahası, çekirdek isminden de anlaşıldığı gibi nerede olduğu belliydi. Şehir düzenli, iyi planlanmış kocaman bir makine gibiydi. Bunu anlıyordum. Ayaklarım kaldırıma sertçe çarptı ve beni dış koğuşta ilerletti. Korviyum'un solumda kalan yüksek duvarları ta göğe değiyormuş gibiydi. Sağımdaki kışlalar, ofisler ve eğitim tesisleri de granit duvarların ikinci halkasına karşı istiflenmişti. Bir sonraki kapıyı bulmam, içe doğru ilerlemem gerekiyordu. Kan kırmızısı fularım yeteri kadar iyi bir kamuflajdı. Kırmızı Muhafızlar'a benziyordum. Olabilirdim de. Kızıl askerleri aralarından geçen bir diğer başıboş isyankârla ilgilenemeyecek kadar dalgın ya da aşırı heyecanlı veya fazla meşguldü. Efendilerini devirmişlerdi. Onlar için görünmez gibiydim.

Ama Lanet Olasıca Prens Hazretleri, Tiberias Calore için öyle değildim.

Beni kolumdan tutup kendisine dönmeye zorladı. Etrafımızda nabız gibi atan sessizliğim olmasaydı, ateş alacağını biliyordum. Prens, hızını beni geri atmak için kullandı. Böylece kendisini ölümcül ellerimden de uzak tuttu.

"Cameron!" diye bağırdı ellerinden birini öne uzatıp. Parmakları yanıp söndü, üstlerindeki alevler soluk almaya çalıştı. Geriye doğru bir adım daha atıp tam karşıma dikilince, alevler güçlendi ve dirseğini yaladı. Zırhını tekrar giymişti. Birbirine geçen deri ve çelik plakalar

siluetini daha iri gösteriyordu. "Cameron, tek başına kuleye gidersen ölürsün. Seni paramparça ederler."

"Umurumda mı sanki?" diye bağırdım öfkeyle. Kemiklerim kilitlendi, eklem yerlerim sıkıştı ve kendimi biraz daha zorladım. Sessizlik ona ulaştı. Ateşi azaldı ve boğazı kıpırdadı. Hissetmişti. Ona acı veriyordum. *Onu zapt et. Sabit tutmayı unutma. Ne çok fazla ne çok az.* Kendimi tekrar zorlayınca, Cal geriye doğru, gitmem gereken yöne doğru bir adım daha attı. Omzunun arkasında kalan ikinci kapı benimle alay ediyor gibiydi. "Burada olmamın tek bir nedeni var." Onunla savaşmak istemiyordum. Sadece kenara çekilmesini istiyordum. "Seninkilerin onu öldürmesine izin vermeyeceğim."

"Biliyorum!" diye hırladı boğuk bir sesle. Ateş türünün hepsinin gözleri öyle mi diye merak ettim. Yanan ve dumanlar saçan gözler. "Oraya gireceğini biliyorum. Ben de girerdim, eğer... Ben de girerdim."

"O halde, bırak da geçeyim."

Büyük bir kararlılıkla çenesini sıktı. Bir dağ gibiydi. Yanık giysileriyle, çürükleriyle, bedeni bir enkaz ve zihni harap olmuş haldeyken bile bir krala benziyordu. Cal asla diz çökmeyecek birisiydi. İçinde yoktu. Öyle yaratılmamıştı.

Ama ben tekrar parçalanmak üzere pek çok kere parçalanmıştım.

"Cal, bırak beni. Bırak da ona ulaşayım." Sesim yalvarıyormuşum gibi çıkıyordu.

Bu sefer bana doğru adım attı. Parmaklarındaki alevler masmavi oldu; o kadar ısındı ki havayı bile tütsülediler. Yine de yeteneğimin karşısında duraksadılar; nefes almaya, yanmak için savaşmaya başladılar. İstesem onları söndürebilirdim. Tüm benliğini ele geçirebilir, onu paramparça eder, öldürür, ölen her santimi hissederdim. Bir yanım bunu istiyordu. Öfkeyle, şiddetle ve kör bir intikam arzusuyla hükmedilen aptal bir yanım. Bunun yeteneğimi körüklemesine, daha da güçlendirmesine izin versem de beni kontrol etmesine vermedim. Tıpkı Sara'nın öğrettiği gibi. İnce bir çizgide yürüyordum.

Cal aklımdan geçenleri anlamış gibi gözlerini kıstı. Bu yüzden, ne dediğini duyunca şaşırdım. Gümbür gümbür atan kalbimin sesinden neredeyse duyamayacaktım.

"Bırak da yardım edeyim."

Kırmızı Muhafızlar'dan önce, müttefiklerin aynı doğrultuda çalıştıklarını sanıyordum.

Peş peşe, aynı hedef için çalışan makineler gibi... Ne kadar da saftım. Cal ve ben sözüm ona aynı taraftaydık ama kesinlikle aynı şeyi istemiyorduk.

Planı konusunda açık davrandı. Ayrıntılarıyla anlattı. Bu kadarı öfkemi, kardeşimi sırf kendi amaçları için kullanacağını anlamama yetti. *Muhafızların dikkatini dağıt, çekirdek kuleye ulaş, sessizliğini kalkan olarak kullan ve Gümüşleri, özgürlükleri karşılığında rehineleri serbest bırakmaya zorla. Julian kapıları açacak; onlara ben eşlik edeceğim. Kan dökülmeyecek. Kuşatma olmayacak. Korviyum artık tamamıyla bize ait olacak.*

İyi bir plandı. Ama Gümüş garnizonu serbest kalıp Maven'ın ordusuna tekrar katılacaktı.

Yoksul bir mahallede büyümüştüm ama aptal değildim. Cal'in köşeli çenesine ve yamuk gülümsemesine ayılıp bayılacak salak bir kız da kesinlikle değildim. Cazibesinin sınırları vardı. Beni değil, ancak Barrow'u etkileyebilirdi.

Keşke Prens biraz daha sert olabilseydi. Cal fazla yufka yürekliydi. Gümüş askerleri Albay'ın var olmayan merhametine teslim etmeyecekti. Üstelik tek alternatif bizimle tekrar savaşsınlar diye onları serbest bırakmak olsa da.

"Ne kadar süreye ihtiyacın var?" dedim. Suratına karşı yalan söylemek zor değildi. Özellikle de onun da beni kandırmaya çalıştığını bildiğim için.

Sırıttı. Beni kandırdığını sandı. *Mükemmel.* "Ördeklerimi sıraya dizmem için birkaç saate ihtiyacım var. Julian, Sara..."

"Tamam. Hazır olduğunda, beni dış taraftaki kışlada bulabilirsin." Arkamı döndüm ve çok düşünceliymişim gibi uzaklara baktım. Rüzgâr bir anda hızlanıp saç örgülerimi savurdu. Hava daha sıcak gibiydi ama Cal yüzünden değil, güneş yüzünden. İlkbahar eninde sonunda oraya da gelecekti. "Biraz zihnimi boşaltmam gerek."

Prens anlayışlı bir tavırla başını salladı. Alevli eliyle omzumu tutup hafifçe sıktı. Ben de yanıt olarak zorla gülümsedim ama bana daha çok suratımı buruşturmuşum gibi geldi. Arkamı döner dönmez gülümsemem silindi. Çember çizen duvarın hafif kıvrımı gözden kaybolmamı sağlayana dek Cal orada kaldı. Gözlerinin sırtımda adeta delikler açtığını hissettim ve artan ısıya rağmen tüylerim ürperdi. Cal'in bunu yapmasına izin veremezdim. Ama Morrey'nin o kulede bir saniye daha geçirmesine de izin vermeyecektim.

Farley ileriden bana doğru geliyor, bedeni elverdiğince hızlı yürümeye çalışıyordu. Beni görünce, kaşlarını o kadar öfkeyle çattı ki tüm suratı pancar gibi oldu. Ağzının kenarındaki inci beyazı yara izi her zamankinden daha belirginleşti. Sonuç olarak, korkutucu bir manzaraydı.

"Cole," dedi hemen, babasınınki gibi sert bir sesle. "Çok aptalca bir şey yapacağından korktum."

"Yapmam," diye mırıldandım. Başını yana eğince, ona beni izlemesini işaret ettim.

Bir depoya girip de kendimi güvende hissettiğimde, ona büyük bir hızla her şeyi anlattım. Beni dinlerken sürekli ofladı ve Cal'in planı *gereksizmiş, hepimiz için bir tehlike değilmiş* gibi davrandı.

"Tüm şehri tehlikeye atıyor," dedim çileden çıkmış halde. "Bu planı uygulayacak olursa..."

"Biliyorum. Ama daha önce de demiştim. Yüksektepe ve Komutanlık, ne pahasına olursa olsun Cal'in bizimle olmasını istiyor. Cal kurşungeçirmez. Başka birisi olsa isyan etti diye vurulurdu." Farley iki elini de başında gezdirdi, sarı saçlarının dağınık kısımlarını düzeltti. "Bunu yapmak istemiyorum ama emir alma güdüsü olmayan ve kendi çıkarları için çalışan bir askerin sırtımı kollamasını istemem."

"Komutanlık." Bu sözcükten ve temsil ettiği her lanet kişiden nefret ediyordum. "Çıkarımıza en iyi hizmet edecek şeyleri düşündüklerini sanmıyorum."

Farley itiraz etmedi. "Kaderimizi onların eline teslim etmek zor. Ama bizim görmediklerimizi ve göremediklerimizi görüyorlar. Şimdi de..." Derin derin iç çekti. Gözlerini lazer gibi yere dikti. "Yüksektepe'nin bu işe daha çok karışacağını duydum."

"Bu da ne demek?"

"Çok emin değilim."

Ofladım. "Neler olacağını bilmiyor muyuz? Çok şaşırdım."

Bana fırlattığı öfkeli bakış kemiklerimi delip geçebilirdi. "Sistem kusursuz değil ama bizi koruyor. Somurtacaksan sana yardım etmeyeceğim."

"Aa, aklına bir fikir mi geldi?"

Gizemli bir ifadeyle güldü.

"Birkaç tane var."

Harrick eskisi gibi tikliydi.

Farley planımızı fısıldayarak anlatırken ve dudakları hızlı hızlı hareket ederken, Harrick başını aşağı yukarı sallıyordu. Farley bizimle kuleye gelmeyecekti ama içeri girdiğimizden emin olacaktı.

Harrick ürkek görünüyordu. Bir savaşçı değildi. Korros'a gelmemişti, illüzyonları çok faydalı olabileceği halde Korviyum baskınına da katılmamıştı. Geri kalanımızla birlikte, hamile bir yüzbaşının peşine takılıp gelmişti. Mare'nin yanımızda olduğu dönemde, yanlış giden bir Yenikan toplama görevinde ona bir şey olmuştu. O zamandan beri çatışmalara katılmamış, savaşın orta yerinde olmak yerine savunmada kalmıştı. Ona gıpta ediyordum. Birisini öldürmenin nasıl bir his olduğunu bilmiyordu.

"Kaç rehine var?" diye sordu parmakları gibi titreyen bir sesle. Yanaklarında beliren kızarıklık kışın soluklaşan tenine yayıldı.

"En az yirmi," dedim elimden geldiğince hızla. "Kardeşimin onlardan biri olduğunu düşünüyoruz."

"En az elli de Gümüş muhafız var," dedi Farley. Tehlike yokmuş gibi numara yapmadı. Onu bu işi yapması için kandırmayacaktı.

"Anladım," diye mırıldandı Harrick. "Eyvahlar olsun."

Farley başını salladı. "Tabii, senin kararın. Başka bir yolunu da bulabiliriz."

"Daha az kan dökülmesini sağlayacak bir yol bulamazsınız."

"Doğru. İllüzyonların..." dedim ama titreyen elini kaldırdı. Acaba yeteneği de öyle titriyor mudur, diye düşündüm.

Ağzını açtı ama sesi çıkmadı. Bir kancaya gerilmiş gibi, bedenimdeki bütün kaslarla ona yalvararak bekledim. *Bunun ne kadar* önemli olduğunu görmeliydi. Anlamalıydı.

"Tamam."

Sevinçle bağırmamak için kendimi zor tuttum. Bu, iyi bir adımdı ama zafer değildi ve Morrey güvende olana dek bunu unutamazdım. "Teşekkür ederim." Ellerini tuttum ve benimkilerin arasında titreyiklerini hissettim. "Çok teşekkür ederim."

Kirpiklerini hızlı hızlı kırpıştırdı ve kahverengi gözlerini gözlerime dikti. "Her şey bitene dek bana teşekkür etme."

"Doğru söylüyor," diye mırıldandı Farley. Bizim için umutsuz görünmemeye çalışıyordu. Planını çabucak yapmıştı ama Cal bizi zorluyordu. "Tamam, peşimden gelin," dedi. "Bu işi hızlı, sessiz ve şansımız biraz yaver giderse temiz bir şekilde yapacağız."

Farley hem Kırmızı Muhafız askerlerinden hem de bizim tarafımıza geçen Kızıllardan kaçınarak ilerlerken, biz de onun peşine takıldık. Birçoğu onu görünce saygıyla kaşlarına dokundular. Farley kuruluşta iyi tanınmış birisiydi ve gördüğü saygıya güveniyorduk. İlerlerken örgülerimi çekiştirdim ve elimden geldiğince sıkılaştırdım. Saçlarımı çektiğimde hissettiğim şey güçlü bir acıydı. Beni tetikte tutuyordu. Ayrıca ellerimi boş bırakmıyordu. Yoksa benim de kaşım gözüm Harrick gibi oynayacaktı.

Farley önden gittiği için, çember kapılarında bizi kimse durdurmadı ve Korviyum'un çekirdek kulesinin yükseldiği merkeze kadar yürüdük. Orasında burasında pencereleri ve balkonları olan siyah

granit yapı göğe kadar yükseliyordu. Bunların her biri sıkıca kapatılmıştı. Askerlerse kulenin dibine öbek öbek dizilmişler, iki korunaklı girişini kolluyorlardı. Bunun Albay'ın emri olduğundan emindim. İçeri girmek istediğimi, Cal'in de Gümüşleri kurtarmak istediğini anlar anlamaz, nöbetçi sayısını iki misline çıkarmıştı. Yüzbaşı bizi kuleye götürmedi; kuleyi geçtik ve merkezi çember duvarına karşı yapılmış yapılardan birine girdik. Burası da şehrin geri kalanı gibi altın, demir ve siyah taştan inşa edilmişti ve güpegündüz bile gölgede kalıyordu.

Korviyum'un dört bir yanındaki hapishanelerden birinin gölgesine doğru attığım her adımla kalbim daha da hızlı atıyordu. Farley planladığımız gibi bizi bir merdivenden indirdi ve hücre seviyesine vardık. Parmaklıklar ve birkaç ampulün loş ışığında mumla kaplıymış gibi görünen taş duvarlar yüzünden tüylerim diken diken oldu. En azından hücreler boştu. Cal'in taraf değiştiren Gümüşleri Duacı Kapısı'nda, yeteneklerinin silinip gittiği Sessiz Taş kemerlerinin hemen üstündeki odaya tıkılmışlardı.

"Ben aşağı seviyedeki muhafızları oyalarken, Harrick ikinizi içeri sokacak," diye fısıldadı Farley, sesinin yankılanmamasına dikkat ederek. Bana hemen iki anahtar verdi. "Önce demir." Yumruğum büyüklüğünde kaba saba, siyah bir anahtardı, sonra da keskin dişleri olan daha ufak bir anahtar verdi. "Sonra gümüş."

Bunları kolaylıkla çıkarabileceğim ayrı ceplere koydum. "Tamam."

"Henüz sesleri görüntüler kadar bulanıklaştıramıyorum, o yüzden mümkün olduğunca sessiz ilerlememiz gerek," dedi Harrick. Koluma girdi ve benimle bir adım yürümeye başladı. "Yakınımda kal. İllüzyonu mümkün olduğunca uzun süre ufak tutmamı sağla."

Ne dediğini anlayarak başımı salladım. Harrick'in gücünü rehinelere saklaması gerekiyordu.

Hücreler kıvrılarak Korviyum'un yeraltının daha da derinliklerine ilerledi. Zaman geçtikçe hava, nefesim buhar oluşturana dek daha da nemli ve soğuk bir hale geldi. Köşede parlayan ışık içimi rahatlatmadı. Farley ancak oraya kadar gelebilecekti.

Sessizce elini sallayıp geride durmamızı işaret etti. Harrick'e iyice sokuldum. Vakit gelmişti. İçim heyecan ve korkuyla çalkalanıyordu. *Geliyorum, Morrey.*

Kardeşim yakınlardaydı ve etrafı onu öldürecek kişilerle çevriliydi. Beni öldürüp öldürmeyeceklerinden endişe edecek kadar bile vaktim yoktu.

Derken, gözlerimin önüne perde gibi bir şey indi. İllüzyon buydu. Harrick beni göğsüne çekti ve uygun adım atarak yürümeye devam ettik. Her şeyi gayet iyi görebiliyorduk ama Farley nerede olduğumuzu görmek için arkasına baktığında, gözleri çılgınlar gibi orada burada bizi aradı. Bizi göremiyordu. Köşeyi dönünce karşımıza çıkacak muhafızlar da göremeyeceklerdi.

"Orada her şey yolunda mı?" diye seslendi, taş zemine gereğinden fazla sert basarak. Harrick ve ben onu güvenli bir mesafeden izledik ve köşeyi dönünce kırmızı fularlı ve taktiksel donanımlı altı silahlı asker gördük. Dar bir koridorda omuz omuza, pür dikkat duruyorlardı.

Farley'yi görünce, hemen hazır ola geçtiler. Aralarından iriyarı, ensesi bacağımdan kalın bir adam, diğerleri adına Farley'yi karşıladı. "Evet, Yüzbaşı. Henüz bir hareket yok. Gümüşler kaçma girişiminde bulunmayı planlıyorlarsa, tünellerden kaçamazlar. Onlar bile o kadar aptal değil."

Farley çenesini sıktı. "Güzel. Gözlerinizi... Ah!"

Suratını buruşturarak iki büklüm oldu ve gece yarısı kadar kapkara olan duvarlardan birine tutundu. Diğer eliyle de karnını tuttu. Suratını yine buruşturdu.

Muhafızlar hemen yardımına koştular; adamlardan üçü anında onun yanında bitti. Nöbet tuttukları yerde gereksiz bir boşluk bıraktılar. Harrick ve ben derhal ilerledik, karşı duvarın önünden geçidi kapayan mühürlü bir kapıya doğru gittik. Farley dizlerinin üstüne çökmüş, kramp girmiş ya da daha kötü bir şey olmuş gibi numara yaparken, bir yandan da kapıyı izliyordu. Etrafımdaki illüzyon biraz daha dalgalanınca Harrick'in odaklandığını anladım. Artık sadece

ikimizi değil, nöbet tutmaları için görevlendirilmiş yarım düzine askerin ardında açılan kapıyı da gizliyordu.

Ben demir anahtarı kilide sokup mekanizmayı çevirirken Farley cıyakladı. Bağırmaya devam etti; rahatsızmış ya da acı çekiyormuş gibi düzenli olarak sesler çıkarıyor, gıcırdayabilecek menteşelerin sesini bastırmaya çalışıyordu. Neyse ki kapı iyi yağlanmıştı. Açıldığını ne gören ne de duyan oldu.

Kapıyı yavaşça kapadım ve demirin granite çarpıp ses çıkarmasını önledim. Işık santim santim kayboldu ve en sonunda neredeyse zifiri karanlıkta kaldık. Kapalı kapı artık Farley'nin ya da askerlerin seslerini de içeri geçirmiyordu.

"Gidelim," dedim Harrick'e, sıkıca koluna girerek.

Bir, iki, üç, dört... Tek elimle buz gibi duvara tutunarak, karanlıkta adımlarımı saymaya başladım.

Çekirdek kulenin tam altında olan ikinci kapıya vardığımızda, adrenalin tam etkisini göstermeye başladı. Yapıyı ezberleyecek kadar vaktim olmamıştı ama genel olarak biliyordum. Rehineleri oradan çıkaracak ve merkezi koğuşun güvenli kollarına götürecek kadarını biliyordum. Rehineler olmadan, Gümüşler'in pazarlık şansı ortadan kalkacaktı. Teslim olmak zorunda kalacaklardı.

Kapıya dokunarak anahtar deliğini aradım. Ufak bir delikti ve anahtarı kilide sokmak için epey kurcalamak zorunda kaldım. "Tamam," diye mırıldandım. Hem Harrick'e hem de kendime bir uyarıydı bu.

Kuleye giden kapıyı açarken, bunun yaptığım son şey olabileceğini fark ettim. İkimizin yeteneğine rağmen, elli Gümüş'le başa çıkamazdık. Bir terslik olursa ölürdük. Zaten bir sürü dehşet verici olaya maruz kalmış rehineler de muhtemelen ölürdü.

Buna izin veremezdim. Yapamazdım.

Yandaki oda da tünel kadar karanlıktı ama daha ılıktı. Kule tıpkı Farley'nin dediği gibi hava koşullarından etkilenmemesi için sıkı sıkı korunuyordu. Harrick arkamdan geldi ve birlikte kapıyı kapadık. Eli elime değdi. Artık titremiyordu. Güzel, diye düşündüm.

Bir merdiven olmalıydı... Evet. Ayak parmaklarım bir basamağa çaptı. Harrick'i bileğinden tutarak, loş ama giderek artan ışıkta ona yol gösterdim. Hapishane hücrelerinde nasıl iki kat aşağı indiysek, bu sefer de iki kat yukarı çıkacaktık.

Sesleri duyabileceğimiz kadar kalın ama ne dendiğini anlayamayacağımız kadar boğuklaştıran duvarlarda mırıltılar yankılanıyordu. Telaşlı sesler, fısıldanarak yapılan tartışmalar. Karanlık kalkarken ve kulenin zemin katına varırken, gözlerimi hızla kırpıştırdım ve başlarımızı basamakların üstüne uzattık. Etrafımızı yumuşak bir ışık sardı, tavanı yüksek merkezi odadan kıvrılarak yukarı uzanan daire biçimindeki merdivenleri aydınlattı. Orası kulenin omurgasıydı. Birkaç sahanlıkta farklı yönlerde kapılar vardı ve her biri sürgülüydü. Kalbim öylesine gümbür gümbür atıyordu ki Gümüşlerin duyabileceğinden korktum.

Gümüşlerden ikisi gergin ve saldırıya hazır halde sahanlıkta nöbet tutuyordu. Ama biz ne askerdik ne de Kırmızı Muhafız. Adamların şekilleri tıpkı bir şey atılmış bir suyun yüzeyi gibi dalgalandı. Harrick'in illüzyonları geri gelmiş, ikimizi de düşman gözlerden koruyordu.

Birlikte yürüyüp sesleri takip ettik. Basamaklardan çıkarken ve üç kat yukarıdaki merkezi odaya giderken, nefes almaya bile dayanamıyordum. Farley'nin elindeki çizimlerde, bu merkezi oda, kulenin o katının tamamını kaplıyordu. Rehineler ve Maven'ın onları kurtarmasını veya Cal'in merhamet göstermesini bekleyen Gümüşlerin büyük kısmı da oradaydı.

Gümüş devriyeler iri ve kaslı adamlardı. Güçlükollardı. İkisinin suratı da taş gibi griydi ve kolları birer ağaç gövdesi kalınlığındaydı. Sessizlik yeteneğimi kullanırsam, beni ikiye ayıramazlardı. Ama yeteneğimin silahlara bir etkisi yoktu ve adamların ikisinde de çok silah vardı. Çift tabancaları ve omuzlarına astıkları tüfekleri vardı. Kule bir kuşatma için iyi donanımlıydı ve sanırım bu, yeteri kadar cephaneleri olduğu anlamına da geliyordu.

Biz oraya yaklaşırken, güçlükollardan biri ayaklarını sertçe yere vurarak merdivenden indi. Hangi gerzek Gümüş ona nöbet görevi

verdiyse ona teşekkür ettim. Adamın yeteneği saf güçtü, duyusal bir yanı yoktu. Ama ona çarpacak olursak, bizi kesinlikle hissederdi.

Sırtımızı kulenin dış duvarına yaslayarak yavaşça yanından geçtik. Dikkati başka yerde olduğu için, zerre kadar şüphelenmedi.

Diğer güçlükolun yanından geçmek daha zordu. Bir kapıya yaslanmıştı ve uzun bacaklarını önüne uzatmıştı. Bacakları neredeyse basamakları tamamıyla kaplıyor, ikimizi merdivenin diğer kenarından ilerlemeye zorluyordu. Boyumdan dolayı minnet duydum. Ona belli etmeden üstünden adım atmamı sağlamıştı. Ama Harrick o kadar zarif değildi. Ses çıkarmadan basamaklardan çıkmaya çalışırken, tıkleri on misline katlanarak tekrar başlamıştı.

Dişlerimi sıkarak sessizliğin derimin altında birikmesine izin verdim. Acaba bu iki adamı diğerlerine fark ettirmeden öldürebilir miyim, diye düşündüm. Bunu düşünmek bile midemi bulandırıyordu.

Derken, Harrick'in ayağı bir sonraki basamağa takıldı ve öne savruldu. Çok ses çıkmadı ama Gümüş'ün dikkat kesilmesine yetti. Adam sağa sola bakınırken donakaldım ve Harrick'in bana uzattığı bileğini tuttum. Boğazıma yükselen dehşet hissi çığlık atmam için adeta yalvarıyordu.

Adam sırtını dönüp aşağı kata inen arkadaşına bakınca, Harrick'i dürttüm.

"Lykos, bir ses duydun mu? diye seslendi güçlükol aşağıya.

"Hiçbir şey duymadım," dedi diğeri.

Ağızlarından çıkan her sözcük hızlı adımlarımızın sesini örttü ve merdivenlerin tepesine çıkıp kapıyı araladık. Akla hayale gelebilecek en sessiz şekilde derin bir oh çektim. Ellerim de titriyordu.

Odadan sesler geliyordu. "Teslim olmamız gerek," diyordu birisi.

İtiraz dolu bağırış çağırışlar içeri girerken çıkardığımız sesleri bastırdı. Fareler gibi sessizce içeri girdik ve kendimizi aç kedilerle dolu bir odada bulduk. Birçoğu yaralı olan Gümüş askerler duvarların önünde toplanmıştı. Kan kokusu insanı bir anda yutuveriyordu. Odanın farklı yerlerinde süren tartışmaları, yaralıların inleme sesleri delip geçiyordu. Askerler birbirlerini susturmak için bağırıyordu ve

korkudan, acıdan ve ıstıraptan yüzleri bembeyaz kesilmişti. Yaralılardan birkaçı ölmek üzere gibiydi. Farklı yaralar almış erkeklerin ve kadınların bu haline ve kokusuna öğürerek tepki verdim. Hiç şifacı olmadığını fark ettim. Bu Gümüş yaraları basit bir el hareketiyle düzelecek gibi değildi.

Ama buzdan veya taştan oluşmuyordum. En kötü yaraları olanlar ayaklarımdan sadece birkaç adım ötedeki kavisli dış duvarın oraya dizilmişti. En yakınımda yüzü sıyrıklarla dolu bir kadın vardı. Bağırsaklarını çaresizlikle içinde tutmaya çalışırken, ellerinin altında gümüş kan birikiyordu. Ağzı, nefes almaya çalışan bir balığınki gibi açılıp kapanıyordu. Konuşacak veya çığlık atamayacak kadar büyük acı çekiyordu. Güçlükle yutkundum. Aklıma garip bir fikir geldi: *İstersem kadının tüm acılarını dindirebilirim.* Elimi uzatıp onu sessizliğimle kaplayabilir, huzur içinde ölmesini sağlayabilirdim.

Bu düşünce bile öğürmeme neden olunca, başımı çevirmek zorunda kaldım.

"Teslim olmak bir seçenek değil. Kırmızı Muhafızlar bizi ya öldürür ya da daha kötüsünü yapar..."

"*Daha kötüsünü* mü?" dedi yerdeki yaralı askerlerden biri. Her yanı çürük içindeydi ve bandajlarla kaplıydı. "Etrafına bir bak, Chyron!"

Umutlanmaya cesaret ederek odadakilere baktım. Birbirlerine bağırmaya devam ederlerse, bu iş çok daha kolay olacaktı. Odanın en uç tarafında onları gördüm. Pembe ve kahverengi tenli, Kızıl kanlı, on beş yaşındaki yirmi çocuk asker birbirine sokulmuş oturuyordu. Sadece korku beni yerimde tuttu ve bir grup ölümcül ve öfkeli ölüm makinesi yüzünden dilediğim şeyden uzak kaldım.

Morrey. Saniyeler kadar uzaktaydı. Santimler kadar.

Merdivenlerden çıktığımız gibi sessizce ve yarı hızda odada ilerledik. Daha önemsiz yaraları olan Gümüşler ya ağır yaralılara bakmak ya da sinirlerini yatıştırmak için odada dolanıyordu. Hayatımda hiç o tür Gümüşler görmemiştim. Savunmasız ve yakın. O kadar insana benziyorlardı ki. Bir sürü nişanı olan yaşlıca bir kadın subay, olsa olsa on sekiz yaşlarındaki genç bir adamın elini tutuyordu. Gencin

yüzü bembeyazdı, kanı çekilmişti ve ölmeyi bekleyerek sakin sakin tavana bakıp gözlerini kırpıştırıyordu. Yanındaki çoktan ölmüştü. Bağırmamak için kendimi zor tuttum ve düzenli ve sessizce nefes almaya çalıştım. Etrafta dikkat dağıtacak onca şey varken, işimi şansa bırakamazdım.

"Anneme onu sevdiğimi söyle," diye mırıldandı ölmek üzere olanlardan biri.

Bir diğer ağır yaralı son gücüyle orada olmayan bir adamın ismini haykırdı.

Ölüm bir bulut gibi odanın üstüne çökmüştü. Benim de etrafımı sarmıştı. Bu askerler gibi ben de orada ölebilirdim. *Harrick ölürse, basmamam gereken bir yere basarsam.* İki ayağımdan ve önümdeki hedefimden başka bir yere bakmamaya çalıştım. Ama adım attıkça odada ilerlemek zorlaştı. Zemin dalgalanır gibi oldu ve bunun nedeni Harrick'in illüzyonu değildi. Yoksa... Ağlıyor muydum? Onlar için mi ağlıyordum?

Gözyaşlarım düşüp yerde iz bırakmadan önce öfkeyle yüzümü sildim. Bu insanlardan nefret ettiğimi gayet iyi biliyordum ama o anda onlardan nefret edecek gücü kendimde bulamıyordum. Bir saat önce hissettiğim tüm öfke gitmiş, yerini tuhaf bir acıma hissi almıştı. Rehineler artık dokunabileceğim kadar yakındaydı ve siluetlerden biri kendi yüzüm kadar tanıdıktı. Kıvırcık siyah saçlı; gece yarısı kadar koyu renk tenli; uzun kolları ve bacakları, eğri parmakları olan iri elli birisiydi. Hayatımda gördüğüm en büyük ve tatlı gülümsemeye sahipti ama bu gülümseme o sırada çok çok uzaklardaydı. Elimde olsaydı, onu kaptığım gibi kaçırır, asla bırakmazdım. Ama yavaşça arkasına dolandım ve dikkatle kulağının dibine çömeldim. Onu korkutmayacağımı umdum.

"Morrey, ben Cameron."

İrkildi ama ses çıkarmadı.

"Yanımda bir Yenikan var; bizi görünmez kılıyor. Seni buradan çıkaracağım ama dediklerimi harfiyen yapman gerek."

İrileşmiş, korku dolu gözlerini azıcık bana çevirdi. Annemiz gibi gür kirpikli, kapkara gözleri vardı. Ona sarılmamak için kendimi tuttum. Ağır ağır başını iki yana salladı.

"Hayır. Bunu yapabilirim," dedim. "Diğerlerine sana söylediklerimi ilet. Kimseye belli etmeyin. Gümüşler görmesin. Dediğimi yap, Morrey."

Uzunca düşündükten sonra çenesini sıkıp söylediğime uydu.

Orada olduğumuz bilgisinin aralarında yayılması uzun sürmedi. Kimse bunu sorgulamadı. Hiçbirinin orada, canavarın karnındayken bunu yapma lüksü yoktu.

"Göreceğiniz şey gerçek değil."

Harrick'e bir işaret verdiğimde tamam der gibi başını salladı. Hazırdı. Yavaş yavaş dizlerimizin üstüne çöktük ve aralarına karıştık. İllüzyonu kaldırdığında, Gümüşler bizi hemen fark etmeyecekti. Dikkatleri dağınıktı. Öyle olduğunu umdum.

Mesajım hızla yayıldı. Rehineler gerildi. Benimle yaşıt oldukları halde, aylarca aldıkları savaş eğitimi ve cephede geçirdikleri süre yüzünden daha büyük görünüyorlardı. Morrey bile eskisinden daha besili gibiydi. Ona hâlâ görünmez olarak elimi uzatıp dikkatle elini tuttum. Parmaklarıyla elimi sıkıca kavradı. Bizi görünmez kılan illüzyon yok oldu. Rehinelerden oluşan daireye iki kişi daha katıldı. Diğerleri şaşkınlıkla bize bakıp bunu gizlemeye çalıştı.

"Başlıyoruz," diye mırıldandı Harrick.

Arkamızda kalan Gümüşler ölüler ve ölmek üzere olanlar hakkında tartışmaya devam ettiler. Rehinlerden hiç söz etmiyorlardı.

Harrick gözlerini kıstı ve sağımızda kalan kule duvarına odaklandı. Derin derin nefes aldı, burnundan bıraktı ve ağzından tekrar içine çekti. Gücümü toplayarak, var olmadığını bildiğim bir darbeye hazırlandım.

Birden duvar bir alev ve taş yağmuru arasında içe doğru patlayarak kulenin tepesini havaya uçurdu. Gümüşler sarsılıp bir saldırı olduğunu düşündükleri şeyden uzaklaştılar. Jetler sahte bulutların arasından tiz seslerle geçti. Gözlerimi kırpıştırıp hayretle bu man-

zaraya baktım. Buna inanmamam gerekiyordu. Gerçek değildi. Ama inanılmaz ve mucizevi bir şekilde gerçek gibiydi.

Gerçi aval aval bakacak vaktim de yoktu.

Harrick'le ayağa fırladık ve diğerlerini arkamıza aldık. Bizi yakacakmış gibi yakınımızda olan alevlerin içinden hızla geçtik. Gerçek olmadığını bildiğim halde irkildim. Yangın herkesin dikkatini dağıtmıştı; Gümüşler kapıdan fırlayıp merdivenlere koşuyorlardı.

Arkamdaki rehinelere yol göstererek önden gittim. Harrick de arkayı tutuyordu. Kollarını bir dansçı gibi sallıyor, illüzyonlar yaratıyordu. Gümüşlerin peşimizden gelmesini engellemiş, havada asılı duran imgelerden kaçmalarına neden olmuştu. İçimden fışkıran sessizlik iki Gümüş nöbetçisini devirecek kadar ölümcül bir küre oluşturdu. Morrey ayaklarıma çarpıp neredeyse beni düşürecekti ama kolumu yakaladı ve tırabzanlardan aşağı düşmemi engelledi.

"Durun!" İlk güçlükol başını bir boğa gibi eğerek üstüme atıldı. Bedenine sessizliğimi yolladım ve yeteneğimi boğazından aşağı gitmesi için zorladım. Adam tökezledi ve gücümün ağırlığını olduğu gibi hissetti. Bunu onun bedeninde dolanan ölüm gibi ben de hissettim. Onu öldürmem gerekiyordu. Hem de bir an önce. Bu zorunluluk, adamın bedeninin parçaları ve organları teker teker ölürken ağzından ve gözlerinden kanlar boşalmasını sağladı. Daha önce kimseyi öldüremediğim bir hızla yaşam enerjisini yok ettim.

Diğer güçlükol ondan da çabuk öldü. Ona yıkıcı bir sessizlik darbesi daha savurdum ve adam yanlamasına, sonra da kafa üstü yere düştü. Kafatası taş zeminde çatladı, kanlar ve beyin parçaları etrafa saçıldı. Göğsüme bir hıçkırık takıldı ama kendimden aniden neden tiksindiğimi sorgulayacak kadar vaktim yoktu. *Morrey için. Morrey için.*

Kardeşim de en az benim kadar acı içindeymiş gibi görünüyordu. Bakışlarını kanlar içinde yere devrilen güçlükola dikmişti. Kendime onun sadece şok geçirdiğini, benden korkmadığını söyledim.

"Koş!" diye bağırdım utanç içinde. Neyse ki dediğimi yaptı ve diğerleriyle birlikte bir alt kata koştu.

Giriş katındaki kapıların önü kapalı olduğu halde, rehineler Gümüşlerin oraya yığdıkları her şeyi çift kapıların önü boşalana ve bizimle özgürlük arasında sadece bir kilit kalana dek çektiler.

Derhal güçlükolun parçalanan kafatasının üstünden geçtim ve ufak gümüş anahtarı kardeşime fırlattım. Morrey anahtarı yakaladı. Onun askere alınması ve benim mahkûmiyetim ikizler olarak aramızdaki bağı köreltememişti. Morrey kapıları açınca, içeri gün ışığı doldu ve kardeşim diğer rehinelerle birlikte koşarak temiz havaya çıktı.

Harrick uçarcasına merdivenlerden aşağı koştu. Ardında sahte alevler bırakıyordu. Elini sallayıp bana gitmemi söyledi ama orada kaldım. İllüzyonist olmadan gitmeyecektim.

Apar topar, birbirimizi sıkıca tutarak dışarı koştuk ve tepeden tırnağa silahlı, şaşkın muhafızlarla dolu bir meydana çıktık. Farley'nin emirlerine uyarak geçmemize izin verdiler. Farley yakınlardan bir yerden seslendi, Gümüşler direnmeye çalışabilir diye kulenin girişine odaklanmalarını emretti.

Söylediklerini duyamadım. Kardeşimi kollarıma alana dek yürümeye devam ettim. Kalbi göğsünü delecekmiş gibi hızla atıyordu. Bana muhteşem bir sesmiş gibi geliyordu. Oradaydı. Hayattaydı.

Güçlükollar gibi değildi.

Onlara yaptığım şeyi hâlâ hissedebiliyordum.

O güne dek öldürmüş olduğum herkese yaptıklarımı hissediyordum.

Bu anılar utançtan başımı döndürdü. Hepsini Morrey için, hayatta kalmak için yapmıştım. Ama artık yapmayacaktım.

Diğer her şeyin yanı sıra bir de katil olmak zorunda değildim.

Kardeşim gözlerinde bir dehşet ifadesiyle bana tutundu. "Kırmızı Muhafızlar," diye fısıldadı beni yakınında tutarak. "Cam, kaçmamız gerek."

"Güvendesin, artık bizimlesin. Sana zarar veremezler, Morrey!"

Ama sakinleşmek yerine korkusu üçe katlandı. Başını oraya buraya çevirirken, Farley'nin askerlerine bakarken beni daha da sıkı tutuyordu. "Senin ne olduğunu biliyorlar mı? Cam, biliyorlar mı?"

Utancım yerini şaşkınlığa bıraktı. Ondan biraz uzaklaşıp yüzüne dikkatle bakmak istedim. Nefes nefeseydi. "*Ne* olduğumu mu?"

"Bu yüzden seni öldürecekler. Kırmızı Muhafızlar ne olduğu görüp seni öldürecekler."

Ağzından çıkan her sözcük, suratıma bir tokat gibi indi. Sonra, hâlâ korkan tek kişinin kardeşim olmadığını fark ettim. Birliğindeki diğer ergenler de güvende olabilmek için birbirlerine sokulmuşlar, Muhafız askerlerden uzak duruyorlardı. Farley de birkaç adım ötede benim gibi şaşkınlıkla durmuş, bana bakıyordu. Derken, olanları kardeşimin bakış açısından gördüm. Onlara görmeleri söylenen şeyin ne olduğunu fark ederek baktım.

Teröristler. Katiller. Askere alınmalarının esas nedeni.

Morrey'ye sarılmaya, fısıldayarak bir açıklama yapmaya çalıştım.

Kollarımda buz kesti. "Sen de onlardan birisin," dedi tükürür gibi. Bana öyle bir öfkeyle ve suçlama ifadesiyle baktı ki dizlerimin bağı çözüldü. "Sen de Kırmızı Muhafızlar'dansın."

Ruhum dehşet hissiyle doldu.

Maven, Mare'nin ağabeyini almıştı.

Kardeşimi de mi almayı başarmıştı?

ON ALTI

Mare

Alçak bulutlar yüzünden Korviyum'u göremiyordum. Yine de önümüzde uzanan doğu ufkuna kilitlenmiş gibi bakmaya devam ettim. Kırmızı Muhafızlar şehri ele geçirmişti. Artık şehri onlar kontrol ediyordu. Etrafından dolanmamız, şehirden epey uzaktan ilerlememiz gerekiyordu. Maven sessiz kalmak için elinden geleni yapıyordu; o bile bu müthiş yenilgiyi gizleyemezdi. Bu haberin krallığın dört bir yanında nasıl bir etki uyandıracağını merak ettim. Kızıllar kutlama yapacak mıydı? Gümüşler karşılık verecek miydi? Kırmızı Muhafızlar'ın diğer saldırılarının ardından çıkan isyanları hatırlıyordum. Tabii ki bunun birtakım sonuçları olacaktı. Korviyum bir savaş nedeniydi. Kırmızı Muhafızlar en sonunda indirilemeyecek bir bayrağı direğe çekmişlerdi.

Arkadaşlarını o kadar yakındaydı ki koşup yanlarına gidebilirmişim gibi hissettim. Kelepçeleri fırlatıp Arven muhafızlarını öldürdükten sonra araçtan atlar ve çıplak kış ormanında hızla koşmaya başlayarak

gri puslar arasında gözden kaybolurdum. Gündüz rüyamın arasında beni yıkılmış bir kalenin duvarlarının dışında bekliyorlardı. Kan kırmızısı gözü, yıpranmış suratı ve onu en çok rahatlatan şeymiş gibi kalçasına dayadığı silahıyla Albay oradaydı. Farley her zamanki gibi cesur, dimdik ve kararlı bir ifadeyle yanında duruyordu. Cameron bir hapishaneden çok bir kalkan gibi olan sessizliğiyle oradaydı. Avcumun içi gibi bildiğim Kilorn da. Benim kadar öfkeli ve çökmüş olan Cal, Maven'la ilgili tüm düşünceleri zihnimden yakıp yok etmeye hazır öfkesinin kor taneleriyle oradaydı. Kollarına atlamayı, beni almaları ve herhangi bir yere götürmeleri için yalvarmayı istedim. Aileme, evime. Unutmam için.

Hayır, unutmam için değil. Mahkûmiyetimi unutmam bir günah olurdu. Boşa giderdi. Maven'ı herkesten iyi tanıyordum. Beynindeki boşlukları, asla uyduramayacağı parçaları biliyordum. Sarayının nasıl dağıldığını gözlerimle görmüştüm. Kaçabilirsem, beni kurtarabilirlerse, hâlâ iyi şeyler yapabilirdim. Korkunç bir bedeli olan pazarlığı yapabilir ve birçok yanlışı düzeltebilirdim.

Nakliye aracının pencereleri sıkı sıkı kapalı olduğu halde, burnuma duman kokusu geliyordu. Kül. Barut tozu. Bir asırlık kanın metalik ve ekşi tadı. Maven'ın konvoyu hızla batıya ilerlerken, aradan geçen her saniyeyle Boğaz'a yaklaşıyordum. Orasıyla ilgili kâbuslarımın gerçeklerden daha kötü olmasını umdum.

Kedicik ve Yonca eldivenli elleri dizlerinin üstünde, hâlâ yanımdaydı. Beni yakalamaya ve tutmaya hazırlardı. Diğer muhafızlar, yani Üçlü ve Yumurta nakliye aracının tepesine tünemişlerdi; hareket halindeki araca koşum takımlarıyla bağlıydılar. Artık savaş alanına çok yaklaştığımız için alınmış bir önlemdi bu. Devrimciler tarafından istila edilmiş bir şehirden sadece birkaç kilometre uzakta olduğumuzu da unutmamak gerekirdi. Dört muhafızım da her zamanki gibi çok dikkatliydi. Hem beni kaçırmamak hem de güvende tutmak için.

Dışarıda Demir Yol'un son birkaç kilometresini çevreleyen orman hiçliğe uzanıyordu. Çıplak dallar, üstünde çok az kar olan sert toprağa doğru eğilmişti. Boğaz çirkin bir yerdi. Gri toprakları, gri

gökyüzüyle o kadar kusursuzca birleşiyordu ki toprağın nerede sona erip gökyüzünün nerede başladığını bilemiyordum. Uzaktan patlama sesleri duyacakmışım gibi hissediyordum. Babam hep bomba seslerinin kilometrelerce öteden bile duyulabileceğini söylerdi. Sanırım, Maven'ın özenli planı işe yararsa, artık öyle olmayacaktı. Milyonlarca kişinin öldüğü bir savaşı sona erdiriyordum. Sırf başka bir isim altında öldürmeye devam etmek için.

Konvoy ilerideki kamplara, bana Gizada'daki karargâhı hatırlatan bir grup Kırmızı Muhafız binasına doğru ilerliyordu. Binalar iki yönde devam ediyordu. Çoğu kışlaydı. Hayattakiler için tabuttu bunlar. Ağabeylerim bir zamanlar orada yaşamışlardı. Babam da. Bu geleneği sürdürme sırası bana gelmiş olabilirdi.

Taç giyme turundaki diğer şehirlerdeki gibi, insanlar Kral Maven'ı ve maiyetindekileri izlemek için bize baktılar. Kırmızılara, siyahlara ve bulanık griye bürünmüş askerler. Boğaz kampını askeri bir düzenle ikiye ayırarak ana yolda sıralanmışlar, başlarını saygıyla eğmişlerdi. Kaç yüz asker olduğunu saymadım bile. Fazla moral bozucuydu. Ellerimi sıkıca birbirine kenetledim ve aklımı olanlardan uzaklaştıracak bir acı daha hissettim. Rokasta'daki yaralı Gümüş asker, Korviyum'un bir katliam yeri olduğunu söylemişti. *Hayır,* dedim içimden. *Bunu düşünme.* Ama zihnim oraya gitti. İnsanın düşünmek istemediği dehşet verici olayları düşünmemesi imkânsızdı. *Katliam.* Her iki taraf için de. Kızıl ve Gümüş, Kırmızı Muhafızlar ve Maven'ın ordusu. Maven'ın halinden tavrından Cal'in hâlâ hayatta olduğunu biliyordum. Ama Farley, Kilorn, Cameron, ağabeylerim ve geriye kalanlar? Korviyum'un duvarlarına muhtemelen saldırmış olan o kadar çok isim ve yüz vardı ki. Onlara ne olmuştu?

Parmaklarımı gözlerime bastırıp gözyaşlarımı tutmaya çalıştım. Bu çaba beni yordu ama Kedicik ve Yonca'nın önünde ağlamayacaktım.

Maven'ın o tatlı konuşmalarından biri daha için kusursuz görünen bir meydan olmasına rağmen, konvoyun Boğaz'ın ortasında durmadığını görünce şaşırdım. Her biri Soylu Haneler'in birkaç çocuğunu taşıyan araçlardan birkaçı bizden ayrıldı ama hızla ilerlemeye devam

ettik. Kedicik ve Yonca giderek daha da endişelendiklerini gizlemeye çalışıyor, gözleri pencereler ve birbirleri arasında gidip geliyordu. Bundan hoşlanmamışlardı. *Güzel. Kıvranıp dursunlar.*

Kendimi cesur hissetmeme rağmen, bir yandan da dehşete kapılmaya başlamıştım. Maven delirmiş miydi? Bizi, hepimizi nereye götürüyordu? Maiyetindekileri kesinlikle bir cepheye, bir mayın tarlasına ya da daha kötü bir yere götürmezdi. Araçlar hızlandı, bir araba yolu oluşturan sert toprak zeminde giderek artan bir hızla yola devam ettiler. Uzaktaki ağır havan topları ve ağır silahlar, devasa demir yığınları, kapkara iskeletleri andıran eğri büğrü gölgeler gibi duruyorlardı. Bir buçuk kilometre sonra ilk siperleri aştık ve araçlarımız alelacele inşa edilmiş köprülerin üstünden büyük bir hızla geçti. Başka siperleri de geçtik. Bunlar destek ve iletişim amaçlı kullanılıyordu. Çentik'in geçitleri gibi kıvrılıyor, donmuş çamurlara gömülü duruyorlardı. Ya terk edilmişlerdi ya da askerler çok iyi gizlenmişti. Tek bir kırmızı üniforma parçası bile göremiyordum.

Tabii, bu bir tuzak da olabilirdi. Bunlar, onu yakalayıp yenmek için eski bir kralın yaptığı bir plan olabilirdi. Bir yanım bunun gerçek olmasını istiyordu. Maven'ı ben öldüremesem bile, Gölbölge kralı bunu yapabilirdi. Belki de Cygnet Hanesi, nymphalar yapabilirdi. Yüzlerce senedir hüküm sürüyorlardı. Düşman kral hakkında bu kadarını biliyordum. Onun da krallığı bizimki gibi kanlara göre ayrılmıştı ve soylu Gümüş haneleri tarafından yönetiliyordu. Belli ki Kırmızı Muhafızlar'ın gazabına uğramışlardı. Maven gibi o kral da ne pahasına olursa olsun, hangi yolla olursa olsun, gücü elinde tutmaya niyetli olmalıydı. Eski bir düşmanla yolları kesişecek bile olsa.

Doğu yönünde bulutlar dağıldı ve birkaç güneş huzmesi etrafımızdaki çorak alanı aydınlattı. Hiçbir yerde ağaç yoktu. Ön saftaki siperi geçtikten sonra hayretler içinde kaldım. Kızıl askerler altı beden derinliğindeki siperlerde, farklı pas ve kan kırmızısı tonlarındaki üniformalarıyla bir araya gelmiş, uzun sıralar oluşturmuşlardı. Bir yaradan akan kan gibi toplanmışlardı. Elleri merdivenlerde, soğuktan titriyorlardı. Kralları emir verdiği anda Boğaz'ın ölümcül savaş ala-

nına dalmak üzere siperlerden hızla fırlamaya hazırlardı. Aralarında grili siyahlı üniformalarıyla göze çarpan Gümüş askerler de gördüm. Maven gençti ama aptal değildi. Bu, bir Gölbölge tuzağıysa, oradan kaçmak için savaşmaya hazırdı. Gölbölge kralının diğer taraftaki siperlerde hazırda bekleyen bir ordusu olması gerektiğini düşündüm. Heba edebileceği daha çok Kızıl asker vardı.

Aracımızın lastikleri diğer tarafa değdiğinde, Yonca yanımda gerildi. Elektrik yeşili gözlerini ileriye dikerek sakin durmaya çalıştı. Alnında biriken terler, korktuğunu belli ediyordu.

Boğaz'ın esas çorak alanı iki ordunun topçuları yüzünden kraterlerle kaplıydı. Bu çukurların bazıları onlarca senelik olmalıydı. Donmuş çamurlardan dikenli teller çıkıyordu. İleride en önde giden araçta bir telki ve bir mıknatıs birlikte çalışıyordu. Kollarını ileri geri sallıyor, konvoyun önündeki molozları iki yana itiyorlardı. Helezonik demir parçaları dört bir yana dönerek savruluyordu. Aralarda kemikler de olduğunu tahmin ediyordum. Kızıllar nesillerdir orada ölüyordu. Toprak onların tozlarıyla kaplıydı.

Kâbuslarımda, burası dört bir yanda sonsuza dek devam ediyordu. Ama konvoy hiçliğe doğru ilerlemek yerine, ön cephedeki siperlerin yaklaşık bir buçuk kilometre ötesinde yavaşladı. Araçlarımız daireler çizip dolanır ve yarım ay biçimli bir kemer oluştururken, sinirlerim gerildiği için neredeyse gülmeye başlayacaktım. Her şeyin arasında ve onca yer içinde... bir çardakta durduk. Buranın oluşturduğu tezat hemen göze çarpıyordu. Yepyeni, beyaz sütunlu ve ipekli perdeleri zehirli rüzgârda dalgalanan bir yerdi. Sadece ama sadece tek bir amaçla inşa edilmişti. Çok uzun zaman önceki gibi bir zirve, bir toplantı için oluşturulmuştu. İki kralın yüzyıl sürecek bir savaşa başlama kararı aldığı zamanki gibi.

Bir Gözcü aracımın kapısını açıp inmemizi işaret etti. Yonca yarım saniye kadar tereddüt etti, Kedicik de hafifçe öksürüp çıkması gerektiğini anlattı. Aralarına geçtim ve dümdüz edilmiş toprak alanda bana yön göstermelerine izin verdim. Kayalar ve toprak, zemini engebeli hale getiriyordu. Bir kafatası, bir kaburga, bir uylukkemiği ve

bir omurga... Artık sonsuz bir mezarlıkta yürüdüğümü bilmek için kanıta ihtiyacım yoktu.

Korkan tek kişi Yonca değildi. Gözcüler bile gergin bir halde ağır hareket ediyor, maskeli yüzleri etrafı tarıyordu. Bir kez olsun Maven'ın güvenliğinin yanı sıra kendi güvenliklerini de düşünüyorlardı. Saray halkının geriye kalanları, yani Evangeline, Ptolemus ve Samson araçlarının yanında beklemeye başladılar. Etrafa bakınıyor, burunlarını kırıştırıyorlardı. Onlar da benim gibi ölümün ve tehlikenin kokusunu alabiliyorlardı. Tek bir yanlış hareket, bir tehdit belirtisi olsa derhal kaçacak gibiydiler. Evangeline kürklerini çıkarıp zırhını giymişti. Çelik katmanlar boynundan ayak bileklerine ve ayak parmaklarına kadar uzanıyordu. Parmaklarını hızla deri eldivenlerinden çıkarıp tenini soğuk havaya maruz bıraktı. Bir savaş için böylesi daha iyiydi. Ben de aynı şeyi yapmak istedim ama bunun bana faydası olmazdı. Kelepçeler her zamanki gibi sıkıydı.

Oradan etkilenmemiş tek kişi Maven gibiydi. Ölüm dolu kış mevsimi ona yakışmıştı ve soluk teninin tuhaf bir zarafet içinde ön plana çıkmasını sağlıyordu. Gözlerinin altındaki her zaman koyu renkli olan siyah ve çürüğü andıran halkalar ona trajik bir güzellik katıyordu. O gün üstüne cesaret edebildiği kadar çok kraliyet giysisi geçirmişti. Bir çocuktu ama sözde en büyük rakibinin gözlerinin içine bakmaya hazırlanan bir kraldı. Başındaki taç artık doğal görünüyordu ve kaşlarının hemen üstünde duracak biçimde ayarlanmıştı. Parlak siyah saçlarının arasından bronz ve demir alevler saçıyordu. Boğaz'ın gri ışığında bile madalyaları ve nişanları gümüş, yakut ve akik parıltıları yayıyordu. Alev kadar kırmızı sırmalarla süslü bir pelerin, kıyafetini ve ateş kralı görüntüsünü tamamlıyordu. Ama Boğaz hepimizi yutuyordu. Maven öne doğru yürürken, oradan korkmaya dair derin bir içgüdüye karşı savaş verirken, parlak siyah çizmeleri tozla kaplanıyordu. Sabırsızlıkla arkasına baktı ve orada toplanmış düzinelerce insanı süzdü. Ateş gibi mavi gözleri yeteri kadar büyük bir tehditti. Onunla gitmemiz gerekiyordu. Ölümden korkmadığım için, bir mezar olabilecek yere peşinden giden ilk kişi ben oldum.

Gölbölge Kralı çoktan gelmişti.

Sade görünümlü bir sandalyeye oturmuş, arkasına asılmış kocaman bayrağın önünde ufak tefek görünüyordu. Bayrak gümüş ve beyaz dört yapraklı bir çiçekten oluşuyordu ve kobalttan yapılmıştı. Açık mavi araçları çardağın diğer tarafına tıpkı bizimkiler gibi dizilmişti. Bir bakışta her birinde Gözcü muhafızların Gölbölge versiyonu olan on ikiden fazla araç saydım. Daha da fazlası Gölbölge Kralı'nın ve maiyetindekilerin etrafını sarmıştı. Maskeleri veya cüppeleri değil, koyu safir renkli parlak plakalardan oluşan taktiksel zırhları vardı. Suratları taştan oyulmuş gibiydi; sessizce ve kıpırdamadan duruyorlardı. Her savaşçı ya doğuştan ya da çok küçük yaşlardan beri eğitilmişti. Ne onların ne de Kral'ın etrafındakilerin yeteneklerinin ne olduğunu biliyordum. Gölbölge saray halkı yüzyıllar önce Leydi Blonos'la derslerimde işlediğim bir konu değildi.

Oraya yaklaşırken, Kral daha da belirginleşti. Ona baktım ve beyaz altın, topaz, turkuvaz ve koyu renkli lacivert taşı tacının altındaki adamı görmeye çalıştım. Maven kırmızıları ve siyahları seviyordu ama bu kralın favori rengi maviydi. Ne de olsa bir nymphaydı ve suyu kontrol edebiliyordu. Ona yakışıyordu. Gözlerinin de mavi olacağını sanıyordum ama uzun ve düz saçlarının dikkat çekici demir rengine uygun olarak bu gözler fırtına grisiydi. Onu Maven'ın babasıyla, bildiğim tek kralla kıyaslarken buldum kendimi. Ondan çok farklıydı. Altıncı Tiberias sakallı, suratı ve bedeni alkolden şişmiş iriyarı birisiyken, Gölbölge Kralı ufak tefek, tıraşlı, parlak gözlü ve esmer tenli bir adamdı. Bütün Gümüşler gibi, tenine belli belirsiz gri ve mavi bir ton hâkimdi. Ayağa kalktığında zarifti ve akıcı hareketleri bir dansçınınkini andırıyordu. Üstünde zırh veya resmi bir üniforma yoktu. Sadece bayrağı gibi parlak ve ürkütücü, ışıl ışıl gümüş ve kobalt renkli bir cüppe giyiyordu.

"Calore Hanesi'nden Kral Maven," dedi, Maven çardağa adım atarken başını hafifçe öne eğip. Beyaz mermerin üstüne siyah ipekli bir kumaş yayıldı.

"Cygnet Hanesi'nden Kral Orrec," dedi Maven da nezaketle. Başını rakibinden daha aşağı eğmişti ve gülümsemesini eksik etmiyordu. "Keşke babam da bunları görebilmek için burada olsaydı."

"Annen de," dedi Orrec. İğneleyici bir şey söylememişti ama Maven ani bir tehditle karşılaşmış gibi omuzlarını dikleştirdi. "Başınız sağ olsun. Bu tür bir kayıp yaşamak için çok gençsiniz." Aksanlı konuşuyordu; tuhaf bir melodi tutturmuş gibiydi. Bakışları Maven'ın arkasına, bana ve bizi Merandus Hanesi'ne özgü mavili giysileriyle izleyen Samson'a kaydı. "Ricalarım... size bildirildi mi?"

"Tabii ki." Maven başını çevirdi. Bir an bana baktı ve bakışlarını Orrec gibi Samson'a çevirdi. "Kuzen, lütfen aracında bekleyebilir misin?"

"Kuzen..." Samson cesaret edebileceği kadar itiraz dolu bir ses çıkardı. Yine de durdu ve ayakları çardaktan birkaç metre uzakta yere mıhlandı. Orada bir tartışma çıkamazdı. Kral Orrec'in adamları gerildi, elleri çeşitli silahlarına gitti. Tabancalar, kılıçlar ve etrafımızdaki hava. Bir fısıltının, krallarına ve zihnine fazla yaklaşmasını engelleyecek her şey. Keşke Poyraz saray erkânı da öyle olsaydı.

En sonunda, Samson pes etti. Eğildi, kollarını sert ve prova edilmiş hareketlerle iki yanına sarkıttı. "Elbette, Majesteleri."

Sonra arkasını dönüp araçlara doğru yürüdü ve ancak gözden kaybolduğunda Gölbölgeli muhafızlar rahatladı. Kral Orrec gergin bir ifadeyle gülümseyip Maven'a, karşısına geçmesini işaret etti. Yalvarması için çağırılan bir çocuk gibi.

Ama Maven diğer taraftaki koltuğa geçti. Bu koltuk Sessiz Taş'tan yapılmamıştı, güvenli değildi ama gözünü bile kırpmadan oturdu. Geriye yaslanıp bacak bacak üstüne attı; pelerini tek kolunu örterken diğer kolunu açıkta bıraktı. Eli koltuğun kenarından sarktı... Alev bilekliği gözler önündeydi.

Hepimiz etrafına toplandık ve karşımızdaki Gölbölge saray halkı gibi oturduk. Evangeline ve Ptolemus, babaları gibi, Maven'ın sağına geçti. Konvoya ne zaman katıldığını bilmiyordum. Vali Welle de oradaydı; yeşil cüppesi Boğaz'ın griliğine karşı hastalıklı bir manzara oluşturuyordu. Iral, Laris ve Haven hanelerinin yokluğu gözüme battı;

onların yerinde diğer danışmanlar duruyordu. Yerime otururken, dört Arven muhafızım iki yana geçti; bana o kadar yakın duruyorlardı ki nefes seslerini bile duyabiliyordum. Ama onların yerine karşımdaki kişilere, Gölbölgelilere odaklandım. Kral'ın en yakın danışmanlarına, sırdaşlarına, diplomatlara ve komutanlara baktım. Bunlar neredeyse en az Kral kadar korkulan kişilerdi. Kimse tanıtılmamıştı ama aralarındaki en önemli kişinin kim olduğunu hemen anlamıştım. Kral'ın sağında, Evangeline'in her zaman oturduğu yerde oturuyordu.

Çok genç bir kraliçe olabilir miydi? Hayır, aile benzerliği fazlasıyla göze çarpıyordu. Gözleri tıpkı babasınınkileri andıran, kusursuz mavi taşlarla süslü kendi tacıyla Gölbölge prensesi olmalıydı. İnciler ve safirlerle süslü düz siyah saçları parıldıyordu. Ona baktığımı fark etti ve gözlerini bana dikerek yanıt verdi.

İlk olarak Maven konuşup dikkatimi onlardan aldı. "Bir asırdır ilk kez bir konuda anlaştık."

"Doğru," diye başını salladı Orrec. Mücevherli kaşları silikleşen gün ışığında parıldadı. "Kırmızı Muhafızlar'ın ve onlar gibilerin yok edilmesi gerek. Bir an önce, hastalıkları daha da yayılmadan yok edilmeliler. Diğer bölgelerdeki Kızıllar sahte vaatlerine kanmadan önce. Yamaç'ta sorun çıktığına dair söylentiler duydum, doğru mu?

"Söylentiler var, evet." Kara kalpli kralım çok açık vermedi. "Prenslerin nasıl davranabileceğini bilirsiniz. Hep kendi aralarında tartışırlar."

Orrec neredeyse sırıtacaktı. "Doğru. Çayır lordları da tıpkı onlar gibi."

"Şartlara gelince..."

"O kadar çabuk değil, genç dostum. Kapıdan içeri girmeden önce, hanenin durumunu bilmek isterim."

Oturduğum yerden bile Maven'ın gerildiğini hissettim. "Dilediğinizi sorun."

"Iral Hanesi? Laris Hanesi? Haven Hanesi?" Orrec'in bakışları üstümüzde dolaştı, tüm eksikleri görmüştü. Bana baktığında, gözleri yarım saniye kadar takılı kaldı. "Hiçbirini burada göremiyorum."

"Yani?"

"Yani, raporlar doğru. Meşru krallarına karşı ayaklandılar."

"Evet."

"Sürgündeki birisini desteklemek için."

"Evet."

"Yenikan ordunuza ne oldu?"

"Sayıları her geçen gün artıyor," dedi Maven. "Hepimizin kullanmayı öğrenmesi gereken bir diğer silah."

"Onun gibi." Gölbölge Kralı başıyla beni işaret etti. "Şimşek kız esaslı bir ödül."

Dizlerimin üstündeki ellerimi sıktım. Tabii ki haklıydı. Maven'ın her yere götürdüğü, yanına daha da fazla kişiyi çekmek için yüzümü ve zorla söylettiği sözleri kullandığı bir ödülden başka bir şey değildim. Ama kızarmadım. Utancıma alışabilmem için epey vaktim olmuştu.

Maven'ın bana bakıp bakmadığını bilmiyordum. Ona bakmayacaktım.

"Evet, bir ödül ve aynı zamanda bir sembol," dedi Maven. "Kırmızı Muhafızlar etten ve kemikten; hayalet değiller. Et ve kemik kontrol edilebilir, yenilgiye uğratılabilir ve yok edilebilir."

Kral onlara acıyormuş gibi cık cık etti. Pelerinini azgın bir nehir gibi etrafına dolayarak hızla ayağa kalktı. Maven da kalktı ve çardağın ortasında onunla buluştu. Birbirlerini dikkatle, yutarcasına süzdüler. İkisi de ilk pes eden kişi olmak istemiyordu Etrafımdaki havanın gerildiğini hissettim: Hava önce ısındı, sonra soğudu, kurudu ve nemlendi. İki Gümüş kralının iradesi hepimizin etrafında kabardı.

Orrec'in Maven'da ne gördüğünü bilmiyordum ama birden pes etti ve koyu renkli ellerinden birini uzattı. Bütün parmaklarını kaplayan yüzükleri parıldadı. "Eh, kısa süre içinde onlarla ilgileneceğiz. Sizin Gümüş isyankârlarla da. İki krallığın gücüne karşı üç hane hiçbir şey yapamaz."

Maven başını eğerek elini uzattı. Orrec'in elini sıkıca kavradı.

İçimden Sütunkentli Mare Barrow'un kendisini nasıl burada bulduğunu düşündüm. İki kraldan birkaç adım ötede, kanlı tarihimizin bir parçasının daha yerine oturuşunu izliyordum. Julian'a bunları

anlattığımda aklını yitirecekti. *Anlattığımda.* Çünkü onu yine görecektim. Herkesi yine görecektim.

"Şartlara gelince," diye devam etti Orrec. Maven'ın parmaklarını bırakmadığını fark ettim. Gözcüler de fark etmişlerdi. Aynı anda kralları korumak istermiş gibi öne doğru bir adım attılar; alevlerden oluşan pelerinlerinin altında bir sürü silah gizliydi. Platformun diğer yanındaki Gölbölge muhafızları da aynı şeyi yaptılar. İki taraf da diğerini, kan dökülmesine neden olacak adımı atmaya zorluyordu.

Maven elini geri çekmeye veya ona yaklaşmaya çalışmadı. Bundan hiç etkilenmemiş, korkmamış gibi öylece durdu. "Şartlar uygun," dedi sakin bir sesle. Yüzünü göremiyordum. "Boğaz eşit bir biçimde ikiye ayrıldı, eski sınırlar tutuldu ve yolculuk edebilmek için açıldı. Başkent Nehri'ni ve Eris Kanalı'm kullanabileceksiniz..."

"Ağabeyin hayatta olduğu müddetçe garantiye ihtiyacım var."

"Ağabeyim bir hain ve sürgünde. Çok yakında ölecek."

"Ben de bunu diyorum, evlat. O ölür ölmez, biz de Kırmızı Muhafızlar'ı lime lime eder etmez... Yine eski alışkanlıklarına geri mi döneceksin? Eski düşmanlara? Kendini yine Kızıl cesetlere boğulmuş, onları atacak bir yer ararken mi bulacaksın?" Orrec'in yüzü kararararak gri ve mora büründü. Soğuk ve mesafeli tavrının yerini öfke aldı. "Nüfus kontrolü ayrı bir konu ama savaş, bitmek bilmez bir itiş kakış ve çılgınlıktan başka bir şey değil. Sen Kızıl farelerine söz geçiremiyorsun diye tek bir Gümüş kanı daha dökmeyeceğim."

Maven öne eğildi ve yüzünde Orrec'inki kadar ciddi bir ifade belirdi. "Anlaşmamız burada imzalanacak ve yayınlanıp krallığımın her şehrine, erkeğine, kadınına ve çocuğuna ulaştırılacak. Herkes bu savaşın sona erdiğini bilecek. En azından, Poyraz'daki herkes. Gölbölge'de aynı güce sahip olmadığını biliyorum, ihtiyar. Ama gelişmemiş krallığını elinden geldiğince bilgilendireceğine inanıyorum."

Hepimiz ürperdik. Gümüşler korkuya kapıldılar ama ben heyecanlandım. *Birbirinizi yok edin,* diye düşündüm. *Birbirinizi tersyüz edin.* Bir nympha kralın Maven'ı durduğu yerde boğmasının hiç de zor olmadığını biliyordum.

Orrec dişlerini gösterdi. "Ülkem hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Kırmızı Muhafızlar'ın benim değil, senin hanende başladığını biliyorum," dedi Maven öfkeyle. Serbest eliyle bir işaret yaptı, Gözcülere geri çekilmelerini emretti. Aptal, kasıntı çocuk, diye düşündüm. Kendini öldürtmesini diledim. "Bana bir iyilik yapıyormuşsun gibi davranma. Buna en az bizim kadar ihtiyacın var."

"O halde, söz vermeni istiyorum, Maven Calore."

"Verdim..."

"Sözünü ve evlilik vaadini. Mümkün olan en güçlü bağ bu."

Bir dakika.

Gözlerim Gölbölge Kralı'nın elini tutan Maven'dan Evangeline'e kaydı. Donmuş gibi oturuyor, bakışlarını mermer zeminden ayırmıyordu. Ayağa fırlayıp çığlık atmasını, orayı bir şarapnel enkazına dönüştürmesini bekledim. Ama kıpırdamadı. Bir süs köpeğinden farksız ağabeyi Ptolemus da aynı şekilde oturmaya devam etti. Babaları Samos her zamanki gibi kaşlarını çatmıştı. Onda da bir değişiklik göremedim. Evangeline'in elde etmek için o kadar uğraştığı pozisyonu yitirmek üzere olduğuna dair bir belirti yoktu.

Çardağın karşı tarafındaki Gölbölge Prensesi heykel gibi oturuyordu. Gözlerini dahi kırpmıyordu. Bunun olacağını biliyor gibiydi.

Bir keresinde, Maven'ın babası ona benimle evleneceğini söylediğinde, Maven şaşkınlıkla yutkunmuştu. İyi bir gösteri sergilemiş, öfkelenip itiraz etmişti. Bu teklifin neyle ilgili olduğunu ve ne anlama geldiğini bilmiyormuş gibi davranmıştı. O da benim gibi bin tane maske takmış, milyon tane farklı rol oynamıştı. O gün de bir kral performansı sergiliyordu. Krallar asla şaşırmaz, boş bulunmazlardı. Şok geçirdiyse bile hiç belli etmedi. Konuştuğunda sesi çelik gibiydi.

"Sana baba demek benim için büyük bir şeref olur," dedi.

Orrec nihayet Maven'ın elini bıraktı. "Sana oğlum demek de benim için bir şeref olacak."

İkisi de daha sahte olamazdı.

Sağımda birisinin sandalyesi mermer zemine sürtündü. Ardından iki sandalye sesi daha geldi. Samos Hanesi bir metal ve siyahlar

fırtınası arasında hızla çardaktan çıktı. Evangeline arkasına hiç bakmadan ağabeyi ve babasının önünden gidiyordu ve ellerini iki yanına sarkıtmıştı. Omuzları düşmüş, her zaman kusursuz olan duruşu biraz gevşemiş gibiydi.

Rahatlamıştı.

Maven peşlerinden bakmadı, tamamıyla karşısındaki işe odaklanmıştı. İşi de Gölbölge Prensesi'ydi.

"Leydim," dedi ona dönüp eğilerek.

Prenses başını biraz eğdi ve çelik gibi bakışlarını ondan hiç ayırmadı.

"Soylu maiyetimin karşısında, size evlenme teklif etmek istiyorum." Bu sözleri daha önce de duymuştum. Aynı çocuktan. Bir kalabalığın karşısında söylenmiş, her sözcük döndürülen bir kilit sesi gibi çıkmıştı. "Kendimi size adıyorum, Iris Cygnet, Gölbölge Prensesi. Kabul eder misiniz?"

Iris çok güzeldi, babasından daha zarifti. Ama bir dansçı değil, bir avcıydı. Uzun bacaklarının üstünde doğruldu ve safir rengi yumuşak kadife elbisesi ve dolgun, kadınsı hatlarının oluşturduğu bir şelale arasında yerinden kalktı. Elbisesinin yırtmaçlarının altına deri çoraplar giydiğini gördüm. Yıpranmış ve dizleri çatlamıştı. Oraya hazırlıksız gelmemişti. Oradaki birçok kişi gibi, o da soğuğa rağmen eldiven takmamıştı. Maven'a uzattığı eli kehribar rengiydi ve uzun parmakları takıdan yoksundu. Yine de havada bir pus oluşup öne uzattığı elinin etrafını sararken, bakışlarında tereddütten eser yoktu. Pus gözlerimin önünde parıldadı ve minik nem damlaları sıvılaşarak canlandı. Her biri ufacık, kristal boncuklara dönüştü; dönüp hareket ederken, ışığı kıran toplu iğne başları gibi görünüyorlardı.

Prenses'in ilk sözleri bilmediğim bir dildeydi. Gölbölge dili. İnsanın içini sızlatacak kadar güzel bir dildi; her sözcük müziksiz söylenen bir şarkı, su gibi bir diğer sözcüğe akıyordu. Sonra, aksanlı bir biçimde Poyraz dilinde konuştu.

"Elimi size verdim ve hayatımı sizinkine adadım," dedi kendi krallığının geleneklerine göre. "Kabul ediyorum, Majesteleri."

Maven çıplak elini uzatıp Prenses'in elini tutarken, bilekliği parıldadı. Havada birleşen parmaklarının etrafında yılan gibi kıvrılan bir alev akımı belirdi. Prenses'in elini yakmadı ama kesinlikle bunu yapabilecek kadar yakınından geçmişti. Iris irkilmedi. Gözlerini bile kırpmadı.

Böylece, bir savaş sona ermişti.

ON YEDİ

Mare

Arkeon'a geri dönmek günler sürdü. Sırf mesafe yüzünden değildi. Gölbölge Kralı yanında saray halkından, askerlerden ve hatta Kızıl hizmetçilerden oluşan bin kişilik bir kafile getirdiği için de değildi. Poyraz krallığının tamamının birden kutlayacak bir şeyi olduğu içindi. Bir savaşın sona erişi ve yaklaşan bir evlilik töreniydi asıl neden. Maven'ın artık sonu görünmeyen konvoyu kıvrılarak Demir Yol'da, sonra da ağır ağır Kraliyet Yolu'nda ilerledi. Gümüşler ve Kızıllar tezahüratlar ettiler, krallarını görmek için yalvardılar. Maven her zaman bu isteklerine uydu, yanında Iris'le kalabalıkları selamlamak için durdu. Gölbölgelilerden ölesiye nefret etmemiz gerektiği halde, artık Poyraz halkı Prenses'in önünde eğiliyordu. Merak uyandıran birisiydi, bir lütuf gibiydi. Bir köprüydü. Kral Orrec bile selamlanıyordu. İnsanlar nazikçe alkış tuttular, saygıyla eğildiler. Eski bir düşman önlerinde uzanan yol için bir müttefike dönüşmüştü.

Maven durup durup bunu söylüyordu. "Poyraz ve Gölbölge artık birlik oldu; bizi bekleyen uzun yolda birlikte duruyorlar. Krallıklarımızı tehdit eden tüm tehlikelere karşı." Kırmızı Muhafızlar'dan söz ediyordu. Korviyum'dan. Cal'den, isyankâr hanelerden, ucundan tutabildiği gücü tehdit edebilecek herhangi bir şeyden ve her şeyden söz ediyordu.

Savaştan önceki günleri hatırlayan sağ tek bir kişi bile kalmamıştı. Ülkem barışın nasıl bir şey olduğunu bilmiyordu. Bu durumu barışla karıştırmaları bu yüzden doğaldı. Yanından geçtiğim her Kızıl'a bas bas bağırmak istiyordum. Herkes görebilsin diye sözcükleri bedenime kazımak istiyordum. *Tuzak. Yalan. Komplo.* Gerçi sözlerimin artık bir anlamı yoktu. Çok uzun süre bir başkasının kuklası olmuştum. Sesim bana ait değildi. Sadece davranışlarım bana aitti ve bunlar da şartlar yüzünden aşırı derecede kısıtlanmıştı. Elimden gelse kendimden umudu keserdim ama suratımı astığım günler artık geride kalmıştı. Öyle olmalıydı. Yoksa boğulur, her santimim boşalmış bir halde bir çocuğun arkasında sürüklediği bir bez bebek gibi olurdum.

Kaçacağım. Kaçacağım. Kaçacağım. Bu sözcüğü fısıldamaya bile korkuyordum. Zihnimden geçiyor, ritmi kalbimle bir atıyordu.

Yol boyunca benimle kimse konuşmadı. Maven bile. Yeni nişanlısını tanımaya çalışmakla meşguldü. Prenses'in onun nasıl birisi olduğunu bildiğini ve buna hazırlıklı olduğunu hissettim. Babası için hissettiğim gibi, birbirlerini öldüreceklerini umdum.

Arkeon'un yüksek kuleleri tanıdıktı ama beni rahatlatmıyordu. Konvoy o çok iyi bildiğim kafesin ağzına geri girmek üzereydi. Şehrin içinde ilerliyor, Sezar Meydanı'nın saraya ait alanının ve Beyazateş'in dik yollarından geçiyordu. Güneş masmavi bir berraklıktaki gökte insanı aldatacak kadar parlaktı. Neredeyse ilkbahar gelmişti. Tuhaftı. Bir yanım kışın sonsuza dek süreceğini, mahkûmiyetimi yansıtacağını düşünmüştü. Kraliyet hücremden mevsimlerin değişimini izlemeye dayanıp dayanamayacağımı bilemiyordum.

Kaçacağım. Kaçacağım. Kaçacağım.

Yumurta ve Üçlü beni aralarına alıp araçtan indirdiler ve Beyazateş'in basamaklarından çıkardılar. Hava ılıktı ve nemliydi; taze ve temiz kokuyordu. Birkaç dakika daha gün ışığında kalırsam, kan kırmızısı ve gümüş ceketimle terlemeye başlayabilirdim. Ama birkaç saniye içinde yine saraydaydım ve muhteşem avizelerin altında yürüyordum. Bunlar beni ilk ve tek kaçma girişimimden sonra o kadar da rahatsız etmiyordu. Hatta beni az kalsın gülümseteceklerdi.

"Eve döndüğüne mutlu musun?"

Hem birisi benimle konuştu diye hem de kimin konuştuğunu görünce şaşırdım.

Eğilmemek için kendime hâkim oldum ve ona bakmak için durduğumda omurgamı düz tuttum. Arven'ler de durdular ama kaçabilirim diye yakınımda kaldılar. Yeteneklerinin enerjimi azar azar emdiğini hissedebiliyordum. Onun muhafızları da bir anda dikkat kesildi ve etrafa bakındılar. Sanırım, Arkeon'u ve Poyraz'ı hâlâ düşman bölgesi olarak görüyorlardı.

"Prenses," dedim. Bu unvan ağzımda ekşi bir tat bıraktı ama Maven'ın bir nişanlısını daha doğrudan düşman edinmenin bir anlamı olmayacağına karar verdim.

Yolculuk giysileri son derece sadeydi. Sadece dar bir pantolon ve kum saatini andıran bedenini vurgulamak için beli büzgülü koyu mavi bir ceket giymişti. Saçları da gösterişsiz bir biçimde tek bir siyah örgü olarak toplanmıştı. Normal bir Gümüş olduğu düşünülebilirdi. Varlıklı ama soylu olmayan bir Gümüş. Yüzü bile ifadesizdi. Ne gülümsedi ne de alaycı bir ifadeyle baktı. Zincire vurulmuş şimşek kıza önyargıyla yaklaşmıyordu. Tanıdığım soylulara kıyasla, son derece farklıydı ve bu fark hiç de iyi değildi. Hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Evangeline'den daha kötü birisi bile olabilirdi. Elara'dan bile. Bu genç kadının kim olduğunu veya hakkımda ne düşündüğünü kesinlikle bilmiyordum. Beni huzursuz ediyordu.

Bunu Iris de fark etmişti.

"Hayır, hiç sanmam," diye devam etti. "Benimle yürür müsün?"

Beni davet eder gibi elini uzattı. Gözlerim yerinden fırlayacakmış gibi görünüyor olabilirdi. Ama dediğini yaptım. Hızlı ama yetişebileceğim adımlarla yürümeye başladı ve iki tarafın muhafızlarının da peşimizden antreye girmesini sağladı.

"İsmine rağmen, Beyazateş soğuk bir yere benziyor." Tavana baktı. Avizeler gri gözlerine yansıdı ve gözlerinde yıldız varmış gibi göründü. "Burada mahkûm olmak istemezdim."

İçten içe ofladım. Bu zavallı aptal, Maven'ın kraliçesi olmak üzereydi. Bundan daha kötü bir hapishane düşünemiyordum.

"Komik bir şey mi var, Mare Barrow?" dedi mırlar gibi.

"Bir şey yok, Prenses."

Dikkatle beni inceledi. Bakışları ceketimin kelepçeleri gizleyen uzun kollarına ve bileklerime takıldı. Yavaşça kelepçelerden birine dokunup nefesini aniden içine çekti. Sessiz Taş'a ve bunun saldığı içgüdüsel korkuya rağmen irkilmedi. "Babamın da evcil hayvanları var. Belki de bütün krallar böyledir."

Aylar önce olsaydı, ona hemen yanıt verirdim. *Ben evcil hayvan değilim.* Ama haklıydı. O yüzden omuzlarımı silktim. "Bunu bilecek kadar çok kralla karşılaşmadım."

"Sefalete gözünü açmış Kızıl bir kız için üç kral. Tanrılar seni seviyor mu, senden nefret mi ediyor diye düşünmek gerek."

Gülsem mi suratımı mı buruştursam bilemedim. "Tanrı diye bir şey yok."

"Poyraz'da yok. Senin için yok." İfadesi yumuşadı. Arkamızdan gelen saraylı ve soylulara baktı. Çoğu ona dikkatle baktığını gizlemiyordu. Bundan rahatsız olduysa da belli etmedi. "Acaba beni böyle tanrısız bir yerde duyabiliyorlar mıdır? Burada tapmak bile yok. Maven'dan bana bir tapınak inşa ettirmesini istemeliyim."

Hayatımdan çok tuhaf insanlar geçmişti. Ama hepsi anlayabildiğim parçalara sahipti. Bildiğim hisler, hayaller ve korkular söz konusuydu. Şaşkınlıkla Prenses Iris'e bakarken, onun konuştukça kafamı daha çok karıştırdığını fark ettim. Zeki, güçlü ve özgüveni yüksek gibiydi ama onun gibi biri neden canavar olduğu belli olan birisiyle evlenirdi?

Öyle olduğunu görüyor olmalıydı. Onu buraya iten şey kör bir hırs olamazdı. Zaten bir prensesti, bir kralın kızıydı. Ne istiyordu? Ama bir seçeneği var mıydı? Tanrılardan söz edişi daha da kafa karıştırıcıydı. Biz bu tür şeylere inanmazdık. Nasıl inanabilirdik ki?

"Yüzümü mü ezberliyorsun?" dedi alçak sesle. Hâlâ ne düşündüğünü anlamaya çalışıyordum. Onun da aynı şeyi yaptığını, beni karmaşık bir sanat eseriymişim gibi okumaya çalıştığını hissettim. "Yoksa kilitli bir odanın dışında kalmak için birkaç dakika daha mı kazanmaya çalışıyorsun? İkinci dediğim doğruysa, haksız değilsin. İlki doğruysa, birbirimizi çok sık göreceğimizi düşünüyorum."

Bunu başka birisi söyleseydi, kulağa tehdit gibi gelebilirdi. Ama Iris'in beni tehdit edecek kadar önemsediğini sanmıyordum. En azından kıskanç bir tipe benzemiyordu. Öyle olması için Maven'a karşı bir şeyler hissetmesi gerekirdi ama buna hiç inanmıyordum.

"Beni taht odasına götür."

Dudaklarım gülme isteğiyle kıpırdadı. Genellikle, saraydaki kişiler gerçekten sert emirler verirlerdi. Iris tam tersiydi. Emri bir soru gibiydi. "Tamam," diye mırıldandım ve ayaklarımın bize yol göstermesine izin verdim. Arven'ler beni geride tutmaya cesaret edemediler. Iris Cygnet, Evangeline Samos değildi. Ona karşı gelmek bir savaş nedeni sayılabilirdi. Başımı çevirip Üçlü'ye ve Yumurta'ya sırıtmadan edemedim. İkisi de öfkeyle bana baktılar. Sinir olduklarını görünce yara izlerim sızladığı halde güldüm.

"Tuhaf bir mahkûmsun, Mare Barrow. Maven seni yayınlarında bir leydi olarak sunarken, sürekli olarak öyle olmanı istediğini fark etmemiştim."

Leydi. Bu unvan bana asla tam olarak uymamıştı ve asla uymayacaktı. "Ben sadece iyi giyimli ve tasması sıkı sıkı tutulan bir süs köpeğiyim."

"Seni yanında tuttuğu için ne kadar da tuhaf bir kral. Ülkenin düşmanı ve değerli bir propaganda aracısın. Buna rağmen nasıl oluyorsa sana soyluymuşsun gibi davranıyor. Ama oğlanlar oyuncukları

konusunda gariptir. Özellikle de bir şeyleri kaybetmeye alışmış olanlar. Diğer kişilerden çok daha sıkı sıkı ellerindekilere tutunurlar."

"Siz olsanız benimle ne yapardınız?" diye sordum. Bir kraliçe olarak, hayatım onun ellerinde olabilirdi. Hayatımı sona erdirebilir veya daha kötü hale getirebilirdi. "Onun yerinde olsaydınız, ne yapardınız?"

Iris bu soruyu ustalıkla geçiştirdi. "Kendimi asla onun zihnine koymaya çalışmak gibi bir hataya düşmem. Aklı başında bir insanın bulunacağı bir yer değil orası." Kendi kendine güldü. "Annesinin orada çok vakit geçirdiğinden eminim."

Elara benden ve varlığımdan nefret etmiş olmasına rağmen, Iris'ten daha çok nefret edebilirdi. Genç Prenses en hafif ifadeyle çetin cevizdi. "Onunla tanışmadığınız için şanslısınız."

"Bu yüzden sana teşekkür ederim," dedi. "Gerçi umarım kraliçeleri öldürmek gibi bir geleneği sürdürmezsin. Süs köpekleri bile ısırır." Gri renkli delici gözlerini kırpıştırdı. "Bunu yapar mısın?"

Yanıt verecek kadar aptal değildim. *Hayır* desem, düpedüz yalan olurdu. *Evet* desem, kendime bir soylu düşman daha edinmiş olurdum. Sessizliğimi komik bulmuş gibi gülümsedi.

Maven'ın herkesi topladığı muhteşem odaya gitmek uzun sürmedi. Yayın yapan kameraların karşısında günler geçirip ona birbiri ardına bağlılık yemini eden Yenikanları izlemek zorunda kaldıktan sonra, yerini gayet iyi biliyordum. Platform sandalyelerle doluydu ama yokluğumuzda bunlar kaldırılmış, geride sadece gri, ürkütücü taht kalmıştı. Oraya doğru giderken, Iris gözlerini tahta dikti.

"İlginç bir taktik," dedi tahta vardığımızda. Kelepçelerime yaptığı gibi, parmağını Sessiz Taş bloklarında gezdirdi. "Aynı zamanda gerekli. Sarayda bulunmasına izin verilen onca fısıltı varken."

"İzin verilen mi?"

"Gölbölge sarayında onlara izin verilmez. Başkentimiz Detraon'un duvarlarından içeri ve uygun eşlikçiler olmadan saraya giremezler. Ayrıca hiçbir fısıltının Kral'a yirmi adımdan fazla yaklaşmasına da izin verilmez," dedi. "İşin aslı, ülkemde bu tür bir yeteneğe sahip olduğunu iddia eden hiçbir soylu aile tanımıyorum."

"Orada yoklar mı?"

"Geldiğim yerde yoklar. Artık yoklar."

Bu sözlerin yarattığı ima havada duman gibi asılı kaldı.

Tahttan uzaklaştı, başını iki yana salladı. Gördüğü şeye inanamıyormuş gibiydi. Dudaklarını incecik kalana dek büzdü. "Bir Merandus'un dokunuşunu kaç kere zihninde hissettin?"

Bir an hatırlamaya çalıştım. *Aptal.* "Sayamayacağım kadar çok," dedim omuzlarımı silkip. "Önce Elara, sonra Samson. Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyorum. Artık Kraliçe'nin ben farkında bile olmadan zihnime baktığını biliyorum. Ama o..." Sesim çatladı. Bu anı çok acı veriyordu. Şakaklarım oyuluyormuş gibi hissediyordum. Şakaklarımı ovuşturarak ağrıyı gidermeye çalıştım. "Samson zihninize girdiği anda onun varlığını hissedersiniz."

Yüzü grileşti. "Bu sarayda çok göz var," dedi muhafızlarıma ve duvarlara bakıp. Açık odanın her karışına yerleştirilmiş, bizi izleyen güvenlik kameralarına baktı. "İsterlerse izleyebilirler."

Ağır ağır ceketini çıkarıp koluna astı. Altındaki gömlek beyazdı, boynuna kadar iliklenmişti ama sırtı açıktı. Taht odasını inceliyormuş gibi arkasını döndü. Aslında gösteriş yapıyordu. Sırtı kaslıydı ve güçlü görünüyordu. Ensesinin hemen altından boynuna ve kürekkemiklerinden kuyruksokumuna kadar uzanan siyah dövmeleri vardı. *Kökler,* diye düşündüm önce. Yanılmıştım. Bunlar bitki kökleri değil, kusursuz çizgilerle kıvrılarak tenine dökülen su sarmallarıydı. Hareket ettiğinde, dövmeleri de canlıymış gibi dalgalanıyordu. En sonunda bana döndü. Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi.

Ama bakışlarını başka yere çevirdiği anda bu gülümseme silindi. Kimin yaklaştığını, mermer zeminde yankılanan ve kafatasıma işleyen ayak seslerini kimin çıkardığını görmek için arkama bakmam gerekmiyordu.

"Seni memnuniyetle gezdiririm, Iris," dedi Maven. "Baban odalarına yerleşiyor ama birbirimizi daha iyi tanımamızın onun için bir sakıncası olmayacağından eminim."

Arven'ler ve Gölbölge muhafızları geri çekildiler ve Kral ile Gözcülerine yer açtılar. Bunların mavi, beyaz ve kırmızı-turuncu üniformaları vardı. Siluetleri ve renkleri içime öylesine işlemişti ki gözucuyla baktığımda bile onları tanıyordum. Ama soluk yüzlü Kral kadar değil. Onu gördüğüm kadar hissediyordum da. Boğucu ılıklığı beni yutacakmış gibi geliyordu. Birkaç adım kadar yanıma yaklaştı. Uzansa elimi tutabilirdi. Bunu düşününce ürperdim.

"Çok sevinirim," dedi Iris. Başını tuhaf bir açıyla eğdi. Baş eğmek onun için doğal bir hareket değildi. "Ben de Bayan Barrow'a tam..." Doğru sözcüğü bulmak için durdu, çıplak tahta baktı... "Süslemelerinizden söz ediyordum."

Maven gergin bir ifadeyle gülümsedi. "Bir önlem. Babam bir suikasta kurban gitti. Benim için de birtakım girişimler meydana geldi."

"Sessiz Taş'tan yapılmış bir sandalye babanızı kurtarabilir miydi?" dedi Iris masum masum.

Havada sıcak bir akım hissettim. Iris gibi ben de Maven'ın öfkesi beni terletir diye ceketimi çıkarma ihtiyacı hissettim.

"Hayır, ağabeyim onun kafasını kesmenin en iyi seçenek olduğuna karar vermişti," dedi Maven açık açık. "Ona karşı pek bir koruma sağlanamazdı."

Her şey orada olmuştu. Yukarıda, birkaç geçit ve oda ileride; pencereleri olmayan, duvarları ses geçirmez bir odada... Muhafızlar beni oraya sürüklediklerinde, bir hayal âleminde gibiydim. Maven'la birlikte ihanetten infaz edileceğimizi sanıyordum. Ama Kral ikiye ayrılmıştı. Başı, gövdesi ve arasında bir gümüş birikintisi. Maven tahta geçmişti. Bunları düşününce yumruklarımı sıktım.

"Ne korkunç," diye mırıldandı Iris. Bana baktığını hissettim.

"Evet, çok korkunçtu, değil mi Mare?"

Elini aniden kolumda hissedince, kolumun damgalanmış gibi yandığını hissettim. Kontrolü kaybetmek üzereydim. Yan yan, öfkeyle ona baktım. "Evet," dedim çenemi sıkarak. "Çok korkunçtu."

Maven evet der gibi başını sallarken, çenesini sıktı ve yüzü gerildi. Bir de keyfi kaçmış gibi bir ifadeye büründüğüne inanamıyordum.

Üzgün görünüyordu. Oysa değildi. Olamazdı. Annesi onun, ağabeyi ile babasını seven parçalarını almıştı. Keşke beni seven parçasını da almış olsaydı. Oysa o parça irin akıtıyor, pisliğiyle ikimizi de zehirliyordu. Kapkara küfler beynini, insan olabilecek her parçasını yiyordu. Bunu o da biliyordu. Bir terslik olduğunu, yetenekle veya güçle düzeltemeyeceği bir sorun olduğunu biliyordu. Parçalanmış birisiydi ve bu dünyada onu bir bütün haline getirebilecek tek bir şifacı yoktu.

"Seni evimde gezdirmeye başlamadan önce, müstakbel eşimle tanışmak isteyen birisi daha var. Gözcü Nornus?" dedi Maven arkasına doğru. Söz konusu Gözcü bu emri duyunca kırmızılı turunculu bir fırtına gibi girişe koştu ve bir saniye sonra geri geldi. Eliçabuk biriydi. Cüppesinin içinde bir ateş topunu andırıyordu.

Peşinden tanıdık hane renkleriyle birileri geldi.

"Prenses Iris, bu Samos Hanesi'nin lordu ve ailesi," dedi Maven, elini yeni nişanlısıyla eskisinin arasında sallayarak.

Evangeline sade giyimli Iris'le büyük bir tezat oluşturuyordu. Acaba tüm bedenini parıldayan katran gibi sarmış eriyik metali yaratması ne kadar sürmüştü? Artık taçlar ve saç süsleri takmıyordu ama mücevherleri bu durumu fazlasıyla telafi ediyordu. Boynunda, bileklerinde ve kulaklarında bir ip kadar ince, elmaslarla süslü gümüş zincirler vardı. Ağabeyinin görünüşü de farklıydı. Her zamanki zırhını ya da kürklerini giymemişti. Silueti hâlâ yeteri kadar tehditkârdı ama Ptolemus pürüzsüz siyah kadifeler ve parıltılı gümüş bir zincirle artık daha çok babasını andırıyordu. Volo, yanında tanımadığım birisiyle birlikte çocuklarının önünden içeri girmişti. Ama bu kişinin kim olduğunu tahmin edebiliyordum.

O anda, Evangeline'i biraz daha iyi anladım. Annesi korkunç bir kadındı. Ama çirkin olduğu için değil. Tam aksine, yaşça büyük kadın inanılmaz derecede güzeldi. Evangeline'e çekik siyah gözlerini ve pürüzsüz porselen gibi tenini vermişti ama parlak ve düz kuzguni siyah saçlarını ve ince bedenini vermemişti. Bu kadın kelepçelerimle onu ikiye ayırabilirmişim gibi duruyordu. Muhtemelen, vermek istediği izlenimin bir parçasıydı. Kendi evinin renkleri olan siyah ve

zümrüt yeşilinin yanı sıra, bağlılıklarını belli eden Samos gümüşü de giymişti. *Viper*... Leydi Blonos'un sesi zihnimde yankılandı. Siyah ve yeşil Viper Hanesi'nin renkleriydi. Evangeline'in annesi bir animoydu. Yanımıza doğru gelirken, parıltılı elbisesi biraz daha belirginleşti. Evangeline'in yeteneğini üstüne giymekte neden o kadar ısrarcı davrandığını anladım. Bir aile geleneğiydi bu.

Annesi mücevher takmamıştı. Üstünde yılanlar vardı.

Bileklerinde ve boynunda. İnce, siyah ve ağır ağır hareket eden yılanların pulları üstlerine yağ dökülmüş gibi parıldıyordu. Korku ve tiksintiyle doldum. Birden odama kaçıp kapımı kilitlemek ve o kıpır kıpır yaratıklardan mümkün olduğunca uzaklaşmak istedim. Ama her adımıyla yılanlar daha da yaklaştı. Bir de Evangeline'in kötü olduğunu düşünmüştüm.

"Lord Volo, Viper Hanesi'nden eşi Larentia; oğulları Ptolemus ve kızları Evangeline," diye Maven her birini tek tek tanıttı. Suratında dişlerini ortaya seren kocaman bir gülümseme belirdi.

"Sizinle daha önce doğru dürüst tanışamadığımız için üzgünüm." Volo öne çıkıp Iris'in uzattığı elini öptü. Gümüş sakalını yeni kestiği için, çocuklarıyla arasındaki benzerliği görmek kolaydı. Güçlü bir kemik yapısı, zarif hatlar, uzun burunlar ve her daim alaycı bir gülümsemeyle kıvrık dudaklar... Iris'in çıplak eline bir öpücük kondururken, teni onunkine kıyasla daha soluk görünüyordu. "Kendi topraklarımızdaki sorunlarla ilgilenmemiz gerekiyordu."

Iris kaşını indirdi. Çok zarif görünüyordu. "Özre gerek yok, Lordum."

İkisinin kenetlenmiş ellerinin üstünden Maven gözüme takıldı. Manzara çok hoşuna gitmiş gibi kaşlarından birini kaldırdı. Elimde olsaydı, ona Samos Hanesi'ne ne vaat ettiğini ya da onları neyle tehdit ettiğini sorardım. Samos'ların parmaklarının arasından iki Calore kralı kaymıştı. Onca komplo ve plan boşa gitmişti. Evangeline'in Maven'ı sevmediğini, hatta ondan hoşlanmadığını biliyordum ama kraliçe olacak şekilde yetiştirilmişti. Dolayısıyla, hedefine ulaşmasına iki kere engel olunmuştu. Başarısız olmuştu ve daha da kötüsü, hanesini ha-

yal kırıklığına uğratmıştı. En azından, artık suçlayabileceği benden başka birisi vardı.

Evangeline koyu renkli uzun kirpiklerinin altından bana baktı. Bakışları dalgalanırken ve eski bir saatin sarkacı gibi ileri geri giderken bir an kirpikleri titredi. Aramıza biraz mesafe koymak için Iris'ten küçük bir adım kadar geriye gittim. Artık Samos Hanesi'nin kızının nefret edeceği yeni bir rakibi varken, ona yanlış bir izlenim vermek istemiyordum.

"Siz Kral'la mı nişanlıydınız?" Iris elini Volo'dan çekti ve parmaklarını birbirine kenetledi. Evangeline'in gözleri benden Prenses'e çevrildi. Onu ilk kez eşit bir rakiple eşit bir pozisyonda görüyordum. Belki de şansım yaver giderdi ve Evangeline yanlış bir adım atar, eskiden bana yaptığı gibi Iris'i tehdit ederdi. Iris'in bunun tek bir sözcüğüne bile tahammül etmeyeceğini hissettim.

"Bir süreliğine, evet," dedi Evangeline. "Ondan önce de ağabeyiyle nişanlıydım."

Prenses şaşırmadı. Gölbölgeliler Poyraz soyluları hakkında bilgi sahibiydi muhtemelen. "Saraya geri döndüğünüze sevindim. Evlilik törenimizi düzenlemek için çok yardıma ihtiyacımız olacak."

Dudağımı o kadar sert ısırdım ki neredeyse kanatacaktım. Iris, Samos'ların yaralarına tuz basarken gülmekten daha iyiydi. Karşımda duran Maven alaycı gülümsemesini gizlemek için başını çevirdi.

Yılanlardan biri tısladı; alçak ve monoton ses başka bir şeye ait olamazdı. Ama Larentia hemen reverans yaptı ve eliyle parıltılı elbisesinin kumaşını düzeltti.

"Emrinizdeyiz, Majesteleri," dedi. Sesi şurup gibi yoğun ve derindi. Yılanlardan en kalın olanı, boynundan burnuna, kulağına ve saçlarına sürtündü. *İğrenç.* "Size elimizden gelen her yardımı yapmak bir şeref olur." Neredeyse Evangeline'i dürtükleyip aynı şeyi söylemesini hatırlatacağını sandım. Ama Viper kadın dikkatini o kadar büyük bir hızla bana verdi ki bakışlarımı kaçıracak vaktim bile olmadı. "Mahkûmun bana bakmasının bir nedeni var mı?"

"Hayır," dedim dişlerim birbirine çarparak.

Larentia bakışlarımı bir meydan okuma olarak algılamıştı. Bir hayvan gibiydi. Öne doğru bir adım atıp aramızdaki mesafeyi kapadı. Aynı boydaydık. Saçındaki yılan tıslamaya, kıvrılarak köprücükkemiğine doğru ilerlemeye devam etti. Mücevher gibi parıldayan gözlerini bana dikti. Çatallı siyah dili, sivri dişlerinin arasından çıkarak havayı yaladı. Yerimden kıpırdamadığım halde, güçlükle yutkunmak zorunda kaldım; ağzım birden kupkuru olmuştu. Yılan bana bakmaya devam ediyordu.

"Senin farklı olduğunu söylüyorlar," diye mırıldandı Larentia. "Ama korkun, kokusunu tanımak talihsizliği yaşadığım her pis Kızıl fareninki gibi kokuyor."

Kızıl fare. Kızıl fare.

Bunu o kadar çok duymuştum ki. Öyle olup olmadığımı düşünmüştüm. Ama bu sözcükleri onun ağzından duymak beni rahatsız etmişti. Hayatta kalmam için gerekli olan, elde etmek için çok çabaladığım kontrol çözülmek üzereydi. İçime titrek bir nefes çekip kendimi hareketsiz kalmaya zorladım. Yılan tıslamaya, yine kapkara bir pul ve omurga öbeği gibi kıvrılmaya devam etti. Larentia istediği takdirde, bazıları bana ulaşabilecek kadar uzundu.

Maven alçak sesle iç çekti. "Muhafızlar, sanırım Bayan Barrow'un odasına gitme vakti geldi."

Arven'ler yanıma gelemeden ve beni varlıklarının sözüm ona güvenli kollarına alamadan önce hızla arkama döndüm. *Bu yılanlarda bir şey var,* diye düşündüm. *Onlara tahammül edemiyorum. Böyle bir anne tarafından yetiştirildiği için Evangeline'in korkunç olmasına şaşmamak gerek.*

Odalarıma kaçarken, tatsız bir hisse kapıldım. Rahatlama. Minnet. Maven'a karşı.

O korkunç duygu patlamasını içimdeki tüm öfkeyle bastırdım. Maven bir canavardı. Ona karşı nefretten başka bir şey hissetmiyordum. Başka hiçbir şey, hatta acıma bile hissedemezdim.

KAÇMALIYIM.

* * *

Aradan iki uzun ay geçti.

Maven'ın evlilik töreni Veda Balosu'nun, hatta Kraliçedenemesi'nin on misli büyük bir olay olacaktı. Gümüş soylular tekrar başkente akın etmeye başlamışlardı. Yanlarında Poyraz'ın dört bir yanından kendi maiyetlerini getiriyorlardı. Kral'ın sürgüne yolladıklarını bile. Maven yeni müttefikiyle, gülümseyen düşmanları bile evine alacak kadar güvende hissediyordu kendisini. Çoğunun kendilerine ait malikâneleri olduğu halde, büyük bir kısmı Beyazateş'e yerleşmişti. Ta ki saray dikiş yerlerinden patlayacak hale gelene dek. Çoğu zaman odamdan çıkmıyordum. Umurumda değildi. Böylesi daha iyiydi. Ama hücremden bile bir nikâh töreninin yaklaşan fırtınasını hissedebiliyordum. Poyraz ve Gölbölge'nin elle tutulur birleşmesi gerçekleşmek üzereydi.

Penceremin altındaki kış boyunca boş kalan avlu bir anda kendini gösteren ılık ve yeşil ilkbaharla canlanmıştı. Soylular aheste aheste, kol kola girmiş, manolya ağaçlarının altında yürüyüş yapıyorlardı. Sürekli kendi aralarında fısıldayarak konuşuyorlar, her zaman komplolar kuruyor ya da dedikodu yapıyorlardı. Keşke dudak okuyabilseydim. Böylece renkleri gün ışığında daha da parlak görünen hanelerin bir araya gelişinden daha fazlasını öğrenebilirdim. Maven ona veya müstakbel eşine karşı planlar yapmadıklarını düşünüyorsa, aptalın teki demekti. Maven çok şeydi ama aptal değildi.

İlk ayımı uyanarak, yemek yiyerek, otururak, çığlık atarak ve bunları yeni baştan tekrarlayarak geçirdiğim eski rutin artık işime yaramıyordu. Zamanımı daha faydalı geçirecek fırsatlara sahiptim. Kalemim veya kâğıdım yoktu ve istememiştim. Geride bir şeyler bırakmaya gerek yoktu. Julian'ın kitaplarına baktım, tembel tembel sayfaları çevirdim. Bazen kitaplara aldığı elyazısı notlara ve açıklamalara bakıyordum. *İlginç, tuhaf, 4. ciltle destekle.* Çok az anlam ifade eden faydasız sözcüklerdi. Parmaklarımı yine de harflere sürttüm, kurumuş mürekkebi ve uzun süre önce kullanılmış kalemin baskısını

hissettim. Julian'ın bana bir şeyler düşündürtmesi, sayfalardaki satır aralarını okutması ve yüksek sesle bir şeyler söyletmesi yetmişti artık.

Ciltlerden özellikle birini çok kurcalamıştı. Diğer tarih kitaplarından daha ince ama yoğun bir metindi. Sırtı çok yıpranmıştı ve sayfalar Julian'ın elyazısıyla doluydu. Yıpranmış sayfaları düzelten parmaklarının ılıklığını hissediyor gibiydim.

Kitabın kapağında, kabartmalı siyah harflerle *Kökenlere Dair* yazıyordu; bundan sonra da ufak kitabın içindeki çok sayıdaki makale ve argümanı yazmış bir düzine kadar Gümüş bilginin ismi vardı. Çoğu anlayamayacağım kadar karmaşıktı ama yine de okumaya devam ettim. Sadece Julian için bile olsa.

Özellikle de kenarını kıvırdığı bir sayfadaki bir paragrafı işaretlemiş, birkaç cümlenin altını çizmişti. Mutasyonlar, değişimlerle ilgili bir şeydi. Artık sahip olmadığımız ve üretemeyeceğimiz eski silahların sonucuydu bu. Bilginlerden biri bunun Gümüşleri yarattığını savunuyordu. Diğerleri öyle düşünmüyordu. Birkaçı tanrılardan, belki de Iris'in inandığı tanırlardan söz etmişti. Julian ise sayfanın altına kendi fikrini yazmıştı.

Birçoğunun kendisini tanrı ya da tanrının seçimi olarak görmesi tuhaf, yazıyordu. *Kendilerinden daha yüce bir şey tarafından kutsandıkları ve şu anda olduğumuz yaratıklara yükseltildiklerini düşünüyorlar. Üstelik tüm kanıtlar bunun aksine işaret ediyor. Yeteneklerimiz bir felaketten, birçok kişiyi öldürmüş bir afetten kaynaklanıyor. Bizler bir tanrının seçtikleri değil, lanetledikleriyiz.*

Bu sözcüklere bakıp düşünmeye başladım. *Gümüşler lanetliyse, Yenikanlar ne? Daha da mı kötü bir şeyler?*

Yoksa Julian yanılıyor mu? Bizler de mi seçilmişleriz? Ne için seçildik?

Benden daha zeki erkekler ve kadınlar bu sorulara yanıt bulamamıştı, ben de bulamamıştım. Dahası, düşünmem gereken daha önemli konular vardı. Kahvaltıda plan yaptım ve bildiklerimi tekrarlarken lokmalarımı ağır ağır çiğnedim. Bu kraliyet düğünü organize bir karmaşa olacaktı. Fazladan güvenlik, sayamayacağım kadar

muhafız olacaktı ama yine de büyük bir şansım olabilirdi. Her yerde hizmetçiler, sarhoş soylular, genellikle beni izleyen kişilerin dikkatini dağıtacak yabancı bir prenses olacaktı. Bir şey denememem aptallık olurdu. Cal bir şey denemezse de öyle.

Elimdeki sayfalara, beyaz kâğıtlara ve siyah mürekkebe baktım. Dadı beni kurtarmaya çalışmış ama ölmüştü. Hayatı boşa gitmişti. Ben de bencilce tekrar denemelerini istiyordum. Çünkü orada biraz daha kalırsam; hayatımın geri kalanını Maven'ın birkaç adım gerisinde geçirirsem; delici bakışlarına, eksik parçalarına ve bu dünyadaki herkese karşı hissettiği nefretle yaşarsam...

Tek bir kişi dışında herkese karşı hissettiği nefretle...

"Kes şunu," dedim kendime. İpek canavarın beynimin duvarlarına vurmasına karşı çıkmalıydım. "Kes."

Beyazateş'in planını ezberlemek dikkatimi iyi dağıtıyordu. Kapımdan sonra iki sol, heykellerle dolu bir galeri, tekrar sol ve helezonik bir merdivenden aşağı kata iniş... Taht odasına, antreye, ziyafet salonuna, farklı çalışma odalarına ve konsey odalarına kadar yolu düşündüm. Evangeline'in odaları, Maven'ın eski yatak odası... Orada attığım her adımı ezberlemiştim. Sarayı ne kadar iyi bilirsem, fırsat karşıma çıktığında kaçma şansım da o kadar büyük olurdu. Maven Iris'le Sezar Meydanı'nda değilse bile kesinlikle Kraliyet Mahkemesi'nde evlenecekti. Başka hiçbir yer o kadar konuğu ve muhafızı alamazdı. Penceremden binayı göremiyordum ve oraya hiç gitmemiştim ama bunu o noktaya varınca düşünecektim.

Maven geri döndüğümüzden beri beni yanında bir yerlere sürüklememişti. *Güzel,* dedim içimden. Boş bir oda ve günlerce süren sessizlik onun boğucu sözlerinden daha iyiydi. Yine de her gece gözlerimi yumduğumda biraz hayal kırıklığı hissediyordum. Yalnızdım. Korkuyordum. Bencildim. Sessiz Taş ve orada geçirdiğim aylar yüzünden içim boşalmış gibi hissediyordum; bir başka jiletin keskin ağzında yürüyor gibiydim. Kırılan parçalarımın dağılmasına izin vermek çok kolay olurdu. Beni dilediği gibi birleştirmesine izin

vermek de öyle. Belki de birkaç sene içinde orası bana bir hapishane gibi bile gelmeyecekti.

Hayır.

Bir süredir ilk kez kahvaltı tabağımı duvara fırlatmak ve bunu yaparken çığlık atmak istedim. Sonra, su bardağını fırlattım. Parçalanıp kristal parçalara ayrıldı. Kırılan şeyler beni daha iyi hissettiriyordu.

Kapım yarım saniye sonra ardına kadar açıldı ve Arven'ler içeri girdi. Yanıma ilk Yumurta geldi, beni sandalyemde tuttu. Sertçe tutuyor, ayağa kalkmamı engelliyordu. Artık temizlik yaparlarken beni kırdığım şeylere yaklaştırmamaları gerektiğini biliyorlardı.

"Belki de bana plastik tabak çanak getirmeye başlamalısınız," diyerek ofladım. "Daha iyi bir fikir."

Yumurta bana vurmak istiyordu. Parmakları omuzlarıma battı, muhtemelen çürümesine neden oldu. Sessiz Taş acıyı ta kemiklerimde hissetmeme sebep olmuştu. Sürekli olarak beni boğan o acı ve ıstırap içinde olmayı güçlükle hatırladığımı fark ederken midem buruldu.

Diğer muhafızlar kırık parçaları topladılar ve camlar eldivenli ellerinin üstünde kayarken istiflerini hiç bozmadılar. Ancak onlar gittikten sonra başımı zonklatan o his de dindi ve ayağa kalkacak gücü bulabildim. Sinir içinde okumadığım kitabı kapadım. *Poyraz Soylularının Soybilimi, 9. Cilt.* Fayda etmezdi.

Yapacak daha iyi bir işim olmamasına rağmen kitabı rafa geri koydum. Deri kaplı kitap güzelce 8. ve 10. ciltlerin arasına girdi. Diğer kitapları düzenlemeyi düşündüm. Bitmek bilmez saatlerin birkaç saniyesini böylece geçirebilirdim.

Ama kendimi yerde, önceki günden biraz daha fazla esnemeye çalışırken buldum. Eski çevikliğim artık mazide kalmıştı ve şartlar yüzünden kısıtlanıyordu. Yine de denedim ve ellerimi ayaklarıma uzatmaya çalıştım. Bacaklarımdaki kaslar yandı; ağrıdan daha iyi bir histi bu aslında. Acıyı kovaladım. Bana o kabuğun altında hâlâ hayatta olduğumu hatırlatan şeylerden biriydi.

Dakikalar birbirine karıştı ve zaman benimle birlikte esnedi. Dışarıda ilkbahar bulutları güneşin önünde birbirini kovalarken ışık

yer değiştirdi. Kapım hafifçe, tereddütle çalındı. O güne dek kimse kapımı çalmadığından kalbim bir anda yerinden çıkacak gibi oldu. Ama adrenalin geldiği gibi gitti. Bir kurtarıcı olsa kapıyı çalmazdı.

Evangeline davet beklemeden içeri girdi. Aniden içime dolan korku yüzünden oturduğum yerde kalakaldım. Bacaklarımı kendime çektim. Gerekirse hemen ayağa fırlamaya hazırlandım.

Evangeline her zamanki gibi benden üstün olduğunu anlatan bir ifadeyle bana tepeden baktı; üstünde uzun ve parıltılı bir palto ve sıkıca dokunmuş deri bir pantolon vardı. Bir an öylece kaldı ve sessizce birbirimize baktık.

"Bir pencere dahi açmana izin vermeyecekleri kadar mı tehlikelisin?" dedi havayı koklayarak. "Burası leş gibi kokuyor."

Gerilen kaslarım biraz gevşedi. "Demek canın sıkıldı," diye mırıldandım. "Git başka birisinin kafesini salla."

"Belki sonra. Ama şimdilik sen idare edersin."

"Gerçekten de nişan tahtası olmak istemiyorum."

Dudaklarını şaklattı. "Benim nişan tahtam olmayacaksın."

Tek eliyle beni kolumun altından kavrayıp ayağa kaldırdı. Kolu Sessiz Taş'ın alanına girince paltosunun kolu parçalandı, parıltılı metal toz parçaları olarak yere düştü. Hızla tekrar birleşti ve yine düştü; Evangeline beni odamdan çıkarırken, düzenli ve tuhaf bir ritimle aynı şey tekrarlandı.

Direnmedim. Bir anlamı yoktu. En sonunda, kolumu morartan elini çekti ve kolumu sıkmadan yürümeme izin verdi.

"Evcil hayvanı yürüyüşe çıkarmak istiyorsan, tek yapman gereken sormaktı," diye hırladım, en yeni çürüğümü ovuşturarak. "Nefret edeceğin yeni bir rakibin yok mu? Yoksa bir mahkûma sataşmak bir prensese sataşmaktan daha mı kolay?"

"Iris bana göre fazla sakin," dedi hemen. "En azından, sen biraz aksi yanıtlar veriyorsun."

"Seni eğlendirebildiğime sevindim." Önümüzdeki geçit kıvrılarak ilerliyordu. Sol, sağ, sağ. Gözlerimin önünde Beyazateş'in haritası canlandı. Kırmızılı siyahlı, kenarları gerçek taşlarla süslü Anka kuşlu

duvar halılarını geçtik. Sonra, Poyraz'ın ilk kralı Caesar Calore'ye ithaf edilmiş bir heykel ve resim dolu galeriden geçtik. Yarım kat mermer basamaklardan indikten sonra, ilerideki Savaş Salonu dediğim yere vardık. Tepe pencereleriyle aydınlatılmış, her iki yanında Gölbölge Savaşı'ndan esinlenilmiş, yerden tavana kadar uzanan iki devasa resim vardı. Ama Evangeline beni ölüm ve zafer tablolarının yanından geçirmedi. Sarayın salonlarına doğru gitmiyorduk. Koridorlar giderek daha süslü hale geldi ama Evangeline beni soyluların kaldığı odalara götürürken ortalıkta daha az gösterişli eserler görmeye başladım. Giderek artan sayıda yaldızlı kral, politikacı ve savaşçı tablosu beni izliyordu; birçoğu tipik Calore siyah saçlarına sahipti.

"Kral Maven senin burada kalmana izin verdi mi? Tacını almasına rağmen hem de?"

Kötü bir ifadeyle değil, bunu komik bulmuş gibi gülümsedi. "Gördün mü? Beni hiç hayal kırıklığına uğratmıyorsun. Hep iğneleyici laflar ediyorsun, Mare Barrow."

O kapılara daha önce hiç gitmemiştim. Ama nereye açıldıklarını tahmin edebiliyordum. Bir kraldan başkasının olamayacak kadar şıktı. Beyaz cilalı ahşaptan, kenarları gümüş ve altın çerçeveli, sedef ve yakutlarla süslü kapılardı. Evangeline bu sefer kapıyı çalmayıp doğrudan açtı; altı Gözcü'nün sıralanmış olduğu şık bir giriş salonuydu burası. Bizi görünce harekete geçtiler, elleri silahlarına gitti ve gözleri parıltılı maskelerinin ardında dikkat kesildi.

Evangeline istifini bozmadı. "Kral'a Mare Barrow'un onu görmeye geldiğini söyleyin."

"Kral rahatsız," dedi biri. Sesi güçle titriyordu. Bir banşiydi. Eline fırsat geçse, çığlık atarak ikimizi de sağır ederdi. "Gidin, Leydi Samos."

Evangeline korkmadı ve elini uzun gümüş örgüsünde gezdirdi. "Söyleyin ona," dedi yine. Sesini alçaltmasına veya tehditkâr konuşmasına gerek yoktu. "Onun geldiğini bilmek ister."

Kalbim gümbür gümbür atmaya başladı. *Ne yapıyor? Neden?* Evangeline beni Beyazateş'te son gezdirmek istediğinde, kendimi Samson Merandus'un merhametine teslim olmuş, gezinmesi için zihni-

min yarıldığı bir durumda bulmuştum. Evangeline'in bir amacı vardı. Çıkarları vardı. Bunların ne olduğunu bilsem, tam aksini yapardım.

Gözcülerden biri ondan önce pes etti. İriyarı bir adamdı ve kasları alevli cüppesinin kıvrımlarının altından bile belli oluyordu. Başını yana eğdi, maskesinin siyah taşları ışığı yansıttı. "Bir saniye, Leydim." Maven'ın odalarına tahammül edemiyordum. Sırf burada olmak bile insanı yutan bir bataklıkta olmak gibiydi. Okyanusa düşmek, bir uçurumdan atlamak gibiydi. *Bizi geri yollayın. Bizi geri yollayın.*

Gözcü hemen geri geldi. Diğerlerini bir el hareketiyle yollayınca, korkuya kapıldım. "Buradan, Barrow." Bana bir işaret yaptı.

Evangeline beni hafifçe itti, belimin dibine baskı uyguladı. Kusursuz bir hareketti. Öne doğru sendeledim.

"Sadece Barrow," dedi Gözcü. Arkamdaki Arven'lere baktı.

Muhafızlarım oldukları yerde durup benim gitmeme izin verdiler. Evangeline de ilerlemedi. Gözleri her zamankinden çok kararmıştı. İçimden kolunu tutup onu da götürmek gibi tuhaf bir istek geçti. Orada Maven'la yalnız yüzleşmek bana birden çok korkutucu gelmişti.

Muhtemelen bir Rhombos güçlükolu olan Gözcü'nün bana doğru yolu göstermesi için bir yerime dokunması gerekmedi. Garip bir biçimde boş, neredeyse hiç döşenmemiş ve gün ışığıyla aydınlanan bir oturma odasından geçtik. Etrafta hane renklerini, tablolar veya heykeller hatta kitaplar bile görmedim. Cal'in eski odası tıka basa doluydu, çeşit çeşit zırhları, değerli kılavuzları, hatta bir masa oyunu bile vardı. Her yer ondan bir parçayla doluydu. Maven'ınki ona hiç benzemiyordu. Orada bir oyun sergilemesine gerek yoktu ve oda gerçekten de içi boş oğlanı yansıtıyordu.

Yatağı garip denecek kadar ufaktı. Oda bundan çok daha geniş bir şeyi rahatlıkla alacak kadar büyük inşa edildiği halde, çocuk yatağı gibiydi. Duvarlar beyazdı ve beni hiçbir şey asılı değildi. Sezar Meydanı'nın bir köşesine, Başkent Nehri'ne ve bir zamanlar yok edilmesine yardım ettiğim köprüye bakan pencereler içerideki tek süstü. Köprü suların üstünden geçiyor, Beyazateş'i şehrin doğu yakasıyla birleştiriyordu. Her yönde tomurcuklarla kaplı yeşillikler bitmişti.

Gözcü hafifçe öksürdü. Ona baktım ve onun da beni yalnız bırakacağını anlayınca ürperdim. "Buradan," dedi bir çift başka kapıyı işaret ederek.

Birisi beni sürükleyerek içeri soksa daha kolay olurdu. Gözcü başıma bir tabanca dayayıp beni içeri soksaydı da olurdu. Hareket eden bacaklarım için başkasını suçlamak canımı daha az yakardı. Ama bir tek bendim. Can sıkıntısı. Ürkütücü bir merak. Acının ve yalnızlığın daimi sızısı. Güvenebildiğim tek şeyin Maven'ın takıntısı olduğu, daralan bir dünyada yaşıyordum. Kelepçeler gibi. Bir kalkan ve ağır ve boğucu bir ölümdü.

Kapılar içeri doğru açılıp beyaz mermer karoların üstünde kaydı. Havaya buhar kümeleri toplanmıştı. Ateş kralından değil, sıcak sudan buharlar yükseliyordu. Sabun ve kokulu yağlar yüzünden süt beyazı olmuş su, etrafında ağır ağır fokurduyordu. Yatağının aksine küvet kocamandı ve pençe biçimli gümüş ayakları vardı. Maven dirseklerini pürüzsüz porselen küvetin kenarlarına dayamış, parmaklarını yavaşça dönen suda oynatıyordu.

Elektrik saçan ölümcül gözleriyle içeri girişimi izledi. Onu hiç o kadar savunmasız ve öfkeli görmemiştim. Benden daha akıllı bir kız arkasını döndüğü gibi kaçardı.

Ama kapıyı arkamdan kapadım.

Oturacak yer olmadığı için ayakta durdum. Nereye bakacağımdan emin olmadığım için yüzüne odaklandım. Saçları karışıktı ve sırılsıklamdı. Koyu renkli kıvırcık saçlar tenine yapışmıştı.

"Meşgulüm," diye fısıldadı.

"Beni içeri almana gerek yoktu." Bu sözleri söylediğime anında pişman oldum.

"Hayır, gerekliydi," dedi bir şeyi ima ederek. Sonra, dikkatli bakışlarını gözlerini kırparak böldü. Geriye yaslandı ve tavana bakabilmek için başını küvete dayadı. "Ne istiyorsun?"

Bir çıkış yolu, affedilmek, iyi uyku uyuduğum bir gece, ailem. Liste uzadıkça uzuyor, sona ermiyordu.

"Beni buraya zorla Evangeline getirdi. Senden bir şey istemiyorum."

Boğazından boğuk bir ses çıktı. Adeta bir kahkaha gibiydi. "Evangeline. Gözcülerimin hepsi birer ödlek."

Maven arkadaşım olsaydı, onu Samos Hanesi'nin kızını hafife almaması için uyarırdım. Ama dilimi tuttum. Buhar ateşlenip yanan birisinin teni gibi tenime yapıştı.

"Seni buraya beni ikna etmen için getirdi," dedi.

"Ne için?"

"Iris'le evlenmem ya da onunla evlenmemem için. Bir çay partisi için yollamadığı kesin."

"Doğru." Evangeline, Maven kraliçe tacını bir başka kızın başına takana dek onu elde etmek için uğraşacaktı. Bunun için yaratılmıştı. Tıpkı Maven'ın başka, daha kötü şeyler için yaratıldığı gibi.

"Sana karşı hislerimin doğru karar vermemi engelleyeceğini düşünüyor. Aptalca."

İrkildim. Gömleğimin altında, köprücükkemiğimdeki damga yanmaya başladı.

"Yine bir şeyleri kırmaya başladığını duydum."

"Porselen fincanların çok zevksiz."

Tavana sırıttı. Yamuk bir gülümsemeydi. Tıpkı ağabeyininki gibi. Bir an, yüzü Cal'inkine dönüştü, yüz hatları değişmeye başladı. Birden Cal'i tanıdığımdan daha uzun süreden beri orada olduğumu fark ettim. Maven'ın yüzünü onunkinden daha iyi biliyordum.

Kıpırdandı ve kolunu küvetten sarkıtırken sular dalgalandı. Bakışlarımı ondan kaçırıp zemine eğdim. Üç ağabeyim ve yürüyemeyen bir babam vardı. Aylarımı bir düzine kadar leş gibi kokan erkekle minicik bir yerde geçirmiştim. Erkek bedenine yabancı değildim. Ama bu, Maven'ı mecbur olduğumdan daha fazla görmek istediğim anlamına gelmiyordu. Kendimi yine bir bataklıkta dibe çekiliyormuşum gibi hissediyordum.

"Evlilik töreni yarın," dedi en sonunda. Sesi mermer odada yankılandı.

"Öyle mi?"

"Bilmiyor muydun?"

"Nereden bilebilirim? Bana bilgi verilmiyor."

Maven omuzlarını kaldırıp silkti. Su biraz daha dalgalandı ve beyaz teni biraz daha çok göründü. "Evet, şey, benim yüzümden bir şeyleri kırıp dökmeye başlayacağını düşünmüyordum ama..." Duraksayıp bana baktı. Tüylerimin ürperdiğini hissettim. "Öyle olduğunu düşünmek güzel bir histi."

Hiçbir sonucu olmayacağını bilsem kaşlarımı çatar, çığlık atar ve gözlerini oyardım. Maven'a ağabeyiyle kısa süre geçirdiğim halde, onunla paylaştığımız her kalp atışını hâlâ hatırladığımı söylerdim. Birlikte yan yana uyurken, kâbuslarımızı değiş tokuş ederken, yanımda olmasının beni nasıl hissettirdiğini söylemek isterdim. Eli ensemde, ten tene uyurken, ona gökten düşmüşüz gibi nasıl baktığımı. Kokusunun nasıl olduğunu. Tadının nasıl olduğunu. Ağabeyini *seviyorum, Maven. Haklıydın. Sen sadece bir gölgesin; birisinin alevleri varsa, gölgelere kim bakar? Kim bir canavarı bir tanrıya tercih eder?* Maven'a şimşekle zarar veremezdim ama onu sözlerimle yok edebilirdim. Zayıf yönlerini dürtükleyip yaralarını açabilirdim. Kanlar dökmesini ve yaralarının kabuk bağlayıp onu olduğundan da kötü bir şeye dönüştürmesini sağlayabilirdim.

Ama söylediklerim aklımdan geçenlerden çok farklıydı.

"Iris'ten hoşlanıyor musun?" diye sordum.

Başını kaşıdı ve küçük bir çocuk gibi ofladı. "Sanki bunun konuyla bir ilgisi var."

"Annen öldüğünden beri, sahip olduğun ilk yeni ilişki. Sisteminde annenin zehri olmadan nasıl gideceğini görmek ilginç olacak." Parmaklarımı bacağıma vurdum. Sözlerim kafasına yavaş yavaş dank etti ve başını hafifçe sallar gibi oldu. Ne dediğimi anlamıştı. Ona karşı içimde bir acıma hissi oluşunca, buna tüm benliğimle direndim. "İki ay önce nişanlandın. Hızlı bir gelişme oldu; en azından Evangeline'le nişanlanmandan daha hızlı gerçekleşti."

"Kocaman bir ordu tehlikedeyken, böyle şeyler olabiliyor," dedi sert bir tavırla. "Gölbölgeliler sabırlı insanlar değillerdir."

Hıhladım. "Samos Hanesi de bu işe hiç ses çıkarmadı doğrusu."

Ağzının kenarı o yamuk gülümsemesiyle hafifçe kalkar gibi oldu. Kolundaki alev bileklikleriyle biriyle oynadı, gümüş halkayı bileğinde çevirdi. "Bana birtakım faydaları var."

"Evangeline'in şimdiye dek seni bir iğneliğe dönüştürmesini beklerdim."

Bunu duyunca daha da çok gülümsedi. "Beni öldürürse, sahip olduğunu düşündüğü fırsat ne kadar geçici olursa olsun, bunu kaçırır. Gerçi babası asla izin vermez. Evangeline kraliçe olmasa da Samos Hanesi büyük güce ulaşacak bir pozisyonda. Ama nasıl bir kraliçe olurdu..."

"Ancak tahmin edebiliyorum." Bu düşünce içimi ürpertti. İğnelerden, hançerlerden ve jiletlerden yapılmış taçlar, taşlı yılanlarıyla annesi ve Maven'ın iplerini tutan babası.

"Ben edemiyorum," dedi. "Gerçekten de pek tahmin edemiyorum. Şu anda bile onu Cal'in kraliçesi olarak görebiliyorum."

"Cal'i oyuna getirdikten sonra onu seçmen gerekmiyordu..."

"Eh, istediğim kişiyi de tam olarak seçemezdim, değil mi?" dedi birden. Sıcaklık yerine, etrafımızdaki havanın soğuduğunu hissettim. Maven bana dik dik bakar, gözleri canlı ve alev alev bir maviye bürünürken, tüylerimi ürpertecek kadar serindi. Havadaki buharlar daha serin hava akımıyla silindi ve aramızdaki o silik engel de yok oldu.

Titreyerek kendimi en yakındaki pencereye bakmaya ve ona sırtımı dönmeye zorladım. Dışarıdaki manolya ağaçları hafif esintide titriyor, tomurcukları gün ışığında beyaz, krem ve gül rengi görünüyordu. Böylesine sade bir güzelliğin kan, hırs veya ihanetin yarattığı yozlaşma olmadan o tür bir yerde yeri yoktu.

"Beni öldürmek için bir arenaya attın," dedim alçak sesle. Sanki bunu ikimizin de unutması mümkündü. "Beni sarayına zincirledin, muhafızları gece gündüz başıma diktin. Beni harcadın, hasta..."

"Seni böyle görmek hoşuma mı gidiyor sanıyorsun?" dedi. "Seni bir mahkûm olarak tutmak istediğimi mi sanıyorsun?" Nefesi kesilir gibi oldu. "Benimle kalmanın tek yolu bu." Ellerini ileri geri oynatırken, sular ellerinin üstünden aktı.

Onun sesi yerine bu sese odaklandım. Ne yaptığını bildiğim, beni daha da avucuna aldığını hissettiğim halde beni dibe çekmesini engelleyemedim. Boğulmaya razı gelmek fazla kolay olurdu. Bir yanım bunu istiyordu.

Gözlerimi pencereden ayırmadım. İlk kez Sessiz Taş'ın o çok iyi bildiğim sızısına memnun oldum. Onun ve bana karşı hissettiği sevginin ne olduğuna dair şüphe götürmez bir hatırlatmaydı.

"Sevdiğim herkesi öldürmeye çalıştın. Çocukları katlettin." Kan lekeleriyle kaplı, minik avucunda bir not olan bebek. Bunu o kadar iyi hatırlıyordum ki bir kâbus olabilirdi. Aklımdan atmaya çalışmadım. Hatırlamam gerekiyordu. Onun ne olduğunu hatırlamalıydım. "Ağabeyim senin yüzünden öldü."

Hızla ona döndüm ve sert ve intikam dolu bir kahkaha attım. Öfkem zihnimi açmıştı.

Aniden doğruldu ve neredeyse banyo suyu kadar bembeyaz çıplak gövdesi göründü.

"Sen de annemi öldürdün. Ağabeyimi aldın. Babamı aldın. Bu dünyaya geldiğin andan beri çarklar dönüyor. Annem zihnine bakıp bir fırsat yakaladı. Ezelden beridir aradığı fırsatı buldu. Sen... Eğer sen yaptıklarını yapmasaydın..." Kekeledi. Sözcükler engel olamadığı bir hızla ağzından çıkıyordu. Sonra çenesini sıktı ve daha da kötü sözleri içinde tuttu. Kısa bir sessizlik daha oldu. "Neler olacağını bilmek bile istemiyorum."

"Biliyorum," dedim öfkeyle. "Bir cephede ölüp giderdim ya da lime lime edilirdim veya ancak yaşayan bir ölü gibi hayatta kalırdım. Ben ne olacağımı biliyorum çünkü bir milyon insan bunu yaşadı. Babam, ağabeylerim, çok fazla insan."

"Şu an bildiklerini biliyor olsaydın... geri gider miydin? O hayatı seçer miydin? Askere alınmak, çamurlu kasaban, ailen, o nehir çocuğu?"

Benim yüzümden, olduğum şey yüzünden çok insan ölmüştü. Sadece bir Kızıl, sadece Mare Barrow olsaydım onlar hayatta olurlardı. Shade ölmezdi. Düşüncelerim ona takıldı. Onu geri getirebilmek için o kadar çok şeyi verebilirdim ki... Kendimi bin kere onun için verirdim.

Ama bir de bulup kurtarılmış olan Yenikanlar vardı. Yardım ettiğim isyancılar. Bir savaş sona ermişti. Gümüşler birbirlerini parçalıyorlardı. Kızıllar birleşiyordu. Ne kadar ufak olursa olsun, bunlarda bir payım vardı. Hatalar yapılmıştı. Benim hatalarım. Sayamayacağım kadar fazlaydı. Kusursuz, hatta iyi olmaktan bile dünyalar kadar uzaktım. Esas soru beynimi kurcalayıp duruyordu. Maven aslında, *Eskiye dönebilmek için yeteneğini, gücünü verir miydin?* diye soruyordu. Yanıt vermek için düşünmeme gerek yoktu.

"Hayır," diye fısıldadım. Ona o kadar yaklaştığımı, porselen küvetin bir kenarını tuttuğumu hatırlamıyordum. "Hayır, gitmezdim."

Bu itiraf beni alevlerden çok yaktı, içimi kemirdi. Bana hissettirdiği ve farkına varmamı sağladı şeyler yüzünden ondan nefret ettim. Acaba onu etkisiz hale getirebilecek kadar hızlı hareket edebilir miydim? Yumruğumu sıkıp çenesini sert kelepçemle dağıtabilir miydim? Deri şifacıları dişlerin de yeniden çıkmasını sağlayabiliyorlar mıydı? Bunu denemenin pek bir anlamı yoktu. Sonra ne olacağını görecek kadar yaşayamazdım.

Dikkatle bana baktı. "Karanlıkta olmanın nasıl bir şey olduğunu bilenler, aydınlıkta kalabilmek için her şeyi yaparlar."

"Aynıymışız gibi davranma."

"Aynı mı? Hayır." Başını salladı. "Ama belki... ödeştik diyebiliriz."

"Ödeşmek mi?" İçimden yine onu parçalamak geldi. Tırnaklarımla ve dişlerimle boğazını parçalamak istedim. İma ettiği şey beni incitmişti. Hem de haklı olabileceği gerçeği kadar.

"Jon'a artık var olmayan gelecekleri görüp göremediğini sorardım. Yolların sürekli değiştiğini söylerdi. Kolay bir yalan. Onun beni, Samson'ın bile yapmayacağı kadar manipüle etmesine izin verdim. Beni sana getirdiğinde, buna itiraz etmedim. Senin nasıl bir zehir olacağını nereden bilebilirdim?"

"Ben bir zehirsem, kurtul benden. İkimize de işkence etmeyi kes!"

"Ne kadar çok istesem de bunu yapamayacağımı biliyorsun." Gözlerini kırptı ve bakışları dalgınlaştı. Benim bile ulaşamayacağım bir yere gitti. "Thomas gibisin. Önemsediğim, bana hayatta olduğumu

hatırlatan tek kişisin. Boş olmadığımı... yalnız olmadığımı hatırlatıyorsun."

Hayatta olduğunu. Boş olmadığını. Yalnız olmadığını.

Her itirafı bedenim buz gibi ateşe dönüşene dek bir ok gibi sinir uçlarıma saplandı. Maven'ın bu tür şeyler söyleyebilmesinden nefret ediyordum. Benim hissettiklerimi hissedip aynı şeylerden korkmasından da. Bundan nefret ediyordum, nefret ediyordum. Kim olduğumu, nasıl düşündüğümü değiştirebilseydim, hemen yapardım. Ama yapamıyordum. Iris'in tanrıları gerçekse, bunu denediğimi biliyor olmalıydılar.

"Jon bana ölü geleceklerden, artık mümkün olmayanlardan söz etmiyordu. Ama ben bunları düşünüyorum," dedi dalgın dalgın. "Bir Gümüş kral, bir Kızıl kraliçe. Her şey nasıl farklı olurdu? Kaç kişi hâlâ hayatta olurdu?"

"Baban olmazdı. Cal de olmazdı. Ben de kesinlikle olmazdım."

"Bunun sadece hayal olduğunu biliyorum, Mare," dedi aksi bir tavırla. Sınıfta hatası düzeltilen bir çocuk gibi. "Ne kadar ufak olsa da sahip olduğumuz o pencere artık yok."

"Senin yüzünden."

"Evet." Daha yumuşak bir ifadeyle bunu itiraf etti. "Evet."

Maven gözlerini benden ayırmadan alev bilekliğini çıkardı. Bunu ağır ağır, kasıtlı olarak ve ne yaptığını bilerek çıkardı. Bilekliğin yere düşüp yuvarlandığını, gümüş metalin mermerde çınladığını duydum. Diğer bileklik de bunu izledi. Hâlâ bana bakarak, küvette geriye yaslanıp başını arkaya attı. Boynu açıkta kaldı. İki yanımdaki ellerim kaşınıyordu. O kadar kolay olurdu ki. Kahverengi parmaklarımı soluk boynuna dolamak. Tüm ağırlığımı vermek. Onu küvete mıhlamak. Cal sudan korkardı. Maven da korkuyor muydu? Onu boğabilirdim. Öldürebilirdim. Küvetteki suyun ikimizi de kaynatmasını sağlayabilirdim. Bunu yapmam için bana meydan okuyordu. Bir yanı bunu yapmamı istiyor olabilirdi. Ya da daha önceden düştüğüm binlerce tuzaktan biri olabilirdi. Maven Calore'nin bir başka numarası.

Gözlerini kırpıştırıp nefesini verdi ve ta içindeki bir şeyi serbest bıraktı. Büyü bozuldu ve o an silinip gitti.

"Yarın Iris'in nedimelerinden biri olacaksın. Eğlenmene bak."

Böğrüme bir ok daha saplandı.

Keşke duvara fırlatabileceğim bir su bardağım daha olsaydı. Yüzyılın evlilik töreninde bir gelin nedimesi olmak. Bundan kaçmam imkânsızdı. Bütün saray halkının önünde durmam gerekecekti. Her yerde muhafızlar olacaktı. Herkes olanları pür dikkat izleyecekti.

İçimden çığlık atmak geçti.

Öfkeni kullan. Hiddetini kullan, dedim kendime. Ama bunlar beni ele geçirdi ve çaresizliğe dönüştü.

Maven elini açıp yavaşça bir işaret yaptı. "Kapı orada."

Giderken arkama bakmamaya çalıştım ama elimde değildi. Maven boş bakışlarla tavanı süzüyordu. Zihnimde Julian'ın sesini, yazdığı sözleri fısıldayışını duydum.

Bizler bir tanrının seçtikleri değil, lanetledikleriyiz.

ON SEKİZ

Mare

İlk kez, işkence gören ben değildim. Fırsatım olsaydı, Iris'e bir kenarda oturmama izin verdiği ve dikkatleri üstüme çekmek zorunda kalmadığım için teşekkür ederdim. Benim yerime Evangeline geçmişti. Sakin ve etrafımızda olanlardan etkilenmemiş gibi davranmaya çalışıyordu. Gelin alayının geri kalanı sürekli ona, eskiden olsa hizmet edecekleri kıza bakıyordu. Onun her an annesinin yılanlarından biri gibi kıvrılıp yaldızlı sandalyesine birkaç adım yaklaşan herkese tıslamasını bekliyordum. Ne de olsa bu odalar da eskiden ona aitti.

Salon yeni sahibiyle birlikte doğal olarak yeniden döşenmişti. Parlak mavi duvar süsleri, berrak suya koyulmuş taze çiçekler ve birkaç şık çeşme şüpheye hiç yer bırakmıyordu. Orada Gölbölge'nin bir prensesi hüküm sürüyordu.

Iris odanın ortasında, etrafı yardımcılarıyla, güzellik sanatında inanılmaz yetenekli Kızıl hizmetçilerle sarılmış bir halde oturuyordu.

Fazla yardıma ihtiyacı yoktu. Yamaçları andıran çıkık elmacıkkemikleri ve koyu renkli gözleri makyaj yapılmadan da muhteşemdi. Hizmetçilerden biri siyah saçlarını bir taç gibi örüp safir ve inci tokalarla tutturdu. Bir diğeri zaten güzel kemik yapısını ruhani ve uhrevi bir şeye dönüştürmek için parıldayan bir allık sürdü. Dudakları büyük bir ustalıkla koyu mora boyanmıştı. Üst kısmı beyaz, etek kısmına doğru parlak ve ışıl ışıl bir maviye dönüşen elbisesi sayesinde esmer teni, günbatımından saniyeler sonra göğü kaplayan parıltıya benzer bir şekilde ortaya çıkmıştı. Görünüşüm endişelenmemi gerektirecek son şey olduğu halde, kendimi onun yanında, kenara atılmış bir oyuncak bebek gibi hissediyordum. Her zamanki mücevherlerime ve sırmalarıma kıyasla yine sade görünümlü kırmızılara bürünmüştüm. Biraz daha sağlıklı olsaydım, güzel de görünebilirdim. Gerçi umurumda değildi. Göze çarpmam gerekmiyordu. Bunu istemiyordum... Zaten onun yanında sönük kalacağım kesindi.

Evangeline istese bile Iris'ten daha farklı görünemezdi ve bunu denemiş olduğu belliydi. Iris genç ve yüzü kızaran bir gelin rolü oynarken, Evangeline de kendi isteğiyle, küçümsenip bir kenara atılmış kız rolünü üstlenmişti. Metal elbisesi o kadar parıldıyordu ki incilerden dikilmiş gibiydi; jiletle kesilmiş beyaz tüyler ve her yerine işlenmiş gümüşler de bu incileri tamamlıyordu. Kendi hizmetçileri dört dönüyor, son rötuşları yapıyorlardı. Tüm bunların arasından Evangeline siyah gözlerini ayırmadan Iris'e bakıyordu. Sadece annesi yanına geldiğinde bakışlarını ondan ayırdı ve Larentia'nın eteklerini süsleyen zümrüt yeşili kelebeklere baktı. Kelebeklerin kanatları hafif bir esinti varmış gibi titriyordu. Bunlar kelebeklerin canlı olduğunu ve Viper kadına sadece yeteneğiyle bağlı kaldıklarını hatırlatıyordu. Bir yere oturmayacağını umdum.

Sütunkent'te de evlilik törenleri görmüştüm. Basit toplantılar olurdu. Evlenenleri birbirine bağlayan birkaç söz ve alelacele yapılan bir parti. Aileler davetlilere yeteri kadar ikram yapabilmek için yiyecekleri bir yerlerden yürütürlerken, davetsiz gelenler iyi bir gösteriden fazlasını alamazlardı. Kilorn ve ben, kaldığı takdirde yemek

artıklarını almaya çalışırdık. Ceplerimizi ekmekle doldurur, afiyetle yemek için gizlice kaçardık. O gün bunu yapacağımı sanmıyordum.

Tutunacağım tek şey Iris'in uzun duvağı ve aklım olacaktı.

"Ailenizin burada olamaması çok yazık, Ekselansları."

Saçlarının tamamı gri olan yaşlıca bir kadın, Iris'le ilgilenen çok sayıdaki Gümüş kadının arasından sıyrıldı. Kollarını kusursuz görünen siyah bir üniformanın göğsünde kavuşturdu. Çoğu görevlinin aksine, nişanları çok değildi ama yine de etkileyiciydi. Onu daha önce hiç görmemiştim ama yüzü tanıdık gelmişti. Yüzünü o açıdan görürken nereden tanıdığımı anlayamamıştım.

Iris başını kadına çevirdi. Arkasındaki iki hizmetçi parıltılı duvağını takıyorlardı. "Annem Gölbölge'nin kraliçesidir. Her zaman tahtta olması gerekir. Vârisi olan ablamsa krallığımızdan ayrılmaktan hiç hoşlanmaz."

"Böylesine çalkantılı dönemlerde anlaşılır bir durum," dedi yaşlıca kadın başını eğerek ama başını beklendiği kadar eğmemişti. "Tebrik ederim, Prenses Iris."

"Teşekkür ederim, Majesteleri. Bize katılabildiğinize sevindim."

Majesteleri mi?

Yaşlı kadın tamamıyla döndü ve hizmetçiler işlerini tamamlarken sırtını Iris'e verdi. Beni görünce gözlerini hafifçe kıstı. Eliyle yanına gitmemi işaret etti. Yüzükparmağındaki kocaman siyah bir taş parıldadı. İki yanımdaki Kedicik ve Yonca beni öne, her nasılsa bir unvana sahip olan bu kadına doğru ittiler.

"Bayan Barrow," dedi kadın. Tıknaz, kalın belliydi ve benden birkaç santim uzundu. Üniformasına bakıp kim olduğunu anlayabilmek için hane renklerini bulmaya çalıştım.

"Majesteleri?" dedim unvanıyla hitap ederek. Ağzımdan bir soru gibi çıkmıştı ve gerçekten de öyleydi.

Bunu komik bulmuş gibi gülümsedi. "Keşke seninle daha önce tanışmış olsaydım. Mareena Titanos olarak ortalıkta dolandığında ve bu," yanağıma hafifçe dokunup ürpermeme neden oldu, "hale düş-

meden önce. Belki o zaman torunumun neden krallığını senin için bir kenara attığını anlardım."

Gözleri bronzdu. Kırmızıya çalan altın sarısı. O gözleri her yerde tanırdım.

Etrafımızda süren nikâh partisine ve ipek ve parfüm bulutlarına rağmen, bir kralın kafasının uçtuğu ve bir evladın babasını kaybettiği o korkunç ana geri döndüm. Bu kadın ikisini de kaybetmişti.

Anılarımın derinliklerinden, tarih kitaplarını okuyarak harcadığım anlardan onun ismini hatırladım. Lerolan Hanesi'nden Anabel. Kraliçe Anabel'di o. Altıncı Tiberias'ın annesi, Cal'in büyükannesiydi. Düzgünce toplanmış saçlarının arasındaki kırmızı altından ve siyah elmaslardan yapılmış tacını o anda gördüm. Soyluların genellikle taktıkları şeylere kıyasla ufaktı.

Elini geri çekti. Böylesi daha iyiydi. Anabel bir hiçlikti. Parmaklarını yakınımda istemiyordum. Beni bir dokunuşla yok edebilirdi.

"Oğlunuz için üzüldüm." Kral Tiberias iyi yürekli bir adam değildi. Ne bana, ne Maven'a ne de ülkesinin köle olarak yaşayan ve ölen yarısından fazlasına iyi davranmıştı. Ama Cal'in annesini sevmişti. Çocuklarını da öyle. Aslında kötü yürekli değildi. Sadece zayıftı.

Kraliçe bakışlarını benden hiç ayırmadı. "Tuhaf, ne de olsa öldürülmesine sen de yardım etmiştin."

Bunu beni suçlar gibi söylememişti. Öfkeli değildi. Hiddetli de değildi.

Yalan söylüyordu.

Kraliyet Mahkemesi renksizdi. Beyaz duvarlı ve siyah sütunlu, mermer, granit ve kristalden yapılmış bir yerdi. Bir gökkuşağı kalabalığını yutuyor gibiydi. Soylular elbiseleri, takım elbiseleri ve üniformaları her türlü parıltılı renge boyanmış bir halde kapılardan içeri akın ediyordu. Sona kalanlar acele ediyor, kraliyet gelini ve maiyetindekiler Sezar Meydanı'ndaki yürüyüşlerine başlamadan önce içeri girmeye çalışıyordu. Daha yüzlerce Gümüş, taş döşeli alana toplanmaya başlamıştı. Bunlar nikâh törenine davet edilmeyecek kadar sıradan kişilerdi. Eşit

miktarda Poyraz ve Gölbölge muhafızının iki yanına dizilmiş olduğu açık bir yolun yanlarında gruplar halinde bekliyorlardı. Platformlara yerleştirilmiş kameralar da yolu izliyordu. Krallık da onlarla birlikte olanları izliyordu.

Beyazateş'in girişinin arasında kalan yerimden, Iris'in omzunun biraz üstünü görebiliyordum.

Iris sessizdi ve kusursuz görünüyordu. Durgun su gibi sakindi. Buna nasıl dayanabildiğini anlamamıştım. Koluna girmiş soylu babası kobalt mavisi cüppesiyle kızının gelinliğinin beyaz koluna karşı tezat oluşturuyordu. O günkü tacı, kızınınki gibi gümüş ve safirdi. Birbirleriyle konuşmuyorlar, önlerindeki yola bakıyorlardı.

Iris'in elimdeki duvağı sıvı gibiydi. O kadar ince dokunmuş bir ipekti ki parmaklarımın arasından kayıp gidebilirdi. Daha fazla dikkat çekmeyeyim diye duvağı sıkıca tuttum. İlk kez Evangeline'in yanımda olmasından memnundum. Iris'in duvağının diğer ucunu da o tutuyordu. Diğer nedimelerin fısıltılarına bakılacak olursa, bu manzara bir skandaldan farksızdı. Bana değil, ona bakıyorlardı. Kimse kıvılcımları olmayan şimşek kızla ilgilenmiyordu. Evangeline ise sıktığı ve kapalı tuttuğu çenesiyle bunları görmezden geliyordu. Benimle hiç konuşmamıştı. Bu da bir diğer küçük lütuftu.

Bir yerde bir borazan çaldı. Kalabalık hep birlikte, bir gözler denizi gibi saraya dönerek yanıt verdi. Öne adım atıp girişe çıkarken ve merdivenlerden bir Gümüş gösterisinin merkezine girerken, her bakışı hissediyordum. Orada bir kalabalık gördüğüm son kez, dizlerimin üstündeydim, tasmalıydım, kanlar ve çürükler içindeydim, kalbim kırıktı. Hâlâ öyleydim aslında. Parmaklarım titremeye başlamıştı. Kedicik ve Yonca sade ama törene uygun elbiselerle arkamda dururken muhafızlar iki yanımıza doluştu. Kalabalık biraz daha yaklaştı. Evangeline o kadar yakınımdaydı ki gözünü dahi kırpmadan kaburgalarımı bıçaklayabilirdi. Ciğerlerim adeta ufalmıştı; göğsüm sıkışıyor, boğazım tıkanıyordu. Güçlükle yutkunup uzun bir nefes vermeye çalıştım. *Sakin ol.* Elimdeki duvağa ve aramızdaki santimlik boşluğa odaklanmaya çalıştım.

Yanağıma bir damla su düştüğünü hissettim. Bunun endişeden kaynaklanan gözyaşları değil, yağmur olduğunu umdum.

"Toparlan biraz, Barrow," diye tısladı birisi. Evangeline olabilirdi. Maven'la da olduğu gibi, bu azıcık destek için bile minnet hissedip kendime kızdım. Bunu içimden atmaya çalıştım. Mantıklı davranmaya gayret ettim. Ama aç bir köpek gibi, ne yemek artığı veriliyorsa onu kabul ediyordum. O yalnız kafeste neye iyilik diyorlarsa, o kabulümdü.

Başım dönmeye başladı. Sevgili, hızlı ve yere sağlam basan ayaklarım olmasa tökezleyebilirdim. Her adım bir öncekinden zor geliyordu. İçime büyük bir panik hissi dolmuştu. Kendimi Iris'in elbisesinin beyazlığına verdim. Kalp atışlarımı bile saydım. Yola devam edebilmek için ne gerekiyorsa yapıyordum. Nedenini bilmiyordum ama bu tören bana bir kapının kapanması gibi geliyordu. Maven gücünü iki misline çıkarmış, daha fazla kontrol sahibi olmuştu. Ondan asla kaçamayacaktım. Bu olaydan sonra mümkün değildi.

Altımdaki zemin birden değişmeye başladı. Pürüzsüz kare biçimli taşlar basamaklara dönüştü. İlk basamağa çarptım ama hemen toparlanıp diğerlerine ayak uydurdum. Hâlâ yapabildiğim tek şeyi yaptım. Kenara çekildim, diz çöktüm, ufaldım ve gölgelerin arasında kendimi öfkeli ve aç hissettim. Hayatımın geri kalanı böyle mi geçecekti?

Kraliyet Mahkemesi'ne girmeden önce, başımı kaldırıp yukarı baktım. Ateş heykellerinin, yıldızların, kılıçların ve eski kralların ötesine, parıldayan kubbenin tepesindeki kristallerin ötesine... Göğe... Uzakta bulutlar toplanıyordu. Birkaçı çoktan meydana varmış, hiç durmadan rüzgârda ilerliyordu. Bulutlar yavaş yavaş dağıldı ve şeritleri görünmez oldu. Yağmur yağmak istiyordu ama muhtemelen havayı kontrol eden Gümüş fırtınaları buna izin vermiyordu. Hiçbir şeyin o günü mahvetmesine izin verilmeyecekti.

Derken, gök kayboldu ve yerini kubbeli bir tavan aldı. Tepemizde, üstlerinde alevlerde dövülmüş gümüş helezonlar bulunan pürüzsüz kireçtaşı kemerler belirdi. Giriş salonunun iki yanını Poyraz'ın kırmızılı siyahlı flamaları ve Gölbölge'nin mavi flamaları süslüyordu. Sanki birleşmesine şahit olacağımız krallıkları unutabilirmişiz gibi.

Bin izleyicinin mırıltıları arı vızıltısı gibiydi ve attığım her adımla artıyordu. Geçit az ileride Kraliyet Mahkemesi'nin merkezi odasını oluşturacak biçimde genişliyordu; burası kristal kubbenin altında, daire biçiminde, harikulade bir salondu. Açık panellerden içeri gün ışığı sızıyor, aşağıdaki manzarayı aydınlatıyordu. Salonun ortası çember gibi dizilmiş parlak bir renk halesi oluşturan koltuklarla doluydu. Kalabalık nefesini tutmuş bekliyordu. Henüz Maven'ı göremiyordum ama nerede olacağını tahmin edebiliyordum.

Başkası olsa hiç değilse biraz tereddütlü olurdu. Ama Iris öyle değildi. Işığa adım atarken, adımlarını asla yavaşlatmadı. Ayağa kalkan bin kişinin sesi kulakları adeta sağır edecek kadar yüksekti ve ses salonda yankılandı. Hışırdayan giysiler, kıpırdanma sesleri, fısıltılar... Nefes alıp verişime odaklanmaya çalıştım. Ama kalbim yine de hızla atıyordu. Başımı kaldırmak, giriş çıkışları, farklı yönlere ayrılan koridorları ve kullanabileceğim bir şeyler görmek istedim. Ama bir diğer talihsiz kaçış planı yapmak bir kenara, güçlükle yürüyordum.

Salonun ortasına varmamız bana seneler kadar uzun sürmüş gibi geldi. Pelerini en az Iris'in duvağı kadar gösterişli ve hemen hemen o kadar uzun olan Maven orada bekliyordu. Siyah yerine parlak kırmızı ve beyaz giysileriyle son derece göz alıcı görünüyordu. Alev biçimi verilmiş yakutlu gümüş tacı yeni yapılmıştı. Hareket edip başını yaklaşan müstakbel eşine ve maiyetindekilere çevirdiğinde pırıl pırıl parladı. Önce beni gördü. Bakışlarında pişmanlık ifadesi uyandığını anlayacak kadar iyi tanıyordum onu. Bu ifade bir an belirdi, yanan bir mumun fitili gibi dans etti. Ama belirdiği gibi kayboldu ve geride duman gibi belirsiz bir iz bıraktı. Ondan nefret ediyordum; özellikle de alevin gölgesine karşı, bana o çok tanıdık gelen acıma hissine direnemediğim için. Canavarlar yaratılırdı. Maven da yaratılmıştı. Kim olabileceğini kim bilebilirdi?

Tören neredeyse bir saat sürdü ve bu süre boyunca, Evangeline'in ve gelin alayının geri kalanıyla beklemek zorunda kaldım. Maven ve Iris karşılıklı olarak konuşuyor, Poyrazlı bir hâkim tarafından söylenen yeminleri ve sözleri tekrarlıyorlardı. Çivit mavisi sade bir cüppe

giymiş bir kadın da durmadan konuşuyordu. Onun Gölbölgeli olduğunu tahmin ettim. Tanrılarının bir elçisi olabilir miydi? Söylenenleri dinleyemiyordum bile. Aklımdan sadece kırmızılı mavili, dünyanın dört bir yanında ilerleyen bir ordu geçiyordu. Bulutlar rüzgârla yuvarlanmaya devam ediyordu; tepemizdeki kubbenin üstünden geçen her bulut bir öncekinden daha siyahtı ama her biri dağılıp yok oldu. Fırtına patlamak istiyordu ama bunu bir türlü yapamıyordu.

Bu hissi iyi biliyordum.

"Bugünden son günüme kadar, kendimi sana adıyorum, Cygnet Hanesi'nden Iris, Gölbölge Prensesi."

Maven elini uzattı. Parmaklarının ucunda bir mum alevi kadar zayıf ve narin alevler belirdi. Denesem üfleyerek söndürebilirdim.

"Bugünden son günüme kadar, kendimi sana adıyorum, Calore Hanesi'nden Maven, Poyraz Kralı."

Iris de aynı şeyi yapıp elini uzattı. Elbisesinin, kenarları parlak mavi olan beyaz kolu hafifçe sıyrıldı ve havadaki nemi emen pürüzsüz kolu bir daha gözler önüne serildi. Avucunda berrak ve titreyen bir su küresi vardı. Maven'ın elini tuttuğunda, bir yetenek cız diye buhar veya duman çıkarmadan diğerini yok etti. Barış dolu bir birliktelik kuruldu ve dudaklarının hafifçe birleşmesiyle mühürlendi.

Maven onu, beni öptüğü gibi öpmedi. İçinde bir alev varsa bile uzaklardaydı.

Keşke ben de uzaklarda olsaydım.

Gök gürültüsü kadar yüksek sesli alkışlar içimde patladı. Çoğu kişi tezahürat etti. Haksız değillerdi. Bu nikâh Gölbölge Savaşı'nın tabutuna çakılan son çiviydi. Binlerce, milyonlarca Kızıl ölmüştü ama pek çok Gümüş de ölmüştü. Barış kutlamaları yapıyorlar diye onları kınayamazdım.

Kraliyet Mahkemesi'ndeki koltuklar geriye çekilip mermer zeminde itilirken bir gümbürtü daha koptu. İrkilip acaba iyi dileklerini sunmak isteyenlerin arasında ezilecek miyiz diye endişelendim. Ama Gözcüler hemen araya girdiler. Iris'in duvağını bir can simidi gibi tuttum, seri

hareketlerinin beni, üstümüze gelen kalabalığın arasından geçirip tekrar Sezar Meydanı'na çıkarmasına izin verdim.

Tabii ki dışarıdaki sesler o anda on misline katlandı. Bayraklar sallandı, tezahüratlar yapıldı ve konfetiler üstümüze yağdı. Başımı önüme eğip bunlardan kaçınmaya çalıştım. Ama kulaklarım çınlamaya başlamıştı. Başımı ne kadar sallasam da bu ses dinmiyordu. Arven'lerden biri dirseğimi tuttu, daha da çok insan etrafımızı sararken parmakları etime battı. Gözcüler bir şey söyleyip kalabalığın geri çekilmesini istedi. Maven başını çevirip arkasına baktığında, yüzünde ya heyecandan ya da gerginlikten veya her ikisi yüzünden gri bir koyuluk belirmişti. Çınlama sesleri giderek artınca kulaklarımı kapamak için Iris'in duvağını bırakmak zorunda kaldım. Ama bunu yapınca yavaşladım ve güvenlik çemberinin dışında kaldım. Iris yeni evlendiği kocasıyla kol kola girerek, arkalarından ilerleyen Evangeline'le yürümeye devam ediyordu ama gelgit bizi ayırmıştı.

Maven durduğumu görünce kaşını kaldırdı ve dudakları bir soru soracak gibi aralandı. Adımları yavaşladı.

Derken, gökyüzü kapkara kesildi.

Simsiyah ve yoğun fırtına bulutları belirdi ve bir cehennem dumanı gibi üstümüzde bir kemer oluşturdu. Bulutların arasında beyaz, mavi ve yeşil şimşekler çaktı. Her biri tırtıklı, vahşi ve yıkıcıydı. *Doğal değildi bu.*

Kalp atışlarım kalabalığın sesini bastıracak kadar yükseldi. Ama gök gürültüsünü bastıramadı.

Ses göğsümde o kadar yakından ve müthiş bir güçle takırdadı ki hava dalgalandı. Tadını dilimde hisseder gibi oldum.

Bir sonraki yıldırımı göremedim çünkü Kedicik ve Yonca elbiselerimizi mahvetme pahasına beni yere ittiler. Omuzlarımı sıkıca yere bastırdılar, elleriyle ve yetenekleriyle sızlayan kaslarımı tuttular. Sessizlik bedenimden, ciğerlerimdeki havayı boşaltacak bir hızla ve güçle geçti. Nefesim kesilince güçlükle içime hava çekmeye çalıştım. Parmaklarım taş döşeli zemini tırmaladı, tutunacak bir şey aradım.

Nefes alabilseydim gülerdim. Birisi beni ilk kez Sezar Meydanı'nda böyle yerde tutmuyordu.

Bir şimşek daha çaktı, bir mavi ışık daha parıldadı. Arven'lerin sessizliği tekrar devreye girince, neredeyse kusacaktım.

"Onu öldürme, Janny. Yapma!" diye bağırdı Yonca. Kedicik'in gerçek ismi buydu demek. "O ölürse, bizim de kafamız uçurulur."

"Ben yapmıyorum," dedim güçlükle. "Ben yapmıyorum."

Kedicik ve Yonca beni duydularsa bile yanıt vermediler. Oluşturdukları baskı hiç azalmadı ve sürekli devam eden yeni bir acı verdi.

Çığlık atamadan bana yardım edecek birisini görebilmek için başımı kaldırmaya çalıştım. Maven'ı aradım. O bunu durdurabilirdi. Bunu düşündüğüm için kendimden nefret ettim.

Gözlerimin önünden bacaklar, siyah üniformalar, sıradan halkın renkleri ve ta uzaklarda görünüp kaybolan kırmızı turuncu cüppeler geçti. Gözcüler hareket etmeye devam ediyor, çemberi daraltıyorlardı. Az kalsın bir suikastla sonlanan ziyafette olduğu gibi, iyi prova edilmiş hareketlerle öne atıldılar ve hayattaki tek amaçlarına odaklandılar: Kral'ı korumak. Hızla yön değiştirdiler ama bu kez Hazine'ye yöneldiler. Maven'ın trenine... Onun kaçışına...

Maven neden kaçıyordu?

Bu beklenmedik fırtına bana ait değildi. Şimşekler de öyle.

"Kral'ın peşinden gidiyoruz," dedi gerçek ismi Janny olan Kedicik. Beni titreyen bacaklarımın üstüne kaldırdı ama yine düşmekten zor kurtuldum. Arven'ler buna izin vermediler. Bir anda önümüzde beliren üniformalı askerlerden oluşan duvar da öyle. Üstümüze gelen kalabalığın arasından geçmek için kusursuz olan elmas dizilimiyle etrafımı sardılar. Arven'ler bir nabzı andıran baskılarını sırf yürüyebilmem için hafiflettiler.

Tepemizdeki şimşekler güçlenirken, hep birlikte ilerlemeye başladık. Henüz yağmur başlamamıştı. Ayrıca, kuru kuru şimşek çakması için hava ne yeteri kadar sıcak ne de kuruydu. Tuhaftı. Keşke onu hissedebilseydim. Kullanabilseydim. Gökteki o tırtıklı çizgileri alıp etrafımdaki herkesi yok edebilseydim.

Kalabalık şaşkındı. Birçoğu yukarı bakıp elleriyle göğü işaret etti. Bazıları geri çekilmeye çalıştı ama arkalarındaki insanlar yollarını tıkamıştı. Onlara bakıp bir açıklama bulmaya çalıştım ama sadece şaşkınlık ve korku gördüm. Kalabalık paniğe kapılırsa, acaba Güvenlik görevlileri bizi ezilmekten kurtarabilir miydi?

İleride Maven'ın Gözcüleri aramızdaki mesafeyi açtılar. Birkaçı insanları iterek fırlatıyordu. Güçlükollardan biri bir adamı birkaç metre geriye fırlatırken, bir diğeri elini sallayarak üç, dört kişiyi savurmuştu. Kalabalık bundan sonra arada mesafe bıraktı ve kaçmakta olan Kral ve yeni Kraliçe'ye yer açtı. Tüm bu karmaşada, Maven'ın beni görebilmek için arkasına baktığını gördüm. Gözleri irileşmişti ve korku doluydu; benden bir hayli uzakta olduğu halde parlak mavi rengini görebiliyordum. Dudakları kıpırdadı ama gök gürültüsünden ve giderek artan panik dolu seslerden ne dediğini anlayamadım.

"Çabuk!" diye bağırdı Yonca beni boşluğa doğru iterken.

Muhafızlarımız daha da saldırganlaşıp yeteneklerini kullanmaya başladılar. Bir eliçabuk ileri geri gidiyor, yolumuzdaki insanları geriye atıyor ve bir girdap gibi insanların arasında bulanık bir halde dolanıyordu. Ama bir anda donup kaldı.

Mermi gözlerinin arasına saplanmıştı. Kaçamayacağı kadar yakın ve hızlıydı. Başı, ardında kan ve beyinden bir kemer bırakarak geriye gitti.

Silahlı kadını tanımıyordum. Mavi saçlı, mavi dövmeleri olan birisiydi... Bileğine de kan kırmızısı bir fular bağlamıştı. Kalabalık kadının etrafında irkildi, anlık bir şok yaşadı ve ardından büyük bir karmaşa koptu.

Mavi saçlı kadın tek eliyle tabancasını doğrulturken, diğer elini havaya kaldırdı.

Gökte bir şimşek belirdi ve Gözcülerin oluşturduğu daireye isabet etti. Kadın ölümcül bir nişan almıştı. Bir patlama olmasını bekleyerek gerildim. Ama mavi renkli şimşek bir anda beliren titrek bir su kemerine çarptı, sıvıda hızla ilerledi ama içine giremedi. Damarlara ayrılıp gözleri kamaştıracak bir biçimde parladı ama geride sadece sudan

bir kalkan bırakarak hemen yok oldu. Kalkanın altındaki Maven, Evangeline ve hatta Gözcüler çömelip elleriyle başlarını korudular. Sadece Iris ayaktaydı.

Su aniden onun etrafına toplandı, Larentia'nın yılanlarından biri gibi kıvrılıp büküldü. Aradan geçen her saniyeyle büyüdü ve o kadar büyük bir hızla süzüldü ki dilimde kuruyan havanın tadını hissettim. Iris hiç vakit kaybetmeden duvağını çıkardı. İçimden, umarım yağmur yağmaz, diye geçirdim. Iris'in yağmurla ne yapabileceğini görmek istemiyordum.

Gölbölge muhafızları kalabalıkta ilerlemeye çalışıyor, koyu mavi üniformalarıyla, kaçan insanların arasından sıyrılmaya çabalıyordu. Güvenlik görevlileri de aynı engelle karşılaşıp o büyük karmaşanın arasında kalmıştı. Gümüşler dört bir yana kaçışıyordu. Bazıları karmaşaya, bazıları da güvenli bir yere doğru... Onlarla birlikte kaçmak ile mavi saçlı kadına doğru koşmak arasında kaldım. Adrenalin tüm bedenime dolarken beynim canlandı ve benliğimi boğan sessizliğe karşı var gücümle direndim. *Şimşek. Kadın şimşek oluşturuyor. O bir Yenikan. Benim gibi.* Bunu düşününce, neredeyse mutluluktan ağlayacaktım. Kadın hemen oradan gitmezse, yakında geriye sadece cesedi kalacaktı.

"Kaç!" diye bağırmaya çalıştım. Sesim bir fısıltı gibi çıktı.

"Kral'ı güvenli bir yere götürün!" Evangeline ayağa fırlarken sesi yankılandı. Elbisesi hemen bir zırha dönüştü ve inci gibi parıldayan plakalar tüm bedenini kapladı. "Boşaltın burayı!"

Gözcülerden birkaçı ona itaat edip Maven'ı korumak için aralarına aldılar. Maven'ın elinde güçsüz bir alev belirdi. Korkusuna uyan, titrek bir alevdi. Adamlarının geri kalanı kendi silahlarını çektiler ya da yeteneklerini kuşandılar. Bir banşi çığlık atmak için ağzını açtı ama tek dizinin üstüne çökerek nefes nefese kaldı. Boğazını tuttu. Nefes alamıyordu. Ama neden? Bunu kim yapıyordu? Adam boğulmaya devam ederken, diğerleri onu geriye çektiler.

Gökte bir şimşek daha patladı. Bu seferki bakılamayacak kadar parlaktı. Gözlerimi tekrar açtığımda, mavi saçlı kadın gitmiş, kalabalıkta gözden kaybolmuştu. Bir yerden barut tozu kokusu geliyordu.

Şaşkınlıkla kalabalıktaki herkesin kaçmadığını fark ettim. Hepsi korku içinde ya da ortalığın aniden böyle karışması yüzünden şaşkın değildi. Bir amaçları, hedefleri, misyonları varmış gibi farklı hareket ediyorlardı. Siyah tabancalar bir muhafızın sırtına ve midesine inerken parıldıyordu. Bıçaklar giderek kararan havada ışıldıyordu. Korku dolu çığlıklar acı dolu haykırışlara dönüştü. İnsanlar yere düştüler, meydanın zeminine yığıldılar.

Yazkent'teki isyanları hatırlıyordum. Kızıllar avlanmış ve işkence görmüştü. Bir çete aralarındaki en güçsüzleri avlamıştı. Düzensiz, karmakarışık, plansız bir çeteydi. Ama bu farklıydı. Çılgınca bir panikmiş gibi görünen şey aslında yüzlerce kişilik bir kalabalıktaki birkaç düzine suikastçının planladığı bir olaydı. Sırıtarak ortak bir noktaları olduğunu fark ettim. İsteri giderek artarken, her biri kırmızı bir fular taktı.

Kırmızı Muhafızlar buradaydı.

Cal, Kilorn, Farley, Cameron, Bree, Tramy, Albay.

Gelmişlerdi.

Var gücümle başımı geriye savurdum ve kafatasımı Yonca'nın burnuna indirdim. Çığlık attı ve suratından gümüş kanlar akmaya başladı. Beni bir anda bırakmak zorunda kalınca, geriye sadece Kedicik kaldı. Böğrüne dirseğimi indirip dengesini bozmayı umdum. Omzumu bıraktı ama kolunu boynuma dolayıp sıkmaya başladı.

Debelenerek boynumu eğip onu ısıracak kadar boşluk yaratmaya çalıştım. Mümkün değildi. Baskıyı artırarak gırtlağımı parçalamaya çalışıyordu. Gözlerimin önünde benekler belirdi ve geriye doğru sürüklendiğimi hissettim. Hazine'den, Maven'dan ve Gözcülerinden uzaklaşıyor, ölümcül kalabalığın arasında sürükleniyordum. Basamaklara vardığımızda geriye doğru sendeledim. Güçsüzce ayağımı savurdum, tutunacak bir şey aradım. Güvenlik görevlileri, fayda etmeyen çabalarımı engelledi. Bazıları dizlerinin üstüne çöküp tabancalarını kaldırdı

ve girişi tıkadı. Yonca suratının alt yarısı parlak kanlarla kaplı bir halde tepeme dikildi.

"Aynı yoldan Beyazateş'e geri döneceğiz. Emirlere uymamız gerek," dedi Kedicik'e.

Yardım istemek için bağırmaya çalıştım ama ses çıkaracak kadar nefes alamadım. Hem bunun bir faydası da olmazdı. O anda gök gürültüsünden de yüksek bir ses duydum. İki şeydi. Üç. Altı. Jilet gibi kanatları olan metal kuşlar. Aslanağızları mıydı? Karaşeytanlar mıydı? Ama bunlar bildiğim jetlerden farklıydı. Onlardan daha yeni ve hızlıydı. Muhtemelen, Maven'ın filosuydu bu. Uzakta kırmızı ateşler ve kapkara dumanlar saçan bir patlama oldu. Meydanı mı yoksa Kırmızı Muhafızlar'ı mı bombalıyorlardı?

Arven'ler beni saraya sokarken, bir diğer Gümüş az kalsın bize çarpacaktı. Elimi uzattım. Belki de bu kişi bana yardım edebilirdi.

Samson Merandus alaycı bir ifadeyle bana bakarken, birden kolunu geri çekti. Dokunuşu tenimi yakmış gibi geriye çekildim. Onu görmek bile başıma feci bir ağrı saplanmasına neden oluyordu. Törene katılmasına izin verilmemişti ama katılacakmış gibi giyinmişti. Üstünde lacivert renkli muhteşem bir takım vardı ve küllü sarı saçları kafatasına yapışacak biçimde geriye taranmıştı.

"Onu kaybederseniz, içinizi dışınıza çıkarırım!" diye bağırdı başını çevirip.

Arven'ler ondan, herkesten çok korkuyor gibiydi. Diğer üç subay gibi onlar da hızla başlarını salladılar. Hepsi bir Merandus fısıltısının ne yapabileceğini biliyordu. Samson'ın hepsinin zihnini yok edeceğini bilmek bana kesinlikle kaçmak için daha fazla neden veriyordu. Meydana son kez baktığımda, bulutların arasından kapkara gölgeler fırladı ve giderek yaklaştılar. Daha fazla zeplin gelmişti. Ama bunlar ağır ve şişkindi. Hızlı gitsinler, hatta savaşsınlar diye yapılmamışlardı. Belki de yere konacaklardı. Ama bunu göremedim.

Sessizliğin ağırlığı altında var gücümle debelendim ama sadece mırıldanıp kıvranabilmeyi başardım. Sessizlik muhafızlarımı yavaşlatmıştı ama hızlarını çok da kesmemişti. Her santimi güçlükle ka-

zanmış gibiydim ama boşaydı. İlerlemeye devam ettik. Beyazateş'in koridorları önümüzdeydi. Yönleri ezberlediğim için, tam olarak nereye gittiğimizi biliyordum. Doğu kanadına, sarayın Hazine'ye en yakın bölümüne gidiyorduk. Oraya açılan tüneller ya da Maven'ın terk edilmiş trenine giden bir başka yol olmalıydı. Beni yeraltına indirdikleri anda kaçmaya dair tüm umutlarım yok olacaktı.

Üç silah sesi duyuldu ve o kadar yakından yankılandı ki adeta içimde patladıklarını sandım. Meydan'da her ne oluyorsa, yavaş yavaş saraya da sızmaya başlamıştı. Pencereden kırmızı alevlerin havaya yükseldiğini gördüm ama bunların bir patlamadan mı yoksa bir insandan mı geldiğini anlamamıştım. Sadece umut edebiliyordum. *Cal. Buradayım. Cal.* Onu dışarıda, bir öfke ve yıkım cehenneminde hayal edebiliyordum. Bir elinde silah, diğer elinde ise ateşle tüm acısını ve öfkesini yağdırırken görebiliyordum. Beni kurtaramasa bile, en azından eskiden kardeşi olan o canavarı paramparça etmesini istedim.

"İsyankârlar Beyazateş'e girdiler!"

Evangeline Samos'un sesini duyunca irkildim. Çizmeleri mermer zeminde yankılanıyor, her adımı öfkeli bir çekiç darbesi gibi ses çıkarıyordu. Yüzünün solu gümüş kanlarla kaplıydı, zarif saçları saçılmış, birbirine karışmış ve rüzgârdan dağılmıştı. Duman gibi kokuyordu.

Ağabeyi görünürde yoktu ama Evangeline yalnız değildi. Beni günlerce canlı göstermeye çalışan Wren isimli Skonos deri şifacısı da onun hemen arkasındaydı. Muhtemelen, Evangeline'in sıyrıklara bir saniyeden fazla katlanmaması için zorla oraya getirilmişti.

Evangeline de Cal ve Maven gibi askeri eğitime veya protokole yabancı değildi. Harekete geçmeye hazır biçimde ayaktaydı. "Alt kattaki kütüphane ve eski galeri ele geçirildi. Onu şuradan götürmemiz gerek." Çenesiyle, bizimkini kesen başka bir koridoru işaret etti. Dışarıda şimşekler parıldadı. Evangeline'in zırhına yansıdı. "Siz üçünüz..." Parmaklarını muhafızlardan üçüne şaklattı. "Bizi kollayın."

Büyük bir hayal kırıklığı hissettim. Evangeline o trene bindiğimden emin olmak istiyordu.

"Günün birinde seni öldüreceğim," diye bağırdım ona, Kedicik'in kollarının arasından.

Bu tehdidimi duymazdan geldi. Etrafa emir yağdırmakla meşguldü. Muhafızlar hevesle ona itaat ettiler ve kaçabilmemiz için arkamıza geçtiler. O cehennemvari karmaşada birisinin işleri devralması onları mutlu etmişti.

"Dışarıda neler oluyor?" diye bağırdı Yonca hepimiz hızla ilerlerken. Sesinden korktuğu belliydi. "Sen, hemen burnumu düzelt," dedi Wren'in kolunu tutarak. Skonos deri şifacısı derhal işe koyuldu ve Yonca'nın kırık burnunu duyabileceğimiz bir sesle yerine oturttu.

Evangeline arkasına baktı. Yonca'ya değil, arkamızda kalan koridora bakıyordu. Dışarıdaki fırtına gündüzü geceye çevirirken, içerisi kararmıştı. Suratında korku dolu bir ifade vardı. Onda görmeye alışık olmadığım bir ifadeydi. "Kalabalıkta Gümüş soyluları gibi kılık değiştirmiş casuslar vardı. Yenikanlar olmalı. Epey dayanacak kadar güçlüydüler. Ta ki..." Bize işaret vermeden önce köşeyi dönüp yolun açık olup olmadığını kontrol etti. "Kırmızı Muhafızlar Korviyum'u ele geçirene dek. Ama bu kadar kalabalık olduklarını bilmiyordum. Gerçek askerler. İyi eğitimli ve silahlılar. Lanet olasıca böcekler gibi gökten düştüler."

"İçeri nasıl girdiler? Nikâh töreni için hâlâ tam güvenlik protokolünü uyguluyoruz. Bin kişiyi aşan Gümüş birlikleri ve Maven'ın Yenikan evcil hayvanları var..." Kedicik sustu. Beyazlı iki kişi bir kapıda belirince durdu. Sessizliklerinin ağırlığı bedenime çarptı ve dizlerimin boşalmasına neden oldu. "Caz, Brecker, bizimle gelin!"

Bence Yumurta ve Üçlü daha iyi isimlerdi. Arven'ler mermer zeminde hızla ilerleyip hareket halindeki hapishaneme katıldılar. Biraz enerjim olsaydı ağlayabilirdim. Dört Arven ve Evangeline. Son umut kırıntılarım da yok olmuştu. Yalvarsam bile faydası olmazdı.

"Kazanamazlar. Faydası yok," dedi Yonca.

"Buraya başkenti almaya gelmediler. Onun için buradalar," dedi Evangeline aksi bir sesle.

Yumurta beni itekledi. "Bu kemik çuvalı için boş yere uğraşıyorlar."

Bir köşeyi daha dönüp uzun ve sonu görünmeyen Savaş Koridoru'na girdik. Meydandaki karmaşaya kıyasla burası daha huzurlu gibiydi ve her yanı orada olanlardan uzak savaş sahneleriyle doluydu. Tablolar eski görkemleriyle tepemizde dikiliyor, bizi minik gösteriyordu. Uzaktan gelen tiz jet sesleri ve kulakları sağır eden gök gürültüsü olmasaydı, kendimi tüm bunların bir rüya olduğuna inandırabilirdim.

"Doğru," dedi, Evangeline. Adımları diğerlerinin fark etmeyeceği kadar yavaşladı. Ama ben fark etmiştim. "Boşa uğraşıyorlar."

Akıcı, bir kediyi aratmayan bir zarafetle döndü ve iki elini öne uzattı. Tüm bunları zaman yavaşlamış gibi gördüm. Zırhının plakaları iki bileğinden mermi gibi hızla ve ölümcül bir şekilde fırladı. Uçları parıldadı ve jilet gibi keskinleşti. Havada vınlayarak uçtular ve bedenlere saplandılar.

Sessizliğin aniden kesilişinden sonra üstümden inanılmaz bir yük kalkmış gibi hissettim. Yonca'nın ensemdeki elleri aşağı kaydı ve gevşedi. Yere düştü. Dört kafa kanlar içinde yere yuvarlandı. Bembeyaz bedenleri ve plastik eldivenleri de kafaların ardından yere yığıldı. Hepsinin gözleri açıktı. Bir fırsatları bile olmamıştı. Kan kokusu ve manzarası duyularımı altüst etti ve boğazıma kadar safra yükseldiğini hissettim. Beni öğürmekten alıkoyan tek şey keskin bir korku ve neler olduğunu fark edişimdi.

Evangeline beni trene götürmüyordu. Beni öldürecekti. Bu işe bir son verecekti.

Kendi türünden dört kişiyi öldürmüş birisi olarak şaşılacak derecede sakindi. Metal plakalar kollarına geri dönüp yerlerine yerleşti. Deri şifacısı Wren kıpırdamadı, tavana bakıyordu. Olacakları izlemeyecekti.

Kaçmanın bir anlamı yoktu. Bununla yüzleşsem de olurdu.

"Yoluma çıkarsan, seni ağır ağır öldürürüm," diye fısıldadı. Beni boynumdan yakalamak için cesetlerden birinin üstünden geçti. Nefesini yüzümde hissetim. Ilık ve nane kokuluydu. "Küçük şimşek kız."

"O halde bitir şu işi," dedim çenemi sıkarak.

O mesafeden gözlerinin kapkara değil, kömür grisi olduğunu fark ettim. Fırtına bulutu rengiydi. Beni nasıl öldüreceğini düşünürken

gözlerini kıstı. Bunu eliyle yapmak zorundaydı. Kelepçelerim yeteneklerinin tenime değmesine izin vermezdi. Ama tek bir bıçakla bu işi bitirebilirdi. Umarım elini çabuk tutar, diye düşündüm ama bunu yapacak kadar merhametli olduğunu sanmıyordum.

"Wren, yardım et," dedi Evangeline elini uzatıp.

Deri şifacısı, Üçlü'nün başsız gövdesinin cebinden bir hançer yerine bir anahtar çıkardı. Evangeline'e verdi. Uyuştuğumu hissettim.

"Bunun ne olduğunu biliyorsundur," dedi. Nasıl bilmezdim? O anahtarı rüyalarımda görmüştüm. "Sana bir teklifim var."

"Tamam," diye fısıldadım bakışlarımı o minik siyah demir parçasından ayırmadan. "Ne istersen veririm."

Çenemi tutup beni ona bakmaya zorladı. Onu arenada bile o kadar çaresiz görmemiştim. Gözlerinde bir tereddüt belirdi ve dudakları titredi. "Ağabeyini kaybettin. Benimkini de sen alma."

Öfke hissi olanca şiddetiyle mideme doldu. Benden bunun dışında her şeyi isteyebilirdi. Çünkü ben Ptolemus'u da rüyalarımda görmüştüm. Boğazını kestiğimi, paramparça ettiğimi, elektrikle onu öldürdüğümü hayal etmiştim. Shade'i öldürmüştü. Cana karşılık can. Bir ağabeye karşılık bir ağabey.

Parmakları etime girdi, tırnakları derimi delecek gibiydi. "Yalan söylersen seni olduğun yerde öldürürüm. Sonra da ailenin geri kalanını öldürürüm." Sarayın kıvrımlı koridorlarından savaşın yankıları geldi. "Mare Barrow, kararını ver. Ptolemus'u sağ bırak."

"Sağ kalacak," dedim çatlak bir sesle.

"Yemin et."

"Yemin ederim."

Harekete geçtiğinde gözlerim doldu. Hemen kelepçeleri çıkardı. Her birini mümkün olduğunca uzağa fırlattı. İşi bittiğinde, hüngür hüngür ağlıyordum.

Kelepçeler ve Sessiz Taş olmadan dünya bomboş gibiydi. Ağırlıksız. Havada süzüleceğimi sandım. Yine de hissettiğim güçsüzlük çok feciydi; son kaçma girişimimden de kötüydü. Bunlarla altı ay yaşadıktan sonra bir anda düzelmeyecektim. Yeteneğime ulaşmaya,

başımın üstündeki ampulleri hissetmeye çalıştım. Uğultularını ancak hissedebiliyordum. Eskiden kolaylıkla yaptığım gibi onları patlatabileceğimi bile sanmıyordum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. Bu iki sözcüğü ona söyleyeceğim hiç aklıma gelmemişti. İkimiz de huzursuz olmuştuk.

"Bana teşekkür mü etmek istiyorsun, Barrow?" diye mırıldandı bağlarımın sonuncusunu da çözerken. "Verdiğin söze sadık kal. Bir de bu lanet olasıca yeri yak."

Bunu beceremeyeceğimi, yapabilmem için aradan günler, haftalar, aylar geçmesi gerektiğini söylemeye fırsat bulamadan Wren ellerini boynuma koydu. Evangeline'in yanında neden bir deri şifacısı getirdiğini o anda anladım. Kendisi için değil, benim için getirmişti.

Ilık bir his omurgama, damarlarıma, kemiklerime ve iliklerime yayıldı. Her yanıma hızla yayılınca, iyileşme sürecinin bana acı vereceğini sandım. Afallamış bir halde tek dizimin üstüne çöktüm. Sızılar dindi. Titreyen parmaklar, güçsüz bacaklar, ağır atan nabzım... Sessiz Taş'ın tüm hayaletleri bir şifacının dokunuşuyla yok oldu. Zihnim olanları asla unutmayacaktı ama bedenim hızla unutmaya başlamıştı.

Elektrik hissi hızla geri geldi ve en derin yerimden gümbür gümbür çıktı. Sinirlerimin tamamı canlandı. Koridor boyunca tavandaki avizelerin ampulleri patladı. Gizli kameralar kıvılcımlar ve kablolar saçarak parçalandı. Wren cıyaklayarak geri çekildi.

Aşağıya bakınca mor ve beyaz bir şey gördüm. Çıplak elektrik parmaklarımın arasında sıçrıyor, tıslama sesi çıkarıyordu. Bu durum çok tanıdıktı. Yeteneğim, gücüm ve kuvvetim geri gelmişti.

Evangeline dikkatle geriye doğru bir adım attı. Gözlerinde kıvılcımlarımı gördüm. Parıldıyorlardı.

"Verdiğin sözü tut, şimşek kız."

Karanlık benimle birlikte ilerledi.

Yanından geçtiğim her ışık titreyip söndü. Camlar patladı, elektrik fışkırdı. Hava canlı bir kablo gibi tısladı. Avuçlarımı okşadı ve bu gücü hissedip ürperdim. Nasıl bir şey olduğunu unuttuğumu sanı-

yordum. Ama mümkün değildi. Bu dünyada hemen hemen her şeyi unutabilirdim ama şimşeğimi unutamazdım. Kim ve ne olduğumu da.

Kelepçeler yürümemi zorlaştırıyordu. Onların yarattığı ağırlık olmayınca adeta uçuyordum. Dumana, tehlikeye ve en sonunda da kurtuluşum ya da sonum olacak şeye doğru gittim. Bir saniye daha o cehennem hapishanesinde kalmadığım müddetçe, başıma ne geleceği önemli değildi. Elbisem yakut kırmızısı bir paçavraya dönüşmüş, var gücümle koşmama izin veriyordu. Kollarımdan dumanlar çıkıyor, kıvılcımlar her patladığında yanıyordu. Artık kendimi tutmuyordum. Şimşek dilediği yere gidiyordu. Her kalp atışımla içimde patlıyordu. Mor-beyaz akımlar ve kıvılcımlar parmaklarımda dans ediyor, avuçlarımın içinde ve dışında parıldıyordu. Keyifle titredim. Hiçbir şey beni bu kadar iyi hissettirmemişti. Sürekli elektriğe bakıyor, gördüğüm her damarla mest oluyordum. *Aradan çok uzun zaman geçti. Çok uzun.*

Avcılar böyle hissediyor olmalıydı. Döndüğüm her köşede bir tür av bulmayı bekliyordum. Bildiğim en kısa yolda koşmaya başladım, konsey odasından hızla geçtim. Poyraz mührünün üstünden hızla geçerken, boş koltukları aklıma kazıdım. Vaktim olsaydı, o sembolü ayaklarımın altında yok ederdim. Alevli Taç'ın her santimini parçalardım. Ama ortadan kaldırmam gereken gerçek bir taç vardı. Amacım buydu. Maven hâlâ oradaysa, o rezil çocuk kaçmadıysa tabii... Son nefesini verişini izleyecek, onun artık tasmamı tutamayacağından emin olacaktım.

Güvenlik görevlileri sırtları bana dönük bir şekilde geri geri geliyorlardı. Hâlâ Evangeline'in emirlerini yerine getiriyorlardı. Üçünün uzun tüfeği de kollarının altındaydı ve geçitte ilerlerken parmakları tetikteydi. İsimlerini değil, sadece renklerini biliyordum. Greco Hanesi. Hepsi güçlükoldu. Beni öldürmek için mermiye ihtiyaçları yoktu. İçlerinden biri sırtımı parçalayabilir, göğüskafesimi ufalayabilir, kafatasımı bir üzüm tanesi gibi ezebilirdi. Yan ben ölecektim ya da onlar.

Adamlardan ilki ayak seslerimi duydu. Başını çevirip arkasına baktı ama şimşeğim o anda omurgasından beynine gitti. Bir an, sinirlerinin parçalara ayrıldığını hissettim. Sonra her şey karardı. Diğer

ikisi tepki verip hızla bana döndü. Şimşek onlardan hızlı davranıp ikisini de ikiye ayırdı.

Hızımı hiç kesmeden, dumanları tüten cesetlerin üstünden geçtim.

Bir sonraki koridor meydanın kenarından ilerliyordu ve bir zamanlar pırıl pırıl olan pencerelerin camları külle kaplıydı. Birkaç avize düşmüş, yerde birer altın ve cam öbeği oluşturmuştu. Cesetler de vardı. Siyah üniformalı Güvenlik görevlileri ve kırmızı fularlı Kırmızı Muhafızlar'dı bunlar. Bir çatışmadan, daha büyük bir savaşta meydana gelen çok sayıda karşılaşmadan birinden geriye kalanlardı. En yakındaki Muhafız'a baktım ve elimi ensesine götürdüm. Kadının nabzı atmıyordu. Gözleri kapalıydı. Onu tanımadığıma sevindim.

Dışarıda bulutların arasında bir mavi şimşek daha çatallanarak patladı. Sırıtmadan edemedim; ağzımın kenarları yara izlerimin üstünde gerildi. Şimşeği kontrol edebilen bir Yenikan daha vardı. Yalnız değildim.

Hızla ilerleyerek cesetlerden işe yarar şeyleri topladım. Bir subaydan bir tüfek ve cephanelik aldım. Kadından da kırmızı bir fular. Benim için ölmüştü. *Başka bir zaman, Mare,* diye kendimi azarlayıp beni boğan düşünceleri bir kenara atmaya çalıştım. Dişlerimi kullanarak fuları bileğime bağladım.

Mermiler püskürtülüyormuş gibi pencerelere yağdı. İrkilip yere eğildim ama pencereler mermilere dayandı. Elmascamdı bunlar. Kurşungeçirmezdi. Onların arkasında güvendeydim ama bir yandan da orada kapana kısılmıştım.

Bir daha asla.

Duvara yapışıp dışarıya bakarken kimseye görünmemeye çalıştım. O anda gördüğüm manzara nefesimi kesti.

Bir ara bir evlilik kutlaması olan şey artık bir savaş halini almıştı. Iral, Haven ve Laris hanelerinin Maven'ın krallığına karşı isyan etmesi beni şaşırtmıştı ama bu olay onların girişimini bir hayli gölgede bırakıyordu. Yüzlerce Poyraz askeri, Gölbölge muhafızı ve sarayın ölümcül soyluları bir taraf, Kırmızı Muhafız askerleri diğer taraftı. Aralarında Yenikanlar olmalıydı. Çok sayıda, mümkün olabileceğini

düşünmediğim kadar çok Kızıl asker vardı. Bir Gümüşe karşılık en az beş Kızıl vardı ve asker oldukları belliydi. Taktiksel araçlarından hareket ediş biçimlerine kadar askeri eğitim aldıkları anlaşılıyordu. Oraya kadar nasıl gelebildiklerini düşünmeye başladım ama sonra zeplinleri gördüm. Altı tanesi doğrudan Meydan'a inmişti. Her birinden düzinelerce asker dışarı fırlıyordu. İçimi büyük bir umut ve heyecan dalgası kapladı.

"Muhteşem bir kurtarma operasyonu," diye fısıldamadan edemedim.

Başarılı olması için de her şeyi yapacaktım.

Gümüş değildim; yeteneğimin gücünü etrafımdan çekmeme gerek yoktu. Ama daha fazla elektriğe ve güce sahip olmanın da bana zararı dokunmazdı. Gözlerimi bir saniyeliğine kapadım. İçerideki tüm kablolara, perdelerin statiğine kadar her atışa ve akıma çağrıda bulundum. Bana derhal yanıt verdiler. İçime akın ettiler, beni Wren kadar iyileştirdiler.

Altı aylık karanlıktan sonra, nihayet ışığı hissedebiliyordum. Görüş alanımın kenarında morlu beyazlı ışıklar parıldadı. Tüm bedenim canlandı ve tenim şimşeğin yarattığı tatlı hisle ürperdi. Hızla koşmaya devam ettim. Adrenalin ve elektrik bir araya gelmişti. Bir duvarın içinden bile geçebilirmişim gibi hissediyordum.

Bir düzineden fazla Güvenlik görevlisi giriş koridorunda bekliyordu. İçlerinden mıknatıs olanı, pencereleri, eğrilmiş avizelerle ve yaldızlı panellerle kapatıyordu. Yerde her iki renkten kan ve cesetler vardı. Barut kokusu dışarıdaki patlamalar haricinde her şeyi örtüyordu. Subaylar sarayı güvene alıp pozisyonlarına geçtiler. Dikkatlerini dışarıdaki savaşa vermişlerdi. Arkalarında ne olduğuna bakmıyorlardı.

Çömelerek ellerimi ayaklarımın altındaki mermer zemine dayadım ve parmaklarımın altındaki soğuk yüzeyi hissettim. Şimşeğimin mermere çarpmasını emrettim ve onu zikzaklar çizen bir elektrik dalgası halinde ileriye yolladım. Bir akım gibi ilerledi, bir dalga gibi hepsini gafil avladı. Bazıları düştü, bazıları öne fırladı. Patlamanın gücü içimde yankılandı. Bunun onları öldürmeye yetip yetmeyeceğini bilemiyordum.

Aklımda bir tek Meydan vardı. Açık hava ciğerlerime dolunca, neredeyse gülecektim. Külle, kanla ve şimşek fırtınasının elektriğiyle doluydu ama her şeyden tatlıydı. Gökteki kara bulutlar gürüldedi. Sesi ta kemiklerimde hissettim.

Gökte morlu beyazlı akımlar oluşturdum. Bu bir işaretti. Şimşek kız özgürdü.

Hiç vakit kaybetmedim. Basamaklarda durup aşağıdaki karmaşaya bakarken başıma bir mermi yemem işten bile değildi. Tanıdık bir surat görme umuduyla karmaşanın arasına daldım. Dostane değil ama en azından tanıdık bir surat arıyordum. İnsanlar etrafımda çarpışıyorlardı. Gümüşler gafil avlandıkları için prova ettikleri sıraya göre dizilememişlerdi. Sadece Kırmızı Muhafızlar biraz daha düzenli görünüyordu ama onların düzeni de hızla dağılıyordu. Kalabalıkta Maven'ı ve Gözcüsünü gördüğüm son yer olan Hazine'ye doğru ilerlemeye başladım. Daha aradan birkaç dakika geçmişti. Hâlâ orada, etrafları kuşatılmış bir halde direniyor olabilirlerdi. Onu öldürecektim. Bunu yapmam gerekiyordu.

Mermiler başımın yanından hızla geçiyordu. Çoğu kişiden daha kısa boyluydum ama yine de koşarken eğildim.

Bana doğrudan saldıran ilk Gümüş'ün üstünde altın ve siyah rengi bir Provos cüppesi vardı. Seyrek saçlı, incecik bir adamdı. Kollarından birini öne uzattığında, geriye savrulup başımı taş döşeli zemine vurdum. Ona bakıp sırıttım, gülmek üzereydim. Ama birden nefesim kesildi. Göğsüm sıkışıp daraldı. Kaburgalarım da aynı durumdaydı. Adama bakınca, tepeme dikildiğini ve elini yumruk yaptığını gördüm. Belki de amacı göğüskafesimi parçalamaktı.

Şimşek ona karşılık vermek için havalandı ve öfkeyle kıvılcımlar saçtı. Adam beklediğimden daha hızlı yana kaçtı. Oksijensizlik beynime vurunca, gözlerimin önünde benekler belirdi. Bir akım daha fırlattım ama o yine eğilip kaçtı.

Provos bana o kadar odaklanmıştı ki birkaç metre ötedeki geniş göğüslü Kızıl askeri fark etmemişti. Kızıl asker onu zırh parçalayacak

kadar güçlü bir mermiyle vurdu. Hoş bir manzara değildi. Mahvolan elbisemin üstüne o anda gümüş yağdı.

"Mare!" diye bağırdı asker yanıma koşup. Sesini, koyu kahverengi yüzünü ve elektrik mavisi gözlerini tanıyordum. Yanına dört Muhafız daha geldi. Etrafımı sarıp beni korudular. Asker, güçlü elleriyle beni ayağa kaldırdı.

Nefesimi verip rahatlayarak titredim. Ağabeyimin kaçakçı dostunun ne zaman gerçek bir asker olduğunu bilmiyordum ama sormanın sırası değildi. "Crance."

Tek eliyle silahını tutarak, diğer elindeki telsizi gösterdi. "Ben Crance. Barrow'u Meydan'da buldum." Telsizden gelen parazit sesi umut vaat edici değildi. "Tekrarlıyorum. Barrow yanımda." Küfürler savurarak telsizi tekrar kemerine taktı. "Kanallar mahvoldu. Çok fazla müdahale var."

"Fırtına yüzünden mi?" Tekrar göğe baktım. Mavi, beyaz, yeşil. Gözlerimi kıstım ve göz kamaştırıcı renk patlamasına mor bir akım daha yolladım.

"Muhtemelen. Cal bizi bu konuda uyarmıştı..."

Havanın dişlerimin arasından geçtiğini hissettim. Onu sıkıca tuttuğumda, şaşırıp irkildi. "Cal. Nerede o?"

"Seni buradan çıkarmalıyız..."

"Nerede?"

Bir daha sormayacağımı bildiği için iç çekti.

"Burada. Tam yerini bilmiyorum! Buluşma noktanız ana kapı," diye bağırdı, sesini duyduğumdan emin olmam için. "Beş dakika. Yeşilli kadınla git. Bunu da al," dedi kalın ceketini bana verip. İtiraz etmeden lime lime olmuş elbisemin üstüne ceketi giydim. Ağır gibiydi. "Koruyucu ceket. Yarı kurşungeçirmez. Seni biraz olsun korur."

Ona teşekkür etmeye fırsat bulamadan ayaklarım beni uzaklara götürdü. Crance'i ve diğer Muhafızları geride bıraktım. Cal oralarda bir yerdeydi. Tıpkı benim gibi Maven'ın peşine düşmüş olmalıydı. Kalabalık hızla değişen bir gelgit gibi hareket ediyordu. Kalabalığı yaran Muhafızlar olmasaydı, aralarından zorla geçebilirdim. Önüme

çıkan herkesi patlatır, Meydan'da kendime temiz bir yol açardım. Ama eski içgüdülerime güveniyordum. Hafif adımlarla, çevik hareketlerle, karmaşanın nabız gibi atan her dalgasını hissederek ilerledim. Şimşek arkamdan geliyor, bana uzanan elleri etkisiz hale getiriyordu. Bir güçlükol beni yana savurdu ve kollar ve bacaklar arasında sendeledim ama onunla savaşmak için durmadım. Hareket etmeye, itmeye ve koşmaya devam ettim. Zihnimde tek bir isim çınlıyordu. *Cal. Cal. Cal. Ona ulaşabilirsem, güvende olurum.* Bir yalan olabilirdi ama iyi bir yalandı.

İlerlerken duman kokusu giderek yoğunlaşıyordu. Umutlandım. Duman olan yerde, bir alev prensi var demekti.

Küller ve isler Hazine Binası'nın beyaz duvarlarını kaplamıştı. Jet füzelerinden biri binanın köşesinin büyük bir kısmını parçalamış, mermeri tereyağı gibi bölmüştü. Çöken duvar girişin orada bir moloz yığını ve gizlenecek bir alan oluşturmuştu. Gözcüler bundan olabildiğince faydalanıyorlardı; Gölbölgeliler ve birkaç mor üniformalı Hazine muhafızı da onlara destek veriyordu. Bazıları oraya hücum eden muhafızlara ateş ediyor, Kral'ın kaçışının engellenmemesi için mermileri kullanıyordu. Birçoğu da yeteneğini kullanmaya başlamıştı. Ayakta donakalmış birkaç cesedin yanından geçtim. Gördüklerim bir Gliacon ürpertisinin vahşi eseriydi. Birkaçı hâlâ sağdı ama dizlerinin üstüne çökmüşlerdi ve hepsinin kulakları kanıyordu. Bu da Marinos banşilerinin işiydi. Onca ölümcül Gümüş'ün orada olduğunun kanıtıydı. Metaller saplanmış, boyunları kırılmış, kafatasları göçmüş, ağızlarından sular akanların yanı sıra, bir de ağzından çıkan bitkilerle boğulmuş gibi görünen son derece iğrenç bir ceset vardı. Onlara bakarken bir yeşertici ona saldıran bir grup Kırmızı Muhafız'a bir avuç tohum fırlattı. Tohumlar gözlerimin önünde el bombaları gibi patlayıp yeşil bir dal ve diken yağmuru oluşturdu.

Orada ne Cal'i ne de tanıdık başka birisini gördüm. Maven çoktan binaya girmiş, trene doğru gidiyordu.

Yumruğumu sıkarak, var gücümle Gözcülere bir akım fırlattım. Şimşeğim molozların yanında çıtırdayarak ilerledi ve etrafa kaçışma-

larına neden oldu. Birisinin bağırarak ilerleme emri verdiğini duyar gibi oldum. Muhafızlar bu emre uyarak durmadan ateş etmeye devam ettiler. Baskıyı azaltmadan çatırdayan bir kırbaç gibi onlara güçlü bir şimşek daha fırlattım.

"Yeni gelenler var!" diye bağırdı birisi.

Göğe baktım ve bir saldırı olacağını sandım. Jetler fırtına bulutlarının arasında dans ediyor, birbirini kovalıyordu. Hiçbiri bize aldırış etmiyordu.

Derken, birisi beni kenara itip yoldan çekti. Arkama baktığımda, tanıdığım birisinin açılan yolda hızla ilerlediğini gördüm. Başını eğmiş, başına, boynuna ve omuzlarına zırh takmıştı. Adımlarını sıklaştırarak hızlandı.

"Darmian!"

Beni duymadı çünkü mermer blokaja doğru hızla koşmakla meşguldü. Zırhına ve tenine isabet eden mermiler geri sekiyordu. Bir ürperti göğsüne bir buz saçağı akımı yolladı ama hepsi parçalandı. Darmian korkuyorsa bile belli etmiyordu. Asla tereddüt etmezdi. Bunu ona Cal öğretmişti. Çentik'teyken. Hep birlikte olduğumuz zamanlarda. O zamanlar tanıdığım farklı bir Darmian'dı. Bedenine hiçbir şeyin etki etmeme yeteneği bulunan bir diğer Yenikan olan Nix'e kıyasla sessiz sakin bir adamdı. Nix uzun süre önce ölmüştü ama Darmian sapasağlamdı. Kükreyerek mermer blokajı aştı ve iki Gözcü'ye saldırdı.

Gözcüler var güçleriyle üstüne atıldılar. *Aptallar.* Kurşungeçirmez bir cama ateş etseler aynısı olurdu. Darmian aynı şekilde yanıt verdi, hiçbir şeye aldırış etmeden el bombalarını fırlattı. Bombalar ateş ve duman saçarak patladı. Gözcüler geriye savruldu; birkaçı doğrudan bir patlamaya karşı koyacak güce sahipti.

Muhafızlar derhal molozların üstünde ilerledi ve Darmian'ın peşinden gitti. Birçoğu onu geçti. Hedefleri Gözcüler değil, Maven'dı. Kralı yakalamak için hep birlikte Hazine Binası'na daldılar.

Koşarken bir yandan da yeteneğimi var gücümle kullandım. Hazine'nin ana salonunun ışıklarının, altımızdaki kayalara doğru dönerek ilerlediğini hissettim. Duyularım kablolarla birlikte giderek

derinlere indi. Aşağıda motorunun sesi giderek yükselen kocaman bir şey bekliyordu. Maven hâlâ oradaydı.

Ayaklarımın altındaki mermer zemini ölçmem zor olmadı. Ellerimin ve dizlerimin üstüne çöküp ilerledim ve zihnimi otuz metre aşağıya verdim. Bir sonraki el bombası beni gafil avladı. Patlamanın gücü beni bir ısı dalgasıyla geriye savurdu. Sert bir biçimde sırtüstü yere düştüm. Nefes almaya çalışırken, Crance'in ceketini giydiğime sevindim. Patlama tepemden geçti ve yanağımı yakacak kadar yaklaştı.

Bir el bombasının yaratamayacağı kadar şiddetli bir parlamaydı. Doğal alevler saçamayacak kadar da kontrollüydü.

Apar topar ayağa kalktım ve içime nefes çekerken bacaklarıma söz geçirmeye çalıştım. *Maven.* Tahmin etmeliydim. Beni orada bırakmayacaktı. En sevdiği evcil hayvanı olmadan kaçmayacaktı. Tasmamı kendisi takmak için geri gelecekti.

Bol şans.

Dumanlar dönen ateşleri izledi ve zaten karanlıkta olan Meydan'ı puslu hale getirdi. Pus giderek güçlenip ısınarak etrafımı sardı. Gerilerek sinirlerimin arasından şimşek yolladım ve her santimde çıtırdamasını sağladım. Alevlerin değişen ışığında karanlık ve tuhaf görünen siluete doğru bir adım attım. Duman kıvrıldı ve mavi, öfkeli alevler fırlattı. Ensemden terler akıyordu. Yumruklarımı sıkarak, hapishanesinde içimde biriken öfkenin her damlasıyla onu ezmeye hazırlandım. Bu anı bekleyip durmuştum. Maven sinsi bir kraldı ama savaşçı değildi. Onu paramparça edecektim.

Şimşek başımızın üstünde dalgalandı ve alevden daha çok parladı. Rüzgâr şiddetlenip dumanları dağıtarak onu ortaya çıkardı.

Kırmızı altın rengi gözler. Geniş omuzlar. Nasırlı eller, tanıdık dudaklar, dağınık siyah saçlar ve hasret kaldığım bir yüz.

Maven değildi. Çocuk kralla ilgili tüm düşüncelerim bir anda silindi.

"Cal!"

Ateş topu havada tısladı ve neredeyse başımı yutacaktı. Sırf içgüdüsel bir hareketle altından yuvarlandım. Aklım karışmıştı. Onun

Cal olduğundan emindim. Savaş zırhı içinde, belinden kalçasına kadar uzanan kırmızı bir kuşakla karşımda duruyordu. İçimdeki ona koşmamı söyleyen hayvani isteğe karşı koymaya çalıştım. Geriye adım atmak için tüm benliğimi kontrol etmem gerekti.

"Cal, benim, Mare!"

Konuşmadan döndü ve beni karşısında tuttu. Etrafımızdaki ateş dönüp daralıyor, inanılmaz bir hızla içe doğru çekiliyordu. Sıcaklık ciğerlerimi boşaltıyor, dumanların arasında boğulacakmışım gibi hissediyordum. Sadece etrafımda diri diri yanmamı engelleyerek çıtırdayan elektrik kalkanı, şimşeğim beni koruyordu.

Tekrar yuvarlanıp alevlerinin arasından çıktım. Elbisem dumanlar saçtı. Neler olduğunu anlamak için ne vakit ne de beyin gücü harcamam gerekiyordu. Biliyordum.

Bakışları karanlık ve dalgındı. Beni tanımamıştı. Son altı ayımızı birbirimizi bulmak için harcadığımıza dair herhangi bir işaret yoktu. Hareketleri müthiş askeri eğitimine rağmen robot gibiydi.

Zihnini bir fısıltı ele geçirmişti. Kim olduğunu düşünmeme de gerek yoktu.

"Üzgünüm," diye mırıldandım beni duyamayacağı halde.

Bir şimşek patlaması onu geriye savurdu ve kıvılcımlar zırhının plakalarında dans etti. Titremeye, elektrik sinirlerini ele geçirmiş gibi sarsılmaya başladı. Dudağımı ısırdım ve etkisiz hale getirme ve yaralama arasındaki ince çizgiyi aşmamak için her zamankinden çok çaba sarf ettim. Bu bir hataydı.

Cal düşündüğümden de güçlüydü. Dahası, onun bir avantajı vardı. Ben onu kurtarmaya çalışıyordum, o ise beni öldürmeye çalışıyordu.

Acıya direnerek saldırıya geçti. Yana kaçıp dikkatimi onu uzakta tutmaktan, beni mahvedebilecek gücünden uzakta durmaya verdim. Başımın üstünden ateşle güç kazanan bir yumruk geçti. Yanık saç kokusu hissettim. Bir diğer yumruk karnıma isabet edince, geriye savruldum. Düşüşümün yarattığı hızla yuvarlanıp tekrar ayağa kalkarken, eski numaralarımın geri geldiğini hissettim. Elimi büküp bacağından

omurgasına kadar çıkan bir kıvılcım akımı daha yolladım. İnledi. Bu ses içimi dağladı. Ama bir yandan da bana zaman kazandırdı.

Dikkatimi tek bir şeye, bir kişinin şeytani yüzüne verdim. Samson Merandus'un yüzüne.

Cal'i etkisi altına alıp peşimden yollayabilmesi için yakınlarda olmalıydı. Koşarken etrafıma bakındım ve mavi giysilerini görmeye çalıştım. Oradaysa, çok iyi gizleniyordu. Ya da yukarıda olabilir, Hazine'nin çatısından ya da yandaki binaların sayısız pencerelerinden birinden bakıyor olabilirdi. Kararlılığım hissettiğim bıkkınlıkla dağılır gibi oldu. Cal oradaydı. Birbirimize kavuşmuştuk. Ama beni öldürmeye çalışıyordu.

Öfkesinin ısısı topuklarımı yaladı. Sol tarafımda bir patlama daha meydana geldi ve aynı anda kolumun her yanına iğneler batmış gibi müthiş bir acı hissettim. İçime akın eden adrenalin acıyı hızla dindirdi. O sırada acı hissedecek durumum yoktu.

En azından, ondan daha hızlı hareket ediyordum. Kelepçelerden sonra attığım her adım bir öncekinden kolay geliyordu. Tepemdeki fırtınanın bana güç vermesini sağlayıp yakınlardaki diğer şimşek kullanan Yenikan'ın elektrik enerjisinden beslendim. Onun mavi saçlarını yeniden görememiştim. Bu çok yazıktı. O sırada bana çok faydası olurdu.

Samson, Hazine'nin yakınlarında gizleniyorsa, Cal'i onun etki alanından uzaklaştırmalıydım. Kayarak durup arkama baktım. Cal hâlâ mavi renkli bir alev ve öfke gölgesi gibi peşimdeydi.

"Gel de yakala beni, Calore!" diye bağırıp göğsüne bir şimşek akımı yolladım. Bir öncekinden daha güçlüydü ve üstünde bir iz bırakmaya yeterdi.

Cal kendisini yana atıp eğildi ama adımlarını bozmadı. Peşimdeydi.

Umarım bu işe yarar.

Kimse yoluma çıkmaya cesaret edemedi.

Peşimizden gelen kırmızı, mavi ve mor alev ile şimşek, savaşı bir bıçak gibi ikiye bölüyordu. Cal tıpkı bir av köpeği gibi büyük bir

kararlılıkla peşimden geliyordu. Meydan'da kendimi kesinlikle bir av gibi hissediyordum.

Crance'in sözünü ettiği buluşma noktası olan ana kapıya yöneldim. Kaçış yerim. Gerçi henüz oraya gitmeyecektim. Cal olmadan gidemezdim.

Yüz metre kadar sonra, Samson'ın bize görünmeden bizimle birlikte koştuğu belli olmuştu. Hiçbir Merandus fısıltısının, hatta Elara'nın bile etki alanı bundan daha kapsamlı olamazdı. Arkalara bakıp kan gölünü izledim. Savaş devam ettikçe, Gümüşlerin toparlanacak daha çok vakti olacaktı. Koyu gri üniformalı ordu askerleri Meydan'a giriyor, sistematik bir biçimde farklı alanları ele geçiriyordu. Soyluların çoğu askerlerin oluşturduğu koruma duvarının arkasına sığınmıştı ama en güçlü, en cesur ve en kana susamış olanlarından birkaçı savaşmaya devam ediyordu. Samos Hanesi'nin de savaşın ortasında olacağını sanıyordum ama tanıdığım hiçbir mıknatıs görmemiştim. Kırmızı Muhafızlar'ın diğer tanıdık üyelerini de görmemiştim. Farley, Albay, Kilorn, Cameron veya tarafımıza çekmeye yardım ettiğim diğer Yenikanlar yoktu. Sadece Darmian'ı görmüştüm. O da muhtemelen o sırada Hazine'yi patlatarak ilerliyordu. Bir de beni öldürmek için elinden geleni yapan Cal vardı.

İçimden bir küfür savurup Cameron'ın burada olmasını diledim. Cal'i sessizleştirebilir, Samson'ı bulup yok edebileceğim kadar kontrol edebilirdi. Ama bunu benim yapmam gerekiyordu. Onu uzakta tutmam, hayatta kalmam ve bir şekilde ikimizi de zehirleyen Merandus fısıltısının kökünü kazımam gerekiyordu.

Birden gözümün ucuyla lacivert giysili birisini görür gibi oldum.

Uzun süre Gümüşlerin tutsağı olduğum için, hane renklerine duyarlı hale gelmiştim. Leydi Blonos'un bilgileri adeta içime işlemişti ve ona her zamankinden de çok minnettardım.

Hızla arkama dönüp intikam ateşiyle yanarak yön değiştirdim. Sarı küllü saçlar Gümüş askerlerin arasından geçti ve aralarına karışmaya çalıştı. Ama resmi giysileri askerlerin üniformalarının arasında hemen göze çarpıyordu. Her şey bana onu gösteriyordu. Tüm dikkatim ve

enerjim... Tüm gücümü kullanarak ona akımlar fırlattım ve tırtıklı şimşeğimi Samson'a ve aramızdaki Gümüş kalkanına yolladım.

Benimle göz göze geldiği anda şimşek hızla inen bir kırbaç gibi bir kavis çizdi. Gözleri Elara ve Maven'la aynıydı. Buz mavisiydi; alev mavisiydi. Soğuk ve affetmezdi.

Elektriğim bir şekilde büküldü ve etrafında kıvrıldı. Bir sapanla fırlatılmış gibi hızla başka bir yöne fırladı. Elim de onunla birlikte savruldu; şimşek hızla Cal'e doğru yol alırken, bedenim kendi iradesine sahipmiş gibi hareket etti. Ona seslenip uyarmak istedim ama başkasının etkisi altında olan birisini uyarmak işe yaramayacağı için dudaklarım kıpırdamadı. Sırtımın bir dehşet hissiyle ürperdiğini hissettim. Zaten hissettiğim tek şey buydu. Ayaklarımın altındaki zemini, yeni yanıklarımı, hatta burnuma dolan dumanlı havayı bile hissetmiyordum. Her şey yok olmuş, silinmiş ve elimden alınmıştı.

İçimden bir çığlık attım çünkü Samson şimdi de beni ele geçirmişti. Tek bir ses bile çıkaramıyordum. Beyninin benim zihnime aşındırır gibi dokunduğunu hissedebiliyordum.

O anda Cal uzun bir uykudan uyanan birisi gibi gözlerini kırpıştırdı. Ellerini kaldırıp başını elektrik darbesinden korumak için birkaç saniyesi oldu. Tırtıklı kıvılcımlardan bazıları yeteneği sayesinde aleve dönüştü. Ama birçoğu hedefi buldu ve onu büyük bir acı içinde dizlerinin üstüne düşürdü.

"Samson!" diye bağırdı çenesini sıkarak.

Elimin hareket ettiğini, belime doğru gittiğini fark ettim. Bulduğu tabancayı alıp çelik namlusunu şakağıma dayadı.

Samson'ın fısıltıları zihnimde yükseldi, diğer her şeyi siler gibi oldu.

Yap. Yap. Yap

Tetiği hissetmiyordum. Mermiyi de hissetmeyecektim.

Cal kolumu sertçe geriye çekerek beni döndürdü. Tabancayı elimden alıp ileriye fırlattı. Onun hiç o kadar korktuğunu görmemiştim.

Öldür onu. Öldür onu. Öldür onu.

Bedenim bu emre uydu.

Kendi zihnimde bir izleyici olmuştum. Gözlerimin önünde korkunç bir savaş vardı ama izlemekten başka bir şey yapamıyordum. Samson hızla koşmamı ve doğrudan Cal'e çarpmamı sağladığında, taş döşeli zemin bulanıklaştı. Etten kemikten bir şimşek gibi davranarak Cal'in zırhına asıldım ve gökten çektiğim elektriği ona akıttım.

Gözlerinde büyük bir acı ve korku ifadesi belirdi. Alevi ancak belirli bir noktaya kadar kalkan görevi görebilirdi.

Üstüne atılıp bileğini kavradım. Ama alev bilekliği buna dayandı.

Öldür onu. Öldür onu. Öldür onu.

Alevler beni geri itti. Omuzlarım ve başım yere çarpa çarpa defalarca yuvarlandım. Dünya tepetaklak oldu ve titrek bacaklarım beni ayağa kaldırmaya çalıştı.

Kalk. Kalk. Kalk.

"Sakın kalkma, Mare!" diye Cal'in seslendiğini duydum. Bedeni karşımda kıvranıyor, üçe ayrılıyordu. Başımı kötü çarpmış olabilirdim. Beyaz zemine kırmızı kanlar boşalmıştı.

Kalk. Kalk. Kalk.

Ayaklarım altımda kıpırdandı ve beni sertçe yukarı itti. Fazla hızlı doğrulunca ve Samson bana sarhoş birisiymişim gibi adım attırmaya çalışınca, az kalsın tekrar düşecektim. Bedenim ile Cal arasındaki mesafe azalmıştı. Bunu bin sene önce de görmüştüm. Samson Merandus arenada bir Gümüş'ün kendi böğrünü deşmesine neden olmuştu. Beni Cal'i öldürmek için kullandıktan sonra, aynı şeyi bana da yapacaktı.

Ona direnmeye çalıştım ama nereden başlayacağımı bile bilemiyordum. El ve ayak parmaklarımı kıpırdatmaya çalıştım. Hiçbir şey olmadı.

Öldür onu. Öldür onu. Öldür onu.

Elimden fırlayan şimşek döne döne Cal'e gitti ama bedenim gibi dengesini kaybederek hedefini ıskaladı. Yanıt olarak bir alev kemeri oluşturdu ve yana kaçıp sendelememe neden oldu.

Kalk. Öldür onu. Kalk.

Keskin fısıltılar zihnimde yaralar açıyordu. Beynim kanıyor olmalıydı.

ÖLDÜR ONU. KALK. ÖLDÜR ONU.

Alevlerin arasında yine Samson'ın lacivert giysilerini gördüm. Cal gizlice peşinden gidip tek dizinin üstüne çöktü ve kendi tabancasını ona doğrulttu.

KALK...

Acı içime bir dalga gibi yayıldı. Bir mermi başımın tam üstünden geçerken geriye doğru düştüm. Bir mermi daha da yakından geçti. İçgüdülerimle hareket ederek, ezilen kafatasımdaki çınlamayı dindirmeye çalıştım. Apar topar ayağa fırladım. Artık kendim hareket ediyordum.

Çığlık atarak Cal'in ateşini şimşeğe dönüştürdüm; kırmızı kıvrık alevler morlu beyazlı elektrik damarlarına dönüştü. Elektrik bana kalkan olurken, Cal bana doğru peş peşe mermi sıktı. Samson onun arkasında sırıtıyordu.

Hergele. Ne kadar sürerse sürsün, bizi birbirimize karşı savaştıracak.

Şimşeği elimden gelen en büyük hızla itip Samson'a doğru kollara ayrılmasını sağladım. Dikkatini bir an bile dağıtabilirsem yeterli olurdu. Cal bir kukla gibi harekete geçti. Samson'a iri bedeniyle kalkan oldu ve darbemin en güçlü kısmı ona isabet etti.

"Yardım edin!" diye bağırdım meydanda. Yüzlerce kişilik bir savaşta sadece üçümüz kalmıştık. Tek bir tarafın lehine gelişen bir savaş oluyordu. Gümüş birlikleri giderek arttı, kışlalardan ve Arkeon garnizonunun geri kalanından destekler geldi. Beş dakikalık süre çoktan bitmişti. Crance bana nasıl bir kaçış vaat etmişse, bu şansı yitirmiştim.

Samson'ı alt etmeliydim. Buna mecburdum.

Bu sefer, zemine sel gibi yayılan bir şimşek daha yolladım. Bundan kaçış yoktu.

ÖLDÜR ONU. ÖLDÜR ONU. ÖLDÜR ONU.

Fısıltılar geri gelince, elektriği kendi ellerimle geri çektim. Devasa bir dalga gibi geriye doğru kavis oluşturdu.

Cal yere atlayıp döndü ve bacağını arkaya doğru sertçe savurdu. Samson'a isabet edince onu yere serdi.

Üstümdeki kontrolü yok olunca, saldırıya devam ettim. Bir elektrik dalgası daha yolladım. Bu seferki ikisine birden isabet etti. Cal bir küfür savurup bağırmamak için kendisini zor tuttu. Samson kıvranıp çığlıklar attı; sesi insanın kanını donduruyordu. Acı hissetmeye alışık değildi.

Öldür onu...

Fısıltı güç kaybediyor, uzaklardan geliyordu. Buna direnebilirdim.

Cal onu boynundan yakaladı ama sadece başını tekrar yere çarpmak için kaldırdı.

Öldür onu...

Elimi havada sallayıp şimşeği çektim. Şimşek Samson'ın kalçasından omzuna kadar kocaman bir yara açtı. Yarasından Gümüş kanları fışkırdı.

Yardım et...

Alev hızla Samson'ın boğazından girip içini yaktı. Ses telleri parçalandı. Artık duyduğum tek çığlık zihnimdeydi. Şimşeğimi beynine götürdüm. Elektrik, kafatasındaki dokuları bir tavadaki yumurta gibi kızarttı. Gözleri geriye gitti ve beyazları göründü. Onu yavaşça öldürmek, bana ve daha birçok insana yaptığı işkencenin bedelini ödetmek istedim. Ama çabucak öldü.

Fısıltılar dindi.

"Bitti," dedim nefes nefese.

Cal Samson'ın başında diz çöktüğü yerde kafasını kaldırdı. Beni ilk kez görüyormuş gibi gözleri irileşti. Ben de öyle hissediyordum. Aylarca bıkmadan o anın hayalini kurmuştum. Savaş sürüyor olmasa, meydanın ortasında tehlikeli bir yerde sıkışıp kalmış olmasak, kollarımı boynuna dolar, ateş prensine sokulurdum. Bacaklarından birinin kasları fena halde kasıldığı için topallıyordu. Ben de yaralanmıştım; yan tarafımdaki bir sıyrıktan ağır ağır kan akıyordu. Serbest elimi yarama bastırdım. Acının keskinleştiğini hissettim.

"Maven Hazine'nin alt katında. Bir treni var," dedim birlikte telaşla uzaklaşırken.

Beni daha da sıkı tuttu. Ana kapıya doğru giderken, attığı her adımla daha hızlı ilerlemeye başladı. "Buraya Maven için gelmedim."

Devasa ana kapı karşımızda belirdi; yan yana üç aracın geçebileceği kadar genişti. Bir yanda Arkeon Köprüsü Başkent Nehri'nin üstünden geçiyor, şehrin doğu yakasıyla birleşiyordu. Dört bir yandan yayılan dumanlar kapkara fırtına bulutlarına kadar yükseliyordu. Arkamı döndüğüm gibi Hazine'ye koşmamak için kendimi zor tuttum. Maven çoktan gitmiş olmalıydı. Artık onu bulamazdım.

Jetler bize doğru tiz bir sesle uçarken, daha da çok askeri araç da hızla üstümüze doğru ilerliyordu. Karşı koyamayacağımız kadar çok destek birliği geliyordu.

"Plan nedir o halde?" dedim. Etrafımız sarılmak üzereydi.

Bu düşünce geçirdiğim şokun ve içime yayılmış adrenalinin etkisinden beni sıyırdı ve ayılttı. Tüm bunlar benim içindi. Her yer cesetlerle doluydu. Kızıl ve Gümüş. Ne kadar da yazıktı.

Cal yüzümü tutarak kendisine çevirdi. Etrafımızdaki yıkıma rağmen gülümsedi.

"İlk kez bir planımız var."

Gözümün ucuyla yeşil bir şey gördüm. Kolumu bir başkasının tuttuğunu hissettim.

Sonra, dünya ufalıp bir hiçliğe dönüştü.

ON DOKUZ

Evangeline

Geç kalmıştı ve kalbim çok hızlı atıyordu. İçime dolan korkuya direnip bunu güç vermesi için kullandım. Bu yeni enerjiyle sarayın koridorunda asılı portrelerin yaldızlı çerçevelerini paramparça ettim. Minik altın yapraklar acımasız, parıldayan kırıklara dönüştüler. Altın zayıf bir metaldi. Yumuşaktı. Dövülgendi. Gerçek bir savaşta işe yaramazdı. Parçaları yere bıraktım. Zayıf şeylere harcayacak ne gücüm ne de enerjim vardı.

Kollarımdaki ve bacaklarımdaki inci gibi parıldayan rodyum plakaları adrenalinle titriyor, ayna gibi parlak kenarları sıvı cıva gibi dalgalanıyordu. Hayatta kalabilmem için ne gerekiyorsa ona dönüşmeye hazırdı: bir kılıç, bir kalkan, bir mermi. O sırada tehlikede değildim. Ama Tolly bir dakika içinde gelmezse, peşinden gidecektim ve o zaman kesinlikle büyük bir tehlikede olacaktım.

Söz verdi, dedim içimden.

Kulağa aptalca geliyordu; son derece aptal bir çocuğun dileği gibiydi. Bunları tahmin etmiş olmam gerekirdi. Dünyamdaki tek bağ kandı, tek vaat aileydi. Bir Gümüş gülümseyip bir başka haneyle anlaşırdı ama bir saniye sonra verdiği sözleri çiğneyebilirdi. Ama Mare Barrow, Gümüş değildi... bizden de az haysiyetli olması gerekirdi. Ağabeyime ve bana hiçbir şey borçlu değildi. Hepimizi katletse yeriydi. Samos Hanesi şimşek kıza iyi davranmamıştı.

"Programa uymalıyız, Evangeline," diye mırıldandı Wren yanımda. Tek elini göğsüne bastırmış, zaten çirkin olan bir yanığı daha da kötü hale getirmemeye çalışıyordu. Deri şifacısı Mare'nin geri gelen yeteneğinin tamamından kaçınacak kadar hızlı davranamamıştı. Ama işini vaktinde bitirmişti ve önemli olan da buydu. Artık şimşek kız elinden geldiğince zarar vermek için özgürdü.

"Ona bir dakika daha veriyorum."

Koridor karşımda, aradan geçen her saniyeyle birlikte uzuyor gibiydi. Sarayın o kanadında Meydan'daki savaşı belli belirsiz duyuyorduk. Pencereler sakin bir avluya ve tepesindeki kapkara fırtına bulutlarına bakıyordu. İstesem her zaman çektiğim işkencede bir başka günmüş gibi davranabilirdim. Herkes sivri dişlerini göstererek gülümsüyor, giderek daha da ölümcül hale gelen bir tahtın etrafını çeviriyordu. Kraliçe'nin ölümünün, tehlikenin sona ereceği anlamına geldiğini sanmıştım. Bir kişinin kötülüklerini hafife almazdım ama Maven'ı kesinlikle hafife almıştım. İçinde kimsenin farkında olmadığı kadar annesinden bir parça ve dönüştüğü o canavar vardı.

Renklerime şükürler olsun, artık bana acı çektiremeyecek bir canavardı o. Eve geri döndüğümüzde, Gölbölge Prensesi'ne benim yerime geçtiği için bir hediye gönderecektim.

Maven o sırada treni tarafından güvenli bir yere götürülmüş ve çok uzaklarda olmalıydı. Yeni evli çift, yanlarından ayrıldığımda çoktan Hazine Binası'na girmişti. Tabii, Maven'ın Mare'yle ilgili tiksindirici takıntısı devreye girmediyse... Mare söz konusu olduğunda, o çocuğun sağı solu belli olmuyordu. Onu bulmak için geri dönmüş bile olabi-

lirdi. Hatta ölmüş de olabilirdi. Umarım ölmüştür, diye düşündüm. Böyle bir şey bundan sonraki adımlarımı kesinlikle kolaylaştırırdı.

Annemle babamı onlar için endişelenmemem gerektiğini bilecek kadar iyi tanıyordum. Gümüş ya da Kızıl olsun, babama açık bir savaşta meydan okuyacak kişiye acırdım. Annemin de acil durumlar için kendine göre planları vardı. Törene yapılan saldırı hiçbirimiz için sürpriz olmamıştı. Samos Hanesi hazırlıklıydı. Tolly plana bağlı kaldığı sürece, tabii. Ağabeyim bir savaşı kolay kolay bırakamazdı ve fevri davranırdı. Sağı solu belli olmayan bir başka adam da oydu. İsyankârlara zarar vermeyecek, ilerlemelerini engellemeyecektik. Babamın emirleri böyleydi. Ağabeyimin buna uyacağını umuyordum.

İyi olacağız. Nefesimi yavaşça verirken, bu iki sözcüğe odaklandım. Ama sinirlerimi yatıştırmadı. Oradan kurtulmak istiyordum. Evime dönmek istiyordum. Yine Elane'i görmek istiyordum. Tolly'nin sapasağlam, tek parça halinde köşeyi dönüp gelmesini istiyordum.

Ama ayakta bile duramayacak haldeydi.

"Ptolemus!" diye bağırdım, köşeyi döndüğünde tüm korkularımı unutarak.

Kanı siyah renkli çelik zırhının üstünden hemen göz çarpıyordu; gümüş kan göğsüne boya gibi sıçramıştı. Kanındaki demirin, metalin keskin tadını hissedebiliyordum. Derhal zırhını kavradım ve zırhla birlikte onu da tuttum. Yere yığılmadan önce gövdemi onunkine dayayıp onu ayakta tuttum. Koşmak bir kenara, ayakta bile duramayacak kadar güçsüzdü. Sırtımın korkudan buz kestiğini hissettim.

"Geç kaldın," diye fısıldadım. Acı acı gülümsedi. Hâlâ bir şeyleri komik bulacak kadar hayattaydı.

Wren hemen işe koyulup zırhının plakalarını çıkarmaya başladı ama benden daha hızlı değildi. Elimi şöyle bir sallayınca, ağabeyimin zırhı tangır tungur yere düştü. Çirkin bir yarayla karşılaşacağımı düşünüp çıplak göğsüne baktım. Ama birkaç hafif kesikten başka bir şey yoktu; bunların hiçbiri Ptolemus gibi birisini öldürecek kadar ciddi yaralar değildi.

"Kan kaybı," dedi Wren. Deri şifacısı, ağabeyimi dizlerinin üstüne oturtup sol kolunu havaya kaldırdı. Tolly acı içinde bağırdı. Onu bırakmayıp ben de çömeldim. "Bunu iyileştirecek kadar vaktim yok."

Bunu. Ağabeyimin yeni çürüklerle griye ve siyaha dönmüş beyaz tenine baktım. Kolu kanlı bir kesikle sona eriyordu. Eli gitmişti. Bileğinden kesilmişti. Yarasını sarmaya çalışmıştı ama gümüş kanlar parçalanmış damarlarından ağır ağır akıyordu.

"İyileştirmen gerek," dedi Ptolemus acı içinde ve boğuk bir sesle.

Hızlı hızlı başımı salladım. "Wren, sadece birkaç dakikanı alır." Parmak kaybetmek hiçbir mıknatıs için yabancı bir olay değildi. Yürümeye başladığımızdan beri bıçaklarla oynardık. Bir uzvun ne kadar büyük bir hızla yeniden çıktığını biliyorduk.

"O elini bir daha kullanmak istiyorsa, dediğimi yapın," dedi Wren. "Hızla iyileştirilemeyecek kadar karmaşık. Şimdilik, yarayı kapayacağım." Ağabeyimden boğuk bir ses daha çıktı. Bunu duyunca, hissettiğim acıyla boğulacak gibi oldum.

"Wren!" diye yalvardım.

Pes etmedi. "Şimdilik!" O güzel Skonos grisi gözlerini hızla benimkilere dikti. Korktuğunu fark ettim ama buna şaşırmadım. Daha birkaç dakika önce dört muhafızı öldürüp bir kraliyet mahkûmunu serbest bıraktığımı görmüştü. Kendisi de Samos Hanesi'nin ihanetine ortak olmuştu.

"Tamam." Tolly'nin omzunu sıkıp onu beni dinlemeye zorladım. "Şimdilik. Güvenli bir yere varır varmaz seni iyileştirecek."

Yanıt vermedi, sadece Wren işini yaparken tamam der gibi başını salladı. Bileğindeki derinin uzayıp damarları ve kemikleri kaplayışını izleyemediği için başını çevirdi. Her şey büyük bir hızla oldu. Wren onun bileğindeki kesiği kapatırken, mavi-siyah parmakları Tolly'nin soluk teninde dolaştı. Deri oluşturmak kolaydı. Daha doğrusu, bana öyle olduğu söylenmişti. Sinirler ve kemikler daha karmaşıktı.

Ağabeyimin, kolunun kesik yerine bakmaması için elimden geleni yapmaya çalıştım. "Bunu kim yaptı?"

"Bir başka mıknatıs. Gölbölgeliydi." Bunları güçlükle söyledi. "Buraya gelmek için Meydan'dan uzaklaştığımı fark etti. Ben daha neler olduğunu anlamadan elimi kesti."

Gölbölgeliler. Donuk gerzekler. O çirkin mavi giysiler içinde sert görünen yaratıklar. Bir de Maven onları Samos Hanesi'ne tercih etmişti. "Umarım ona gününü göstermişsindir."

"Artık bir kafası yok."

"İyi olmuş."

"Tamam," dedi Wren işini bitirip. Ellerini Tolly'nin kolundan sırtına ve kuyruksokumuna doğru gezdirdi. "İliklerini ve böbreklerini uyarıp elimden geldiğince kan üretimini artırmaya çalışacağım. Ama yine de güçsüz olacaksın."

"Sorun değil. Yürüyebildiğim sürece sorun yok." Sesi o anda bile daha güçlü çıkıyordu. "Kalkmama yardım et, Evie."

Dediğini yapıp sağlam kolunu omzuma attım. Çok ağırdı, neredeyse ölmüş gibi ağırdı. "Şu tatlıları yemeyi kes," diye homurdandım. "Haydi, benimle birlikte yürü."

Tolly elinden geleni yaptı, bir ayağını diğerinin önüne atmaya çalıştı. İstediğim kadar hızlı gidemiyordu. "Çok iyi," dedim çıkardığımız zırhına uzanarak. Zırh düzleşti, sonra katman katman dümdüz bir çelik parçası haline geldi. "Üzgünüm, Tolly."

Onu metal parçasına doğru ittim ve yeteneğimi kullanarak çeliği bir sedye gibi havada tuttum.

"Yürüyebilirim..." diye itiraz etti ama sesi güçsüzdü. "Senin odaklanman gerek."

"O halde, sen ikimiz için odaklan," dedim ters ters. "Erkekler yaralandıklarında hiç işe yaramıyorlar, değil mi?"

Onu havada tutmak yeteneğimin hepsini değil ama büyük bir kısmını kullanmama sebep oluyordu. Tek elimi çelik sedyeye koyup elimden geldiğince hızla koştum. Sedye görünmez bir iple havada asılı kaldı. Wren de diğer tarafına geçmişti.

Metal parçalar algımın sınırlarında beliriyordu. İlerlerken her parçayı görüyor, içgüdülerime dayanarak topluyordum. Bakır kablo-

lar, birisini boğmak için kullanılabilirdi. Kapı kilitleri ve menteşeler, ok ve mermi olabilirdi. Pencere çerçeveleri, cam hançerlerin demir kabzaları olabilirdi. Ben bunları çok iyi öğrenene dek babam beni sınavdan geçirmişti. Bir odaya girip de kullanabileceğim silahları anında görene dek eğitmişti beni. Samos Hanesi asla gafil avlanmazdı.

Babam Arkeon'dan nasıl hızla kaçacağımızı planlamıştı. Kışlalardan geçip kuzeydeki yamaçlardan aşağı inecek ve nehirde bekleyen teknelere gidecektik. Bunlar hızlı ve sessiz olsun diye özellikle tasarlanmış çelik teknelerdi. Babamla benim sayemde, ete saplanan iğneler gibi suyu yararak ilerleyeceklerdi.

Programın gerisinde kalmıştık ama sadece birkaç dakikalık bir gecikmeydi. O karmaşada Maven'ın sarayından herhangi birisinin Samos Hanesi'nin ortadan kaybolduğunu fark etmesi saatler sürerdi. Diğer hanelerin de bunu fırsat bilip batan gemiden kaçan fareler gibi kaçacaklarından emindim. Maven, kaçış planı olan tek kişi değildi. Her hanenin ayrı bir kaçış planı olmasına hiç şaşırmazdım. Saray, fitili giderek kısalan ve ateş püskürten bir kralı olan bir barut fıçısıydı. Patlama beklememek için aptal olmak gerekirdi.

Babam, Maven ona kulak asmayı bırakır bırakmaz ve Calore kralla müttefik olmanın sonumuzu getireceğini fark eder etmez, rüzgârın ters yönde esmeye başlayacağını anlamıştı. Elara olmadan, kimse Maven'ın tasmasını tutamazdı. Babam bile... Sonra, Kırmızı Muhafızlar saçmalığı gelişmiş ve bir külfetten çok gerçek bir tehdide dönüşmüştü. Her geçen gün sayıları artıyor gibiydi. Yamaç'ta ve Göl-bölge'de faaliyete geçtiklerinde, ta batıya kadar Yüksektepe'yle ittifak kuracaklarına dair söylentiler çıkmıştı. Herkesin sandığından çok daha kalabalıklardı, çok daha düzenliydiler ve bilinen isyankârlardan daha kararlıydılar. Bu arada, zavallı nişanlım kontrolü kaybetmişti. Tahtının, akıl sağlığının ve Mare Barrow dışında her şeyin.

Ondan vazgeçmeye de çalışmıştı aslında; daha doğrusu, Elane bana öyle demişti. Maven hepimiz gibi takıntısının nasıl bir tehlike haline gelebileceğini biliyordu. *Öldür onu. Bitir bu işi. Zehrinden kurtul,* diye mırıldanırdı. Elane ona görünmeden, Maven'ın özel oda-

larında sessizce bir köşeye çekilip söylediklerini dinlerdi. Ama bunlar sözcüklerden ibaretti. Maven ondan asla ayrılamazdı. O yüzden, Mare'yi onun önüne itmek ve Maven'ı yoldan çıkarmak kolaydı. Bir boğanın karşısında kırmızı bir bayrak sallamak gibiydi. Mare onun fırtınasıydı ve her itişinde Maven hortumun gözüne daha da yaklaşıyordu. Mare'nin kullanması kolay bir araç olduğunu sanmıştım. Dikkati dağınık bir kral daha güçlü bir kraliçe olmasına neden olurdu.

Ama Maven beni hakkım olan bir yerden etmişti. Elane'in yakınlarda olacağını tahmin edemedi. Sevgili, görünmez gölgem... Elane raporlarını sonradan, geceleyin gizlice verirdi bana. Hepsi çok ayrıntılıydı. Bunları sadece ayın eşliğinde tenime karşı fısıldadığını hâlâ hissedebiliyordum. Elane Haven hayatımda gördüğüm en güzel kızdı ama en güzel de ay ışığı altında görünüyordu.

Kraliçedenemesi'nden sonra, ona da bir sevgili tacı vaat etmiştim. Ama bu hayal de diğer birçoğu gibi şafağın acımasızca sökmesiyle, Prens Tiberias'la yıkılmıştı. *Orospu.* Maven suikast girişiminden sonra ona böyle demişti. Onu az kalsın oracıkta öldürecektim.

Başımı sallayıp o sırada yapmam gereken işe odaklandım. Elane bekleyebilirdi. Elane tıpkı annemle babamın dediği gibi bekliyordu. Evimizde, Uçurum bölgesinde gizli bir yerde güvendeydi.

Arkeon'un arka avluları, etrafı duvarlarla çevrili canlı bahçelere açılıyordu. Çiçekleri ve çalılıkları birkaç dökme demir çit koruyordu. Bunlardan iyi mızrak olurdu. Duvar ve bahçe devriyeleri eskiden birçok farklı haneden gelirdi... Laris rüzgârbükücüleri, Iral ipekleri, dikkatli Eagrie kâhinleri... Ama son aylarda her şey değişmişti. Laris ve Iral, Haven Hanesi'yle birlikte Maven'a karşı gelmişti. Kontrol edilemeyen bir savaşla ve tehlikede olan bir kralla, diğer saray muhafızları dağılmıştı. Karanlık göğe karşı parıldayan yeşilliklere, manolyalara ve kiraz tomurcuklarına baktım. Elmascam siperlerde siyah şekiller volta atıyordu.

Duvarı koruyan sadece Samos Hanesi kalmıştı.

"Demirin kuzenleri!"

Nöbetçiler sesimi duyunca hızla dönüp aynı şekilde yanıt verdiler.

"Çeliğin kuzenleri!"

Duvarlara yaklaşırken, ensemden terler akmaya başladı. Korkudan ve yorgunluktandı. Sadece birkaç metre kalmıştı. Hazırlanmak için çizmelerimin incimsi metalini kalınlaştırıp son adımlarımı yere daha sağlam bir şekilde bastım.

"Yukarı çıkabilir misin?" dedim Ptolemus'a. Bir yandan da Wren'e uzandım.

Ptolemus inleyerek sedyeden kalktı ve titrek bacaklarının üstünde durmaya çalıştı. "Çocuk değilim, Eve. On metre daha yürüyebilirim." Siyah çelik bunu kanıtlamak için bedeninde pürüzsüz pullara dönüştü.

Daha çok vaktimiz olsaydı, genellikle kusursuz olan zırhındaki kusurları söylerdim. Yanları delinmiş ve arka tarafı incelmişti. Ama tamam der gibi başımı salladım. "Önce sen."

Gülümsemeye çalışınca dudaklarının bir ucu kıvrıldı. Bu şekilde endişemi bastırmaya gayret ediyordu. Havaya yükselip duvarın siperlerine doğru hızla gidince derin bir oh çektim. Yukarıdaki kuzenlerimiz onu hemen yakalayıp kendi yetenekleriyle yanlarına çektiler.

"Sıra bizde."

Wren bana sokuldu ve kolumun altına yerleşti. İçime bir nefes çektim ve ayak parmaklarımın, bacaklarımın ve omuzlarımın üstünde kıvrılan rodyumun yarattığı hisse sığındım. *Yüksel,* dedim zırhıma.

Çat.

Babamın bana ezberlettiği ilk his bir mermiydi. İki sene boyunca, boynuma bir mermi takıp uyumuştum. Ta ki renklerim kadar tanıdık hale gelene dek. Yüz metreden, onların yuvarlak şeklini hissedebilirdim. Ağırlıklarını, şekillerini, neyle yapıldıklarını bilirdim. İşte, bu ufacık metal bir başka kişinin hayatıyla benim ölümüm arsındaki farktı. Katilim de olabilirdi, kurtarıcım da.

Çat, çat, çat. Kovanlarında patlayan mermiler iğneler gibi keskindi ve onları göz ardı etmek mümkün değildi. Arkamızdan geliyorlardı. Ayaklarım yine yere değdi ve görüşüm netleşirken, ellerim bu ani saldırıya karşı bedenimi korumak için yukarı kalktı.

Zırh delen, içlerinde acımasız tungsten çekirdekler ve konik uçlu iri bakır yuvaları olan mermiler gözlerimin önünde bir kavis çizdi, zarar veremeden geriye uçup çimlere düştü. En az bir düzine tabancadan bir yaylım ateşi daha geldi ve kendimi korumak için kollarımdan birini öne savurdum. Otomatik ateş gürültüsü yukarıdan bana seslenen Tolly'nin sesini bastırıyordu.

Her mermi yeteneğime karşı dalgalanıyor, onun ve benim birer parçamızı daha alıyordu. Bazıları havada asılı kalıyor, bazıları parçalanıyordu. Bir güvenlik kozası oluşturabilmek için gücümün tamamını kullandım. Duvarın tepesindeki Tolly ve kuzenlerim de aynı şeyi yaptılar. Bana kimin ateş ettiğini görebileceğim kadar ağırlığı kaldırdılar.

Kızıl paçavralar, sert bakışlar. Kırmızı Muhafızlar'dı bunlar.

Çenemi sıktım. Çimlere düşen mermileri kafataslarına geri fırlatmam çok kolay olurdu. Ama bunu yapmak yerine, tungsteni yün gibi parçaladım ve parıldayan ipi var gücümle fırlattım. Tungsten inanılmaz derecede ağır ve güçlüydü. Kullanılması için daha fazla enerji gerekiyordu. Sırtımdan yine terler aktı.

İp, bir ağ gibi yayıldı ve on iki isyankâra doğrudan isabet etti. Aynı anda, ellerindeki tabancaları çekip paramparça ettim. Wren bana sokulmuş, sıkıca tutunuyordu. Ben ise kusursuz elmascamda yukarı doğru çekilip kaydığımı hissediyordum.

Tolly her zamanki gibi beni yakaladı.

"Tekrar aşağıya," diye mırıldandı. Kolumu ezecek kadar çok sıkıyordu.

Wren yutkunup aşağıya baktı. Gözleri irileşti. "Bu sefer daha yüksek."

Biliyordum. Bir uçurumdan aşağı otuz metre, nehrin kenarına varabilmek için de dik kayalıktan aşağı altmış metre daha. *Köprünün gölgesinde*, demişti babam.

Bahçedeki isyankârlar debeleniyor, ağımdan çıkmaya çalışıyorlardı. Metal parçalanmamak için direnirken, ağı çekiştirip itiyorlardı.

Dikkatimi dağıtıyordu bu. *Tungsten.* Bir küfür savurdum. *Daha çok pratik yapmam gerek.*

"Gidelim," dedim herkese.

Arkamdaki tungsten parçalanıp toza dönüştü. Güçlü ve ağır bir şeydi ama narindi. Bir mıknatısın eli değmeden, daha bükülmeden kırılıyordu.

Samos Hanesi ikisini de yaşamayacaktı.

Kırılmayacaktık ve artık bükülmeyecektik.

Tekneler sessizce suları yara yara, yüzeyde kayarak ilerlediler. Hızlı gidiyorduk. Karşımızdaki tek engel Gri Şehir'in kirliliğiydi. Leş kokusu saçlarıma sinmişti ve ikinci ağaç engelini geçerken bile bedenimden ayrılmıyordu. Wren huzursuz olduğumu hissedip elini çıplak bileğime koydu. İyileştirici dokunuşu ciğerlerimi temizleyip yorgunluğumu dindirdi. Çeliği suda itmek bir süre sonra yorucu hale geliyordu.

Annem teknenin ince kenarından sarkmış, elini Başkent Nehri'nin sularına indirmişti. Eline birkaç kedibalığı takıldı ve bıyıkları parmaklarına dolandı. Bu kaygan yaratıklar onu rahatsız etmedi ama ben tiksintiyle titredim. Annem yaratıkların ona söylediklerinden rahatsız olmadığına göre peşimizde birileri yoktu. Tepemizde uçan şahini de etrafı kolaçan ediyordu. Güneş batınca, annem onun yerine yarasaları görevlendirecekti. Her zamanki gibi ne onda ne de babamda bir sıyrık vardı. Babam öndeki teknenin pruvasında durmuş, yol gösteriyordu. Mavi nehre ve yeşil tepelere karşı siyah bir siluetti. Onun varlığı bana huzur dolu vadiden daha çok huzur veriyordu.

Kilometreler boyunca kimse konuşmadı. Genellikle havadan sudan konuştuğum kuzenlerim bile... Konuşmak yerine Güvenlik üniformalarını çıkarmaya odaklanmışlardı. Poyraz amblemleri arkamızda suya kapılmıştı, mücevher gibi parlak madalyalar ve nişanlar da karanlığa gömülüyordu. Samos kanıyla güçlükle kazanılmış olan madalyalar ve nişanlar müttefikliğimizi ve bağlılığımızı simgeliyordu. Artık nehrin derinliklerine ve geçmişe gömülmüşlerdi.

Artık Poyrazlı değildik.

"O halde, karar verildi," dedim.

Arkamda oturan Tolly omuzlarını dikleştirdi. Yaralı kolu hâlâ bandajlıydı. Wren nehirdeyken bir elin tamamını yeniden oluşturmayı göze alamamıştı. "Şüphen mi vardı?"

"Seçme hakkımız mı vardı?" dedi annem başını bize çevirerek. Parlak yeşil elbisesinin içinde bir kedi zarafetiyle gerindi. Kelebekler gitmişti. "Zayıf bir kralı kontrol edebiliriz ama çılgınlıkla başa çıkmanın yolu yok. Iral ona açık açık karşı gelmeye karar verir vermez, bizim de ne yapmamız gerektiği belli oldu. Hem Gölbölge'yi seçerek," dedi gözlerini devirerek, "Maven, hanelerimizin arasındaki bağı kendisi koparmış oldu."

Neredeyse suratına oflayacaktım. Kimse babamın yerine karar veremezdi. Ama annemin suratına gülmek gibi bir hata yapacak kadar aptal değildim. "Diğer haneler bize destek verecek mi? Babamın onlarla görüştüğünü biliyorum." Çocuklarını yalnız ve Maven'ın giderek dengesizleşen sarayında bırakmıştı. Annemle babam hakkında asla yüksek sesle söylemeye cesaret edemeyeceğim şeylerden biri daha.

Yüksek sesle söylemesem de annem hissetti. "Başarılıydın, Eve," dedi tatlı bir sesle, elini saçlarıma götürüp. Birkaç gümüş saç telini parmaklarına doladı. "Sen de, Ptolemus. Korviyum'daki o karmaşa ve hane isyanları arasında, kimse ittifakından şüphelenmedi. Bize çok değerli bir süre kazandırdın."

Dikkatimi çelikten ve sudan ayırmadan, annemin buz gibi elini hissetmemeye çalıştım. "Umarım bunlara değmiştir."

Maven daha önce de birçok isyanla karşılaşmıştı. Samos Hanesi, kaynaklarımız, topraklarımız ve askerlerimiz olmadan nasıl galip gelebilirdi? Ama daha önce Gölbölge'nin desteğine de sahip değildi. Artık neler olabileceğini kesinlikle bilmiyordum. Bu his hiç hoşuma gitmiyordu. Tüm hayatım plan yaparak ve sabırla bekleyerek geçmişti. Belirsiz bir gelecek beni korkutuyordu.

Güneş batıda tepelere karşı kırmızıya bürünerek battı. Elane'in saçları kadar kırmızıydı... *Bekliyor,* dedim kendime yine. *Güvende.*

Kız kardeşi o kadar şanslı değildi. Mariella çok kötü bir şekilde, öfkeli Merandus fısıltısı tarafından içi boşaltılarak öldürülmüştü. Fısıltıdan mümkün olduğunca kaçınmıştım. Babamın planları hakkında çok şey bilmediğime de memnun olmuştum.

Verdiği cezanın ağırlığını Mare'de görmüştüm. Sorgulamadan sonra, Mare ondan tekmelenmiş bir köpek gibi kaçmıştı. Benim hatamdı. Maven'ı ben zorlamıştım. Ben müdahale etmemiş olsaydım, fısıltının bunları yapmasına izin vermeyebilirdi... Ama o zaman da Mare'den uzak kalırdı. Ondan o kadar etkilenmezdi. Ama umduğum gibi davranmış ve onu yakınında tutmuştu. Aslında ben onların birbirlerini boğmalarını beklemiştim. Ne kadar kolay olurdu. Tek bir çapayla iki düşmanı batırmak. Ama Mare hiç pes etmemişti. Her yalana inanıp ortalıkta dolanan o dehşet içindeki hizmetçi kızın, Maven'a aylarca öncesinden teslim olması gerekirdi. Ama farklı bir maske takmıştı. İpleri ona verip yanında oturmuş ve özgürlüğü ya da yeteneği olmadan yarım bir hayat yaşamıştı. Yine de onuruna, ateşine ve öfkesine tutunuyordu. Öfkesi her zaman gözlerinde yanıyordu.

Bu yüzden ona saygı duymam gerekiyordu. Benden çok şeyi almış olsa bile.

Bana sürekli ne olmuş olmam gerektiğini hatırlatıyordu. Bir prenses... Bir kraliçe... Tiberias'tan on ay sonra dünyaya gelmiştim. Onunla evlenecektim...

İlk anılarım, annemin kulaklarımın dibinde tıslayan yılanlarına, onun fısıltılarını ve vaatlerini bana aktaran o yaratıklara aitti. *Sen sivri dişlerin ve çeliğin kızısın. Hüküm sürmeyecek de ne yapacaksın?* Sınıftaki veya arenadaki her ders bir hazırlıktı. *En iyi, en güçlü, en zeki, en ölümcül ve en sinsi ol. En değerli ol.* Bunların hepsi olmuştum.

Krallar iyi yüreklilikleri veya merhametleriyle tanınmazlardı. Kraliçedenemesi'nin amacı mutlu evlilikler değil, güçlü çocuklardı. Cal'le ikisine de sahip olabilirdim. Sevgilim var diye bana karşı kin beslemez ya da beni kontrol etmeye çalışmazdı. Bakışları yumuşak ve düşünceliydi. Umduğumdan fazlasıydı. Dahası, onu döktüğüm kanın

her damlasıyla, terimle, acı ve öfke dolu gözyaşlarımla kazanmıştım. Kalbimin olmayı istediği kişiyi her feda ettiğimde kazanmıştım.

Kraliçedenemesi'nden önceki gece, nasıl olabileceğini hayal etmiştim. Tahtım ve soylu çocuklarım olacaktı. Kimseye, babama bile boyun eğmeyecektim. Tiberias arkadaşım, Elane de sevgilim olurdu. Elane planlandığı gibi Tolly'yle evlenir, hiçbirimizin birbirimizden ayrılmasına gerek kalmazdı.

Sonra, Mare hayatımıza girmiş, bu hayali kumdan bir kale gibi dağıtmıştı.

Bir keresinde, veliaht prensin akla hayale gelmeyen şeyi yapacağını düşünmüş ve beni uzun süredir kayıp olan, tuhaf davranışları ve daha da tuhaf bir yeteneği olan Titanos için bir kenara atacağını sanmıştım. Ama Titanos ölümcül bir piyondu ve kralımı satranç tahtasından atmıştı. Kaderin yolları beklenmedik şekilde kıvrılıyordu. Acaba Yenikan kâhin bugünleri de görmüş müydü? Gördüklerine gülüyor muydu? Keşke onu bir kere elime geçirebilseydim. Bilmemekten nefret ediyordum.

İlerideki kıyılarda, şık bahçeler belirmişti. Çimlerin kenarları altın ve kırmızı renkler saçıyor, nehrin iki yanındaki malikânelere tatlı bir parıltı bahşediyordu. Kendi malikânemiz de çok yakınlarda, sadece bir buçuk kilometre ötedeydi. Sonra batıya yöneldik. Gerçek evimize doğru.

Annem soruma yanıt vermemişti.

"Babam diğer haneleri ikna edebildi mi?" diye sordum.

Gözlerini kıstı ve tüm bedeni gerildi. Yılanlarından biri gibi kıvrıldı. "Laris Hanesi zaten bizimleydi."

Bunu biliyordum. Poyraz Hava Filosu'nun büyük bir bölümünü kontrol etmenin yanı sıra, Laris rüzgârbükücüleri Uçurum'u yönetiyordu. Gerçekte bizim emrimiz altındaydılar. Buna razı gelmiş kuklalardı; demir ve kömür madenlerimizi idare etmek için her şeyi vermeye gönüllülerdi.

Elane. Haven Hanesi. Onlar yanımızda olmazsa...

Aniden kuruyan dudaklarımı yaladım. Yumruğumu sıktım. Tekneden inleme gibi bir ses çıktı. "Ve..."

"Iral şartları kabul etmedi, Haven'ın yarısından fazlası da öyle." Annem burnunu çekti. Hakarete uğramış gibi kollarını göğsünde kavuşturdu. "Merak etme. Elane onlardan değil. Lütfen, tekneyi ezmeyi kes. Son bir buçuk kilometreyi yüzmek zorunda kalmak istemiyorum."

Tolly hafifçe kolumu dürttü. Nefesimi verdim ve çeliği fazla sıkı kontrol ettiğimi fark ettim. Pruva yine düzleşti ve dalgalanıp normal bir şekil aldı.

"Özür dilerim," dedim hemen. "Ben sadece... Aklım karıştı. Şartları çoktan kabul ettiklerini sanıyordum. Uçurum açıkça başkaldıracaktı. Iral da Lerolan Hanesi'ni ve Delfi'nin tamamını getirecekti. Bir bölgenin tamamı ayrılacaktı."

Annem bakışlarını benden babama çevirdi. Babam teknesini kıyıya yöneltince, ben de aynı şeyi yaptım. Tanıdık malikânemiz, arkasındaki alacakaranlıkla ağaçların arasında belirdi. "Unvanlar konusunda bir anlaşmazlık yaşandı."

"Unvanlar mı?" dedim sinirle. "Çok aptalca. Bu anlaşmazlık neyle ilgili olabilir?"

Çelik kayaya çarptı ve suyun kenarını çevreleyen alçak koruma duvarının üstüne çıktı. Biraz daha odaklanıp metali akıntıya karşı düz tuttum. Wren ilk olarak Tolly'nin inmesine yardım etti ve gür çimenlerin arasına adım attı. Annem onun kesik elini dikkatle süzerken, kuzenlerimiz de indiler.

İkimizin üstüne de aynı anda bir gölge düştü. Babamdı bu. Annemin arkasında duruyordu. Hafif bir esinti pelerinini dalgalandırdı ve kapkara ipekli ve gümüş kumaşın katmalarında ilerledi. Altına, sıvı olabilecek kadar pürüzsüz mavi kromdan bir takım giyiyordu.

"Bir başka açgözlü krala daha boyun eğmeyeceğim," diye fısıldadı. Babamın sesi her zaman yumuşacık ama bir avcı hayvanınki gibi ölümcüldü. "Salin Iral böyle dedi."

Eğilip anneme elini uzattı. Annem elini hemen tutup tekneden indi. Tekneyi sıkıca tuttuğum için, annem inerken çelik kıpırdamadı.

Bir başka kral.

"Baba?"

Sözcük ağzımdan çıkmadı.

"Demirin kuzenleri!" diye bağırdı babam gözlerini benden ayırmadan.

Arkasındaki Samos kuzenlerimiz tek dizlerinin üstüne çöktüler. Ptolemus aynı şeyi yapmadı. Benim hissettiğim kadar şaşkın bir ifadeyle onlara baktı. Bir hanenin kan bağı olan üyeleri birbirlerinin önünde diz çökmezlerdi. Böyle yapmazlardı.

Tek biz ağızdan şarkı söyler gibi yanıt verdiler: "Çeliğin kralları!"

Babam hızla elini uzattı ve hissettiğim şok altımdaki tekneyi dalgalandırmadan bileğimi yakaladı.

Güçlükle duyabileceğim kadar alçak sesle fısıldadı.

"Uçurum Krallığı'na."

YİRMİ

Mare

Yeşil üniformalı ışın, ayaklarını yere sağlamca bastı. Dünyanın benim için daralıp bulanıklaşmasının üstünden çok uzun zaman geçmişti. Bunu en son Shade'le yaşamıştım. Onu düşününce kalbim sızladı. Yaram ve midemi bulandıran acı yüzünden ellerimle dizlerimin üstüne düşmem şaşılacak bir şey değildi. Gözlerimin önünde beliren benekler yayılıp beni yutmak üzereydi. Kendimi uyanık kalmaya ve her neredeysem tekrar kusmamaya zorladım.

Parmaklarımın altındaki metalden ötesine bakmaya fırsat bulamadan, birisi beni çekip sıkıca bana sarıldı. Ben de elimden geldiğince aynı şekilde karşılık verdim.

"Cal," diye fısıldadım kulağına, dudaklarım tenini okşarken. Duman ve kan, ısı ve ter kokuyordu. Başım boynuyla omzu arasındaki boşluğa kusursuzca sığdı.

Kollarımda titredi ve sarsıldı. Nefesi bile kesilir gibi oldu. O da aynı şeyi düşünüyordu.

Bu, gerçek olamaz.

Yavaş yavaş geri çekilip yüzümü tuttu. Gözlerime ve her yerime dikkatle baktı. Ben de aynı şeyi yaparak bir numara, bir yalan ya da bir ihanet görmeye çalıştım. Belki de Maven tıpkı Dadı gibi deri değiştirebiliyordu. Belki de karşımda duran kişi bir diğer Merandus halüsinasyonuydu. Maven'ın treninde, onun buz mavisi gözlerine ve Evangeline'in jilet gibi keskin gülümsemesine uyanabilirdim. Tüm nikâh töreni, kaçışım, o savaş... Bunlar korkunç birer şaka olabilirdi. Ama Cal gerçek gibiydi.

Hatırladığımdan daha solgundu ve saçları kısacık kesilmişti. Saçları uzasa, Maven'ınkiler gibi kıvrılabilirdi. Yanaklarını hafif bir kirli sakal, sert köşeli çenesinin kenarlarını da birkaç ufak kesik ve sıyrık kaplamıştı. Hatırladığımdan da inceydi; kasları ellerimin altında daha sertti. Sadece gözleri aynı kalmıştı. Bronz ve altın sarısı tonlarında bir kırmızıydı. Tıpkı müthiş bir ısıyla tutuşmuş demir gibi.

Ben de farklı görünüyordum. Bir iskelet, bir yankı gibiydim. Cılız saçlarımdan bir tutamını parmaklarının arasına alıp kahverengilerin sert grilere nasıl dönüştüğüne baktı. Sonra da yara izlerime dokundu. Boynumdan başlayıp sırtımda devam eden ve mahvolmuş elbisemin altındaki damgayla sona eren izleri takip etti. Parmakları inanılmaz derecede nazikti; birbirimizi neredeyse parçaladıktan sonra inanamayacağım kadar hafifçe dokunuyordu. Ben onun için adeta cam gibi narin, her an kırılabilecek ya da yok olabilecek bir şeydim.

"Benim," dedim, ikimizin de duyması gerekeni fısıldayarak. "Geri döndüm."

Geri döndüm.

"Sen misin, Cal?" Sesim bir çocuğunki gibi çıkmıştı.

Başını evet der gibi sallarken gözlerini benden ayırmadı. "Benim."

O bir şey yapmadığı için ben harekete geçerek ikimizi de şaşırttım. Dudaklarım arzuyla onunkilere kenetlendi ve onu kendime çektim. Isısı omuzlarıma bir battaniye gibi yayıldı. Kıvılcımlarım da ona aynı şeyi

yapmasın diye kendimi kontrol etmeye çalıştım. Yine de ensesindeki tüyler havada zıplayan elektrik akımına tepki vererek diken diken oldu. İkimiz de gözlerimiz kapamadık. Bu, hâlâ bir rüya olabilirdi.

İlk o toparlandı, beni kucaklayıp kaldırdı. Bir düzine kadar surat uygunsuz bir şey yapıyormuşuz gibi başka yöne döndü. Umurumda değildi. Bakabilirlerdi. Yanaklarım utançtan kızarmadı. Bir kalabalığın önünde çok daha kötü şeyler yapmaya zorlanmıştım.

Bir jetteydik. Uzun gövdesi, motorlarının boğuk uğultusu ve yanımızdan geçen bulutlar, bir jette olduğumuzu belli ediyordu. Jetin her santimini kaplayan kablolardan gecen elektriğin o tatlı mırıltısı da vardı.

Elimi uzatıp avucumu jetin duvarının soğuk ve kıvrımlı metaline dayadım. O ritmik nabzı içmek, içime çekmek çok kolay olurdu. Kolay ve aptalca. Kendimi tamamıyla bu hisse bırakmayı istesem de sonucu çok kötü olurdu.

Cal elini ensemden çekti. Arkasına baktı ve kemerleri bağlanmış, koltuklarında oturanlarla konuşmaya girişti.

"Şifacı Reese, önce o," dedi.

"Tabii."

Tanımadığım bir adam ellerini üstüme koyunca gülümsemem silindi. Parmakları bileğimi kavradı. Dokunuşu bana yanlış ve ağır geldi. Sessiz Taş gibi. Kelepçeler gibi. Hiç düşünmeden eline vurup tenim yanmış gibi geriye çekildim. Parmaklarım kıvılcımlar saçarken, içimi bir dehşet hissi kapladı. Gözlerimin önünden suratlar geçti ve etrafımı gölgeledi. Bunların arasında Maven, Samson ve bedenimde çürükler bırakan elleriyle Arven muhafızları vardı. Tepemdeki ışıklar yanıp söndü.

Kızıl saçlı şifacı cıyaklayarak geriye sıçrarken, Cal aramıza girdi.

"Mare, sadece yaralarını iyileştirecek. O, bir Yenikan, bizimle birlikte." Bir elini yüzümün yanındaki duvara yaslayıp önümü kapadı. Beni koltuğuma sıkıştırdı. Birden o büyükçe jet bana fazla dar ve havası da boğucu ve ağır geldi. Kelepçelerin yarattığı ağırlık hissi artık yoktu ama onu unutmamıştım. Hâlâ kol ve ayak bileklerimde hissedebiliyordum.

Işıklar yine yanıp söndü. Güçlükle yutkunup gözlerimi kapadım ve toparlanmaya çalıştım. Kontrollü davranmaya gayret ettim. Ama kalbim hâlâ hızla atıyor, nabzım bana gök gürültüsü gibi geliyordu. Dişlerimin arasından nefes alarak sakinleşmeye çalıştım. *Güvendesin. Cal'le ve Muhafızlar'la birliktesin. Güvendesin.*

Cal yalvarır gibi bir ifadeyle yine yüzümü tuttu. "Gözlerini aç ve bana bak."

Kimseden çıt çıkmadı.

"Mare, burada sana kimse zarar veremez. Her şey bitti. Bana bak!" Sesindeki çaresizliği duydum. Kontrolü tamamıyla kaybedersem jete neler olacağını o da benim gibi iyi biliyordu.

Jet ayaklarımın altında yer değiştirdi ve düzenli olarak alçalacak biçimde uçmaya başladı. Kötü bir şey olmasına karşı bizi yere yaklaştırıyordu. Çenemi sıkarak kendimi gözlerimi açmaya zorladım.

Bana bak.

Maven da bir kere öyle demişti. Liman Körfezi'ndeydik. Sondanın beni paramparça etmek üzere olduğu zamandı. Cal'in sesinde onun sesini duydum ve yüzünde onu gördüm. *Hayır. Senden kaçtım. Kurtuldum.* Ama Maven her yerdeydi.

Cal yorgunlukla ve acıyla iç çekti. "Cameron."

Bu ismi duyunca, bir anda gözlerimi açtım ve yumruklarımı Cal'in göğsüne indirdim. Gücüme şaşırarak geriye doğru sendeledi. Yanaklarını hafif bir gümüş renk kapladı ve kaşlarını şaşkınlıkla çattı.

Cameron onun arkasında, bir eliyle koltuğuna tutunmuş, jetin sarsıntılarıyla sallanıyordu. Kalın dokulu taktiksel giysiler ve sıkı sıkı yeni örülmüş saçlarıyla güçlü görünüyordu. Koyu kahverengi gözlerini gözlerime dikti.

"O olmaz." Bir anda yalvarmaya başlamıştım. "Her şey olur ama o olmaz. Lütfen. Ben... bunu bir daha hissedemem."

Sessizliğin boğuculuğu. Ağır ölüm. O ağırlığın altında altı ay geçirmiştim ve artık eski halime döndüğüm için onu bir saniye daha hissederek yaşayamazdım. İki hapishane arasındaki bir nefeslik özgürlük, sadece bir başka işkence olurdu benim için.

Cameron ellerini iki yanında, uzun, koyu renkli parmaklarını da hiç kıpırdatmadan tuttu. Darbe indirmeyi bekliyordu. Aradan geçen aylar onu da değiştirmişti. Ateşi dinmemişti ama artık bir yönü ve odak noktası vardı. Bir amacı vardı.

"Tamam," dedi. Dikkatle kollarını göğsünde kavuşturup ölümcül ellerini gizledi. Rahatlayıp neredeyse olduğum yere yığılacaktım. "Seni görmek güzel, Mare."

Kalbim hâlâ beni nefessiz bırakacak kadar hızlı atıyordu ama ışıklar artık yanıp sönmüyordu. Derin bir oh çekip başımı önüme eğdim. "Teşekkür ederim."

Cal yanımda durmuş, ciddi bir ifadeyle bana bakıyordu. Yanağındaki kaslardan biri seğirmeye başlamıştı. Ne düşündüğünü bilemiyordum. Ama tahmin edebiliyordum. Canavarlarla altı ay geçirmiştim ve kendim de canavar olmanın nasıl bir şey olduğunu unutmamıştım.

Yavaş yavaş boş bir koltuğa çöktüm ve avuçlarımı dizlerime dayadım. Sonra, parmaklarımı birbirine geçirdim. Ondan sonra ellerimin üstüne oturdum. Hangisinin daha tehditkâr göründüğünü bilemiyordum. Kendime kızarak ayak parmaklarımın arasındaki metale baktım. Birden üstümdeki ordu ceketini, hemen hemen tüm dikişleri yırtılmış elbisemi ve ne kadar soğuk olduğunu fark ettim. Şifacı titrediğimi görünce, hemen omuzlarıma bir battaniye serdi. Ne yaptığını bilir bir tavırla hareket ediyordu. Göz göze geldiğimizde, hafifçe gülümsedi.

"Her zaman böyle olur," dedi.

Boş bir sesle, hafifçe güldüm.

"Şu tarafa bakalım, tamam mı?"

Ona kaburgalarımın yanındaki uzun yarığı göstermek için döndüğümde, Cal yanıma oturdu. O da gülümsedi.

Dudaklarını sessizce oynatarak, *Üzgünüm*, dedi.

Ben de aynı şekilde, *Üzgünüm*, dedim.

Ama üzülecek gerçek bir nedenim yoktu. İlk kez. Hayatta kalmak için korkunç şeyler yaşamış, korkunç şeyler yapmıştım. Böylesi daha kolaydı. Şimdilik.

Neden uyuyormuşum gibi yaptığımı bilmiyordum. Şifacı çalışırken, gözlerimi kapadım ve saatlerce açmadım. O anı o kadar uzun süredir hayal etmiştim ki etkisinden kurtulamıyordum. Yapabileceğim tek şey geriye yaslanmak ve rahat rahat nefes almaktı. Kendimi bir bomba gibi hissettim. Ani hareketler yoktu. Cal yanımdan ayrılmadı; bacağı bacağıma değiyordu. Arada sırada kıpırdandığını duyuyordum ama diğerleriyle konuşmuyordu. Cameron da öyle. Dikkatlerini bana vermişlerdi.

Bir yanım konuşmak istiyordu. Onlara ailemin nasıl olduğunu sormak istiyordum. Kilorn. Farley. Daha önceden olanları, o sırada olanları... Nereye gittiğimizi... Ama bunları düşünmenin ötesinde bir şey yapamıyordum. İçimde ancak rahatlayacak kadar enerji kalmıştı. Serin, huzur veren bir rahatlama hissi. Cal hayattaydı, Cameron da hayattaydı. Ben de sağ kalmıştım.

Diğerleri kendi aralarında mırıl mırıl konuşuyorlar, saygı göstermek için seslerini yükseltmiyorlardı. Belki de sadece beni uyandırmamaya ve ne yapacağı belli olmayan bir şimşekle karşılaşmamaya çalışıyorlardı.

Kulak kabartmak artık bana doğal gelmeye başlamıştı. Bulanık da olsa bir resim oluşturacak kadar sözcük duyuyordum. Kırmızı Muhafızlar, taktiksel başarı, Yüksektepe. Bu son sözcük beni epey düşündürdü. İkiz Yenikanları, çok uzaklardaki bir devletin temsilcilerini hayal meyal hatırlıyordum. Ama teklifleri hâlâ aklımdaydı. Yenikanlar için güvenli bir liman sunuyorlardı; tek şartları onlara eşlik etmemdi. Bu teklif beni o zaman da huzursuz etmişti, şimdi de ediyordu. Kırmızı Muhafızlar'la bir anlaşma yaptılarsa, bedeli ne olmuştu? Bunun ne anlama gelebileceğini düşününce gerildim. Yüksektepe beni açıkça bir şey için istiyordu. Ayrıca, kaçışıma yardım etmişlerdi.

Zihnimde jetin elektriğine sürtündüm ve içimdeki elektriği çağırmasına izin verdim. İçimden bir şey bana bu savaşın henüz bitmediğini söylüyordu.

Jet günbatımından sonra yavaşça yere kondu. Hissedince oturduğum yerde sıçradım. Cal buna bir kedininkini aratmayan refleksle tepki verip elini bileğimin üstüne koydu. Yine bir adrenalin kıvılcımıyla irkildim.

"Özür dilerim," diye kekeledi. "Ben..."

Bulanan mideme rağmen sakinleşmeye çalıştım. Cal'in bileğini tutarken, parmaklarım onun alev bilekliğine değdi.

"Beni zincirledi. Gece gündüz Sessiz Taş kelepçelerim çıkmadı," diye fısıldadım. Bileğini biraz daha sıkıp ona hatırladıklarımın birazını hissettirmeye çalıştım. "Bunu hâlâ aklımdan çıkaramıyorum."

Kararan gözlerinin üstündeki kaşlarını çattı. Acıyı çok yakından biliyordum ama bunu Cal'de görecek gücü bulamıyordum. Bakışlarımı önüme indirip başparmağımı sıcak teninde gezdirdim. İkimizin de burada olduğunu hatırlatan bir başka şey de buydu. Ne olursa olsun, bu her zaman vardı.

Ben elini tutana dek o ölümcül zarafetiyle elinin yerini değiştirdi. Parmaklarımız birbirine sıkıca kenetlendi. "Keşke bunları sana unutturabilsem," dedi.

"Hiçbir şeye faydası olmaz."

"Biliyorum. Ama yine de."

Cameron bacak bacak üstüne atmış, ayaklarından birini yere vurarak karşıdan bizi izliyordu. Ona baktığımda manzarayı komik bulmuş gibi bir hali vardı. "İnanılmaz," dedi.

Sinirlenmemeye çalıştım. Cameron'la ilişkim kısa sürdüğü halde, pek de iyi gitmemişti. Olanları düşününce, bunun kendi suçum olduğunu görebiliyordum. Çaresizlik içinde telafi etmek istediğim uzun hatalar listesinde bir başka hataydı. "Ne o?"

Sırıttı, kemerini çözdü ve jet yavaşlarken ayağa kalktı. "Hâlâ nereye gittiğimizi sormadın."

"Her yer daha önceden bulunduğum yerden iyidir." İmalı imalı Cal'e baktım ve emniyet kemerimi çözmek için elimi çektim. "Hem birisi bana nereye gittiğimizi nasıl olsa söyler diye düşünmüştüm."

Cal ayağa kalkarken omuzlarını silkti. "Doğru anı bekliyordum. Sana fazla yüklenmek istemedim."

Uzun süredir ilk kez içimden gelerek güldüm. "Bu gerçekten de korkunç bir sözcük oyunu."

O da benim gibi içtenlikle gülümsedi. "İşe yarıyor."

"Buna gerçekten de dayanamayacağım," diye homurdandı Cameron kendi kendine.

Koltuğumdan kalkmayı başarınca, tereddütle yanına gittim. Çekindiğimi fark edip ellerini ceplerine soktu. Cameron geri adım atmaz, yumuşamazdı ama bunu benim için yapıyordu. Onu savaş alanında görmemiştim ve neden burada olduğunu anlamamak için aptal olmalıydım. Jete, bana göz kulak olmak için binmişti. Tıpkı bir kamp ateşi kontrolden çıkarsa söndürmek için orada bulundurulan bir kova su gibiydi.

Yavaşça kollarımı boynuna doladım ve ona sıkıca sarıldım. Kendime tenini hissettiğimde irkilmemeyi hatırlattım. *Yeteneğini kontrol edebilir,* dedim içimden. *Sessizliğinin sana dokunmasına izin vermez.* "Burada olduğun için teşekkür ederim," dedim. Samimiydim.

Sert bir tavırla başını salladı ve çenesi başımın üstüne sürtündü. Boyu çok uzundu. Ya hâlâ büyüme dönemindeydi ya da ben ufalmaya başlamıştım. İkisinin de doğru olduğuna bahse girebilirdim.

"Şimdi, bana nerede olduğumuzu söyle," dedim geri çekilip. "Bir de neler kaçırdığımı."

Çenesiyle jetin kuyruk kısmını işaret etti. Eski Karaşeytanlar gibi, bu jetin de rampalı bir girişi vardı. Rampa tıslayarak aşağı indi. Şifacı Reese diğerlerini dışarı çıkardı, biz de birkaç adım geriden onları takip ettik. Dışarıda neyle karşılaşacağımı bilemediğim için gerilmiştim.

"Çok şanslıyız," dedi Cameron. "Yamaç'ı göreceğiz."

"Yamaç mı?" Şokumu ya da şaşkınlığımı gizleyemeden Cal'e baktım.

Omuzlarını silkti. Yüzünde huzursuz olduğunu anlatan bir ifade belirdi. "Bu iş planlanana dek ben de bilmiyordum. Bize pek bir şey anlatmadılar."

"Asla anlatmazlar." Muhafızlar öyleydi. Samson ya da Elara gibi Gümüşleri bu şekilde atlatıyorlardı. İnsanlar sadece bilmeleri gerektiği kadarını biliyorlardı, daha fazlasını değil. Bu tür emirlere itaat etmek için ya çok inançlı ya da çok aptal olmak gerekiyordu.

Rampadan inerken, attığım her adım bir öncekinden hafifti. Kelepçelerin o ölü ağırlığı olmadan uçabilirmişim gibi hissediyordum. Diğer muhafızlar önden gittiler ve bir grup diğer askere katıldılar.

"Kırmızı Muhafızlar'ın Yamaç bölüğü, değil mi? Epey büyük bir bölük gibi görünüyor."

"Ne demek istiyorsun?" dedi Cal kulağıma. Arkasında duran Cameron da onun gibi şaşkınlıkla ikimize baktı. Bir Cal'e bir ona bakıp doğru sözcükleri bulmaya çalıştım. Doğruyu söylemeyi seçtim.

"Bu yüzden Yamaç'tayız. Muhafızlar tıpkı Poyraz ve Gölbölge'de olduğu gibi burada da faaliyette." Yamaç prensleri Daraeus ve Alexandret'in sözleri zihnimde yankılandı.

Cal bir süre gözlerime baktıktan sonra Cameron'a döndü. "Farley'ye yakınsın. Bu konuda bir şey duydun mu?"

Cameron dudaklarına hafifçe vurdu. "Bu konudan hiç söz etmedi. Bildiğini sanmam. Ya da bana söyleme yetkisi olmayabilir."

Ses tonları değişmişti. Gayet ciddi bir tavırla iş konuşuyorlardı. Birbirlerinden hoşlanmıyorlardı. Cameron'ın ondan neden hoşlanmadığını anlıyordum. Ya Cal? Bir prens olarak yetiştirilmişti. Kırmızı Muhafızlar bile onun o küstah tavrını silemezdi.

"Ailem burada mı?" dedim ben de ciddi bir ifadeyle. "En azından, bunu biliyorsunuzdur, değil mi?"

"Tabii," dedi Cal. İyi bir yalancı değildi ama o sırada yalan söylemiyordu. "Bunu kesin olarak biliyorum. Albay'ın ekibinin geri kalanıyla Deneme'den geldiler."

"Güzel. En kısa zamanda onları görmeye gideceğim."

Yamaç'ın havası sıcak, ağır ve yapış yapıştı. Henüz ilkbahar olduğu halde, yazın tam ortası gibiydi. Esinti bile sıcaktı ve düz, sıcak asfaltın üstünden eserken insanı rahatlatmıyordu. İniş alanı projektörlerle doluydu; etraf o kadar aydınlıktı ki yıldızlar silik görünüyordu. Uzakta

başka jetler de görüyordum. Bazıları Sezar Meydanı'nda gördüklerim gibi koyu yeşildi. Karaşeytanlar gibi olanların yanı sıra daha büyük kargo jetleri de vardı. *Yüksektepe,* dedim içimden parçaları birleştirirken. *Kanatlarındaki beyaz üçgen onların işareti.* Bunu daha önce Gizada'da malzeme sandıklarının ve ikizlerin üniformalarının üstünde de görmüştüm. Yüksektepe jetlerinin arasında koyu mavi ve kanatları sarı beyaz çizgilerle boyanmış jetler de vardı. İlki Gölbölge'ye, diğerleri Yamaç'a aitti. Etrafımızdaki her şey düzenliydi. Hangarlara ve etraftaki binalara bakılacak olursa, iyi de maddi destekleri vardı. Kırmızı Muhafızlar'ın alıştığı türden bir yerde değil, askeri bir karargâhta olduğumuz belliydi.

Cal ve Cameron da benim gibi şaşırmışlardı.

"Altı ayımı bir mahkûm olarak geçirdim ama bu operasyon hakkında ikinizden de çok bilgi sahibi olduğumu mu söylüyorsunuz?" dedim.

Cal utanmış gibiydi. O, bir komutan ve Gümüş'tü; bir prens olarak dünyaya gelmişti. Kafası karışık ve çaresiz olmak onu huzursuz ediyordu.

Cameron sinirlendi. "Kibirli haline geri dönmen sadece birkaç saat sürdü. Yeni bir rekor olmalı."

Haklıydı. Bu sözleri beni utandırdı. Yanımda Cal'le birlikte ona yetişmeye çalıştım. "Ben sadece... Özür dilerim. Bunun daha kolay olacağını sandım."

Ensemdeki elin yaydığı sıcaklık tutulmuş kaslarımı rahatlattı. "Bizim bilmediğimiz ne biliyorsun?" dedi Cal, inanılmaz derecede yumuşak bir ses tonuyla. Bir yanım ona bunu yapmamasını söylemek istiyordu. Oyuncak bebek değildim. Ne Maven'ın ne de bir başkasının bebeğiydim. Hem artık kontrol yine bendeydi. Bana yumuşak davranılması gerekmiyordu. Öte yandan, nazik davranması hoştu. Uzun süredir yaşadığım her şeyden iyiydi.

Adımlarımı yavaşlatmadım ama sesimi alçalttım. "Iral Hanesi'nin ve diğerlerinin Maven'ı öldürmeye çalıştıkları gün, Maven Yamaç'tan gelen iki prens şerefine bir ziyafet düzenlenmişti. Daraeus ve Alexandret. Beni önceden sorguya çektiler, Kırmızı Muhafızlar ve krallıktaki

faaliyetleriyle ilgili sorular sordular. Bir prens ve prensesle ilgili bir soru sordular." O günü daha iyi hatırlamaya başladım. "Charlotta ve Michael. Kaybolmuşlar."

Cal birden ciddileşti. "Prenslerin Arkeon'da olduklarını duymuştuk. Alexandret ölmüş. Suikast girişiminde."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Sen bunu nereden..."

"Elimizden geldiğince seni izliyorduk," dedi. "Raporlarda okuduk."

Raporlar. Bu sözcük zihnimde dönmeye başladı. "Dadı bu yüzden mi saraya gizlice sokuldu? Beni izlemek için mi?"

"Dadı benim hatamdı," dedi Cal hemen. Ayaklarına baktı. "Başkasının hatası değil."

Yanındaki Cameron kaşlarını çattı. "Çok haklı."

"Bayan Barrow!"

Bu ses bende şok etkisi yaratmadı. Kırmızı Muhafızlar neredeyse, Albay da orada olurdu. Her zamanki gibi görünüyordu: bitkin, dağınık ve yabani. Platin sarısı saçları kısacık kesilmişti; yüzü yaşadığı sıkıntılar yüzünden kırışıklıklarla kaplıydı ve tek gözü kalıcı bir kan perdesiyle kaplıydı. Aradaki tek fark, saçlarının grileşmiş olması, güneşten yanmış burnu ve çıplak kollarındaki sayısı artan çillerdi. Gölbölgeli adam Yamaç güneşine alışık değildi ve güneşi hissedecek kadar uzun süredir buradaydı.

Kırmızı-mavi üniformalı Gölbölgeli askerler onun iki yanına geçti. Yeşil üniformalılar da peşinden geliyordu. Uzakta uygun adım yürüyen Rash ve Tahir'i gördüm. Farley yanlarında değildi. Onu asfalt yolda, jetlerden inerken de görmemiştim. Bir savaştan asla kaçmazdı... Tabii, Poyraz'dan çıkmadıysa, o ayrı. Bu düşünce beni kendime getirdi ve babasına baktım.

"Albay." Başımı eğip onu selamladım.

Her yanı nasırlarla kaplı elini uzattığında şaşırdım.

"Seni tek parça halinde görmek güzel," dedi.

"Mümkün olduğunca tek parçayım."

Bunu duyunca huzursuz oldu. Öksürüp üçümüze tek tek baktı. Bizden açıkça korkan bir adam için tehlikeli bir yerde duruyordu.

"Şimdi ailemi görmeye gideceğim, Albay."

İzin istemeye gerek yoktu. Yanından geçecek oldum ama beni eliyle durdurdu. Bu sefer, irkilmemek için diredim. Başka kimse korktuğumu görmeyecekti. O sırada bunu belli edemezdim. Gözlerimi gözlerine dikip ne yaptığını fark etmesini sağladım.

"Bu, benim kararım değil," dedi sert bir sesle. Kaşlarını kaldırıp beni onu dinlemeye zorladı. Sonra, başıyla yan tarafı işaret etti. Arkasındaki Rash ve Tahir bana başlarını sallayıp selam verdiler.

"Bayan Barrow..."

"Bizden...

"... size..."

"... bilgilendirme toplantısına kadar eşlik etmemiz istendi."

İkizler bana bakıp gözlerini kırpıştırdılar ve insanı deli eden eşzamanlı konuşmalarını bitirdiler. Onlar da Albay gibi nemden ter içinde kalmışlardı. Birbirinin aynı olan siyah sakalları ve koyu sarı tenleri parıldıyordu.

İçimden geldiği gibi ikisini de yumruklamak yerine, geriye doğru ufak bir adım attım. *Bilgilendirme toplantısı.* Yaşadığım her şeyi bir Kırmızı Muhafız strateji uzmanına anlatma düşüncesi çığlık atmak ya da fırtına yaratmak istememe neden oldu. Hatta ikisi de olabilirdi.

Cal onlara yollayabileceğim bir şimşeği engellemek istiyormuş gibi aramıza girdi.

"Bunu ona ciddi ciddi şimdi mi yaptıracaksınız?" Sesindeki hayretin altında bir de uyarı vardı. "Bekleyebilir."

Albay bıkkınlıkla ağır ağır nefes verdi. "Gaddarca görünebilir..." Dik dik Yüksektepe ikizlerine baktı. "Ama düşmanlarımızla ilgili hayati bilgilere sahipsiniz. Aldığımız emir böyle, Barrow." Sesi yumuşadı. "Keşke öyle olmasaydı."

Cal'i hafifçe yana ittim. "Şimdi... ailemi... görmeye... gidiyorum!" diye bağırdım sinirimi bozan ikizlere tek tek bakıp. Kaşlarını çatmakla yetindiler.

"Ne kadar da kaba," dedi Rash.

"Hem de çok," dedi Tahir.

Cameron gülmesini öksürerek gizledi. "Onu kışkırtmayın," diye uyardı onları. "Şimşek çakarsa, başımı diğer tarafa çevireceğim."

"Emirler bekleyebilir," dedi Cal. Orada pek bir otoritesi olmadığı halde, askeri eğitimini kullanarak yetki sahibiymiş gibi görünmeye çalışıyordu. Kırmızı Muhafızlar onu bir silahtan başka bir şey olarak görmüyordu. Bunu biliyordum çünkü ben de eskiden onu öyle görüyordum.

İkizler hiç oralı olmadılar. Rash telaşlandı, kanatlarını çırpan bir kuş gibi kabardı. "Kral Maven'ın çöküşüne yardım etmek için herkes kadar iyi bir nedeniniz vardı, değil mi?"

"Onu yenmenin en iyi yollarını da kesin olarak biliyorsunuz, öyle değil mi?" dedi Tahir.

Haksız değillerdi. Maven'ı en derin yaralarıyla ve en karanlık yönleriyle görmüştüm. En çok kanatmak için neresine vurmam gerektiğini biliyordum. Ama o anda, sevdiğim herkes o kadar yakınımdayken doğru dürüst düşünemiyordum. Birisi Maven'ı önümde zincire vuracak olsa, dişlerine tekme atmak için bile duraksamazdım.

"Tasmanızı kimin tuttuğu benim için önemli değil." Sakin sakin yanlarından geçtim. "Efendinize beklemesini söyleyin."

Kardeşler bakıştılar. Birbirleriyle düşüncelerinde konuşup tartışıyorlardı. Nereye gideceğimi bilsem yürümeye devam ederdim ama hiçbir fikrim yoktu.

Zihnim çoktan annemin, babamın, Gisa'nın, Tramy'nin ve Bree'nin yanındaydı. Onları bir başka kışlaya tıkılmış, Sütunkent'teki evimizden de ufak bir yurda yerleştirilmiş halde hayal edebiliyordum. İçerisi annemin kötü yemeklerinin kokusuyla kaplıydı. Babamın tekerlekli sandalyesi, Gisa'nın kumaş parçaları. Kalbim sızladı.

"Onları kendim bulurum," dedim öfkeyle, ikizleri sonsuza dek geride bırakmayı isteyerek.

Rash ve Tahir eğilip geçmemi işaret ettiler. "Pekâlâ..."

"Bilgilendirme toplantınız sabah olacak, Bayan Barrow."

"Albay, onu lütfen ailesine..."

"Tamam," dedi Albay sert bir sesle ikisinin de lafını keserek. Bu tavrına minnet duydum. "Benimle gel, Mare."

Yamaç karargâhı iniş pistinden anlaşıldığı kadarıyla Gizada'dakinden çok daha büyüktü. Karanlıkta pek bir şey seçilmiyordu ama bana daha çok Liman Körfezi'ndeki Poyraz askeri karargâhı Vatansever Kalesi'ni hatırlatmıştı. Hangarlar daha büyüktü ve hava taşıtlarının sayısı düzineleri buluyordu. Albay'ın adamları bizimle yürümek yerine, üstü açık bir araçla bizi oraya götürdüler. Bazı jetler gibi bu aracın kenarları da sarı-beyaz çizgiliydi. Gizada'yı anlayabilirdim. Terk edilmiş, gözlerden ve akıllardan uzak bir karargâhı ele geçirmek muhtemelen Kırmızı Muhafızlar için daha kolaydı. Ama burası hiç de öyle değildi.

"Kilorn nerede?" dedim alçak sesle, yanımda oturan Cal'i dürtüp.

"Herhalde ailenle birliktedir. Sık sık onlarla Yenikanlar arasında gidip geliyor."

Çünkü ailesi yoktu.

Albay'ı kızdırmamak için sesimi biraz daha alçalttım. "Ya Farley?"

Cameron gözlerinde tuhaf denecek kadar tatlı bir ifadeyle Cal'in yanından bana doğru eğildi. "Hastanede ama merak etme. Arkeon'a gitmedi ve yaralı değil. Onu yakında görürsün." Gözlerini hızlı hızlı kırpıştırıp sözcükleri dikkatle seçti. "Sizin... konuşmanız gereken şeyler var."

"Güzel."

Ilık hava beni yapış yapış parmaklarıyla sarıp saçlarıma dolandı. Çok heyecanlı ve gergin olduğum için yerimde oturmakta zorlanıyordum. Yakalandığımda, Shade yeni ölmüştü... Benim yüzünden. Bu yüzden benden nefret diyorlarsa, Farley dahil kimseyi suçlayamazdım. Zaman, yaraları her defasında iyileştirmiyordu. Hatta bazen daha da kötü yapıyordu.

Cal orada olduğunu bana unutturmamak için elini bacağıma koymuştu. Gözleriyle etrafı kolaçan ediyor, aracın döndüğü her yeri dikkatle izliyordu. Ben de aynı şeyi yapmalıydım. Yamaç karargâhı

yabancı bir yerdi. Ama dudağımı ısırıp umut etmekten başka bir şey yapamıyordum. Sinirlerim uyanmıştı ama bunun nedeni elektrik değildi. Sağa sapıp sıra sıra kırmızı tuğla evlerden oluşan bir alan görünce patlayabileceğimi hissettim.

"Subay bölgesi," dedi Cal alçak sesle. "Burası bir kraliyet karargâhı. Devletten destek alıyor. Bu büyüklükte ancak birkaç tane Yamaç karargâhı var."

Ses tonu onun zihninin de sorularla dolu olduğunu anlatıyordu. *O halde, nasıl oluyor da buradayız?*

Penceresi aydınlık tek evin önünde durduk. Hiç düşünmeden araçtan dışarı fırlarken, az kalsın elbisemin yırtık yerlerine basıp düşecektim. Görüş alanım önümde daraldı. Çakıltaşlı bir yol, büyük taş basamaklar. Perdeli pencerelerin ardında kıpırtılar. O anda sadece kendi kalp atışlarımı ve açılan bir kapının gıcırtısını duyuyordum.

Dışarı çıkan ilk kişi, uzun bacaklı kardeşlerimin önüne geçen annem oldu. Çarpışmamız neredeyse ciğerlerimdeki havayı boşaltacaktı ve ardından gelen kucaklaşma bunu gerçekten de yaptı. Umurumda değildi. Annem bedenimdeki bütün kemikleri kırsa da umurumda olmazdı.

Bree ve Tramy ikimizi yarı taşır halde tuğla eve götürdü. Annem kulağıma bir şeyler fısıldarken, onlar bağırıyorlardı. Hiçbir şey duyamıyordum. Mutluluk ve sevinç duygularımı ele geçirmişti. Hayatımda hiç öyle bir şey hissetmemiştim.

Dizlerim bir kilime sürtündü ve annem büyükçe bir giriş koridorunun ortasında benimle birlikte diz çöktü. Sürekli bir o yanağımdan, bir diğerinden öpüyordu. Bir an yanaklarımı morartacağını sandım. Gözucuyla Gisa'nın koyu kızıl saçlarını gördüm, bize sokulduğunu hissettim. Albay gibi, onun da yeni çilleri, altın rengi teninde kahverengi lekeler oluşmuştu. Onu yanıma çektim. Eskiden daha ufaktı.

Tramy koyu renkli, güzelce şekillendirilmiş bir sakalla tepemizde sırıtıyordu. Ergenlik çağında hep sakal bırakmaya çalışırdı. Ama çenesini tam kaplamayan bir kirli sakaldan fazlası asla çıkmıyordu. Bree bu yüzden onunla dalga geçerdi. Artık öyle değildi. Tramy arkamdan

annemle bana sıkı sıkı sarıldı. Yanakları ıslaktı. Birden benimkilerin de ıslak olduğunu fark ettim.

"O nerede?.." dedim.

Neyse ki kötü bir şey olduğunu düşünecek vaktim olmadı. Karşımda belirdiğinde, hayal görüp görmediğimi merak ettim.

Kilorn'un koluna yaslanmıştı ve bir bastonla yürüyordu. Aradan geçen aylar ona yaramıştı. Düzenli yemek yiyip kilo almıştı. Yandaki bir odadan yürüyerek çıktı. *Yürüyordu.* Hızı kesik, garip ve yabancıydı. Babamın senelerdir iki bacağı olmamıştı. Çalışan birden fazla ciğeri de.

Gözleri parıldayarak yanıma gelirken kulak kesildim. Hırıltı sesi duymuyordum. Nefes almasına yardımcı olan makinenin klik sesleri de yoktu. Paslı ve eski bir tekerlekli sandalye de gıcırdamıyordu. Ne düşüneceğimi ya da söyleyeceğimi bilemedim. Ne kadar uzun boylu olduğunu unutmuştum.

Şifacılar. Muhtemelen Sara. İçimden ona bin kere teşekkür ettim. Yavaşça ayağa kalktım ve asker ceketini sıkıca etrafıma doladım. Üstünde mermi delikleri vardı. Babam hâlâ bir askermiş gibi delikleri hemen fark etti.

"Bana sarılabilirsin, yere devrilmem," dedi.

Yalancı. Kollarımı beline doladığımda az kalsın düşecekti ama Kilorn onu dik tuttu. Küçüklüğümden beri ilk tez öyle sarılabiliyorduk.

Annem yumuşak elleriyle, saçlarımı yüzümden geriye itti ve başını başıma dayadı. Beni aralarında koruyor, güvende tutuyorlardı. O anda unuttum. Maven, kelepçeler, damga ve yara izleri yoktu. Savaş ve isyan da öyle.

Shade de yoktu.

Ailemizden eksilen tek kişi ben değildim. Bunu hiçbir şey değiştiremezdi.

Shade orada değildi ve asla olamayacaktı. Ağabeyim terk edilmiş bir adada tek başınaydı.

Bir Barrow'un daha onunla aynı kaderi paylaşmasına izin vermeyecektim.

YİRMİ BİR

Mare

Küvetin suyu kahverengi ve kırmızıya bulandı. Kir ve kan. Annem suyu iki kere değiştirdi ama saçlarımda hâlâ kir ve kan vardı. En azından, jetteki şifacı yeni oluşmuş yaralarımı iyileştirdiği için daha fazla acı çekmeden sabunlu suyun keyfini çıkarabildim. Gisa küvetin yanındaki bir tabureye tünedi. Senelerdir kusursuzlaştırdığı duruşuyla dimdik oturdu. Ya daha da güzelleşmişti ya da son altı aydır yüzünü unutmuştum. Dümdüz bir burun, dolgun dudaklar ve parıldayan koyu renkli gözler. Annemin ve benim gözlerimiz... Shade haricinde tüm Barrow'ların gözleri... Sadece onun bal ya da altın rengi gözleri vardı. Babamın annesinden almıştı. O gözler sonsuza dek gitmişti.

Ağabeyimi düşünmeyi bırakıp Gisa'nın eline baktım. Aptalca hatalarımla kırılmasına neden olduğum eline.

Teni pürüzsüzdü ve kemikleri yeniden kaynamıştı. Bir Güvenlik görevlisinin tabancasının kabzasıyla parçalanıp şekilsizleşen elinden eser yoktu.

"Sara," dedi Gisa yavaşça, parmaklarını açıp kapayarak.

"İyi iş çıkarmış," dedim. "Babamla da öyle."

"Tam bir hafta sürdü. Kalçasının altında kalan her şeyi yeniden oluşturdu. Babam hâlâ alışmaya çalışıyor. Ama bunun kadar acımadı." Sırıtarak parmaklarını oynattı. "Şu ikisini baştan kırmak zorunda kaldığını biliyor musun?" İşaret ve ortaparmaklarını gösterdi. "Bir çekiçle. Öylesine lanet bir acı hissetmemiştim."

"Gisa Barrow, ne biçim konuşuyorsun?" Ayaklarına biraz su sıçrattım. Yine lanet okuyup ayaklarını geriye çekti.

"Kırmızı Muhafızlar'ı suçla. Sürekli küfürler savurup daha çok bayrak istiyorlar." *Böyle de özetlenebilir.* Onunla başa çıkılamazdı. Gisa küvete uzanıp bana su sıçrattı.

Annem ikimize bakıp cık cık etti. Sert görünmeye çalıştı ama hiç beceremedi. "Kesin şunu." Beni rahatlatan sıcak suda bir saat daha geçirmek istediğim halde, aşağı kata inmeyi daha çok istiyordum. Annem kabarık beyaz bir havluyu bana uzattı.

Ayağa kalkıp küvetten çıkarken ve havluya sarınırken sular yere sıçradı. Gisa'nın gülümsemesi biraz silinir gibi oldu. Yaralarım daha koyu renkli tenimde inci gibi parıldayan beyaz izler olarak gün gibi ortadaydı. Annem bile başını çevirip havluya biraz daha sarınmam ve köprücükkemiğimdeki damgayı gizlemem için fırsat tanıdı.

Utanç içindeki yüzlerinin yerine banyoya odaklandım. Burası Arkeon'daki banyom kadar iyi değildi ama Sessiz Taş'ın yokluğu bunu fazlasıyla telafi ediyordu. Orada daha önceden yaşamış subay parlak renkleri seviyor olmalıydı. Beyaz çerçeveli duvarlar, eğimli bir lavabo, derin bir küvet ve çimen yeşili bir duş perdesinin ardında gizli olan duş teknesi dahil olmak üzere porselen tesisata uyan parlak turuncu renkliydi. Aksim lavabonun üstündeki aynadan bana bakıyordu. Boğulmuş ama tertemiz bir fareyi andırıyordum. Annemin yanında dururken, ne kadar benzediğimizi gördüm. O da benim gibi

ince kemikliydi ve aynı altın rengi tene sahiptik. Ama onunki daha yıpranmış ve senelerin etkisiyle kırışmış, çökmüştü.

Gisa önden koridora çıktı, annem de saçlarımı bir başka yumuşak havluyla kurulayarak peşinden gitti. Beni iki kabarık yatağın bulunduğu süt mavisi bir odaya götürdüler. Ufak bir odaydı ama gayet güzeldi. Toprak zemini bile, Maven'ın sarayındaki en lüks odaya tercih ederdim. Annem hemen üstüme pamuklu bir pijama, çorap ve yumuşak bir şal geçirdi.

"Anne, sıcaktan patlayacağım," dedim nazikçe, şalı boynumdan çıkarıp.

Gülümseyerek geri aldı. Sonra eğilip iki yanağımı tekrar öptü. "Sadece rahat ettirmeye çalışıyorum."

"İnan ki rahatım," dedim kolunu hafifçe sıkarak.

O anda nikâh töreninde giydiğim ama lime lime olan elbisenin köşede durduğunu gördüm. Bakışlarımı takip eden Gisa'nın yüzü kızarmıştı.

"Birazını kurtarabilirim diye düşündüm," dedi çekingen bir ifadeyle. "Bunlar yakut. Yakutları heba edemem."

Düşündüğümden de çok bir hırsız içgüdülerine sahipti.

Belli ki annem de öyleydi.

Ben yatak odasının kapısına doğru bir adım daha atmamışken, annem konuşmaya başladı.

"Hiç uyumadan, sabahlara kadar savaştan söz etmene izin vereceğimi sanıyorsan, çok yanılıyorsun." Dediğini kanıtlamak istermiş gibi kollarını göğsünde kavuşturup karşıma geçti. Annem benim gibi kısa boyluydu ama uzun seneler boyunca işçi olarak çalışmıştı. Kesinlikle güçsüz değildi. Onun üç ağabeyimi nasıl tek başına yola getirdiğini görmüştüm. Dilediği takdirde beni zorla yatağa yatırmasını da ilk elden deneyimlemiştim.

"Anne, anlatmam gereken..."

"Bilgilendirme toplantın yarın sabah sekizde. O zaman anlatırsın."

"... Hem neler kaçırdığımı da öğrenmek..."

"Muhafızlar Korviyum'u ele geçirdiler. Şimdi, sıra Yamaç'a geldi. Alt kattaki herkes sadece bunları biliyor." Yaylım ateşi gibi konuşarak beni yatağa götürdü.

Yardım istemek için Gisa'ya baktım ama ellerini havaya kaldırıp o da geri çekildi.

"Daha Kilorn'la konuşmadım."

"Durumunu anlar."

"Cal..."

"Baban ve ağabeylerinle olmayı hiç sorun etmez. Başkenti ezip geçebilir, onlarla başa çıkabilir."

Sırıtarak Cal'i Bree ve Tramy'nin arasında hayal ettim.

"Hem seni bize geri getirebilmek için her şeyi yaptı," dedi annem, göz kırparak. "Ona bulaşmazlar. En azından bu gece bir şey yapmazlar. Şimdi, yatağa gir ve gözlerini yum. Yoksa bunu zorla yaptıracağım."

Ampullerin ışığı tısladı; odadaki kablolar elektrik hatlarında kıvrılarak ilerledi. Hiçbiri annemin sesinden daha güçlü değildi. Dediğini yapıp en yakındaki yatağın battaniyelerinin altına girdim. Annem de yanıma uzanıp bana sık sıkı sarılınca şaşırdım.

O gece birinci kez yanağımı öptü. "Hiçbir yere gitmiyorsun."

İçimden, bunun doğru olmadığını düşündüm.

Savaşı henüz kazanmamıştık.

Ama o gece için doğru olabilirdi.

Yamaç'taki kuşlar inanılmaz gürültü yapıyorlardı. Pencerelerin dışında ötüp tiz sesler çıkarıyorlardı ve ağaçlarda pek çok kuş sürüsü var gibiydi. O kadar yüksek sesli bir gürültünün nedeni ancak bu olabilirdi. Ama bir açıdan işe yarıyorlardı: Arkeon'da hiç kuş sesi duymamıştım. Daha gözlerimi bile açmadan önceki günün bir rüya olmadığını biliyordum. Nerede ve neye uyandığımın farkındaydım.

Annem erken kalkmayı alışkanlık edinmişti. Gisa da odada değildi ama yalnız değildim. Başımı yatak odasının kapısından dışarı uzatınca, merdivenlerin tepsinde bacaklarını basamaklara uzatmış, uzun boylu bir çocuk gördüm.

Kilorn sırıtarak ayağa kalktı ve kollarını iki yana açtı. Kucaklaması yüzünden yıkılmam işten bile değildi.

"Daha da uyusaydın!" dedi. Altı ay süren bir mahkûmiyet ve işkenceden sonra bile bana yumuşak davranmıyordu. Göz kamaştırıcı bir hızla eskisi gibi olduk.

Kaburgalarını dürttüm. "İşe yaramazın tekisin."

"Evet, askeri baskınlar ve taktiksel saldırılar tam olarak uzmanlık alanıma girmiyor."

"Bir uzmanlık alanın mı var senin?"

"Eh, beş para etmememin dışında mı?" Beni aşağıya götürürken güldü. Bir yerden tencere tava sesleri geliyordu. Kızartma kokusunu izledim. Gündüz gözüyle, bu sıra evler dostane ve bir askeri karargâhla ilgisi yokmuş gibi görünüyordu. Tereyağı sarısı duvarlar ve cafcaflı mor kilimler koridora tatlı bir hava vermişti ama etraf şüphe uyandıracak kadar çıplaktı. Duvar kâğıtlarının üstünde çivi delikleri vardı. Altı, yedi tablo kaldırılmış gibiydi. Yanından geçtiğimiz salon ve çalışma odası da az eşyalıydı. Ya orada eskiden yaşamış subay, evini boşaltmıştı ya da bunu onun için bir başkası yapmıştı.

Dur artık, dedim içimden. Lanet olasıca bir gün için ihanetleri ve arkadan bıçaklamaları düşünmeme hakkını kazanmıştım. *Güvendesin; güvendesin ve her şey bitti.* Bunları tekrarlayıp durdum.

Kilorn kolunu uzatıp beni mutfağın kapısında durdurdu. Gözlerinden kaçamayacağım kadar yaklaştı. Gözleri hatırladığım kadar yeşildi. Endişeyle bana baktı. "İyi misin?"

Genellikle, evet dercesine başımı sallar, imalı lafı geçiştirirdim. Bunu daha önce pek çok kere yapmıştım. Bana en yakın insanları kendimden uzaklaştırmış, tek başıma acı çekebileceğimi düşünmüştüm. Artık bunu yapmayacaktım. Beni nefret dolu, korkunç birisi haline getirmişti bu. Ama içimden akmasını istediğim sözcükler dudaklarımdan çıkmadı. Kilorn'a söyleyemedim. Anlamazdı.

"Aynı anda evet ve hayır anlamına gelen bir kelimeye ihtiyacım olduğunu düşünmeye başladım," dedim bakışlarımı yere çevirerek.

Elini omzuma koydu. Ama orada tutmadı. Kilorn aramıza çektiğim sınırları biliyor ve bunları zorlamıyordu. "Konuşmak istediğinde buradayım." *İstersen* değil, *istediğinde.* "Sen konuşana dek peşinde olacağım."

Titrek bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Güzel." Tavada çıtırdayan yağın sesini duydum. "Umarım Bree her şeyi bitirmemiştir."

Ağabeyim kesinlikle bunu denemişti. Tramy annemin yemek pişirmesine yardım etmeye çalışırken, Bree annemin arkasından, doğrudan sıcak tavanın içinden kızartmaları alıyordu. Annem eline vururken, Tramy oh olsun der gibi yumurta dolu bir tavanın başında sırıttı. İkisi de yetişkindi ama tıpkı onları hatırladığım gibi çocuktular. Gisa masaya oturmuş, olanları gözucuyla izliyordu. Düzgün davranmak için elinden geleni yapıyor, parmaklarını ahşap masaya vuruyordu.

Babam dolaplarla dolu bir duvara yaslanmış, daha kontrollü davranıyordu; yeni bacağını önüne uzatmıştı. Beni diğerlerinden önce gördü ve hafifçe, gizli gizli gülümsedi. Bu neşeli manzaraya rağmen, gülümsemesinin ardında hüzün vardı.

Eksik parçamızı özlüyordu. Asla bulunmayacak parçamızı.

Boğazımdaki kocaman yumruyu yutkunarak gidermeye, Shade'in hayaletini bir kenara itmeye çalıştım.

Cal'in de orada olmadığını fark ettim. Gerçi uzun süre uzak durmayacaktı. Muhtemelen, uyuyordu ya da... O sırada her ne oluyorsa, bir sonraki aşamasını planlıyordu.

"Diğerlerinin de yemesi gerek," diye yanından geçerken Bree'yi azarladım. Hemen elindeki kızartmayı kaptım. Son altı ay reflekslerimi ya da dürtülerimi köreltmemişti. Uzun saçlarını düzgünce topuz yapmış Gisa'nın yanına otururken ona sırıttım.

Bree de elinde tereyağı sürülmüş bir tabak kızarmış ekmekle otururken suratını buruşturdu. Orduda veya Gizada'da asla böyle iyi yemek yiyememişti. O da hepimiz gibi yemeklerin keyfini çıkarıyordu. "Evet, Tramy, biraz bize de bırak."

"Sanki senin daha fazla yemeğe ihtiyacın var," dedi Tramy, Bree'nin yanağını sıkıp. En sonunda birbirlerini tokatlamaya başladılar. *Çocuklar,* dedim içimden yine. *Bir yandan da askerler.*

İkisi de askere alınmış, çoğu kişiden daha uzun süre hayatta kalmıştı. Bazıları buna şans diyebilirdi ama ikisi de güçlüydü. Evde değilse bile savaşta zekiydiler. O rahat gülümsemelerinin ve çocukça davranışlarının altında iki savaşçı vardı. O an o savaşçı yanlarını görmeyeceğim için memnundum.

Annem ilk bana yemek servisi yaptı. Kimse, hatta Bree bile şikâyet etmedi. Derhal yumurtalara ve kızartmaya saldırdım; yanında da sütlü ve şekerli, nefis bir sıcak kahve vardı. Bu yiyecekler bir Gümüş soylusuna layıktı ve bunu çok iyi biliyordum. "Anne, bunları nasıl alabildin?" diye sordum, yumurtamı yerken. Gisa konuşurken ağzımdan dökülen şeylere bakıp suratını buruşturdu ve burnunu kırıştırdı.

"Sokağa her gün yiyecek geliyor," dedi annem gri-kahverengi saç örgüsünü omzundan arkaya atarken. "Bu sıra evlerde hep Muhafız subayları, kıdemli ve önemli kişilerle... aileleri oturuyor."

"Önemli kişiler derken..." Satır arasını okumaya çalıştım. "Yenikanlar mı?"

Onun yerine Kilorn yanıt verdi. "Subaylarsa, evet. Ama toplanan Yenikanlar diğer askerlerle birlikte kışlalarda kalıyor. Böylesinin daha iyi olacağı düşünüldü. Daha az ayrım, daha az korku. Birliklerin çoğu, yanlarındaki insanlardan korkarsa, asla düzgün bir ordumuz olamaz."

Kaşlarımın elimde olmadan şaşkınlıkla kalktığını hissettim.

"Sana bir uzmanlık alanım olduğunu söylemiştim," diye fısıldadı göz kırparak.

Annem büyük bir mutlulukla bir sonraki yemek dolu tabağı onun önüne koydu. Sevgiyle, sarı-kahverengi saçlarını karıştırarak dağıttı. Kilorn utanarak saçlarını düzeltmeye çalıştı. "Kilorn Yenikanlar ile Kırmızı Muhafızlar'ın geri kalanı arasında ilişkileri geliştirmekle uğraşıyor," dedi gururla. Kilorn kızaran yanaklarını eliyle gizlemeye çalıştı.

"Warren, şunu yemeyeceksen..."

Babam hepimizden çabuk davranarak, bastonuyla Tramy'nin öne uzattığı eline vurdu. "Düzgün davran, evlat," dedi sert bir sesle. Sonra, benim tabağımdaki kızartmayı kaptı. "Güzelmiş."

"Yediklerim arasında en iyisi," dedi Gisa. Peynirli yumurtasını nazikçe ama iştahla yiyordu. "Yüksektepe ağzının tadını biliyor."

"Yamaç," dedi babam. "Yiyecekler ve malzemeler oradan geliyor."

Bu bilgileri aklıma yerleştirirken, bunu içgüdüsel bir biçimde yaptığım için suratımı buruşturmuştum. Etrafımdakilerin söylediklerini didiklemeye o kadar alışmıştım ki ailemin yanındayken bile düşünmeden yapıyordum. *Güvendesin; güvendesin ve her şey bitti.* Bunları yine içimden tekrarladım. Sözcüklerin ritmi beni biraz sakinleştirdi.

Babam oturmak istemedi.

"Bacağın nasıl?" diye sordum.

Yerinde duramıyormuş gibi başını kaşıdı. "Eh, yakında geri vermeyeceğim," dedi, o nadir gülümsemelerinden biriyle. "Biraz alışmak gerekiyor. Deri şifacısı fırsat bulduğunda yardım ediyor."

"Güzel. Çok iyi."

Babamın yaralanmasından hiçbir zaman utanç duymamıştım. Bu onun hayatta olduğu ve artık asker olmayacağı anlamına geliyordu. Benimki hayatta kalırken, Kilorn'unki dahil olmak üzere çok sayıda baba saçma bir savaşta hayatını kaybetmişti. Kaybettiği bacağı babamı huysuz, mutsuz ve tekerlekli sandalyesinden nefret eden birisi haline getirmişti. Gülümsemekten çok kaşlarını çatıyor, çoğu kişiye aksi bir münzevi gibi görünüyordu. Ama hayata kalmış bir adamdı. Bir keresinde bana, hiç umut olmayan bir durumda umut vermenin gaddarca olduğunu söylemişti. Bir daha yürüyebileceğini, eski haline geri dönebileceğini sanmıyordu. Ama bunun tam aksi olmuştu ve o umut ne kadar ufak, ne kadar imkânsız olsa da hâlâ hissedilebilirdi.

Maven'ın hapishanesinde çaresizliğe kapılmıştım. Çürümüştüm. Günleri sayıyor ve ne kadar acımasız olursa olsun hayatımın son bulmasını istiyordum. Ama umudum vardı. Aptalca, mantıksız bir umuttu. Bazen titrek bir ışık, bazen bir alev oluyordu. Bir yandan da imkânsız geliyordu. Tıpkı savaş ve devrimle önümde uzanan yol gibi.

Sonraki günlerde hepimiz ölebilirdik. Hepimiz ihanete uğrayabilirdik. Ya da... kazanabilirdik.

Bunun neye benzediğini ya da tam olarak neyi umut edeceğimi bilemiyordum. Tek bildiğim, umudumu canlı tutmam gerektiğiydi. İçimdeki karanlığa karşı tek kalkanım buydu.

Mutfak masasında etrafıma bakındım. Bir zamanlar ailem beni tanımıyor, ne olduğumu anlamıyor diye üzülüyordum. Kendimi onlardan ayrı, yalnız ve uzak görüyordum.

Bundan daha çok yanılamazdım. Artık işin doğrusunu biliyordum. Kim olduğumu biliyordum.

Ben Mare Barrow'dum. Mareena ya da şimşek kız değil, Mare'ydim.

Annemle babam sessizce toplantıda bana eşlik etmeyi teklif ettiler. Gisa da öyle. Ama onları geri çevirdim. Toplantı askeri bir işti, sadece işti ve amacımızla ilgiliydi. Annem elimi tutmadan, her şeyi ayrıntılarıyla hatırlamam daha kolay olacaktı. Albay'ın ve askerlerinin önünde güçlü olabilirdim ama bunu annem varken yapamazdım. Çözülmemi kolaylaştırırdı. Zayıflık ailede kabul edilebilir, affedilir bir şeydi. Ama söz konusu hayatlar ve savaşlar olunca, aynı durum söz konusu değildi.

Mutfaktaki saat sekizi gösterdiğinde, üstü açık bir araç, sıra evin önünde durdu. Sessizce gittim. Bana sadece Kilorn eşlik etti ama gelmesi gerekmiyordu. Bunda herhangi bir rolü olmadığını biliyordu.

"Peki, sen bugün ne yapacaksın?" diye sordum pirinç tokmaklı kapıyı açarken.

Omuzlarını silkti. "Deneme'de programım var. Biraz eğitim, Yenikanların kontrolü ve Ada'yla dersler. Ailenle birlikte buraya geldikten sonra, bunlara devam edebileceğimi düşündüm."

"Program," diye güldüm, gün ışığına adım atıp. "Bir Gümüş leydisi gibi konuşuyorsun."

"Eh, insan benim gibi yakışıklı olunca..." İç çekti.

Dışarısı çoktan ısınmıştı ve güneş doğu ufkunda parıldıyordu. Annemin zorla giydirdiği ince ceketi çıkardım. Sokağın iki yanındaki

yapraklı ağaçlar, askeri karargâhı üst sınıf bir mahalle olarak gizliyordu. Çoğu tuğladan yapılmış evler boş görünüyorlardı ve pencereleri karanlık ve panjurluydu. Aracım basamakların dibinde bekliyordu. Direksiyon başındaki şoför güneş gözlüğünü çıkarıp üstünden bana baktı. Tahmin etmeliydim. Cal bana ailemle ihtiyaç duyduğum tüm zamanı vermişti ama uzun süre benden ayrı kalamamıştı.

"Kilorn," diye seslendi el sallayarak. Kilorn da rahat bir tavırla gülümseyerek aynı şekilde karşılık verdi. Aradan geçen altı ay aralarındaki rekabeti kökünden kurutmuştu.

"Seni sonra bulurum," dedim Kilorn'a. "Fikir alışverişinde bulunuruz."

Başını salladı. "Tamam."

Şoför koltuğundaki kişi Cal olduğu ve beni bir fener gibi kendisine çektiği halde, araca doğru ağır ağır yürüdüm. Uzaktan jetlerin motor sesleri geliyordu. Attığım her adım beni altı aylık mahkûmiyetimi yeniden yaşamaya biraz daha yaklaştırıyordu. Arkamı dönüp kaçsam, beni kimse suçlayamazdı. Ama bunu yapmak sadece kaçınılmazı ertelerdi.

Cal gün ışığında ciddi bir ifadeyle beni izledi. Elini uzatıp engelliymişim gibi ön koltuğa oturmama yardım etti. Motor uğulduyor, elektrikli kalbi beni hem rahatlatıyor hem de bir şeyi hatırlatıyordu. Korkuyor olabilirdim ama güçsüz değildim.

Cal Kilorn'a tekrar el sallayıp gaza bastı ve ilerlemeye başladı. Esinti kaba saba kesilmiş saçlarını karıştırıp eşit olmayan yerlerini gözler önüne seriyordu.

Ensesinde elimi gezdirdim. "Bunu kendin mi yaptın?"

Yanakları gümüş gümüş oldu. "Denedim." Bir elini direksiyondan ayırmadan diğer eliyle elimi tuttu. "Bu işi kaldırabilecek misin?"

"Kaldırırım. Sanırım raporlarınızda önemli kısımların çoğu zaten var. Sadece boşlukları doldurmam gerekiyor." Subayların sokağının daha geniş bir vadiye açıldığı yerde, iki yandaki ağaçlar seyreldi. Solda bir iniş pisti vardı. Sağa saptık ve araç yavaşça kaldırıma çıktı. "Umarım birileri de bana... tüm bunlar hakkında bir şeyler anlatır."

"Bu insanların bir şey anlatmasını beklemektense, yanıt talep etmen gerek."

"Siz talep ediyor musunuz, Majesteleri?"

Boğuk bir sesle güldü. "Onlar kesinlikle ettiğimi düşünüyorlar."

Gideceğimiz yer sadece beş dakikalık mesafedeydi ve Cal beni bilgilendirmek için elinden geleni yapıyordu. Deneme yakınlarında Gölbölge sınırında bir karargâh vardı. Albay'ın bütün askerleri adaya bir baskın düzenleneceğini düşünerek kuzey bölgesini boşaltmıştı. Aylarca yer altında buz gibi ranzalarda uyumuşlardı. Farley ve Albay da bu arada Komutanlık'la iletişim kurup bir sonraki hedefe hazırlanmışlardı. Korviyum. Cal kuşatmayı anlatırken sesi biraz çatladı. Kuşatmayı kendisi yönetmiş, sürpriz bir baskınla duvarları, sonra da korunaklı şehri blok blok ele geçirmişti. Savaştığı askerleri tanıyor olabilirdi. Arkadaşlarını dahi öldürmüş olabilirdi. İki yarasını da deşmedim. En sonunda, kuşatmayı tamamlayıp sona kalan Gümüş askerlerini, teslim olma veya infaz edilme seçeneklerini sunarak oradan çıkarmışlardı.

"Birçoğu şu anda rehin; bazıları da fidye karşılığı ailelerine teslim edildi. Bazıları da ölümü seçti," dedi sesi giderek alçalarak. Bir an koyu renkli gözlüğünün ardından bana baktı.

"Üzgünüm," dedim ve ciddiydim. Sırf Cal acı çekiyor diye değil, uzun süre önce bu dünyanın ne kadar gri olduğunu öğrendiğim için. "Julian da bilgilendirme toplantısında olacak mı?"

Cal konuyu değiştirdiğime sevinerek iç çekti. "Bilmiyorum. Bu sabah Yüksektepe görevlilerinin ona çok yardımcı olduklarını söyledi... Karargâh arşivlerine, bir laboratuvara erişim izni vermişler. Yenikanlarla ilgili araştırmalarına devam etmek istediği sürece bunlardan faydalanabilecekmiş."

Julian Jacos için bundan iyi bir ödül düşünemezdim. Zaman ve kitaplar.

"Ama liderlerinin yanında bir okuyucuyu tutmak için çok da hevesli olmayabilirler," dedi Cal, düşünceli düşünceli.

"Anlaşılır bir durum," dedim. Bizim yeteneklerimiz daha yıkıcıyken, Julian'ın manipülasyon yeteneği de bir o kadar ölümcüldü. "Peki, Yüksektepe ne zamandır bu işin işinde?"

"Ben de bilmiyorum," dedi sıkıntısını belli ederek. "Ama esas Korviyum'dan sonra dikkat kesildiler. Şimdi, Maven'ın Gölbölge'yle kurduğu ittifak da var. O da isyan konusunda birleşiyor. Yüksektepe ve Muhafızlar da aynı şeyi yaptılar. Silah ve yiyecek yerine, Yüksektepe asker yollamaya başladı. Kızıllar, Yenikanlar... Seni Arkeon'dan kaçırmak için çoktan bir plan yapmışlardı. Kıskaç taktiği. Biz Deneme'den hücum edecektik, Yüksektepe Yamaç'tan saldıracaktı. Kesinlikle organize olabiliyorlar, hakkını vermem gerek. Sadece doğru zamanı beklemeleri gerekiyordu."

Ofladım. "Çok esaslı bir anı seçmişler doğrusu." Aklıma ateş sesleri ve dökülen kanlar geldi. "Tüm bunları benim için yaptılar. Aptalca geliyor."

Cal kolumu biraz daha sıktı. Kusursuz bir Gümüş askeri olarak yetiştirilmişti. Onun kılavuzlarını, askeri taktik kitaplarını hatırlıyordum. *Bedeli ne olursa olsun zafer,* diyordu bu kitaplar. O da bunlara inanıyordu. Tıpkı benim, dünyada hiçbir şeyin Maven'a geri dönmeme neden olamayacağını düşünmem gibi.

"Ya Arkeon'da başka bir hedefleri vardı ya da Yüksektepe seni gerçekten de istiyor," dedi Cal araç yavaşlarken.

Ön tarafında beyaz sütunlar ve binanın etrafını saran uzun bir verandası olan bir başka tuğla binanın önünde durduk. Aklıma yine kapıları görkemli bronzlarla süslü Vatansever Kalesi geldi. Gümüşler güzel şeyleri seviyorlardı, bu bina da farksız değildi. Çiçekli asma dalları sütunlara dolanmıştı ve morsalkım tomurcukları ve mis gibi hanımelleriyle kaplanmıştı. Üniformalı askerler bitkilerin altında yürüyor, gölgede kalmaya çalışıyorlardı. Birbirine uymayan giysileri ve kırmızı fularlarıyla Kırmızı Muhafızlar'ı, maviler içindeki Gölbölgelileri ve orada burada dolanan yeşil renkli resmi Yüksektepe subaylarını görünce midem buruldu.

Albay neyse ki bizi karşılamak için tek başına dışarı çıktı.

Ben daha araçtan inemeden konuşmaya başladı. "Toplantın benimle, iki Yüksektepe generali ve bir Komutanlık subayıyla."

Cal ve ben irkilerek hayretle ona baktık. "Komutanlık mı?" dedim şaşkınlıkla.

"Evet." Albay'ın sağlam gözü parıldadı. Hızla arkasına döndü ve bizi ona yetişmeye zorladı. "Harekete geçildiğini söyleyebilirim."

Çoktan içim daralmış bir halde gözlerimi devirdim. "Ne demek istediğinizi söyleseniz?"

"Büyük ihtimalle bilmiyordur," dedi tanıdık bir ses.

Farley sütunlardan birinin gölgesinde, kollarını göğsünde kavuşturmuş duruyordu. Ağzım açık halde ona baktım. Çünkü inanılmaz derecede irileşmişti, karnı burnundaydı. Karnı, beli kuşaklı bir elbise ve bol bir pantolondan oluşan ona özel yapılmış üniformasının altında gerilmişti. Otuz saniye içinde doğursa şaşırmazdım.

"Aa," dedim sadece.

Bunu komik bulmuş gibiydi. "Hesabı yap, Barrow."

Dokuz ay. Shade. Farley'ye Jon'un dediklerini anlattığımda, jette verdiği tepki. *Sorunun yanıtı evet.*

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ama o biliyordu. Şüpheleniyordu. Dahası, ağabeyim öldürüldükten sonra daha bir saat geçmeden ondan hamile kaldığını öğrenmişti. Bu yeni bilgiler böğrüme birer tekme gibi indi. Hem sevinç hem de hüzün hissettim. Shade'in bir çocuğu olacaktı... Asla göremeyeceği bir çocuk.

"Bunu sana kimsenin söylemediğine inanamıyorum," dedi Farley, imalı imalı Cal'e bakıp. Cal sıkıntıyla durduğu yerde kıpırdandı. "Kesinlikle söylemek için vakitleri olmuştur."

Şok içinde evet dercesine başımı sallamaktan başka bir şey yapmadım. Sadece Cal değil, annem ve ailemin geri kalanı da söyleyebilirdi. "Herkes biliyor mu?"

"Eh, artık bu konuda tartışmanın bir anlamı yok," dedi Farley, kendisini sütundan ileri iterek. Sütunkent'te bile çoğu kadın hamileliklerinin bu aylarında yatak istirahatine başlardı ama Farley öyle yapmamıştı. Belinde hâlâ bir tabanca vardı ve kını açıkça görünüyordu.

Hamile bir Farley hâlâ tehlikeli bir Farley'ydi. Belki daha da tehlikeliydi. "Bu işi bir an önce bitirmek istiyorsundur diye düşünüyorum."

Arkasına dönüp içeri girdiğinde, Cal'i dürttüm. Gününü göstermek için ikinci kere de dürttüm.

Cal çenesini sıktı ve ses çıkarmamaya çalıştı. "Özür dilerim," diye mırıldandı.

Karargâhın komuta binası olması gereken yerin içi malikâne gibiydi. Antrenin iki yanından kıvrılarak yukarı çıkan merdiven, üst kattaki, pencerelerin sıralandığı bir galeriyle birleşiyordu. Kraliyet tarzı pervazlar, dışarıdaki morsalkımlar gibi görünecek biçimde boyanmış tavanı çevreliyordu. Zemin parkeydi ve maun, kiraz ve meşe paneller dönüşümlü olarak karmaşık bir desen yaratmak için kullanılmıştı. Ama sıra evlerdeki gibi, yerine mıhlanamayacak her şey kaldırılmıştı. Duvarlarda boş alanlar vardı ve heykellerin veya büstlerin daha önceden durduğu bölmelerde artık muhafızlar duruyordu. Yüksektepe muhafızları...

Üniformalarına yakından bakıldığında, Kırmızı Muhafızlar'ın ya da Albay'ın Gölbölge askerlerinin giydiği her şeyden daha kaliteli oldukları belli oluyordu. Daha çok Gümüş subayların üniformalarına benziyordu. Nişanlar, rütbe işaretleri ve kollarındaki beyaz üçgenlerle seri üretilmiş sağlam giysilerdi.

Cal de bunlara benim gibi dikkatle baktı. Beni dürtüp yukarı katı işaret etti. Yukarıdaki galeride altı Yüksektepe askeri bizi izliyordu. Gri saçlı, savaşta yıpranmış ve bir gemiyi batırabilecek kadar madalyası olan adamlardı. Generallerdi.

"Kameralar da var," diye fısıldadım. Zihnimde yerlerini buldum ve antreden geçerken her elektrik sinyalini fark ettim.

Boş duvarlara ve az eşyaya rağmen, o güzel geçitler tüylerimi diken diken etti. Kendime sürekli olarak yanımdaki kişinin Arven'lerden biri olmadığını söyledim. Orası Beyazateş değildi. Yeteneğim bunun kanıtıydı. Kimse beni mahkûm olarak hapsetmemişti. Keşke bu kadar tetikte olmasaydım. Artık öyle davranmak benim için doğal hale gelmişti.

Toplantı odası bana Maven'ın konsey odasını hatırlatmıştı. Uzun, cilalı bir masası, güzel döşemeli sandalyeleri vardı ve bir başka bahçeye bakan sıra sıra pencerelerden içeri sızan ışıkla aydınlanıyordu. Duvarlar yine boştu, sadece bir tanesinin üstüne doğrudan bir mühür resmi çizilmişti. Ortasında mor bir yıldız olan sarı ve beyaz çizgiler. Yamaç.

Oraya ilk biz varmıştık. Albay'ın masanın başına geçeceğini sanmıştım ama öyle yapmadı ve sağındaki sandalyeye oturdu. Bizler de sırayla yanına geçip diğer tarafı Yüksektepe görevlileri ve Komutanlık için boş bıraktık.

Albay hayretle bakıyordu. Sağlam gözünde buz gibi, sert bir ifadeyle Farley'nin yerine geçmesini izledi. "Yüzbaşı, bu toplantıya katılma yetkiniz yok."

Cal'le kaşlarımızı kaldırıp şaşkınlıkla birbirimize baktık. Farley ve Albay sık sık tartışırlardı. En azından, bu değişmemişti.

"Aa, size haber verilmedi mi?" dedi Farley cebinden katlı bir kâğıt çıkarıp. "Kötü olmuş." Tek bir hareketle kâğıdı Albay'a itti.

Albay hevesle kâğıdı açtı ve kaba harflerle yazılmış notu okudu. Uzun bir mesaj değildi ama gördüğüne inanamıyormuş gibi bir süre kâğıda baktı. En sonunda, kâğıdı masaya koyup düzleştirdi. "Bu, doğru olamaz."

"Komutanlık toplantıda bir temsilci olmasını istedi," diye sırıttı Farley. Ellerini iki yana açtı. "Ben de geldim."

"O halde, Komutanlık bir hata yapmış olmalı."

"Artık Komutanlık benim, Albay. Hata yok."

Kırmızı Muhafızlar'ı idare eden Komutanlık son derece gizli bir şekilde dönen bir çarkın merkeziydi. Var olduklarına dair sadece söylentiler duymuştum ama çok kapsamlı, karmaşık bir operasyonun tamamını yönettiklerini bilecek kadarını duymuştum. Farley'yi kendilerinden biri yaptılarsa, o halde Muhafızlar gerçekten de gölgelerin arasından çıkıyor muydu? Yoksa sadece Farley'yi mi istiyorlardı?

"Diana, sen bunu..."

Farley öfkeden kıpkırmızı kesildi. "Hamile olduğum için mi? İnan bana, iki işi aynı anda yapabilirim." Görünüşleri ve davranış-

ları arsında tuhaf bir benzerlik olmasaydı, Farley'nin Albay'ın kızı olduğunu unutmak kolay olurdu. "Bu işi daha da kurcalamak istiyor musun, Willis?"

Albay mesajı alıp sıktı ve parmak eklemleri bembeyaz kesildi. Ama başını salladı.

"Güzel. Artık bana General diyeceksiniz. Ona göre davranın."

Albay'ın dilinin ucuna kadar gelen yanıt boğuk bir ses olarak çıktı ve ona nefessiz kalmış gibi bir görünüm verdi. Farley memnun olmuş gibi sırıtarak mesajı alıp kaldırdı. Cal'in de en az benim kadar şaşkınlıkla, olanları izlediğini fark etti.

"Artık bu odadaki tek kıdemli asker sen değilsin, Calore."

"Öyle sanırım. Tebrikler," dedi Cal, gergin bir gülümsemeyle.

Farley bunu duyunca irkildi. Babasının açık açık sergilediği düşmanca tavırdan sonra, bunu başka kimseden, hele hele kin tutan Gümüş Prens'ten beklemediği belliydi.

Yüksektepe generalleri koyu yeşil üniformalarıyla, muhteşem bir biçimde bir başka kapıdan içeri girdiler. Onlardan birini galeride görmüştüm. Düzgünce kesilmiş kısa beyaz saçları, açık kahverengi gözleri ve uzun, kırpıştırıp durduğu kirpikleri olan bir kadındı. Koyu renk saçlı, esmer tenli diğer kadın kırk yaşlarında gösteriyordu ve bir öküz gibi sağlamdı. Bir arkadaşını selamlıyormuş gibi bana bakıp başıyla selam verdi.

"Sizi tanıyorum," dedim, yüzünü nerede gördüğümü hatırlamaya çalışarak. "Sizi nereden tanıyorum?"

Kadın yanıt vermedi ve sade giysili, gri saçlı bir adamın daha gelişini beklemek için arkasına baktı. Ama adamın yanındaki kişi yüzünden onu doğru dürüst göremedim bile. Hanesinin renkleri olmadan, her zamanki soluk altın rengi yerine giydiği sade gri giysilerle bile tanımıştım onu. Julian'ı tanımamak imkânsızdı. Eski öğretmenimi görünce içime bir sıcaklık yayıldı. Julian başını hafifçe eğip gülümseyerek herkesi selamladı. Onu hiç görmediğim kadar iyi görünüyordu; hatta sarayda yazın ilk tanıştığımız zamankinden bile iyiydi. Sonradan bir sürü düşman tarafından yıpranmış ve tükenmiş,

ölü kız kardeşi, yıkılmış bir Sara Skonos ve kendi şüpheleri yüzünden huzursuzluk içinde yaşamıştı. Saçları artık kahverengiden çok griydi ve kırışıklıkları daha derinleşmiş olmasına rağmen, daha canlı, hayat dolu ve tasasız görünüyordu. Bir bütün gibiydi. Kırmızı Muhafızlar ona bir amaç vermişti. Sara'nın da verdiğinden emindim.

Onun orada oluşu Cal'i benden de çok rahatlattı. Yanımda azıcık gevşedi ve amcasına başını hafifçe sallayıp selam verdi. İkimiz de bunun ne olduğunu, Yüksektepe'nin ne tür bir mesaj vermek istediğini anlamıştık. Gümüşlerden nefret etmiyorlardı... Dahası, onlardan korkmuyorlardı.

Julian yerine otururken ve masada bizim oturduğumuz tarafa rahatça yerleşirken, diğer adam arkasından kapıyı kapadı. Adam bir doksan boylarında olmasına rağmen, üniforması olmadığı için daha ufak tefek görünüyordu. Üstünde sivil giysiler vardı. Sade bir gömlek, pantolon ve ayakkabı. Gördüğüm kadarıyla silahı yoktu. Sarımtırak tenindeki pembe tonlara bakılacak olursa, kesinlikle Kızıl kanı taşıyordu. Yenikan mı yoksa Kızıl mı olduğunu bilemedim. Adamın her şeyi son derece nötr, hoş denebilecek kadar sıradan ve iddiasızdı. Ya doğası gereği öyleydi ya da öyle görünmeye çalışıyordu. Kim ya da ne olabileceğine işaret eden hiçbir şey yoktu.

Ama Farley biliyordu. Ayağa kalkacak gibi olduğunda, adam elini sallayıp ona oturmasını işaret etti.

"Buna gerek yok, General," dedi. Bana bir açıdan Julian'ı hatırlatıyordu. Aynı çılgın bakışlara sahiplerdi ve bu, adamın tek kayda değer özelliğiydi. Gözleri badem şekilliydi ve sürekli gözlem yapıp bir şeyleri anlamaya çalışıyormuş gibi fıldır fıldırdı. "Hepinizle nihayet tanıştığıma memnun oldum," dedi, hepimize teker teker başını eğerek. "Albay, Bayan Barrow, Majesteleri."

Cal'in bacağında duran parmakları masanın altında kıpırdadı. Kimse artık ona öyle hitap etmiyordu. Daha doğrusu, bunu ciddiyetle söyleyen kimse yoktu.

"Tam olarak kimsiniz?" diye sordu Albay.

"Tabii," dedi adam. "Daha önceden gelemediğim için özür dilerim. İsmim, Dane Davidson, efendim. Bağımsız Yüksektepe Cumhuriyeti'nin başbakanıyım."

Cal'in parmakları yine seğirdi.

"Hepinize geldiğiniz için teşekkür ederim. Bir süredir bu toplantıyı yapmak istiyordum," dedi Davidson. "Bence birlikte muhteşem şeyler yapabiliriz."

Bu adam bir ülkenin lideriydi. Beni isteyen, ona katılmamı arzu eden kişiydi. Tüm bunları bu isteği yerine gelsin diye mi yapmıştı? Generalinin yüzü gibi, onun ismi de bana tanıdık geliyordu.

"Bu, General Torkins," dedi Davidson iki generalini işaret ederek. "Bu da General Salida."

Salida. Bu ismi bilmiyordum. Ama onu daha önce bir yerde gördüğümden artık daha da emindim.

İriyarı General şaşkınlığımı fark etti. "Biraz keşif yapmıştım, Bayan Barrow. Kral Maven, Parlayanları, yani Yenikanları sorgularken, kendimi ona tanıtmıştım. Belki hatırlarsınız." Ne dediğini göstermek için elini masaya salladı. Hayır, *masaya* değil. Masanın *içine* salladı. Ya masa, ya da... kendisi buharmış gibi.

Birden o anı zihnimde canlandı. Yeteneklerini sergilemiş ve birçok diğer Yenikan'la birlikte Maven'ın "koruması" altına girmişti. İçlerinden biri korkudan Dadı'yı saray halkına afişe etmişti.

Ona dikkatle baktım. "Dadı, yani yüzünü değiştirebilen Yenikan öldüğü gün oradaydınız."

Salida gerçekten de üzgün görünüyordu. Başını önüne eğdi. "Neler olacağını bilseydim, gerçekten bir şey yapabilseydim, yapardım. Ama Yüksektepe ve Kırmızı Muhafızlar o zamanlar açıkça iletişim halinde değildi. Tüm faaliyetlerini bilmiyorduk. Onlar da bizimkileri bilmiyordu."

"Artık öyle değil." Davidson oturmadı ve yumruğunu masaya dayadı. "Kırmızı Muhafızlar'ın gizliliğe ihtiyacı olduğu doğru ama ne yazık ki bu noktadan sonra bunun iyilikten çok zararı olacağını

düşünüyorum. Çok fazla hareket halindeki parçanın birbirinin yoluna çıkmaması gerek."

Farley oturduğu yerde kıpırdandı. Ya buna itiraz etmek istiyordu ya da sandalyesi rahat değildi. Ama dilini tuttu ve Davidson'ın devam etmesine izin verdi.

"Dolayısıyla, şeffaflık adına Bayan Barrow'un mahkûmiyetiyle ilgili ayrıntıları elinden geldiğince bütün taraflara anlatmasının en doğrusu olacağını düşünüyorum. Sonrasında, benimle, ülkemle ve izleyeceğimiz yolla ilgili sorularınız olursa bunları yanıtlayacağım."

Julian'ın tarih kitaplarında dünyaya hükümdar olarak gelmiş değil de hükümdar olmak için seçilmiş insanlardan söz ediliyordu. Taçlarını birçok farklı özellik sayesinde kazanmışlardı bunlar: biraz güç, biraz zekâ, biraz boş vaat ve göz korkutma yollarıyla... Davidson sözüm ona Bağımsız Cumhuriyet denen ülkeyi yönetiyordu ve halkı bu görev için onu seçmişti. Ama henüz neye dayanarak seçtiklerini bilmiyordum. İnandırıcı konuşuyordu ve doğal bir ikna yeteneği vardı. Çok zeki olduğu da belliydi. Aradan seneler geçtikçe daha çekici hale gelen bir adam olduğunu da unutmamak gerekiyordu. İnsanların neden onu seçtiklerini rahatlıkla görebiliyordum.

"Bayan Barrow, hazır olduğunuzda başlayabilirsiniz."

Elimi tutan ilk kişinin Cal değil de Farley olduğunu görünce şaşırdım.

En baştan başladım. Aklıma gelen tek yer buydu.

Shade'i hatırlamaya zorlandığımı anlatırken sesim çatladı. Farley en az benimki kadar derin bir acıyla gözlerini önüne indirdi. Ama Maven'ın giderek güçlenen takıntısını, yalanları silaha dönüştüren o çocuk kralı, yüzümü ve kendi sözlerini mümkün olduğu kadar çok Yenikan'ı Kırmızı Muhafızlar'a düşman etmek için nasıl kullandığını metanetle anlattım. Ben anlatırken, onun lime lime olan kenarları daha da belirginleşiyordu.

"Onun delikler bıraktığını söyledi," dedim. "Kraliçe'nin. Annesi zihniyle oynamış, bazı parçaları alıp yenilerini koymuş ve onu kar-

makarışık bir hale getirmiş. Hatalı olduğunu biliyor ama artık bir yolda ilerlediğine inanıyor ve bundan vazgeçmeyecek."

Bir ısı dalgası hissettim. Yanımda oturan Cal herhangi bir ifadeden yoksun bir halde bakışlarını masaya çevirmişti. Dikkatle devam ettim.

Annesi onun sana karşı hissettiği sevgiyi almış, Cal. Maven seni seviyordu. Bunu biliyor. Ama o sevgi artık içinde yok ve bir daha da asla olmayacak. Ama bunlar Davidson ya da Albay, hatta Farley'nin bile duyması gereken sözler değildi.

Yüksektepeliler en çok Yamaç gezisini duymak istediler. Daraeus ve Alexandret'ten söz ettiğimde dikkat kesildiler. Onlara iki prensin ziyaretini adım adım anlattım... Sorgulamalarını, hal ve tavırlarını, hatta giydikleri giysilere varıncaya kadar. Michael ve Charlotta'dan, yani kayıp Prens ve Prenses'ten söz ettiğimde, Davidson dudaklarını büzdü.

Konuşurken, zorlu günlerimden daha da çok söz ederken, her yanım uyuşmaya başladı. Sözcüklerden ayrıldım. Sesim monotonlaştı. İsyankâr haneler. Jon'un kaçışı. Maven'ın ölümden kıl payı kurtuluşu. Boynundan gümüş kanlar akışı. Benim ve Haven Hanesi'nden bir kadının sorguya çekilişi. Maven'ın gerçekten sarsıldığını o zaman görmüştüm; Elane'in kız kardeşinin farklı bir krala bağlılık yemini ettiğinde şahit olmuştum buna. Cal'e. Bu olay sarayın birçok üyesinin, olası müttefiklerin sürgüne yollanmasıyla sonuçlanmıştı.

"Onu Samos Hanesi'nden ayırmaya çalıştım. Geriye kalan en güçlü müttefiklerinin onlar olduğunu biliyordum; bu yüzden, bana karşı zaafını kullanmaya çalıştım. Evangeline'le evlenirse, onun beni öldüreceğini söyledim." Ben konuşurken, parçalar yerine oturmaya başladı. Böylesine ölümcül bir ittifakın nedeni olduğum iması ortaya çıkınca utandım. "Sanırım, bu durum onun farklı bir eş bulması için Gölbölge'ye dönmesine neden olmuş olabilir..."

Julian lafımı kesti. "Volo Samos çoktan Maven'dan ayrılmak için bir bahane arıyordu. Maven'ın nişanlılığını sona erdirmesi, bardağı taşıran son damla oldu. Gölbölge görüşmelerinin düşündüğünden

de uzun süredir var olduğunu sanıyorum." Hafifçe gülümsedi. Yalan söylüyorsa bile, kendimi biraz daha iyi hissettirmişti.

Taç giyme gezisiyle, Gölbölge'yle görüşmelerini gizlemek için çıktığı o şaşaalı turla ilgili anılarımı hızla anlattım. Maven'ın Önlem Paketi'ni iptal edip Gölbölge Savaşı'nı sona erdirmesini ve Iris'le nişanlanmasını anlattım. Krallığının iyi niyetini elde etmek, bir savaşın yıkımını engellediği için takdir toplamaya yönelik attığı hesaplı adımları anlattım.

"Gümüş soylular nikâh töreninden önce saraya geldiler ve Maven beni çoğu zaman yalnız tuttu. Sonra tören düzenlendi. Gölbölge ittifakı mühürlendi. Fırtına, sizin yarattığınız fırtına gerçekleşti. Maven ve Iris onun kaçış trenine gitti ama ben ayrı düştüm."

Bu, daha önceki gün olmuştu. Ama anlattıklarım bir rüyayı hatırlamak gibiydi. Adrenalin savaşla ilgili hatırladıklarımı bulanıklaştırıyor ve tüm anılarımı renklere, acıya ve korkuya indirgiyordu. "Muhafızlarım beni tekrar saraya soktular."

Tereddütle durdum. Evangeline'in yaptıklarına hâlâ inanamıyordum.

"Mare?" dedi Cal yumuşak bir ses ve dokunuşla. O da diğerleri kadar meraklanmıştı.

Onunla yüzleşmek, diğerlerinden daha kolaydı. Bir tek o, kaçışımın ne kadar tuhaf olduğunu anlıyordu. "Evangeline Samos önümüzü kesti. Arven muhafızları öldürdü ve... beni serbest bıraktı. Beni bıraktı. Nedenini hâlâ bilmiyorum."

Masaya bir sessizlik çöktü. En büyük rakibim, beni öldürmekle tehdit etmiş olan kız, bir kalp yerine en soğuk çeliğe sahip olan kişi burada olmamın nedeniydi. Julian şaşkınlığını gizlemeye çalışmadı; ince kaşları neredeye saç çizgisine kadar kalktı. Ama Cal hiç şaşırmış gibi değildi. İçine derin bir nefes çekti ve göğsü kalkıp indi. Bu... gurur olabilir miydi?

Tahmin edecek kadar enerjim kalmamıştı. Samson Merandus'un nasıl öldüğünü, ikimiz onu diri diri yakana dek Cal'i ve beni nasıl birbirimize düşürdüğünü anlatacak kadar da...

"Gerisini biliyorsunuz," dedim, bitkin bir halde. Onlarca sene konuşmuşum gibi hissediyordum.

Başbakan Davidson ayağa kalkıp gerindi. Daha fazla soru sormasını bekledim ama bir dolabı açıp bana bir bardak su koydu. Suya dokunmadım. Yabancı insanlar tarafından idare edilen yabancı bir yerdeydim. İçimde çok az güven kalmıştı ve bunu daha yeni tanıştığım birisine harcamayacaktım.

"Sıra bizde mi?" dedi Cal. Öne eğildi ve kendi sorgulamasına başlamak için hevesle bekledi.

Davidson başını hafifçe öne eğip dudaklarını sıktı. "Tabii. Sanırım, Yamaç'ta ve bir kraliyet filosu karargâhında ne işimiz olduğunu merak ediyorsunuzdur."

Kimse bir şey demeyince devam etti.

"Bildiğiniz gibi, Kırmızı Muhafızlar Gölbölge'de başladı ve geçtiğimiz sene Poyraz'a sızdı. Albay Farley ve General Farley iki girişimde de yer aldılar. Onlara büyük çabaları için teşekkür ederim." Onlara sırayla başını salladı. "Komutanlığınızın emirleriyle, diğer casuslar da Yamaç'ta benzeri bir girişim başlattılar. Sız, kontrol et, devir. Aslında, Yüksektepe casusları geçen seneye kadar bizler için kurgu olan Kırmızı Muhafız casuslarıyla ilk kez burada karşılaştılar. Ama Kırmızı Muhafızlar son derece gerçekti ve kesinlikle ortak bir hedefimiz vardı. Sizin vatandaşlarınız gibi, biz de baskıcı Gümüş idarecilerini devirmek ve demokratik cumhuriyetimizi genişletmek istiyorduk."

"Bunu çoktan yapmış gibisiniz," dedi Farley odaya.

Cal gözlerini kıstı. "Nasıl?"

"Çabalarımızı, hassas yapısı yüzünden Yamaç'a yönelttik. Prensler ve prensesler bölgelerini, kendi aralarından seçilen kıdemli bir prensin altında, her an bozulabilecek bir barış ortamında yönetiyorlar. Bazıları büyük alanları kontrol ederken, diğerleri bir şehri ya da sadece birkaç kilometrelik çiftlikleri yönetiyor. Güç sürekli el değiştiriyor. Şu anda, Altülke'den Prens Bracken en kıdemli prens. Aynı zamanda da Yamaç'taki en büyük topraklara ve en büyük kaynaklara sahip olan en güçlü Gümüş." Davidson elini sallayıp parmaklarını duvar-

daki mühürde gezdirdi. Mor yıldızın kenarlarına dokundu. "Bu, sahip olduğu üç askeri kaleden en büyük olanı. Artık kişisel kullanımımız için bize tahsis edildi."

Cal hayretler içinde kalmıştı. "Bracken'le birlikte mi çalışıyorsunuz?"

"O, bizim için çalışıyor," dedi Davidson gururla.

Başım dönmeye başladı. Bir Gümüş soylusu, elinden her şeyi almak isteyen bir ülke için mi çalışıyordu? Bir an, bu düşünce bana saçma geldi. Sonra, yanımda kimin oturduğunu hatırladım.

"Prensler, Maven'ı Bracken adına ziyaret ettiler. Onun için beni sorguya çektiler." Gözlerimi kısıp Başbakan'a baktım. "Onlara bunu yapmalarını siz mi söylediniz?"

General Torkins oturduğu yerde kıpırdanıp hafifçe öksürdü. "Daraeus ve Alexandret, Bracken'e bağlılık yemini etmiş müttefiklerdir. İçlerinden biri bir suikast girişiminin ortasında ölene dek Kral Maven'la olan ilişkilerini bilmiyorduk."

"Senin sayende nedenini biliyoruz," dedi Salida.

"Ya hayatta kalan Prens? Daraeus. Size karşı çalışıyor..."

Davidson boş ve ne düşündüğünü belli etmeyen gözlerini ağır ağır açıp kapadı. "Bize karşı çalışıyordu."

"Peki," dedim, Yamaç Prensi'nin öldürülebileceği onca yolu düşünüp.

"Ya diğerleri?" dedi Albay ısrarla. "Michael ve Charlotta. Kayıp Prens'le Prenses."

"Bracken'in çocukları," dedi Julian, gergin bir sesle.

İçimi kötü bir his kapladı. "Çocuklarını mı aldınız? İşbirliği yapsın diye mi?"

"Yamaç kıyılarını kontrol etmek için bir oğlanla bir kız mı? Tüm bu kaynaklar için mi?" Torkins hıhladı ve başını sallarken beyaz saçları dalgalandı. "Kolay bir değiş tokuş. Her kilometre için savaşarak kaybetmiş olabileceğimiz canları düşün. Ama Yüksektepe ve Kırmızı Muhafızlar ciddi bir ilerleme kaydettiler."

Gümüş olsun olmasın, iki çocuğun, babaları boyun eğsin diye tutsak alındığını düşününce kalbim sıkıştı. Davidson bunu fark etti.

"Gayet iyi bakılıyorlar. Her ihtiyaçları karşılanıyor."

Tepemizdeki ışık bir güvenin çırptığı kanatlar gibi titredi. "Bir hücreyi nasıl gösterirseniz gösterin, yine de bir hücredir," dedim öfkeyle.

Davidson istifini bozmadı. "Bir savaş da savaştır, Mare Barrow. Niyetin ne kadar iyi olursa olsun."

Başımı salladım. "Eh, çok yazık o zaman. Buradaki bütün askerleri kurtar ama tek bir kişiyi kurtarmak için onları harca. Bu da mı kolay bir değiş tokuştu? Onların canına karşılık benimki miydi?"

"General Salida, son rakamlar nedir?" diye sordu Başbakan.

Salida başını yukarı aşağı sallayıp ezberden söyledi. "Son birkaç ayda Poyraz ordusu için toplanan yüz iki Parlayan'dan altmışı nikâh töreni için özel muhafızlar olarak oradaydı. Altmışı da kurtarıldı ve dün gece bilgilendirildiler."

"Onların arasında olan General Salida'nın çabaları sayesinde." Davidson elini kadının geniş omzuna koydu. "Siz dahil, kralınızdan altmış bir Parlayan kurtardık. Her birine yiyecek, barınak ve başka bir yere yerleşme veya hizmete alınma seçeneği sunulacak. Bunların yanı sıra, Poyraz Hazinesi'nden yüklü bir miktar kaçırmayı da başardık. Savaşlar düşük maliyetli değildir. Değersiz veya güçsüz mahkûmlar için fidye istemek bizi ancak belirli bir noktaya kadar idare eder." Duraksadı. "Sorunu yanıtlayabildik mi?"

Rahatlama hissi içimden asla atamadığım dehşet hissiyle karıştı. Arkeon'a yapılan saldırı sadece benim için değildi. Bir diğer diktatörün eline düşeyim diye bir diktatörden kurtarılmamıştım. Kimse Davidson'ın neler yapabileceğini bilmiyordu ama o Maven değildi. Kanı kırmızıydı.

"Ne yazık ki bir sorum daha var," dedi Davidson. "Bayan Barrow, Poyraz Kralı'nın size âşık olduğunu düşünüyor musunuz?"

Beyazateş'te sayamayacağım kadar su bardağı kırmıştım. İçimden yine bunu yapmak geldi. "Bilmiyorum." Yalandı. Kolay bir yalan.

Davidson hemen ikna olmadı. Çılgın bakışları bir an bunu komik bulmuş gibi parıldadı. Işığı yakalayan gözleri altın rengine, sonra kahverengiye ve tekrar altın rengine dönüştü. Tıpkı rüzgârda sallanan bir buğday tarlası gibi renk değiştirdi. "İyi bir tahminde bulunabilirsiniz."

İçimi alev gibi müthiş bir öfke kapladı.

"Maven'ın aşk sandığı şey kesinlikle aşk değil." Gömleğimin yakasını kenara çekip damgamı gösterdim. *M* harfi gün gibi ortadaydı. Bir sürü göz tenime değdi, inci gibi beyaz yara dokusunun kıvrık kenarlarına ve yanık etime baktı. Davidson'ın bakışları ateşin çizgilerini izlerken gözlerinde Maven'ın dokunuşunu hissettim.

"Yeter," dedim gömleğimi düzeltip.

Başbakan başını salladı. "Tamam. Size..."

"Hayır, bu toplantı yeter demek istedim. Benim... zamana ihtiyacım var." İçime titrek bir nefes çekip sandalyemi geriye ittim. Sandalye zemine sürtündü ve bu ses ani sessizlikte yankılandı. Beni kimse durdurmadı. Sadece acıyan bakışlarla beni izlediler. Bir kez olsun, buna memnun oldum. Bana karşı hissettikleri acıma hissi gitmemi sağladı.

Arkamdan bir sandalye sesi daha geldi. Bunun Cal olduğunu görmek için arkama bakmam gerekmiyordu.

Jette olduğu gibi, dünyanın üstüme üstüme geldiğini, beni boğduğunu ve genişleyip içine aldığını hissettim. Sonsuza dek uzanan koridorlar tıpkı Beyazateş'in koridorları gibiydi. Tepedeki ışıklar nabız gibi atıyordu. Bu hisse kendimi bırakıp toparlanabileceğimi umdum. *Güvendesin, güvendesin, her şey bitti.* Düşüncelerim kontrolden çıktı ve ayaklarım kendi başlarına hareket etti. Merdivenlerden inip bir başka kapıdan mis gibi çiçeklerin kokusuna boğulmuş bir bahçeye çıktım. Berrak gökyüzü işkence gibiydi. Yağmur yağmasını istedim. Yağmurun altında tertemiz olmayı.

Cal'in ellerini ensemde hissettim. Ellerinin altındaki yara izleri sızladı. Ilıklığı kaslarıma yayıldı ve acıyı gidermeye çalıştı. Ellerimi gözlerime bastırdım. Biraz faydası oldu. Karanlıkta Maven'ı, sarayı ya da o korkunç odanın sınırları dahil hiçbir şey göremiyordum.

Güvendesin, güvendesin, her şey bitti.

Karanlıkta kalıp boğulmak kolay olurdu. Yavaşça ellerimi indirdim ve kendimi gün ışığına bakmaya zorladım. Bunun için düşündüğümden de fazla güç harcamam gerekti. Maven'ın beni mahkûm ettiğinden

bir saniye daha fazla mahkûm etmesine izin vermek istemedim. O şekilde yaşamayı reddettim.

"Seni evine götürebilir miyim?" dedi Cal alçak sesle. Başparmakları boynumla omuzlarım arasında daireler çiziyordu. "Yürüyebiliriz, sana biraz zaman kazandırır."

"Ona daha fazla vaktimi vermek istemiyorum." Öfkeyle dönüp çenemi kaldırdım ve Cal'in gözlerine bakmaya çalıştım. Sabırlı ve beklentisiz bir tavırla öylece durdu. Tepkilerini hislerime göre ayarlıyor, tempoyu benim belirlememe izin veriyordu. Çok uzun süre başkalarının merhametine kaldıktan sonra, birisinin bana seçim yapma hakkını verdiğini bilmek güzeldi. "Henüz geri dönmek istemiyorum."

"Tamam."

"Burada kalmak da istemiyorum."

"Ben de."

"Maven'dan, politikadan ya da savaştan söz etmek istemiyorum."

Sesim yaprakların arasında yankılandı. Sesim bir çocuğunki gibi çıkıyordu ama Cal sadece başını salladı. O da yamuk saç kesimi ve sade giysileriyle ilk defa çocuğa benziyordu. Üstünde üniforması ve askeri araç gereçler yoktu. Sadece ince bir gömlek, pantolon, çizmeler ve bileklikleri vardı. Bir başka hayatta, normal görünebilirdi. Ona baktım ve yüzünün Maven'ınkine dönüşmesini bekledim. Asla olmadı. O anda onun tam olarak Cal de olmadığını fark ettim. Hayal bile edemeyeceğim kadar endişe yaşamıştı. Son altı ay onu da mahvetmişti.

"İyi misin?" dedim.

Omuzlarım sarkıttı, o çelik gibi gerilimin biraz gevşediğini gösterdi. Gözlerini kırpıştırdı. Cal boş bulunacak birisi değildi. Acaba mahkûm edildiğimden beri birisi ona bu soruyu sordu mu, diye merak ettim.

Uzun bir duraksamadan sonra, derin bir nefes aldı. "Olacağım. Umarım."

"Ben de öyle."

Bu bahçeye bir zamanlar korucular bakmıştı; çok sayıdaki çiçekli alan karmaşık desenlerden geriye kalan uzamış otların arasında helezonlar çiziyordu. Artık devreye doğa girmişti ve farklı tomurcuklar

ve renkler birbirine karışmıştı. Diledikleri gibi kaynaşıyor, çürüyor, ölüyor ve tomurcuklanıyorlardı.

"Bana hatırlatın da ikinizi de daha uygun bir zamanda biraz kan dökmek için arayayım."

Julian'ın bu nezaketten yoksun ricasına yüksek sesle güldüm. Bahçenin kenarında durmuş, usulca araya girmeye çalışıyordu. Bunu umursamadım. Sırıtıp hemen yanma gittim ve ona sarıldım. Bana mutlulukla karşılık verdi.

"Bunu başkası söylese, kulağa çok tuhaf gelirdi," dedim geri çekilirken. Cal de bana hak verir gibi yanımda hafifçe güldü. "Tabii, Julian. Ne zaman istersen. Hem sana borçluyum."

Julian şaşkınlıkla başını yana eğdi. "Öyle mi?"

"Beyazateş'te birkaç kitabını buldum." Yalan söylemiyordum ama ne dediğime de dikkat ediyordum. Cal'i daha da fazla incitmeye gerek yoktu. Ona kardeşiyle ilgili daha fazla gereksiz umut vermeyecektim. "Zamanın geçmesine yardımcı oldular."

Mahkûmiyetimden söz ettiğimi duyan Cal gerilirken, Julian acı hissetmemize izin vermedi. "O halde ne yapmaya çalıştığımı anlıyorsundur," dedi hemen. Gülümsemesi, ciddileşen bakışlarına ulaşmadı. "Öyle değil mi, Mare?"

"Tanrının seçtikleri değil, lanetledikleriyiz," diye mırıldandım unutulmuş bir kitaba aldığı notu hatırlayıp. "Nereden geldiğimizi ve nedenini anlayacaksın."

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Kesinlikle deneyeceğim."

YİRMİ İKİ

Mare

Her sabah aynı başlıyordu. Yatak odasında duramıyordum; kuşlar beni erkenden uyandırıyordu. Öyle olması da iyiydi. Daha sonradan koşmak için hava fazla sıcak oluyordu. Ama Yamaç karargâhı iyi bir koşu pistiydi. İyi korunuyordu; sınırlar hem Yüksektepe hem de Yamaç askerleri tarafından korunuyordu. Yamaç askerlerinin hepsi Kızıl'dı tabii. Davidson, Bracken'in, yani kukla Prens'in muhtemelen sessizce plan yaptığını ve Gümüşlerin hiçbirinin kapılardan dışarı çıkmasına izin vermeyeceğini biliyordu. İşin aslı, orada tanıdıklarım dışında hiç Gümüş görmemiştim. Yeteneğe sahip kişilerin hepsi kiminle konuştuğunuza bağlı olarak ya Yenikanlar ya da Parlayanlardı. Davidson'ın yanında Gümüşler varsa ve dediği gibi Bağımsız Cumhuriyet'inde eşit bir şekilde hizmet veriyorlarsa, ben daha onları görmemiştim.

Ayakkabılarımın bağcıklarını sıkıca bağladım. Sokağa pus çökmüştü ve tuğla kanyonu etkisi altına almıştı. Ön kapıyı açıp da tenimde

serin havayı hissedince sırıttım. Dışarısı yağmur ve gök gürültüsü gibi kokuyordu.

Tahmin ettiğim gibi, Cal en alt basamakta oturmuş, bacaklarını dar kaldırıma uzatmıştı. Onu gördüğümde, kalbim hâlâ yerinden çıkacak gibi oluyordu. Beni görünce, ağzını o kadar açarak esnedi ki çenesinin yerinden çıkacağını sandım.

"Yok artık," diye onu azarladım. "Bu, bir asker için geç bir saat."

"Mümkün olduğunca geç kalkmayı tercih etmediğim anlamına gelmez bu." Abartılı bir bıkkınlıkla ayağa kalkıp bana dilini çıkardı.

"Kışlada kalmak istiyorsan, hemen o ufak ranzalı odana geri dönebilirsin. Biliyor musun, Subaylar Yolu'na taşınsan biraz daha fazla vaktin olurdu... ya da benimle koşmayı kessen." Bilmiş bir gülümsemeyle omuzlarımı silktim.

O da aynı gülümsemeyle karşılık verip gömleğimin kenarını tuttu ve beni kendisine çekti. "Ranzalı odama hakaret etme," dedi ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu. Sonra çeneme. Sonra da boynuma. Her dokunuşu adeta tomurcuklanarak derimin altında alev aldı.

Tereddütle yüzünü ittim. "Böyle yapmaya devam edersen, babam seni pencereden vurabilir."

"Tamam, tamam." Cal'i tanımasam, babamdan korktuğunu düşünürdüm. Komik bir düşünceydi. Bir Gümüş prens, parmaklarını şaklatarak yangınlar yaratan bir General, topallayan yaşlı bir Kızıl'dan korkacak. "Haydi, esneme hareketleri yapalım."

Esneme hareketlerine başladığımızda, Cal hepsini benden daha iyi yaptı. Beni hafiften azarladı, yaptığım her harekette kusur buldu. "Öne atılma. İleri geri sallanma. Rahat ol, yavaş." Ama koşmak için sabırsızlanıyordum, hazırdım. En sonunda pes etti. Başını salladı ve koşmaya başladık.

İlk başlarda, rahat bir tempoyla koştuk. Adeta ayak parmaklarımın üstünde dans ediyor ve adımlarımla canlanıyordum. Adımlarım bana özgürlük hissi veriyordu. Temiz hava, kuşlar ve nemli parmaklarıyla beni yalayıp geçen pus... Düzenli ve düzgün aldığım nefesler, giderek hızlanan kalp atışlarım. Burada ilk koştuğumuzda,

durup ağlamıştım; gözyaşlarımı durduramayacak kadar mutluydum. Cal iyi bir tempo tutturup ciğerlerim iflas edene dek hızlanmamı engelledi. İlk kilometre gayet rahat geçti ve alanı çevreleyen duvara vardık. Yarısı taştı, üstü jilet gibi keskin tellerle kaplıydı ve birkaç asker en uç kısmında devriye geziyordu. Yüksektepeli askerler. Bize teker teker başlarını salladılar; aradan iki hafta geçtiği için artık bize alışmışlardı. Uzakta koşan ve her zamanki eğitimlerini yapan diğer askerleri gördüm ama onlara katılmadık. Başlarında onlara bağırıp duran çavuşlarıyla, sıra sıra koşuyorlardı. Bana göre değildi. Cal beni yeteri kadar zorluyordu. Neyse ki Davidson beni "başka yere yerleşme veya hizmet" seçeneğine zorlamamıştı. Hatta hepimiz gibi karargâhta yaşadığı halde, onu, bilgilendirme toplantısından beri görmemiştim.

Sonraki üç kilometre daha zordu. Cal biraz daha hızlanmıştı. Henüz saat erken olduğu halde hava o gün, tepemize biriken bulutlar yüzünden daha sıcaktı. Pus dağılırken, ter içinde kaldım ve dudaklarımda tuz biriktiğini hissettim. Bacaklarımı hızla hareket ettirirken, yüzümü tişörtüme sildim. Cal de sıcaktan etkilenmişti. Tişörtünü tamamıyla çıkarıp dar eşofman altına bağladı. Aklıma ilk gelen, onu güneş yanığı olmasın diye uyarmaktı. İkincisiyse durup çıplak karnının o muhteşem kaslarına bakmak. Ama kendimi önümdeki yola ve bir kilometre daha koşmaya verdim. Bir kilometre daha. Bir tane daha. Birden yanımdan gelen nefes sesleri dikkatimi dağıtmaya başladı.

Kışlaları ve Subaylar Yolu'nu iniş pistinden ayıran küçük ormanın etrafından dolandığımızda bir yerde gök gürledi. Kesinlikle birkaç kilometre ötedeydi. Cal sesi duyunca kolunu öne uzatıp beni yavaşlattı. Hızla bana döndü ve gözlerime doğru eğilirken omuzlarımı kavradı. Bronz gözleri benimkilere odaklandı, bir şey aradı. Gök gürültüsü bu sefer daha yakından geldi.

"Sorun ne?" diye sordu, endişeyle. Ellerinden birini koşmaktan kıpkırmızı olmuş yara izlerimden birini rahatlatmak için boynuma götürdü. "Sakin ol."

"Ben yapmadım," dedim. Gülümseyerek kararan fırtına bulutlarını gösterdim. "Sadece hava. Bazen ısı ve nem çok arttığında, gök gürültüsü..."

Güldü. "Tamam, anladım. Teşekkürler."

"Kusursuz bir koşuyu mahvettin," diye cık cık edip elini tuttum. Yamuk bir gülümseme suratına o kadar yayıldı ki gözlerinin etrafında çizgiler belirdi. Fırtına bize yaklaşırken, kalbinin nasıl gümbür gümbür attığını duydum. Nabzım ona ayak uydurmaya çalıştı ama şimşeğin baştan çıkarıcı mırlamasını duymazdan geldim. O kadar yakındaki bir fırtınayı serbest bırakamazdım.

Yağmuru kontrol edemiyordum ve ani bir perde gibi inmeye başlayınca ikimiz de bağırdık. Giysilerimin terle kaplanmamış kısımları da hızla ıslandı. Ani soğuk ikimizde de şok etkisi yarattı. Özellikle de Cal için.

Çıplak teninden yayılan buharlar gövdesini ve kollarını ince gri bir pus gibi sardı. Yağmur damlaları tenine değdiğinde tısladı ve anında kaynadı. Cal sakinleşince geçti ama her yanından hâlâ sıcaklık yayıyordu. Hiç düşünmeden tir tir titreyerek ona sokuldum.

"Geri dönmeliyiz," dedi dudaklarını başıma dayayarak. Sesinin göğsünde titrediğini, avucumun altındaki kalbinin hızla attığını hissettim. Sesi sakin yüz ifadesiyle büyük bir tezat oluşturarak elimin altında gümbürdedi. Bir şey ona karşı çıkmama neden oldu. İçimden yine kuvvetli bir çekim hissettim. Nereden geldiğini bilmediğim bir şeydi.

"Dönmeli miyiz?" diye fısıldadım, yağmurun, sesimi yutmasını bekleyerek.

Beni saran kolları sıkılaştı. Tek bir sözcüğü bile kaçırmamıştı.

Ağaçlar yeni büyüyordu; yaprakları ve dalları bizi gökten tamamıyla koruyabilecek kadar yayılmamıştı. Ama sokaktan korumaya yetecek kadar uzundu. İlk olarak, tişörtüm çıktı ve çamurların arasına düştü. Onunkini de çamurların arasına attığımda eşit durumdaydık. Yağmur burnumdan, sırtımdan akan veya onun boynuna doladığım kollarıma soğuk bir sürpriz gibi değen iri tanelerle hızla yağıyordu. Ilık elleri

sırtımda suya karşı tatlı bir his bırakarak gidip geldi. Parmakları sırtımdan belime kadar inerken omurgamın her çıkıntısına bastırıyordu. Ben de aynı şeyi yapıp onun kaburgalarını saydım. Tırnaklarım yan tarafına sürtünürken, Cal yağmurdan değil, dokunuşumdan titredi ve dişleriyle yanıt verdi. Dudakları kulağıma varmadan önce boylu boyunca çenemin üzerinde dolaştı. Bir an gözlerimi yumdum; hissetmekten başka bir şey yapamıyordum. Hissettiğim her şey bir havai fişek, bir şimşek, bir patlama gibiydi.

Gök gürültüsü daha yakından geldi. Bize doğru çekiliyormuş gibiydi.

Parmaklarımı saçlarının arasında gezdirerek onu kendime çektim. Daha yakına. Daha da yakına. Biraz daha yakına. Tuz ve duman gibi kokuyordu. Biraz daha çektim. Ona asla yeteri kadar yaklaşamıyor gibiydim. "Bunu daha önce yaptın mı?" dedim. Korkmam gerekirdi ama sadece soğuk titrememe neden oluyordu.

Başını geriye attığında, neredeyse itiraz eder gibi bağıracaktım. "Hayır," diye fısıldadı, başka yöne bakarak. Koyu renkli kirpiklerinden sular damlıyordu. Utanmış gibi çenesini sıktı.

Böyle bir şeyden utanmak tam onluk bir şeydi. Bir yolun sonunu, bir soru sorulmadan önce de yanıtını bilmeyi isterdi. Neredeyse gülecektim.

Bu farklı bir savaştı. Eğitimi yoktu. Zırh giymek yerine, giysilerimizin geri kalanını da çıkardık.

Altı ay boyunca kardeşinin yanında oturduktan, tüm benliğimi kötü niyetli bir amaç için ona verdikten sonra, bedenimi sevdiğim kişiye vermek konusunda korkmuyordum. Çamurların arasında bile. Tepemizde ve gözlerimin arkasında şimşekler çaktı. Bütün sinir uçlarım canlandı. Cal'in bu tür şeylerin kötü yanından etkilenmemesi için tüm dikkatimi verdim.

Göğsü avuçlarımın altında kızardı ve dinmek bilmeyen bir ısıyla inip kalktı. Teni benimkine kıyasla daha soluk görünüyordu. Dişleriyle alev bilekliklerini çıkardı ve yakınlardaki otların arasına attı.

"Renklerime şükürler olsun ki yağmur yağdı," diye mırıldandı.

Ben tam aksini hissediyordum. Yanmak istiyordum.

Çamurlara bulanmış bir halde eve dönmek istemiyordum; Cal'in gayet uygunsuz odası da kışladaydı ve bir düzine askerle duş almak istemiyorsam orada da temizlenemezdim. Karargâhın, etrafı sarmaşıklarla kaplı alçak bir bina olan hastanesine doğru yürürken, saçlarıma dolanan yaprakları ayıkladı.

"Bir çalılığı andırıyorsun," dedi, çılgınca sayılabilecek bir gülümsemeyle.

"Tam olarak bunu demen gerekiyordu."

Cal neredeyse kıkırdayacaktı. "Nereden bilebilirsin ki?"

"Ben... Şey," diyerek sorusunu geçiştirdim ve içeri girdim.

Hastane o saatte hemen hemen boş gibiydi; içeride sadece birkaç hastayla ilgilenen birkaç hemşire ve doktor vardı. Şifacılar genel olarak onlara ihtiyaç kalmasını engelliyordu ve doktorlar sadece uzun süren hastalıklar veya çok karmaşık yaralanmalarla ilgileniyordu. Koridorlarda, parlak floresan ışıkların altında tatlı bir sessizlik içinde ilerledik. Zihnim bir savaş verirken, yanaklarım hâlâ yanıyordu. İçgüdülerim bana Cal'i en yakındaki odaya tıkmamı ve kapıyı arkamızdan kilitlememi söylüyordu. Ama mantığım bunu yapamayacağımı hatırlatıyordu.

Farklı olacağını sanmıştım. Kendimi farklı hissedeceğimi düşünmüştüm ama Cal'in dokunuşu, Maven'ın dokunuşunu silememişti. Anılarım hâlâ dün yaşanmış gibi acı veriyordu. Ne kadar denesem de aramızda hep uzanacak uçurumu unutamıyordum. Onun hatalarını hiçbir sevgi silemezdi. Tıpkı benimkini silemeyeceği gibi.

Elleri kolları battaniyelerle dolu bir hemşire karo döşeli zeminde hızla yürüyerek köşeyi döndü. Bizi görünce durdu; elindekileri düşürmesine ramak kalmıştı. "Ah!" dedi. "Hızlısınız, Bayan Barrow!"

Cal kahkahasını hemen öksürüğe çevirirken, yanaklarım daha da kızardı. "Affedersiniz?"

Kadın sırıttı. "Az önce evinize haber yollamıştık."

"Öyle mi?"

"Benimle gel, canım. Seni ona götüreyim." Hemşire ellerindekileri beline dayayarak onu izlememi işaret etti. Cal'le şaşkınlıkla birbirimize baktık. Omuzlarını silkip tuhaf bir kayıtsızlıkla kadının peşinden gitti. Ordu eğitiminde edindiği o dikkatten eser yoktu.

Biz hemşirenin peşinden yürürken, kadın neşeli neşeli bir şeyler anlatıyordu. Yamaç aksanıyla konuştuğundan, sözcükleri daha ağır ve tatlı söylüyordu. "Uzun süreceğini sanmam. Hızla ilerliyor. İliklerine kadar bir asker. Hiç zaman kaybetmek istemiyor."

Koridor hastanenin geri kalanından daha meşgul ve daha büyük bir koğuşla sona erdi. Geniş pencereler, karanlık ve yağmurla ıslanmış daha büyük başka bir bahçeye bakıyordu. Yamaç ülkesi çiçekleri gerçekten de çok seviyordu. Birkaç kapı iki yandaki boş odalara ve boş yataklara açılıyordu. Biri açıktı ve içeri hemşireler girip çıkıyordu. Silahlı bir Kırmızı Muhafız askeri nöbet tutuyordu ama pek de tetikte değil gibiydi. Vakit hâlâ erkendi. Asker koğuşun sessiz ortamında uyuşmuş bir halde gözlerini kırpıştırdı.

Sara Skonos onun bu halini telafi edecek kadar uyanıktı. Ben ona seslenmeye fırsat bulamadan, başını kaldırdı. O anda onun dışarıdaki fırtına kadar gri gözlerini gördüm.

Julian haklıydı. Sesi gerçekten de çok hoştu.

"Günaydın," dedi. İlk kez konuştuğunu duyuyordum.

Onu çok iyi tanımıyordum ama yine de sarıldık. Elleri çıplak kollarıma sürtününce, aşırı çalışmış kaslarıma beni rahatlatan yıldızlar yolladı. Geri çekildiğinde, saçlarımın arasındaki bir yaprağı daha aldı ve ciddi ciddi omuzlarımdaki çamurları silkeledi. Gözleri Cal'e kayınca, onun da kollarındaki çamurları fark etti. Hastanenin steril ortamında, parıldayan yüzeyleri ve parlak ışıkları arasında, tıpkı kirli iki başparmak gibi göze batıyorduk.

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Umarım sabahki koşunuz güzel geçmiştir."

Cal öksürdü ve yanakları kızardı. Elini pantolonuna sildi ama suçumuzu ele veren çamuru üstüne daha da çok bulaştırdı. "Evet."

"Bu odaların her birinde bir banyo ve duş var. Size giysi de ayarlayabilirim," diye çenesiyle banyoyu işaret etti. "İsterseniz tabii."

Prens daha da kızaran yanaklarını gizlemek için başını eğdi ve arkasında ıslak ayak izleri bırakarak oradan uzaklaştı.

Ben orada kalıp gidişini izledim. Dili geri getirilmiş olan Sara yeniden konuşabildiği halde çok konuşkan değildi. Daha anlamlı iletişim kurmanın yollarını biliyordu.

Yine koluma dokundu ve beni yavaşça açık kapıdan geçirdi. Cal yanımda olmadığı için biraz daha düzgün düşünebilmeye başlamıştım. Noktalar teker teker birleşti ve göğsümün eşit miktarda hüzün ve heyecanla sıkıştığını hissettim. Keşke Shade de burada olsaydı.

Farley suratı kızarıp şişmiş, kaşlarının üstünde boncuk boncuk terlerle yatakta doğruldu. Dışarıdaki gök gürültüsü kesilmiş, pencerelerden akan dinmek bilmez bir sağanağa dönüşmüştü. Beni görünce bir kahkaha patlattı ama sonra bu ani hareket yüzünden suratını buruşturdu. Sara hemen yanına gidip onu rahatlatmak için ellerini onun yanaklarına koydu. Bir hemşire daha duvarın önüne geçip faydalı bir şey yapmak için bekledi.

"Buraya koşarak mı geldin yoksa bir kanalizasyondan mı geçtin?" diye sordu Farley, Sara ona yardımcı olurken.

Hiçbir şeyi kirletmemeye dikkat ederek odaya biraz daha girdim. "Fırtınaya yakalandım."

"Anladım," dedi ama hiç de ikna olmuş gibi değildi. "Dışarıdaki Cal miydi?"

Birden yüzüm onunki gibi kızardı. "Evet."

"Anladım," dedi, yine bu sözcüğü ağır ağır söyleyerek.

Son yarım saati tenimde okumuş gibi beni süzdü. Üstümde şüpheli görünen el izleri var mı diye kendime bakmamak için zor dayandım. Sonra, elini uzatıp hemşireyi çağırdı. Hemşire eğilince, Farley onun kulağına çok hızlı ve duyamayacağım kadar alçak sesle bir şeyler söyledi. Hemşire tamam der gibi başını salladı ve Farley'nin istediği şeyi yapmak üzere çıktı. Giderken bana hafifçe gülümsedi.

"Biraz daha yaklaşabilirsin. Patlamam." Sara'ya baktı. "Henüz."

Deri şifacısı ona iyi prova edilmiş, itaatkâr bir gülümsemeyle baktı. "Az kaldı."

Tereddütle birkaç adım atıp Farley'nin elini tutabileceğim kadar yaklaştım. Yatağının yanındaki birkaç makinenin ışığı ağır ağır ve sessizce yanıp sönüyordu. Makinelere daldım ve düzenli ritimlerine kapıldım. Shade için hissettiğim kalp sızısı çoğalmıştı. Yakında ondan bir parçamız olacaktı ama o asla geri gelmeyecekti. Onun gözlerine, ismine ve gülümsemesine sahip bir bebekte bile. Asla sevemeyeceği bir bebek.

"Madeline'i düşündüm."

Sesi beni düşüncelerimden sıyırdı. "Ne?"

Farley beyaz çarşafını çekiştirdi. "Kız kardeşimin ismiydi."

"Anladım."

Önceki sene, Albay'ın ofisinde bir aile fotoğrafı görmüştüm. Seneler önce çekilmişti ama Farley'yi ve babasını, bir o kadar sarışın annesi ve kız kardeşinin yanında hemen tanımıştım. Hepsi birbirine benziyordu. Geniş omuzlu, atletik yapılı, mavi gözlü ve sağlam duruşlu kişilerdi. Farley'nin kız kardeşi en küçükleriydi ve yüz hatları yeni yeni yerine oturuyordu.

"Ya da Clara. Annemin ismi."

Konuşmaya devam etmek isterse dinleyecektim. Ama özel sorular sormayacaktım. Böylece onun konuşmaya devam etmesini bekledim. "Birkaç sene önce öldüler. Evimizde, Gölbölge'de. Kırmızı Muhafızlar o zamanlar bu kadar temkinli değildi ve yakalanan casuslarımızdan biri çok şey biliyordu." Yüzünde hem anıları hem de o anki durumu yüzünden acı dolu bir ifade belirdi. "Ufak, ilgilenilmeyen ve önemsiz bir köyde yaşıyorduk. Muhafızlar'ın büyümesi için kusursuz bir yerdi. Ta ki bu adam işkence görüp de ismini söyleyene dek. Gölbölge Kralı bizi kendisi cezalandırdı."

Kral'la ilgili hatırladıklarım gözlerimin önünden geçti. Ufak tefek bir adamdı ama yine de durgun suyun yüzeyi gibi sakin ve ürkütücüydü. Orrec Cygnet. "Kral, Hud kıyılarından suyu taşırıp köyümüzde bir sel

baskını olmasını sağladığında ve krallığından tamamıyla sildiğinde babam ve ben başka bir yerdeydik."

"Boğuldular," diye mırıldandım.

Sesi hiç titremedi. "Ülkenin dört bir yanındaki Kızıllar Kuzey-toprakları'nın Boğulması'yla öfkelendiler. Babam başımıza gelenleri göllerin oradaki her yere, sayısız köye ve kasabaya yaydı ve Kırmızı Muhafızlar öyle gelişti." Farley'nin boş ifadesinin yerini çatık kaşları aldı. "Babam onlar için, en azından bir amaç uğruna öldüler, o yüzden çok şanslıyız, derdi."

"Bir amaç uğruna yaşamak daha iyi." Zor yoldan öğrendiğim bir dersti bu.

"Evet, doğru. Doğru..." Lafını tamamlamadı ama irkilmeden elimi tuttu. "Sen buraya alışabildin mi?"

"Yavaş yavaş alışıyorum."

"Bu da kötü sayılmaz."

"Ailem çoğu zaman evde oluyor. Julian karargâhtaki laboratuvara tıkılmadığında geliyor. Kilorn da genellikle evde. Hemşireler babam için uğruyor, bacağına alışmasına yardımcı oluyorlar... Bu arada, durumu gayet iyi," dedim, tekrar sessizce bir köşeye oturmuş Sara'ya bakarak. Sara memnuniyetle ışıldadı. "Hissettiklerini iyi gizliyor ama mutlu olduğunu görebiliyorum. Olabileceği kadar mutlu."

"Sana ailenin nasıl olduğunu sormadım. Seni sordum." Farley parmaklarından birini bileğimin iç kısmına vurdu. Elimde olmadan irkildim ve kelepçelerin ağırlığını hatırladım. "Bir kez olsun, sana kendin hakkında sızlanma hakkını veriyorum, şimşek kız."

İç çektim.

"Ben... kilitli kapıları olan odalarda yalnız kalamıyorum. Ben..." Bileğimi yavaşça geri çektim. "Bileğimde bir şey olmasından hoşlanmıyorum. Maven'ın beni tutsak etmek için kullandığı kelepçeleri fazlasıyla hatırlatıyor. Hiçbir şeyi de olduğu gibi göremiyorum. Her yerde, herkeste bir ihanet arıyorum."

Bakışları ciddileşti. "Bu o kadar da korkunç bir içgüdü değil."

"Biliyorum," dedim.

"Ya Cal?"

"Ne olmuş ona?"

"Daha önce sizi birlikte gördüğüm son kez... birbirinizi parçalamak üzereydiniz." *Shade'in cesedinden de birkaç santim uzaktaydık.* "Sanıyorum, artık sorunlarınızı çözdünüz."

O anı hatırlıyordum. Bundan söz etmemiştik. Rahatlamam, ikimizin de kaçabilmemizden dolayı rahatlamamız bunu arka plana itmişti. Ama Farley konuşurken, eski yaramın tekrar açıldığını hissettim. Mantıklı konuşmaya çalıştım. "O hâlâ burada. Muhafızlar'ın Arkeon baskınına yardım etti, Korviyum'un el değiştirmesine öncülük etti. Ben sadece taraf seçmesini istemiştim ve onun da bunu yaptığı belli."

Sözcükler kulağıma adeta bir şeyler fısıldadı ve bir anıyı geri getirdi. *Bir taraf seç. Şafağı seç.* "O beni seçti."

"Epey uzun sürdü."

Haklıydı. Ama en azından artık bu yoldan geri dönemezdi. Cal artık Kırmızı Muhafızlar'a aitti. Maven bunu tüm ülkenin bildiğinden emin olmak istemişti.

"Gidip temizlenmem gerek. Ağabeylerim beni böyle görürse..."

"Tamam." Farley yastıkların önünde kıpırdandı, daha rahat bir pozisyon bulmaya çalıştı. "Geri döndüğünde bir kız veya erkek yeğenin olabilir."

Bu düşünce hem acı hem de tatlıydı. Onun için gülümsemeye çalıştım.

"Acaba bebek... Shade gibi mi olacak?" Bundan ne kast ettiğim belliydi. Görünüş olarak değil, yetenek olarak. Çocukları onun ve benim gibi bir Yenikan mı olacaktı? Bu iş böyle mi işliyordu?

Farley ne demek istediğimi anlayıp omuzlarını silkti. "Eh, henüz içimden ışınlanarak çıkmadı. Kim bilir?"

Hemşire kapıda elinde ufak bir bardakla belirdi. Geçmesi için kenara çekildim ama Farley'ye değil, bana doğru geldi. "General size bunu getirmemi istedi," dedi bardağı uzatıp. İçinde bir hap vardı. Beyaz renkli, ne olduğu belli olmayan bir şeydi.

"Senin seçimin," dedi Farley yataktan. Elleriyle karnını tutarken, bakışları ciddiydi. "En azından, bunu alman gerektiğini düşündüm."

Tereddüt etmedim. Hapı hemen yuttum.

Kısa süre sonra bir yeğenim oldu. Annem başka kimsenin Clara'yı kucağına almasına izin vermedi. İmkânsız olduğu halde, yeni doğan bebekte Shade'i gördüğünü iddia etti. Küçük kız, ağabeyimden çok, kırışık kırmızı bir domatesi andırıyordu.

Koğuşun dışında bekleyen diğer Barrow'lar büyük bir heyecanla toplandılar. Cal yoktu, eğitim programına geri dönmüştü. Özel bir aile anına karışmak istememişti. Başkaları kadar bana da mahremiyet tanımıştı.

Kilorn pencerenin önündeki ufak sandalyeye sığmaya çalışarak yanımda oturuyordu. Yağmur aradan geçen her saniyeyle hafifliyordu.

"Balık tutmak için güzel bir zaman," dedi gri gökyüzüne bakarak.

"Of, sen de havadan söz etmeye başlama."

"Çok hassassın."

"Çok vaktin yok, Warren."

Gülerek espriye katıldı. "Bence şu anda hepimiz o noktadayız."

Bunu bir başkası söylese, kulağa kötü bir şeymiş gibi gelebilirdi ama Kilorn'u iyi tanıyordum. Omzunu dürtükledim. "Eğitim nasıl gidiyor?"

"İyi. Yüksektepe'nin hepsi eğitimli, düzinelerce Yenikan askeri var. Bazılarının yetenekleri benzer: Darmian, Harrick, Farrah ve birkaç kişi daha. Hepsi eğitmenleriyle birlikte şaşırtıcı bir hızda ilerliyorlar. Ben Ada'yla ve Cal olmadığı zamanlarda çocuklarla eğitime katılıyorum. Tanıdık bir yüze ihtiyaçları var."

"Balık tutmaya vakit yok mu o zaman?"

Hafifçe güldü ve dirseklerini dizlerine dayadı. "Hayır, pek yok. Komik aslında... Eskiden nehirde çalışmak için kalkmaktan nefret ederdim. Güneş yanıklarından ve misina kesiklerinden, birbirine dolanan kancaların ve giysilerimin her yanına bulaşan balık iç organ-

larının her zerresinden nefret ederdim." Tırnaklarını kemirdi. "Artık o günleri özlüyorum."

Ben de o çocuğu özlüyordum.

"Koku seninle arkadaş olmamı gerçekten de zorlaştırmıştı."

"Büyük ihtimalle bu yüzden arkadaş olduk. Kimse benim kokuma ya da senin tavrına tahammül edemiyordu."

Gülümseyip başımı geriye attım ve pencerenin camına yasladım. Yağmur damlaları iri iri, hızla ve düzenli olarak akıyordu. Bunları içimden saydım. Etrafımda olup bitenleri veya beni bekleyen şeyleri düşünmekten daha kolaydı.

Kırk bir, kırk iki...

"O kadar uzun süre kıpırdamadan oturabileceğini bilmiyordum."

Kilorn düşünceli düşünceli beni izledi. O da bir hırsızdı ve bir hırsız içgüdülerine sahipti. Ona yalan söylemek hiçbir şeyi çözmeyeceği gibi, onu sadece uzaklaştırırdı. Bu da o sırada tahammül edebileceğim bir şey değildi.

"Ne yapacağımı bilemiyorum," diye fısıldadım. "Beyazateş'te bir mahkûmken bile kaçmaya, planlar ve casusluk yapmaya, hayatta kalmaya çalışıyordum. Ama artık... Bilmiyorum. Devam edebileceğimden emin değilim."

"Devam etmene gerek yok. Tüm bunlardan uzaklaşıp asla geri dönmeyecek olsan bile kimse seni suçlayamaz."

Yağmur damlalarına bakmaya devam ettim. Midemin ta dibinde bir bulantı hissediyordum. "Biliyorum." Suçluluk hissi beni yiyip bitiriyordu. "Ama şu anda önemsediğim herkesle birlikte ortadan kaybolabilsem de bunu yapmazdım."

İçimde çok fazla öfke birikmişti. Çok fazla nefret birikmişti.

Kilorn anlayışlı bir tavırla başını salladı. "Ama savaşmak da istemiyorsun."

"Ben şey olmak istemiyorum..." Cümlemi tamamlayamadım.

Bir canavar olmak istemiyorum. Maven gibi, içinde hayaletlerden başka bir şey olmayan bir kabuk olmak istemiyorum.

"Olmayacaksın. Buna izin vermem. Hem bana Gisa'dan söz ettirme bile."

Elimde olmadan güldüm. "Haklısın."

"Bu işte yalnız değilsin. Yenikanlarla yaptığım tüm çalışmalarda, en çok bundan korktuklarını gördüm." Başını geriye atıp benim gibi pencereye yasladı. "Onlarla konuşmalısın."

"Konuşmalıyım," dedim ve ciddiydim. Göğsümde hafif bir rahatlama hissetmiştim. Beni bu sözler kadar rahatlatan bir şey olamazdı.

"Sonuç olarak, ne istediğini anlamalısın," dedi alçak sesle.

Küvetin suyu dönüyor, iri, beyaz köpükler halinde tembel tembel kaynıyordu. Soluk yüzlü bir çocuk gözlerini iri iri açmış bana bakıyordu. Gerçekte sadece öylece duruyordum. Zayıftım, aptaldım ve korkmuştum. Ama gündüz hayalinde, ellerimi boynuna dolayıp sıkıyordum. Kaynayan suda ellerini kollarını çırpıyor, dibe batıyordu. Asla yüzeye çıkmamak üzere. Beni bir daha rahatsız etmemek üzere.

"Onu öldürmek istiyorum."

Kilorn'un yanağındaki bir kas seğirmeye başladı ve gözlerini kıstı. "O zaman eğitim alman ve kazanman gerek."

Ağır ağır başımı salladım.

Koğuşun en uç kısmında, neredeyse tamamıyla gölgelerin arasında, Albay tetikte bekliyordu. Kıpırdamadan ayaklarına bakıyordu. Kızını ve yeni torununu görmek için içeri girmemişti. Ama gitmiyordu da.

YİRMİ ÜÇ

Evangeline

Boynuma karşı güldüğünde, buz gibi dudakları hafifçe tenime süründü. Tacım her an düşecekmiş gibi kızıl buklelerinin üstünde duruyor, çelik ve elmaslar yakutların arasında parıldıyordu. Yeteneğini kullanarak, elmasların parlak yıldızlar gibi göz kırpmasını sağlıyordu.

Tereddütle kalkıp yatağımın ipekli çarşaflarının arasından çıktım. Elane de peşimden kalktı. Perdeleri açıp gün ışığının odayı aydınlatmasını sağladığımda cıyaklar gibi bir ses çıkardı. Elini oynattığında, pencere kararardı ve ışık onun dilediği kadar kalana dek gölgelere büründü.

Loş odada minik siyah iç çamaşırlar ve bir çift bağcıklı sandalet giydim. Özel bir gün olduğu için, dolabımdaki metal levhaları acele etmeden bir giysi oluşturacak şekilde biçimlendirdim. Titanyum ve karartılmış çelik, etrafımda dalgalandı. Siyah ve gümüş rengi giysi, ışığı muhteşem bir renk huzmesi olarak yansıtıyordu. Beni hazırlaması için bir hizmetçiye ihtiyacım yoktu; odamda dolanıp duran birisini de

istemiyordum. Kıyafetimin rengine uyan mavi-siyah parıltılı rujumu ve özel yapım kristallerle bezeli kömür siyahı göz kalemimi kendim sürdüm. Tüm bunlar olup biterken, Elane ben tacı başından alana dek uyukladı. Taç, başıma kusursuz bir şekilde uyuyordu.

"Benim," dedim, onu tekrar öpmek için eğilirken. Tembel tembel gülümsedi, dudakları benimkilere karşı kıvrıldı. "Unutma, bugün senin de gelmen gerek."

Abartılı bir tavırla eğildi. "Emriniz olur, Majesteleri."

Bu unvan öylesine lezzetliydi ki sözcükleri ağzından yalayarak almak istedim. Ama makyajımı mahvederim diye kendimi tuttum. Geriye kalan irade gücümü de kaybederim düşüncesiyle arkama bakmadım.

Bölgemize ismini veren çok sayıdaki uçurumun en tepesinde boylu boyunca uzanan Tepe Malikânesi nesillerdir aileme aitti. Sadece çelikten ve camdan inşa edilmiş malikâne en sevdiğim aile mülkleri arasındaydı. Benim özel odalarım doğuya, şafağa bakıyordu. Elane bundan hiç hoşlanmasa da güneşin doğuşuyla uyanmayı seviyordum. Odalarımı malikânenin ana salonlarıyla birleştiren geçitler mıknatıs yapımıydı ve iki yanı açık çelik yürüyüş yollarından oluşuyordu. Bazıları zemin kata uzanıyordu ama birçoğu yapraklı ağaçların tepesinde, sivri kayalıkların ve arazimize serpiştirilmiş gibi duran pınarların üstünde ilerliyordu. Günün birinde kapımıza savaş dayanacak olursa, istilacıların, onlara karşı tasarlanmış bir binaya girmesi için büyük çaba sarf etmesi gerekecekti.

Bakımlı ormana ve Tepe'nin muhteşem topraklarına rağmen, buraya çok az kuş gelirdi. Gelmemeleri gerektiğini bilirlerdi. Ptolemus ve ben küçüklüğümüzde birçok kuşu hedef talimi için kullanmıştık. Geri kalanı ise annemin kaprislerine kurban giderdi.

Üç yüz seneyi aşkın bir süre önce, Calore kralları daha ortaya çıkmadan Tepe de Poyraz da yoktu. Toprakların o köşesi atalarımdan biri olan bir Samos savaş beyi tarafından yönetiliyordu. Bizde fatihlerin kanı vardı ve talihimiz yine dönmüştü. Maven artık Poyraz'daki tek kral değildi.

Hizmetçiler ortalıkta pek dolanmıyor, sadece ihtiyaç duyulduğunda ya da çağırıldıklarında geliyorlardı. Son haftalarda, bu işi fazlasıyla

iyi beceriyor gibiydiler. Nedenini tahmin etmek güç değildi. Birçok Kızıl ya iç savaştan kurtulmak için şehirlere kaçıyor ya da Kırmızı Muhafızlar'ın isyanına katılmak için gidiyordu. Babam Muhafızlar'ın, Yüksektepe'nin elinde tuttuğu iplerde dans eden bir kukladan ibaret olan Yamaç'a kaçtığını söylüyordu. İstemeye istemeye de olsa, Yüksektepe ve Muhafız liderleriyle iletişim kanallarını ayakta tutuyordu. Ama o an düşmanımızın düşmanı dostumuzdu ve Maven söz konusu olduğunda, hepimiz geçici müttefiklerdik.

Tolly ana binanın kenarında boylu boyunca devam eden geniş ve açık bir koridor olan galeride bekliyordu. İki yandaki pencereler Tepe'nin dört bir yanını kilometreler boyunca gözler önüne seriyordu. Havanın açık olduğu günlerde, batıdaki Pitarus'u görebiliyordum ama ilkbahar yağmurları yeşeren nehir vadisinde hızla yayılırken bulutlar alçalmıştı. Doğuda vadiler ve inanılmaz derecede yükseklere kadar uzanan tepeler, mavi-yeşil dağlara karışıyordu. Tepe bölgesi bence Poyraz'ın en güzel yeriydi. Ayrıca, bana aitti. Aileme. Samos Hanesi bu cenneti idare diyordu.

Ağabeyim kesinlikle bir prens gibi, Tepe tahtının vârisi gibi görünüyordu. Zırh yerine yeni bir üniforma giymişti. Siyah yerine gümüş grisi olan üniformasının parıldayan oniks ve çelik düğmeleri ve omzundan kalçasına kadar uzanan petrol siyahı bir kuşağı vardı. Üstünde henüz madalyalar yoktu; en azından, takabilecekleri yoktu. Madalyalarını bir başka krala hizmet ederken kazanmıştı. Gümüşümsü saçları ıslaktı ve başından geriye doğru sıkıca taranmıştı. Duştan yeni çıkmıştı. Yeni elini gövdesinden ayırmıyor, bandajı koruyordu. Wren'in onun elini doğru dürüst tekrar büyütmesi neredeyse bütün gün sürmüştü ve bunu yapabilmek için kendi türünden iki kişinin yardımına başvurmuştu.

"Karım nerede?" diye sordu arkamdaki açık geçide bakarak.

"Nasıl olsa gelir. Tembel şey." Tolly bir hafta önce Elane'le evlenmişti. Onu nikâh gecesinden bu yana görüp görmediğini bilmiyordum ama hiç umursamıyordu. Bu anlaşmayı yapmaya karşılıklı karar vermişlerdi.

Sağlam kolunu koluma taktı. "Herkes senin kadar az uykuyla ayakta kalamaz."

"Eh, ya sen? Elinle ilgili çalışmaların Leydi Wren'le geç saatlere kadar birlikte kalmanıza neden olduğunu duydum," dedim sırıtarak. "Yoksa yanlış mı bilgilendirildim?"

Tolly bilmiş bilmiş gülümsedi. "Böyle bir şey mümkün mü?"

"Burada değil." Tepe Malikânesi'nde sır saklamak imkânsıza yakındı. Özellikle de annemden. Gözleri farelerde, kedilerde ve arada sırada o bölgeye gelmeye cesaret eden serçelerde olmak üzere her yerdeydi. Geçide sızan gün ışığı sıvı metalden yapılmış çok sayıda heykeli aydınlatıyordu. Yanlarından geçerken, Ptolemus tek elini havada büktüğünde, heykeller de onunla birlikte büküldü. Yeniden şekil aldılar, her biri bir öncekinden daha karmaşık hale geldi.

"Oyalanma, Tolly. Elçiler bizden önce oraya varırlarsa, babam kafalarımızı uçurup bahçe kapılarına oturtabilir," diye onu azarladım. Her zaman savurduğum bu tehdide ve eski espriye güldü. İkimiz de böyle bir şeye tanık olmamıştık. Babam eskiden birilerini kesinlikle öldürmüştü ama asla bu kadar gaddarca ya da evimize yakın bir yerde yapmamıştı. *Kendi bahçende kan akıtma,* derdi hep.

Geçitte ilerlerken, ilkbahar havasının daha çok keyfini çıkarmak için dış taraftaki yürüyüş yolunu takip ettik. İçte kalan salonların birçoğu yürüyüş yoluna bakıyordu ve parlak cam pencereleri veya kapıları ilkbahar esintisini yakalamak için hep açık dururdu. Samos muhafızları bir kenara dizildiler ve onlara yaklaşırken başlarını eğip prenslerine ve prenseslerine saygı gösterdiler. Bu hareketlerine gülümsedim ama orada oluşları beni huzursuz etti.

Samos muhafızları zorlu bir işi yürütüyorlardı. Sessiz Taş yapmak. Yanlarından geçerken, Ptolemus'un bile yüzü soldu. Kan kokusu bir an ikimizi de etkisi altına alıp havaya keskin bir demir kokusu saldı. İki Arven yerlerine zincirlenmiş, salonda oturuyorlardı. İkisi de isteyerek orada değildi. Haneleri Maven'ınkiyle müttefikti ama Sessiz Taş için onlara kendi hanemizde ihtiyacımız olduğundan buradaydılar. Wren aralarında dolanıyor, ne kadar gelişme sağladıklarını kontrol

ediyordu. İkisinin de bileği yarılmıştı ve kanları iri kovaların içine akıyordu. Arven'ler sınırlarına ulaştıklarında, Wren onları iyileştiriyor ve sürecin baştan başlaması için kan üretimlerini uyarıyordu. Bu arada kan çimentoyla karıştırılıyor, yetenekleri engelleyen ölümcül taş blokları olarak sertleştiriliyordu. Ne amaçla kullanılacağını bilmiyordum ama babamın planları olduğu belliydi. Belki de Maven'ın Gümüşler ve Yenikanlar için inşa ettirdiğine benzer bir hapishane yaptırmayı düşünüyordu.

Gayet uygun bir şekilde Günbatımı Uzantısı ismi verilmiş en büyük konuk odamız batı tepesindeydi. Orası artık teknik olarak taht odamız da sayılırdı. İkimiz yaklaşırken, babamın yeni oluşmuş soyluları yolumuza çıktı ve attığımız her adımla sayıları arttı. Birçoğu bağımsızlık ilanımızla birlikte yükselmiş Samoslu kuzenlerimizdi. Birkaçı babamın kardeşleri ve onların çocukları olarak bizimle daha yakın bir kan bağına sahipti ve prens unvanı almışlardı ama geri kalanlar her zamanki gibi babamın isminden ve hırslarından beslenmekten memnun olan lordlar ve leydilerdi.

Her zamanki siyah ve gümüş giysilerin arasında parlak renkler göze çarpıyor, o günkü toplantının amacını ortaya seriyordu. Açıkça isyan etmiş diğer hanelerden elçiler Tepe krallığıyla anlaşma yapmak için gelmişlerdi. Diz çökmek için. Iral Hanesi karşı çıkacaktı. Pazarlık yapmaya çalışacaktı. İpekler sırlarının onlara bir taç satın alabileceğini sanıyordu ama buradaki tek para birimi güçtü. Güç nakitti. Bizim bölgemize gelerek ikisinden de vazgeçmişlerdi.

Haven da gelmişti ve gölgeler gün ışığında güneşleniyorlardı; sarı giysili Laris rüzgârbükücüleriyse birbirlerine yakın duruyorlardı. Laris Hanesi çoktan babama bağlılık yemini etmiş ve çoğu hava karargâhının kontrolünü ele geçirdikleri için beraberlerinde Hava Filosu'nun gücünü getirmişlerdi. Ama ben daha çok Haven Hanesi'ni önemsiyordum. Elena bir şey demiyordu ama ailesini özlüyordu. Bazıları çoktan Samos'a bağlılık yemini etmişti ama Elane'in babası da dahil olmak üzere bazıları henüz bunu yapmamıştı. Hanesinin fikir ayrılığı yaşaması onu paramparça ediyordu. Aslında bu yüzden

benimle buraya gelmediğini düşünüyordum. Hanesinin bölündüğünü görmeye dayanamıyordu. Keşke onlara Elane için diz çöktürtebilseydim.

Sabah ışığında, Günbatımı Uzantısı nehir kayasından inşa edilmiş pürüzsüz zemini ve vadinin uçsuz bucaksız manzarasıyla hâlâ etkileyiciydi. Vefa Nehri ipek gibi yeşillik alanda mavi bir kurdele gibi kıvrılıyor, uzaktaki yağmur fırtınası ile bizim aramızda ilerliyordu.

Koalisyon henüz gelmediği için, Tolly'yle yerlerimize, daha doğrusu tahtlarımıza geçtik. Onunki babamın sağında, benimki annemin solundaydı. Tahtların hepsi en iyi kalite çelikten yapılmış, ayna gibi parıldayacak kadar cilalanmıştı. Buz gibi olduklarından, yerime otururken titrememem gerektiğini hatırlattım kendime. Buna rağmen, tüylerim daha çok heyecandan ürperdi. Ben bir prensestim, Tepe'nin ve Samos Soylu Hanesi'nin Evangeline'iydim. Kaderimin başka birisinin kraliçesi olmak, başkasının tacına bağlı kalmak olacağını sanmıştım. Böylesi çok daha iyiydi. En başından beri bunu planlamış olmamız gerekirdi. Bir başkasının karısı olmak için eğitim alarak geçirdiğim senelerden neredeyse pişman olmak üzereydim.

Babam bir grup danışmanla, başını onları dinlemek için yana eğmiş bir halde salona girdi. Tabiatı gereği pek konuşkan değildi. Düşünceleri kendisine aitti ama iyi bir dinleyiciydi ve kararlar almadan önce söylenen her şeyi dikkatle dinlerdi. Sadece kendi kusurlu pusulasını izleyen aptal Kral Maven gibi değildi.

Annem her zamanki yeşil elbiselerinden biriyle leydileri veya danışmanları olmadan içeri girdi. Birçok kişi onu görünce kenara çekilip geniş bir yer açtı. Bunun nedeni muhtemelen peşinden gelen iki yüz kiloluk kara panterdi. Panter onunla aynı tempoda yürüyordu ve sadece annem tahtına vardığında durdu. Sonra etrafımda dolandı ve kocaman kafasını ayak bileğime sürttü. Alışkanlıktan, kıpırdamadan oturdum. Annem yaratıklarını çok iyi kontrol ederdi ama bu kontrolün kusursuz olduğu söylenemezdi. Evcil hayvanlarının, annemin emri olsa da olmasa da birçok hizmetçiden parçalar kopardığını görmüştüm. Panter annemin yanına gidip soluna, yani aramıza oturmadan önce başını bir kere salladı. Annem zümrütlerle

parıldayan ellerinden birini hayvanın başına koyup ipeğimsi siyah postunu okşadı. Dev kedi yuvarlak sarı gözlerini ağır ağır kırpıştırdı.

Hayvanın üstünden tek kaşımı kaldırıp anneme baktım. "Muhteşem bir girişti doğrusu."

"Ya panter ya da piton olacaktı," dedi. Başındaki gümüş taca ustalıkla yerleştirilmiş zümrütler ışıldıyordu. Saçları dümdüz ve pürüzsüz, kalın ve siyah bir örtü gibi omuzlarına dökülüyordu. "Yılana uygun bir elbise bulamadım." Şifon elbisesinin zümrüt yeşili kıvrımlarını gösterdi. Nedenin bu olduğunu sanmıyordum ama yüksek sesle söylemedim. Annemin niyeti çok yakında belli olacaktı. Zeki olmasına rağmen, oyun oynamayı pek beceremezdi. Tehditlerini açık açık savururdu. Babam da bu açıdan ona çok uygun bir eşti. Onun oyunlarının ortaya çıkması seneler sürer, planlarını hep gizli gizli yapardı.

Ama o sırada parlak gün ışığının altında duruyordu. Elini sallayınca, danışmanları geri çekildiler ve babam yanımıza oturmak için basamaklardan çıktı. Etkileyici bir manzaraydı. Ptolemus gibi, o da sırmalı gümüş giysiler giymiş, eski siyah pelerinlerini takmamıştı. Kral giysinin atlındaki zırhı hissedebiliyordum. Kromdu. Tıpkı kaşlarının üstünden geçen sade bant gibi. Babam değerli taşlar takmazdı. İşine yaramıyorlardı.

"Demirin kuzenleri," dedi alçak sesle Günbatımı Uzantısı'na, huzurundaki kalabalığın içindeki çok sayıda Samos üyesinin yüzüne bakarak.

"Çeliğin kralları!" diye bağıran kalabalık yumruklarını havaya savurdu. Bunun yarattığı güç göğsümde gümbürdedi.

Poyraz'da, Beyazateş'in veya Yazkent'in taht odalarında, birisi her zaman kralın ismini haykırır ve içeri girdiğini haber verirdi. Babam tıpkı değerli taşlarda olduğu gibi, bu tür gereksiz gösterileri de umursamazdı. Oradaki herkes ismimizi biliyordu. Bunu tekrarlamak sadece güçsüzlük sergiler, güven telkin etmek için bir açlığı ima ederdi. Babam bu ikisi de değildi.

"Başlayın," dedi. Parmaklarını tahtının koluna vurdu ve salonun en ucundaki ağır demir kapılar açıldı.

Elçiler kalabalık değildi ama hepsi de son derece kıdemli ve hanelerinin liderleri olan kişilerdi. Iral'dan Lord Salin babamın kullanmadığı bütün değerli taşları takmış gibiydi; bir omzundan diğer omzuna kadar devam eden geniş yakası yakut ve safirlerle kaplıydı. Giysilerinin geri kalanı da eşit miktarda kırmızı ve mavilerle süslenmişti ve cüppesi ayak bileklerinin etrafında uçuşuyordu. Başka birisi olsa takılıp düşerdi ama bir Iral ipeği bu tür şeylerden korkmazdı. Ölümcül bir zarafet, sert ve karanlık bir ifadeyle hareket ediyordu. Selefi Ara Iral'ın anısına layık olmak için elinden geleni yapıyordu. Ona eşlik eden kişiler de bir o kadar şaşaalı görünen ipeklerdi. Tenleri soğuk döküm bronz gibi olan, gür siyah saçlı, güzel bir haneydiler. Sonya yanlarında değildi. Saraydayken başkalarını ne kadar dost görüyorsam, onu da o kadar dost görmüştüm. Onu özlememiştim ve büyük bir ihtimalle orada olmaması çok daha iyiydi.

Annemin okşadığı, mırlayan panteri görünce Salin'in gözleri irileşti. *Ah.* Unutmuştum. Iral'ın cinayete kurban giden leydisine, yani annesine gençliğinde Panter deniyordu. *Aferin, anne.*

Yarım düzine kadar Haven gölgesi dalgalanarak belirdi; yüzlerinde kesinlikle daha az düşmanca bir ifade vardı. Odanın arka tarafında, Elane'in de belirdiğini fark ettim. Ama gölgede kaldı ve hissettiği acıyı kalabalık odadaki herkesten gizledi. Keşke yanımda oturabilseydi. Ailem Elane konusunda elinden geleni ardına koymamış olduğu halde, yanımda oturabilmesi asla mümkün değildi. Günün birinde Tolly'nin arkasında oturacaktı. Benim değil.

Elane'in babası Lord Jerald, Haven delegasyonunun önde gelen bir üyesiydi. Kızı gibi onun da parlak kızıl saçları ve ışıldayan bir teni vardı. Işığı manipüle edebilmek gibi doğal bir yeteneği olduğu için, yaşını göstermiyordu. Kızının salonun arka tarafında olduğunu biliyorsa bile bunu belli etmedi.

"Majesteleri." Salin Iral başını sadece nazik görünecek kadar eğdi.

Babam yanıt vermedi. Sadece gözlerini kıpırdattı ve elçileri süzdü. "Lordlarım ve leydilerim. Uçurum krallığına hoş geldiniz."

"Konukseverliğiniz için teşekkür ederiz," dedi Jerald.

Babamın çenesini sıktığını adeta duyabiliyordum. Zamanın heba edilmesinden nefret ederdi ve bu tür nazik laflar kesinlikle zamanı boşa harcıyordu. "Bunca yol geldiniz. Umarım bağlılık sözünüzü tutmak için gelmişsinizdir."

"Size koalisyonda destek vermek, Maven'ın ayağını kaydırmak için söz verdik," dedi Salin. "Bunun için değil."

Babam iç çekti. "Maven'ın ayağı Uçurum'da zaten kaydırıldı. Sizin ittifakınızla bunu daha da yayabiliriz."

"Kral olarak siz varken mi? Bir diktatörün yerini bir diğeri almış olur." Kalabalıkta mırıltılar yükseldi ama Salin saçmalarken sessizliğimizi koruduk.

Annem yanımdan eğildi. "Kocamı, babasının tahtında oturan o sersem Prens'le kıyaslamak hiç de adilane değil."

"Burada böylece durup size ait olmayan bir taca el koymanızı izlemeyeceğim," diye kükredi Salin.

Annem dilini şaklattı. "Kendiniz için ele geçirmeyi düşünmediğiniz bir tacı mı diyorsunuz? Panter'in öldürülmüş olması çok yazık. En azından, o bunu planlardı." Annem yanındaki parlak avcı hayvanı okşamaya devam etti. Hayvanın boğazından bir kükreme yükseldi ve sivri dişlerini gösterdi.

"Lordum, şu gerçek hâlâ ortada," diye araya girdi babam, "Maven bocalamasına rağmen, orduları ve kaynakları bizimkileri katbekat aşıyor. Özellikle de Gölbölgeliler ona bağlandıkları için. Ama birlik olursak kendimizi koruyabiliriz. Güçlü bir şekilde saldırabilir ve krallığının biraz daha parçalanmasını bekleyebiliriz. Kırmızı Muhafızlar'ın..."

"Kırmızı Muhafızlar," dedi Jerald, güzel zeminimize tükürerek. Suratı griye büründü. "Yüksektepe demek istiyorsunuz. O lanet teröristlerin ardındaki gerçek güç. Bir başka krallık."

"Teknik olarak..." dedi Tolly ama Jerald devam etti.

"Poyraz'ı değil, sadece unvanınızı ve tacınızı umursadığınızı düşünmeye başladım. Daha büyük canavarlar ülkemizi parçalarken, elinizde tutabildiğiniz kadarını tutmayı daha çok önemsediğinizi dü-

şünüyorum," dedi Jerald öfkeyle. Kalabalığın arasındaki Elane irkilip gözlerini yumdu. Kimse babamla öyle konuşamazdı.

Panter yine hırlayarak annemin giderek artan öfkesini yansıttı. Babam sadece tahtında geriye yaslandı ve bu açık tehdidin Günbatımı Uzantısı'ndaki dalgalanışını izledi.

Uzun ve korku içinde titrediği bir andan sonra, Jerald tek dizinin üstüne çöktü. "Özürlerimi kabul edin, Majesteleri. Yanlış konuştum. Ben öyle demek istemedim..." Kral'ın dikkatli bakışları altında sustu, sözcükler dolgun dudaklarında öldü.

"Kırmızı Muhafızlar burayı asla ele geçiremezler. Arkalarında hangi radikaller olursa olsun," dedi babam kararlılıkla. "Kızıllar bizden aşağı derecedeler, bizim altımızdalar. Bu bir biyoloji meselesi. Hayat bile onların efendisi olduğumuzu biliyor. Yoksa başka neden Gümüş olalım? Onlara hükmetmeyeceksek, neden tanrıları olalım?"

Samoslu kuzenler tezahürat ettiler. "Çeliğin kralları!" sesleri yine salonda yankılandı.

"Yenikanlar kendi türlerini böceklerle bir tutacaklarsa, bırakın öyle yapsınlar. Sırtlarını bizim hayat tarzımıza dönmek istiyorlarsa, bırakın yapsınlar. Bizimle ve doğayla savaşmak için geri döndüklerinde, onları öldürün."

Tezahüratlar artarak hanemizden Laris'e yayıldı. Delegasyonlardaki birkaç kişi alkış tutup başını bile salladı. O güne kadar Volo Samos'un o kadar konuştuğunu duyduklarını hiç sanmıyordum... Babam sesini ve sözlerini önemli zamanlar için saklardı. Bu da o anlardan biriydi.

Sadece Salin öylece duruyordu. Siyah göz kalemiyle boyalı siyah gözleri dikkat çekiyordu. "Kızınız bu yüzden mi bir teröristi serbest bıraktı? Soylu bir hanenin dört Gümüş'ünü bunu yapabilmek için mi katletti?"

"Onlar Maven'a bağlılık yemini etmiş dört Arven'di." Sesim bir kırbaç darbesi gibi çıkmıştı. Iral Lordu bakışlarını bana çevirdiğinde, kendimi elektrik şokuna tutulmuş gibi hissettim ve neredeyse ayağa fırlayacaktım. Bir prenses olarak ilk sözlerim bunlar olmuştu; kendime ait bir sesle söylediğim ilk sözlerdi. "O zavallı kralları emir verse, sahip

olduğunuz her şeyi elinizden alabilecek dört asker. Onların yasını mı tutuyorsunuz, Lordum?"

Salin tiksintiyle yüzünü buruşturdu. "Değerli bir rehineyi kaybetmiş olmanın yasını tutuyorum, o kadar. Gayet tabii ki kararınızı sorguluyorum, Prenses."

Sesinde bir damla daha küçümseme hissedersem, dilini keserim.

"Bu karar bana aitti," dedi babam, sakin bir sesle. "Dediğiniz gibi, Barrow denen kız değerli bir rehineydi. Onu Maven'ın elinden aldık." *Sonra da kafesinden dışarı fırlamış bir hayvan gibi Meydan'a saldık.* Mare o gün Maven'ın kaç askerini öldürmüştü acaba? En azından babamın planını yerine getirecek ve kaçışımızı ört bas edecek kadar olmalıydı.

"Şu anda kayıplara karışmış durumda!" dedi Salin. Sabrını yavaş yavaş kaybediyordu.

Babam artık ilgisini kaybetmeye başlamıştı ve bariz olanı söyledi. "Tabii ki Yamaç'tadır. Sizi temin ederim ki Barrow, Maven'ın emri altındayken onların emri altında olacağından çok daha tehlikeliydi. Bizi ilgilendiren mesele, Maven'ı yok etmek olmalı, başarısız olmaya mahkûm radikalleri değil."

Salin'in beti benzi attı. "Başarısız mı? Korviyum'u ele geçirdiler. Yamaç'ın büyük bir bölümünü bir Gümüş prensini kukla olarak kullanarak idare ediyorlar. Buna başarısızlık diyorsanız..."

"Temelde eşit olmayan bir şeyi eşit yapmaya çalışıyorlar." Annem buz gibi bir ses tonuyla konuşmaya başladı. Dedikleri doğruydu. "Aptalca, imkânsız bir denklemi kurmak gibi. Bunun sonucunda kan dökülecek. Ama bu da sona erecek. Yamaç yükselecek. Poyraz, Kızıl şeytanları püskürtecek. Dünya dönmeye devam edecek."

Tüm tartışmalar annemin sesiyle sona ermiş gibiydi. Babam gibi o da memnuniyetle geriye yaslandı. İlk kez o tanıdık yılan tıslamaları duyulmadı. Sadece elinin altında mırlayan o kocaman panterin sesi duyuldu.

Babam öldürücü darbeyi indirmek için hevesle devam etti. "Hedefimiz Maven. Gölbölge. Kral'ı yeni müttefikinden mahrum etmek, onu ölümcül bir savunmasızlığa sürükleyecek. Ülkemizden bu zehri atma görevinde bize destek olacak mısınız?"

Salin ve Jerald yavaşça bakıştılar, gözleri aralarındaki boş alanda kesişti. Damarlarıma adrenalin akın ettiğini hissettim. Diz çökeceklerdi. Öyle yapmaları gerekiyordu.

"Samos Hanesi'ni destekleyecek misiniz... Laris Hanesi, Lerolan Hanesi..."

Bir ses onun lafını yarıda kesti. Bir kadın konuşmuştu. Ses... boşluktan geliyor gibiydi. "Benim adıma nasıl konuşursunuz?"

Jerald bileğini çevirdi ve parmakları hızla bir daire çizdi. Üçüncü bir elçi Iral ve Haven elçilerinin arasında belirirken, ben dahil olmak üzere salondaki herkes hayretler içinde kaldı. Hanesinden bir düzine kadar kişi, batan güneş gibi kırmızı ve turuncu giysileriyle arkasında belirdi. Bir patlama gibi.

Annem yanımda irkildi. Çok uzun senelerdir onun ilk kez şaşırdığını görüyordum. İçimdeki adrenalin buz parçalarına dönüşüp kanımı dondurdu.

Lerolan Hanesi'nin lideri öne doğru cesurca bir adım attı. Görünüşü haşindi. Gür saçları güzelce topuz yapılmıştı, gözleri kızgın bronz gibi yanıyordu. Bu yaşlıca kadın, korkunun ne olduğunu bilmiyordu. "Bir Calore vârisi hayattayken, bir Samos kralına destek vermem."

"Burnuma yanık kokusu geldiğini biliyordum," diye mırıldandı annem, elini panterden çekip. Hayvan bir anda gerildi, sivri tırnakları çıkarken ayağa kalktı.

Kadın omuzlarını silkip güldü. "Beni burada gördüğün için söylemesi kolay, Larentia." Parmaklarını kalçasına vurdu. Onları dikkatle izledim. Bir dokunuşla her şeyi patlatabilen bir imhaydı. Yeteri kadar yaklaşırsa, kalbimi ya da beynimi yok edebilirlerdi.

"Ben bir kraliçeyim..."

"Ben de öyle." Anabel Lerolan daha da çok sırıttı. Giysileri güzel olduğu halde, görebildiğim kadarıyla herhangi bir mücevher ya da taç takmamıştı. Üstünde metal de yoktu. Yumruğumu sıktım. "Sırtımızı torunuma dönmeyeceğiz. Poyraz tahtı Yedinci Tiberias'a aittir. Bizimki alevden bir taç, çelikten değil."

Babamın öfkesi gök gürültüsü gibi birikti ve şimşek gibi patladı. Yumruklarından birini sıkıp tahtından kalktı. Salonun metal destekleri öfkesine dayanamayıp inleyerek büküldü.

"Bir anlaşma yapmıştık, Anabel!" diye hırladı. "Desteğine karşılık, Barrow denen kız demiştik."

Anabel gözlerini kırpıştırmakla yetindi.

En uçta olduğu halde, ağabeyimin hırladığını duyabiliyordum. "Muhafızlar'ın Korviyum'u ele geçirmesinin nedenini unuttunuz mu? Torununuzun Arkeon'da, kendi adamlarına karşı savaştığını görmediniz mi? Krallık artık nasıl ona arka çıkabilir?"

Anabel istifini bozmadı. Kırışık ve kıpırtısız yüzünde dürüst ve sabırlı bir ifade vardı. Her yanından yayılan gaddarlık dalgaları dışında iyi yürekli, yaşlı bir kadın gibi duruyordu. Ağabeyimin devam etmesini bekledi ama onun konuşmadığını görünce başını yana eğdi. "En azından oğlumun cinayete kurban gitmesi konusundaki o inanılmaz sahtekârlığı ve torunumun sürgüne yollanışını daha ileri götürmediğin için teşekkür ederim Prens Ptolemus. İkisi de Elara Merandus tarafından yapıldı ve krallığa hayatımda gördüğüm en berbat propagandayla yayılması sağlandı. Evet, Tiberias hayatta kalmak için korkunç şeyler yaptı. Ama hayatta kalmak için yaptı bunları. Hepimiz ona sırtımızı döndükten, onu terk ettikten ve kendi zehirli kardeşi onu adi bir suçluymuş gibi arenada öldürmeye çalıştıktan sonra... Özür olarak ona en azından bir taç verebiliriz."

Arkasındaki Iral ve Haven elçileri kararlılıkla bekliyorlardı. Salona bir gerilim perdesi indi. Bunu herkes hissetti. Bizler güce ve kudrete gözlerini açmış Gümüşlerdik. Hepimiz savaşmak ve öldürmek için eğitilmiştik. Her birimiz kalbimizin içinde, kan dökülecek ana doğru geri sayan saatin tiktaklarını duyuyorduk. Elane'i bulup gözlerinin içine baktım. Dudaklarını birbirine bastırmıştı.

"Uçurum bana ait," diye kükredi babam, annemin yaratıklarından biri gibi bir ses çıkararak. Sesi adeta kemiklerimin içinde patladı ve kendimi bir anda bir çocuk gibi hissettim.

Ama yaşlı Kraliçe Anabel bundan zerre kadar etkilenmedi ve başını yana eğmekle yetindi. Gün ışığı, ensesinde toplanmış saçlarının düz ve demiri andıran tutamlarında parıldıyordu.

"Sende kalsın," dedi omuzlarını silkip. "Dediğin gibi, bir anlaşma yapmıştık."

Birden salonu yutmakla tehdit eden o müthiş gerilim duruldu. Kuzenlerden birkaçı ve Lord Jerald gözle görülür bir biçimde nefeslerini bıraktılar.

Anabel ellerini ona hak vermiş gibi iki yana açtı. "Uçurum'un kralısın ve daha bolluk bereket dolu pek çok sene hükümdar olarak kalmanı dilerim. Ama torunum, Poyraz'ın hak sahibi kralıdır. Krallığını geri alabilmemiz için de her müttefike ihtiyacımız olacak."

Babam bile bu gelişmeyi önceden tahmin edememişti. Anabel Lerolan senelerdir saraya gelmemiş, hanesine ait Delfi'de kalmayı tercih etmişti. Elara Merandus'tan nefret ediyordu ve onun yakınında bile duramıyordu... Ya öyleydi ya da ondan korkuyordu. Artık fısıltı kraliçe olmadığına göre, imha kraliçe geri dönebilirdi. Dönmüştü de.

Kendime paniğe kapılmamam gerektiğini söyledim. Babam buna hazırlıksız yakalanmış olabilirdi ama bu, teslim olduğumuz anlamına gelmiyordu. Uçurum bizde kalıyordu. Evimiz bizde olacaktı. Taçlarımız da. Aradan sadece birkaç hafta geçmişti ama planladığımız şeyi vermeyi hiç istemiyordum. Bu, hak ettiğim şeydi.

"Tahtı hiçbir şekilde istemeyen bir kralı nasıl başa geçireceğinizi merak ediyorum," dedi babam. Parmaklarını birbirine dayayıp üstünden Anabel'e baktı. "Torunun Yamaç'ta..."

"Torunum Bağımsız Yüksektepe Cumhuriyeti tarafından kontrol edilen Kırmızı Muhafızlar'ın gönülsüz bir üyesi. Kendisine başbakan diyen liderlerinin son derece makul bir adam olduğunu göreceksin," dedi havadan sudan söz ediyormuş gibi.

Midem buruldu ve hafif bir bulantı hissettim. İçimdeki bir şey, ta derinlerdeki bir içgüdü, sözlerine devam etmeden önce onu öldürmem için çığlık atıyordu.

Babam kaşlarından birini kaldırdı. "Onunla görüştün mü?"

Lerolan Kraliçesi gergin bir ifadeyle gülümsedi. "Pazarlık yapacak kadar. Ama bugünlerde torunumla daha fazla konuşuyorum. Yetenekli bir çocuk, makinelerle arası çok iyi. Çaresizlik içinde bana ulaştı ve tek bir şey istedi. Senin sayende bunu ona verdim."

Mare.

Babam gözlerini kıstı. "O halde, planlarından haberdar mı?"

"Haberdar olacak."

"Ya Yüksektepe?"

"Bir kralla müttefik olmaya hevesli. Yedinci Tiberias için tahtı geri almaya yönelik bir savaşa destek verecekler."

"Yamaç'ta olduğu gibi mi?" Kraliçe'nin ahmaklığını kimse söylemeyecekse, ben kesinlikle söylemeliydim. "Prens Bracken'in ipleri onların elinde, onlar tarafından kontrol ediliyor. Raporlar, çocuklarını kaçırdıklarını söylüyor. Torununuzun onların da kuklası olmasına bu kadar gönüllü müsünüz?"

Buraya, diğerlerinin diz çöktüğünü izlemeye gelmiştim. Yerimden kalkmadım ama Anabel'in gülümsemesi karşısında kendimi çıplak hissettim. "Annenin de zarifçe dile getirdiği gibi, temelde eşit olmayan bir şeyi eşit hale getirmek istiyorlar. Zafer imkânsız. Gümüş kanı tahttan indirilemez."

Panter bile sessizleşmişti ve konuşmayı dikkatle izliyordu. Ağır ağır kuyruğunu sallıyordu. Gece gibi karanlık postuna odaklandım. Tıpkı bizim sürüklendiğimiz uçurum gibiydi. Kalbim telaşlı bir ritimle atmaya, bedenimin her yanına hem korku hem de adrenalin yaymaya başlamıştı. Babamın hangi yola sapacağını bilmiyordum. Bu yolda ne olacağını da. Tüylerim ürperiyordu.

"Tabii," dedi Anabel, "Poyraz krallığı ve Uçurum krallığı ittifaklarıyla yakın bir bağ kurmuş olacaklar. Evlilik aracılığıyla da."

Altımdaki zemin kayar gibi oldu. Tüm irademi ve gururumu kullanarak soğuk ve gaddar tahtımdan düşmemeyi başardım. *Sen çeliksin,* dedim içimden. *Çelik ne kırılır ne de bükülür.* Ama eğildiğimi, babamın iradesine yenik düştüğümü hissetmeye başlamıştım bile. Tacını elinde tutmak için beni gözünü kırpmadan değiş tokuş edebilirdi. Uçurum krallığı, Poyraz krallığı... Volo Samos neyi alabilirse

alacaktı. Poyraz'a erişemezse, ilkini korumak için elinden ne geliyorsa yapacaktı. Verdiği sözü çiğnemek anlamına gelse de. Beni bir kere daha satacaktı. Tenim karıncalandı. Tüm bunların geride kaldığını sanmıştım. Artık ben bir prenses, babam da bir kraldı. Bir taç için kimseyle evlenmek zorunda değildim. Taç kanımda, içimdeydi.

Hayır, bu doğru değil. Babana hâlâ ihtiyacın var. İsmine ihtiyacın var. Asla kendin olamazsın.

Kulaklarımda akan kanımın tıpkı bir kasırga gibi uğuldadığını duydum. Elane'e bakamadım. Ona söz vermiştim. Asla ayrılmayalım diye ağabeyimle evlenmişti. Anlaşmanın kendisine ait kısmına uymuştu ama şimdi ne olacaktı? Beni Arkeon'a yollayacaklardı. Elane de Tolly'nin karısı ve bir gün kraliçesi olarak yanında kalacaktı. İçimden çığlık atmak geldi. Altımdaki o şeytanca tahtı lime lime etmek, salondaki herkesi parçalamak istedim. Kendimi de. Bunu yapamazdım. Böyle yaşayamazdım.

Hayatımda özgürlüğe en yakın olduğumu bildiğim birkaç haftadan sonra... bundan vazgeçemezdim. Yine başkasının hırsları için yaşamaya dönemezdim.

Burnumdan nefes alıp verdim ve öfkemi kontrol etmeye çalıştım. Tanrılarım yoktu ama dua ettim.

Hayır de. Hayır de. Hayır de. Lütfen, baba hayır de.

Beni rahatlatan tek şey kimsenin bana bakmıyor olmasıydı. Kimse ağır ağır çözüldüğümü görmüyordu. Sadece babama bakıyorlar, kararını bekliyorlardı. Kendimi onlardan ayırmaya çalıştım. Acımı bir kutuya koyup bir köşeye kaldırmaya çalıştım. Bunu Antrenman'da ve bir savaşta yapmak kolaydı. Ama o sırada mümkün değildi.

Tabii. Zihnimdeki ses hüzünle gülüyordu. *Tuttuğun yol seni bir şekilde bu aşmaya getirdi,* diyordu. Calore vârisiyle evlenmek için yaratılmıştım. Fiziksel olarak öyle yaratılmıştım. Zihinsel olarak da. İnşa edilmiştim ben. Bir kale ya da bir mezar gibi. Hayatım asla bana ait olmamıştı ve olmayacaktı.

Babamın sözleri kalbime adeta çiviler saplıyordu. Bunların her biri kanlı birer keder patlamasıydı.

"Poyraz krallığına. Ve Uçurum krallığına."

YİRMİ DÖRT

Cameron

Morrey'nin inanması diğer rehinelerden daha uzun sürdü.

Bazıları dakikalar içinde inandı. Diğerleri günlerce direndi, inatla onlara kaşıkla yedirilmiş yalanlara bağlı kaldı. *Kırmızı Muhafızlar bir terörist grubudur, Kırmızı Muhafızlar kötüdür. Kral Maven sizi savaşmaktan kurtardı ve başka savaşlardan da kurtaracak.* Propagandaya dönüştürülmüş çarpık yarı gerçeklerdi bunlar. Onların ve daha pek çoğunun bunlara nasıl kandığını çok iyi anlıyordum. Maven manipüle edilmenin ne olduğunu bilmeyen Kızılların bir açığından faydalanmıştı. Selefleri onlara kulak asmamıştı ama artık onları dinleyen, daha önceden seslerini duyurmamış kişilerin seslerini duyan bir Gümüş görmüşlerdi karşılarında. Kanması kolay bir umuttu bu.

Ayrıca, Kırmızı Muhafızlar masum kahramanlar olmaktan çok uzaktı. En iyi ihtimalle kusurluydular ve baskıya şiddetle karşılık veriyorlardı. Hançer Birliği'nin çocukları temkinliydi. Hepsi bir ordunun

cephesinden diğerine savrulup durmuş ergenlerdi. Tetikte oldukları için onları suçlayamazdım.

Morrey hâlâ kuruntuluydu. Benim yüzümden, olduğum şey yüzünden. Maven, Muhafızlar'ı benim gibi insanları katletmekle suçlamıştı. Kardeşim ne kadar denerse denesin, bu sözleri unutamıyordu.

Dokunulmayacak kadar sıcak yulaf ezmesiyle dolu kâselerimizi önümüze alıp kahvaltı etmeye otururken, kendimi onun her zamanki sorularına hazırladım. Dışarıda çimlerin üstünde, açık göğün altında ve eğitim alanlarının karşısında yemek yemeyi seviyorduk. Varoş mahallemizde geçirdiğimiz on beş seneden sonra, her esinti bize mucize gibi geliyordu. Koyu yeşil, giymekten ve sayılamayacak kadar çok yıkanmaktan yumuşamış tulumumla yere bağdaş kurdum.

"Neden gitmiyorsun?" diye sordu Morrey, konuya balıklama dalıp. Yulaf ezmesini üç kere saat yönünün tersine karıştırdı. "Muhafızlar'a bağlılık yemini etmedin. Burada kalmak için hiçbir nedenin yok."

"Neden bunu yapıyorsun?" Onun kaşığına kendi kaşığımla vurdum. Aptalca bir soruydu ama onunkini kolaylıkla geçiştirmemi sağladı. Onun için asla iyi bir yanıtım yoktu ve beni düşündürmesinden hiç hoşlanmıyordum.

Dar omuzlarını silkti. "Rutin şeyleri seviyorum," dedi. "Evde... Tabii, evimizin rezalet olduğunu biliyorsun ama..." Metal kaşığını kâseye sürte sürte yulaf ezmesini karıştırmayı sürdürdü. "Programları ve ıslıkları hatırlıyorsundur."

"Hatırlıyorum." Seslerini hâlâ rüyamda duyuyordum. "Bunu mu özlüyorsun?"

Ofladı. "Tabii ki hayır. Sadece... Neler olacağını bilmemek... Anlayamıyorum. Bu durum... korkutucu."

Yulaf ezmemi kaşıkladım. Kıvamlı ve lezzetliydi. Morrey şeker istihkakını bana vermişti ve yulaf ezmemin her zamankinden şekerli olması, hissettiğim huzursuzluğu gideriyordu. "Bence herkes böyle hissediyor. Bu yüzden kaldığımı düşünüyorum."

Morrey dönüp bana baktı, gözlerini tepeye doğru yükselen güneşe karşı kıstı. Gün ışığı yüzünü aydınlattığında, geçirdiği değişim

fazlasıyla gözler önüne serildi. Düzenli olarak yemek yemeye başlayınca kilo almıştı. Daha temiz hava da ona iyi gelmişti. Cümlelerini vurgulayan o hırıltılı öksürük sesini artık duymuyordum.

Ama bir şey değişmemişti. Tıpkı benim gibi onun da hâlâ bir dövmesi vardı. Boynunun etrafında bir damgayı andıran siyah mürekkep. Harflerimiz ve rakamlarımız neredeyse tıpatıp aynıydı.

Onunkinde, *YK-MTKÖÜ-188908* yazıyordu. *Yeni Kent, Montaj ve Tamirat, Küçük Ölçekli Üretim.* Benim rakamım ise 188907'ydi. Önce ben dünyaya gelmiştim. İkimizin de dövmesinin yapıldığı ve sözleşmeli kölelik işlerimize kalıcı bir biçimde bağlandığımız günü hatırlayınca boynum kaşındı.

"Nereye gideceğimi bilmiyorum." Korros'tan kaçtığımdan beri her gün düşündüğüm halde, bunu ilk kez yüksek sesle söylüyordum. "Eve geri dönemeyiz."

"Dönemeyiz sanırım," diye mırıldandı. "Peki, burada ne yapacağız? Sen kalıp bu insanlara..."

"Daha önce de dedim ya, Yenikanları öldürmek istemiyorlar. Bu, bir yalandı, Maven'ın yalanıydı..."

"Ondan söz etmiyorum. Kırmızı Muhafızlar seni öldürmeyecek... ama seni tehlikeye atmaya devam ediyorlar. Benimle geçirmediğin her dakikayı öldürmek için eğitim almaya harcıyorsun. Korviyum'da bizi... nasıl dışarı çıkardığını gördüm."

Ne yaptığımı söyleme. İki Gümüş'ü nasıl öldürdüğümü bana anlatmasa da yeteri kadar iyi hatırlıyordum. Her zamankinden hızlı öldürmüştüm onları. Gözlerinden ve ağızlarından kanlar akmış, içlerindeki organlar teker teker ölürken, sessizliğim sahip oldukları her şeyi yok etmişti. O zaman hissetmiştim bunu. Hâlâ da hissediyordum. Ölüm hissi bedenimde bir nabız gibi atıyordu.

"Yardım edebileceğini biliyorum." Yulaf ezmesini yere koyup elimi tuttu. Fabrikalardayken ben de ona tutunurdum. Rollerimiz değişmişti. "Seni bir silaha dönüştürdüklerini görmek istemiyorum. Sen benim kız kardeşimsin, Cameron. Beni kurtarmak için elinden geleni yaptın. Bırak da ben de senin için aynısını yapayım."

Oflayarak yumuşak çimlere yayılıp kâsemi yanıma koydum.

Düşünmeme izin verdi ve bakışlarını ufka çevirdi. Esmer elini önümüzdeki alana doğru salladı. "Burası ne kadar da yeşil. Sence dünyanın geri kalanı da böyle midir?"

"Bilmem."

"Öğrenebiliriz." Sesi o kadar yumuşak çıkıyordu ki onu duymamış gibi yaptım ve tatlı bir sessizlik içinde oturmaya devam ettik. O hızlı ve düzenli hareketlerle kahvaltısını yaparken, ben de ilkbahar rüzgârlarının gökte bulutları kovalamasını izledim. "Ya da evimize gidebiliriz. Annem ve babam..."

"İmkânsız." Yukarıdaki maviliğe, dünyaya geldiğimiz o cehennem çukurunda asla görmediğimiz kadar mavi göğe odaklandım.

"Beni kurtardın."

"Neredeyse ölecektik. Şartlar daha iyiydi ve az kalsın ölecektik." Nefesimi yavaşça verdim. "Artık onlar için yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Bir zamanlar olabilir, diye düşünmüştüm ama... artık yapabileceğimiz tek şey umut etmek."

Yüzüne hüzünlü bir ifade hâkim oldu ve ona keyifsiz bir görünüm verdi. Ama evet der gibi başını salladı. "Hayatta kalabiliriz. Kendimiz olarak. Duydun mu, Cam?" Elimi tuttu. "Bunların seni değiştirmesine izin verme."

Haklıydı. Öfkeli olduğum halde, ailemi tehdit eden her şeye karşı müthiş bir nefret hissettiğim halde, o öfkeyi körüklemek, ödeyeceğim bedele değer miydi?

"Ne yapmam gerek?" diye sordum, kendimi zorlayarak.

"Bir yetenek sahibi olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum. Senin bilen arkadaşların var." Sözleri etkili olsun diye durduğunda, gözleri parıldadı. "Arkadaşların var, değil mi?" Kâsesinin üstünden bana bakıp sırıttı. Neyi ima ettiğini anlayınca koluna vurdum.

Aklıma ilk Farley geldi ama o hastanedeydi, yeni bebekli bir hayata alışmaya çalışıyordu ve bir yeteneği yoktu. Böylesine ölümcül olmanın ve böyle bir yeteneği kontrol etmenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyordu.

"Korkuyorum, Morrey. Sen sinirlendiğinde, sadece bağırıp ağlıyorsun. Ama ben ve yapabileceğim şey..." Elimi göğe uzatıp bulutlara karşı parmaklarımı açtım. "Bundan korkuyorum."

"Belki de iyi bir şeydir."

"Nasıl yani?"

"Evimizdeyken çocukları nasıl kullandıklarını hatırlıyor musun? O kocaman dişlileri ve kalın telleri tamir ettirmek için çocukları kullanırlardı." Morrey koyu renkli gözlerini açtı ve anlamamı bekledi.

Dediğini hatırlıyordum. Demir üstünde demir, tiz sesler ve sürekli uğuldayan makinelerin uçsuz bucaksız fabrikada dönüşü. Burnuma neredeyse yağ kokusu geliyor ve cıvata anahtarını adeta elimde hissediyordum. Morrey'yle ustabaşılarının bölümümüzdeki çocuklara dediği gibi "örümcek" olamayacak kadar büyüdüğümüzde sevinmiştim. Yetişkin işçilerin giremediği yerlere girecek kadar ufaktık ve ezilmekten korkmayacak kadar küçüktük.

"Korku iyi bir şey olabilir, Cam," dedi Morrey ısrarla. "Unutmana izin vermez. İçindeki bu ölümcül şeye karşı hissettiğin korku ve saygı da bir yetenek."

Yulaf ezmesi soğumuştu ama konuşmak zorunda kalmamak için zorla bir kaşık yedim. Şekerli tadı fazla geldi ve yapış yapış şey dişlerime takılıyordu.

"Saç örgülerin fena karışmış," diye mırıldandı Morrey kendi kendine ve ikimiz için de tanıdık bir başka rutine geçti. Ebeveynlerimiz bizden daha erken saatte işe gittiklerinden, şafak vaktinde hazırlanmak için birbirimize yardım ederdik. Morrey eskiden beri saçlarımı nasıl düzelteceğini bilirdi, o yüzden de karışan saçlarımı açıverdi. Onun yine yanımda olması çok güzel bir histi. Kıvırcık siyah saçlarımı iki yandan ördüğünde çok duygulandım.

Beni bir karar vermem için zorlamıyordu ama o konuşma zaten düşündüğüm soruların yüzeye çıkması için yeterliydi. *Kim olmak istiyorum? Hangi seçimi yapacağım?*

Uzakta, eğitim alanlarının kenarında tanıdık iki kişi gördüm. Biri uzun, diğeri kısa olan bu iki kişi sınıra doğru koşuyordu. Bunu

her gün yaptıklarından, artık çoğumuz egzersiz rutinlerini öğrenmiştik. Cal'in daha uzun bacaklarına rağmen, Mare ona yetişmekte zorlanmıyordu. Bize yaklaştıklarında, Mare'nin gülümsediğini fark ettim. Şimşek kızla ilgili pek çok şeyi anlamıyordum ve koşarken gülümsemek de bunlardan biriydi.

"Teşekkürler, Morrey," dedim, işini tamamladığında ayağa kalkıp.

Morrey benimle kalkmadı. Bakışlarımı takip etti, yaklaşan Mare'ye baktı. Onu Mare değil, Cal geriyordu. Morrey hemen kâseleri toparlıyormuş gibi yapıp kaşlarını çattığını belli etmemek için başını eğdi. Cole ailesi ile Poyraz Prensi arasındaki düşmanlık sona ermemişti.

Mare koşarken çenesini kaldırıp ikimize de selam verdi. Prens onun yavaşlamasına ve yanımıza doğru yürümesine sinir olduğunu gizlemeye çalıştı. Cal bunu pek beceremişti ama yine de nazikçe selam vermek için ikimize de başını salladı.

"Günaydın," dedi Mare soluklanıp, ağırlığını bir ayağından diğerine verirken. Her şeyden çok teninin rengi düzelmiş, esmer tenine altın rengi bir ılıklık yayılmıştı. "Cameron, Morrey," dedi. Bakışları bir kedininki gibi ikimiz arasında hızla gidip geldi. Beyni her daim çalışıyor, çatlaklar arıyordu. Ama başından geçenlerden sonra, başka türlü nasıl davranabilirdi?

Tereddüt ettiğimi fark etmiş olacaktı ki durup bir şey dememi bekledi. Neredeyse sinirlenecektim ama Morrey bacağıma hafifçe sürtündü. *Dişini sık,* dedim içimden. *Seni anlayabilir bile.*

"Benimle biraz yürümek ister misin?"

Mare yakalanmadan önce oflar puflar, eğitime gitmemi söyler ve onu sinir eden bir sinek gibi kovardı beni... Zor tahammül ederdi bana. Ama bu kez evet der gibi başını salladı. Sırf ona özgü bir tavırla Cal'e el sallayarak hoşça kal dedi.

Hapishane hepimizi değiştirdiği gibi onu da değiştirmişti.

"Tabii, Cameron."

Saatlerce konuşmuş ve içimde tuttuğum her şeyi anlatmışım gibi hissediyordum. Korku, öfke, ne yapabileceğimi ve neler yaptığımı

her düşündüğümde hissettiğim o mide bulantısı. Bunun bana nasıl heyecan verdiği... O kadar büyük bir gücün beni nasıl yenilmez ve yok edilmez hissettirdiği ve artık nasıl utandırdığı... Kendimi karnımdan bıçaklayıp bağırsaklarımı çıkarmışım gibi geliyordu. Konuşurken gözlerinin içine bakmadım ve eğitim alanında yürürken bakışlarımı ayaklarıma diktim. Biz ilerlerken, alana daha da çok asker doldu. Yenikanlar ve Kızıllar sabah egzersizlerini yapıyorlardı. Yüksektepe tarafından yollanmış koyu yeşil üniformaları içinde, kimin kim olduğunu anlamak zordu. Hepimiz aynı görünüyorduk, birleşmiştik. "Kardeşimi korumak istiyorum. Bana gitmemiz, buradan ayrılmamız gerektiğini söyledi..." Sesim alçaldı ve söyleyecek başka sözcüğüm kalmayınca kesildi.

Mare cevap verirken kendinden emindi. "Kız kardeşim de aynı şeyi söylüyor. Hem de her gün. Davidson'ın teklifini kabul etmek istiyor. Başka bir yere gitmek, savaşı başkalarına bırakmak istiyor." Gözleri ciddiyetle karardı. Yeşil üniformalarla dolu araziye baktı. Farkında olsa da olmasa da gözlemleri mekanikti; riskleri ve tehditleri okuyordu. "Yeteri kadarını verdiğimizi söylüyor."

"Ne yapacaksın?"

"Bunlara sırtımı dönemem." Düşünceli düşünceli dudağını ısırdı. "İçimde çok öfke birikti. Bundan kurtulmanın yolunu bulamazsam, beni hayatımın sonuna kadar zehirleyebilir. Ama sen bunları duymak istemiyorsundur." Başka biri deseydi, bunu suçlama olarak algılardım. Cal ya da Farley deseydi, örneğin. Ya da altı ay önce Mare deseydi. Ama sözleri daha yumuşaktı.

"Burada kalmak beni diri diri yiyecek," diye bir itirafta bulundum. "Bu şekilde devam etmek, yeteneğimi öldürmek için kullanmak... beni bir canavara dönüştürecek."

Canavar. Bunu söylediğimde ürperip kabuğuna çekilir gibi oldu. Mare Barrow canavarlardan nasibini almıştı. Başını çevirdi, ter ve nemden kıvrılan saç örgülerinden birini dalgın dalgın çekiştirdi.

"Canavarlar, özellikle bizim gibi insanlardan çok kolay yaratılıyor," dedi. Ama hemen toparlandı. "Arkeon'da savaşmadın. Ya da savaştıysan da seni görmedim."

"Doğru, ben oraya sadece..." *Seni kontrol etmek için gittim.* O sırada, iyi bir plan gibi gelmişti. Ama onun neler çektiğini öğrendikten sonra, kendimi çok kötü hissetmeye başlamıştım.

Mare konuyu üstelemedi.

"Deneme'de Kilorn'un aklına gelen bir fikirdi bu," dedim. "Yenikanları ve Kızılları gruplara ayırmada çok başarılıydı ve benim artık bir adım geriye çekilmek istediğimi biliyordu. Ben de onlarla gittim... Ama çok gerekmediği sürece, savaşmaya ve öldürmeye değil."

"Artık bu yolda devam etmek istiyorsun." Bu, bir soru değildi.

Yavaş yavaş başımı saldım. Utanmamam gerekirdi. "Bence böylesi daha iyi. Yok etmek değil, savunmak." İki yanımda duran ellerimin parmaklarını açıp kapadım. Sessizlik içime dolmuştu. Yeteneğimden nefret etmiyordum ama onun yapması mümkün şeylerden nefret ediyordum.

Mare bana sırıttı. "Ben senin üstün değilim. Sana ne yapacağını ya da nasıl savaşacağını söyleyemem. Ama bence bu iyi bir fikir. Birisi sana aksini söylerse, onları bana yolla."

Gülümsedim. Üstümden bir yük kalkmış gibi hissettim. "Teşekkürler."

"Bu arada, özür dilerim," dedi biraz daha yaklaşarak. "Burada olmanın nedeni benim. Artık sana ne yaptığımı, bize katılman için seni zorladığımı anlıyorum... Hatalıydım. Bu yüzden de üzgünüm."

"Çok haklısın. Hatalı olduğuna şüphe yok. Ama sonunda istediğimi elde ettim."

"Morrey." İç çekti. "Ona kavuştuğuna sevindim." Gülümsemesi silinmedi ama kardeşlerimizden söz ettiğimiz için hafifledi.

Morrey ilerideki alçak tepede bekliyordu; karşısındaki karargâh binalarının önünde bir siluet gibi görünüyordu. Cal gitmişti. Güzel.

Aylardır bizimle olduğu halde, Cal bir amacı olmadığında beceriksiz, konuşmasını bilmeyen ve düşünecek bir stratejisi olmadığında

da her zaman huzursuz olan biriydi. Bir yanım onun hepimizi hâlâ harcayabileceğini söylüyordu... Stratejisine göre kullanılıp atılacak kartlar gibi. *Ama Mare'yi seviyor,* dedim içimden. *Kızıl kanına sahip bir kızı seviyor.*

Bunun bir anlamı olmalıydı.

Kardeşimin yanına dönmeden önce, boğazıma kadar bir korku hissi daha yükseldi içimde.

"Hepinizi terk etmiş gibi mi olacağım? Yenikanları yani."

Yeteneğim sessiz ölümdü. Hoşuma gitse de gitmese de bir silahtım. Kullanılabilirdim. Faydalı olabilirdim. Çekip gitmek bencilce miydi?

Bunun Mare'nin de defalarca kendisine sorduğu bir soru olduğunu hissettim. Ama vereceği yanıt sadece ve sadece bana özeldi.

"Tabii ki hayır," dedi. "Hâlâ buradasın. Endişelenmemiz gereken canavarlardan biri eksilmiş olacak. Bir tane daha az hayalet..."

YİRMİ BEŞ

Mare

Poyraz'da geçirdiğim zaman yorgunluk ve kalp kırıklığıyla dolu olduğu halde, hâlâ kalbimin bir köşesindeydi. İlk kez iyi şeyleri ayrıntılarıyla kötülerden daha iyi hatırlıyordum. İnfaz edilmenin eşiğinden kurtardığımız Yenikanlarla geri döndüğümüz günler... Bunlar bana ilerleme gibi gelmişti. Gördüğüm her yüz yalnız olmadığımın bir kanıtıydı... İnsanları, öldürdüğüm kolaylıkla kurtarabileceğimin kanıtı. Bazı günler, bunu yapma düşüncesi basit geliyordu. Doğru geliyordu. O zamandan beri bu hissin peşinden koşuyordum.

Yamaç karargâhının hem içeride hem de dış alanlarında kendi eğitim tesisleri vardı. Bazıları Gümüşler içindi, geri kalanıysa savaşı öğrenmesi gereken Kızıl askerler için. Albay ve o sırada sayıları binleri bulan ve her geçen gün artan adamları atış talimi sahasındaydı. Ada gibi daha az yıkıcı yetenekleri olan Yenikanlar ondan eğitim alıyor, nişan alma ve savaş becerilerini geliştiriyorlardı. Kilorn onların ve

Gümüş eğitim alanındaki Yenikanların arasında gidip geliyordu. İki gruba da ait değildi ama orada oluşu çok kişiyi rahatlatıyordu. Balık çocuk, tanıdık bir yüz olmasının yanı sıra, bir tehdidin tam tersiydi. Birçok "gerçek" Kızıl askeri gibi, onlardan korkmuyordu. Kilorn beni, bir Yenikan'dan bir daha hiç korkmayacak kadar çok görmüştü.

Jet hangarı büyüklüğündeki bir binanın kenarına kadar bana eşlik etti. Ama hangarın pisti yoktu. "Gümüş spor salonu," dedi binayı işaret edip. "İçeride her türlü şey var. Ağırlıklar, engelli koşu parkuru, bir arena..."

"Anladım." Ben de yeteneklerimi bu tür bir yerde, kanımın bir damlasını gördükleri anda beni öldürecek kötü niyetli Gümüşlerin arasında öğrenmiştim. En azından, artık bu konuda endişe etmeme gerek yoktu. "Bir çatısı veya ampulleri olan bir yerde pratik yapmasam daha iyi olur."

Kilorn kahkaha attı. "Doğru."

Spor salonunun kapılarından biri gümbürtüyle açıldı ve boynunda havluyla birisi dışarı çıktı. Cal harcadığı çabadan yanakları gümüşümsü bir renk almış halde yüzündeki terleri sildi. Ağırlık kaldırmış olmalıydı.

Gözlerini kıstı ve elinden geldiğince hızlı adımlarla aramızdaki mesafeyi kapadı. Nefes nefese elini uzattı. Kilorn samimiyetle gülümseyerek elini sıktı. "Kilorn," dedi Cal başıyla selam vererek. "Onu gezdiriyor musun?"

"E..."

"Hayır, bugün diğerlerinden birkaçıyla eğitime başlayacak," dedi Kilorn, lafımı keserek. Böğrüne dirsek atmamak için kendimi zor tuttum.

"Ne?"

Cal'in keyfi kaçtı. İçine derin bir nefes çekti. "Kendine biraz daha süre tanıyacağını sanıyordum."

Kilorn bana hastanede sürpriz yapmıştı ama haklıydı. Artık öylece oturup bekleyemezdim. Kendimi faydasız hissediyordum. Ayrıca, derimin altında fokur fokur kaynayan öfkeyle yerimde duramıyordum. Ben Cameron değildim. Geri çekilecek kadar güçlü değildim.

Bir odaya girdiğimde, ampuller bile kıvılcım saçıyordu. Rahatlamam gerekiyordu.

"Aradan birkaç gün geçti. Bunu düşündüm." Ellerimi belime dayadım ve Cal'in kaçınılmaz itirazına hazırlandım. Cal ne yaptığını fark etmeden, her zamanki, Mare'yle tartışma bakışını takınmıştı. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, kaşlarını çatmış ve ayaklarını sağlamca yere basmıştı. Güneş arkamda kaldığı için gözlerini kısmak zorunda kalmıştı ve egzersizinden sonra ter kokuyordu.

Ödlek Kilorn birkaç adım geriledi. "Siz sakinleşince görüşürüz." Giderken başını çevirip nispet yaparcasına sırıttı ve beni kendimi savunmam için tek başıma bıraktı.

"Bir dakika," diye seslendim arkasından. Ama elini sallamakla yetindi ve spor salonunun köşesinden dönüp gözden kayboldu. "Amma da destek çıktı. Gerçi buna ihtiyacım yok," dedim hemen. "Çünkü bu benim kararım ve sadece bir eğitim. Her şey yolunda gidecek."

"Bir yanım patlama bölgesindekiler için endişeleniyor. Diğer yanımsa..." Elimi tutup beni kendisine çekti. Burnumu kırıştırıp topuklarımı yere bastırdım. Pek bir işe yaramadı. Kaldırımda kayarak ona yaklaştım.

"Çok terlisin."

Sırıtarak kolunu sırtıma attı. Kaçış yoktu. "Evet."

Kokusu kötü olması gerektiği halde o kadar da kötü değildi. "O halde, bu konuda bana itiraz etmeyecek misin?"

"Dediğin gibi. Senin kararın bu."

"Güzel. Aynı sabahta iki kere tartışacak kadar enerjim yok."

Kolunu gevşetip yüzümü daha iyi görmek için beni hafifçe geriye itti. Başparmaklarıyla çenemin altını okşadı. "Gisa mı?"

"Gisa." Oflayıp yüzüme düşen saçlarımı geriye ittim. Sessiz Taş olmadan sağlığım, normal bir hızda uzayan tırnaklarıma ve saçlarıma kadar düzelmişti. Ama saçlarımın uçları hâlâ griydi. Bu, asla değişmeyecekti. "Beni buradan gitmek konusunda sıkıştırıp duruyor. Yüksektepe'ye gitmek istiyor. Her şeyi bırakmaktan söz ediyor."

"Sen de ona gitmesini söyledin, değil mi?"

Kıpkırmızı kesildim. "Ağzımdan çıktı! Bazen... konuşmadan önce düşünmüyorum."

Güldü. "Ne? Sen mi?"

"Sonra, tabii ki annem onun tarafını tuttu, babam ise taraf tutmadı ve her zamanki gibi arabuluculuk etmeye çalıştı. Sanki..." Nefesim kesildi. "Hiçbir şey değişmemiş gibi. Sütunkent'teki evimizin mutfağında olabilirdik. Sanırım bunun beni çok rahatsız etmemesi gerek. Büyük resme bakacak olursak yani." Utanıp kendimi ona bakmaya zorladım. Ona ailemden şikâyet etmek çok kötüydü ama o sormuştu, ben de her şeyi söylemiştim. Bana bir savaş alanıymışım gibi dikkatle baktı. "Bu mesele senin düşünmeni gerektiren bir şey değil. Önemli değil."

Elimi geri çekmeyi akıl edemeden, o daha da sıkıca tuttu. Nasıl kaçtığımı biliyordu. "Aslında, birlikte eğitim aldığım bütün askerleri düşünüyordum. Özellikle de cephede. Sapasağlam geri dönen ama bir şeyi yine de eksik askerler gördüm. Uyuyamıyorlar ya da yemek yiyemiyorlardı. Bazen geçmişe dönüyorlardı... Bir ses, koku veya başka bir şey onlara savaşı hatırlatabiliyordu."

Yutkundum ve titreyen parmaklarımla bileğimi tuttum. Bileğimi sıkınca, kelepçeleri hatırladım. Bileğime dokunulması midemi bulandırıyordu. "Kulağa tanıdık geliyor."

"Buna neyin faydası dokunur, biliyor musun?"

Tabii ki bilmiyordum, bilsem yapardım. Başımı iki yana salladım.

"Normallik. Rutini takip etmek. Konuşmak. Sonuncusunu sevmediğini biliyorum," dedi, muzip bir ifadeyle hafifçe gülümseyerek. "Ama ailen senin güvende olmanı istiyor. Sen yokken... çok zor günler geçirdiler." Başıma gelenler için hâlâ uygun bir ifade bulamamıştı. *Yakalanmak* veya *mahkûm edilmek* ifadeleri, çektiklerimi tam yansıtmıyordu. "Artık geri döndüğün için, herkesin yapacağı şeyi yapıyorlar. Seni koruyorlar. Sen şimşek kız veya Mareena Titanos değil, kendinsin. Mare Barrow'sun. Bildikleri ve hatırladıkları kızsın. O kadar."

"Doğru," diye ağır ağır başımı salladım. "Teşekkürler."

"Şimdi, konuşma konusuna gelelim."

"Yapma, şimdi mi?"

Gülümsemesi yüzüne yayıldı ve gülmeye başladı; karın kaslarımın gerildiğini hissettim. "Tamam, sonra. Eğitimden sonra."

"Gidip duş alman gerek."

"Dalga mı geçiyorsun? Sen eğitimdeyken iki adım gerinde olacağım. Eğitim mi istiyorsun? O halde, doğru dürüst yapman gerek." Belimden çekip sendelememe neden oldu. "Gel."

Prens ben ona ayak uydurana dek ısrarla geri geri koştu. Koşu sahasından, çimleri kısacık kesilmiş ve antrenman yapmak için birkaç toprak tepeciği ve yarım kilometreden uzun bir atış talimi menzili olan açık alandaki engelli parkurdan geçtik. Bazı Yenikanlar parkurda ve koşu pistinde koşuyor, birkaçı da tek başına antrenman yapıyordu. Onları tanımıyordum ama gördüğüm yetenekler tanıdıktı. Bir nymphaya benzeyen bir Yenikan, berrak su sütunları oluşturdu ve bunları çimlere bırakarak etrafa çamur sıçrattı. Bir ışın, alandan rahatlıkla geçti. Aletlerin üstünde belirip gözden kaybolurken, zorlananlara gülüyordu. Her zıpladığında, Shade'i hatırladığım için mideme ağrılar saplanıyordu.

Beni en çok idman halkaları rahatsız etmişti. Aylar önce Evangeline'le karşılaştığımdan beri eğitim ya da spor olsun diye kimseyle dövüşmemiştim. Tekrarlamak istediğim bir deneyim değildi ama yapmak zorundaydım.

Cal'in sesi beni sakin tutuyor, dikkatimi işe vermemi sağlıyordu. "Yarından başlamak üzere ağrılık kaldırma programını ayarlayacağım ama bugün hedef ve teori kısmına atlayabiliriz."

Hedef kısmını anlamıştım. "Teori mi?"

Uzun alanın kenarında durup ileride parıldayan pusa baktık.

"Antrenman'a on sene kadar geç başladın. Ama yeteneklerimiz savaşmaya uygun hale gelmeden önce, avantaj ve dezavantajlarımızı ve bunları nasıl kullanacağımızı öğrenmek için epey süre harcarız."

"Nymphaların yakıcıları yenmesi, suyun ateşi yenmesi gibi bir şey."

"Sayılır. O kolay. Ama ya sen yakıcıysan?" Başımı salladığımı görünce güldü. "İşte, bu biraz zor. Çok şeyi ezberlemen ve anlaman gerekiyor. Sınaman gerekiyor. Ama çabuk kavrayacaksın."

Bunun Cal'e ne kadar uygun olduğunu unutmuştum. Sudaki bir balık gibi rahattı ve sırıtıyordu. Hevesliydi. Bunda iyiydi, anlıyordu ve çok başarılıydı. Hiçbir anlamı yokmuş gibi görünen bir dünyada onun için bir can halatı gibiydi.

"Artık eğitim almak istemediğimi söylesem çok mu geç kalmış olurum?"

Cal sadece başını geriye atıp güldü. Boynundan bir ter damlası aktı. "Benden kaçamazsın, Barrow. Şimdi, ilk hedefi vur bakalım." Eliyle on metre ötedeki bir hedef tahtası gibi boyanmış kare biçimli granit bloğu işaret etti. "Tek bir şimşek. Tam ortasından."

Alaycı bir ifadeyle gülümseyip dediğini yaptım. O mesafeden hedefi vuramamam mümkün değildi. Havada morlu beyazlı bir şimşek ilerledi ve hedefi vurdu. Büyük bir gümbürtüyle hedefin tam ortasında siyah bir iz bıraktı. Kendimle gururlanmaya fırsat bulamadan, Cal beni bedeniyle yana itti. Boş bulunup sendeleyince neredeyse yere düşecektim. "Hey!"

Sadece ilerleyip bir sonraki hedefi işaret etti. "Sonraki hedef. Yirmi metre."

"Tamam," diye ofladım ve gözlerimi ikinci bloğa çevirdim. Hedef almaya hazırlanarak kolumu tekrar kaldırdım. Cal beni yine itti. Bu sefer, ayaklarım daha hızlı tepki verdi ama yine de yeterli değildi. Şimşeğim hedefi şaşırıp toprağa saplandı.

"Hiç de profesyonelce bir davranış değil."

"Bunu başımın yanında kurusıkı atan birisiyle yapardım. Onu mu tercih edersin?" Başımı hızla salladım. "O zaman... hedefi... vur."

Normal şartlar altında sinir olurdum ama daha da çok gülümsediğini görünce yanaklarım kızardı. İçimden, *Eğitimdesin,* dedim. *Kendine gel.*

Bu sefer, beni iteceği zamanı kollayıp yana doğru bir adım attım. Şimşeği fırlattım ve granit hedefi sıyırdım. Yine ondan ayrılıp bir şimşek daha fırlattım. Cal taktik değiştirip bacaklarımı tutmaya, hatta görüş alanıma bir alev topu fırlatmaya başladı. Bunu ilk yaptığında, öyle hızlı yere düştüm ki ağzıma dolan toprakları tükürmek

zorunda kaldım "Hedefi vur" lafı, sloganı olmuştu. Daha sonra elliyle on metre arasında herhangi bir hedefi seçti. Tesadüfi olarak hedefleri söylerken, bir yandan da ayakta kalmam için beni zorluyordu. Bunu yapmak koşmaktan çok daha zordu ve saatler ilerledikçe güneş aman vermiyordu.

"Hedef bir eliçabuksa ne yaparsın?"

Nefes nefese çenemi sıktım. "Şimşeği yayarım. Onu eğildiğinde yakalarım..."

"Anlatma, yap."

Oflayarak kolumu hızla dimdik önüme indirdim ve hedefe doğru bir voltaj spreyi yolladım. Kıvılcımlar daha güçsüz ve dağınıktı ama bir eliçabuğu yavaşlatmaya yeterdi. Cal başını onaylarcasına salladı ve bana sadece bu şekilde doğru bir şey yaptığımı gösterdi. Yine de güzel bir histi.

"Otuz metre. Banşi."

Ellerimi kulaklarıma götürüp gözlerimi hedefe odaklayarak kıstım ve parmaklarımı kullanmadan şimşeği yolladım. Bedenimden fırlayan akım, gökkuşağı gibi bir kavis oluşturdu. Hedefi ıskaladı ama elektriği püskürttüm ve kıvılcımların farklı yönlerde patlamasını sağladım.

"Beş metre. Susturucu."

Bir Arven'i düşünmek içime büyük bir panik hissi dolmasına neden oldu. Odaklanmaya çalıştım. Elim belimde olmayan bir tabancayı aldı ve hedefi vuruyormuş gibi yaptım. "Çat."

Cal güldü. "Bu sayılmaz ama sorun değil. Beş metre, mıknatıs."

Bunu çok iyi biliyordum. Var gücümle hedefe bir şimşek akımı yolladım. Hedef ortadan çatladı ve ikiye ayrıldı.

"Teori mi?" dedi yumuşak bir ses arkamızdan.

Hedefe o kadar odaklanmıştım ki Julian'ın yanında Kilorn'la bizi izlediğini fark etmemiştim. Eski öğretmenim gergin bir ifadeyle gülümseyip ellerini her zaman yaptığı gibi arkasında kavuşturdu. Onu hiç o kadar sivil giysilerle görmemiştim; pamuklu ince bir gömlek ve sıska bacaklarını gözler önüne seren bir şort giymişti. Cal'in onu ağırlık kaldırma programına başlatması gerekiyordu.

"Teori," dedi Cal. "Gibi bir şey." Elini sallayıp biraz dinlenmemi işaret etti. Hemen toprak zemine oturup bacaklarımı önüme uzattım. Sürekli eğilip kalktığım halde, beni asıl şimşek yormuştu. Savaş adrenalinim veya yakınımda bir ölüm tehdidi olmadan dayanıklılığım ciddi biçimde azalmıştı. Tabii, altı ay boyunca pratik de yapmamıştım. Kilorn yanıma geldi ve dışı buzlu bir su şişesini yanıma bıraktı.

"İhtiyacın olabilir diye düşündüm," dedi göz kırpıp.

Ona sırıttım. "Teşekkürler," deyip soğuk sudan kana kana birkaç yudum içtim. "Seni buraya hangi rüzgâr attı, Julian?"

"Arşivlere gidiyordum. Sonra, burada neler oluyor diye bakmaya karar verdim." Arkasını işaret etti. On, on iki kişinin alanın kenarına toplanmış, beni izlediklerini görünce şaşırdım. "Bir izleyici kitlen var sanırım."

Dişlerimi sıktım. *Harika.*

Cal biraz yana kayıp beni onlardan gizledi. "Pardon. Dikkatini dağıtmak istemedim."

"Sorun değil," dedim, kendimi ayağa kalkmaya zorlayarak. Bacaklarım buna itiraz eder gibi sızladı.

"Tamam, ikinizle sonra görüşürüz," dedi Julian bana ve Cal'e bakıp.

Hemen yanıt verdim. "Biz de seninle gelebiliriz..."

Ama bilmiş bir gülümsemeyle lafımı kesti ve beni izleyen grubu işaret etti. "Bence kendini tanıtman gerek. Kilorn, bir sakıncası var mı?"

"Tabii ki yok," dedi Kilorn. Onu sırıttığına pişman etmek istiyordum ve bunu biliyordu. "Sen önden git, Mare."

"Tamam," dedim çenemi sıkarak.

İlgi odağı olmaktan kurtulmak istememe neden olan içgüdüyle savaşıp Yenikanlara doğru birkaç adım attım. Birkaç adım daha. Birkaç tane daha. Yanımda Cal ve Kilorn'la birlikte, onlara varana dek. Çentik'te arkadaş istememiştim. Arkadaşlara veda etmek daha zordu. Bu hissiyatım değişmemişti ama Kilorn'la Julian'ın ne yapmaya çalıştıklarını anlamıştım. Artık kendimi başkalarına kapayamazdım. Etrafımdaki kişilere hoş bir gülümsemeyle bakmaya çalıştım.

"Selam. Ben Mare." Kulağa aptalca geliyordu ve kendimi salak gibi hissediyordum.

Işın olan Yenikan kız başını salladı. Üstünde orman yeşili Yüksektepe üniforması vardı; kolları ve bacakları uzundu ve kahverengi saçları kısacık kesilmişti. "Evet, biliyoruz. Ben Arezzo," dedi elini uzatıp. "Seni ve Calore'yi Arkeon'dan ben ışınladım."

Onu tanımıyor olmama şaşmamak gerekirdi. Kaçışımdan sonraki dakikaları korku, adrenalin ve müthiş bir rahatlama hissi yüzünden hâlâ çok iyi hatırlayamıyordum. "Doğru, tabii. Teşekkür ederim." Gözlerimi kırpıştırıp onu hatırlamaya çalıştım.

Diğerleri de onun gibi dostane ve samimiydi. Benim gibi bir diğer Yenikan'la tanıştıkları için memnunlardı. O gruptaki herkes ya Yüksektepe'de doğmuştu ya da Yüksektepe'nin bir müttefikiydi. Hepsi, göğüslerinde beyaz üçgenler olan yeşil üniformalar giymişlerdi ve kollarında rütbeleri vardı. Bazılarının ne olduğunu anlamak daha kolaydı... Nymphayı andıran Yenikan'ınki iki dalgalı çizgi, eliçabuğunki ise üç oktu. Ama hiçbirinin nişanı ya da madalyası yoktu. Kimin subay olduğunu anlamak zordu. Ama hepsi, ordu tarafından yetiştirilmemişse bile askeri eğitim almıştı. Soy isimlerini kullanıp sıkı bir şekilde tokalaşıyorlardı ve her biri ya asker doğmuştu ya da askere dönüştürülmüştü. Birçoğu Cal'i sima olarak tanıyordu. Ona başlarını son derece ciddi bir ifadeyle sallayıp selam vermişlerdi. Kilorn'u ise eski bir dost gibi karşılamışlardı.

"Ella nerede?" diye sordu Kilorn siyah tenli ve inanılmaz derecede parlak yeşil saçları olan bir adama. Saçlarının boyanmış olduğu belliydi. İsmi Rafe'ti.

"Ona mesaj yollayıp buraya gelmesini ve Mare'yle tanışmasını söyledim. Tyton'a da mesaj yolladım."

"Son gördüğümde, Fırtına Tepesi'nde antrenman yapıyorlardı. Bu da teknik olarak..." Özür diler gibi bana baktı. "Elektroların eğitim yapması gereken yer."

"Elektro nedir?" diye sordum ve kendimi anında salak gibi hissettim.

"Sensin."

Utanarak iç çektim. "Doğru. Sorar sormaz anlamıştım zaten."

Rafe elinin üstünde bir kıvılcım gezdirip parmaklarının arasında dolaştırdı. Bunu hissettim ama kendi şimşeğim gibi değildi. Yeşil kıvılcımlar sadece ve sadece ona yanıt veriyordu. "Tuhaf bir sözcük ama bizler de tuhaf şeyleriz, değil mi?"

Heyecandan neredeyse nefessiz kalarak ona baktım. "Sen... benim gibi misin?"

Evet der gibi başını sallayıp yakasındaki şimşekleri gösterdi. "Evet, *öyleyiz*."

Fırtına Tepesi tıpkı isminin ima ettiği gibi bir yerdi. Karargâhın karşı ucundaki bir diğer sahanın ortasında ufak bir tepeydi ve hava pistinden mümkün olduğunca uzak bir noktadaydı. Serseri bir şimşeğin bir jeti vurma ihtimali daha azdı. Bu tepenin oraya yeni eklendiğini düşündüm; zirveye çıkarken ayaklarımın altındaki gevşek toprak bana öyle hissettirmişti. Çimler de yeni bitmişti; bir yeşerticinin ya da Yenikan karşılığının işi olmalıydı. Eğitim sahalarından çok daha yeşillikti. Ama tepenin en üst kısmı yanıp düzleşmiş toprakla, zikzak çizen çatlaklarla ve uzaktan gelen bir gök gürültüsünün kokusuyla darmadağındı. Karargâhın geri kalanı berrak masmavi göğün keyfini çıkarırken, Fırtına Tepesi'nin üstünde kapkara bir bulut dönüp duruyordu. Göğe kapkara bir duman sütunu gibi yüzlerce metre yükselen bir buluttu bu. Hayatımda hiç o kadar kontrol ve baskı altında bir şey görmemiştim.

Arkeon'da gördüğüm mavi saçlı kadın bulutun altında durmuş, kollarını iki yana açmış ve avuçlarını gök gürültüsüne çevirmişti. Dimdik duran ve bir dalganın köpüklerini andıran beyaz saçlara sahip, yeşil üniformasının içinde ince uzun görünen bir adam da arkasında duruyordu. İkisinin üstünde de şimşek amblemi vardı.

Kadının ellerinde solucan kadar küçük mavi kıvılcımlar dans ediyordu.

Rafe yanımdan ayrılmayan Cal'le bana yol gösterdi. Kendisi de şimşeklerle yeteri kadar uğraştığı halde, siyah bulut onu da tedirgin

etmiş gibiydi. Bulut her an patlayabilirmiş gibi, sürekli göğe bakıyordu. Karanlıkta parlayan mavi ışıklar bulutu içten aydınlatıyordu. İçi bir kedinin mırlaması gibi alçak ve boğuk bir gök gürültüsüyle sarsılıyordu. Kemiklerimin titrediğini hissettim.

"Ella, Tyton," diye seslendi Cal. Elini salladı.

İsimlerini duyunca, ikisi de bize baktı ve bulutlardaki şimşekler birden yok oldu. Kadın ellerini indirip avuçlarını yere çevirince, bulut gözlerimizin önünde silinmeye başladı. Kadın kendisinden daha heykel gibi duran adamla birlikte enerjik adımlarla yanımıza geldi.

"Ne zaman tanışacağımızı merak ediyordum," dedi tiz ve narin yapısına uygun, alçak bir sesle. Beni uyarmadan ellerimi tuttu ve iki yanağımdan öptü. Dokunuşu beni şoke etmişti. O anda kıvılcımlar onun teninden benimkine sıçradı. Canım yanmadı ama beni kesinlikle kendime getirdi. "Ben Ella, sen de Mare'sin tabii. Bu uzun boylu su bardağının adı da Tyton."

Söz konusu adam gerçekten de uzun boyluydu, açık buğday tenliydi, çilleri ve bir uçurumun kenarından daha da sivri bir çenesi vardı. Başını savurup beyaz saçlarını yana attı ve sol gözünün üstüne düşmesini sağladı. Sağ gözüyle göz kırptı. Beyaz saçları olduğu için yaşlı olacağını tahmin etmiştim ama yirmi beş yaşından büyük olamazdı. "Merhaba," dedi kalın ve kendinden emin bir sesle.

"Selam," diyerek ikisine de başımla selam verdim. Hem orada oluşları hem de kesinlikle normal davranmayı beceremeyişimin etkisindeydim. "Özür dilerim, küçük bir şok geçiriyorum galiba."

Tyton gözlerini devirdi ama Ella kahkahalarla gülmeye başladı. Yarım saniye sonra neden güldüğünü anlayıp yüzümü ekşittim.

Cal de yanımda gülüyordu. "Çok kötüydü, Mare." Elinden geldiğince çaktırmadan omzumu dürttü. O anda bedenime hafif bir ılıklık yaydı. Yamaç sıcağında bu beni pek de rahatlatmamıştı.

"Anlıyoruz," dedi Ella hemen lafa girerek. "Bir başka Parlayan'la, hele ki senin yeteneğine sahip üç kişiyle tanışmak insanın aklını başından alır, değil mi, çocuklar?" Tyton'ın göğsüne bir dirsek attı ama Tyton öylece durmaya devam etti. Rafe sadece başını salladı. Daha çok

Ella'nın konuştuğunu hissediyordum. Arkeon'da gördüklerime bakılacak olursa daha çok savaşan da oydu. "İkinizden de umudu kestim," dedi Ella başını sallayarak. "Ama artık sen varsın, değil mi Mare?"

Heyecanlı yapısı ve samimi gülümsemesi beni gafil avlamıştı. Bu kadar iyi davranan insanlar her zaman bir şeyler gizlerlerdi. Ama şüphelerimi içime atıp samimi bir ifadeyle gülümsemeye çalıştım.

"Onu getirdiğin için teşekkür ederim," dedi Cal'e. Ses tonu değişmişti. O neşeli, mavi saçlı ufak tefek kadın sırtını dikleştirdi ve sesini kalınlaştırarak gözlerimin önünde bir asker oluverdi. "Sanırım, onun eğitimini artık biz devralabiliriz."

Cal alçak sesle bir kahkaha patlattı. "Yalnız mı? Ciddi misin?"

"Sen ciddi miydin?" dedi Ella gözlerini kısarak. "'Eğitim' dediğin şeyi gördüm. Bir hedef sahasında ufacık şimşekler fırlatmak, yeteneklerini geliştirmeye kesinlikle yetmez. Hem onun içinden nasıl bir fırtına çıkarabileceğini biliyor musun sen?"

Dudaklarını nasıl büzdüğünü görünce, Cal'in son derece uygunsuz bir şey söylemek üzere olduğunu fark ettim. Bileğini tutup onu bir şey demeden durdurdum. "Cal'in askeri geçmişi..."

"... Kondisyon için iyi," dedi Ella lafımı kesip. "Gümüşlerle, onun gibi savaşmayı öğrenmen için de kusursuz. Ama yeteneklerin onun anlayamayacağı noktalara kadar uzanıyor. Sana öğretemeyeceği, tek başına zor yoldan ya da bizimle kolay yoldan öğrenmen gereken şeyler var."

Sözleri mantıklı olmasına rağmen huzursuz ediciydi. *Cal'in bana öğretemeyeceği, anlayamayacağı şeyler var.* Cameron'ı eğitmeye çalıştığım zamanı hatırladım... Onun yeteneğini kendiminki kadar iyi bilmiyordum. Farklı bir dilde konuşmak gibiydi. İletişim kurabiliyordum ama bir şey eksik kalıyordu.

"O halde, sadece izlerim," dedi Cal büyük bir kararlılıkla. "Mümkün mü?"

Ella sırttı ve ruh hali birden yine düzeldi. "Tabii. Ama sana geride durmanı ve dikkatli olmanı öneririm. Şimşeğin sağı solu pek belli olmaz. Onu ne kadar dizginlersen dizginle, her zaman serbest kalmaya çalışır."

Cal bana son kez baktı, destek verdiğini anlatmak için hafifçe gülümsedi ve tepenin en kenarına, patlama izlerinin epey arkasına geçti. Oraya varınca, yere uzandı ve kollarına yaslanıp gözlerini bana dikti.

"İyi birisi. Bir prens olmasına rağmen," dedi Ella.

"Bir Gümüş olmasına rağmen de," dedi Rafe.

Şaşkınlıkla ona baktım. "Yüksektepe'de iyi Gümüşler yok mu?"

"Bilmem. Oraya hiç gitmedim," dedi. "Ben Yamaç'ta, Floridyan bölgesinde doğdum." Parmaklarıyla havada noktalar çizerek bataklıklı adalardan oluşan zinciri gösterdi. "Beni birkaç ay önce Yüksektepe kurtardı."

"Ya siz ikiniz?" Ella ile Tyton'a baktım.

Ella hemen yanıt verdi. "Çayır. Kumlutepeler'de. Yağmacı bir ülkedir ve ailem gezgin gibi yaşardı. En sonunda, batıdaki dağlara gittik. Yüksektepe bizi neredeyse on sene önce aldı. Tyton'la orada tanıştım."

"Yüksektepe doğumluyum," dedi Tyton, birçok şeyi açıklığa kavuşturuyormuş gibi. Muhtemelen, Ella hepimizin yerine konuştuğu için Tyton daha sessizdi. Ella beni ancak bir patlama alanı denilebilecek türden bir alanın ortasına kadar götürdü ve silinmeye devam eden o fırtına bulutunun tam altında kaldım.

"Tamam, şimdi neyle çalışacağımızı bir görelim," dedi Ella, beni tam yerime yerleştirerek. Esinti saçlarını dalgalandırıyor, parlak mavi tutamları tek omzuna atıyordu. Diğer ikisi uygun adımlarla iki yanıma geçti ve böylece bir karenin dört köşesini oluşturduk. "Ufaktan başla."

"Neden? Ben..."

Tyton başını kaldırdı. "Kontrol becerini görmek istiyor."

Ella evet der gibi başını salladı.

İçime bir nefes çektim. Diğer elektrolarla tanıştığım için çok heyecanlı olmama rağmen, kendimi fazla kısıtlanan bir çocuk gibi hissediyordum. "Tamam." Ellerimi kavuşturarak şimşeği çağırdım ve morlu beyazlı, kenarları tırtıklı kıvılcımların, birbirine dayadığım parmaklarımın etrafında yayılmasını sağladım.

"Mor kıvılcımlar mı?" dedi Rafe sırıtarak. "Güzelmiş."

Gülümseyerek kıvılcımları saçlarının suni renklerinin üstünde dolaştırdım. Yeşil, mavi ve beyaz saçlarının...

"Saçımı boyamayı düşünmüyorum."

Yaz mevsimi Yamaç'ı kavurucu bir intikamla vurmuştu ve Cal dayanabilen tek kişiydi. Yorgunluktan ve sıcaktan nefes nefese kalmış halde, Cal yana yuvarlanana dek karnına vurdum. Bunu yavaşça, tembelce, neredeyse uykuya dalarmış gibi yaptı. Ama çok kenara gitti ve dar yataktan sert zemine düştü. Böylece uyandı. Siyah saçları diken diken olmuş, yeni dünyaya gelmiş bir bebek gibi çırılçıplak bir halde hızla doğruldu.

"Renklerim aşkına," diye küfrederek başını ovuşturdu.

Hissettiği acıya çok üzülmedim. "Bir süpürge dolabından hallice bir yerde uyumak için ısrar etmeseydin böyle olmazdı." Benekli tavan bile moral bozucuydu. Açık tek pencere özellikle gün ortasında sıcağı hiç engellemiyordu. Duvarları ya da ne kadar ince olabileceklerini düşünmek istemedim. En azından, diğer askerlerle kalmak zorunda değildim.

Cal yerden kalkmadan homurdandı. "Kışlayı seviyorum." Bir şort bulup üstüne geçirdi. Sonra da alev bilekliklerini bulup bileklerine taktı. Bilekliklerin kilitleri karmaşıktı ama hiç zorlanmadan kapadı. "Senin de kız kardeşinle aynı odayı paylaşman gerekmez."

Dönüp üstüme bir tişört geçirdim. Öğlen molamız birkaç dakika sonra sona erecekti ve kısa süre sonra Fırtına Tepesi'ne gitmem gerekecekti. "Haklısın. Tek başıma uyumakla ilgili sorunumu aşmam gerek." Tabii, *sorun* derken beni etkisi altında bırakmayı sürdüren travmadan söz ediyordum. Birisi odada benimle birlikte olmadığında, hâlâ korkunç kâbuslar görüyordum.

Cal tişörtünü başının yarısına çekmiş halde durdu. Suratını buruşturup bir nefes çekti. "Kast ettiğim şey o değildi."

Bu sefer, Cal'in çarşaflarını çekiştirerek homurdanma sırası bana gelmişti. Ordunun verdiği, yırtılmalarına ramak kalacak kadar çok yıkanmış çarşaflardı. "Biliyorum."

O anda yatakta bir ağırlık hissettim ve yayların gıcırdadığını duydum. Cal bana doğru eğilmişti. Dudakları başımın tepesini okşadı. "Hâlâ kâbus görüyor musun?"

"Hayır." O kadar çabuk yanıt verdim ki şüpheyle kaşlarından birini kaldırdı ama doğru söylüyordum. "Gisa yanımdaysa görmüyorum. Hiç ses çıkarmadığımı söylüyor. Ama onun kadar ufak tefek birisinin o kadar çok ses çıkarabileceğini unutmuşum." Güldüm ve gözlerine bakacak cesareti topladım. "Ya sen?"

Çentik'teyken, yan yana uyurduk. Cal çoğu gece durmadan dönüp durur, uykusunda bir şeyler mırıldanırdı. Bazen ağlardı.

Çenesindeki kaslardan biri seğirdi. "Birkaç kere gördüm. Belki haftada iki kere. O kadarını hatırlıyorum."

"Ne gördün peki?"

"Daha çok babamı. Seni. Seninle savaşmanın nasıl bir şey olduğunu, seni öldürmeye çalışmamı ve durdurmak için hiçbir şey yapamadığımı gördüm." Rüyasını hatırlayınca, ellerini açıp kapadı. "Maven'ı da gördüm. Küçüklük halini. Altı, yedi yaşındaki halini."

Onu en son uzun süre önce gördüğüm halde, bu ismi duyunca hâlâ kemiklerime asit dökülmüş gibi oluyordum. O zamandan beri birkaç yayma çıkıp açıklama yapmıştı ama ben izlemek istememiştim. Onunla ilgili anılarım beni yeteri kadar korkutuyordu. Cal de biliyor ve bana saygı göstermek için kesinlikle kardeşinden söz etmiyordu. O ana dek etmemişti en azından. *Sen sordun,* dedim içimden kendime kızarak. Daha çok ona söyleyemediğim her şeyi bir anda kusmamak için çenemi sıktım. Onun için çok üzücü olurdu. Kardeşinin zorla ne tür bir canavara dönüştürüldüğünü bilmesinin bir faydası olmazdı.

Düşüncelere dalmış bir şekilde devam etti. "Eskiden karanlıktan korkardı ama bir gün korkmamaya başladı. Rüyalarımda benim odamda oynuyor, dolaşıyor. Kitaplarıma bakıyor. Karanlık onu izliyor. Ona anlatmaya çalışıyorum. Uyarmayı deniyorum. Umursamıyor. Önemsemiyor. Engel olamıyorum. Karanlık onu olduğu gibi yutuyor." Cal yavaş yavaş yüzünü ovuşturdu. "Bunun ne olduğunu anlamak için bir fısıltı olmaya gerek yok."

"Elara öldü," dedim ve yanında oturacak şekilde yer değiştirdim. Sanki bu onu rahatlatabilirmiş gibi.

"Seni yine de aldı. Yine de korkunç şeyler yaptı." Cal gözlerime bakamadığı için bakışlarını yere çevirdi. "Nedenini bir türlü anlayamıyorum."

Konuşmadım. Dikkatini de dağıtmadım. Ama sözcükler boğazıma kadar gelmişti. Gerçekleri bilmeyi hak ediyordu. Tereddütle elini tuttum.

"Seni ve babanızı sevdiğini hatırlıyor. Ama Elara'nın bunu ondan aldığını söyledi. Bunu içinden bir tümörü keser gibi almış. Aynı şeyi bana karşı hisleri için de yapmaya çalışmış..." Daha önce Thomas için yaptığı gibi. "Ama işe yaramamış. Bazı sevgi türleri..." Nefesim kesildi. "Bunların alınmasının daha zor olduğunu söyledi. Sanırım, bu durum onu olduğundan da çarpık hale getirmiş. Elara onun bana karşı bir şey hissetmemesini imkânsız hale getirdi. İkimiz için de hissettiği her şey yozlaştırıldı ve daha kötü bir şeye dönüştürüldü. Sana karşı bir nefret haline geldi. Ben de bir takıntıya dönüştüm. Onu değiştirmek için ikimizin de yapabileceği bir şey yok. Elara'nın bile yaptıklarını geri alabileceğini sanmıyorum."

Cal sadece sessizlikle yanıt verdi ve itiraflarım havada asılı kaldı. Kalbim sürgündeki Prens için parçalanıyordu. Ona, ihtiyacı olduğunu düşündüğü şeyi verdim. Elimi, oradaki varlığımı ve sabrımı. Çok uzunca bir süre sonra gözlerini açtı.

"Bildiğim kadarıyla, Yenikan fısıltı yok," dedi. "Ne ben buldum ne de bana nerede oldukları söylendi. Onları yeteri kadar aradım."

Bunu beklemiyordum. Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım.

"Yenikanlar Gümüşlerden güçlüler. Elara sadece bir Gümüştü. Birisi... onu iyileştirebilirse, bunu denemeye değmez mi?"

"Bilmiyorum," diyebildim. Fikir beni uyuşturmuştu ve ne hissedeceğimi bilemiyordum. Maven gerçekten de iyileştirilebilirse, bu onu affetmeme yeter miydi? Kesinlikle yaptıklarını değiştirmezdi. Sadece bana, Cal'e ve babasına değil, yüzlerce başka kişiye yaptıklarını da... "Gerçekten bilmiyorum."

Ama Cal umutlanmıştı. Gözlerinin gerisindeki minik bir ışık gibi görebiliyordum umudu. İç çekip saçlarını okşadım. Daha becerikli birinin saçlarını yeninden kesmesi gerekiyordu. "Sanırım, Evangeline değişebiliyorsa, herkes değişebilir."

Ani kahkahası odanın içinde yankılandı. "Ah, Evangeline her zamanki gibi. Sadece seni yanında tutmaktansa serbest bırakmasını gerektirecek daha çok çıkarı var."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü bunu yapmasını ona kimin söylediğini biliyorum."

"Ne?" dedim birden.

Cal iç çekerek kalktı ve yürüdü. Karşıdaki duvarda sadece dolaplar vardı ve içleri genel olarak boştu. Giysileri ve birkaç savaş malzemesi haricinde pek eşyası yoktu. Ama beni şaşırtarak odada volta atmaya başladı. Beni huzursuz ediyordu.

"Muhafızlar seni geri alabilmek için yaptığım her şeyi engelledi," dedi, konuşurken ellerini hızlı hızlı sallayarak. "Mesaj yollayamadım, yanma sızabilmek için hiçbir destek alamadım. Hiçbir casusu kullanamadım. O buz gibi karargâhta oturup birisinin bana ne yapmam gerektiğini söylemesini bekleyemezdim. Böylece, güvendiğim birisine ulaştım."

Ne dediğini fark edince mideme yumruk yemiş gibi oldum. "Evangeline mi?"

"Renklerim aşkına, hayır," dedi hayretle. "Nanabel'e, büyükanneme... Babamın annesine..."

Anabel Lerolan. Eski Kraliçe. "Ona... Nanabel mi diyorsun?"

Yanakları gümüş rengine büründü ve kalbim duracak gibi oldu. "Alışkanlıktan," diye homurdandı. "Her neyse, Elara varken hiç saraya gelmezdi ama o ölünce gidebileceğini düşündüm. Elara'nın ne olduğunu biliyordu, beni de. Kraliçe'nin yalanlarını görürdü. Maven'ın babamızın ölümüyle ilgili rolünü anlardı."

Düşmanla iletişim kurmak... Ne Farley'nin ne de Albay'ın bundan haberi olmalıydı. Poyraz prensi olsa da olmasa da, haberleri olsaydı ikisi de onu vururdu.

"Çaresizdim. Şimdi düşününce gerçekten de aptalca geliyor," dedi. "Ama işe yaradı. Bir fırsat çıktığında seni kurtaracağına söz verdi. Nikâh töreni bu fırsattı. Kaçışını garantiye almak için Volo Samos'a destek vermiş olmalı ve buna değdi. Onun sayesinde buradasın."

Ağır ağır konuştum. Anlamam gerekiyordu. "Yani, ona Arkeon'a bir saldırı yapılacağını sen mi haber verdin?"

Göz kamaştırıcı bir hızla bana dönüp diz çöktü ve ellerimi tuttu. Parmakları çok sıcaktı ama elimi geri çekmemek için direndim. "Evet. Yüksektepe'yle iletişim kurmak konusuna düşündüğümden de olumlu bakıyor."

"Onlarla *görüştü mü*?"

Gözlerini kırpıştırdı. "Hâlâ görüşüyor."

Bir an, keşke küfredebileceğim renklerim olsaydı, diye düşündüm. "Nasıl? Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Sanırım, telsizlerin ve istasyonların nasıl işlediğini anlatmamı istemiyorsun." Gülümsedi. Bu esprisine gülmedim. "Yüksektepe'nin, amaçlarına ulaşmak için her şekilde Gümüşlerle çalışmak istediği belli. Bu..." Doğru sözcükleri düşündü. "Eşit bir ortaklık. İkisi de aynı şeyi istiyor."

İnanamayarak neredeyse alaycı bir ses çıkaracaktım. Soylu Gümüşler Yüksektepe'yle ve... Muhafızlar'la mı çalışıyordu? Kulağa son derece saçma geliyordu. "Ne istiyorlar?"

"Maven'ı tahttan indirmek."

Yaz sıcağına ve Cal'in yanı başımda olmasına rağmen her yanım buz kesmişti. Kontrol edemediğim gözyaşları aniden gözlerime akın etti.

"Ama yine de bir taht istiyorlar."

"Hayır..."

"Yüksektepe'nin kontrol edebileceği bir Gümüş kral istiyorlar ama yine de bir Gümüş... Kızıllar her zamanki gibi ortada kalacak."

"Bana inan ki durum öyle değil."

"Çok yaşa Yedinci Tiberias," diye fısıldadım. İrkildi. "Haneler isyan ettiğinde, Maven onları sorguya çekti. Her biri bunu söyleyerek can verdi."

Yüzünde hüzünlü bir ifade belirdi. "Asla böyle bir şey olmasını istemedim," diye mırıldandı. "Asla."

Karşımda diz çökmüş genç adam bir kral olmak için dünyaya gelmişti. Bir şeyi istemenin, yetiştiriliş tarzıyla hiçbir ilgisi yoktu. İstekler genç yaşta içinden alınmış, görevlerle, o berbat babasının bir kralın nasıl olması gerektiği konusunda söyledikleriyle yer değiştirmişti.

"Ne istiyorsun o zaman?" Kilorn bana aynı soruyu sorduğunda, bana bir odak noktası, bir amaç ve karanlıkta aydınlık bir yol vermişti. "Ne istiyorsun, Cal?"

Gözleri parıldayarak hemen yanıt verdi. "Seni." Elimi daha sıkı tuttu; parmakları sıcaktı ama fazla ısınmamıştı. Kendisini elinden geldiğince kontrol ediyordu. "Sana âşığım ve seni dünyadaki herkesten daha fazla istiyorum."

Aşk kullandığımız bir sözcük değildi. Bunu hissediyor, gerçek olduğunu biliyorduk ama kullanmıyorduk. Bu sözcük o anda bana o kadar kesin, kolay dönülemeyecek bir açıklama gibi geldi ki... Ben bir hırsızdım. Çıkış yollarımı bilirdim. Ayrıca bir mahkûmdum. Kilitli kapılardan nefret ediyordum. Ama gözleri çok yakınımdaydı ve çok arzuluydu. Hissettiklerim bunlardı. Sözcükler beni dehşete düşürdüğü halde, söylediği her şey gerçekti. Artık gerçekleri söylemeye başlayacağımı söylememiş miydim?

"Seni seviyorum," diye fısıldadım ve alnımı alnına dayadım. Bana ait olmayan kirpikler tenime sürtündü. "Bana söz ver. Gitmeyeceğine dair söz ver. Geri dönmeyeceğine. Ağabeyimin yaptığı her şeyi boşa çıkarmayacağına söz ver."

Yüzüme karşı hafifçe iç çekti.

"Söz veriyorum."

"Birbirimize dikkatimizi dağıtmayacağımızı söylediğimizi hatırlıyor musun?"

"Evet." Alev alev parmaklarından birini küpelerimde gezdirip onlara teker teker dokundu.

"Dikkatimi dağıt."

YİRMİ ALTI

Mare

Eğitimim iki vardiyalı devam ediyor ve beni bitkin düşürüyordu. Böylesi en iyisiydi. Bitkinlik uyumamı kolaylaştırıyor, endişelenmemi güçleştiriyordu. Cal ya da Yamaç veya sonra olacaklarla ilgili beynime her şüphe dolduğunda, bunları düşünemeyecek kadar yorgun oluyordum. Sabahları Cal'le koşup ağırlık antrenmanı yapıyor, Sessiz Taş'ın uzun süreli etkilerinin avantajını kullanıyordum. Onların yarattığı ağırlıktan sonra, fiziksel hiçbir şey zor gelmemeye başlamıştı. Ona Ella'nın bana her şeyi öğrettiğini söylesem de Cal koşu aralarına biraz teori çalışması sıkıştırıyordu. Omuzlarını silkip devam ediyordu. Ella'nın eğitiminin daha gaddarca, öldürmeye yönelik olduğunu anlatmamıştım. Cal savaşmak için yetiştirilmişti ama arkalarında deri şifacıları vardı. Antrenman fikri, Ella'nın tamamıyla yok etmeye yönelik çalışmalarından çok farklıydı. Cal daha çok savunmaya odaklanıyordu. Gümüşleri

gerçekten de gerekmediği sürece öldürmek istemeyişi elektrolarla geçirdiğim saatlerden sonra beni rahatlatıyordu.

Ella kavgacıydı. Fırtınaları göz kamaştırıcı bir hızla toparlıyor, berrak göğe kapkara bulutlar salıyor ve amansız bir şimşek ateşi açıyordu. Onu Arkeon'da bir elinde tabanca, diğerinde şimşekle hatırlıyordum. Sadece Iris Cygnet'in hızla karar verişi, Maven'ı üstünden dumanlar tüten küle çevirmesini engellemişti. Şimşeğimin senelerce eğitim almadan asla onunki kadar yıkıcı olabileceğini sanmıyordum ama bana paha biçilmez şeyler öğretiyordu. Fırtına şimşeklerinin diğer türlerden çok daha güçlü olduğunu, güneşin yüzeyinden daha sıcak olduğunu ve elmascamı bile kıracak güçte olduğunu öğretmişti. Onunki gibi tek bir şimşek bile beni öylesine bitkin düşürüyordu ki ayakta zor duruyordum ama o bunu eğlence ve hedef talimi olsun diye yaptırıyordu. Bir keresinde, hızımı ölçmek için beni şimşeklerinden oluşan bir mayın tarlasında koşturmuştu.

Rafe'in deyimiyle ağ şimşekleri bana çok daha tanıdıktı. Ellerinden ve ayaklarından akımlar ve kıvılcımlar çıkarıyor, genellikle bedenini korumak için yeşil ağlar fırlatıyordu. O da fırtınaları çağırıyordu ama daha kesin yöntemleri tercih ediyordu ve çok düzgün savaşıyordu. Onun şimşeği şekil alabiliyordu. En iyi yaptığı şey de mermiyi durdurabilen cızırdayan bir elektrik enerjisi ya da kayaları ve kemikleri parçalayabilecek kırbaç biçiminde bir kalkan oluşturmaktı. İkincisi görülecek manzaraydı: Yoluna çıkan her şeyi yakabilen, ölümcül bir halat gibi ilerleyen kavurucu bir elektrik kemeriydi bu. Her antrenmanda gücünü hissediyordum. Canımı başkasının yakacağı kadar yakmıyordu ama kontrol edemediğim her şimşek derinlere isabet ediyordu. Genellikle günü saçlarım diken diken olmuş halde tamamlıyordum ve Cal beni her öptüğünde birkaç kez şoka uğruyordu.

Sessiz Tyton bizimle ya da başka kimseyle çalışmıyordu. Kendine has yeteneğine bir isim vermemişti ama Ella buna nabız şimşeği diyordu. Elektrik üstündeki hâkimiyeti inanılmazdı. Saf beyaz kıvılcımlar ufaktı ama yoğundu ve bir fırtına şimşeğinin gücüne sahipti. Cereyanlı bir mermi gibi.

"Sana beyin şimşeğini gösterirdim," dedi bir gün, "ama buna kimsenin yardım etmek isteyeceğini sanmıyorum."

İdman halkalarından birlikte geçtik ve karargâhtan Fırtına Tepesi'ne doğru uzanan uzun yolda ilerlemeye başladık. Bir süredir onlarla olduğum için, Tyton artık bana birkaç sözcükten fazlasını söylüyordu. Yine de ağır ve tekdüze sesini duymak beni şaşırtmıştı.

"Beyin şimşeği nedir?" diye sordum merakla.

"Aynen ismi gibi bir şey."

"Çok açıklayıcı oldu," diyerek güldü Ella. Parlak saçlarını yüzünden geriye atıp örmeye devam etti. Diplerindeki sarı saçlara bakılacak olursa, birkaç haftadır saçlarını boyamamıştı. "İnsan bedeninin, elektrik sinyalleriyle çalıştığını kast ediyor. Çok küçük ve inanılmaz derecede hızlı. Fark etmesi güç, kontrol etmesi neredeyse imkânsız. Bunlar en çok beyinde yoğunlaşmıştır ve en kolay orada dizginlenirler."

Tyton'a bakarken gözlerim irileşti. Beyaz saçları tek gözünü örtmüş, ellerini ceplerine sokmuş, yürümeye devam ediyordu. Kayıtsız gibiydi. Sanki Ella'nın söyledikleri dehşet verici değilmiş gibi davranıyordu. "Birisinin beynini mi kontrol edebiliyorsun yani?" Böğrüme bir bıçak saplanmış gibi içimi büyük bir korku kapladı.

"Düşündüğün şekilde değil."

"Ne düşündüğümü nasıl..."

"Çünkü seni tahmin etmek çok kolay, Mare. Ben zihin okumam ama altı ayını bir fısıltının merhametinde geçirmenin herkesi şüpheye boğacağını biliyorum." Bıkkınlıkla elini kaldırdı. Güneşten daha parlak ve göz kamaştırıcı bir kıvılcım parmaklarının arasında gezindi. Birisine dokunsa, gücüyle onun içini dışına çıkarırdı. "Ella bir kişiye baktığımda onu bir çuval çekiç gibi yere yıkabileceğimi söylemek istiyor. Bedendeki elektriği etkileyebiliyorum. Merhametliysem felç ediyorum. Değilsem hemen öldürüyorum."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırarak Ella'ya ve Rafe'e baktım. "İkiniz de bunu öğrendiniz mi?"

İkisi de ofladı. "İkimiz de gerekli kontrolün yanına bile yaklaşamadık," dedi Ella.

"Tyton birisini kimsenin ruhu duymadan öldürebilir," dedi Rafe. "Kafeteryada akşam yemeği yerken bir de bakarsın, Başbakan odanın karşı tarafında yere yığılmış. Felç geçirmiş. Ölmüş. Tyton gözlerini dahi kırpmadan yemek yemeğe devam eder. Tabii," dedi Tyton'ın sırtına vurup, "bunu yapacağına hiç ihtimal vermiyoruz."

Tyton tepki bile vermedi. "Çok rahatladım."

Yeteneğimizi kullanmanın ne kadar da canavarca –ve faydalı– bir yoluydu.

Antrenman halkalarında, birisi bıkkınlıkla bağırdı. Ses dikkatimi çekti ve arkama baktığımda, bir çift Yenikan'm boğuştuğunu gördüm. Kilorn ikisinin yanından bizi el sallayarak çağırdı.

"Bugün ringlere bir şans verecek misin?" dedi, eliyle antrenman alanlarını belirleyen toprak halkaları işaret ederek. "Epeydir şimşek kızın kıvılcımlara boğulduğunu görmedim."

İçimden beni şaşırtacak derecede güçlü bir istek geçti. Ella veya Rafe'le antrenman yapmak heyecan vericiydi ama şimşeği şimşekle eşleştirmek pek faydalı bir iş sayılmazdı. Karşımıza çıkmayacak bir şey için antrenman yapmanın anlamı yoktu.

Ella öne çıkarak benden önce yanıt verdi. "Fırtına Tepesi'nde antrenman yapacağız. Geç bile kaldık."

Kilorn kaşını kaldırmakla yetindi. Onun değil, benim yanıtımı duymak istiyordu.

"Aslında, benim için sakıncası yok. Maven'ın cephaneliğindeki şeylere karşı antrenman yapmamız gerek." Ses tonumun tarafsız çıkması için gayret ediyordum. Ella'yı seviyordum, Rafe'i de öyle. Tyton hakkında çok az bilgi sahibi olsam da o kadarı bile onu sevmem için yetiyordu. Ama benim de söz hakkım vardı. Birbirimize karşı antrenman yaparak ancak belirli bir noktaya gelebileceğimizi düşünüyordum. "Bugün burada antrenman yapmak istiyorum."

Ella itiraz etmek için ağzını açtı ama ilk Tyton yanıt verdi. "Tamam," dedi. "Kiminle?"

Buradaki, Maven'a en yakın kişiyle.

* * *

"Biliyor musun, bu işte ondan daha iyiyim."

Cal kolunu başının üstüne kaldırdı, pazısı pamuklu tişörtünün içinde gerildi. Ben onu izlerken gösterdiğim ilgiden memnun bir halde sırıttı. Bense öfkeyle ona bakıp kollarımı göğsümde kavuşturdum. Ricamı kabul etmemişti ama hayır da dememişti. Cal'in kendi rutinini kısa keserek antrenman halkalarına gelmiş olması zaten çok şey anlatıyordu.

"Güzel. Onunla dövüşmeni kolaylaştıracak." Ne dediğime dikkat etmeye çalıştım. *Dövüşmek, öldürmek* değil. Cal kardeşini "düzeltecek" birisini aradığını söylediğinden beri, ayağımı denk almam gerekiyordu. Maven'ı bana yaptıkları yüzünden ne kadar çok öldürmek istesem de bu düşüncemi dile getiremiyordum. "Sana karşı antrenman yaparsam onunla karşılaşmak daha kolay olur."

Ayaklarımın altındaki toprak zemini eşeledi. Yeri kontrol ediyordu. "Biz dövüştük bile."

"Bir fısıltının etkisi altında dövüştük. İpleri başkası çekti. Aynı şey değil."

Halkanın kenarında bizi izlemek için ufak bir kalabalık oluştu. Cal ve ben aynı antrenman alanına girdiğimizde, haber hızla yayılmıştı. Kilorn'un bahisleri bile toplayabileceğini düşündüm; bir düzine kadar Yenikan'ın arasında bilmiş bir gülümsemeyle dolanıp duruyordu. Kalabalıktakilerden biri de ilk kurtarıldığımda darbe indirdiğim şifacı Reese'ti. Gümüşlerle eğitim aldığımda bekleyen deri şifacıları gibi bekliyordu o da. Bozduğumuz her şeyi tamir etmeye hazırdı.

Her biri gerilmiş parmaklarımı kollarıma vurmaya başladım. Kemiklerimin içine şimşeği çağırdım. Şimşek emrimi duyunca harekete geçti ve tepede bulutların biriktiğini hissettim. "Strateji düşünesin diye vaktimi boşa mı harcayacaksın yoksa başlayalım mı?"

Bana göz kırpmakla yetindi ve esneme hareketlerine devam etti. "Neredeyse bitti."

"Tamam." Eğilip ellerimi ince toz katmanına buladım ve terimi sildim. Bunu bana Cal öğretmişti. Sırıttı ve o da aynı şeyi yaptı. Sonra, beni ve büyük kalabalığı şaşırtıp memnun ederek tişörtünü çıkarıp kenara attı.

Daha iyi yiyecekler ve eğitim ikimizi de daha kaslı hale getirmişti ama ben ince uzun ve çevik bir şekle ve yumuşak kıvrımlara sahipken, Cal sadece sert açılardan ve keskin hatlardan oluşuyordu. Onu pek çok kere çıplak gördüğüm halde bu hali beni hâlâ duraksatıyor, yanaklarımdan ayak parmaklarıma kadar kızarmama neden oluyordu. Güçlükle yutkundum. Gözucuyla Ella ve Rafe'in de merakla ona baktıklarını fark ettim.

"Dikkatimi mi dağıtmaya çalışıyorsun?" diye kayıtsızca sordum ve suratıma yayılan alev alev hissi umursamamaya gayret ettim.

Başını masum bir tavırla yana eğdi. Hatta elini göğsüne götürüp, *Kim, ben mi?* der gibi yalancıktan şaşırmış gibi yaptı. "Tişörtümü yakacaksın zaten. Boşa gitmesin dedim. Ama," dedi daire çizmeye başlarken, "iyi bir asker elindeki her avantajı kullanır."

Gökyüzü tepemde kararmaya devam etti. Kilorn'un gerçekten de bahisleri topladığını duyabiliyordum. "Sence avantaj sende mi? Çok şirin." Ben de onun gibi karşısında daire çizmeye başladım. Ayaklarım kendi başlarına hareket ediyordu. Onlara güveniyordum. Sütunkent'te, eğitim arenasında, girdiğim her savaşta içime dolan adrenalin tanıdıktı. Sinirlerimi ele geçiriyordu.

Cal gerilirken ve artık çok tanıdık olan duruşunu alırken sesini zihnimde duydum. *Yakıcı. On metre.* Ellerimi iki yanıma indirdim ve tenimden morlu beyazlı kıvılcımlar çıkarken parmaklarım bulanıklaştı. Halkanın karşısında, o da bileklerini büktü ve avuçlarımda tenimi yakan bir sıcaklık oluştu.

Haykırıp geri zıpladığımda kıvılcımlarımın kıpkırmızı alevlere dönüştüğünü gördüm. Cal kıvılcımlarımı benden almıştı. Bir enerji patlamasıyla bunları tekrar şimşeğe dönüştürdüm. Kıvılcımlar dalgalandı, aleve dönüşmek istedi ama dikkatimi dağıtmadan onların patlayarak kontrolden çıkmalarını engelledim.

"Calore'ye ilk darbe!" diye bağırdı Kilorn, halkanın kenarından. Giderek daha da büyüyen kalabalıktan inlemeler ve tezahürat sesleri yükseldi. Kilorn ellerini çırpıp ayaklarını yere vurdu. Bana onun Gümüş şampiyonlara tezahürat yaptığı arenayı ve Sütunkent'i hatırlatmıştı. "Haydi, Mare, hızlan biraz!"

Bunun iyi bir ders olduğunu fark ettim. Cal'in karşılaşmamızı hazırlıklı olmadığım bir şeyle açması gereksizdi. Bunu yapmayabilirdi. Bu beklenmedik avantajı kullanmak için bekleyebilirdi. Ama avantajı hemen kullanmıştı. Demek ki üstüme fazla gelmeyecekti.

İlk hata.

Cal on metre ötede devam etmemi işaret etti. Bu da bir alaydan farksızdı. En iyi yaptığı şey savunmaydı. Ona saldırmamı istiyordu. Tamam, diye düşündüm.

Ella halkanın kenarında kalabalığa bir uyarı yaptı. "Yerinizde olsam, biraz geri çekilirdim."

Yumruğumu sıkıp şimşeğimi fırlattım. Göz kamaştırıcı bir güçle ilerleyip halkanın tam ortasına, bir hedef tahtasının merkezine saplanmış gibi isabet etti. Ama yere saplanıp olması gerektiği gibi yeri zangırdatmadı. Fırtına ve ağ yöntemlerini birlikte kullandım. Morlu beyazlı akım antrenman halkasında yanarak uçtu, toprak zeminin bir diz boyu kadar üstünde ilerledi. Cal gözlerini parlaklıktan korumak için kolunu kaldırdı ve diğer eliyle etrafındaki kıvılcımları dalgalandırıp parlak mavi alevlere dönüştürdü. Hızla koşup bakamadığı şimşeğin arasından fırladım. Haykırarak ayaklarının arasına daldım ve onu yere devirdim. Kıvılcımlarıma çarpıp sendeledi ve ben derhal ayağa fırlarken şoktan sıyrılmaya çalıştı.

Yüzümü alev alev yakan bir sıcaklık hissettim ama bunu bir elektrik kalkanıyla geri ittim. Sonra, bacaklarımın dengesini kaybetmesiyle ben de kendimi yerde buldum. Yüzümü sertçe yere çarpınca ağzıma toprak tadı geldi. Bir el omzumu yakarak kavrayınca, dirseğimi çenesine savurup isabet ettirmeyi başardım. Çenesi de elimi yakmıştı. Tüm bedeni alev almıştı. Kırmızı ve turuncu, sarılı ve mavi alevlerle

kaplıydı. Sıcaklık dalga dalga her yanından yayılıyor, tüm dünyanın sallanıp dalgalanmasına neden oluyordu.

Sendeleyerek kolumu zemine dayayıp kalktım ve avuçlayabildiğim kadar toprağı suratına fırlattım. Cal irkildi ve alevlerinden bazıları sönünce bana ayağa kalkacak kadar vakit kalmış oldu. Kollarımı tekrar savurup bir şimşeğe şekil verdim ve onu kıvılcım saçar, tıslar halde havaya fırlattım. Cal bütün hamlelerimden yuvarlanıp eğilerek kaçtı; bir dansçı gibi hızlı hareket ediyordu. Elektriğimden tam olarak kontrol edemediğim ateş topları fırladı. Cal bunları dönüp duran kendi ateş toplarıyla birleştirdi ve antrenman halkasını cehenneme çevirdi. Morla kırmızı çarpıştı, parlayıp yandı ve en sonunda altımızdaki sert toprak zemin fırtınalı bir deniz gibi dönmeye, gökyüzü yıldırımlar saçarak kararmaya başladı.

Cal hızla bir darbe savurabileceğim kadar yakınıma geldi. Altına kaydığım zaman yumruğunun dalgasının gücünü hissettim ve burnuma yanık saç kokusu geldi. Ben de bir darbe savurup böbreğine sert bir dirsek indirdim. Acıyla inledi ama aynı şekilde karşılık verip alevli parmaklarını o da benim sırtıma indirdi. Derim yeni yanıklarla dalgalandı ve çığlık atmamak için dudağımı ısırdım. Cal canımın ne kadar yandığını anlasa buna bir son verirdi. Gerçekten de canım yanmıştı. O anda belimden yukarı doğru müthiş bir acı ilerledi ve dizlerimin boşaldığını hissettim. Düşmemek için hızla kollarımı kaldırdım ve şimşek beni yukarı itti. Müthiş acının arasında kendimi zorladım çünkü bunun nasıl bir his olduğunu bilmem gerekiyordu. Maven vakti gelince bana muhtemelen çok daha kötüsünü yapacaktı.

Ağı Cal'in ellerini kendimden uzak tutmak için tekrar koruyucu bir kalkan gibi kullandım. Güçlü bir akım bacağından yukarı doğru ilerledi; kaslarına, sinirlerine ve kemiklerine işledi. Zihnimde bir prensin iskeletinin görüntüsü belirdi. Kalıcı bir zarar vermeden önce darbeyi geri çektim. Cal'in her yanı titredi ve yana devrildi. Ne yaptığımı düşünmeden üstüne atılıp kim bilir kaç kere takıp çıkardığını gördüğüm bileklerini çıkarmaya giriştim. Altımda gözleri

geriye kaydı ve bana karşı koymaya çalıştı. Bileklikler kıvılcımlarıma karşı mor ışıltılar saçarak bir kenara uçtu.

Belime bir kol dolanıp beni sırtüstü yere devirdi. Sırtımda hissettiğim zemin müthiş bir ateşin dili gibiydi. Bu sefer, kontrolü kaybedip çığlık attım. Ellerimden kıvılcımlar fırlarken, Cal de şimşeğimin gücüyle geriye doğru savruldu.

Gözyaşlarıma engel olmaya çalışarak, tırnaklarımı toprak zemine soktum ve kendimi yukarı ittim. Birkaç metre öteye düşmüş olan Cal de aynı şeyi yaptı. Saçları statik enerjiyle diken diken olmuştu. İkimiz de yaralanmıştık ama duramayacak kadar gururluyduk. Yaşlı adamlar gibi sendeleyerek, güçsüz bacaklarımızın üstünde doğrulduk. Bileklikleri olmadığı için, halkanın kenarında yanan çimlere seslendi ve korlardan alevler oluşturdu. Şimşeğim patlarken, alevler yine son sürat üstüme hücum etti.

Ama o anda alevler de şimşeğim de titreyen mavi bir duvar gibi yıkıldı. Bir tıslama sesi çıktı ve duvar iki darbenin de gücünü emdi. Sonra da silinen bir duvar gibi yok oldu.

"Belki de bir dahaki sefere ikiniz atış sahasında dövüşmelisiniz," diye seslendi Davidson. Başbakan o gün sade yeşil üniformasıyla halkanın kenarındaki diğer kişiler gibi görünüyordu. En azından, eskiden halkaydı. Toprak zemin ve çimler yanıp mahvolmuş, yeteneklerimizle tamamı parçalanıp bir savaş alanına dönmüştü.

Hırlayarak tekrar oturdum ve dövüşün sona erişine sessizce minnet duydum. Nefes alıp vermek bile sırtımı acıtıyordu. Acıya direnebilmek için, dizlerimin üstünde öne doğru eğilmek ve yumruklarımı sıkmak zorunda kaldım.

Cal bana doğru bir adım attı ama o da dirseklerinin üstünde geriye yıkıldı. Güçlükle nefes alıyor, göğsü harcadığı çabayla inip kalkıyordu. Gülümseyecek kadar bile gücü kalmamıştı. Tepeden tırnağa ter içindeydi.

"Mümkünse izleyiciler olmadan," dedi Davidson. Arkasındaki dumanlar dağılınca, bir diğer mavi duvar izleyicileri antrenman sahamızdan ayırdı. Davidson elini sallayınca, duvar da titreyip silindi.

Davidson gergin ve hafif bir gülümsemeyle kolundaki sembolü işaret etti. "Kalkan. Çok faydalıdır."

"Öyle gerçekten," diye bağırdı Kilorn bana doğru koşarak. Yanıma çömeldi. "Reese," diye arkasına seslendi.

Ama kızıl saçlı deri şifacısı birkaç metre ötede durdu ve yerinden kıpırdamadı. "Bu işin böyle olmayacağını biliyorsun."

"Reese, kes şunu!" diye bağırdı Kilorn. Bıkkınlıkla çenesini sıktı. "Mare'nin sırtının tamamı yanık içinde, Cal de yürüyecek durumda değil."

Cal hâlâ nefes nefeseydi. Gözlerini kırpıştırarak bana baktı. Yüzünde bir endişe ve pişmanlık ifadesi vardı ama acı içinde olduğu da belliydi. O da ben de acı çekiyorduk. Prens güçlü görünmek için elinden geleni yapıp doğrulmaya çalıştı. Ama oflayarak geri devrildi.

Reese bana mısın demiyordu. "Antrenmanın da birtakım sonuçları var. Biz Gümüş değiliz. Yeteneklerimizin birbirimize ne yapacağını bilmemiz gerek." Bu sözleri prova etmiş gibiydi. O kadar büyük bir acı içinde olmasaydım ona hak verebilirdim. Gümüşlerin spor olsun diye korkusuzca savaştıkları arenaları hatırlıyordum. Güneş Sarayı'ndaki Antrenman'ı hatırlıyordum. Orada bir deri şifacısı her sıyrıkta herkesi iyileştirmek için hazır beklerdi. Gümüşler bir başkasını incitmekten korkmazlardı çünkü etkileri uzun sürmezdi. Reese ikimize de baktı ama sadece bizi azarlar gibi parmağını salladı. "Hayati bir durum yok. Yirmi dört saatlerini böyle geçirecekler. Protokol böyle, Warren."

"Normal şartlar altında, buna katılırdım," dedi Davidson. Kendinden emin adımlarla şifacının yanına gitti ve boş boş ona baktı. "Ama ne yazık ki ikisinin de iyileşmesi gerekiyor. Hemen. Bunu yap," dedi.

"Efendim..."

"Hemen."

Ellerimle yeri tırmıklayıp rahatlarken, toprak parmaklarımın arasına doldu. Çektiğim işkence sona erecekse, Başbakan ne diyorsa ona uyacak ve bunu gülümseyerek yapacaktım.

* * *

Tulum üniformam tenimi kaşındırıyor ve dezenfektan gibi kokuyordu. Şikâyet ederdim ama beynimde yer kalmamıştı. Davidson'ın casuslarının son bilgilendirme toplantısından sonra kalmamıştı. Başbakan bile endişeli gibiydi; askeri danışmanlarla birlikte Cal'in ve benim oturduğumuz uzun masanın önünde volta atıp duruyordu. Yumruğunu çenesinin altına dayayıp ne düşündüğünü belli etmeden yere bakıyordu.

Farley uzunca bir süre onu izleyip Ada'nın özenli elyazısını okumak için bakışlarını önüne çevirdi. Kusursuz bir zekâya sahip Yenikan kadın artık bir askerdi ve Farley ve Kızıl Muhafızlar'la birebir çalışıyordu. Bebek Clara'nın da asker olmasına şaşmazdım. Kumaş bir kol askısına sıkıca sarılmış bir halde annesinin göğsünde uyuyordu. Başı koyu kahverengi dağınık saçlarla kaplıydı. Gerçekten de Shade'e benziyordu.

"Kırmızı Muhafızlar'dan beş bin Kızıl asker ve Yüksektepe'den beş yüz Yenikan, Korviyum garnizonunu tutuyor," dedi Farley, Ada'nın notlarını okuyarak. "Raporlar Maven'ın güçlerinin tamamı Gümüş olan binlerce kişiden oluştuğunu söylüyor. Liman Körfezi'ndeki Vatansever Kalesi'nde ve Gölbölge'de Detraon'un dışındalar. Tam sayıları ya da yetenekleri belli değil."

Masanın üstünde dümdüz duran ellerim titreyince, onları hemen bacaklarımın altına soktum. Maven'ın korunaklı şehri geri almak için kimden yardım alabileceğini düşünmeye çalıştım. Samos yoktu; Laris, Iral ve Haven da öyle. Cal'in büyükannesi doğruyu söylüyorsa, Lerolan da yoktu. İçimden ne kadar ortadan kaybolmak geçiyorsa da kendimi konuşmaya zorladım. "Rhambos ve Welle ona sıkı destek veriyor. Güçlükollar ve korucular. Arven'ler de. Herhangi bir Yenikan saldırısını rahatlıkla etkisiz hale getirirler." Daha fazlasını söylemedim. Arven'lerin ne yapabileceğini kendim görmüştüm. "Gölbölgelileri, nympha soylular dışında tanımıyorum."

Albay hemen eğildi ve avuçlarını masaya dayadı. "Ben biliyorum. Sıkı savaşırlar ve dayanıklılardır. Krallarına bağlılıkları da sarsılmaz. Kral desteğini o rezil..." Durup yan gözle, tepki vermeyen Cal'e baktı.

"... Maven'a verirse, halkı gözünü dahi kırpmadan ona itaat eder. Tabii, en ölümcülleri nymphalar ve onları fırtınalar, ürpertiler ve rüzgârbükücüler izliyor. Taşderi savaşçıları da azılı bir gruptur."

Bunların her birinin adını söylediğinde irkildim.

Davidson hızla arkasına dönüp, oturan Tahir'e baktı. Yenikan, ikizi olmadan eksik gibiydi ve onun yokluğunu telafi etmek istermiş gibi tuhaf bir biçimde eğri oturuyordu. "Zamanla ilgili bir güncelleme var mı?" diye bağırdı. "Bir hafta yeteri kadar dar bir zaman dilimi değil."

Tahir gözlerini kısarak odanın ötesindeki bir yere odaklandı. İkizinin olabileceği bir yere... Oradaki birçok casus gibi, Rash'in yeri de gizliydi ama nerede olduğunu tahmin edebiliyordum. Salida bir ara Maven'ın Yenikan ordusuna sızmıştı. Rash de onun yerini alabilecek kusursuz birisiydi ve muhtemelen sarayda bir Kızıl hizmetçi olarak çalışıyordu. Dâhiyane bir fikirdi. Tahir'le olan bağını kullanıp edindiği bilgileri bir telsiz veya başka bir iletişim bağlantısı gibi hiçbir kanıt veya müdahale olasılığı olmadan iletebilirdi.

"Daha teyit bekliyorum," dedi Tahir ağır ağır. "Fısıltılar..." Yenikan birden duraksadı ve ağzı şaşkınlıkla açık kaldı. "Bir gün içinde. Sınırın iki tarafından da saldırı bekleniyor."

Dudağımı sertçe ısırdım ve ağzıma kan tadı geldi. Bu iş nasıl bu kadar hızlı gelişmiş olabilirdi? Hiçbir uyarı gelmemişti.

Cal de aynı şeyi düşünüyordu. "Birliklerin hareketlerini izlediğinizi sanıyordum. Ordular bir gecede bir yere toplanamazlar." Aynı anda bedeninden hafif bir ısı dalgası yayıldı ve sağ tarafımı yaktı.

"Gücünün en büyük bölümünün Gölbölge'de olduğunu biliyoruz. Maven'ın yeni eşi ve ittifakı bizi biraz sekteye uğrattı," dedi Farley. "Artık orada eskisi kadar kaynağımız yok çünkü Muhafızlar'ın çoğu burada. Üç farklı ülkeyi birden gözlememiz mümkün değil..."

"Peki, Korviyum olduğundan emin misin? Kesinlikle emin misin?" dedi birden Cal.

Ada hiç tereddütsüz evet der gibi başını salladı. "Tüm bilgiler öyle olduğuna işaret ediyor."

"Maven tuzaklardan hoşlanır." Onun ismini söylemekten nefret ediyordum. "Bizi bir araya getirip, tam ilerlerken yakalamak için bir numara olabilir bu." Uçuşun ortasında parçalanan jetimizin çığlığını, yıldızlara karşı parçalara ayrılışını hatırlıyordum. "Ya da bir savaş hilesidir. Biz Korviyum'a gideriz. Maven Altülke'yi vurur. Temelimizi sarsar."

"O yüzden bekleyeceğiz." Davidson kararlılıkla yumruğunu sıktı. "Önce onlar harekete geçsin de karşılık verebilelim. Beklerlerse, bir numara olduğunu anlarız."

Albay'ın suratı gözü gibi kıpkırmızı oldu. "Ya gayet açık ve belirgin bir saldırı olursa?"

"O halde, niyetlerini anlayıp hemen harekete geçeriz..."

"Siz hemen harekete geçerken, kaç askerim ölecek?"

"Benimkiler kadarı," dedi Davidson ters bir ifadeyle. "Sakın bu uğurda tek kan dökecek kişilerin sizin adamlarınız olduğunu ima etmeyin."

"Benim adamlarım mı?"

"Yeter!" diye bağıran Farley, ikisini de susturdu ve sesi Clara'yı uyandıracak kadar yüksek çıktı. Bebek, tanıdığım herkesten daha iyi huylu olduğu için, uykusunun bölünmesine sadece gözlerini kırpıştırarak tepki verdi. "Biraz daha bilgi edinemezsek, beklemek tek seçeneğimiz olur. Beklemeden saldırarak yeteri kadar hata yaptık."

Sayılamayacak kadar çok hata yaptık.

"İtiraf edeyim ki bu bir fedakârlık." Başbakan da bu haber karşısında birer heykel gibi ve buz gibi ifadelerle tepkisiz kalan generalleri kadar uyanık görünüyordu. Başka bir yol olsaydı bunu denerdi. Ama hiçbirimiz başka bir seçenek göremiyorduk. Sessizce oturan Cal bile. "Ama santimlerle ölçülen bir fedakârlık olacak. Kilometrelere karşılık santimler."

Albay öfkeyle bir şeyler geveledi ve yumruğunu konsey masasına indirdi. Su dolu bir sürahi sallandı ama Davidson bunu hızlı bir refleksle ve sakin bir tavırla tuttu.

"Calore, bu işi ayarlamana ihtiyacım var."

Büyükannesiyle. Gümüşlerle. Bana ve zincirlerime bakan ve durum, kendi çıkarları için kullanacakları hale gelmeden önce hiçbir şey yapmayan kişilerle. Ailemin hâlâ onların köleleri olması gerektiğini düşünen insanlarla. Dilimi ısırdım. *Kazanmamız gereken insanlarla.*

Cal başını eğdi. "Uçurum Krallığı destek vereceğine dair yemin etti. Samos, Iral, Laris ve Lerolan askerleri bizimle olacak."

"Uçurum Krallığı," diye adeta tükürerek mırıldandım. Evangeline her şeye rağmen dilediği tacı elde etmişti.

"Ya sen Barrow?"

Başımı kaldırınca Davidson'ın o boş ifadeyle bana bakmayı sürdürdüğünü fark ettim. Ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi.

"Sen de bizimle misin?"

Gözümün önüne sadece bir an ailem geldi. Kendi öfkem, midemin dibinde ve beynimin kenarlarında yanıp her şeyden ağır gelen o hiddet yüzünden utanmalıydım. Annem ve babam tekrar gidecek olursam beni öldürürlerdi. Ama barışa bir nebze benzeyen bir şey bulabilmek için bir savaşa katılmaya razıydım.

"Evet."

YİRMİ YEDİ

Mare

Bu, bir tuzak ya da numara da değildi.

Gisa beni gece yarısından biraz sonra uyandırdı; kahverengi gözleri irileşmişti ve endişeliydi. Akşam yemeğinde aileme neler olacağını anlatmıştım. Tahmin ettiğim gibi, kararıma sevinmemişlerdi. Annem elinden geldiğince yarama tuz basmıştı. Hâlâ taze bir yara olan Shade ve yakalanışım için ağladı. Ne kadar bencil olduğumu söyledi. Kendimi onlardan yine ayırdığımı söyledi.

Daha sonra ise bu azarlarının yerini özürler ve benim ne kadar cesur olduğum aldı. Fazla cesur ve inatçıydım ve gitmeme izin vermesini engelleyecek kadar değerliydim. Babam bastonunu tutan elleri bembeyaz kesilmiş bir halde içine kapanmıştı. O ve ben aynıydık. İkimiz de seçimler yapıyor ve yanlış olsalar bile sonuna kadar arkalarında duruyorduk.

En azından, Bree ve Tramy beni anlamışlardı. Bu göreve onlar çağrılmamışlardı. Bu da beni yeteri kadar rahatlatıyordu.

"Cal aşağıda," diye fısıldadı Gisa ellerini heyecanla omuzlarıma koyup. "Gitmen gerek."

Çoktan giydiğim üniformamla ayağa kalkarken, son kez sarılmak için onu kendime çektim.

"Bunu çok sık yapıyorsun," diye mırıldandı ve boğazına kadar gelen hıçkırıkları bastırmak için neşeli bir sesle konuşmaya gayret etti. "Bu sefer, geri gel."

Tamam der gibi başımı salladım ama söz vermedim.

Kilorn bizimle, gözleri mahmur bir halde ve üstünde pijamalarla koridorda buluştu. O da bu göreve gelmiyordu. Korviyum onun becerilerini bir hayli aşıyordu. Bu da benim için bir başka acı rahatlama nedeniydi. Eskiden onu yanımda sürüklediğim için şikâyet etmiş ve düğümleri çözmekten başka işe yaramayan balık çocuk için endişelenmiş olduğum halde, onu çok özleyecektim. Özellikle de bunların hiçbiri doğru olmadığı için. Beni, benim onu korumadığım kadar korumuş ve bana yardım etmişti.

Tüm bunları söylemek için ağzımı açmıştım ki yanağıma minik bir öpücük kondurup beni susturdu. "Veda etmeye çalıştığın anda seni merdivenden aşağı atarım."

"Tamam," dedim güçlükle. Ama göğsüm sıkışmıştı. Aşağı kata inerken her adımda nefes almam daha da zorlaştı.

Herkes bir infaz mangası kadar büyük bir ciddiyetle beni bekliyordu. Annemin gözleri kızarıp şişmişti. Bree'ninkiler de. Beni ilk olarak o kucaklayıp ayaklarımı yerden kesti. Dev ağabeyimin hıçkırığını boynumda hissettim. Tramy ondan daha kontrollüydü. Farley de koridordaydı. Clara'yı sıkı sıkı tutuyor, iki yana sallıyordu. Tabii ki onu annem alacaktı.

O anın her saniyesine tutunmak istiyordum ama her şey birden bulanıklaştı. Zaman fazla hızlı geçti. Başım dönmeye başladı ve ben daha ne olduğunu anlayamadan kapıdan çıkıp basamaklardan indim ve güven içinde bir araca bindim. Babam Cal'in elini mi sıkmıştı yoksa bunu hayal mi etmiştim? Hâlâ uykuda mıydım? Rüya mı görüyordum? Karargâhın ışıkları karanlıkta kayan yıldızlar gibi parıldıyordu. Ara-

cın farları gölgeleri bölüyor, uçak pistine giden yolu aydınlatıyordu. Motorların uğultusunu ve yükselen jetlerin sesini daha oradan bile duyabiliyordum.

Bunların birçoğu kalabalık birlikleri süratle oradan oraya götürmeye yarayan nakliye jetleriydi. İniş pisti olmadan dikine iniyorlardı ve doğrudan Korviyum'a götürülebiliyorlardı. Kendi jetimize binerken, içime korku salacak kadar büyük bir tanıdıklık hissi yaşadım. Bunu son yaptığımda, altı ayımı bir mahkûm olarak geçirmiş ve bir hayalet olarak geri gelmiştim.

Cal huzursuz olduğumu fark etti. Jetteki koltuğumun emniyet kemerini hızla hareket eden parmaklarıyla bağlarken, ayaklarımın altındaki metal ızgaraya baktım. "Bir daha olmayacak," diye sadece benim duyabileceğim kadar alçak bir sesle mırıldandı. "Bu sefer farklı."

Yüzünü tutup onu susturdum ve bana bakmasını sağladım. "Peki, bu bana neden aynı şeymiş gibi geliyor?"

Bronz gözlerini benimkilere dikti. Yanıt aradı. Bulamadı. Sonra, her şeyi çözebilirmiş gibi beni öptü. Dudakları dudaklarımda yandı. Etrafta o kadar insan olmasına rağmen her zamankinden daha uzun sürdü ama kimse bir şey demedi.

Geri çekildiğinde elime bir şey tutuşturdu.

"Kim olduğunu unutma," diye fısıldadı.

Bana metale yerleştirilmiş ufak bir renkli taşı olan bir küpe verdiğini bilmem için elime bakmam gerekmiyordu. Veda etmek, güvende olmam, ayrılacak olursak onu hatırlatacağını düşündüğü bir şeydi. Eski hayatımdan bir başka gelenekti. Küpeyi avucumda sıkarken, keskin kısmı az kalsın derime batacaktı. Karşıma oturduğunda küpeye baktım.

Kırmızıydı. Tabii. Kan ve ateş gibi kırmızıydı. İkimizi de diri diri yiyen öfke gibi kırmızıydı.

Küpeyi hemen kulağıma takamayacağımdan minik taşı güvende tutmak için kaldırdım. Yakında diğer küpelere eşlik edecekti.

Farley hızla geldi ve Yüksektepe pilotlarının yanına oturdu. Cameron da hemen arkasından gelip gergin bir gülümsemeyle yerine

geçti. En sonunda ona da Farley gibi yeşil renkli resmi bir üniforma verilmişti ama Farley'ninki değişmişti. Artık yeşil değil, kolunda beyaz bir *K* harfi olan koyu kırmızıydı. Komutanlık üniformasıydı bu. Hazırlık olarak saçlarını kazıtmış, uzun sarı saçlarını en sevdiği saç modelini uygulamak için kestirmişti. Yüzündeki kıvrımlı yara iziyle ve bir zırhı bile delebilecek masmavi gözleriyle haşin görünüyordu. Ona yakışıyordu. Shade'in onu neden sevdiğini anlıyordum.

Savaşmamak için hepimizden daha geçerli bir nedeni vardı. Ama devam ediyordu. İçimde onun kararlılığının birazını hissettim. Farley bunu yapabiliyorsa, ben de yapabilirdim.

Jete son olarak Davidson bindi ve kırk kişilik ekip tamamlandı. Dikey çizgilerden oluşan nişanları olan çekimlerle içeri girmişti. Üstünde hâlâ o yıpranmış üniforma vardı ve normalde düzgün saçları bu kez dağınıktı. Uyuduğunu sanmıyordum. O hali onu daha çok sevmeme neden oldu.

Yanımızdan geçerken başıyla selam verdi ve hızlı adımlarla Farley'nin yanına oturmak için ilerledi. Neredeyse yerine geçer geçmez, ikisi kafa kafaya verdiler.

Elektrolarla çalışmaya başladığımdan beri, elektriksel sezgilerim güçlenmişti. Jeti kablolarına kadar hissedebiliyordum. Her kıvılcımı, her akımı. Ella, Rafe ve Tyton da geliyorlardı tabii ama kimse hepimizi aynı nakliye jetine bindirmeye cesaret edememişti. En kötü senaryo gerçekleşirse, en azından birlikte ölmeyecektik.

Cal kıpır kıpırdı. Gerginliktendi bu. Bense tam aksini yaptım ve kendimi uyuşmuş hissetmeye çalıştım. Serbest kalmak için kıvranan öfkeye kulak vermemeye gayret ettim. Kaçtığımdan beri Maven'ı görmemiştim ve yüzünün son gördüğüm halini düşünmeye çalışıyordum. Kalabalığın arasında bana sesleniyor, arkasına dönmeye çalışıyordu. Beni bırakmak istemiyordu. Ellerimi boğazına doladığımda, ben de onu bırakmayacaktım. Korkmayacaktım. Bunu sadece bir savaş engelliyordu.

"Büyükannem yanına alabileceği kadar asker alacak," dedi Cal. "Davidson bunu zaten biliyor ama kimsenin sana söylediğini sanmıyorum."

"Öyle mi?"

"Yanında Lerolan ve diğer isyankâr haneler var. Samos da."

"Prenses Evangeline," diye mırıldanırken buna yine güldüm. Cal de sırıttı.

"En azından, artık kendi tacı var ve başkasının tacını elde etmek için uğraşmıyor," dedi.

"İkiniz çoktan evlenmiş olacaktınız. Eğer..." *Eğer* sözcüğü birçok şey anlamına geliyordu.

Evet der gibi başını salladı. "Resmen çıldırmama yetecek kadar uzun süredir evli olacaktık. İyi bir kraliçe olabilirdi ama benim için değil." Bakmadan elimi tuttu. "Ayrıca, korkunç bir eş olurdu."

Bunun ima ettiği şeyi düşünecek kadar enerjim yoktu ama göğsüme bir anda bir ılıklık yayıldı.

Jet öne atıldı ve hızla ilerlemeye başladı. Çarklar ve motorlar uğuldadı, tüm sesleri bastırdı. Bir diğer sarsıntıyla havalandık ve sıcak yaz gecesine yükseldik. Bir an gözlerimi kapayıp olacakları hayal ettim. Korviyum'u resimlerden ve yayınlardan biliyordum. Altın ve demir destekli siyah granit duvarlı bir yerdi. Boğaz'a doğru giden tüm askerlerin geçtiği, eskiden helezon biçiminde yükselen korunaklı bir kaleydi. Başka bir hayatta olsa, ben de oradan geçecektim. Şehir o sene ikinci kere kuşatma altındaydı. Maven'ın birlikleri birkaç saat önce oraya varmış, karada ilerlemeden önce Rokasta'daki kontrolleri altında olan alana inmişlerdi. Yakında duvarlara varmış olacaklardı. Bizden önce.

Kilometrelere karşılık santimler, demişti Davidson.

Haklı olduğunu umdum.

Cameron kartlarını kucağıma attı. Dört kız alay eder gibi dik dik bana bakıyordu. "Dört dam, Barrow," diye sırıttı. "Sonra hangi kart gelecek? Lanet çizmelerine bahse girer misin?"

Gülüp kartları kendi desteme ekledim ve işe yaramayan elimdeki kırmızı rakamları ve tek bir siyah valeyi attım. "Sana uymaz," dedim. "Ayaklarım kano gibi değil."

Başını geriye atıp yüksek sesle güldü ve ayaklarını havaya savurdu. Ayakları gerçekten de çok ince uzundu. Kaynaklarımız adına Cameron'ın büyüme sürecinin artık tamamlanmış olduğunu umdum. "Bir el daha," dedi ve kartları almak için elini uzattı. "Bir haftalığına çamaşır yıkamaya."

Karşımızda oturan Cal esneme hareketlerini kesip güldü. "Mare'nin çamaşır yıkadığını mı sanıyorsun?"

"Siz yıkıyor musunuz, Majesteleri?" dedim sırıtarak. Beni duymamış gibi yaptı.

Bu şakalaşmalar beni hem yatıştırıyor hem de dikkatimi dağıtıyordu. Cameron'ın kâğıt oyunlarındaki becerisine yenik düşerken savaşı düşünmek zorunda kalmıyordum. Oyunu tabii ki fabrikalarda öğrenmişti. Bense nasıl oynayacağımı doğru dürüst anlamamıştım ama o sırada odaklanmamı sağlıyordu.

Jet altımızda sallandı ve türbülansa girdi. Saatlerce uçtuktan sonra bundan etkilenmedim ve desteyi karıştırmaya devam ettim. Jetin ikinci sallanışı daha şiddetliydi ama paniğe kapılmaya gerek yoktu. Üçüncü sallanışta kartlar elimden uçup havada bir yelpaze oluşturdu. Sırtımı hemen koltuğuma dayayıp kemerimi takmaya çalıştım. Cameron da aynı şeyi yaparken, Cal hızla geriye yaslandı ve kokpite baktı. Oraya bakınca, iki pilotun jeti dengede tutmak için uğraştıklarını gördüm.

Asıl endişe veren şey manzaraydı. O ana dek günün aydınlanması gerekirdi ama karşımızdaki gökyüzü simsiyahtı.

"Fırtınalar," diye fısıldadı Cal, hem hava durumunu hem de Gümüşleri ima ederek. "Yükselmemiz gerek."

Bunu söylemesinin hemen ardından, jetin burnunu kaldırdığını ve daha yükseğe çıktığını hissettim. Bulutların derinliklerinde şimşekler çakıyordu. Bulutların arasındaki gerçek şimşeklerdi, Yenikanlar'ın işi değildi. Bunu uzaklarda atan bir kalp gibi içimde hissettim.

Göğsümü saran kayışları daha da sıkı tuttum. "Onların arasından yere inemeyiz."

"Kesinlikle inemeyiz," dedi Cal öfkeyle.

"Belki ben bir şeyler yapıp şimşekleri kesebilirim..."

"Aşağıda bizi bir tek şimşekler beklemiyor!" Yükselen jetin uğultusuna rağmen sesi kükrer gibi çıkıyordu. Birkaç kişi dönüp ona baktı. Davidson da onlardan biriydi. "Rüzgârbükücüler ve fırtınalar bulutların arasından inmeye başladığımız anda bizi rotadan çıkarır. Yere çarpmamıza neden olurlar."

Cal'in gözleri jeti ve bizleri süzdü. Beynindeki çarklar son sürat dönüyordu. Hissettiğim korkunun yerini inanç aldı. "Planın nedir?"

Jet tekrar sallanınca, hepimiz oturduğumuz yerde sıçradık. Cal etkilenmedi.

"Çekimlere ve sana ihtiyacım var," dedi Cameron'a parmağını doğrultarak.

Cameron'm bakışları çelik gibi sertleşti. Başını salladı. "Sanırım, ne yapmak istediğini anladım."

"Diğer jetlere de telsizle haber verin. Buraya bir ışın gerek. Diğer çekimlerin de nerede olduğunu öğrenmeliyim. Dağılmaları lazım."

Davidson çenesini hızla eğdi. "Duydunuz onu."

Jette bir hareketlilik başlarken, Cal'in söylemeye çalıştığı şey midemi bulandırdı. Askerler silahlarını tekrar kontrol edip kararlı birer ifadeyle savaş giysilerini giydiler. En çok da Cal kararlı görünüyordu.

Tutacakları tutarak dengesini sağlayıp güçlükle ayağa kalktı. "Bizi doğrudan Korviyum'un üstüne götürün. Işın nerede?"

Arezzo bir anda belirdi ve hızını kesmek için tek dizinin üstüne çöktü. "Bundan hiç hoşlanmıyorum," dedi sinir olmuş gibi.

"Ne yazık ki sen ve diğer ışınlar bunu çok yapacaksınız," dedi Cal. "Jetlerin arasından atlayabilir misin?"

"Tabii," dedi Arezzo, sanki bunu herkesin bilmesi gerekirmiş gibi.

"Güzel. Aşağı indiğimizde Cameron'ı bir sonraki jete götür."

Aşağı.

"Cal," dedim neredeyse sızlanır gibi. Birçok şeyi yapabilirdim ama ya bunu?

Arezzo parmaklarını çıtlatıp sesimi bastırdı. "Anlaşıldı."

"Çekimler, kablolarınızı kullanın. Bir kişiye altı kablo. Sıkı olsun."

Söz konusu Yenikanlar hemen ayağa kalkıp savaş yeleklerindeki özel bölmelerden kablolarını çıkardılar. Her birinde yerçekimini manipüle etme yeteneğiyle birçok kişiyi taşımalarını sağlayan klipsler vardı. Çentik'te Grath isimli bir adamı aramıza almıştım. Yeteneğini büyük mesafeleri uçarak veya zıplayarak aşmak için kullanıyordu.

Ama jetlerden atlamak için değil.

Birden midem fena halde bulanmaya başladı ve alnım ter içinde kaldı.

"Cal?" dedim tekrar sesimi yükselterek.

Beni duymazdan geldi. "Cam, senin görevin jeti korumak. Elinden geldiğince sessizlik yay... Bir küre hayal et. Bizi fırtınada dengede tutar."

"Cal?" diye cıyakladım. Bunun intihar olduğunu düşünen tek kişi ben miydim? Oradaki tek aklı başında kişi ben miydim? Farley bile hiç etkilenmemiş gibi dudaklarını birbirine bastırmış, kendisini altı çekimden birine bağlıyordu. Ona baktığımı hissedince başını kaldırdı. Yüzündeki ifade bir an değişir gibi oldu ve hissettiğim dehşeti yansıttı. Sonra, bana göz kırptı. *Shade için,* dedi dudaklarını sessizce oynatıp.

Cal ya korkumu görmezden gelerek ya da bunu fark etmeyerek beni ayağa kaldırdı. Sırık gibi bir kadın olan en uzun boylu çekime bağladı. Kendisini yanıma bağladı ve iri kollarından birini omzuma attı. Yenikan'a dayanıyordum. Jetteki herkes aynı şeyi yapıp çekimlerin can halatlarıyla kendilerini bağladılar.

"Pilot, pozisyonumuz nedir?" diye bağırdı Cal başımın üstünden.

"Merkeze beş saniye," diye bağırdı pilotlardan biri.

"Plan herkese iletildi mi?"

"Olumlu, efendim! Merkez, efendim!"

Cal çenesini sıktı. "Arezzo?"

Arezzo selam çaktı. "Hazırım, efendim."

Bal peteği gibi birbirine bağlanmış insanların arasında zavallı çekimin üstüne kusmam büyük bir olasılıktı. "Sakin ol," diye fısıldadı Cal kulağıma. "Sıkı tutun, her şey yolunda gidecek. Gözlerini yum."

Kesinlikle gözlerimi yummayı istiyordum. Rahat duramıyordum, ayaklarımı yere vurarak ve titreyerek beklemeye başladım. Sinirlerim gerilmişti ve kıpır kıpırdım.

"Bu, çılgınlık değil," dedi Cal yine fısıldayarak. "İnsanlar bunu sürekli yapıyorlar. Askerler bu tür şeyler yapmak için eğitim alıyorlar."

Onu biraz daha sıkı tuttum; canını acıtacak kadar. "Sen daha önce yaptın mı?"

Cal sadece yutkundu.

"Cam, sen başla. Pilot, alçal."

Sessizlik dalgası üstüme bir çekiç gibi indi. Canımı acıtacak kadar güçlü değildi ama nasıl bir şey olduğunu hatırlayınca dizlerimin bağı çözüldü. Çığlık atmamak için çenemi sıktım ve gözlerimi o kadar sıkı yumdum ki yıldızları görmeye başladım. Cal'in doğal ısısı bir çapa gibi beni yerimde tutuyordu ama çok güçlü değildi. Kendimi onun içine sokabilirmişim gibi sırtına iyice sarıldım. Bana bir şeyler söyledi ama ne dediğini duyamadım. Ağır ve boğucu karanlığın ve daha da kötü bir ölüm ihtimalinin yarattığı hissi aşamamıştım. Kalp atışlarım üç kat hızlanmış ve kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atmaya başlamıştı. Buna inanamıyordum ama artık jetten atlamak istiyordum. Cameron'ın sessizliğinden kurtulmak için her şeyi yapabilirdim. Hatırlamamak için de.

Jetin alçalışını veya fırtınada sallanışını hissetmiyordum adeta. Cameron düzenli tutmak istediği nefesini eşit aralıklarla veriyordu. Jettekilerin geri kalanı yeteneğinin acısını hissediyorsa bile belli etmiyordu. Sessizce alçaldık. Belki de bedenim artık duymayı reddediyordu.

Geriye doğru gidip iniş platformunda toplandığımızda, o anın geldiğini fark ettim. Jet sallandı, Cameron'ın geri tepemediği rüzgârlarla sarsıldı. Kulaklarımda akan kanımın sesi yüzünden duyamadığım bir şey söyledi.

Sonra, dünya altımda açılıverdi. Düşmeye başladık.

En azından, Samos Hanesi bindiğim son jeti gökten koparırken, bizi metal kafesin içinde bırakma nezaketini göstermişti. Şimdiyse, bizi dört bir yana çekiştiren rüzgârdan, dondurucu yağmurdan ve dönüp duran karanlıktan başka bir şey yoktu. Hızımız hedefimize varmamızı sağlamaya yeterli olmalıydı; ayrıca, hiçbir aklı başında kişi fırtınanın ortasında birkaç bin fit yükseklikteki jetlerden atlayacağımızı tahmin edemezdi. Rüzgâr bir kadının çığlığı gibi ıslık çalıyor, her yanımı tırmalıyordu. En azından, Cameron'ın sessizliği dinmişti. Bulutlardaki damar damar şimşekler ben bir kratere dönüşmeden önce bana veda eder gibi sesleniyordu. Düşerken herkes çığlık atıyordu. Cal bile.

Korviyum'un inişli çıkışlı zirvelerine on metre kala yavaşlarken ve altıgen binalarla iç duvarların arasından döne döne düşerken hâlâ çığlık atıyordum. Pürüzsüz ve beş santim yağmur suyuyla kaplanıp kayganlaşmış asfalt yola hafifçe çarptığımızda sesim kısılmıştı.

Yenikan'ımız hızla kablolarımızı çıkardığında, kendimi geriye bıraktım ve içine düştüğüm buz gibi su birikintisine aldırış etmedim. Cal hemen ayağa fırladı.

Bir an orada öylece durdum ve hiçbir şey düşünmedim. Sadece dönerek düştüğüm göğe bakıp nasıl hayatta kaldığımı düşündüm. Derken, Cal kolumu tutup beni ayağa kaldırdı. Beni resmen gerçek dünyaya geri döndürdü.

"Geri kalanımız da buraya inecek, uzaklaşmamız gerek." Beni öne ittiğinde suların arasında sendeledim. "Çekimler, Arezzo sizi yukarı ışınlamak için bir sonraki grupla gelecek. Tetikte olun."

"Peki, efendim," dedi çekimler hep bir ağızdan, sonraki grubun gelişine hazırlanarak. Bunu düşününce bile midem bulandı.

Farley ciddi ciddi kusuyordu. Bir arka sokakta öğürüyor, kısa kahvaltısında ne yediyse çıkarıyordu. Onun ışınlanmak bir yana, uçmaktan bile nefret ettiğini unutmuştum. İkisinin de en kötü yanı düşüş kısmıydı.

Yanına gidip doğrulabilmesi için koluna girdim. "İyi misin?"

"Evet," dedi. "Sadece duvara yeni bir kat boya attım."

Hâlâ buz gibi yağmurun yağdığı göğe baktım. Kuzeyde olmamıza rağmen, senenin o vakti için fazla soğuktu. "Gidelim. Henüz duvarlara varmamışlar ama kısa sürede orada olacaklar."

Cal'in üstünden ince ince dumanlar çıkıyordu. Üstü ıslanmasın diye fermuarını iyice yukarı çekti. "Ürpertiler," dedi. "Kar yağmaya başlayacağını hissediyorum."

"Kapılara gitsek mi?"

"Hayır. Orası Sessiz Taş'la korunuyor. Ürpertiler oraya giremezler. Duvarın üstünden geçmemiz gerek." Bize ve jetten atlayanların geri kalanına işaret verdi. "Kale duvarlarının üstüne çıkıp yapacaklarına hazırlıklı olmalıyız. Fırtına sadece bir öncü birlik. Bizi bir yere kıstırıp görüş alanımızı daraltıyorlar. Üstümüze çullanana dek hiçbir şey görmememizi sağlayacaklar."

Adımlarına özellikle yağmurun altında yetişmek zordu ama yine de güçlükle yanına gittim. Çizmelerime su girmişti ve ayak parmaklarımın uyuşması an meselesiydi. Cal sanki sadece gözleriyle tüm dünyayı yakabilirmiş gibi ileriye bakıyordu. Bence bunu yapmak istiyordu. O zaman her şey kesinlikle daha kolay olurdu.

Bir kez daha, koruması için yetiştirildiği kişilerle savaşacak ve muhtemelen birilerini öldürecekti. Elini tuttum çünkü o anda söyleyebileceğim bir şey yoktu. Parmaklarımı sıktı ama elimi hızla bıraktı.

"Büyükannenin birlikleri aynı şekilde içeri giremez." Ben bunu söylerken, gökten daha fazla çekim ve asker düştü. Hepsi çığlık atıyordu ama hepsi de yere sağ salim kondu. Bir köşeyi dönüp bir duvardan diğerine geçtik ve onları geride bıraktık. "Birlikler nasıl bir araya gelecek?"

"Onlar Uçurum bölgesinden geliyorlar. Güneybatıdan. En ideali, onların arka tarafa geçmesine yetecek kadar Maven'ın birliklerini oyalamak. Onları aramızda sıkıştırmak."

Yutkundum. Bu planın büyük bir kısmı Gümüşlerin ne yapacağına bağlıydı. Bu tür şeylere güvenmemem gerektiğini iyi biliyordum. Samos Hanesi gelmeyebilir, hepimizin yakalanmasına veya öldürülmesine neden olabilirdi. Sonra, Maven'a doğrudan meydan okumak

için serbest kalırlardı. Cal aptal değildi. Tüm bunları biliyordu. Korviyum'un ve garnizonunun kaybedilemeyecek kadar değerli olduğunu da biliyordu. Bu, bizim bayrağımız, isyanımız ve vaadimizdi. Maven Calore ve onun hastalıklı tahtının gücüne karşı savaş veriyorduk.

Yenikanlar surlara çıktılar ve onlara silahlı ve cephanelikli Kızıl askerleri katıldı. Ateş etmiyor, sadece ileriye bakıyorlardı. İçlerinden Farley'ninki gibi, omzunda *K* harfi olan bir üniforma giymiş sırık gibi bir adam öne çıktı. Farley'nin koluna girip başını salladı.

"General Farley," dedi.

Farley başını eğdi. "General Townsend." Sonra büyük bir ihtimalle Yüksektepe Yenikanlarının komutanı olan bir diğer yeşil üniformalı askere başını salladı. Kısa boylu, tıknaz, bronz tenli ve başının etrafına uzun beyaz bir örgü sarılı kadın da aynı şekilde yanıt verdi. "General Akkadi."

"Neye bakıyoruz?" diye sordu Farley ikisine.

Yeşil yerine kırmızı üniformalı bir asker onların yanına gitti. Kadının saçları son gördüğümden farklıydı ve kızıla boyanmıştı ama onu tanıyordum.

"Seni görmek güzel, Lory," dedi Farley, ciddiyetle. Vaktimiz olsaydı ben de ona merhaba derdim. Çentik'te aramıza katılan ve sağ olmakla kalmayıp gayet dinç de olan birisini daha gördüğüme sevinmiştim. Kırmızı saçları Farley'ninkiler gibi kısa kesilmişti. Lory de davamıza sadıktı.

Hepimize başıyla selam verip kolunu surların metal kenarından diğer tarafa attı. Yeteneği aşırı gelişmiş duyulardı ve bizden çok daha uzakları görebiliyordu. "Birlikleri batıda, sırtları Boğaz'a dönük. İlk bulut halkasının hemen içinde fırtınalar ve ürpertiler var ama bunları göremiyorsunuz."

Cal öne eğilip gözlerini kısarak yoğun kara bulutlara ve şiddetle yağan yağmura baktı. Duvarlardan çeyrek kilometre ötesini görmesini zorlaştırıyorlardı. "Keskin nişancılarımız var mı?"

"Denedik," diye iç çekti General Townsend.

Akkadi devam etti. "Cephaneliğimizi boşa harcadık. Rüzgâr mermileri yiyor."

"O halde, rüzgârbükücüleri de var," dedi Cal çenesini sıkarak. "Yani bunu yapacak güçleri var."

Bunun anlamı açıktı. Poyraz'ın, Laris Hanesi'nin rüzgârbükücüleri Maven'a karşı ayaklanmıştı. O halde, bu birlik Gölbölgeliydi. Başkası olsa, Cal'in omuzlarının gevşediğini görmeyebilirdi ama ben fark etmiştim. Nedenini de biliyordum. Onlara karşı savaşmak için eğitilmişti. Onlar kalbinin kırılmasına neden olmayacak düşmanlardı.

"Ella'ya ihtiyacımız var. En iyi yaptığı şey fırtına şimşekleri." Duvarın bu kısmına bakan yüksek kuleleri işaret ettim. "Onu yükseğe çıkarabilirsek, fırtınayı onlara yöneltebilir. Kontrol edemez ama kendisini güçlendirmek için kullanabilir."

"Güzel, hemen yapsın," dedi Cal sert bir sesle. Onu savaşırken savaş alanında görmüştüm ama hiç böyle görmemiştim. Bambaşka birisine dönüşüyordu. Gözleri lazer gibi, insandan başka bir şeymiş gibi odaklanıyor, o yumuşak başlı, yıkılmış prensten eser kalmıyordu. Geriye kalan sıcaklığı, yok etmeye kararlı bir yangına dönüşüyordu. Kazanmaya odaklı bir yangına. "Çekimler herkesi indirdikten sonra, onları buraya getirin ve eşit aralıklarla dizin. Gölbölgeliler duvarlara saldıracak. Hareket etmelerini zorlaştıralım. General Akkadi, elinizde başka kim var?"

"İyi bir savunma ve saldırı birliği. Boğaz yolunu bir mayın tarlasına dönüştürecek kadar da bombacımız var." Gururla gülümseyerek omuzlarında güneş amblemine benzer bir şey olan yakınlardaki Yenikanları gösterdi. Bombacılar. İmhalardan daha etkiliydiler ve dokunmak yerine bakarak bir şeyi ya da birisini anında patlatabilirlerdi.

"İyi bir plan," dedi Cal. "Yenikanlarmızı hazır tutun. Dilediğiniz zaman saldırıya geçin."

Townsend kendisine emir verilmesinden, hele ki bir Gümüş tarafından emir verilmesinden hoşlanmıyorsa bile bunu belli etmedi. Geri kalanımız gibi, o da havadaki ölüm uğultusunu hissediyordu.

O sırada politikaya yer yoktu. "Ya askerlerim? Duvarlarda bin Kızıl askerim var."

"Orada kalsınlar. Mermiler de yetenekler kadar, hatta bazen daha fazla işe yarar. Ama cephaneyi tutumlu kullanın. Sadece ilk savunma dalgasını aşanları hedef alın. Fazla mermi harcamamızı isteyebilirler ve bunu yapmayacağız." Bana baktı. "Değil mi?"

Sırıtıp gözlerimi kırpıştırarak yağmur damlalarından korunmaya çalıştım. "Yapmayacağız, efendim."

İlk önce, acaba Gölbölgeliler harekete geçmekte yavaş mı yoksa çok mu aptal, diye düşündüm. Neredeyse bir saat sürmüştü ama Cameron, çekimler ve ışınlar arasında otuz kadar nakliye jetindeki herkesi Korviyum'a getirmeyi başarmıştık. Hepsi eğitimli ve ölümcül bin kadar asker... Cal avantajımızın belirsizliğe bağlı olduğunu söyledi. Gümüşler hâlâ benim gibilerle nasıl savaşacaklarını bilmiyorlardı. Gerçekten ne yapabileceğimizi bilmiyorlardı. Sanırım, Cal esas olarak bu yüzden Akkadi'ye karar verme yetkisi vermişti. Onun birliklerine emir verecek kadar onları tanımıyordu. Ama Kızılları biliyordu. Ağzımda, yutkunarak gidermeye çalıştığım acı bir tat hissettim. Zaman içinde, sevdiğim kişinin boş bir savaş için kaç Kızıl'ı feda ettiğini düşünmek istemedim.

Fırtına hiç değişmiyordu. Sürekli girdaplar yaparak dönüyor ve yağmur yağıyordu. Bizi bir sel baskınında bırakmak istiyorlarsa, bunu başarmaları epey zaman alacaktı. Suyun büyük bir kısmı akıp gitmişti ama daha aşağıda kalan sokaklar ve ara sokaklar on beş santimlik çamurlu suyla kaplanmıştı. Bu da Cal'i huzursuz ediyordu. Yüzünü siliyor ya da saçlarını geriye atıyordu ve teni soğukta hafif hafif buhar saçıyordu.

Farley gayet rahattı. Uzun süre önce ceketini başının üstüne çekmişti ve bordo-kestane rengi bir hayaleti andırıyordu. Başını önünde kavuşturduğu kollarına dayayıp etrafa bakarken, tam yirmi dakika boyunca neredeyse hiç kıpırdamamıştı. Bizim gibi o da her an gelebilecek bir saldırıyı bekliyordu. Beklemek beni çok germişti ve içime

sürekli olarak akın eden adrenalin hemen hemen Sessiz Taş kadar kötü bir etki bırakıyordu.

Farley konuşunca irkilip sıçradım.

"Lory, *sen de benim düşündüğümü mü düşünüyorsun?*"

Bir başka yere tünemiş Lory de ceketini başının üstüne çekmişti. Başını çeviremiyor, duyularını ileriden ayıramıyordu. "Umarım öyle değildir."

"Ne?" dedim bir ona, bir diğerine bakıp. Hareket edince, gömleğimin yakasından yine sular aktı ve titredim. Cal bunu fark edince, arkama yaklaşıp bana ılıklığını yaydı.

Farley ağır ağır, ıslanmamaya çalışarak döndü. "Fırtına hareket ediyor. Bize yaklaşıyor. Dakikada birkaç metre yaklaşıyor ve gitgide hızlanıyor."

"Lanet olsun," dedi Cal arkamdan. Sonra, ılıklığını da kendisiyle götürerek harekete geçti. "Çekimler, hazır olun! Emir verdiğimde, şu alanı daha sıkı kontrol edin." *Daha sıkı.* Bir çekimin yerçekimini sıkılaştırdığını değil, sadece gevşettiğini görmüştüm. "Ne gelirse düşürün."

Fırtına gözlerimin önünde, belirgin bir biçimde hızlandı. Dönmeye devam etti ama her dönüşüyle giderek yaklaştı ve bulutlar açık araziye karıştı. Soluk, renksiz bulutların derinliklerinde şimşekler çaktı. Gözlerimi kıstım ve bir an şimşeğin mor bir renge büründüğünü ve güçle ve öfkeyle damar damar olduğunu gördüm. Ama henüz nişan alabileceğim bir şey yoktu. Şimşek ne kadar güçlü olursa olsun, bir hedef olmadan işe yaramazdı.

"Birlikler fırtınanın arkasında ilerliyor ve mesafeyi kapatıyorlar," diye bağırdı Lory en korktuğumuz şeyi teyit ederek. "Geliyorlar."

YİRMİ SEKİZ

Mare

Rüzgâr uğulduyordu. Duvarları ve siperleri sarsıyor, bir sürü askeri pozisyonundan geriye savuruyordu. Yağmur taş duvarda buz tutuyor, yürümemizi tehlikeli hale getiriyordu. Yere düşen biri, ilk yaralımız oldu. Townsend'in Kızıl askerlerinden biriydi. Rüzgâr ceketine dolmuş ve onu kaygan yürüyüş yolunda geriye atmıştı. Asker on metre aşağı düşerken çığlık attı ama bir çekimin odaklanmasıyla tekrar yukarı yükseldi. Sert bir biçimde ve iç bulandırıcı bir sesle duvara çaptı. Çekim yeteri kadar kontrol sahibi değildi. Ama asker hayattaydı. Yaralanmıştı ama ölmemişti.

"Dikkatli olun!" diye bağırdı yeşil ve kırmızı üniformalı askerler kendi aralarında. Rüzgâr tekrar sert bir biçimde estiğinde, kendimizi hazırladık. Surun buz gibi metalinin arkasına sığınıp rüzgârın şiddetinden korunmaya çalıştım. Bir rüzgârbükücünün darbesinin nasıl olacağı, normal havanın aksine önceden belli olmazdı. Parçalara ay-

rılıp kıvrılıp, parmaklar gibi tırmık atardı. Bu arada, fırtına etrafımızı sarmaya devam ediyordu.

Cameron kendisini yanıma attı. Şaşkınlıkla ona baktım. Aslında onun bir kuşatmaya karşı şifacılarla birlikte son bir duvar oluşturması gerekiyordu. Onları Gümüşlerden koruyabilecek, askerleri tedavi edecekleri zamanı ve alanı sağlayacak birisi varsa oydu. Yağmurdan titriyor, dişleri birbirine çarpıyordu. Buz gibi üstümüze gelen karanlıkta daha ufak ve genç görünüyordu. On altı yaşına basmış mıydı acaba?

"İyi misin, şimşek kız?" diye sordu biraz zorlanarak. Yüzünden sular damlıyordu.

"İyiyim," dedim. "Burada ne işin var?"

"Görmek istedim," diye yalan söyledi. Bu genç kız burada olması gerektiğine inandığı için oradaydı. Daha önceden bana, *Sizi terk mi ediyorum?* diye sormuştu. O sırada, gözlerinde bu soruyu görüyordum. Yanıtım aynıydı. Katil olmak istemiyorsa, olması gerekmiyordu.

Başımı salladım. "Sen şifacıları koru, Cameron. Yanlarına geri dön. Onlar savunmasız. Onlara bir şey olursa..."

Dudağını ısırdı. "Hepimiz düşeriz."

Güçlü olmaya ve birbirimizden güç bulmaya çalışarak bir süre bakıştık. O da benim gibi sırılsıklamdı. Koyu renkli kirpikleri birbirine yapışmıştı ve gözlerini her kırptığında ağlıyormuş gibi görünüyordu. Yağmur damlaları sert bir biçimde üstümüze indiği için, suratımıza vurduklarında gözlerimizi kısıyorduk. Sonra, yağmur bir anda kesildi. Yağmur damlaları aksi yönde yağmaya ve birikmeye başladı. Cameron'ın gözleri de benimkiler gibi irileşti ve olanları dehşetle izledi.

"Nympha saldırısı!" diye bağırdım, etrafımdakileri uyarmak için.

Tepemizdeki yağmur titredi, havada dans etti ve giderek daha büyük damlacıklarla birleşti. Aynı anda su birikintileri, sokaklardaki ve ara sokaklardaki santimlerce su da birer nehre dönüştü.

"Sıkı durun!" sesleri bir kez daha yankılandı. Bu sefer, darbe rüzgâr yerine buz gibi su şeklinde geldi. Bir dalga gibi kırılırken beyaz köpükler saçtı ve Korviyum'un duvarlarının ve binalarının üstünde kıvrılıp aktı. Bir dalga sert bir biçimde üstüme geldi ve başımı surlara

aniden çarpmama neden olunca, bütün dünya etrafımda dönmeye başladı. Birkaç kişi duvardan düştü ve dönerek fırtınaya kapıldı. Siluetleri de hızla dinen çığlıkları gibi hızla gözden kayboldu. Çekimler birkaç kişiyi kurtardılar ama herkesi tutmayı başaramadılar.

Cameron ellerinin ve dizlerinin üstünde kayarak merdivenlere dönmeye çalıştı. Yeteneğini kullanarak bir güvelik kozası oluşturdu ve hızla ikinci duvarın içindeki görev yerine gitti.

Cal düşmekten kıl payı kurtulup kayarak yanıma geldi. O sersemlik haliyle, onu tutup kendime çektim. Duvardan düşecek olsa, peşinden gideceğimi biliyordum. Dehşet içinde suyun azgın bir denizin dalgaları gibi askerlerimize saldırışını izledi. Bu durum onu çaresiz bırakıyordu. Alevlerin burada işi yoktu. Ateşi yakamazdı. Benim şimşeğim için de aynı şey söz konusuydu. Bir kıvılcımla kim bilir kaç birliğimi çarpardım. Bunu göze alamazdım.

Akkadi ve Davidson'ın böyle kısıtlamaları yoktu. Başbakan duvarın kenarına parlak mavi bir kalkan fırlatarak başkalarının diğer tarafa düşmesini engellerken, Akkadi Yenikan birliklerine seslendi ve azgın dalgaların arasında duyamadığım emirler savurdu.

Sular aniden yükselerek titredi ve birden, kendisine karşı bir savaş vermeye başladı. Bizim de nymphalarımız vardı.

Ama fırtınalarımız yoktu. Etrafımızdaki kasırgayı kontrol edebilecek Yenikanlar yoktu. Öylesine koyu bir karanlık etrafımızı sarmıştı ki gece yarısı gibiydi. Hiçbir şey görmeden savaşacaktık. Üstelik daha savaş başlamamıştı bile. Maven'ın tek bir askerini ya da Gölbölge ordusundan bir kişiyi hâlâ görmemiştim. Tek bir kırmızı veya mavi bayrak da görmemiştim. Ama geliyorlardı. Kesinlikle geliyorlardı.

Çenemi sıktım. "Ayağa kalk."

Prens ağırlaşmış, korkudan yavaşlamıştı. Elimi ensesine götürüp azıcık şok verdim. Tyton'ın bana gösterdiği hafif şoklardan biriydi bu. Cal birden canlanıp dikkatle ayağa fırladı. "Tamam, teşekkürler," diye mırıldandı. Etrafına şöyle bir bakıp durumu anlamaya çalıştı. "Isı düşüyor."

"Bir dâhisin," dedim güçlükle. Her yanım donmuş gibiydi.

Tepemizdeki sular şiddetlenip çekildi ve tekrar oluştu. Hızla yere inmek ve dağılmak istiyor gibiydi. Bir kısmı ayrılıp Davidson'ın kalkanına doğru gitti, tuhaf bir kuş gibi fırtınadan hızla uzaklaştı. Bir saniye sonra da suyun geri kalanı şiddetle yere inip hepimizi yeniden sırılsıklam etti. Yine de tezahürat sesleri geldi. Yenikan nymphalar sayıları az da olsa ve gafil de avlanmış olsalar, ilk karşılaşmalarını kazanmışlardı.

Cal tezahüratlara katılmadı. Bileklerini birbirine sürtüp ellerinde cılız bir alev oluşturdu. Alevler yağmurun altında titredi ve yanmak için uğraştı. Derken, yağmur sert ve şiddetli bir tipiye dönüştü. Zifiri karanlıkta kırmızı parıltılar saçtı ve Korviyum'un cılız ışıklarında ve Cal'in alevinde ışıldadı.

Saçlarımın başımda donmaya başladığını görünce, atkuyruğumu salladım. Buz parçaları dört bir yana saçıldı.

Fırtınanın içinden rüzgârdan farklı bir kükreme sesi yükseldi. Aslında duyduğumuz birçok sesti. Binlerce ses. Etrafı karartan tipi bize daha da yaklaştı. Cal'in gözleri bir an kapandı ve yüksek sesle iç çekti.

"Saldırıya hazır ol," dedi boğuk bir sesle.

İlk buz köprüsü benden iki adım öteden surların üstünde belirdi. Cıyaklayarak geri kaçtım. Bir diğeri yirmi adım ötede taş duvarı ikiye ayırıp askerleri tırtıklı kenarlarından aşağı fırlattı. Arezzo ve diğer ışınlar derhal harekete geçip yaralıları topladılar ve onları şifacılarımıza yolladılar. Neredeyse anında, gölgeleri canavar gibi görünen Gölbölgeli askerler köprülere akın etti ve kalınlaşan buzun üstünde koşmaya başladı. Saldırmaya hazırlardı.

Daha önce de Gümüş savaşları görmüştüm. Tam bir karmaşa yaşanırdı.

Ama bu, çok daha kötüydü.

Cal kızgın ve yüksek alevleriyle öne atıldı. Buzlar kalın olduğundan hemen erimiyordu; elinde bir testeresi olan bir oduncu gibi en yakındaki köprüden parçalar kesmeye başladı. Bu da onu savunmasız bıraktı. Ona yaklaşabilmek için ilk Gölbölgeli'ye şimşek fırlattım ve kıvılcımlarım zırhlı adamı döne döne karanlığa yolladı. Bir diğeri

hemen peşinden geldi ve tenim morlu beyazlı tıslayan şimşekle kaplanana dek devam etti. Ateş sesleri her ne emir veriliyorsa bastırdı. Ben Cal'e odaklandım. Hayatta kalmamıza. Farley tabancasını doğrultmuş, yakınımda duruyordu. O da Cal gibi beni arkasına aldı ve görmediği noktaları savunmama izin verdi. Tabancasını ateşlerken ve en yakındaki köprüyü mermi yağmuruna tutarken gözünü bile kırpmadı. Mermileri tipiden fırlayan askerlere değil, buzların ortasına nişan alıyordu. Buz savaşçıların altında çatlayıp ayrıldı ve karanlıkta paramparça oldu.

Gök gürültüsü her saniye daha yakından geliyordu. Mavili beyazlı elektrik akımları bulutların arasında patlıyor, Korviyum'un üstüne yağıyordu. Ella'nın kulelerden fırlattığı şimşekler ölümcüldü ve duvarların hemen dışına düşüyordu. Buzdan bir köprü onun gazabına dayanamayıp ikiye ayrılacak gibi oldu ama bir yerlerde gizlenen bir ürpertinin iradesiyle havada yeniden oluşup şekillendi. Bombacılar da aynı şeyi yapıp müthiş bir güçle kalın ve parlak buz parçalarını patlattılar. Buzlar sadece geriye doğru gidip bir diğer duvara yapıştı. Rafe kırbaçlarını, gümbür gümbür üstümüze gelen Gölbölgelilere doğru havada bir kavis çizerek yollarken, solumda bir yerde yeşil bir şimşek çatırdadı. Onun darbesine bir su kalkanı yanıt verdi ve askerler ilerlerken akımı emdi. Ama sular mermileri durduramıyordu. Farley onları yaylım ateşine tutuyor, durdukları yerde birkaç Gümüş askerini deviriyordu. Cesetleri kayıp karanlığa karışıyordu.

Dikkatimi en yakındaki köprüde bulunan askerlere verdim. Buzların yerine, karanlıktan üstümüze doğru gelen şekillere odaklandım. Mavi zırhları kalın ve pulluydu, miğferleriyse onları insandan başka bir yaratıkmış gibi gösteriyordu. Öldürülmelerini kolaylaştırıyordu. Birbirlerini öne itekliyorlar, duvarlara akın ediyorlardı. Suratı olmayan canavarların oluşturduğu kıvrımlı bir çizgi gibiydiler. Birer pençe gibi büktüğüm ellerimden mor şimşekler patladı ve askerlerin kalplerinde dolanıp bir zırhtan diğerine sıçradı. Zırhların metali aşırı ısınarak maviden kırmızıya dönüştü ve askerlerden birçoğu acı içinde köprüden düştü ama onların yerini fırtınadan fırlayan başka askerler aldı.

Ortalık bir anda katliam alanına, bir ölüm girdabına dönüşmüştü. Kaç iskelet parçaladığımın hesabını şaşırmış haldeyken, gözyaşlarım yanaklarımda dondu.

Sonra şehir duvarları bir anda ayaklarımın altında çatırdadı ve bir kenarı kayarak diğer kenardan ayrıldı. Şiddetli bir darbe kemiklerimi zangırdattı. Derken, bir darbe daha geldi. Çatlak genişledi. Hemen kenara atladım ve çatlak beni yutmadan önce Cal'in olduğu tarafa sıçradım. Çatlaktan kolum kadar kalın bitki kökleri fırlayıp büyümeye başladı. Taş duvarı kocaman parmaklar gibi aralayıp ayaklarımın yanında taştan şimşekler gibi incecik çizgiler oluşturdular. Duvar bu baskıya dayanamayıp sallandı.

Korucular.

"Duvar çökecek," dedi Cal nefes nefese. "Duvarı ikiye ayıracaklar ve arkamıza geçecekler."

Yumruğumu sıktım. "Ama?" Cal ne dediğimi anlamadan bana baktı. "Yapabileceğimiz bir şey olmalı!"

"Fırtına. Fırtınayı kesip etrafı görebilirsek kendi görüş alanımızı kullanarak..." Cal konuşurken, yaklaşmış bitki köklerini tutuşturdu. Alevler köklerin tamamını kaplayıp bitkiyi küle dönüştürdü. Ama bitkiler bir anda yeninden oluştu. "Rüzgârbükücülere ihtiyacımız var. Bulutları geri üflemeleri gerek."

"Laris Hanesi. Onlar gelene dek burada mı kalmaya çalışacağız?"

"Burada kalacağız ve yeterli olacaklarını umacağız."

"Tamam. Şuna gelince..." Her saniye genişleyen yarığı gösterdim. Çok geçmeden, bir Gümüş ordusu onun içinden geçecekti. "Onlara patlamalı bir hoş geldin partisi verelim."

Cal ne dediğimi anlayıp başını saldı. "Bombacılar!" diye bağırdı uğuldayan rüzgârın ve karın arasında. "Buraya gelin ve hazır olun!" Dış duvarın hemen içindeki sokağı işaret etti. Orası Gölbölgelilerin bizi aşacakları ilk noktaydı.

Bir düzine kadar bombacı onu duyup emrine itaat etti. Görev yerlerinden ayrılıp sokağa doluştular. Ayaklarım kendi başlarına hareket edip peşlerinden gitmek istedi. Cal kolumu tutup beni engelle-

diğinde, neredeyse kayıp düşecektim. "Sana demedim," diye kükredi. "Sen burada kalacaksın."

Hemen parmaklarını kolumdan çektim. Beni kelepçe gibi sımsıkı kavramıştı. Savaşın en telaşlı anında bile geçmişe, bir mahkûm olduğum zamana geri gidiyordum. "Cal, bombacıların dayanmasına yardım edeceğim. Bunu yapabilirim." Bronz gözleri bir an karanlıkta yanıp söndü ve kırmızı alevli iki muma dönüştü. "Duvarı aşarlarsa, etrafını sararlar. Daha sonra ise, endişelenmemiz gereken son şey fırtına olur."

Hızla ve... aptalca bir karar verdi. "Tamam, ben de geliyorum."

"Sana burada ihtiyaçları var." Avucumu göğsüne dayayıp onu geri ittim. "Farley, Townsend, Akkadi... Askerlerin cephede generallere ihtiyacı var. Sana *burada* ihtiyaçları var."

Savaş olmasaydı, Cal itiraz ederdi. Sadece elini elime sürtmekle yetindi. Hiçbir şeye vakit yoktu. Özellikle de haklı olduğumda.

"Bana bir şey olmayacak," dedim atlayıp, donmuş taşların üstünden aşağı kayarken. Fırtına onun yanıtını duymamı engelledi. Onun için endişelenmek, birbirimizi bir daha göremez miyiz diye düşünmek için sadece bir saniye ayırdım kendime. Sonraki saniye bu düşünceleri siliverdi. Buna vaktim yoktu. Odaklanmam gerekiyordu. Hayatta kalmam gerekiyordu.

Ayaklarımı kaldırıp ellerimin altında sıkıca kavradığım donmuş tırabzanları hissederek merdivenlerden aşağı kaydım. Sokakta ve rüzgârdan uzakta, hava çok daha ılıktı ve su birikintileri yok olmuştu. Ya donmuşlardı ya da suyu Korviyum duvarını savunanlara saldırmak için kullanıyorlardı.

Bombacılar aradan geçen her saniyeyle daha da genişleyen duvardaki çatlağa döndüler. Çatlak, surların üstünde birkaç adım genişliğindeydi ama aşağıda sadece birkaç santimdi ve genişlemeye devam ediyordu. Taşın arasında ve ayaklarımın altında bir sallantı daha meydana geldi ve bir patlama ya da bir deprem gibi zemini sarstı. Güçlükle yutkunarak duvarın diğer tarafında yumruklarını temellerimize defalarca indiren bir güçlükol olduğunu hayal ettim.

"Saldırmak için bekleyin," dedim bombacılara. Ben subay olmadığım halde, emirlerimi bekliyorlardı. "Buradan geçtiklerini açıkça görmeden patlama yaratmayın. Onlara yardım etmemize gerek yok."

"Çatlağı elimden geldiğince korurum," dedi birisi arkamdan.

Hızla sesin geldiği yere bakınca, suratını kaplayan gri kanın siyaha dönüştüğü Davidson'ı gördüm. Kanın altındaki yüzü soluk ve şok geçirmiş gibi görünüyordu. "Başbakan," dedim başımı eğip. Uzunca bir süre sonra karşılık verdi. Savaş onu afallatmıştı. Savaş alanındaki savaş, odasındakinden çok farklıydı.

Elektriğimi düşmanlarımıza yönelttim. Bitki köklerini bir harita gibi kullanarak, elektriği ilerlettim, köklerin çizdiği yolda kıvrılmasına ve helezonlar çizmesine izin verdim. Diğer taraftaki korucuyu göremiyordum ama hissedebiliyordum. Kıvılcımlarım sık köklerle körleşmesine rağmen bedeninde dalgalandı. Uzaklardan gelen bir çığlık taştaki çatlaklarda yankılandı ve nasıl olduysa yukarıdaki ve etraftaki o karmaşada bana kadar ulaştı.

Korucu, taşı parçalayan tek Gümüş değildi. Taşın nasıl sarsılıp çatladığına bakılacak olursa yerini derhal bir güçlükol almıştı. Üst üste indirdiği darbeler genişleyen çatlağa molozların düşmesine ve etrafın tozla kaplanmasına neden oldu.

Davidson ağzı aralanmış halde solumda duruyordu. Uyuşmuş gibiydi.

"İlk savaşınız mı?" dedim, tam gök gürültüsünü andıran bir darbe daha indiğinde.

"Pek sayılmaz," diyerek beni şaşırttı. "Ben de eskiden askerdim. Senin listelerinden birinde olduğum söylendi."

Dane Davidson. Bu isim zihnimde kanatları kemikten bir kafesin parmaklıklarına sürtünen bir kelebek gibi uçuştu ve adeta çamurların arasından çıkıyormuş gibi ağır ağır, büyük bir çabayla geri geldi. "Julian'ın listesi."

Evet der gibi başını salladı. "Jacos, zeki bir adam. Kimsenin görmediği noktaları birleştirir. Evet, ben de onların birliği tarafından infaz edilmesi gereken Poyrazlı Kızıllardan biriydim. Fiziksel değil,

kanla ilgili suçlar yüzünden. Kaçtığımda, subaylar çoktan öldüğümü sanmışlardı. O yüzden, elden kaçırdıkları bir suçlu için daha açıklama yapmak zorunda kalmadılar." Soğuktan çatlamış dudaklarını yaladı. "Yüksektepe'ye kaçtım ve yolda benim gibi olan diğerlerini topladım."

Bir çatlak daha oluştu. Karşımızdaki çatlak genişlerken, ayak parmaklarımı yeniden hissetmeye başladım. Parmaklarımı çizmelerimin içinde kıpırdatıp savaşmaya hazırlandım. "Kulağa tanıdık geliyor."

Davidson konuşurken sesi de güçlenip hız kazanıyordu. Ne için savaştığımızı hatırlıyordu. "Yüksektepe yerle bir olmuştu. Bin Gümüş kendi tahtlarını, bütün dağlar kendi krallıklarını almaya çalışırken, ülke tanınmayacak kadar parçalanmıştı. Sadece Kızıllar hâlâ birlik halindeydi. Parlayanlar da gölgelerde serbest bırakılmayı bekliyorlardı. Böl ve fethet, Bayan Barrow. Onları yenmenin tek yolu bu."

Poyraz Krallığı, Uçurum Krallığı, Yamaç, Gölbölge. Birbirini gırtlaklayan, biz hepsini almayı beklerken daha da ufak bölgeleri almak için didinip duran Gümüşler. Davidson yorgun görünüyordu ama kemiklerindeki çeliğin kokusunu alabiliyordum. O belki de bir dâhiydi ama kesinlikle tehlikeli bir adamdı.

Karları savuran sert bir rüzgâr beni kendime getirdi. Dikkatimi vermem gereken tek şey o anda olanlardı. *Hayatta kalmak. Kazanmak.*

Parçalanan duvarın arasından ileri fırlayan mavi enerji bir metre genişliğindeki boşlukta nabız gibi atıyordu. Davidson elini öne uzatıp kalkanı yerinde tuttu. Çenesinden damlayan bir damla kan soğukta buharlar saçtı.

Diğer taraftaki bir siluet kalkanı dövmeye başladı; yumrukları dalgalanan alana birbiri ardına yağmur gibi indi. Bir diğer güçlükol da gölgeye katıldı ve boşluğu genişletmeye çalışarak taşa saldırdı. Kalkan onların çabalarıyla daha da büyüdü.

"Hazır ol," dedi Davidson. "Kalkanı ikiye ayırdığımda, var gücünüzle saldırın."

Emrine uyup savaşmaya hazırlandık.

"Üç."

Parmaklarımın arasını mor kıvılcımlar kapladı ve nabız gibi atan yıkıcı bir ışık topuna dönüştü.

"İki."

Bombacılar, keskin nişancılar gibi dizüstü çöküp yan yana dizildiler. Silahların yerine sadece parmakları ve gözleri vardı.

"Bir."

Mavi kalkan titreyip ikiye ayrıldı ve iki güçlükolu, midemi bulandıran bir ses çıkararak duvara sertçe çarptı. Açılan boşluğun arasından saldırıya geçtik; şimşeğim alev alev yanıyordu. Boşluğun arkasındaki karanlığı aydınlattığında, bir düzine kadar savaşçının saldırıya geçmeye hazır olduğunu gördük. Birçoğu dizüstü çökmüştü, bombacılar içlerini patlatırken hepsi alev ve kan tükürdü. Askerlerin kendilerine gelmesine fırsat vermeyen Davidson kalkanı tekrar kapayıp üstümüze fırlatılan bir mermi yağmurunu da yakaladı.

Davidson bu başarımıza şaşırmış gibiydi.

Yukarıdaki duvarda kapkara fırtınanın ortasında bir ateş topu dönüyor, sahte geceyi bir meşale gibi aydınlatıyordu. Cal'in ateşi yayıldı ve alevlerden oluşan bir yılan gibi saldırıya geçti. Kırmızı sıcaklık gökyüzünü kızıl bir cehenneme dönüştürmüştü.

Yumruğumu sıkıp Davidson'a bir işaret verdim.

"Tekrar," dedim.

Aradan ne kadar zaman geçtiğini söylemek imkânsızdı. Güneşi göremeden çatlakta ne kadar süre savaştığımızı anlayamıyordum. Saldırıları tekrar tekrar püskürtmemize rağmen her girişim, çatlağı gıdım gıdım genişletiyordu. *Kilometrelere karşılık santimler,* dedim içimden. Duvarın üstünde, askerlerden oluşan dalga, surları ele geçirememişti. Buzdan köprüler tekrar tekrar oluşuyordu ve sürekli bunlara karşı mücadele veriyorduk. Birkaç ceset, şifacıların bile ulaşamayacağı bir biçimde sokağa düştü. Saldırılar arasında, cesetleri düşmanların göremeyeceği ara sokaklara taşıdık. Ölen her askerin yüzüne her seferinde nefesimi tutarak baktım. Cal değildi, Farley değildi. Tanıdığım tek kişi boynu kırılmış olan Townsend'di. İçime bir anda suçluluk veya acıma duygusu

dolacağını sandım ama hiçbir şey hissetmedim. Sadece güçlükolların da duvarlarda olduğunu ve askerlerimizi parçaladıklarını biliyordum.

Davidson'ın artık en az üç metre genişliğindeki kalkanı duvardaki boşluk boyunca yayıldı ve taştan bir çene gibi açılmaya başladı. Açık bir ağzı andıran çatlakta cesetler vardı. Şimşekle devrilmiş veya bir bombacının gaddar bakışıyla feci bir biçimde ikiye ayrılmış, üstlerinden dumanlar tüten cesetlerdi bunlar. Titreyen mavi alanın içinde, karanlıkta toplaşan gölgeler yine duvara saldırmak için bekliyordu. Su ve buzdan çekiçler Davidson'ın yeteneğini zorluyordu. O sırada bir banşi çığlığı boşlukta yankılandı. Yankısı bile kulaklarımızı acıtmıştı. Davidson suratını buruşturdu. Alnından, burnundan ve yanaklarından damlayan terler yüzündeki kanlara karışmıştı. Sınıra yaklaşmak üzereydi ve zamanımız daralmaya başlamıştı.

"Birisi gidip Rafe'i getirsin!" diye bağırdım. "Tyton'ı da."

Koşuculardan biri ben bunları söyler söylemez harekete geçip onları bulmak için basamaklara yöneldi. Yukarıdaki duvara bakıp tanıdık bir siluet görmeye çalıştım.

Cal çılgınca bir ritimle kusursuz bir makine gibi savaşıyordu. Adım at, dön, saldır. Adım at, dön, saldır. Benim gibi o da hayatta kalmanın tek düşünce olduğu boş bir yer bulmuştu. Akın akın saldıran düşmanlar her mola verdiğinde, askerlerini yeniden toparlıyor, Kızıllara ateş emri veriyor ya da Akkadi ve Lory'yle karanlıkta bir başka hedefi daha yok etmek için çalışıyordu. Kaç kişinin öldüğünü bilmiyordum.

Sulardan döne döne bir ceset daha düştü. Onu sürükleyip uzaklaştırmak için kollarını tuttuğumda, zırhının bir zırh değil, pullu kaya gibi sert et olduğunu ve bir ateş prensinin sıcaklığıyla yanıp buharlar saçtığını fark ettim. Şaşkınlıkla kendim yanmış gibi geri çekildim. Bir taşderiydi bu. Cesedinde geriye kalan birkaç parça giysi mavi ve griydi. Macantos Hanesi. Poyraz. Maven'ın müttefiklerinden biriydi.

Bunun ne anlama geldiğini düşününce, güçlükle yutkundum. Maven'ın güçleri duvarlara varmıştı. Artık sadece Gölbölgelilere karşı savaşmıyorduk. Göğsümde müthiş bir öfke birikti. Bir anda, keşke

çatlağa kendim girebilseydim, diye düşündüm. Diğer taraftaki her şeyi paramparça edebilseydim. Onun izini bulabilseydim. Onu kendi ordusuyla benimkinin arasında kalan bölgede öldürebilseydim.

Derken, ceset beni yakaladı.

Adam yana dönünce bileğim çıt diye kırıldı. Koluma hızla yayılan acıyla çığlık attım.

Tenimde dalgalanan şimşek bir çığlık gibi benden kurtularak adamın bedenini mor kıvılcımlarla ve dans eden ölümcül bir ışıkla kapladı. Ama ya taşımsı derisi fazla kalındı ya da son derece kararlıydı. Taşderi beni bırakmadı ve mengeneyi andıran parmakları bu sefer boynumu kavradı. Sırtında birer tomurcuğu andıran patlamalar meydana geldi. Taş parçaları bedeninden ölü deriler gibi sıyrılınca, adam haykırdı. Ama hissettiği acıyla birlikte boğazımı daha çok sıkmaya başladı. Boğazıma tamamıyla dolanmış ellerini ayırmaya çalışmak gibi bir hata yaptım. Taşımsı teni derimi sıyırdı ve buz gibi havada parmaklarımın arasında kıpkırmızı ve sıcak kanlar birikti.

Gözlerimin önünde benekler uçuştu. Bir şimşek daha oluşturup hissettiğim acıdan var olmasını sağladım. Bu darbe onu benden uzağa, bir binaya doğru fırlattı. Kafa üstü binaya saplandı ve gövdesi sokakta kaldı. Bombacılar gövdesinin alt kısmında açıkta kalan deriyi de patlatarak işini bitirdiler.

Davidson ayakta titriyor, giderek zayıflayan kalkanı tutuyordu. Her şeyi görmüştü ama düşman birliklerinin bizi ezip geçmemesi için elinden bir şey gelmiyordu. Dudaklarının kenarı, sanki doğru kararı verdiği için özür dilermiş gibi titriyordu.

"Daha ne kadar dayanabilirsiniz?" diye sordum nefes nefese. Sokağa ağzımdaki kanı tükürdüm.

Çenesini sıktı. "Biraz daha."

Bunun pek faydası olmaz, demek istedim ters ters. "Bir dakika mı? İki mi?"

"Bir," dedi güçlükle

"Tamam, işimizi görür."

Bakışlarımı Davidson'ın gücüyle silikleşen ve zayıflayan mavi kalkanın içine diktim. Kalkan berraklaşırken, diğer taraftaki şekiller daha çok belli olmaya başladı. Mavi zıhlar ve kırmızı-siyah üniformalardı bunlar. Gölbölge ve Poyraz. Ne taç ne de bir kral vardı. Sadece bizi gafil avlamak için yollanmış şok birlikleriydi. Maven, Korviyum'u ele geçirmedikçe oraya ayak basmazdı. Duvardaki Calore kardeşi ölümüne savaşırken, Maven kendisini bir savaşta tehlikeye atacak kadar aptal değildi. Gücünün cephenin gerisinde, bir savaş alanındansa bir tahtta olduğunu biliyordu.

Rafe ve Tyton duvardaki yerlerini sağlamlaştırmış, iki zıt yönden yaklaşıyorlardı. Rafe geriye taranmış yeşil saçlarıyla son derece düzgün görünürken, Tyton'ın her yeri kan içindeydi. Tamamı Gümüş kanıydı. Yaralı değildi. Gözleri tuhaf bir öfkeyle ışıldıyor, tepemizde dönen ateş ışığının altında kırmızı kırmızı yanıyordu.

Darmian'ın her biri zarar verilemeyen etlerle kaplı bedenlere sahip bir sürü diğer yıkıcıyla orada olduğunu gördüm. Ellerinde kenarları jilet gibi keskinleştirilmiş korkunç baltalar vardı. Güçlükollarla savaşmakta işe yarıyorlardı. Yakın mesafede, en iyi şansımız onlardı.

"Toplanalım," dedi fazlasıyla suskun olan Tyton.

Peşinden gidip alelacele Davidson'ın arkasına sıralandık. Bizler bunu yaparken, kolları titriyor, elinden geldiğince dayanmaya çalışıyordu. Rafe soluma, Tyton da sağıma geçti. Bir ona, bir diğerine bakıp, acaba bir şey söylesem mi diye düşündüm. İkisinden de tanıdık ama bir o kadar da yabancı bir statik enerji yayıldığını hissedebiliyordum. Benim değil, onların elektriğiydi.

Fırtınanın arasındaki mavi gök gürültüsü gürlemeye devam ediyordu. Ella'nın bize verdiği şimşeğin gücüyle besleniyorduk.

"Üç," dedi Davidson.

Solumda yeşil, sağımda beyaz vardı. İki renk görüş alanımın kenarında belirip kayboluyor, her kıvılcım minik bir kalp atışını andırıyordu.

"İki."

Bir nefes daha aldım. Boğazım taşderi yüzünden acıyordu ve çürümüştü. Ama hâlâ nefes alıyordum.

"Bir."

Kalkan bir kez daha yıkıldı ve bizi yaklaşan fırtınaya karşı savunmasız bıraktı.

"BOŞLUK!" sesleri siperlerde yankılanırken, birlikler dikkatlerini duvardaki çatlağa verdiler. Gümüş ordusu da aynı şekilde karşılık verip, kulakları sağır eden seslerle üstümüze akın etti. Yeşil ve mor şimşekler ölüm alanını yarıp geçti ve ilk asker dalgasına sıçradı. Tyton dart fırlatıyormuş gibi hareket ediyordu; minik şimşek iğneleri patlayıp göz kamaştırıcı akınlara dönüşüyor, Gümüş birliklerini havaya uçuruyordu. Birçoğu kasılıp titriyordu. Tyton çok acımasızdı.

Bombacılar da bizi izleyip boşluğu kapatmamıza yardım ettiler. İşlerini yapabilmeleri için sadece açık bir hat görmeleri yeterliydi. Yıkımları taşı, insan etini ve toprağı eşit derecede parçalıyordu. Karlarla birlikte her yere toprak yağdı ve havayı kül kokusu kapladı. Savaş böyle bir şey miydi? Boğaz'da savaşmak böyle miydi? Tyton beni geri itti ve bedenimi korumak için kolunu kaldırdı. Darmian ve diğer yıkıcılar insandan bir kalkan gibi önümüze doğru akın ettiler. Baltaları düşmanları kesip biçiyor, iki taraftaki parçalanmış duvarlar ayna gibi parıldayan gümüş kanla kaplanana dek her yere kan fışkırtıyorlardı.

Hayır. Boğaz'ı hatırlıyordum. Siperleri. Dört bir yanda gördüğümüz ufuk onlarca sene dökülen kanlarla çukurlaşmış topraklarla birleşiyordu. İki taraf da birbirini tanıyordu. O savaş kötüydü ama belirliydi. Buysa bir kâbustu.

Gölbölgeli ve Poyrazlı askerler peş peşe boşluğa girdiler. Her biri arkasındaki kadın veya erkek tarafından itiliyordu. Hepsi de köprülerde olduğu gibi, bir katliam alanına doluşuyorlardı. Kalabalık bir okyanusun geri çekilişi gibi hareket ediyor, bir dalga daha diğeri öne gelmeden bizi geri çekiyordu. Tek bir avantajımız vardı ama o da büyük değildi. Daha da çok sayıdaki güçlükol, boşluğu genişletebilme umuduyla duvarlara vuruyordu. Telkiler yolumuza molozları

yığdı, bombacılardan birini buharlaştırdı ve bir diğeri de ağzı sessiz bir çığlıkla açık kalırken donakaldı.

Tyton akıcı hareketlerle adeta dans ediyor, iki avucundan da bembeyaz şimşekler yolluyordu. Yerdeki ağı kullanıp yaklaşan ordunun yeri döven ayaklarının altına bir elektrik birikintisi yaydım. Bedenleri bir yerde toplandı ve boşluğun arasında bir başka duvar oluşturur gibi oldu. Ama telkiler onları sadece ellerini sallayarak oradan aldı ve cesetleri döne döne simsiyah fırtınanın ortasına yolladı.

Ağzıma kan tadı geliyordu ama kırık bileğimin acısı artık vızıltı gibiydi. Bileğim gevşek duruyordu ve kırık kemiği hissetmemi engelleyen adrenaline şükrediyordum.

Sokak ve toprak zemin ayaklarımın altında sıvıya dönüşüp kırmızı ve gümüş kanlarla kaplanmıştı. Bataklığı andıran zemin çok sayıda kişiyi içine çekti. Bir Yenikan düştüğünde, bir nympha üstüne atlıyor, burnundan ve boğazından içeri su döküyordu. Yenikan gözlerimin önünde boğuluyordu. Bir diğer ceset göz çukurlarından bitki kökleri çıkmış bir halde yanlamasına yerde yatıyordu. Bildiğim tek şey şimşekti. İsmimi, amacımı, ne için savaştığımı bilmiyordum... Sadece ciğerlerimdeki havayı hissediyordum. Sadece yaşadığım saniyeyi biliyordum.

Bir telki bizi birbirimizden ayırıp Rafe'i arkaya fırlattı. Sonra da beni aksi yöne savurdu. Dönerek öne doğru uçarken, duvardaki çatlakta ilerlemeye çalışan birliklerin üstünden geçtim. Yani diğer tarafa... Korviyum'un katliam alanlarına.

Sert bir biçimde yere düşüp dönerek yuvarlandım ve yarı donmuş çamura gömülerek aniden durdum. Adrenalin kalkanım ani bir acıyla delindi, bana fena kırılmış bir kemiği ve belki birkaçını daha hatırlattı. Doğrulmaya çalışırken fırtına giysilerimi yırtarcasına savuruyor, buz parçaları gözlerimi ve yanaklarımı sıyırıyordu. Rüzgâr uğuldadığı halde, orası o kadar karanlık değildi. Etraf siyah değil, griydi. Gece yarısından ziyade alacakaranlıkta tipi yağıyor gibiydi. Gözlerimi kısıp etrafıma bakındım. Acı içinde yatmaktan başka bir şey yapamayacak kadar sersemlemiştim.

Eskiden açıklık alan olan, Demir Yol'un her iki yanında aşağı doğru eğim kazanan yeşil bölgeler artık donmuş tundraya dönüşmüş, çimler jilet gibi keskin buz saçakları haline gelmişti. Bu açıdan, Korviyum'u görmek mümkün değildi. Tıpkı zifiri karanlık fırtınanın arkasındakileri göremediğimiz gibi, düşmanlar da bizi göremiyordu. Bu bizi olduğu kadar onları da engelliyordu. Birkaç tabur gölge gibi, fırtınaya karşı siluetler oluşturarak toplandı. Bazıları tekrar tekrar oluşan buz köprülerine saldırmaya devam etti ama artık çoğu çatlağa doğru akın ediyordu. Geri kalanlar ise fırtınanın en kötü noktasının dışında bir leke gibi arkamda bekliyordu. Yedekte bekleyen yüzlerce, belki binlerce asker vardı. Karanlıkta seçilebilecek kadar parlak mavi ve kırmızı bayraklar rüzgârda dalgalanıyordu. İç çekip, *Ya kırk katır ya kırk satır,* diye düşündüm. Çamura saplanmıştım ve etrafım cesetler ve yaralılarla doluydu. En azından, birçoğu aralarına düşen tek başına kalmış bir Kızıl kızla değil de kendilerine, kopan uzuvlarına ya da yarılan karınlarına odaklanmıştı.

Gölbölgeli askerler etrafımda koştururken, kendimi olabilecek en kötü şeye hazırladım. Ama yanımdan geçip gürleyen bulutlara ve yıkıma doğru ilerleyen ordunun geri kalanına doğru gittiler. "Şifacılara ulaş!" diye bağırdı birisi başını biraz çevirip arkasına bile bakmadan. Üstüme bakınca, gümüş kanla kaplı olduğumu fark ettim. Birazı kırmızıydı ama genel olarak gümüş renkliydi.

Hemen kanayan yaralarımın ve yeşili hâlâ belli olan üniformamın üstüne çamur sürdüm. Yaralarım müthiş bir acıyla yandı ve nefesimi dişlerimin arasından almama neden oldu. Tekrar bulutlara bakıp içlerindeki şimşek akımını izledim. Tepedeki mavi, çatlaktakiyse yeşildi. Dönmem gereken yer orasıydı.

Çamur kollarıma ve bacaklarıma yapışmıştı ve üstümde donmaya çalışıyordu. Kırık bileğimi göğsüme dayayıp tek elimle kendimi itip kurtulmaya çalıştım. Çamurların arasından çıkınca güçlükle nefes alarak koşmaya başladım. Aldığım her nefes canımı yakıyordu.

On metre sonra neredeyse Gümüş ordusunun arkasına varmıştım ki bunun işe yaramayacağını fark ettim. Benim bile aralarından

geçemeyeceğim kadar kalabalıklardı. Zaten denediğim takdirde beni durdurabilirlerdi. Yüzüm çamurla kaplı olsa bile beni tanıyorlardı. Bunu göze alamazdım. Buz köprüleri de kullanamazdım. Altımda parçalanabilir ya da Kızıl askerler duvara geri dönmeye çalışırken beni vurabilirlerdi. Her seçeneğin sonu kötü bitiyordu. Ama orada öylece dikilmek de kötüydü. Maven'ın birlikleri bir saldırı daha yapacak, bir birlik daha yollayacaktı. Ne ileri ne geri gidebiliyordum. Dehşet verici bomboş bir an, Korviyum'un kapkara manzarasına baktım. Fırtınanın içinde şimşekler öncekinden daha güçsüz bir biçimde çakıyordu. Üstündeki bulut, tipi ve sert rüzgârlardan oluşan kocaman bir kasırgayı andırıyordu. Karşısında kendimi güçlü takımyıldızlarla dolu bir gökyüzünde yalnız bir yıldız gibi ufacık hissettim.

Bunu nasıl yenecektik?

Bir jetten gelen ilk tiz ses dizlerimin üstüne çöküp sağlam elimle başımı korumama neden oldu. Ses göğsümde dalgalandı ve elektrik akımı bir kalp gibi attı. Bir düzine kadar jet onu alçaktan takip edip ordunun iki yarısı arasında çığlık atarak gidip gelirken, motorlar karları ve külleri dört bir yana savuruyordu.

Daha da çok jet dönerek fırtınanın hemen dışında belirdi ve etrafında daireler çize çize onu deldiler. Bulutlar jetlerin kanatlarına yapışmış gibi sürüklendi. Derken, bir başka uğultu sesi geldi ve aynı anda ilkinden daha güçlü, yüz kasırga şiddetinde esen başka bir rüzgâr başladı. Rüzgâr fırtınayı büyük bir güçle parçalayarak dağıtmaya başladı. Bulutlar Korviyum'un mavi şimşeğinin görüldüğü kulelerin ortaya çıkabileceği kadar aralandı. Rüzgâr jetleri izledi ve onların yeni boyanmış kanatlarının altında birikti.

Bu kanatlar parlak sarıya boyanmıştı.

Laris Hanesi.

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Gelmişlerdi. Anabel Lerolan verdiği sözü tutmuştu.

Diğer haneleri de görmeye çalıştım ama bir şahin, mavi-siyah kanatlarını çırpa çırpa ve tiz çığlıklarla etrafımda uçmaya başladı. Jilet gibi keskin sivri tırnakları ışıl ışıl parıldıyordu. Yüzümü ondan

korumak için geriye sıçradım. Şahin kanatlarını çırpıp savaş alanından uzaklaşmadan önce heyecanla cıyakladı fakat...

Maven'ın destek güçleri geliyordu. Taburlar, birlikler. Siyah, mavi ve kırmızı zırhlar. Maven'ın ikiye ayrılmış ordusunun arasında ezilecektim.

Ama önce savaşacaktım.

Etrafıma hızla inen mor akımları serbest bıraktım. Askerleri geri püskürterek, attıkları her adımı sorgulamalarını sağladım. Yeteneğimin neye benzediğini biliyorlardı. Şimşek kızın yapabileceklerini görmüşlerdi. Duraksadılar ama bu sadece bir saniye sürdü. Yine de bu süre ayaklarımı sağlamca yere basıp arkama dönmeme ve pozisyon almama yetti. Hedefim ne kadar ufak olursa, hayatta kalma şansım o kadar büyük olurdu. Sağlam yumruğumu sıktım ve hepsini kendimle birlikte öldürmeye hazırlandım.

Çatlağa akın eden Gümüşlerin birçoğu bana döndü. Bu duraksamaları da sonları oldu. Yeşil şimşek ve beyaz akımlar aralarından geçip bana doğru gelen kırmızı aleve yer açtı.

Önce eliçabuklar arayı kapayıp bir şimşek ağını yakaladı. Bazıları geriye savruldu ama diğerleri kıvılcımlardan kaçamayıp yere yığıldı. Gökte çatırdayan fırtına akımları en azılı askerleri benden uzak tutup etrafımda koruyucu bir daire oluşturdu. Dışarıdan bir elektrik kafesini andırıyordu ama bu benim yarattığım bir kafesti. Kontrol edebildiğim bir kafes.

Artık beni hiçbir kral kafese tıkamayacaktı.

Şimşeğimin, mum alevine kapılan bir pervane gibi onu bana çekmesini bekledim. Maven'ın yaklaşan ordusuna baktım. Kırmızı bir pelerin, demir alevlerden bir taç... Askerlerin arasında solgun bir surat ve dağları delebilecek masmavi gözler...

Ama o anda Laris jetleri tekrar geldi ve iki ordunun üstünden alçaktan geçti. Ordu etrafımda ikiye ayrılıp tepemde çığlık atan metal gövdeler hızla geçerken, askerler kendilerini korumak için çil yavrusu gibi dağıldılar. On, on iki kişi büyük jetlerin arkasından atlayıp havada taklalar atarak birçok insanı dümdüz edebilecek bir hızda yere

indi. Kollarını iki yana açıp birden durduklarında etrafa toprak, kül ve kar saçtılar. Bir de demir. Çok fazla demir.

Evangeline'in yanı sıra ağabeyi ve babası da dahil olmak üzere tüm ailesi yaklaşan orduya doğru döndü. Şahin onların etrafında döndü, sert rüzgâra karşı uçarken cıyakladı. Evangeline arkasına bakıp beni gördü.

"Bunu alışkanlık haline getirme!" diye seslendi.

Tuhaf bir biçimde kendimi güvende hissediyordum ve üstüme feci bir yorgunluk çökmüştü.

Evangeline Samos beni koruyordu.

Gözucuyla iki tarafımda da alevlerin yükseldiğini gördüm. Alevler etrafımı sardı ve müthiş bir parlaklıkla gözlerimi kamaştırdı. Geriye doğru sendeleyip kaslardan ve savaş zırhlarından oluşan duvara çarptım. Cal kırık bileğimi elleriyle sarıp nazikçe tuttu.

Bir kez olsun, aklıma kelepçeler gelmedi.

YİRMİ DOKUZ

Evangeline

Korviyum'un idari kulesinin kapıları masif meşeydi ama menteşeleri ve kenarları demirdi. Kapılar kolaylıkla önümüzde açıldı ve Samos Soylu Hanesi'ni eğilerek selamladı. Telaşla oluşturulmuş bir ittifakın gözleri önünde, büyük bir zarafetle içeri girdik. Yüksektepe ve Kırmızı Muhafızlar yeşil renkli sade üniformalarıyla solda, kendi Gümüşlerimiz de farklı hane renklerini kuşanmış olarak sağda oturuyordu. Liderleri Başbakan Davidson ve Kraliçe Anabel sessizce içeri girişimizi izlediler. Anabel tacını takmış, Kral uzun süre önce ölmüş olsa da onun kraliçesi olduğunu belli ediyordu. Taç minik siyah taşları olan, pembe altından yapılmış bir halkaydı. Sadeydi. Ama yine de göze çarpıyordu. Anabel ölümcül parmaklarını masaya vuruyor, hevesle evlilik yüzüğünü gösteriyordu. Bu da pembe altının ortasına oturtulmuş ateş kırmızısı bir taştan ibaretti. Davidson gibi Anabel de gözlerini asla kırpmayan, her daim dikkatli bir avcı bir gibiydi. Prens Tiberias ve

Mare Barrow ya orada değillerdi ya da onları göremiyordum. Acaba kendi taraflarına ve renklerine mi ayrılacaklardı?

Kule odasının iki yanındaki pencereler küllerin hâlâ havada uçuştuğu, batıdaki alanların ise mevsim dışı bir felaketle sular altında kalıp çamurla kaplandığı alana açılıyordu. O kadar yüksekten bile her şey kan kokuyordu. Ellerimi bana saatler gibi gelen bir süre boyunca ovalamış, her santimini yıkamıştım ama kokudan kurtulamamıştım. Koku bir hayalet gibi ellerime sinmiş, savaş alanında öldürdüğüm insanların yüzlerini unutmamı zorlaştırmıştı. Metalik tat her şeye bulaşmıştı.

Uçsuz bucaksız manzaraya rağmen, bütün gözler ailemizin görkemli liderine çevrilmişti. Babam siyah cüppesini değil, ince bedenini parıldayan bir ayna gibi kaplayan krom zırhını giymişti. Her santimi onun savaşçı bir kral olduğunu belli ediyordu. Annem de ondan farksızdı. Yeşil taşlı tacı, bir şal gibi boynunu ve omuzlarını sarmış yeşil boa yılanına eşlik ediyordu. Yılan ağır ağır kıpırdanıyor, pulları akşamüzeri güneşinin ışığını yansıtıyordu. Ptolemus da babam gibi görünüyordu ama geniş göğsüne, ince beline ve uzun bacaklarına yapışık zırhı petrol kadar karaydı. Benimki ikisinin bir karışımıydı; bedenimi sıkı sıkı saran çizgili krom ve siyah çelikten oluşuyordu. Savaş alanında giydiğim zırh değil, o sırada ihtiyacım olan zırhtı bu. Korkunç, tehditkâr ve Samos gururunu ve gücünü olanca haşmetiyle sergileyen bir zırhtı.

Tahtı andıran dört sandalye pencerelerin önüne dizilmişti. Dördümüz tek bedenmişiz gibi yerlerimize geçerken, birlik olmuş bir gücü temsil ediyorduk. İçimden çığlıklar atmak gelse de...

Kendime ihanet etmişim, günlerin ve haftaların itirazsız geçmesine izin vermişim gibi hissediyordum. Babamın planının beni ne kadar korkuttuğunu fısıldamamıştım bile. Poyraz kraliçesi olmak istemiyordum. Kimseye ait olmak istemiyordum. Ama ne istediğimin önemi yoktu. Hiçbir şey babamın planlarını tehdit edemezdi. Kral Volo'ya karşı çıkılmazdı. Kendi etinden ve kanından kızı bunu yapamazdı. Ben onun malıydım.

Tahtıma otururken, o çok iyi bildiğim sızı göğsümü kapladı. Sakin, sessiz ve itaatkâr görünmek için elimden geleni yaptım. Kanıma sadık kalmak için yaptım bunu. Bildiğim tek şey buydu.

Haftalardır babamla konuşmamıştım. Emirlerine sadece başımı sallayarak yanıt vermiştim. Sözcükler ağzımdan çıkmamıştı. Ağzımı açacak olursam, öfkeme yenik düşeceğimden korkuyordum. Sessiz kalmak Tolly'nin fikriydi. *Zamana bırak, Eve. Zamana bırak.* Ama ne için zamana bırakacağımı bilemiyordum. Babam fikrini değiştirmemişti. Kraliçe Anabel de torununu tekrar tahta çıkarmaya son derece kararlıydı. Ağabeyim de en az benim kadar hayal kırıklığına uğramıştı. Yaptığımız her şey –onun Elane'le evlenmesi, Maven'a ihanet etmesi ve babamın kral olmakla ilgili hırslarını desteklemesi– birlikte kalabilmemiz içindi. Hepsi boşa gitmişti. O, Uçurum bölgesini yönetecek ve sevdiğim kızla evli kalacaktı, bense yine bir krala hediye olarak bir cephane sandığı gibi yollanacaktım.

Mare Barrow peşinde Prens Tiberias'la birlikte konsey toplantısına gelme nezaketini gösterince dikkatlerin dağılması beni memnun etti. Mare'nin yanında onun ilgisini bekleyen irileşmiş gözleriyle ne kadar da trajik bir köpek yavrusuna dönüştüğünü unutmuştum. Keskin asker duyuları yapılması gereken işte değil, ondaydı. Her ikisi de kuşatmadan dolayı hâlâ adrenalinle titreşim saçıyordu ve bu şaşırtıcı değildi. Gaddarcaydı. Barrow'un üniformasının üstünde hâlâ kan vardı.

İkisi de konsey odasını ikiye ayıran ortadaki alanda ilerledi. Yaptıklarının ağırlığını hissediyorlarsa bile belli etmiyorlardı. Odadaki konuşmalar mırıltıya dönüşmüş ya da tamamıyla kesilmişti ve herkes gözlerini ikisine dikerek odanın hangi tarafını seçeceklerini görmeyi bekliyordu.

Mare yeşil üniformaların önünden hızla geçerek karşıdaki duvarın oraya gitti. Spot ışıklarından uzaklaştı.

Poyraz'ın meşru kralı olan Prens onun peşinden gitmedi. Büyükannesinin karşısına geçti ve ona sarılmak için kolunu uzattı. Anabel ondan çok daha ufak tefekti ve yanında yaşlı bir kadın gibi görünü-

yordu. Ama kollarını rahatlıkla onun beline doladı. Kızgın bronz gibi yanan gözleri aynıydı. Anabel ona bakıp gülümsedi.

Tiberias biraz daha onun kollarında kaldı ve ailesinin son üyesine tutundu. Büyükannesinin yanındaki sandalye boştu ama oraya oturmadı. Duvarın önünde duran Mare'nin yanına gitmeyi tercih etti. Kollarını geniş göğsünde kavuşturdu ve öfkeli bakışlarını babama dikti. Acaba büyükannesinin ikimiz için planladığı şeyi biliyor muydu?

Kimse boş sandalyeye oturmadı. Kimse Poyraz'm meşru vârisinin yerini almaya cesaret edemedi. *Sevgili nişanlım,* sözcükleri zihnimde yankılandı. Bunlar benimle annemin yılanlarından daha kötü alay eder gibiydi.

Birden babam elini büktü. Salin Iral'ı kemerinin tokasından yakalayıp kaldırdı ve onu masanın üstünden meşe zemine çekti. Buna ne itiraz eden ne de ses çıkaran oldu.

"Sizin avcı olmanız gerekir."

Babamın sesi boğazında gürler gibi çıkıyordu.

Siyah saçlarına yapışmış terlere bakılacak olursa, Iral savaştan sonra temizlenmeye tenezzül etmemişti. Ya da büyük bir korku içindeydi. Haksız da değildi. "Majesteleri..."

"Maven'ın kaçmayacağına söz vermiştin. 'Hiçbir yılan bir ipeğin yumruğundan kaçamaz,' demiştin sanıyorum." Babam başarısız olan bu lorda, hanesine ve ismine utanç getiren bu adama bakmaya tenezzül bile etmedi. Annem ikisi için de onlara bakıyor, hem kendi gözleriyle hem de yeşil yılanının gözleriyle görüyordu. Yılan ona baktığımı fark edince, bana çatallı pembe dilini çıkardı.

Diğerleri Salin'in içine düştüğü bu utanç verici durumu izliyordu. Kızıllar Salin'den daha pis haldeydi; bazıları hâlâ çamur içindeydi ve soğuktan kaskatı kesilmişlerdi. En azından, sarhoş değillerdi. General Lord Laris sandalyesinde yana eğilip saygın bir ortama yakışmayacak kadar büyük bir mataradan, çaktırmadan bir şey yudumluyordu. Gerçi babam, annem ya da başka birisi ona içki içiyor diye çıkışacak değildi. Laris ve hanesi işlerini hakkıyla yapmışlar, Korviyum'u karlar altında

bırakmakla tehdit eden o korkunç fırtınayı dağıtmak için jetlerini getirmişlerdi. Kısacası, kendilerini kanıtlamışlardı.

Yenikanlar da öyle. Kendileri için seçilen bu isim ne kadar saçma olsa da saatlerce saldırıya dayanmışlardı. Onların kanları ve fedakârlıkları olmasa Korviyum tekrar Maven'ın eline geçebilirdi. Ama Maven ikinci kez başarısız olmuştu. İki kere yenilmişti. Bir kere sıradan halka, bir kere de düzgün bir orduya ve düzgün bir krala. İçimin burulduğunu hissettim. Savaşı kazandığımız halde, zafer bana yenilgi gibi geliyordu.

Mare de bu manzarayı pür dikkat izliyordu ve tüm bedeni bükülmüş bir tel gibi gerilmişti. Salin'e ve babama baktıktan sonra, bakışlarını Tolly'ye çevirdi. Onu öldürmeyeceğine söz verdiği halde, ağabeyim için korkuyordum. Sezar Meydanı'nda daha önce şahit olmadığım bir öfkeyle savaşmıştı. Korviyum savaş alanında da etrafı Gümüş ordusuyla sarılı olduğu halde dayanmıştı. Şimşeği hatırladığımdan ölümcüldü. Tolly'yi o anda öldürmek istese, kimsenin onu durdurabileceğini sanmıyordum. Tabii ki onu cezalandırırlardı ama durduramazlardı.

Anabel'in planına çok sevinmeyeceğini tahmin ediyordum. Bir krala âşık her Gümüş kadın, kralla evlenmeyecek olsa da ona hayat arkadaşlığı yapmaktan mutlu olurdu ama Kızılların öyle olduğunu sanmıyordum. Hane bağlılıklarının ya da güçlü kanlardan gelen vârislerin ne kadar önemli olduğunu bilmiyorlardı. Evlilik yemini edilirken, aşkın önemli olduğunu düşünüyorlardı. Sanırım, bu da onların hayatlarındaki ufak bir lütuftu. Güç ve kuvvet olmadan, koruyacak bir şeyleri ya da sürdürmeleri gereken bir mirasları yoktu. Hayatları önemsizdi ama yine de onlara aitti.

Tıpkı benim de birkaç kısa hafta boyunca aptal aptal öyle olduğunu düşündüğüm gibi.

Savaş alanında, Mare Barrow'a onu kurtarmamı bir alışkanlık haline getirmemesini söylemiştim. Tuhaftı. Artık onun beni bir kraliçenin yaldızlı hapishanesinden ve bir kralın gelin kafesinden kur-

taracağını umuyordum. Fırtınasının bu ittifakı kök salmadan yok etmesini diliyordum.

"... hem kaçmaya hem de saldırıya hazırlanıyor. Eliçabuklar, araçlar ve jetler hazırdı. Maven'ı görmedik bile." Salin ellerini başının üstüne kaldırarak itirazlarına devam etti. Babam sesini çıkarmadı. İnsanlara her zaman kendilerini astıracak kadar ip verirdi. "Gölbölge Kralı oradaydı. Birlikleri kendisi komuta etti."

Babamın gözleri parıldayıp karardı; huzursuz olduğunun tek işareti buydu. "Sonra?"

"Şu anda onlarla birlikte bir mezarda yatıyor." Salin onay bekleyen bir çocuk gibi çelik kralına baktı. Parmak uçlarına kadar titriyordu. Arkeon'da geride kalmış Iris'i, zehirli bir tahttaki yeni Kraliçe'yi düşündüm. Artık babası yoktu ve yardımına koşan tek aileden mahrumdu. En hafif ifadeyle zorlu bir kraliçeydi ama bu durum onu büyük ölçüde güçsüz düşürecekti. Düşmanım olmasa, ona acıyabilirdim.

Babam ağır ağır tahtından kalktı. Düşünceli gibiydi. "Gölbölge Kralı'nı kim öldürdü?"

İp sıkılaşıyordu.

Salin sırıttı. "Ben öldürdüm."

İp koptu, babamın da sabrı taştı. Yumruğunu sıkarak göz açıp kapayıncaya kadar Salin'in ceketinin düğmelerini çevirdi ve bunları ince demir ipliklere dönüştürdü. İpliklerin her biri Salin'in boğazına dolandı, onu çekerek ayağa kalkmaya zorladı. Sonra, Salin'in ayak parmakları yere değmeyene ve tutunacak bir yer arayana kadar yükselmeye devam etti.

Masadaki Yüksektepe lideri sandalyesinde geriye yaslandı. Saçları platin sarısı olan, yüzünde ciddi yara izleri bulunan yanındaki kadının dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. Onu Yazkent'teki saldırıdan hatırlıyordum; az kalsın ağabeyimi öldürecekti. Cal ona işkence ettiği halde, neredeyse yan yana duruyorlardı. Kadın yüksek rütbeli bir Kırmızı Muhafız'dı ve yanlış bilmiyorsam Mare'nin en yakın müttefiklerinden biriydi.

"Emirleriniz..." dedi Salin, boğulur gibi. Boynuna sıkıca dolanmış demir ipleri çekiştirdi. Derisinin altında kan toplanınca, suratı grileşti.

"Emirlerim Maven Calore'nin öldürülmesi veya kaçmasının engellenmesiydi. Sen ikisini de yapmadın."

"Ben..."

"Bir ulusun kralını öldürdün. Yeni Gölbölge Kraliçesi'ni korumaktan başka bir şey yapması için nedeni bulunmayan bir Poyraz müttefikiydi o. Ya şimdi?" Babam iç çekti ve yeteneğini kullanarak Salin'i kendisine yaklaştırdı. "Onlara hepimizi boğmaları için harika bir neden verdin. Gölbölge Kraliçesi buna karşılık verecektir." Salin'in suratına esaslı bir tokat attı. Canını yakmak değil, onu utandırmak için yapmıştı. İşe de yaradı. "Unvanlarını ve sorumluluklarını senden alıyorum. Iral Hanesi, bunları uygun gördüğünüz şekilde başkalarına dağıtın. Bu solucanı da alın karşımdan."

Ailesi Salin daha da büyük bir çukur açmadan önce, onu apar topar salondan çıkardı. Demir iplikler çözüldüğünde, Salin öksürmekten ve belki ağlamaktan başka bir şey yapamadı. Hıçkırıkları koridorda yankılandı ama kapılar hızla kapanınca sesler kesildi. Acınası bir adamdı. Ama Maven'ı öldürmemesi beni mutlu etmişti. Calore veledi ölmüş olsaydı, Cal ve taht arasında hiçbir engel kalmamış olurdu. Cal ve benim aramda da. En azından, bu şekilde ufak da olsa bir umut vardı.

"Faydalı bir katkıda bulunacak kimse var mı?" Babam sakin sakin yerine oturdu ve parmaklarından birini annemin yılanının sırtında gezdirdi. Yılan gözlerini keyifle yumdu. İğrençti.

Jerald Haven, sandalyesinde yok olmak istermiş gibiydi ve bu dilediği gerçekleşebilirdi. Birbirine kavuşturduğu ellerine baktı ve babamın utandıracağı bir sonraki kişi olmamayı diledi. Nitekim kaşlarını çatmış Kırmızı Muhafız komutanı onu kurtardı. Kadın sandalyesini geriye doğru sürterek ayağa kalktı.

"İstihbaratımız Maven Calore'nin artık onu güvende tutması için kâhinlere güvendiğini söylüyor. Kâhinler yakın geleceği görebiliyorlar..."

Annem dilini şaklattı. "Bir kâhinin ne olduğunu biliyoruz, Kızıl."

"Aferin size," dedi komutan hiç tereddüt etmeden.

Babam ve içinde bulunduğumuz hassas durum olmasa, annemin zümrüt yeşili yılanını Kızıl'ın boğazına savurmasını beklerdim. Ama dudaklarını büzmekle yetindi. "Başbakan, adamlarınızı kontrol edin, yoksa bunu ben yapacağım."

"Ben Kırmızı Muhafızlar'ın Komutanlık generallerinden biriyim, Gümüş," dedi kadın öfkeyle. Mare'nin onun arkasında sırıttığını fark ettim. "Size yardım etmemizi istiyorsanız, bize saygı göstereceksiniz."

"Tabii," dedi annem kibarca. Başını önüne eğerken mücevherleri parıldadı. "Saygıyı hak edene, tabii ki saygı gösterilir."

Komutan hâlâ öfkeden patlayacakmış gibiydi. Tiksintiyle annemin tacına baktı.

Hemen bir şeyler yapmam gerektiğini düşünerek ellerimi çırptım. Tanıdık bir sesti. Birisini çağırıyordum. İçeri elinde bir kadeh şarapla Samos Hanesi'nden apar topar bir kızıl hizmetçi girdi. Kadın aldığı emirleri biliyordu. Hemen yanıma gelip kadehi bana uzattı. Ağır ve abartılı hareketlerle kadehi aldım. Bunu yaparken ve şarabımı içerken Kızıl komutanıyla göz temasını hiç bozmadım. Gerginliğimi gizlemek için parmaklarımı hafifçe süslü kadehin kenarına vurdum. En kötü ihtimalle babamı sinirlendirirdim... En iyi ihtimalle...

Kadehi yere fırlattım. Çıkan sesten ve bunun yol açacağı sonuçtan ben bile irkildim. Babam tepki vermemeye çalıştı ama dudaklarını sıktı. *Beni bunu yapmaman gerektiğini bilecek kadar iyi tanıyor olmalısın. Savaşmadan pes etmeyeceğim.*

Hizmetçi hemen yeri temizlemek için eğildi ve cam parçalarını çıplak elleriyle toplamaya başladı. Öfkeli Kızıl kadın hiç tereddütsüz masanın üstünden öne atılınca ortalık karıştı. Gümüşler gibi Kızıllar da ayağa fırladı; Mare duvardan çekilip kendisini arkadaşının önüne attı.

Kızıl komutan tepesine dikildi ama Barrow yine de yerinden kıpırdamıyordu.

"Bunu nasıl kabul edebiliriz?" diye bağırdı, yumruğunu sallayıp yerdeki hizmetçiyi göstererek. Hizmetçi ellerini kesince, kan kokusu on misline çıkmıştı. "Nasıl?"

Salondaki herkes aynı şeyi düşünüyor gibiydi. Her iki tarafın daha azılı üyelerinden bağırışlar yükseldi. Bizler soylu ve eski bir kana sahip; isyankârlar, suçlular, hizmetçiler ve hırsızlarla ittifak kurmuş Gümüş haneleriydik. Yetenekler olsun olmasın, hayat tarzımız onlarınkinin tam tersiydi. Hedeflerimiz bir değildi. Konsey odası barut fıçısına dönüşmüştü. Şanslıysam patlardım. Herhangi bir evlilik tehdidini yok ederdim. Beni tekrar tıkmak istedikleri kafesi yok ederdim.

Mare'nin omzunun arkasından komutan iki mavi hançeri andıran gözlerini öfkeyle bana dikti. Bu oda ve giysilerim metalle kaplı olmasaydı korkabilirdim. Onun nefret etmesi için yetiştirilen Gümüş prensesi rolünü koruyarak ona baktım. Ayaklarımın dibindeki hizmetçi işini bitirip süklüm püklüm giderken, elleri cam kesikleriyle doluydu. Daha sonradan onu iyileştirmesi için Wren'e haber vermeyi unutmamak gerektiğini düşündüm.

"Çok beceriksizceydi," diye fısıldadı annem, kulağıma. Koluma hafifçe vurdu ve yılanı onun kolunda ilerleyerek koluma dolandı. Nemli ve soğuktu.

Bu hisse dayanabilmek için çenemi sıktım.

"Bunu nasıl kabul edebiliriz?"

Prens'in sesi karmaşayı dindirdi. Pis pis sırıtan Kızıl komutanı da dahil olmak üzere birçok kişi sus pus kesildi. Mare komutanı tutup güçlükle sandalyesine geri götürdü. Diğerleri omuzlarını dikleştiren sürgündeki Prens'e baktılar. Aradan geçen aylar Tiberias Calore'ye yaramıştı. Savaşla dolu bir hayat ona yakışıyordu. Duvarlarda ölmesine ramak kaldığı halde enerjik ve canlı görünüyordu. Büyükannesi oturduğu yerden hafifçe gülümsedi. İçimi bir korku kapladı. O ifade hiç hoşuma gitmemişti. Ellerimi tahtımın kollarına doladım ve tırnaklarımı derime değil, tahtaya batırdım.

"Bu odadaki herkes bardağın taştığı noktaya geldiğimizi biliyor," dedi ve Mare'ye baktı. Gücünü ondan alıyordu. Duygusal birisi olsaydım, bu manzaradan etkilenebilirdim. Ama Tepe'deki evde güvende olsun diye bıraktığım Elane'i düşündüm. Ptolemus'un bir vârise ihtiyacı vardı ve ikimiz de onun savaşa katılmasını istememiştik. Buna

rağmen, keşke yanımda oturuyor olsaydı. Keşke bu acıyı tek başıma çekmeseydim.

Cal devlet işlerine aşinaydı ve konuşma yapmaya da yabancı değildi. Yine de kardeşi kadar başarılı değildi; ortalıkta dolanırken ayağı tökezledi. Ne yazık ki kimsenin buna aldırış ettiği yoktu. "Kızıllar hayatlarını, yüceltilmiş köleler olarak, yaşadıkları yerlere bağlı olarak geçirdiler. İster bir varoşta, ister saraylarımızdan birinde... ya da bir nehir köyünün çamurları arasında." Mare'nin yanakları kızardı. "Eskiden bana öğretildiği gibi düşünürdüm. Yöntemlerimizin doğru olduğuna inanırdım. Kızılların bizden aşağı seviyede olduklarına. Konumlarını kan dökmeden değiştirmeleri mümkün değildi. Büyük fedakârlıklar yapmadan da öyle. Bir zamanlar, bunların ödenmesi gereken çok yüksek bir bedel olduğunu düşünürdüm. Ama yanılmışım.

"Bununla hemfikir olmayanlarınız..." Dik dik bana bakınca titredim. "Daha üstün olduğuna, tanrı olduğuna inananlarınız yanılıyor. Ama bunun nedeni şimşek kız gibilerin var olması değil. Kendimizi, kardeşimi yenmemiz için birden müttefiklere ihtiyaç duyar halde bulduğumuz için de değil. Nedeni sadece yanılıyor olmanız.

"Bir prens olarak dünyaya geldim. Buradaki herkesten daha fazla ayrıcalık yaşadım. Emrime amade hizmetçilerle büyüdüm ve bana rengi yüzünden onların kanlarının benimkinden değersiz olduğu öğretildi. 'Kızıllar aptaldır; Kızıllar farelerdir; Kızıllar kendi hayatlarını kontrol etmeyi beceremezler; Kızıllar hizmet etmek için dünyaya gelmiştir.' Bu sözleri hepimiz duyduk. Bunların hepsi yalan. İşimize gelen yalanlar hayatımızı kolaylaştırdı, utanmamamızı öğretti ve hayatlarımızı tahammül edilir hale getirdi."

Dimdik durarak büyükannesinin yanına dikildi. "Buna artık göz yumulamaz. Mümkün değil. Farklılık, ayrılık anlamına gelmez."

Zavallı, saf Calore. Büyükannesi onun dediklerine hak verirmiş gibi başını sallıyordu ama evimize geldiğinde neler söylediğini hatırlıyordum. Torununun tahta çıkmasını ve eski dünya düzenini istiyordu.

"Başbakan," dedi Tiberias, Yüksektepe liderini işaret ederek.

Adam hafifçe öksürerek ayağa kalktı. Birçok kişiden daha uzun boyluydu *ama çelimsizdi.* Soluk renkli ve boş ifadeli bir balığı andırıyordu. "Kral Volo, Korviyum'u korumamıza yardım ettiğiniz için size teşekkür ederiz. Burada, sizin ve bizlerin liderliği karşısında, Prens Tiberias'ın sözleri hakkında ne düşündüğünüzü bilmek isterim."

"Başbakan, bir sorunuz varsa sorun," dedi babam.

Adamın yüzü ifadeden yoksundu ve ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi. O anda onun da içinde, geri kalanımız kadar sır ve hırs gizliyor olabileceği hissine kapıldım. Öğrenmek için onu sıkıştırabilseydim keşke. "Kızıl ve Gümüş, Majesteleri. Bu isyanda hangi renk yükselecek?"

Babam nefesini verirken, solgun yanağındaki kaslardan biri seğirdi. Ellerinden birini sivri sakalında gezdirdi. "İkisi de, Başbakan. İki taraf için de bir savaş söz konusu. Bu konuda bana güvenebilirsiniz, çocuklarımın başı üstüne yemin ederim."

Çok teşekkürler, baba. Kızıl komutan fırsat verilirse bu bedeli gülümseyerek alır.

"Prens Tiberias doğruları söylüyor," dedi babam, bal gibi yalan söyleyerek. "Dünyamız değişti. Bizim de onunla değişmemiz gerekiyor. Ortak düşmanlar tuhaf ittifaklar kurulmasına yol açar ama yine de müttefikiz."

Salin'de olduğu gibi, bir ipin sıkılaşmaya başladığını hissettim. Benim boynuma dolanmıştı bu ip ve beni boşluğun üstünde sallandırmakla tehdit ediyordu. Hayatımın sonuna dek böyle mi hissedecektim? Güçlü olmak istiyordum. Bunun eğitimini almış, bu uğurda acı çekmiştim. İstediğim şeyin bu olduğunu sanmıştım. Ama özgürlük çok tatlıydı. İnsan bir kere sahip oldu mu vazgeçemiyordu. *Özür dilerim, Elane. Özür dilerim.*

"Şartlar hakkında başka sorunuz var mı, Başbakan Davidson?" dedi babam. "Yoksa bir zorbanın nasıl devrileceğini planlamaya devam edelim mi?"

"Hangi şartlarmış bunlar?" Mare'nin sesi farklı çıkıyordu ve buna şaşmamak gerekirdi. Onu en son bir mahkûm olduğunda, neredeyse

tanınmayacak kadar baskı altında görmüştüm. Kıvılcımları bir intikamla birlikte geri gelmişti. Bir babama, bir Başbakan'a bakıp yanıt bekledi.

Babam yanıt verirken adeta sevinçliydi. Nefesimi tutup dinledim. *Kurtar beni, Mare Barrow. Sahip olduğunu bildiğim fırtınayı sal. Her zamanki gibi Prens'i büyüle.*

"Uçurum Krallığı Maven'ın tahttan indirilişinin ardından kendi topraklarında egemen olacak. Çelik kralları nesiller boyunca hükmedecek. Tabii, Kızıl vatandaşlarım için sağlayacağım fırsatlarla. Poyraz gibi bir köle devleti yaratmaya hiç niyetim yok."

Mare hiç ikna olmamış gibiydi ama dilini tuttu.

"Elbette Poyraz'da da bir kral olması gerekecek."

Mare'nin gözleri irileşti. Dehşete kapılarak, bir yanıt bulabilmek için Cal'e baktı. Cal de en az onun kadar afallamış görünüyordu. Şimşek kızın ne düşündüğünü anlamak bir çocuk kitabının sayfalarını okumaktan kolaydı.

Anabel gururla ayağa kalktı. Cal'e dönüp elini yanağına koyduğunda, kırış kırış yüzü ışıldıyordu. Cal onun dokunuşuna tepki veremeyecek kadar büyük bir şok yaşıyordu. "Poyraz'ın meşru kralı torunumdur ve taht ona aittir."

"Başbakan..." diye fısıldadı Mare, Yüksektepe liderine bakarak. Yalvarır gibiydi. Başbakan'ın yüzündeki maske bir an hüzünle delinir gibi oldu.

"Yüksektepe Ca..." Durdu ve Mare Barrow'dan başka her yere baktı. "Kral Tiberias'ın tahta geri çıkmasına bağlılık yemini etti."

Havada bir ısı akımı dalgalandı. Prens çok öfkelenmişti. Ama hepimiz için daha da kötüsü geliyordu. Şansım yaver giderse, Cal kuleyi yakardı.

"Uçurum bölgesi ve meşru kral arasındaki ittifakı her zamanki gibi sağlamlaştıracağız," dedi annem yaraya tuz basarak. Bundan keyif alıyordu. Gözyaşlarımı kimsenin göremeyeceği bir yere, içime akıtmak için elimden geleni yaptım.

Annemin sözlerinin ima ettiği şeyi herkes değilse bile bazıları anlamıştı. O anda Cal, bir kral bir kenara, bir prense bile hiç yakışmayan boğuk bir ses çıkardı.

"Tüm bunlardan sonra bile Kraliçedenemesi ortaya soylu bir gelin çıkardı." Annem elimi okşadı ve parmakları evlilik yüzüğümü takacağım yere gitti.

Birden, yüksek tavanlı oda bana boğucu geldi. Kan kokusu duyularımı ele geçiriyordu. Düşünebildiğim tek şey buydu. O karmaşaya kendimi bıraktım ve keskin demir kokusunun her yanıma dolmasına izin verdim. Çenemi söylemek istediğim her şeyi söylememek için sertçe sıktım. Sözcükler serbest kalmak için yalvararak boğazıma dizildi. *Artık bunu istemiyorum. Bırakın da evime gideyim.* Söyleyeceğim her sözcük haneme, aileme ve kanıma bir ihanet olacaktı. Dişlerim birbirine sürtündü, çene kemiklerim sıkıştı. Kalbim, kilitli bir kafes gibiydi.

Kendi içimde hapsolmuştum.

Seçmesini sağla, Mare. Beni geri çevirmesini sağla.

Mare kesik kesik nefes alıyor, göğsü hızla inip kalkıyordu. Onun da benim gibi haykırmak istediği çok şey vardı. Bu işe ne kadar çok itiraz etmek istediğimi göreceğini umuyordum.

"Bana sormak kimsenin aklına gelmemiş," dedi Prens öfkeyle, büyükannesini iterek. Gözleri alev alevdi. Aynı anda bir düzine insana öfkeyle bakma sanatında ustalaşmıştı. "Beni... iznim olmadan kral mı yapmak istiyorsunuz?"

Anabel alevlerden korkmadığı için yine Cal'in yüzünü tuttu. "Seni hiçbir şey yapmıyoruz. Sadece olduğun kişiye dönüşmene yardımcı oluyoruz. Baban tacın için öldü, bunu heba mı etmek istiyorsun? Kimin için? Ülkene sırt mı çevireceksin? Ne için?"

Cal yanıt veremedi. *Hayır de. Hayır de. Hayır de.*

Ama kapıldığını hissediyordum bile. Yem atılmıştı. Güç herkesi baştan çıkarır, hepimizi kör ederdi. Cal buna kayıtsız kalamazdı. Hatta herkesten çok savunmasızdı. Hayatı boyunca bir tahtı izlemiş, ona sahip olacağı güne hazırlanmıştı. Bunun, insanın kolay kolay

vazgeçemeyeceği bir alışkanlık olduğunu ilk elden biliyordum. Çok az şeyin bir taçtan daha tatlı olduğunu da biliyordum. Yine Elane'i düşündüm. Cal de Mare'yi düşünüyor muydu acaba?

"Biraz hava almam gerek," diye fısıldadı Cal.

Tabii ki Mare de kıvılcımlar saça saça peşinden gitti.

İçimden yine bir kadeh şarap istemek geçti. Ama kendimi tuttum. Komutan yine kendisini kaybederse, Mare onu durdurmak için içeride olmayacaktı ve daha fazla içki midemi daha da fazla bulandıracaktı.

"Çok yaşa Yedinci Tiberias," dedi Anabel.

Salon benzeri sözlerle yankılandı. Bense sadece dudaklarımı sessizce oynattım. Kendimi zehirlenmiş gibi hissediyordum.

SONSÖZ

Cal öfkeyle bilekliklerini birbirine sürtüyor, bileklerinin kıvılcımlar saçmasına neden oluyordu. Hiçbiri tutuşmadı veya alev almadı. Birbiri ardına çıkan kıvılcımların her biri benimkilere kıyasla soğuk ve güçsüzdü. Faydasızdı. İşe yaramazdı. Cal'in peşinden sarmal bir merdivenden inerek bir balkona çıktım. Güzel bir manzarası varsa bile bilemiyordum. Cal'den ötesini görecek durumda değildim. İçimdeki her şey titriyordu.

İçimde umut da korku da eşit güçlerle savaşıyordu. Bunu Cal'in gözlerinin arkasındaki parıltıda da görüyordum. Bronz gözlerindeki fırtına iki farklı ateşle kopuyordu.

"Söz vermiştin," diye fısıldadım, onu tek kasımı bile oynatmadan kendisine getirmek için.

Cal sırtını balkon tırabzanlarına dayamadan önce hiç durmadan volta attı. Ağzını açıp kapadı, diyecek bir şey bulmaya çalıştı. Bir açıklama düşündü. *O, Maven değil. O, bir yalancı değil,* dedim içimden. *Bunu sana yapmak istemiyor.* Ama istememesi onu durduracak mıydı?

"Ben... Hangi mantıklı insan yaptıklarımdan sonra kral olmamı ister? Gerçekten de birisinin beni bir tahta yaklaştıracağını düşündüysen söyle," dedi. "Gümüşleri, kendi halkımı öldürdüm, Mare." Yüzünü alevli ellerinin arasına alıp ovuşturdu. Sanki içini dışına çıkarmak istiyordu.

"Kızılları da öldürdün. Arada bir fark olmadığını söylediğini hatırlıyorum."

"Farklılık ayrılık anlamına gelmez."

Öfkeyle hırladım. "Eşitlikle ilgili harika bir konuşma yapıyorsun ama o Samos hergelesinin orada oturup yok olmasını istediğimiz bir krallığı ele geçirmesine izin veriyorsun. Şartlarından ve yeni tacından haberdar olmadığına dair yalan söyleme..." Geri kalanını yüksek sesle söyleyemeden önce sesim kesildi. Yüksek sesle söyleyip gerçek kılamadan önce.

"Haberim olmadığını biliyorsun."

"Hiç mi haberin yoktu?" Kaşımı kaldırdım. "Büyükannenden de mi hiçbir şey duymadın? Bununla ilgili bir rüya da mı görmedin?"

En derin arzularını inkâr edemeyerek, güçlükle yutkundu. Bu yüzden denemedi bile. "Samos'u durdurmak için yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Henüz yok..."

Suratına bir tokat indirdim. Tokadın şiddetiyle yüzü yana savruldu ve o şekilde kalıp görmek istemediğim ufka baktı.

Sesim çatladı. "Samos'tan söz etmiyorum."

"Bilmiyordum," dedi, küllü rüzgârın yumuşattığı bir sesle. Ne yazık ki ona inanıyordum. Bu da ona kızgın kalmamı zorlaştırıyordu. Öfke olmadan geriye sadece korku ve hüzün kalıyordu. "Gerçekten de bilmiyordum."

Gözyaşları yanaklarımda tuzlu izler bıraktı ve ağladığım için kendimden nefret ettim. Kim bilir kaç kişinin ölümünü izlemiş, çoğunu kendim öldürmüştüm. Bu konuya nasıl olur da gözyaşı dökebilirdim? Gözlerimin önünde hâlâ sağ olan birisi için.

Sesim çatladı. "Beni seçmeni isteyeceğim kısma mı geldik?"

Çünkü bu bir seçenekti. Sadece hayır demesi gerekiyordu. Ya da evet. Tek bir sözcük ikimizin kaderini de elinde tutuyordu.

Beni seç. Şafağı seç. Daha önceden bunu yapmamıştı. Artık yapmalıydı.

Titreyerek ellerimle yüzünü kavradım ve başını kendime doğru çevirdim. Gözlerime bakamayan bronz gözleri dudaklarıma ya da omzuma veya ılık havada ortada olan damgama çevrildi ve içimde bir şeyler koptu.

"Onunla evlenmem gerekmiyor," dedi. "Bunun pazarlığı yapılabilir."

"Hayır, yapılamaz. Yapılamayacağını biliyorsun." Saçma duruşuna acı acı güldüm.

Bakışları ciddileşti. "Bizim için evliliğin ne anlama geldiğini bilirsin. Gümüşler için yani. Hiçbir anlamı yok. Hislerimizi ve kime karşı bir şey hissettiğimizi yansıtmaz."

"Asıl kızdığım şeyin, evlilik meselesi olduğunu mu sanıyorsun?" İçim sıcak, çılgınca ve göz ardı edilemeyecek bir öfkeyle dolmuştu. "Gerçekten de senin veya başka birisinin kraliçesi olmak gibi bir hırsa mı sahibim?"

Ilık parmakları benimkilerin arasında titredi ve ellerimi geri çekmeye başladığımda beni daha sıkı tuttu. "Mare, neler yapabileceğimi düşün. Nasıl bir kral olacağımı düşün."

"Neden birisinin illa kral olması gerekiyor?" diye sordum, sözcükleri tane tane söyleyip vurgulayarak.

Yanıt veremedi.

Saraydaki mahkûmiyetim boyunca, Maven'ın, annesi tarafından yaratıldığını, o canavar halini alması için şekillendirildiğini öğrenmiştim. Dünyada onu veya annesinin yaptığını değiştirebilecek hiçbir şey yoktu. Ama Cal de yaratılmıştı. Hepimiz bir başkası tarafından yaratılmıştık ve hepimizin hiçbir şeyin ya da kimsenin kesemeyeceği çelik iplerimiz vardı.

Cal'in gücün yıkıcı baştan çıkarıcılığına karşı bağışıklığı olduğunu düşünmüştüm. Ne kadar da yanılmıştım.

O, dünyaya bir kral olmak için gelmişti. Bunun için yaratılmıştı. Bunu istemesi sağlanmıştı.

"Tiberias." Daha önce hiç gerçek ismini söylememiştim. Ona yakışmıyordu. Bize yakışmıyordu. Ama bu isim ona aitti. "Beni seç."

Ellerimi okşadı ve parmaklarını benimkilerin üstünde açtı. Cal bunu yaparken, gözlerimi yumdum. Kendime onun bana ne hissettirdiğini anlamak için uzun bir saniye daha tanıdım. İçimden yanmak geldi. Yanmak istiyordum.

"Mare," diye fısıldadı. "Beni seç."

Bir tacı seç. Bir başka kralın öfkesini seç. Kan kaybettiğin her şeye ihanet eden şeyi seç.

Ben de çelik iplerimi bulmuştum. İnceydi ama koparılması mümkün değildi.

"Sana âşığım ve seni dünyadaki her şeyden çok istiyorum." Onun sözleri benim ağzımdan çıktığında kulağıma boş geldi. "Her şeyden çok."

Yavaşça gözlerimi açtım. Gözlerimin içine bakacak cesareti topladı.

"Birlikte neler yapabileceğimizi düşün," diye mırıldandı, beni kendisine çekmeye çalışarak. Ama ayaklarım kıpırdamadı. "Benim için ne anlam ifade ettiğini biliyorsun. Sen yoksan kimsem yok. Yalnızım. Hiçbir şeyim yok. Beni yalnız bırakma."

Kesik kesik nefes alıp vermeye başladım.

Onu mümkün olanlar, olabilecekler ve ileride olacaklar için son kez öptüm. İkimiz de buz keserken, dudakları tuhaf bir şekilde bana soğuk geldi.

"Yalnız değilsin." Bakışlarındaki umut ifadesi içime işledi. "Tacın var."

Kalp kırıklığının nasıl bir şey olduğunu bildiğimi sanıyordum. Maven'ın bana yaptığı şeyin bu olduğunu düşünmüştüm. Kendisi ayağa kalktığında ve beni dizüstü çökerken bıraktığında. Onun hakkında düşündüğüm her şeyin yalan olduğunu söylediğinde. Ama onu sevdiğime de inanmıştım.

Artık o zamanlar aşkın ne olduğunu bilmediğimi biliyordum. Kalp kırıklığının nasıl bir his olduğunu ise uzaktan yakından bilmiyordum.

Tüm dünyanız olan bir insanın karşısında duruyorsunuz ve yeterli olmadığınızı duyuyorsunuz. Onun seçimi olmadığınızı. Güneşiniz olan kişinin sadece bir gölgesi olduğunuzu anlıyorsunuz.

"Mare, lütfen." Çaresizlik içinde bir çocuk gibi yalvardı. "Bu işin nasıl sona ereceğini düşünüyordun? Gerçekten de sonra ne olacağını sanıyordun?" Her parçam buz keserken bile ondan yayılan ısıyı hissediyordum. "Bunu yapmana gerek yok."

Ama yapmam gerekiyordu.

İtirazlarına kulaklarımı tıkayarak arkamı döndüm. Ama beni durdurmaya çalışmadı. Onu bırakıp gitmeme izin verdi.

Kan avaz avaz bağıran düşüncelerim dışında her şeyi sildi. Korkunç fikirler, nefret dolu sözler, kanatsız, kırık ve boynu bükük kuşlar gibiydiler. Her biri bir öncekinden daha berbat bir halde topallayarak geçtiler. *Tanrı'nın seçtikleri değil, lanetledikleriyiz.* İşte, biz buyduk.

Kulenin sarmal basamaklarında nasıl düşmediğime hayret ettim. Yıkılmadan dışarı çıkmam bile mucizeydi. Tepemdeki güneş insanı kavuracak derecede parlaktı ve içimdeki hiçlikle sert bir tezat oluşturuyordu. Ellerimden birini üniformamın cebine soktum ve keskin bir şeyin elime battığını hayal meyal hissettim. Bunun küpe olduğunu anlamam uzun sürmedi. Cal'in verdiği küpeydi. Bunu düşününce az kalsın gülecektim. Bir başka yerine getirilmemiş vaatti. Bir başka Calore ihanetiydi.

Koşmak için yanıp tutuşuyordum. Kilorn'u ve Gisa'yı istiyordum. Shade'in geri gelmesini ve bana bunun bir başka rüya olduğunu söylemesini istiyordum. Onları yanımda hissediyordum, sözleri ve açık kolları beni rahatlatıyordu.

O anda bir başka ses onlarınkini bastırdı. İçimi yakan bir sesti bu.

Cal emirlere itaat eder ama seçim yapamaz.

Maven'ın sözlerini düşününce iç çektim. Cal bir seçim yapmıştı. Bu seçimine kalbimin en derinliklerinde hiç de şaşırmamıştım. Prens her zaman olduğu kişiydi. Aslında iyi birisiydi ama eyleme geçmeye istekli değildi. Kendisini gerçekten değiştirmeye de öyle. Kalbinde tacı vardı ve kalpler değişmezdi.

Farley beni bir ara sokakta uzun süre önce kurumuş gözyaşlarımla bir duvara boş boş bakarken buldu. İlk kez tereddüt edip cesaretini kaybetti. Şefkatli denebilecek bir şekilde ağır ağır yanıma geldi ve elini uzatıp omzuma koydu.

"Sen duyana dek ben de bilmiyordum," dedi. "Yemin ederim."

Sevdiği kişi ölmüş, bir başkası tarafından çalınmıştı. Benimkiyse beni terk etmeyi seçmişti. Beni değil, nefret ettiğim her şeyi seçmişti. Hangisinin daha acı olduğunu düşündüm.

Rahatlayıp kendimi onun kollarına bırakmadan ve beni teselli etmesine izin vermeden önce, yakınlarda birisinin beklediğini fark ettim.

"Ben biliyordum," dedi Başbakan Davidson. Özür diler gibiydi. Önce yine içimi bir öfke kapladı ama olanlar onun suçu değildi. Cal bunları kabul etmek zorunda değildi. Beni bırakması gerekmezdi.

Cal'in büyük bir hevesle, içinde iyi bir yem olan bu tuzağa atlaması gerekmezdi.

"Böl ve fethet," diye fısıldadım, onun sözlerini hatırlayınca.

O anda kalp kırıklığının yarattığı pus her şeyi anlamama yetecek kadar dağıldı. Yüksektepe ve Kırmızı Muhafızlar gerçek anlamda asla bir Gümüş kralını desteklemezdi. İşin içinde başka çıkarlar olmadığı sürece, bunu asla yapmazlardı.

Davidson başını salladı. "Onları yenmenin tek yolu bu."

Samos, Calore, Cygnet. Uçurum, Poyraz, Gölbölge. Hepsini açgözlülük yönlendiriyordu ve hepsi birbirini kırık bir taç için yok etmeye çoktan hazırdı. Hepsi Yüksektepe'nin planıydı. Bir nefes daha alıp toparlanmaya çalıştım. Cal'i ve Maven'ı unutup önümdeki yola odaklanmaya çalıştım. Bu yolun nereye gittiğini bilmiyordum.

Uzaklarda bir yerde gürleyen göğün sesini iliklerime kadar hissettim.

Birbirlerini öldürmelerine izin verecektik.

TEŞEKKÜRLER

Kitaplarımı mümkün kılan ve kılmaya devam eden bir ordu kadar insana teşekkür ederim. Editörüm Kristen'a ve tüm editör ekibine, HarperTeen ve HarperCollins ailesine, Gina'ya, Elizabeth'lere (Ward ve Lynch), Margot'ya, dünyanın en iyi kapak tasarımcısı Sarah Kaufman'a ve tasarım ekibine. Yabancı yayımcılarımıza ve temsilcilerimize, Universal film ekibine, Sara'ya, Elizabeth'e, Jay'e, Gennifer'a ve tabii ki güç merkezim olan New Leaf Literary'ye. Her zaman benim köşemde duran Suzie'ye. Düzgün düşünmemi sağlayan ve *Kralın Kafesi*'ni şekillendirmek için muhteşem notlarla çıkagelen Pouya, Kathleen, Mia, Jo, Jackie, Jaida, Hilary, Chris, Danielle ve Sara'ya. New Leaf her zaman ilerlememi sağlıyor. Suzie'ye bir kez daha teşekkür ederim çünkü ona asla yeteri kadar teşekkür edemem.

Arkadaşlarımdan ve ailemden oluşan o güçlü diğer orduya minnettarım. Ebeveynlerim, Lou ve Heather hâlâ tüm bunların nedeni ve olduğum her şeyin arkasındaki itici güç. Artık benden daha iyi bir yetişkin olan erkek kardeşim Andy'ye teşekkürler. Büyükannemle

büyükbabama, teyzelerime ve eniştelerime ve kız kardeşe en yakın kişiler olan kuzenlerim Kim ve Michelle'e sevgiyle teşekkür ederim. Eski mahallemden arkadaşlarım Natalie, Alex, Katrina, Kim, Lauren ve daha nicesine teşekkür ederim. Yeni mahallemden arkadaşlarım Bayan, Angela, Erin, Jenn, Ginger, Jordan, Culver City'nin neredeyse tamamı ve PMCC Sunday'in sallanan koltuklarına her kim oturuyorsa teşekkür ederim. Slytherin Ortak Salonu'ndan oda arkadaşlarım Jen ve Morgan'a ve çekyatı her daim onu bekleyen eksik oda arkadaşım Tori'ye teşekkür ederim.

Bu böbürlendiğim bir paragraf olabilir ama son bir senedir diğer yazarlarla tanışarak birçok gerçek arkadaş edindim ve büyüdüm. Sizler olmadan yapamayacağım tuhaf bir işimiz var. Birkaçınızın ismini söylemeden, sizi mahcup etmeden ve size teşekkür etmeden olmaz. İlk olarak, Emma Theriault. Bu ismi unutmayın. Bana senelerdir verdiği desteğe paha biçemem. Belirli bir sıra olmadan, Adam Silvera, Renee Ahdieh, Leigh Bardugo, Jenny Han, Veronica Roth, Soman Chainani, Brendan Reichs, Dhonielle Clayton, Maurene Goo, Sarah Enni, Kara Thomas, Danielle Paige ve tüm YALL ailesine teşekkür ederim. Savaşçı anne Margie Stohl. Bu dünyada edindiğim ilk arkadaş olan ve etrafımıza çöken gecede bir meşale olmaya devam eden Sabaa Tahir. En derin sevgimi ve hayranlığımı kazanmış, sadece örnek bir insan değil, aynı zamanda sanatımızda eşi görülmemiş bir öngörüye sahip, son derece yetenekli bir yazar olan Susan Dennard. Tabii, sayılamayacak kadar fazla dırdır içeren telefon mesajına tahammül eden, *Yıldız Savaşları* ve Amerikan tarihi konusunda eşit bilgiye ve dünyanın en tatlı çocuk-imparator köpeğine sahip olan ve gerçek anlamda sarsılmaz, sevimli, kararlı ve zeki, aynı zamanda muhteşem bir yazar olan Alex Bracken. Sanırım, bildiğim tüm sıfatları kullandım.

Okurlarım olduğu için kendimi çok şanslı hissediyorum ve her birinize en derin minnetlerimi sunduğumu söylememe bile gerek yok. JK'den bir alıntı yapmam gerekirse, "Hiçbir öykü, birisi dinlemek istemediği sürece yaşamaz." Beni dinlediğiniz için teşekkür ederim.

Tüm genç yetişkin topluluğuna da teşekkür ederim. 2016'nın karanlık dalgalarında ışık oldunuz.

En son pizzaya teşekkür etmiştim ve bu sefer de teşekkürüm geçerli. Sevdiğim ülkenin doğal güzelliklerine bakmaya ve onları korumaya devam eden Milli Parklar Hizmetleri'ne teşekkür ederim. 100. yaşınız kutlu olsun! Daha fazla bilgi edinmek, gönüllü olmak veya bağış yapmak isterseniz, www.nps.gov/getinvolved adresine bir girin. Doğal servetlerimizin gelecek nesiller için korunması gerek.

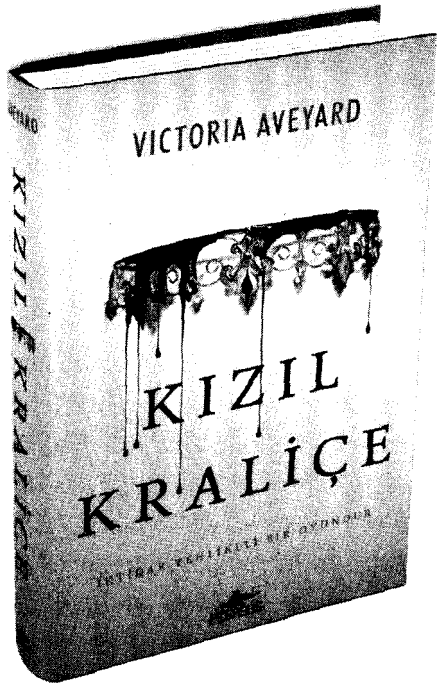
Hillary Rodham Clinton, Bernie Sanders, Elizabeth Warren, Başkan Barack Obama, eşi Michelle Obama ve kadınların, azınlıkların, Müslüman Amerikalıların, mültecilerin ve LGBTQ+ Amerikalıların haklarını korumak için çalışan herkese teşekkür ederim. Mitt Romney'ye demagojiye karşı hiç değişmeyen tutumu ve ABD'ye olan vatansever görevlerini yerine getirdiği için teşekkür ederim. John McCain'e işkenceye karşı devam etmekte olan savaşı ve seneler boyunca verdiği hizmetten ve asker ailelerini savunmasından dolayı teşekkür ederim. Massachusetts Valisi Charlie Baker'a aklıselim silah reformuna, kadın haklarına ve evlilik eşitliğine verdiği destek için teşekkür ederim. Kitap yayımlanana dek yukarıda sözünü ettiğim şeylerin herhangi birinde bir geri adım atılmışsa, bu teşekkürlerin Kasım 2016'da yazıldığını belirtmem gerekir.

Khan'lara ve ülkemizdeki tüm Gold Star ailelerine teşekkür ederim. Çoğumuzun hayal bile edemeyeceği fedakârlıklarla ABD'ye hizmet eden tüm ordu mensuplarına, tüm gazilerimize ve asker ailelerine teşekkür ederim. Ülkemizdeki tüm öğretmenlere teşekkür ederim. Sizler geleceği şekillendiren ellersiniz.

İskoç halkına, bölünmeye ve korkuya karşı oy verdikleri için teşekkür ederim. Seçmenlerini korumaya devam edecek Kaliforniya'nın seçilmiş temsilcilerine teşekkür ederim. Kalıcı sanatlarıyla ülkemize gerçek bir hizmet vermiş olan Lin-Manuel Miranda'ya ve *Hamilton* oyuncularına teşekkür ederim. Sizleri hiçbir şey durduramıyor.

Yüksek pozisyonlarda ABD'de ve tüm dünyada adaletsizliğe, zorbalığa ve nefrete karşı konuşan ve tavır alan herkese teşekkür ederim. Dinleyen, izleyen ve gözlerini dört açan herkese teşekkür ederim.

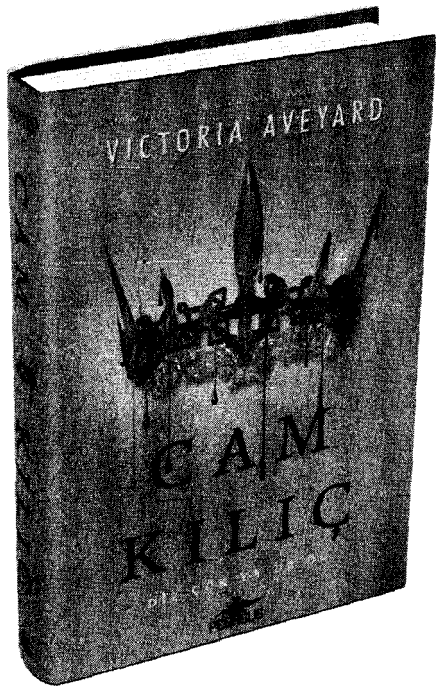
İnsanların kana göre sınıflara ayrıldığı bir düzen...
Büyülü, tanrısal yetenekleriyle diğerlerine hükmeden gümüşler,
Onların gölgesinde hayatta kalmaya çalışan, sıradan kızıllar...
İktidar tehlikeli bir oyundur.
Peki, kazanmak için ne kadar kan kaybetmek gerekir?
Kanla bölünmüş bir dünyada, kazananı belirsiz bir varoluş mücadelesi...

"Romantizm ve devrimin çarpıştığı, iktidar ve adaletin düelloya çıktığı, içinizi yakacak, hayal gücünüzü ateşleyecek bir macera."
USA Today

"İstikrarsız bir dünyada, güçlü bir başkahraman."
Booklist

Ben bir kılıcım; şimşekten ve ateşten doğdum.
Kalbimin kırılmasından korkmuyorum.
Acıdan korkmuyorum.
Sadece boşluğa uyanmaktan korkuyorum.
Yalnız bir fırtınada tek bir şimşek olmaktan.
Ben bir kılıçsam, camdan yapılmışım ve çatlamaya başladığımı hissediyorum.

"*Kızıl Kraliçe*'nin hayranları hayal kırıklığına uğramayacak. Aveyard'ın üslubu akıcı, hızlı ve vahşi; *Cam Kılıç*'ta, serinin ilk kitabına işlediği macera, gerilim ve adrenalinle nişan alıyor, tetiğe basıyor ve hedefi on ikiden vuruyor."
The Guardian

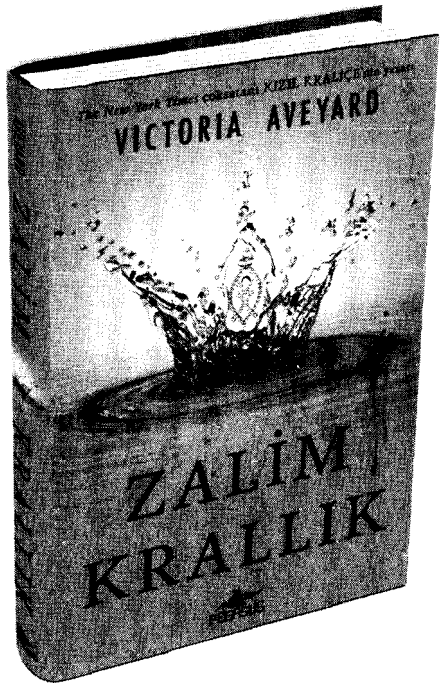
Kanlı geçmiş ve acıtan gerçekler...

Biri gümüş, biri kızıl;

büyüleyici iki kadın.

Tek bir adalet savaşı:

Kızıllar, gümüşlere karşı.

"Aveyard'ın kusursuz ve nefes kesici üslubuyla bir kez daha hikâyeyi efsanevi bir seviyeye taşıyabilmesine hayran kaldım. Sade olay örgüsünün, hikâyelerin sonunda büründüğü sıradışı güzelliğe bayıldım."

TheGuardian.com